

ΟΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΙ ΚΟΣΜΟΙ

ΟΝΕΙΡΑ – ΟΡΑΣΕΙΣ – ΠΑΡΑΨΥΧΟΛΟΓΙΑ
ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ – ΑΝΕΞΗΓΗΤΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ
ΘΕΪΚΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑ – ΘΕΟΣΟΦΙΑ
ΝΕΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΚΙΝΗΜΑΤΑ
ΟΜΟΙΟΠΑΘΗΤΙΚΗ – ΡΑΔΙΑΙΣΘΗΣΙΑ
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΕΣ ΘΕΡΑΠΕΙΕΣ κ.ά.

Περιεχόμενα

ΠΡΟΛΟΓΟΣ	
Η ΠΑΡΑΨΥΧΟΛΟΓΙΑ	
Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ: Η ιστορική εξέλιξη του πνευματισμού - Διάκριση των μορφών πνευματιστικής επικοινωνίας - Το πνεύμα των νεύρων - Ο πνευματικός ή θεϊκός σπινθήρας	
ΟΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΕΣ ΟΡΑΣΕΙΣ: Τα όνειρα – Τα Αποκαλυπτικά όνειρα και η σημασία τους – Η πνευματική όραση και ακοή. Αποκαλυπτικά και καθοδηγητικά όνειρα και οράματα - Όνειρα και οράματα στον τρίτο βαθμό όρασης - Ψευδαισθήσεις και φαινομενικές πραγματικότητες – Η πνευματική όραση δια μέσου της ύλης και η θέαση πνευματικών δημιουργιών - Οι διαφορές μεταξύ ενορατικών και προφητών και η διάκριση των αληθινών από τους ψευδείς προφήτες	
ΑΝΕΞΗΓΗΤΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ: Ιπτάμενα αντικείμενα άγνωστης ταυτότητας – Υπάρχουν πραγματικές εμφανίσεις UFO; Υπάρχει επικοινωνία μεταξύ των κατοίκων των άστρων στο υλικό επίπεδο; - Οι εξωγήινοι και τα διαπλανητικά ταξίδια - Υπήρξε εξωγήινη επίδραση στην εξέλιξη της ανθρωπότητας στη Γη; - Τα μηνύματα των εξωγήινων - Αμφιβολίες, αντιφατικά ή αδιευκρίνιστα σημεία - Οι πληροφορίες για τη σελήνη στα έργα του Γιάκομπ Λόρμπερ σε σχέση με τα πορίσματα της επιστήμης - Η κερδοσκοπία με τα UFO και τους εξωγήινους - Τι κρύβεται πίσω από τις εμφανίσεις UFO - «Εμφανίσεις» της Παναγίας και των αγίων - Η εξέλιξη της μαριολογίας από την πρωτοχριστιανική έως τη σημερινή εποχή – Οι «εμφανίσεις» της Παναγίας - Το τρίτο μυστικό της Φάτιμα	
ΠΟΥ ΚΑΙ ΠΩΣ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ Η ΑΛΗΘΕΙΑ: Η εσωτερική φωνή - Η φύση και η έμπνευση των σκέψεων - Ο Λόγος που ακούγεται ηχητικά μέσα στην καρδιά και οι νέες αποκαλύψεις του Θεού - Κριτήρια και δυσκολίες στη διάκριση των αληθινών από τις νόθες αποκαλύψεις - Η έμμεση και άμεση αποκάλυψη του Θεού - Ο εσωτερικά ακουόμενος Λόγος - Ποιος μπορεί να ακούσει τον εσωτερικό Λόγο; - Πώς μπορεί να είναι βέβαιος κάποιος ότι ακούει τη φωνή του Θεού; - Ψευδόχριστοι, ψευδοπροφήτες και αυτόκλητοι διδάσκαλοι - Πώς εξηγείται το φαινόμενο της γλωσσολαλίας - Ο χαμένος Λόγος και η λανθασμένη αντίληψη ότι για τη λύτρωση αρκεί το χριστιανικό βάπτισμα - Οι λόγοι ύπαρξης των νέων αποκαλύψεων	

<p>ΦΥΣΙΚΕΣ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΕΣ ΘΕΡΑΠΕΙΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΤΟΥΣ: Η ομοιοπαθητική - Αλλοπαθητική, ομοιοπαθητική, ηλιοπαθητική, υδροπαθητική, σωματικός, ψυχικός και θεϊκός μαγνητισμός - Ο βελονισμός - θεραπευτές και δρόμοι προς τη θεραπεία - Πώς μπορεί να ελεγχθεί μία υπερφυσική ενεργεία - Γεωακτινοβολία και ραδισθησία - Η ραβδοσκοπία - Οι ανθυγιεινές παθογόνες ζώνες - Τα πεδία δύναμης τόπων λατρείας, ναών, ανακτόρων</p>	
<p>ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΙ ΔΡΟΜΟΙ ΚΑΙ ΚΙΝΗΜΑΤΑ: Εσωτερισμός και αποκρυφισμός - Ο Γνωστικισμός - Η θεοσοφία - Τι είναι η αληθινή θεοσοφία - Η ανθρωποσοφία του Ρούντολφ Στάινερ - Το «New Age» - Η «Εποχή του Υδροχόου» - Αστρολογία και πεπρωμένο - «Κβαντικό άλμα της συνείδησης», «Νέο Παράδειγμα», «Μεταμόρφωση της κοινωνίας» - Ο σαμανισμός - Η νέα φυσική και η υπερβατικότητα - Τα λάθη του New Age - Σκέψεις σε σχέση με τη μετενσάρκωση - Μερικές συμπληρωματικές σκέψεις για το New Age - Γιόγκα, διαλογισμός και προσευχή - Πνευματική καθοδήγηση και δάσκαλοι - Ο τεκτονισμός – Οι Εσσαίοι πρόδρομοι του τεκτονισμού</p>	
<p>Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΤΕΛΕΙΟΠΟΙΗΣΗ: Τα δώρα του Πνεύματος - Η αναγε'ννηση του πνεύματος - Οι τρεις βαθμοί της εσωτερικής τελειοποίησης - Μπορεί ο κοινός θνητός να επιτύχει στη Γη την υιοθεσία από τον θεό; - Τα χαρίσματα και οι καρποί του Πνεύματος - Η Χριστική Εκκλησία - Το Άγιο Πνεύμα και οι δυνάμεις του αιθέρα – Τι είναι η ύλη - Τελικές παρατηρήσεις</p>	

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Για τον πνευματικό αναζητητή είναι ιδιαίτερα σημαντικό να έχει ήδη από την αρχή του πνευματικού του δρόμου μια καλή εποπτεία και μία τάξη στις σκέψεις του.

Στην αντίθετη περίπτωση, θα πρέπει να τις αποκτήσει στο τέλος πια της διαδρομής του, ενδεχομένως μέσα από δυσάρεστες εμπειρίες ή άσκοπη ανάλωση χρόνου και ενέργειας. Στην πρώτη περίπτωση θα πρέπει να κουραστεί στην αρχή, αλλά θα αμειφθεί γι' αυτό στη συνέχεια. Εάν αντίθετα επιλέγει να ξεκινήσει την πορεία του χωρίς προετοιμασία και ορισμένες σταθερές, η αρχή είναι μεν πιο εύκολη, αλλά εμπερικλείει πολύ περισσότερους κινδύνους και μπορεί να καταλήξει σε αδιέξοδο ή στο γκρεμό.

Εκτός αυτού, οι λοξοδρομήσεις στοιχίζουν πολύτιμο χρόνο και γι' αυτό το λόγο καλό είναι, ο οδοιπόρος να δίνει προσοχή στους αληθινούς, έμπειρους οδηγούς που συναντά καθ' οδόν. Οι άνθρωποι αυτοί γνωρίζουν το σωστό δρόμο και έχουν σταλεί από τη θεϊκή πρόνοια για να δώσουν το σωστό προσανατολισμό στα βήματα του.

Όμως πολλοί οδοιπόροι δεν αναγνωρίζουν αυτή τη θεϊκή βοήθεια επειδή θεωρούν ότι είναι ήδη πολύ προχωρημένοι. Έτσι τους ξεγελά η αυταρέσκεια τους, με συνέπεια να μην είναι πια αρκετά κριτικοί με τον εαυτό τους αλλά ούτε και με τον πνευματικό τους εξοπλισμό.

Ορισμένοι πάλι προσπαθούν να κρίνουν τα πάντα μόνο με βάση τα αισθήματα τους, με αποτέλεσμα να θέτουν εκτός λειτουργίας τη νοημοσύνη τους. Στην πράξη όμως αυτό σημαίνει ότι ακολουθούν ως οδηγό και κριτήριο αλήθειας μόνο τα *προσωπικά* τους αισθήματα και τις *προσωπικές* τους αντιλήψεις.

Αναπόφευκτα στο σημείο αυτό αναδύεται το ερώτημα: *τι είναι αλήθεια; Πώς βρίσκω την αλήθεια και πώς την αναγνωρίζω;* Κανονικά δεν θα πρέπει να είναι δύσκολο για κάθε αναζητητή να αντιληφθεί ότι αν θέλει να βρει την καθαρή κι ανόθευτη αλήθεια είναι ανάγκη να ανατρέξει στην Πηγή της αλήθειας, όπου το νερό είναι ακόμη λαγαρό και διάφανο. Και η Πηγή αυτή είναι μόνο ο Θεός. Υπάρχουν επομένως πολλές «θολές», δηλαδή σχετικές «αλήθειες» αλλά μία μόνο απόλυτη και αμιγής αλήθεια, αυτή του Θεού. Γι' αυτό και είναι τελείως λάθος να αναζητεί και να ελέγχει κανείς ξεκινώντας «από τα κάτω προς τα πάνω», αντί για το αντίθετο, δηλαδή ξεκινώντας από τον Θεό και το Λόγο του. Γιατί οι άνθρωποι και τα πνεύματα μπορεί να σφάλουν, ο Θεός όμως όχι.

Το ίδιο ισχύει φυσικά για τη λογική και την καρδιά του ανθρώπου, καθώς στην αναζήτηση της αλήθειας οδηγός πρέπει να είναι η καρδιά. Είναι απαραίτητο βέβαια να προηγείται μία παράκληση στον Θεό να μας δίνει την αλήθεια και επίσης να μπορούμε να την αναγνωρίσουμε χωρίς να κάνουμε λάθος. Και μόνο τότε πρέπει να υποβληθούν τα ευρήματα μας στη βάση της λογικής και όχι αντίστροφα.

Όμως πολλοί οδοιπόροι, παρ' όλο που μπορεί να είναι προσανατολισμένοι «προς τα πάνω» ανατρέχοντας τις σωστές πηγές, ωστόσο αντιμετωπίζουν δυσκολίες στο να διακρίνουν σωστά τι βρίσκεται μπροστά τους. Γιατί στο στερέωμα λαμπυρίζουν πολλά αστέρια αλλά δεν είναι όλα αληθινά αυτόφωτα, παρά υπάρχουν και άλλα που στην πραγματικότητα είναι πλανήτες που αντανακλούν μόνο το φως και συνεπώς δεν έχουν φωτιστική ικανότητα.

Τα αληθινά αστέρια είναι αυτά που, σαν ένα δεύτερο φως, μας φωτίζουν απ' έξω με το θεϊκό Λόγο και έχουν χρέος να πυροδοτήσουν το πρώτο, το εσωτερικό φως στον άνθρωπο, ώστε να βρει την πνευματική ζωή.

Με ποια άστρα μπορεί ο οδοιπόρος να προσανατολιστεί και με ποια μπορεί να χάσει το δρόμο του; Γιατί εύκολα μπορεί κάποιος να τα χάσει και να λοξοδρομήσει ανάμεσα στα αναρίθμητα άστρα που είναι π.χ. η παραψυχολογία με τις πολλές εκδηλώσεις της, η επικοινωνία με τα πνεύματα, ο εσωτερισμός, η Νέα Εποχή, η θεοσοφία, η ανθρωποσοφία, ο γνωστικισμός, ο τεκτονισμός, οι ανατολικές φιλοσοφίες, η χριστική διδασκαλία, τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος, οι ιερές Γραφές, οι προφήτες της Βίβλου και των νέων αποκαλύψεων του Θεού (όπως για παράδειγμα ο Γιάκομπ Λόρμπερ και η Μπέρτα Ντούντε), οι διάφορες εκκλησίες και τα δόγματα τους, οι διάφορες θρησκείες, οι προφήτες και οι δάσκαλοι τους με τις αντίστοιχες διδασκαλίες και τα γραπτά τους.

Το βιβλίο αυτό επιχειρεί να βοηθήσει τον αναγνώστη στον προσανατολισμό του σαν ένας αστρολάβος. Κυρίως ελπίζει δε να αποτελέσει ένα βοήθημα για το νεόφερτο ή λιγότερο έμπειρο διαβάτη ώστε να τον προφυλάξει από τους πιθανούς κινδύνους δείχνοντας του αίτια, υπόβαθρο και αλληλεξαρτήσεις των διδασκαλιών.

Ιδιαίτερα στη σημερινή εποχή που είναι φανερά τα σημάδια του πνευματικού εκφυλισμού, είναι επιτακτική η ανάγκη να ακολουθεί με τάξη τη σωστή πορεία αυτός που έχει ανοίξει τις πνευματικές του αισθήσεις και βρίσκεται ήδη καθ' οδόν. Γιατί μόνο εάν έχει μία σωστή τάξη θα έχει καθαρή και συνολική εποπτεία του δρόμου και τη βεβαιότητα ότι πορεύεται σωστά. Αλλά για να φτάσει σε μία τέτοια βεβαιότητα πρέπει ο αναζητητής να εξοπλιστεί με την αλήθεια του Θεού και να δοκιμαστεί σε αυτά που πιστεύει, ώστε μέσα από την πείρα να εμπεδώσει τη γνώση του.

Είναι γεγονός ότι ο δρόμος προς την αλήθεια, τις πιο πολλές φορές, περνά υποχρεωτικά μέσα από την πλάνη. Για να φτάσει κανείς στην απόλυτη αλήθεια πρέπει πρώτα στην αρχή να διασχίσει τα πεδία όπου ευδοκιμεί το ψέμα και το σφάλμα. Ό, τι λάμπει δεν είναι φως και ό,τι παρουσιάζεται σαν αλήθεια δεν είναι αληθινό. Γι' αυτό μόνο όποιος ψάχνει την αλήθεια θα τη βρει, μόνο όποιος βλέπει το φως μπορεί να το αναγνωρίσει και τέλος, μόνο όποιος γνωρίζει το σωστό δρόμο μπορεί να τον δείξει σωστά στους άλλους.

Ίσως για τον αναγνώστη να μην είναι όλα εξαρχής κατανοητά γιατί για λόγους οικονομίας δεν μπορούσαμε να αναφερθούμε εξαντλητικά σε όλα τα θέματα. Άλλωστε πολλά από αυτά έχουν ήδη παρουσιαστεί σε άλλα βιβλία των Γιάκομπ Λόρμπερ, Μπέρτα Ντούντε και Βάλτερ Λουτς, τα οποία και θα θέλαμε να προτείνουμε στον ενδιαφερόμενο αναγνώστη.

Όποιος θέλει να φθάσει στο πλήρες φως της αλήθειας στη ζωή, πρέπει πρώτα να διασχίσει το πεδίο του ψεύδους και της πλάνης χωρίς μία τέτοια πορεία, δεν φθάνει κανείς ποτέ στην αλήθεια.

ΓΙΑΚΟΜΠ ΛΟΡΜΠΕΡ

Η ΠΑΡΑΨΥΧΟΛΟΓΙΑ

Η παραψυχολογία είναι ένας συλλογικός όρος με τον οποίο εννοείται η επιστήμη των υπεραισθητών φαινομένων και των ανεξήγητων ψυχικών δυνάμεων. Αποτελεί δηλαδή ουσιαστικά μία οριακή επιστήμη καθώς είναι ο συνδετήρας κρίκος μεταξύ της επίσημης επιστήμης και του πνευματικού κόσμου. Σαν ένας επιμέρους τομέας της ψυχολογίας ερευνά τα παραφυσικά φαινόμενα πέραν των πέντε αισθήσεων και αναζητεί παράλληλα λογικές εξηγήσεις γι' αυτά.

Η γέννησή της χρονολογείται το 1882, όταν ιδρύθηκε στην Αγγλία η «Εταιρία ψυχικών ερευνών» (Society for Psychical Research). Οι ιδρυτές ήταν κυρίως επιστήμονες και διανοούμενοι ακαδημαϊκού επιπέδου. Μέχρι και σήμερα η Ε.Ψ.Ε. έχει δημοσιεύσει περισσότερους από σαράντα τόμους με παραφυσικά φαινόμενα και έρευνες. Με την πάροδο του χρόνου το αντικείμενο της διευρύνθηκε σε τομείς όπως η τηλεπάθεια, η ψυχομετρία, η ψυχοκίνηση, η μετεώρηση, η τηλεκίνηση, ο πνευματισμός, η υπνοβασία, οι εκδηλώσεις φαντασμάτων, η διόραση, ο ζωικός μαγνητισμός, τα αστρικά ταξίδια, η ραδιαισθησία, ο υπνωτισμός, ο εξορκισμός, η τηλεισθησία, η τηλενέργεια, κ.τ.ό.

Οι παραψυχολόγοι διαχωρίζονται σε δύο μεγάλες ομάδες: 1. Στους *ανιμιστές*, που πιστεύουν ότι όλα τα παραφυσικά φαινόμενα προέρχονται *αποκλειστικά* από ψυχικές ενέργειες ανθρώπων ή ζώων. 2. Στους *πνευματιστές* που παραδέχονται τη δράση αόρατων υπερκόσμιων οντοτήτων. Κατά μία άλλη διατύπωση, η παραψυχολογία χωρίζεται σε δύο μεγάλες θεωρίες, τη θεωρία του διαπροσωπικού πεδίου και τη θεωρία των πνευματιστών.

Η πρώτη θεωρία για να εξηγήσει φαινόμενα που υπερβαίνουν το χώρο, το χρόνο και το νόμο της αιτιότητας, παίρνει ως βάση μία ψυχική ενέργεια, η οποία έχει προκύψει από το μετασχηματισμό μίας από τις γνωστές φυσικές μορφές ενέργειας. Ένα *μοντέλο* το οποίο αρέσκεται να χρησιμοποιεί η θεωρία αυτή είναι το πεδίο βαρύτητας των αστρικών *σωμάτων*. Η βαρύτητα, την οποία διατύπωσε μαθηματικά ο Ισαάκ Νιούτον (1643-1727), εξακολουθεί να αποτελεί μία αινιγματική μορφή ενέργειας που δρα δυναμικά και υπερβαίνει τα όρια του χώρου. Παρόμοιες ιδιότητες αποδίδονται στην «ψυχική ενέργεια».

Πολλά ερωτήματα παραμένουν ωστόσο αναπάντητα με αυτή τη θεωρία, όπως π.χ. η «χρονική υπερβατικότητα» της ψυχής, δηλαδή η ικανότητα όρασης μελλοντικών ή παρελθόντων γεγονότων. Έτσι απαιτούνται άλλες βοηθητικές υποθέσεις για τη στήριξη της άποψης των ανιμιστών.

Σύμφωνα με τη δεύτερη θεωρία οι τηλενέργειες, η υπερβατικότητα της ψυχής, δεν πραγματοποιούνται μέσω ενός πεδίου ψυχικής ενέργειας, *αλλά* από την ψυχή που εξέρχεται από το *σώμα*, όπου η ψυχή εννοείται ως μία ανεξάρτητη προσωπική οντότητα. Πάντως πολλοί παραψυχολόγοι οπαδοί της δεύτερης θεωρίας αποφεύγουν συστηματικά εκφράσεις και υποθέσεις που θυμίζουν τον πνευματισμό, γιατί υπό τη σκέπη του έχουν γεννηθεί πολλές κινήσεις με θρησκευτικές κοσμοθεάσεις, ενώ οι παραψυχολόγοι προτιμούν να θεωρούνται ως επιστήμονες. Αυτό όμως σημαίνει γι' αυτούς ένα ορισμένο δίλημμα γιατί περιορίζονται σε επιστημονικά αποδεκτές υποθέσεις και έτσι αγνοούν ή απορρίπτουν συναρτήσεις με την ψυχο-πνευματική σφαίρα. Σχετικά με την επιστημονική τεκμηρίωση πνευματικών φαινομένων σε μία καταγραφή της Μπέρτα Ντούντε λέγονται όμως τα εξής:

«Μέσω της έρευνας δεν μπορείτε να προσπελάσετε σε καμία πνευματική περιοχή και θα είναι μάταιη οποιαδήποτε προσπάθεια να αποκτήσετε μία αληθινή εικόνα όσων βρίσκονται πέρα από τα γήινα. Με εργαλείο την έρευνα μπορείτε μεν να λύσετε όλα τα γήινα προβλήματα και να βρείτε επίσης αποδείξεις που να τεκμηριώνουν την ορθότητα των πορισμάτων σας, αλλά δεν θα καταφέρετε ποτέ να προσκομίσετε αποδείξεις που να θεμελιώνουν πνευματικούς συλλογισμούς».

Αυτό θα πρέπει να είναι απόλυτα κατανοητό τουλάχιστον για εκείνους που γνωρίζουν το Λόγο του Θεού από τη Βίβλο ή και τις νέες αποκαλύψεις, γιατί είναι γνωστό ότι ο άνθρωπος τοποθετείται στον κόσμο με τον προορισμό να φτάσει στη μακαριότητα με τη βοήθεια της πίστης, καθώς από ένα σημείο και μετά η επιλογή της *πίστης* είναι ταυτόχρονα και επιλογή της βούλησης. (Κατά Ιωάννη 20. 31. Προς Γαλάτες 3, 26. Ιωάννη Α' 5, 4. Προς Εβραίους 11,6).

Με άλλα λόγια δεν πρέπει να είναι οι αποδείξεις που πειθαναγκάζουν κάποιον να πιστέψει και για το λόγο αυτό το σχέδιο του Θεού για την πνευματοποίηση των ανθρώπων, πραγματώνεται μέσα σε τελείως φυσιολογικά πλαίσια εδώ στη Γη. Ούτε επιτρέπεται να καταργηθεί ο νόμος της ελεύθερης βούλησης με το να γίνεται χρήση υπερφυσικών σημείων προκειμένου να αφυπνιστεί η πίστη όσων δεν πιστεύουν.

Είναι λοιπόν εύδηλο ότι κάθε προσπάθεια να πειστούν οι άνθρωποι υπό το βάρος αποδεικτικών στοιχείων δεν ανταποκρίνεται στη θεία θέληση, όσο ευγενικά και αν είναι τα κίνητρα. Όποιος επομένως προσπαθεί παρ' όλα αυτά να επηρεάσει τους άθεους με επιχείρημα κάποιες αποδείξεις, στην ουσία αποδεικνύει ότι ακόμη δεν

γνωρίζει την τάξη και τη βούληση του Θεού. Κατά συνέπεια δεν είναι δυνατό μία τέτοια προσπάθεια να έχει την ευλογία του, μια που αυτός που αναζητεί πειστικές αποδείξεις εργάζεται κατά βάση χωρίς θεϊκή βοήθεια, παρ' όλο που είναι πολύ πιθανό να έρθει σε επαφή με κάποιες πνευματικές δυνάμεις που προκαλούν το θαυμασμό του κόσμου. Αλλά είτε οι δυνάμεις αυτές βρίσκονται εξίσου σε άγνοια είτε εργάζονται συνειδητά ενάντια στον Θεό, αν και υπό το μανδύα του καλού και αληθινού.

Αναμφισβήτητα η παραψυχολογία δεν είναι εξασφαλισμένη από κινδύνους, για το λόγο ότι είναι ένας τομέας όπου ο άνθρωπος ανοίγεται απέναντι σε άγνωστες υπερκόσμιες δυνάμεις συνειδητά ή ασυνείδητα. Η θεληματική ενασχόληση μαζί της προσελκύει αναπόφευκτα διάφορα πνεύματα που είναι κατά κανόνα ανώριμα και προσκολλημένα ακόμη στο γήινο πεδίο. Επίσης το πνευματικό επίπεδο των παραψυχολόγων παίζει σημαντικό ρόλο και επειδή συνήθως πρόκειται για ερωτήματα εγκόσμιου χαρακτήρα που τους απασχολούν, οι απαντήσεις που τους μεταβιβάζονται είναι αντίστοιχα μέσα στην εγκόσμια λογική.

Το άνοιγμα προς την παραψυχολογία το δηλώνει κάποιος φανερά από τη στιγμή που ασχολείται ενεργά μαζί της, π.χ. διαβάζοντας σχετικά βιβλία, συμμετέχοντας σε διαλέξεις ή σεμινάρια, πειραματιζόμενος με κάποιο από τα παρακλάδια της κ.λπ.

Επειδή η παραψυχολογία είναι ένας συλλογικός όρος που περιλαμβάνει πάρα πολλές και τελείως διαφορετικές μεταξύ τους απόψεις και κατηγορίες ανθρώπων, το οποίο μεθερμηνευόμενο σημαίνει από τον «άπιστο Θωμά» έως τους συνειδητά πιστούς χριστιανούς, είναι προφανές ότι αντίστοιχα πολυειδή είναι τα πνεύματα που προσελκύονται από τον άλλο κόσμο. Και συνεπώς είναι επίσης προφανές ότι οι ενασχολούμενοι με την παραψυχολογία, προσελκύουν ανάλογα με τις αντιλήψεις τους και την ωριμότητα τους αντίστοιχα πνεύματα που τους υποβάλλουν τις σκέψεις και τα πιστεύω τους.

Ως γνωστόν, η νοοτροπία, η στάση ζωής, το φρόνημα και η θέληση του καθενός καθορίζουν τι είδους πνευματικές οντότητες τον περιβάλλουν αλλά ένα γεγονός που ελάχιστοι γνωρίζουν είναι ότι στα πνευματικά θέματα δεν παράγουμε εμείς μόνοι μας τις σκέψεις μας παρά τις αντιλούμε από αυτές τις πνευματικές οντότητες που μας περιβάλλουν και ανταποκρίνονται στην ποιότητα της βούλησης μας, στο πώς θέλουμε να ζούμε και να σκεφτόμαστε, με απλά λόγια. Από αυτό εξάγεται λογικά το συμπέρασμα ότι ο κάθε άνθρωπος καθορίζει από μόνος του το εάν προσελκύει το φως ή το σκοτάδι. Αλλά το θέμα αυτό θα εξεταστεί αναλυτικά σε ένα ξεχωριστό κεφάλαιο για τον πνευματισμό στη συνέχεια του βιβλίου.

Καθώς λοιπόν η παραψυχολογία συνεπάγεται ουσιαστικά ένα άνοιγμα προς το άγνωστο, από το οποίο απουσιάζει η αγγελική προστασία, είναι άρα ευνόητοι οι κίνδυνοι που ελλοχεύουν και ιδιαίτερα για εκείνους που δεν γνωρίζουν ότι είναι πολύ δεκτικοί σε αμφισβητήσιμης ή κακής ποιότητας πνευματικές επιρροές.

Το κέντρο βάρους της παραψυχολογίας καταλαμβάνει η έρευνα των αποδείξεων, για την οποία απαιτούνται διαρκώς νέα στοιχεία, γιατί όσο ο άνθρωπος δεν αποκτά **μέσα στην καρδιά τον την εσωτερική βεβαιότητα για τα πνευματικά ερωτήματα**, εξακολουθεί να αμφιβάλει για τις εξωτερικές αποδείξεις και να αντιδρά όπως ο «άπιστος Θωμάς». Για όσους ενδιαφέρονται πραγματικά για την πνευματική τους εξέλιξη, αξίζει να αναφερθεί μία συμβουλή του Ιησού από το «Μεγάλο Ευαγγέλιο του Ιωάννη» (Μ.Ε.Ι.) του Ιάκωβου Λόρμπερ: *«Αφήστε καταρχάς κατά μέρος τις άχρηστες έρευνες αναφορικά με τις σχέσεις, τα φαινόμενα, τα αίτια και τα αιτιατά των πραγμάτων μέσα στον κόσμο, μια και με τον τρόπο αυτό σε εκατό χρόνια δεν θα πλησιάσει η ψυχή ούτε ένα χιλιοστό πιο κοντά στον αληθινό σκοπό της ζωής*

της. Γιατί από αυτό το δρόμο δεν μπορεί να φτάσει σε καμία αληθινή, εσωτερική γνώση παρά μόνο σε εξωτερικές, επιφανειακές και ασύνδετες μεταξύ τους αντιλήψεις και τυφλές υποθέσεις, από τις οποίες ποτέ δεν προκύπτει ένα τακτικό, χαρακτηριζόμενο από συνοχή σύνολο γνώσης και επίγνωσης. Για το λόγο αυτό η ψυχή βρίσκεται διαρκώς σε μία αγχώδη αναζήτηση, από την οποία ελάχιστα αποκομίζει για την αληθινή τελείωση της»

Όπως αναφέρθηκε προηγουμένως οι άνθρωποι οφείλουν να φτάσουν από το δρόμο της πίστης στον Θεό και αυτό βέβαια είναι αντίθετο με τις αποδείξεις της παραψυχολογίας, καθότι η αληθινή πίστη δεν βασίζεται πάνω στην ανθρώπινη σοφία, αλλά στη δύναμη του Θεού (Προς Κορινθίους Α' 2, 5) αφού με την πίστη νικείται ο κόσμος (Ιωάννη Α' 5,4).

Δεν επιτρέπεται επομένως να αναγκάζεται κάποιος να πιστέψει υπό την πίεση συγκεκριμένων, απτών αποδείξεων, γιατί **η ελευθερία της βούλησης είναι απαραβίαστη σύμφωνα με το θεμελιακό συμπαντικό νόμο**. Ειδάλλως θα ήταν προφανώς πολύ εύκολο για το Δημιουργό να παρουσιάσει τις πιο πειστικές αποδείξεις της ύπαρξης του κόσμου του πνεύματος. Αλλά αυτό θα υπονόμεινε τον απώτερο προορισμό του ανθρώπου αφού **η επιστροφή του στον Θεό και η θέωσή του πρέπει να είναι προϊόν ελεύθερης απόφασης**. Και το γεγονός αυτό αποκλείει να βρεθεί ποτέ μία εκατό τα εκατό απράνταχτη **εξωτερική** απόδειξη, όσο ο ίδιος ο άνθρωπος δεν έχει κάνει κτήμα του τη ζωντανή **εσωτερική** πίστη. Σε τελευταία ανάλυση άλλωστε, τα εξωτερικής προέλευσης τεκμήρια έχουν ως αποτέλεσμα ότι οι άνθρωποι εμποδίζονται να στραφούν στο εσωτερικό τους και να δουλέψουν συνειδητά πάνω στον εαυτό τους για να τελειοποιηθούν. Αντίθετα διεγείρουν ακόμη περισσότερο τη φυγόκεντρο τάση για εξωστρεφή έρευνα από την οποία τρέφεται ο νους αλλά όχι η ψυχή. Από την άλλη ωστόσο είναι λάθος ο ισχυρισμός ότι πρέπει να πιστεύουμε τυφλά. Οποιος διαβάσει με προσοχή τη Βίβλο και τις νέες αποκαλύψεις βρίσκει πολλά σημεία που λένε ρητά ότι θα πρέπει να **ελέγχεται επισταμένα κάθε διδασκαλία**. Έτσι στην Ντουντε π.χ. εξηγείται δημιουργικά **πώς η πίστη μπορεί να είναι καρπός ενδελεχούς ή ώριμης σκέψης**: «*Χάρη στην πίστη του θα πρέπει να γίνει ο άνθρωπος μακάριος... Τι είναι όμως πίστη; Πότε μπορεί να πει κανείς δικαιωματικά ότι πιστεύει; Όταν δίνεται σε κάποιον μία πνευματική διδασκαλία, δεν μπορεί να απαιτήσει ή να προσάγει αποδείξεις που θα την στηρίζουν, γιατί αυτό που είναι πνευματικό βρίσκεται έξω από τη σφαίρα της διανοητικής του λειτουργίας και δεν μπορεί ποτέ να τεκμηριωθεί βάσει αποδείξεων. Επομένως, αυτός που πιστεύει είναι υποχρεωμένος να δεχθεί σαν αληθινό κάτι το οποίο δεν μπορεί να αποδειχθεί.*

Και εντούτοις, εάν θέλει να γίνει μακάριος, δεν αρκεί η τυφλή πίστη, η οποία σημαίνει ότι δεν εκφέρει αντίθετη γνώμη, ότι δηλαδή αποδέχεται φαινομενικά σαν αληθινά αυτά που τον διδάσκουν. Αυτό που απαιτείται αντίθετα από τον καθένα, είναι ν' αποδεχθεί μια διδασκαλία από πλήρη εσωτερική πεποίθηση, επειδή έχει πεισθεί ενδόμυχα απολύτως, ακόμη και χωρίς καμία απόδειξη. Όμως η εσωτερική αυτή πεποίθηση είναι πάντοτε καρπός μίας διανοητικής λειτουργίας, πρόκειται δηλαδή για μία τοποθέτηση απέναντι σε αυτά που του ζητούν να πιστέψει. Και η τοποθέτηση αυτή πρέπει να προέλθει από αυτόν τον ίδιο χωρίς εξωτερική πίεση, οφείλει δηλαδή να στοχασθεί επισταμένα γύρω από τη συγκεκριμένη διδασκαλία, ζυγίζοντας τα υπέρ και τα κατά, εωσότου καταλήξει από μόνος του σε μία γνώμη, την οποία θα μπορεί να υποστηρίξει με πλήρη πεποίθηση, όταν αυτό του ζητηθεί».

Στη βάση αυτής της πίστης που έχει υποβληθεί στη διαφωτιστική βάση της λογικής, μιας λογικής όμως που εδράζεται στην καρδιά και όχι στον εγκέφαλο, γεννιέται κατόπιν η ζωντανή πίστη που είναι εκείνη όπου κάποιος πρεσβεύει απόλυτα πεισμένος κάτι που δεν μπορεί να αποδειχτεί. Και το πιστεύει για το λόγο ότι

εφαρμόζει την πίστη του στη ζωή του και έτσι του το αποδεικνύει η πράξη, όπως είναι άλλωστε γνωστό ότι η πίστη από μόνη της χωρίς έμπρακτη αγάπη είναι νεκρή.

Η αγάπη, όπως λέει ο Παύλος είναι ένας καρπός του Αγίου Πνεύματος μέσα στην καρδιά του ανθρώπου που αν δεν έχει αγάπη να ζωντανεύει την πίστη του, παραμένει πνευματικά νεκρός. Το συμπέρασμα είναι επομένως ότι η παραψυχολογία μπορεί να σημαίνει ένα ξεκίνημα στον πνευματικό δρόμο ενός ανθρώπου, αλλά είναι κατά βάση ένα πρωτογενές ξεκίνημα και σε καμία περίπτωση δεν πρέπει να συγγέεται με το τέρμα του δρόμου.

Εκεί λοιπόν όπου ασκείται από ανθρώπους με πίστη και αίσθημα ευθύνης, η παραψυχολογία δεν μπορεί να απορριφθεί εντελώς.

Αλλά για τους θαυμαστές της συνήθως δεν είναι απλά και μόνο η είσοδος του αρχάριου στα πνευματικά ενδιαφέροντα, παρά γίνεται αυτοσκοπός, ώστε οδηγεί κατά συνέπεια στην αποτελμάτωση ή στην αλυσιτελή κατανάλωση χρόνου και ενέργειας.

Είναι υπαρκτός επομένως ο κίνδυνος να παγιδευτεί κάποιος στην εντυπωσιακή επιφάνεια και έτσι να μην προωθηθεί στο βάθος του αληθινού του στόχου, που είναι η αυτογνωσία, η θεογνωσία και η αγάπη που υπερβαίνει τα όρια του εγώ για να μπορεί να επιστρέψει στο «σπίτι τον Πατέρα».

Είναι βέβαια αλήθεια ότι ο άνθρωπος πρέπει πρώτα να έχει πιστέψει στην ύπαρξη του φωτεινού βασιλείου για να αποφασίσει να αγωνιστεί για την κατάκτηση του, ωστόσο για τον αληθινό εραστή της αλήθειας σίγουρα η παραψυχολογία δεν είναι απαραίτητη, για το λόγο ότι υπάρχουν απλά άλλοι καλύτεροι και πιο ασφαλείς δρόμοι. Παρ' όλα αυτά για τους σκεπτικιστές, που χρειάζονται πάντοτε χειροπιαστές αποδείξεις, η επιστήμη αυτή μπορεί να είναι ένα έναυσμα για να φτάσουν μια μέρα να πιστέψουν, καίτοι μία τέτοια μορφή «πνευματικής αφύπνισης» ασφαλώς έχει λιγότερη αξία από την πίστη χωρίς αποδείξεις, εκτός από εκείνες εννοείται που προσκομίζονται από την ίδια τη ζωή. Έτσι κι αλλιώς η εμβέλεια της παραψυχολογίας είναι εκ των πραγμάτων περιορισμένη, όπως μαρτυρεί η παρακάτω παρατήρηση στην Μπέρτα Ντούντε: *«Οι άνθρωποι προσπαθούν να αφυπνίσουν το πνεύμα τους μέσω της επιστημονικής εργασίας. Φρονούν ότι με αυτό τον τρόπο μπορούν να φωτίσουν κάθε σκοτεινό σημείο στη γνώση τους, αλλά στην πραγματικότητα απέχουν πολύ απ' αυτό, δεδομένου ότι η γήινη σοφία δεν μπορεί ποτέ να διερευνήσει τη Θεότητα και τη δράση της. Αντ' αυτών υπάρχουν όμως πολλοί άλλοι τομείς που επιτρέπεται να ερευνήσει η επιστήμη.*

Το μεγάλο έσχατο ερώτημα όμως είναι απροσπέλαστο και θα παραμείνει απροσπέλαστο για αυτήν. Η αποδοχή τον Λόγου του Θεού με την καρδιά αποτελεί τη μοναδική πύλη εισόδου από όπου ο άνθρωπος φτάνει στην αιώνια αλήθεια και τη Θεϊκή σοφία. Χωρίς το Λόγο του Θεού όμως κάθε πρόσβαση προς τη γνώση είναι κλειστή.

Μπορεί να προβληθεί βέβαια το επιχείρημα ότι η παραψυχολογία είναι ένα κατάλληλο μέσο σύζευξης της επιστήμης με τη θρησκεία. Αυτό είναι σωστό όταν οι επιστήμονες που την ασκούν έχουν να επιδείξουν μία βαθιά σύνδεση με τον Θεό, οπότε έχουν και την ανάλογη καθοδήγηση από ψηλά.

Είναι δυνατό όμως η παραψυχολογία να προκαλέσει το αντίθετο, να οδηγήσει, δηλαδή σε μία πλήρη απομυθοποίηση, καθώς ένας ερευνητής συνήθως επιδιώκει να σκέφτεται τελείως ορθολογιστικά και με βάση εμπειρικά δεδομένα.

Η ιστορία είναι γεμάτη από παραδείγματα ορθολογιστών που προσπάθησαν να διαβάλουν κάθε μορφή μυστικισμού σαν απάτη και σκοταδισμό. Αλλά στα μυστικιστικά φαινόμενα μόνο μυστικιστές μπορούν να διεισδύσουν και να τα κατανοήσουν και είναι ουσιαστικά υπερφίαλη η σκέψη ότι ο άνθρωπος μπορεί να εισχωρήσει σε πνευματικούς χώρους με όχημα τη σπουδή ή την επιστήμη.

Υπήρχαν και υπάρχουν βέβαια αρκετοί γνήσια θρησκευόμενοι φυσιοδίφες, όπως ο Γιοχάνες Κέπλερ, ο Ισαάκ Νιούτον, ο Μπλαιζ Πασκάλ, ο νομπελίστας Μαξ Πλανκ κ.ά., που θεωρούσαν τις φυσικές επιστήμες εναρμονισμένες με τους θεϊκούς νόμους της δημιουργίας. Ωστόσο δεν μπορεί ούτε να αγνοηθεί το γεγονός ότι από τις επιστήμες προήλθαν επίσης πολλοί διανοούμενοι που πολέμησαν συστηματικά την καλώς εννοούμενη θρησκευτική συνείδηση. Σαν αποτέλεσμα έχει προκύψει ένα μεγάλο πνευματικό κενό και τέλμα που μεγαλώνει με γεωμετρική πρόοδο και θα μεγαλώνει όλο και περισσότερο με την πάροδο του χρόνου, παρ' όλο που ομολογουμένως στη νεότερη εποχή υπάρχουν και πολλές φωτεινές εξαιρέσεις. Η εμφανής αυτή τάση θα συνεχιστεί όσες γέφυρες προς την επιστήμη και αν προσπαθήσουν να χτίσουν πάνω στις αποδείξεις τους οι παραψυχολόγοι και οι πνευματιστές. Γιατί έρχεται κάποια στιγμή το σημείο όπου ο κάθε άνθρωπος πρέπει στον προσωπικό του μικρόκοσμο να πάρει την απόφαση εμπρός στη βασικότερη από όλες τις γέφυρες, τον Ιησού Χριστό.

Μπροστά σε αυτή τη γέφυρα διχάζονται τα πνεύματα σε εκείνα που θέλουν να ψηλαφίσουν από μόνα τους το δρόμο της πνευματικής τους προόδου και σε εκείνα που προχωρούν καθοδηγούμενα από τον Ιησού Χριστό, εναρμονισμένα με τη θέληση του. Ο δεύτερος είναι ο μοναδικός απευθείας δρόμος για την τελειοποίηση, την απολύτρωση και την υιοθεσία από τον Θεό, η οποία είναι ο τελικός προορισμός του ανθρώπου. Η ελευθερία του καθενός να πάρει όποιο δρόμο θέλει είναι ιερή, όμως μπορεί να είναι ωφέλιμο να γνωρίζει ότι άλλες διαδρομές, όπως μέσα από την παραψυχολογία ή τον πνευματισμό, δεν χρειάζονται ουσιαστικά ούτε και μπορούν να οδηγήσουν στην ένωση με τον Θεό, γιατί γι' αυτή δεν απαιτείται γνώση και λογική, αλλά μόνο αγάπη και πίστη.

Γι' αυτό λέει μία διαπίστωση στην Μπέρτα Ντούντε: *"Εξαιτίας της φαινομενικής σοφίας τους οι άνθρωποι απομακρύνονται όλο και πιο πολύ από την αλήθεια και κατά συνέπεια επίσης από την πίστη, γιατί όσο περισσότερο θέλουν να ερευνούν αυτόνομα, τόσο περισσότερο καταργούν το ρόλο της Αιώνιας Θεότητας. Τόσο σοφούς θεωρούν μάλιστα τους εαυτούς τους που νομίζουν ότι μπορούν να αναλύσουν επιπλέον και αυτή τη δύναμη που προέρχεται από τον Θεό, με αποτέλεσμα να βυθίζονται διαρκώς περισσότερο στην πλάνη. Όμως το Πνεύμα από τον Θεό διαφωτίζει κάθε άνθρωπο που επιθυμεί να βρει την αγνή αλήθεια προς χάρη αυτής της ίδιας της αγνής αλήθειας».*

Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ

Ως **πνευματισμός** εννοείται η επιδίωξη να αποκτήσει ο άνθρωπος επαφή με πεθαμένους, δηλαδή συγγενείς, φίλους ή επίσης άγνωστα πνεύματα, προκειμένου να ερευνησει τις συνθήκες στον άλλο κόσμο, ώστε με βάση τις νέες γνώσεις του για τη μεταθανάτια ζωή να μάθει περισσότερα για την Επίγεια ζωή. Πρόκειται δηλαδή για την προσπάθεια να στοιχειοθετηθεί μία επιστημονική θεωρία αναφορικά με τα αίτια υπερφυσικών διαδικασιών που δεν προκαλούνται από ανθρώπους εν ζωή, αλλά από ψυχές πεθαμένων ή από άλλες πνευματικές οντότητες ή επίσης από πνεύματα (στοιχειακά ή φυσικά πνεύματα) που δεν έχουν ακόμη ενανθρωπιστεί. Αυτή η τελευταία περίπτωση πάντως σπάνια λαμβάνεται υπόψη από τους πνευματιστές, αν και υπάρχουν αναρίθμητα σχετικά παραδείγματα σε πολλές παραδόσεις.

Εννοείται ότι τα πνευματιστικά διάμεσα (μέντιουμ) μπορούν να επικοινωνήσουν επίσης με δαιμονικές οντότητες, ένα σημείο πάνω στο οποίο στηρίζουν την κριτική τους οι φονταμενταλιστές πιστοί της Βίβλου. Μια τέτοια κριτική όμως είναι μονόπλευρη γιατί δεν εξαντλεί το όλο θέμα, όπως θα δούμε παρακάτω.

Εκτός αυτών, ανακοινώσεις προς διάμεσα μπορούν να κάνουν επίσης οι λεγόμενοι «εξωγήνιοι», αν και πρέπει να γίνει διάκριση μεταξύ γνήσιων εξωγήνιων αφενός και ανώριμων πνευμάτων αφετέρου, που είναι, προσκολλημένα στο γήινο πεδίο.

Όσον αφορά τις γνήσιες εξωγήινες ανακοινώσεις σημασία έχει ο βαθμός ωριμότητας και η προέλευση των πομπών από τους οποίους προέρχονται, καθώς αποτελεί εξαίρεση η περίπτωση όπου πραγματικά μιλούν όντα που βρίσκονται σε περιοχές του φωτός, δηλαδή κάτοικοι των ηλιακών κόσμων. Για το λόγο αυτό στις καταγραφές της η Μπέρτα Ντούντε εφιστάω με έμφαση την προσοχή σε τέτοιες πνευματικές συνδέσεις επειδή δεν μπορεί να ελεγχθεί κατά πόσο ανταποκρίνονται στην αλήθεια. Μια άλλη παρατήρηση από την Ντούντε, που θα πρέπει να αναφερθεί, είναι το γεγονός ότι οτιδήποτε βρίσκεται πέρα από τη Γη χαρακτηρίζεται ως άλλος κόσμος (επέκεινα ή υπερπέραν) και συνεπώς η επαφή με τους λεγόμενους εξωγήνιους είναι στην ουσία πνευματιστική πρακτική.

Εκτός αυτού, η βούληση και η ωριμότητα του διάμεσου και των ενδεχομένως παρευρισκόμενων είναι καθοριστικές για τη μορφή με την οποία γίνονται οι ανακοινώσεις και για το τι είδους πνεύματα τις κάνουν.

Συνεπώς ο πνευματισμός είναι ένας πολύ ευρύς συλλογικός όρος που περιλαμβάνει διάφορα φαινόμενα που προκύπτουν από τη σύνδεση ανθρώπων με ικανότητες διάμεσου με τον κόσμο των πνευμάτων. Η δυνατότητα για να υπάρξει αυτή η σύνδεση παρέχεται από το «πνεύμα των νεύρων» (επίσης γνωστό ως «οδυλική δύναμη», «αιθέρας ή ρευστό των νεύρων», «βιομαγνητισμός», «μαγνητικό ρευστό» κ.ά.) ενός ανθρώπου και εξαρτάται από το πόσο γερό ή χαλαρό είναι αυτό γιατί για να μπορεί ένα μέντιουμ να προσλάβει υπεραισθητά μηνύματα πρέπει να έχει ένα χαλαρό νευρικό πνεύμα, πράγμα που πολλές φορές μπορεί να είναι συνέπεια μιας βαριάς αρρώστιας, ενός δυστυχήματος, ενός σοκ ή ασκήσεων ανάπτυξης ψυχικών δυνάμεων και αποτελεί ουσιαστικά μία νοσηρή κατάσταση υπερευαισθησίας.

Ως εκ τούτου η ιδιότητα του διάμεσου δεν είναι ιδιαίτερα αξιοζήλευτη, γιατί οι δοκιμασίες και τα δεινά που πρέπει να υπομένει είναι πολύ μεγαλύτερα από των άλλων ανθρώπων. Στο θέμα αυτό αναφέρεται μια καταγραφή της Μπέρτα Ντούντε από τις 18.6.1948:

«Είναι πολύ ανίσχυρη για να αντισταθεί η θέληση εκείνων των ανθρώπων που λειτουργούν ως διάμεσα, που ανοίγονται δηλαδή απέναντι στον άλλον κόσμο και στην επίρεια του και νιώθουν να ελκύονται από τις αόρατες οντότητες.

Οι δυνάμεις του σκότους ασκούν ιδιαίτερη επίδραση πάνω στο σώμα τους, το οποίο παίρνουν στην κατοχή τους μόλις πάψει να αντιστέκεται η βούληση τους. Το επακόλουθο αυτής της κατοχής είναι ότι αδρανοποιείται σχεδόν η ικανότητα του σκέπτεσθαι, καθώς ο άνθρωπος βρίσκεται σε μία ονειρόμορφη κατάσταση, οπότε δεν εκφέρει τις δικές του σκέψεις αλλά εκείνες της δύναμης που τον έχει κυριεύσει, με τον εντελώς χαρακτηριστικό της τρόπο.

Κατά κάποιο τρόπο είναι μία άλλη ψυχή μέσα στο σώμα του ενώ η δική του η ψυχή κοιμάται και γι' αυτό, όταν βρεθεί πάλι στην αφυπνισμένη κατάσταση, δεν μπορεί να θυμηθεί πια τίποτα από όσα είπε ή έκανε ο άνθρωπος αυτός.

Ο ίδιος ο άνθρωπος δεν φέρει ευθύνη γι' αυτό το χρονικό διάστημα, δεδομένου ότι οι πνευματικές δυνάμεις κατοχής είναι ισχυρότερες από εκείνον. Παρ' όλα αυτά οφείλει να προστατευτεί από αυτό το βιασμό του εαυτού τον από σκοτεινές δυνάμεις και ο σωστός τρόπος είναι να αφεθεί στην προστασία των καλών οντοτήτων και του Θεού παρακαλώντας Τον στην προσευχή του να τον προφυλάξει από κάθε κακό και πονηρό. Γιατί είναι κακό να κυριαρχείται κάποιος από εκείνες τις πνευματικές δυνάμεις, όπου

δεν ορίζει πλέον τις σκέψεις και τις πράξεις του, παρά του επιβάλλονται από μία ξένη δύναμη με ισχυρή θέληση».

Με άλλα λόγια τα διάμεσα έχουν (ακόμη) αδύναμη θέληση, γιατί αλλιώς δεν θα την παρέδιδαν συνειδητά ή ασυνειδητά σε ξένες οντότητες.

Ο πνευματισμός παρουσιάζεται σε πολλές μορφές:

- ως προσπάθεια επικοινωνίας με ψυχές νεκρών
- ως ερευνητικός κλάδος της «οριακής» επιστήμης
- ως φιλοσοφική ή θρησκευτική θεωρία
- ως θεοσοφία
- ως προσπάθεια επικοινωνίας με «εξωγήινους»
- ως θεραπευτική μέθοδος με την βοήθεια των πνευμάτων
- ως πηγή χριστικών μηνυμάτων

Οι οπαδοί του πνευματισμού τον θεωρούν ως τον πιο σοβαρό αντίπαλο του υλισμού και ταυτόχρονα ως ένα κίνημα διαμαρτυρίας απέναντι στις εκκλησίες που αποφεύγουν ως επί το πλείστον την ενασχόληση με τη μεταφυσική.

Από τα παραπάνω καθίσταται σαφές ότι δεν είναι δυνατόν να μιλά κανείς γενικευμένα για τον πνευματισμό, γιατί παρουσιάζει μεγάλες διαφορές, προϊόντα της ιστορικής εξέλιξης και της πολυμορφίας του.

Η ιστορική εξέλιξη του πνευματισμού

Αφότου υπάρχουν άνθρωποι είχαν πάντοτε σχέσεις με τον πνευματικό κόσμο. Αρχικά, στην εποχή του Αδάμ, επικοινωνούσαν με ανώτερα πνεύματα του Θεού, τα οποία τους διοχέτευαν το Λόγο του απευθείας μέσα στις καρδιές τους. Τούτη η πνευματική επικοινωνία είχε ωστόσο χαθεί πολύ πριν τον καιρό του Ιησού και αντ' αυτής καταλάμβανε όλο και μεγαλύτερο χώρο η επικοινωνία ανάμεσα σε διάμεσα και σε «πνεύματα νεκρών». Μέχρι την ενανθρώπιση του Ιησού δεν υπήρχαν διαφορετικές σφαίρες για τα πνεύματα που αποδημούσαν από τη Γη και όλα βρίσκονταν υποχρεωτικά στον προθάλαμο του κάτω κόσμου. Οι διάφορες σφαίρες δημιουργήθηκαν μετά την κάθοδο του Ιησού εκεί, ανάλογα με το φρόνημα και την ωριμότητα των ψυχών.

Με τον όρο «πνεύματα νεκρών» εννοούνται εκείνα τα πνεύματα που είναι νεκρά πνευματικά καθώς είναι αποκομμένα από τον θεό, και σε αυτά συμπεριλαμβάνονται επίσης οι γήινοι άνθρωποι που αρνούνται συνειδητά την ύπαρξη του.

Αυτό δεν σημαίνει ότι κάθε αμαρτία οδηγεί αναπόφευκτα στην αποκοπή από τον Θεό και τη νεκρική κατάσταση, παρά μόνο η ολοκληρωμένη αμαρτία είναι που φέρνει τον πνευματικό θάνατο (Επιστολή Ιακώβου 1,15).

Άρα μία παρέκκλιση από τον έννομο δρόμο ενός ανθρώπου που αναζητεί συνειδητά τον Θεό είναι απλά ένα παραστράτημα λόγω ανθρώπινης αδυναμίας, χωρίς καταλυτικές συνέπειες στη σχέση του με το Νομοθέτη. Η αμαρτία διαιωνίζεται μόνο όταν ο δράστης προβαίνει σε μία αντίθετη πράξη εν γνώσει του και χωρίς μεταμέλεια, όπως διαβάζουμε στην Μπέρτα Ντουντε: *«Αμαρτία είναι η ασέβεια απέναντι στις εντολές Μου και η παράβαση τους. Αμαρτία είναι οτιδήποτε έχει καταστροφικό και μη εποικοδομητικό αποτέλεσμα, ό,τι οφείλεται στο μίσος και δείχνει έλλειψη αγάπης, και επομένως, ο κάθε άνθρωπος μπορεί να αντιληφθεί πως είναι κακό και άρα αντίθεο. Αμαρτία είναι να κάνει συνειδητά κάποιος κάτι που αντίκειται στις εντολές Μου... Και η αμαρτία του είναι ακόμη μεγαλύτερη, όσο περισσότερη επίγνωση έχει τον ότι έχει τη δυνατότητα να αντισταθεί στην αμαρτία και στη δύναμη τον κακού με το να*

προσευχηθεί και να ζητήσει να του δοθεί η απαραίτητη δύναμη γι' αυτό το σκοπό. Γιατί τότε η αμαρτία του είναι συνειδητή και έτσι η ενοχή του είναι αντίστοιχα μεγάλη».

Συνεπώς οι πνευματικά νεκροί με την αντίθετη τοποθέτηση τους είναι εχθροί του Θεού, αφού έχουν δεχτεί την κυριαρχία των δυνάμεων του κακού και το πνεύμα της αποστασίας κατοικεί εντός τους (Ωσηέ 5,4). Γι' αυτό λέει στον Ησαΐα 8,19: «Κι όταν σας πουν: “συμβουλευτείτε τα φαντάσματα και τα πνεύματα που μουρμουρίζουν και τραυλίζουν” να τους πείτε: “Δεν πρέπει να συμβουλευτεί ο λαός τον Θεό του; Ή πρέπει να ρωτήσει τους νεκρούς για χάρη των ζωντανών;”».

Την προχριστιανική εποχή επομένως η επικοινωνία με «πνεύματα νεκρών» ισοδυναμούσε με εσχάτη προδοσία απέναντι στον Ιεχωβά, αποποίηση της αλήθειας και μίανση της ψυχής. Στο Λευτικό του Μωυσή αυτό λέγεται ευθέως: «Μην προσφεύγετε στους νεκρομάντις και στους οίωνοσκοπούς και μην τους συμβουλευέστε για να μην μιανθείτε από αυτούς: γιατί Εγώ, ο Κύριος, είμαι ο Θεός σας! ...Και όποιος τους ακολουθεί στην ακολασία, θα στραφώ εναντίον του και θα τον εκδιώξω από το λαό του» (19. 31. 20, 6).

Η επικοινωνία με χαμηλής δόνησης, ακάθαρτα πνεύματα μιαίνει τη ζωτική δύναμη (το «πνεύμα των νεύρων») του ανθρώπου, έτσι με τη σειρά της η ψυχή γίνεται ακάθαρτη και ένα πεδίο ανεξέλεγκτης δράσης γι' αυτά τα πνεύματα, με αποτέλεσμα την αποκοπή από τον Θεό.

Η πιο γνωστή περίπτωση νεκρομαντείας από τη βίβλο είναι η νεκρομάντις της Αενδώρ στην οποία απευθύνθηκε ο βασιλιάς Σαούλ γιατί δεν είχε υπομονή να περιμένει την απάντηση του Ιεχωβά μέσα από προφητείες ή όνειρα και την ασέβεια αυτή την πλήρωσε με το θάνατο το δικό του, των γιων του και τη συντριβή του στρατού του.

Η πρακτική του πνευματισμού συνεχίστηκε και στη μετααποστολική εποχή, όταν διάφορες επιπόλαιες ή παραπλανητικές θεωρήσεις βρέθηκαν αντιμέτωπες με τη χριστική διδασκαλία. Οι τότε γνωστοί ως «πνευματικοί» λόγου χάρη, δεν είχαν όλοι αφυπνιστεί από το Άγιο Πνεύμα. Πολλοί από αυτούς χρησιμοποιούσαν απλά το μανδύα του «πνευματικού», ενώ στην πραγματικότητα καλλιεργούσαν πνευματιστικές πρακτικές σε αναζήτηση εμπειριών ή αποβλέποντας στον εντυπωσιασμό των συγχρόνων τους π.χ. με την πνευματιστική γλωσσολαλία, όπως φερ' ειπείν οι Μοντανιστές το 2^ο αιώνα μ.Χ. (Μοντανός, Μαξίμιλλα, Πρίσκιλλα, Τερτυλιανός κ.ά.)

Έτσι καλλιεργήθηκε μία μεγάλη σύγχυση στο χριστιανικό κόσμο, στην οποία συνέβαλαν ιδιαίτερα και οι γνωστικιστές (Σίμων Μάγος, Βασιλείδης, Βαλεντίνος κ.ά.) με τις αντιφατικές διδασκαλίες τους.

Ο πνευματισμός επέζησε και στους επόμενους αιώνες, παρά τη συστηματική και άγρια καμιά φορά καταδίωξη από τις εκκλησίες, με ακραίο παράδειγμα την ιερά εξέταση. Με την επικράτηση του διαφωτισμού και του ορθολογισμού το 18ο αιώνα άρχισε να θεωρείται σαν ένα σύστημα προλήψεων και εξαπάτησης του κόσμου, καθώς όλο και περισσότερες προσωπικότητες του δημόσιου βίου έπαιρναν κριτική θέση απέναντι στα πνευματιστικά φαινόμενα.

Το 19ο αιώνα ωστόσο, σαν αντίδραση στην ανάπτυξη του υλισμού, ο πνευματισμός αναγεννήθηκε από τις στάχτες του, κυρίως με τη συνδρομή ακαδημαϊκών κύκλων αυτή τη φορά. Η αναγέννηση αυτή ξεκίνησε ουσιαστικά με την εφεύρεση της πνευματιστικής αλφαβήτου το 1848 όταν τα ηχηρά σημάδια, δηλαδή τα χτυπήματα με τα οποία εκφράζονται τα πνεύματα, αποκωδικοποιήθηκαν και συστηματοποιήθηκαν. Σαν επακόλουθο οι «μαγνητικοί» και «πνευματιστικοί κύκλοι» άρχισαν να ξεφυτρώνουν σαν τα μανιτάρια στις ΗΠΑ.

Σε αυτή την περίοδο, ενώ το κίνημα γνώριζε παγκόσμια εξάπλωση, εμφανίστηκε στο προσκήνιο ο καθηγητής Ιππόλυτος Ντενισάρ Ριβιάγ (1804-1869), που με το ψευδώνυμο Αλλάν Καρντέκ έγινε πασίγνωστος και απόκτησε εκατοντάδες χιλιάδες οπαδούς με τις δραστηριότητες του.

Ο Καρντέκ ήταν ο πρώτος που αναγνώρισε την ύπαρξη και τη λειτουργία των φυσικών νόμων που κρύβονται στον πνευματισμό και που κυβερνούν τις σχέσεις μεταξύ του ορατού και του αοράτου κόσμου. Επιπλέον ο Καρντέκ συνέλαβε τη θρησκευτική πλευρά του κινήματος, όπου εκτός από τη θετική στάση που πήρε απέναντι στη θεωρία της μετενσάρκωσης, έμεινε σταθερά στο έδαφος της χριστικής διδασκαλίας.

Στην Αγγλία αρχικά τα πνευματιστικά φαινόμενα έγιναν αντικείμενο εξονυχιστικής έρευνας από πολλούς διανοούμενους για να τύχουν τελικά πλήρους αναγνώρισης από την πλευρά τους. Το 1869 η επιφανής «Διαλεκτική Εταιρία» του Λονδίνου όρισε μία τριακοντατριμελή επιτροπή από διανοούμενους, συγγραφείς, πάστορες και δημόσιους υπαλλήλους με σκοπό να ερευνήσουν τα πνευματιστικά φαινόμενα και να τα σβήσουν οριστικά από το χάρτη σαν αποκυήματα της ανθρώπινης φαντασίας. Ωστόσο μετά από ενάμιση χρόνο μελέτης και πειραμάτων η επιτροπή παραδέχτηκε επίσημα την ύπαρξη τους πέρα από κάθε αμφιβολία και το πόρισμα της ήταν θετικό για τον πνευματισμό. Το 1889 έλαβε χώρα στο Παρίσι το πρώτο συνέδριο των πνευματιστών.

Ο Καρλ φον Ράιχενμπαχ (1788-1869), εφευρέτης της παραφίνης, το 1852 παρουσίασε τη θεωρία της οδυλικής δύναμης, δηλαδή της ζωτικής δύναμης που διαπερνά και ακτινοβολεί μέσα από όλα τα πράγματα και τα έμβια όντα. Η οδυλική ή αιθερική δύναμη, για την οποία μιλούσε επίσης ο ιδρυτής της ομοιοπαθητικής Σάμουελ Χάνεμαν (1755-1830), έγινε αμέσως η κεντρική θεωρία των πνευματιστών, αποκρυφιστών και παραψυχολόγων.

Έτσι, τα φαινόμενα του πνευματισμού που αρχικά θεωρούνταν ταυτόσημα με δεισιδαιμονία και φαντασιοπληξία, αποκτούσαν βαθμιαία όλο και μεγαλύτερη αναγνώριση, καίτοι υπήρχαν πάντοτε πολέμιοι τους.

Τα τελευταία εκατό χρόνια με την εξάπλωση του εσωτερισμού και του τεκτονισμού ο πνευματισμός πέρασε σταδιακά στο παρασκήνιο, αν και κατά καιρούς εμφανίζονται διάφορα διάμεσα που αποκτούν σύντομα εκατομμύρια οπαδούς. Σε γενικές γραμμές πάντως η ποιότητα και η συχνότητα εμφάνισης «δυνατών» μέντιουμ μειώθηκε σε σχέση με την εποχή της ακμής τους. Παράλληλα, ενώ παλαιότερα πλειοψηφούσαν τα μέντιουμ που λειτουργούσαν σε κατάσταση τέλειας ή βαθιάς ύπνωσης ή που έκαναν υλοποιήσεις, με τον καιρό πλήθυναν τα μέντιουμ που λειτουργούν σε κατάσταση μερικής ή πλήρους εγρήγορσης. Τα διάμεσα αυτά που είτε ομιλούν τηλεπαθητικά είτε γράφουν καθ' υπαγόρευση, καταφεύγουν όλο και πιο πολύ σε τεχνικά βοηθητικά μέσα όπως ραδιόφωνα, μαγνητόφωνα ή τηλεοπτικοί δέκτες.

Τη σημερινή εποχή ο πνευματισμός έχει χάσει σχεδόν ολοκληρωτικά την υπόληψη του, αφού το επίπεδο του πέφτει συνεχώς, η κερδοσκοπία, τα λάθη και οι απάτες είναι εμφανή και τα περισσότερα Μ.Μ.Ε. του έχουν κηρύξει ανοιχτά τον πόλεμο επειδή πάρα πολλά νεαρά άτομα επιδίδονται σε αποκρυφιστικές πρακτικές.

Διάκριση των μορφών πνευματιστικής επικοινωνίας

Σε αυτό το σημείο θα πρέπει να σταθούμε στη διάκριση των διαφόρων μορφών πνευματιστικής επικοινωνίας. Χονδρικά διαχωρίζονται σε επαφές που γίνονται σε κατάσταση:

α. βαθιάς ή τέλειας ύπνωσης του διάμεσου

β. μερικής ύπνωσης

γ. εγρήγορσης με τηλεπαθητική μεταβίβαση σκέψεων

Σε αυτές τις τρεις κατηγορίες αντιπροσωπεύεται ένα μεγάλο φάσμα από διάμεσα που γράφουν, μιλούν, ακούν υπεραισθητά, έχουν διάραση, μαντεύουν δια της αφής, μαντεύουν με περισσότερες από μία αισθήσεις, κάνουν αποϋλοποιήσεις, υλοποιήσεις ή άλλες επεμβάσεις στην ύλη, θεραπεύουν, έχουν διαισθήσεις, έχουν εμπνεύσεις, έχουν προαισθήσεις κ.λπ. Μια συγγενική μορφή είναι επίσης η υπνοβασία, μόνο που ο υπνοβάτης αναμεταδίδει αυτά που βλέπει ο ίδιος και δεν είναι διάμεσο για άλλα πνεύματα.

Στις επαφές που γίνονται σε κατάσταση βαθιάς ή και τέλειας ύπνωσης του διάμεσου, αυτό προσωρινά καταλαμβάνεται ολοκληρωτικά από ένα ξένο πνεύμα, ενώ η δική του η ψυχή εξέρχεται εξ ολοκλήρου από το σώμα έτσι στην πράξη οι δύο καταστάσεις δεν έχουν ουσιαστική διαφορά μεταξύ τους.

Στην μερική ύπνωση η ψυχή του διάμεσου δεν αποκόβεται ούτε απομακρύνεται τελείως από το σώμα την ώρα που το χρησιμοποιούν άλλα πνεύματα για να εκφραστούν στο γήινο πεδίο.

Ένα διάμεσο που λειτουργεί σε κατάσταση εγρήγορσης καταγράφει ή προφέρει δυνατά τις σκέψεις που του μεταβιβάζουν τηλεπαθητικά τα πνεύματα μέσω της «φωνής του εγκεφάλου»*. Οι πνευματιστικές ανακοινώσεις που γίνονται σε κατάσταση εγρήγορσης είναι εύκολο να συγχέονται με τη θεϊκής προέλευσης έμπνευση που εκφράζεται με τη μορφή σκέψεων ή ηχηρού εσωτερικού Λόγου μέσα στην καρδιά τον ανθρώπου*.

Το κατώτερο είδος πνευματισμού είναι αυτό όπου καλούνται ανώριμες ψυχές από το επέκεινα. Πρόκειται ανεξαιρέτα για «πνεύματα νεκρών», πνεύματα δηλαδή που είναι αδαή, προσκολλημένα στο γήινο κόσμο και ακόμη μακριά από τον Θεό. Αν και δεν βρίσκονται στην αλήθεια, δεν είναι όλα τα πνεύματα αυτά κακά ούτε ψεύδονται εσκεμμένα, απλά είναι σε κατάσταση άγνοιας, οπότε αντίστοιχες είναι και οι ανακοινώσεις τους. Έτσι εξηγείται η ποιοτική διαφορά των ανακοινώσεων, αφού κι εκεί δεν είναι διαφορετικά από ό,τι στη Γη, όπου τελείως άθεοι άνθρωποι μπορεί να έχουν αγαθό και φιλειρηνικό χαρακτήρα.

Τα πνεύματα καλούνται να εκφραστούν στο γήινο πεδίο:

α. μέσα από κάποια **βοηθητικά μέσα** όπως τραπεζάκι, ραδιόφωνο, μαγνητόφωνο, δέκτη τηλεόρασης, εκκρεμές, ραδιαισθητική ράβδο κ.ά.

β. μέσω διαμέσων που βρίσκονται σε βαθιά ή μερική ύπνωση ή σε κατάσταση εγρήγορσης (δηλαδή τηλεπαθητικά).

Ο Αλλάν Καρντέκ ονόμαζε το πρώτο είδος, της χρήσης βοηθητικών μέσων, «χυδαίο πνευματισμό», επειδή αποτελεί την πιο πρωτόγονη μορφή του. Όσον αφορά γενικά τον κατώτερο πνευματισμό θα πρέπει να σημειωθεί ότι δεν μπορεί να αποφέρει κανένα πνευματικό όφελος, καθώς τα ανώριμα και προσκολλημένα στο γήινο κόσμο πνεύματα είναι χαμηλού επιπέδου ούτε γνωρίζουν περισσότερα από ό,τι οι άνθρωποι στη Γη. Η διαδικασία κατά την οποία ένα πνεύμα μιλά μέσα από ένα διάμεσο είναι συνήθως έξω από κάθε έλεγχο, δεδομένου ότι δεν υπάρχει κανένας ελεγκτής ή καθοδηγητής που να ελέγχει εντεύθεν ή εκείθεν, ούτε δυνατότητα ελέγχου της ποιότητας του πνεύματος.

Αναμφίβολα υπήρξαν επίσης άτομα που, ενώ πριν δεν πίστευαν στη μεταθανάτια ζωή, άλλαξαν γνώμη χάρη στον κατώτερο πνευματισμό παρ' όλα αυτά

* Βλ. στο κεφάλαιο 3 σχετικά με την πνευματιστική μεταβίβαση σκέψης σε αντίθεση με την πνευματική έμπνευση.

το βασικό γεγονός παραμένει ότι αφενός δεν προσφέρει πνευματική άνοδο στην ψυχή και αφετέρου οι κίνδυνοι που ενέχονται είναι πολύ μεγάλοι.

Κατά πρώτον οι παρευρισκόμενοι σε μία πνευματιστική συγκέντρωση (σεάνς) και ιδίως το ίδιο το μέντιουμ χάνουν ένα αναντικατάστατο μέρος από τη ζωτική τους δύναμη, πράγμα που οδηγεί εξασθένησή της. Η εξασθένηση αυτή είναι δυνατό να επηρεάσει την υγεία αρνητικά με σωματικά ή ψυχικά συμπτώματα όπως διαταραχές της νοητικής λειτουργίας, καταθλίψεις, έμμονες ιδέες, μανία καταδίωξης, σχιζοφρένεια, καταληψία και σοβαρές διαταραχές της προσωπικότητας.

Σίγουρα ο κατώτερος πνευματισμός γίνεται με την ανοχή του Θεού αλλά όχι με την ευλογία του, καθώς τέτοιου είδους συνδέσεις συνεπάγονται μία ψυχική ρύπανση του ασχολούμενου. Επιτρέπονται μεν επειδή αποτελούν μία επιπλέον γέφυρα για εκείνους τους ανθρώπους που σε όλα ζητούν αποδείξεις, ωστόσο οι «εκζητούντες τον θεό» δεν την χρειάζονται για να βρουν τη μακαριότητα.

Ο **ανώτερος πνευματισμός**, ή πνευματοκρατία ή αλλιώς σπιριτουαλισμός διακρίνεται σε *μεταφυσικό, ψυχολογικό και ηθικο-κοινωνικό*. Βασιζόμενος στα δεδομένα της έρευνας του επέκεινα ο ανώτερος πνευματισμός τα χρησιμοποιεί για να αναπτύξει μία συγκροτημένη κοσμοθεωρία. Η κοσμοθεωρία αυτή δεν είναι θεωρητικής φύσης, παρά στηρίζεται κατά κύριο λόγο στις γνώσεις που μεταδίδουν τα πνεύματα. Εξυπακούεται ότι οι πνευματιστές, προσπαθούν να αποσπάσουν τις γνώσεις αυτές από τις ανώτερες και ανώτατες σφαίρες των κόσμων των πνευμάτων. Στην κορυφή της κλίμακας βρίσκονται τα πνεύματα στα οποία απευθύνεται ο **χριστιανικός πνευματισμός**, όπου αποδίδεται ιδιαίτερη σημασία στην επικοινωνία με τα πιο μεγάλα, γνωστά ονόματα του χριστιανισμού, γεγονός που βέβαια επιφυλάσσει, πολλές παγίδες και εξαπατήσεις για τους πνευματιστές αυτούς.

Ως επί το πλείστον στον ανώτερο πνευματισμό τα διάμεσα συνδέονται με πνεύματα που έχουν κατακτήσει ένα ορισμένο επίπεδο ωριμότητας αλλά δεν έχουν βρει ακόμη το πλήρες φως. Όπως ήδη αναφέρθηκε, το ποιόν των πνευμάτων που περιβάλλουν τους ανθρώπους και επικοινωνούν μαζί τους εξαρτάται από τη βούληση και την ψυχосύνθεση των ίδιων. Τα πνεύματα αυτά μπορούν να αποκαλύψουν μόνο όσα γνωρίζουν, τα οποία στην πλειοψηφία τους είναι ήδη γνωστά στη Γη. Αλλιώς είναι υποχρεωμένα να απευθυνθούν σε ανώτερα τους πνεύματα από υψηλότερες σφαίρες για να πάρουν διδασκαλία από αυτά και στη συνέχεια να τη μεταδώσουν μέσω των μέντιουμ στους ανθρώπους. Τα αγγελικά και φωτεινά πνεύματα όμως δεν εκφράζονται ποτέ μέσω διαμέσων.

Τα ερωτήματα που θέτονται είναι συνήθως γενικού, μη προσωπικού χαρακτήρα, αφορούν δηλαδή περισσότερο θέματα ηθικής, φιλοσοφικής αναζήτησης ή πνευματικών επιστημών. Οποσδήποτε δεν μπορούν να χαραχθούν σαφή όρια μεταξύ τους γιατί και τα θέματα είναι ανεξάντλητα και οι ποιοτικές διαφορές πολλές. Όσον αφορά ειδικά τη διαφορά του ανώτερου πνευματισμού από το χριστιανικό πνευματισμό, αυτή έγκειται απλά στο ότι ο πρώτος δεν εμφανίζει ένα θρησκευτικό ή χριστοκεντρικό υπόβαθρο αλλά και η εξωτερική μορφή των μεταδόσεων μπορεί να διαφέρει.

Πολλές πηγές του εσωτερισμού ανήκουν στο χώρο του ανώτερου πνευματισμού αν και γενικά δεν είναι εύκολο να προσδιοριστεί η προέλευση της εκάστοτε πηγής. Επιπλέον, ισχύει και εδώ, όπως στον κατώτερο πνευματισμό, το ενδεχόμενο να εκδηλώνεται, μεταμφιεσμένα ένα πνεύμα που θέλει να παραπλανήσει, να κοροϊδέψει ή ακόμη και να κάνει κακό- άλλωστε ούτε εδώ υπάρχει δυνατότητα ελέγχου των μεταδόσεων, είτε από την πλευρά αυτού του κόσμου είτε από του άλλου.

Στις περισσότερες περιπτώσεις συν τοις άλλοις, από τους παρευρισκόμενους σε μία σεάνς και ιδίως από το μέντιουμ, αφαιρείται ένα μέρος της οδυλικής ή ζωτικής

δύναμης τους, η οποία σπάνια επιστρέφεται και μάλιστα όχι καθαρή, ανάλογα με το βαθμό ωριμότητας του πνεύματος που έχει το λόγο. Εκτός αυτού, με τον καιρό μπορεί επίσης να επικρατήσει σύγχυση στη σκέψη των ανθρώπων και να οδηγηθούν σε λάθος δρόμους, εφόσον το περιεχόμενο των μεταδόσεων αποκλίνει από τη θεϊκή αλήθεια.

Ο «χριστιανικός πνευματισμός» βασίζεται επίσης στην επικοινωνία μεταξύ πνευμάτων αφενός και διαμέσων αφετέρου, που πιστεύουν μεν στον Χριστό αλλά δεν έχουν αναγεννηθεί πνευματικά ούτε έχουν προχωρήσει αρκετά γιατί αλλιώς θα είχαν ή να αναζητούσαν τη σύνδεση μαζί του και με τον πνευματικό κόσμο μέσα στην καρδιά τους. Παρ' όλο λοιπόν που συνήθως προβάλλεται ο ισχυρισμός ότι πρόκειται για πνεύματα του Θεού ή αγγελικές οντότητες που μεταδίδουν τις γνώσεις τους σε ένα διάμεσο, αυτό δεν είναι -ακόμη- αλήθεια.

Μία ιδιαιτερότητα του χριστιανικού πνευματισμού είναι ότι οι συμμετέχοντες σε μία συγκέντρωση δεν καλούν υπερκόσμια πνεύματα να εκδηλωθούν, αλλά οι μεταδόσεις συνήθως γίνονται σε μία ατμόσφαιρα κατανυκτικής σιωπής. Εξυπακούεται, ότι η προσευχή στον Χριστό και μία απεγάδιαστη στάση ζωής του διάμεσου είναι, εκ των ων ουκ άνευ για να εξαλειφθεί ο κίνδυνος εξαπάτησης από κακά πνεύματα. Γι' αυτό, όταν εξετάζει κανείς ένα τέτοιο διάμεσο θα πρέπει, να ελέγξει εξονυχιστικά όχι μόνο τα λεγόμενά του αλλά και την πορεία του στη ζωή, **ειδικά** δε αν μαρτυρεί **φιλαυτία**, έπαρση, αυτοπροβολή, υλιστικές τάσεις και επιθυμίες κ.τ.ό. **Γιατί** ιδιαίτερα στις ημέρες της τελευταίας εποχής το κακό μασκαρεύεται με το μανδύα της αγάπης, της **ευσέβειας** και του ανθρωπισμού. Έτσι δεν διστάζει ούτε να παρουσιαστεί με το όνομα του Ιησού Χριστού ή με κάποιο κατά προτίμηση από τα μεγάλα ονόματα, επειδή συνήθως οι άνθρωποι δεν τολμούν να αμφισβητήσουν τέτοιες διαμνησείς. *Γι' αυτό πρέπει κανείς να ελέγχει εάν σε συνδυασμό με τη διδασκαλία της αγάπης προβάλλεται επίσης στο επίκεντρο των μεταδόσεων ο Ιησούς Χριστός, καθώς και το θεϊκό σχέδιο για τη λύτρωση και την τελείωση της ανθρωπότητας.*

Οι πιθανές μικρές αποκλίσεις μεταξύ των διαφόρων μεταδόσεων δεν σημαίνουν απαραίτητα ότι πρόκειται για πλάνες. Αλλά όταν παρουσιάζουν πολύ μεγάλες αντιφάσεις με τον παλαιό και νέο Λόγο του Θεού, ενώ παράλληλα έχουν την αξίωση να θεωρηθούν θεϊκές αλήθειες, τότε θα πρέπει να υποβάλλονται σε ιδιαίτερα αυστηρό έλεγχο.

Εννοείται ότι στις πνευματιστικές επαφές βασικό ρόλο για να διεξαχθεί όσο γίνεται πιο αξιόπιστα και ακίνδυνα η όλη διαδικασία παίζει επίσης η πνευματικότητα και η αγάπη για την αλήθεια του διάμεσου, όπως και των παρευρισκομένων.

Το πνεύμα των νεύρων

Όπως αναφέρθηκε ακροθιγώς προηγουμένως σε αυτό το κεφάλαιο, οι επαφές με πνεύματα του άλλου κόσμου δεν είναι δυνατόν να γίνουν χωρίς τη μεσολάβηση του «πνεύματος των νεύρων». Το πνεύμα αυτό, που ο Λόρμπερ το ονομάζει επίσης «αιθέρα του αίματος», συνδέει το σώμα με την ψυχή και επιπλέον σχηματίζει ένα πεδίο γύρω από τον άνθρωπο, μία πνευματική ατμόσφαιρα ή ακτινοβολία, την «εξωτερική ζωτική σφαίρα» και την «εξωτερική ζωτική δύναμη της».

Αυτή η σφαίρα είναι μία ακτινοβολία της ψυχής που αυξάνεται κατ' αναλογία προς το βαθμό ωριμότητας ενός ανθρώπου, ώστε σε έναν που έχει αναγεννηθεί πνευματικά είναι σχεδόν απέραντη.

Προκειμένου να γίνουν αντιληπτά από τους ανθρώπους τα υπερκόσμια πνεύματα κάνουν χρήση της «εξωτερικής ζωτικής σφαίρας» μέσω αυτής της δύναμης το περιβάλλον και τα αντικείμενα. όπως μαγνητόφωνα, τηλεοράσεις, ραδιόφωνα

κ.λπ. «φορτίζονται» έτσι που να μπορούν να χρησιμοποιηθούν από αυτά τα πνεύματα.

Καθοριστικό ρόλο εδώ παίζει η «χαλαρότητα» του «πνεύματος των νεύρων», καθώς είναι αυτή που προσδίδει σε έναν άνθρωπο την ιδιότητα του διάμεσου. Παρ' όλο που σε εσωτερικούς κύκλους επιδιώκεται η απόκτηση της ιδιότητας αυτής, δεν είναι αξιοζήλευτη στην πραγματικότητα, γιατί συνήθως συνεπάγεται αρκετά άλλα μειονεκτήματα στην καθημερινή ζωή. Άλλωστε το άνοιγμα αυτό που σηματοδοτεί μία αντίστοιχη κατεύθυνση (ή αστάθεια) της βούλησης, επιτρέπει σε ανώριμα και κατώτερα πνεύματα να ταλαιπωρήσουν ευεπηρεάστα άτομα.

Όπως ειπώθηκε ήδη, η μεσολαβητική δύναμη μεταξύ ανθρώπων και πνευμάτων είναι το πνεύμα των νεύρων. Ταυτόχρονα αυτό συνιστά το συνδετήριο κρίκο μεταξύ ψυχής και σώματος, δεδομένου ότι αυτά τα δύο μέρη, αν και στη Γη εμφανίζουν μία ενότητα, δεν μπορούν να έχουν άμεση επαφή, επειδή πρόκειται για δύο αντίθετες πολικότητες πνεύματος και ύλης γι' αυτό χρειάζεται η κατά το ήμισυ πνευματική και κατά το ήμισυ υλική δύναμη του πνεύματος των νεύρων, μέσω του οποίου το σώμα με τις πέντε αισθήσεις του μπορεί να αντιληφθεί τη περιβάλλον. Η ψυχή είναι που δίνει τη ζωή στο σώμα που από μόνο του είναι άψυχο. Η πηγή πάλι της δύναμης του πνεύματος των νεύρων όπως και της ψυχής είναι το ανθρώπινο πνεύμα, το οποίο επιδρώντας στα πνεύματα της ύλης που είναι φυλακισμένα ακόμη μέσα στο σώμα, προκαλεί συνεχώς τη διάλυση και την πνευματοποίησή τους. Σύμφωνα με το Λόρμπερ («M.E.I.» X 209, 45) το πνεύμα των νεύρων παράγεται, στο δωδεκαδάκτυλο μέσω της αποσύνθεσης και της ζύμωσης της τροφής. Η αιθέρια ουσία που προκύπτει χρησιμεύει στη ζωογόνηση των νεύρων και επίσης μέσω της σπλήνας, ως αιμοποιητικού οργάνου, ακολουθεί ένα «μυστικό δρόμο» προς την καρδιά για να ζωογονήσει την ψυχή.

Ως εκ τούτου το πνεύμα των νεύρων ζωογονεί επίσης το σώμα, το οποίο διατηρείται, στη ζωή όσο συνδέεται με την ψυχή μέσω του «αιθερικού ζωτικού συνδέσμου» (τον οδυλικό ή αστρικό σύνδεσμο, το «αργυρούν σχοινίον» στον Εκκλησιαστή 12,6 του Σολομώντα). Έτσι, παρ' όλο που η ψυχή στο βαθύ ύπνο π.χ. απομακρύνεται από το σώμα, δεν επέρχεται ο θάνατος του σώματος, επειδή το πνεύμα των νεύρων παραμένει πλήρως συνδεδεμένο με την ψυχή μέσω του πνευματικού συνδέσμου εν είδει λώρου. Επίσης στην τοπική ή ολική νάρκωση η αναισθησία του σώματος οφείλεται στο ότι ένα μέρος του ή ολόκληρο το πνεύμα των νεύρων ναρκώνεται με τον αιθέρα, με αποτέλεσμα να διακόπτεται λίγο ως πολύ η σύνδεση του με το σώμα*. Οι αναισθησιολόγοι προσέχουν ώστε η δόση να μην υπερβεί κάποια όρια, διότι τότε θα γινόταν ανεξέλεγκτη η «τάση φυγής» της ψυχής, οπότε θα επερχόταν ο θάνατος του ασθενή. Ένα παρόμοιο φαινόμενο είναι επίσης ο *εθισμός στο αλκοόλ*, καθώς τόσο το νευρικό πνεύμα όσο και η ψυχή ως αιθερικές ουσίες στην περίπτωση της εξάρτησης από μία ουσία ζητούν να κορεστούν με αιθέρα με τον οποίο συγγενεύουν. Αυτό ο άνθρωπος το αισθάνεται σαν μία κατάσταση μέθης ή διεύρυνσης της συνείδησης, πράγμα που μπορεί να οδηγήσει επίσης σε «τάση φυγής» της ψυχής με πιθανό επακόλουθο τη νευρική κατάρρευση και το θάνατο.

Το νευρικό πνεύμα ως «νευρικός αιθέρας» διαποτίζει όλο το σώμα και μπορεί να μετρηθεί ραδιοαισθητικά, είναι ορατό μέσω της αύρας και μπορεί να φωτογραφηθεί με τη μέθοδο Κίρλιαν προκειμένου π.χ. να διαγνωστεί μια πάθηση. Η φωτογραφία και η διαγνωστική μέθοδος Κίρλιαν είναι, όπως άλλωστε ο βελονισμός και η ομοιοπαθητική, αμφισβητούμενες, για το λόγο ότι, υπερβαίνοντας τα όρια του υλικού

* Βλ. εκτενέστερα το κεφάλαιο για τον αιθέρα στα «Μυστικά της φύσης».

κόσμου και της παραδοσιακής επιστήμης, εκτείνονται σε ένα εν μέρει τουλάχιστον πνευματικό κόσμο.

Ωστόσο όποιοι αμφισβητεί αυτές τις ημιπνευματικές επιστήμες επειδή τις συγγέει με τον αποκρυφισμό, θα πρέπει να διαλογιστεί πάνω στο γεγονός ότι η ζωτική δύναμη του ανθρώπου και της ψυχής του δεν εξασφαλίζεται μόνο μέσω της τροφής, γιατί είναι γνωστό ότι «ο άνθρωπος δεν ζει μόνο με το ψωμί» (Κατά Ματθαίο 4, 4 - Κατά Λουκά 4, 4).

Ο λόγος που για να λάβουν χώρα πνευματιστικές επαφές χρειάζεται η μεσολάβηση του νευρικού πνεύματος οφείλεται στο ότι στο υπερπέραν τα πνεύματα δεν διαθέτουν πια τη δύναμη αυτή γιατί απλά η ψυχή δεν συνδέεται πια με το σώμα.

Στον άλλο κόσμο την εξωτερική μορφή και το ένδυμα της ψυχής αποτελεί κατά το λορμπερικό όρο το «*αιθερικό πνεύμα του σώματος*» που αντικαθιστά το νευρικό πνεύμα και είναι η μεταθανάτια εξέλιξη του. Για το λόγο αυτό για να επικοινωνήσουν οι ψυχές από τον άλλο κόσμο με τους ανθρώπους στο υλικό επίπεδο χρειάζονται το νευρικό πνεύμα. Επειδή λοιπόν αυτό είναι κατά το ήμισυ μία υλικής φύσης δύναμη, ως εκ τούτου οι πνευματιστικές διασυνδέσεις προφέρουν ένα πεδίο όπου μπορεί να δράσει επίσης ο παράγοντας του κακού, δεδομένου ότι ο υλικός κόσμος είναι ο χώρος της εξουσίας του, την οποία ούτε ο Θεός με την παντοδυναμία του δεν του την περιορίζει. Εκεί αντίθετα όπου δρα η ενέργεια του Θεού, όπου δηλαδή συντελείται μία καθαρή πνευματική σύνδεση του θείκου σπινθήρα του ανθρώπου με το Άγιο Πνεύμα, ο παραπάνω κίνδυνος αποκλείεται.

Ο πνευματικός ή θείκος σπινθήρας

Μερικοί χριστιανοί περιορίζοντας την αποκάλυψη του Θεού μόνο στη Βίβλο, ισχυρίζονται, ότι εφόσον εκεί δεν γίνεται λόγος για ένα πνευματικό, θείκης προέλευσης σπινθήρα μέσα στην (ψυχική) καρδιά του ανθρώπου, άρα αυτή είναι μία έννοια που δεν ενδιαφέρει το χριστιανικό κόσμο. Λαμβάνοντας υπόψη μόνο το γράμμα της Γραφής αυτό είναι σωστό, όχι όμως και με την πνευματική έννοια καθώς ο ίδιος ο Χριστός είχε υποσχεθεί στους μαθητές του και κατ' επέκταση μέσω εκείνων σε όλους τους μετέπειτα ακολούθους του: «Έχω πολλά ακόμη να σας πω, αλλά δεν μπορείτε να τα αντέξετε ακόμη. Όταν έρθει εκείνος όμως, το Πνεύμα της αλήθειας θα σας εισάγει σε όλη την αλήθεια» (Κατά Ιωάννη 16, 12-13).

Με το ίδιο σκεπτικό καταρρίπτεται επίσης και ένα άλλο επιχείρημα που λέει ότι το Άγιο Πνεύμα δόθηκε πράγματι με την Πεντηκοστή, όμως οι απόστολοι δεν δίδαξαν για ένα πνευματικό σπινθήρα. Και εδώ επίσης η ερμηνεία πρέπει να αναζητηθεί πνευματικά και όχι στο κατά λέξη κείμενο, γιατί αναμφισβήτητα είναι λάθος να θεωρηθεί ότι η υπόσχεση αυτή του Ιησού αφορούσε μία χάρη που προσφέρθηκε εκείνη τη μία και μοναδική φορά και οπότε το Πνεύμα του Θεού εξάντλησε όλα όσα είχε να αποκαλύψει στους ανθρώπους. Η περιορισμένη αυτή αντίληψη για την ενέργεια του θείου Πνεύματος έβλαψε σε μεγάλο βαθμό τη χριστιανική κοινότητα, αφού ούτε η προφητεία, ούτε ο θείος Λόγος, ούτε η έκχυση του Αγίου Πνεύματος στις διάφορες εκφάνσεις του μπορεί να περιοριστεί χρονικά. Είναι σαφές ότι το θείο Πνεύμα θα έρχεται πάντοτε στους ανθρώπους εκείνους που επειδή ζουν έμπρακτα την αγάπη γίνονται σκευή για να χυθεί μέσα τους.

Υπάρχουν βέβαια και σήμερα πολλοί που πιστεύουν στη συνεχή χαρισματική ενέργεια του Θεού, όπως π.χ. οι χριστιανοί στις πεντηκοστιανές κοινότητες. Όμως με το που προσεύχονται να λάβουν το Άγιο Πνεύμα αποδεικνύουν ότι δεν γνωρίζουν το γεγονός πως το Πνεύμα του Θεού κατοικεί ήδη μέσα τους, αφού «η αγάπη του έχει χυθεί μέσα στις καρδιές μας» (Προς Ρωμαίους 5,5).

Γιατί με την πίστη μπορεί ο Χριστός να κατοικήσει στην καρδιά του εσωτερικού ανθρώπου (Προς Εφεσίους 3,17). οπότε το Πνεύμα του κατοικεί μέσα του και ο ίδιος είναι «ναός του Θεού» (Προς Κορινθίους Α'3,16-17.6,19).

Μπορεί λοιπόν η Βίβλος να μην κατονομάζει έναν πνευματικό σπινθήρα, αλλά από την άλλη τονίζει με έμφαση ότι το Πνεύμα του Θεού κατοικεί στις καρδιές των ανθρώπων μόνο και σε κανένα άλλο δημιούργημα. Και δεν μπορεί παρά να αποτελεί ουσιαστικά παρερμηνεία η δοξασία ότι το σώμα και το αίμα του Χριστού περιέχονται πραγματικά και αυτούσια στον άρτο και στο κρασί της θείας Κοινωνίας. Αναμφισβήτητα ο Ιησούς Χριστός είναι παρών στη θεία κοινωνία, γεγονός που δεν το αμφισβητούν οι νέες αποκαλύψεις αλλά ασφαλώς μόνο μέσα στις καρδιές αυτών που τον πιστεύουν και όχι μέσα στη νεκρή ύλη. Είναι άλλωστε παράδοξο ότι από μια πλευρά ειδικά οι φονταμενταλιστές χριστιανοί καταδικάζουν, αυστηρά τον πανθεισμό, δηλαδή την ύπαρξη του Θεού μέσα στη νεκρή ύλη, και από την άλλη με τη διδασκαλία της μετάληψης της σάρκας και του αίματος του τον επιβεβαιώνουν, ενώ αρνούνται από την άλλη ότι το θείο Φως κατοικεί μόνο μέσα στην ανθρώπινη καρδιά. Και αυτό το φως πρέπει να έχει επίσης ένα σπινθήρα στον πυρήνα του, μία φλόγα που να φωτίζει και να καθοδηγεί την ψυχή στις δύσκολες αναβάσεις της σε αυτό τον κόσμο.

Αλλά οι άνθρωποι σήμερα δεν γνωρίζουν καν τι είναι η ψυχή, τη στιγμή που πιστεύουν ότι η σάρκα αποτελεί ένα μέρος της που θα αναστηθεί στη «Δευτέρα Παρουσία». Και όλα αυτά δείχνουν ποσό βαθιά έχει βυθιστεί στην ύλη της σάρκας η σημερινή ανθρωπότητα και πόσο νεκρή είναι πνευματικά, αφού ακόμα και οι πνευματικοί ταγοί της, με ελάχιστες εξαιρέσεις, δεν ξέρουν για τα βασικά στοιχεία της ανθρώπινης ύπαρξης.

Για τους μυστικιστές των περασμένων αιώνων ο θεϊκός σπινθήρας δεν ήταν μία άγνωστη έννοια και κατέθεσαν πολλές μαρτυρίες για αυτόν. Ο *Μάιστερ Έκχαρτ* (δομινικανός ηγούμενος 1260-1327/28) λέει ότι «αυτό που διαχωρίζεται από το χονδροειδές στοιχείο και ενώνεται με τον Θεό είναι ο μικρός σπινθήρας στην ψυχή... ο σπινθήρας αυτός βρίσκεται περισσότερο στην αλήθεια από ό,τι όλα μαζί όσα μπορεί να μάθει ο άνθρωπος.... Ο Θεός έχει γεννήσει προηγουμένως κάτι που ήταν αδημιούργητο και αυτό είναι ο σπινθήρας... Η ψυχή έχει κατίτις μέσα της, ένα μικρό σπινθήρα χάρη στον οποίο έχει την ικανότητα της γνώσης και ο οποίος δεν σβήνει ποτέ...»

Η *Τερέζα της Άβιλα*, καθολική εκκλησιαστική διδασκάλισσα και μεταρρυθμίστρια (1515-1582) γράφει στο «Εσωτερικό Κάστρο» (Το έκτο διαμέρισμα κεφ. 4): «Υπάρχει ένα είδος έκστασης όπου, ενώ η ψυχή αισθάνεται να την έχει αγγίξει ένας Λόγος του Θεού (που τον θυμάται εκείνη την ώρα ή τον έχει ακούσει, ακόμη και εκτός προσευχής), φαίνεται ότι η Μεγαλειότητα Του ο Θεός κάνει τον σπινθήρα από το εσωτερικό της ψυχής να μεγαλώσει και να γίνει φλόγα: σε αυτό Τον παρακινεί η ευσπλαχνία Του επειδή βλέπει την ψυχή να βασανίζεται τόσο καιρό από τη λαχτάρα της γι' αυτόν». Και ο *Γιάκομπ Μπαίμε* (χριστιανός θεοσοφιστής 1575-1624) λέει: «Και ενώ πάλευα με τον εαυτό μου, ο Θεός με συνέδραμε και ένα θαυμάσιο φως άναψε στην ψυχή μου».

Αυτά είναι τρία μόνο από τα πολλά βιωμένα παραδείγματα των μυστικιστών. Είναι προφανές λοιπόν ότι αντίστοιχα με τη δύναμη της αγάπης του κάθε ανθρώπου ο θεϊκός σπινθήρας του θα είναι είτε φωτεινός σε διάφορους βαθμούς είτε σκοτεινός, «υπό το μόδιον», και σβησμένος σαν νεκρός.

Για να γίνει καλύτερα κατανοητό τι εννοείται με αυτό το θεϊκό σπινθήρα στην καρδιά της ανθρώπινης ψυχής θα ακολουθήσουν σχετικά αποσπάσματα από εσωτερικές αποκαλύψεις στην Μπέρτα Ντούντε: «Κάθε ανθρώπινη ύπαρξη παίρνει

καταρχάς ζωή από τον πνευματικό Μου σπινθήρα, την πνοή Μου· αυτός είναι ένα μέρος από Μένα που τοποθετείται μέσα στον άνθρωπο στην αρχή της ενσάρκωσης του και εκεί υπνώττει περιμένοντας την αφύπνιση του. Και από τη στιγμή που ο άνθρωπος αφυπνίζει χάρη στην αγάπη τον αυτό τον πνευματικό σπινθήρα που είναι μέρος του εαυτού Μου, το πλάσμα Μου αυτό γίνεται θείο». «Από την ίδια στιγμή που φτάσατε σε αυτή τη Γη ως άνθρωποι ήρθα κιόλας κοντά σας. Έβαλα μέσα σας ένα πολύ μικρό σπινθήρα από το θείο Πνεύμα Μου, ένα μικρό σπινθήρα αγάπης, που οφείλει να μεγαλώσει για να γίνει μία φλόγα, με χρέος να ενωθεί πάλι με το πυρ της Αιώνιας Αγάπης Μου.

Αυτός ο σπινθήρας Θεού στο εσωτερικό σας είναι που σας δίνει τη σφραγίδα του θεικού πλάσματος εφόσον τον αφήσετε να εκδηλωθεί και μπορεί να εκδηλωθεί μέσα σας όταν μεταμορφωθείτε σε όντα αγάπης. ...Ουδέποτε θα βρίσκατε το δρόμο της επιστροφής κοντά Μου εάν δεν σας είχα δώσει ένα μικρό σπινθήρα του θείου Πνεύματος Μου, της αιώνιας Αγάπης Μου, για να σας συνοδεύει στη γήινη ζωή σας.... Και αυτός ο σπινθήρας ζει εντός σας αλλά μένει σιωπηλός μέχρι που εσείς οι ίδιοι με τη βούληση σας να του δώσετε την ελευθερία να εκφραστεί και τότε εκφράζομαι Εγώ ο Ίδιος μέσα σας. Τότε έχετε εκπληρώσει το σκοπό της ζωής σας που μεταμορφώνεται σε μία αδιάκοπη προσευχή με την οποία Με ευχαριστείτε και Με δοξάζετε».

«...Το πνεύμα του Θεού είναι εμφυτευμένο στον κάθε άνθρωπο, όμως δεν αφυπνίζει ο καθένας αυτό το πιο πολύτιμο που έχει και έτσι η ζωή του παραμένει μία αποτυχία καθώς δεν σημειώνει καμία πρόοδο· γιατί χωρίς την αφύπνιση του θεικού πνεύματος στο εσωτερικό του δεν μπορεί να λάβει χώρα η ένωση με το Πνεύμα τον Πατέρα, που είναι ο μοναδικός σκοπός της γήινης ζωής».

«...Ο θεικός σπινθήρας στην καρδιά είναι το φως που πρέπει να ανάψετε μέσα σας για να σας φωτίσει εσωτερικά ώστε να φτάσετε στην καθαρή γνώση. Η αγάπη μόνο ανάβει το φως, η αγάπη μόνο αφυπνίζει το θεικό πνεύμα που ως ένας σπινθήρας της Αιώνιας Αγάπης σάς εμφυτεύτηκε από το προαιώνιο Πνεύμα του Πατέρα για να απλωθεί και να κατακλύσει ολόκληρο τον άνθρωπο και έτσι να συνενωθεί πάλι με το Προαιώνιο Φως, το Πυρ της Αγάπης που υ ίδιος ο Θεός ακτινοβολεί στο άπειρο. Η Αιώνια Αγάπη δεν διαιρείται! Οτιδήποτε αποτελεί μία εκδήλωση αγάπης είναι αυτή η ακτινοβολία του Θεού που περικλείει τα πάντα· οπουδήποτε καλλιεργείται η αγάπη βρίσκεται ο Θεός αυτοπροσώπως, μια που η αγάπη δεν μπορεί ποτέ να υφίσταται εκτός Θεού, αφού είναι η πρωταρχική, προαιώνια Ουσία του Εαυτού Του». «...Κάθε άνθρωπος φέρει μέσα του το θεικό σπινθήρα που είναι μέρος του Εαυτού Μου, καθώς ως προς το προαιώνιο στοιχείο Μου είμαι αγάπη. Επομένως μέσα σας έχετε ένα μικρό σπινθήρα θεικής αγάπης, που είναι αδιάρρηκτα συνδεδεμένος μαζί Μου, την πρωταρχική Πηγή της δύναμης της Αγάπης. Ο σπινθήρας αυτός σιγοκαίει στο εσωτερικό σας όταν αρχίζετε ως άνθρωποι την πορεία στη Γη και μπορείτε να τον κάνετε να γίνει μία τεράστια ολοφώτεινη φλόγα. Μέσα στη φωτεινή λάμψη τούτης της φλόγας δεν μένει πια τίποτα αόρατο γιατί αυτή φωτίζει τα πάντα και μπορεί να διαπεράσει τελείως τον άνθρωπο, ώστε να βρεθεί στην τέλεια γνώση, όπως ήταν στην αρχή, όταν εκπορεύτηκε από Μένα ως μία ακτίνα αγάπης και ήταν ένα τελειότατο ον.

... Εκείνος που βάζει φωτιά στο θεικό του σπινθήρα δεν χάνεται πια καθώς βρίσκεται ήδη στο χώρο του Φωτός της Αγάπης μου».

«Εσείς οι άνθρωποι επικαλείσθε συχνά να σας έρθει το «Άγιο Πνεύμα» αλλά δεν ξέρετε ότι αυτό είναι μέσα σας και ότι εξαρτάται μόνο από την ελεύθερη θέλησή σας το να μπορέσει να σας εκδηλωθεί. Το πνεύμα σας είναι ένα μέρος από Μένα, αδιάρρηκτα δεμένο με το Πνεύμα του Πατέρα, πρόκειται δηλαδή για ένα θεικό σπινθήρα, με τον οποίο εφοδιάστηκε η ψυχή σας όταν ενσαρκώθηκε ως άνθρωπος σε

αυτή τη Γη. Η με άλλα λόγια, κάποτε εκπορευθήκατε από Μένα σαν μία ακτινοβολία της αγάπης Μου και ως εκ τούτου είσαστε από την ίδια πρωταρχική ουσία όπως Εγώ.

Αυτός ο σπινθήρας αγάπης είναι επομένως μία ακτινοβολία του Εαυτού Μου, δηλαδή μία ακτινοβολία που εκπέμπει το Πνεύμα Μου στη ψυχή σας, που όμως χρειάζεται τη δική σας θέληση για σας ζωντανέψει πραγματικά. Άρα όλοι σας διαθέτετε εσωτερικά ένα πνευματικό σπινθήρα, δηλαδή ένα μέρος από τον Εαυτό Μου.

Κατά συνέπεια δεν χρειάζεται να «σας έρθει το Πνεύμα», αφού είναι μέσα σας. Για να εκδηλωθεί όμως, πρέπει να του δώσετε εσείς τη δυνατότητα ζώντας με αγάπη στην πράξη, επειδή το ίδιο δεν επιβάλλεται ούτε σας επηρεάζει με κανένα τρόπο παρά τη θέλησή σας.

Επομένως μπορείτε ανά πάσα στιγμή να αφυπνίσετε και να ζωντανέψτε το πνεύμα μέσα σας, όμως κανείς δεν σας το επιβάλλει. Προσευχόμενοι ωστόσο να σας έρθει το Άγιο Πνεύμα, αποδεικνύεται αγνοείτε πώς έχουν στην ουσία τους τα πράγματα. Και επιπλέον αποδεικνύετε ότι έχετε, δημιουργήσει μία λαθεμένη έννοια, αφού ουσιαστικά το προσωποποιείτε και το επικαλείσθε σαν να ήταν ένα ον».

Επίσης στις αποκαλύψεις τον Γιάκομπ Λόρμπερ υπάρχουν πολυάριθμα σημεία όπου γίνεται λόγος για το θεϊκό σπινθήρα πνεύματος αγάπης. Καταρχάς σημειώνεται ότι είναι άφθαρτος και ότι η μυστική ένωσή του με το Πνεύμα του Πατέρα μέσα στην καρδιά της ψυχής που συντελείται χάρη στην αγάπη για τον Θεό και Μη άνθρωπο, αποτελεί την **πνευματική αναγέννηση**.

Ο θεϊκός σπινθήρας είναι ένας «θεός σε ελάχιστη κλίμακα». Θα πρέπει, όμως εδώ να σημειωθεί ότι οι άνθρωποι ασφαλώς ως δημιουργήματα του Θεού δεν είναι από μόνοι τους δημιουργοί αλλά πρέπει, πρώτα να λάβουν τη δύναμη από εκείνον για να μπορούν μετά να τη χρησιμοποιήσουν δημιουργικά. Κατά συνέπεια σε όλη την αιωνιότητα η πρώτη και μοναδική μονάδα θα είναι ο Θεός εν τω Ιησού Χριστώ, ενώ τα πλάσματα του, όσο τέλεια κι αν είναι, θα παραμένουν πάντα ο αριθμός δύο, πράγμα το οποίο σημαίνει ότι θα μείνουν δημιουργημένα όντα που δεν μπορούν να υπάρξουν χωρίς το Δημιουργό τους και γι' αυτό θα είναι συνδεδεμένα μαζί του στην αιωνιότητα.

Στο «Μεγάλο Ευαγγέλιο του Ιωάννη» IV 254 του Λόρμπερ ο Ιησούς εξηγεί ότι: «*Η αγεφύρωτη διαφορά μεταξύ του θεού και του δημιουργημένου ανθρώπου, ακόμη και τον πιο τέλειον, θα εξακολουθεί να παραμένει εσαεί ότι ο Θεός ως προς την άναρχη φύση Του είναι αιώνιος και άπειρος, ενώ ο άνθρωπος μπορεί μεν να τελειοποιεί συνεχώς την πνευματική του φύση, εντούτοις δεν μπορεί ποτέ να φτάσει τον θεό παν είναι άπειρος. Ο άνθρωπος μπορεί να μοιάζει στον θεό στη μορφή, στην αγάπη και στη δύναμη της, αλλά ποτέ στους αιώνες δεν θα φτάσει στα άπειρα βάθη της θεϊκής σοφίας*».

Επομένως, όπως διδάσκουν και οι μυστικιστές, η «ύπαρξη του Θεού μέσα στον άνθρωπο» σημαίνει αποκλειστικά και μόνο ότι εφόσον ο πνευματικός σπινθήρας είναι ένα μέρος του Θεού, άρα είναι εξίσου τέλειας φύσης με τον Ίδιο, αν και σε σχέση μεγέθους αποτελεί μία μικρογραφία και μία ακτινοβολία του. Από αυτή την άποψη ο «Θεός μέσα στον άνθρωπο» είναι ένα φως από το μεγάλο θείο Φως και δεν μπορεί να υπάρξει αυτοδύναμα, εκτός του προαιώνιου Πνεύματος, δεδομένου ότι η αγάπη του Θεού δεν μπορεί να διαχωριστεί από την ακτινοβολία της. Έτσι, χάρη στην αγάπη ο άνθρωπος μπορεί να φτάσει στη **θέωση**, αλλά δεν γίνεται ο ίδιος η Θεότητα.

ΟΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΕΣ ΟΡΑΣΕΙΣ

Οι πνευματικές οράσεις είναι μια θεματική όπου χρειάζεται οπωσδήποτε να γίνουν ορισμένες οριοθετήσεις, για το λόγο ότι ειδικά εδώ επικρατούν οι πιο αντικρουόμενες αντιλήψεις και προφανώς δεν μπορούν να είναι όλες σωστές. Όποιος επομένως θεωρεί την εύρεση της αλήθειας σοβαρή υπόθεση πρέπει, αναγκαστικά να κάνει τις επιλογές του, γιατί αλλιώς υπάρχει, ο κίνδυνος η αλήθεια να εκφυλιστεί σε μία υποκειμενική, σχετική αξία.

Γι' αυτό το λόγο άλλωστε η υποτιθέμενη *σχετικότητα της αλήθειας* είναι ένα προσφιλέπι επιχείρημα στο οποίο καταφεύγουν οι πηγές εκείνες που δεν έχουν πολλή σχέση μαζί της και μπορούν να επιβιώνουν και να ευδοκιμούν ακριβώς επειδή πολλοί άνθρωποι δεν ενδιαφέρονται ιδιαίτερα γι' αυτήν.

Τα όνειρα

Όνειρα έχουν όχι μόνο οι άνθρωποι αλλά και όλα τα θηλαστικά. Ένας ενήλικας ονειρεύεται το ένα πέμπτο ως ένα τέταρτο του συνολικού χρόνου που κοιμάται. Τα όνειρα διαχωρίζουν τη μία περίοδο ύπνου από την άλλη.

Μία ονειρική φάση διαρκεί από λίγα λεπτά έως και μισή ώρα, πολύ περισσότερο από ό,τι εικαζόταν παλιότερα. Στα βρέφη και παιδιά τα όνειρα καταλαμβάνουν πολύ περισσότερο χρόνο αναλογικά από ό,τι στους ενήλικες. Ένα έμβρυο ονειρεύεται σχεδόν όλον τον καιρό της κύησης, στα νεογέννητα η ονειρική φάση φτάνει ως και στα ενενήντα τα εκατό του συνόλου του ύπνου, ενώ στους ενήλικες κατέρχεται ως τα είκοσι τα εκατό. Όσοι κοιμούνται πολλές ώρες ονειρεύονται συνήθως δύο φορές περισσότερο από εκείνους που κοιμούνται λίγο. Εάν εμποδιστεί ο ονειρικός ύπνος, ο άνθρωπος μπορεί να αρρωστήσει ή να παρουσιάσει διαταραχές της προσωπικότητάς του, ψευδαισθήσεις και ονειρικά βιώματα εκτός ύπνου. Ως εκ τούτου είναι αδιαφιλονίκητα παραδεκτό σήμερα ότι ο άνθρωπος πρέπει να ονειρεύεται ένα ορισμένο χρονικό διάστημα προκειμένου να μείνει υγιής. Όποιος δεν ονειρεύεται αρκετά είναι ευερέθιστος και διακατέχεται από φοβίες, ενώ όσοι δεν κοιμούνται βαθιά παρουσιάζουν συνήθως κατάθλιψη. Αυτό ας το λάβουν υπόψη τους όσοι υποφέρουν από καταθλίψεις, γιατί ίσως να μπορούν να τις ξεπεράσουν με ένα τέτοιο απλό τρόπο. Συνεπώς ο ύπνος αποτελεί το σημείο όπου συμπυκνώνεται η αλληλεπίδραση μεταξύ ψυχής και σώματος, δεδομένου ότι, αφενός αναζωογονεί το σώμα και αφετέρου έχει μία καθαρτήρια επίδραση πάνω στην ψυχή.

Τα όνειρα διαχωρίζονται σε *γενικής και σε οδηγητικής φύσης*. Τα γενικά όνειρα είναι ακατάστατα, παραμένουν πολύ αχνά στη μνήμη και γρήγορα περνούν στη λησμοσύνη. Τις περισσότερες φορές πρόκειται απλά για όνειρο όπου η ψυχή παρατηρεί λίγο ως πολύ συγκεχυμένα τις σχέσεις της με τον εσωτερικό της κόσμο, το παρελθόν της ή επεξεργάζεται εμπειρίες που συνέλεξε στη διάρκεια της ημέρας, είναι δηλαδή όνειρα επεξεργασίας.

Σε αυτό το στάδιο η ψυχή δεν έχει ακόμη αποκτήσει μία κανονική, διαρκή σχέση με τον πνευματικό σπινθήρα¹ που βρίσκεται μέσα στην καρδιά του ανθρώπου – εννοείται η καρδιά της ψυχής και όχι του σώματος – και συνεπώς εικόνες και δρώμενα σε αυτά τα όνειρα προκύπτουν ακόμη τελείως αυθαίρετα.

Η μόνη χρησιμότητα που έχουν τέτοια γενικά ή φευγαλέα όνειρα είναι ότι δείχνουν στον ονειρευόμενο την εσωτερική του κατάσταση. Ανάλογα δε με την ποιότητα του «πνεύματος των νεύρων» (τη ζωτική δύναμη του ανθρώπου, το συνδετήριο κρίκο μεταξύ ψυχής και σώματος) μπορεί κάποιος να θυμάται λίγο ως πολύ τα όνειρα του.

«Σ' ένα φυσιολογικό άνθρωπο, αυτό εξαρτάται κυρίως από το πώς λειτουργεί το πνεύμα των νεύρων του. Εάν αυτό τείνει περισσότερο προς τη μεριά της ψυχής, τότε ο άνθρωπος θα θυμάται σχεδόν κάθε όνειρό του. Αντίθετα, εάν τείνει περισσότερο προς το φυσικό του σώμα, τότε όταν κοιμάται το φυσικό σώμα θα κοιμάται μαζί του κι εκείνο. Το αποτέλεσμα είναι ελάχιστη ή καθόλου ανάμνηση των ονείρων του, πράγμα που είναι η συνήθης περίπτωση σ' έναν αισθησιακό και υλιστή άνθρωπο». (Γ. Λόρμπερ «Γη και Σελήνη» σελ. 277).

Σε μια μετάδοση από τις 15.10.1962 προς την Μπέρτα Ντούντε, αναφέρονται τα εξής σχετικά με τον κόσμο των ονείρων: *«Κατά τη διάρκεια του ύπνου τα όργανα βρίσκονται κατά κύριο λόγο σε αδράνεια. Ο άνθρωπος είναι χωρίς συνείδηση, πράγμα το οποίο σημαίνει ότι ο νους του δεν δουλεύει όπως όταν είναι ζύπνιος. Ωστόσο στο υποσυνείδητο κρύβονται σκέψεις οι οποίες εκείνη την ώρα εκδιπλώνονται και*

¹ Σ.τ.μ.: για το θεϊκό σπινθήρα βλ. επίσης Βάλτερ Λουτς: «Ο Θεός και η Δημιουργία» και Μπέρτα Ντούντε: «Το πέρασμα στη νέα πνευματική εποχή»

αναδύονται ως την επιφάνεια. Τις σκέψεις αυτές δεν τις χαρακτηρίζει καμία τάξη, αντίθετα ξεπηδούν ανακατεμένα στον εγκέφαλο από όπου προσπαθούν να κάνουν γνωστή την ύπαρξή τους στην ψυχή η οποία δεν κοιμάται καθώς βρίσκεται δε σε επαφή με τα όργανα της νόησης, μπορεί να τα αφυπνίσει ανά πάσα στιγμή και να τα ωθήσει να αναλάβουν τη συνηθισμένη λειτουργία τους. Επομένως είναι η ψυχή που καθορίζει τόσο τον ύπνο όσο και την εγρήγορση.

Καθώς λοιπόν κατά τη διάρκεια τον ύπνου τα νοητικά όργανα δεν ελέγχονται από την ψυχή, μπορούν να εκτυλιχθούν στον εγκέφαλο τα πιο αλλόκοτα συμβάντα και εικόνες που στον άνθρωπο φαίνονται χασοκά και ακατανόητα, αν και μπορούν επίσης να είναι διαυγή. Συνήθως ο άνθρωπος δεν διατηρεί στη μνήμη του όταν ξυπνήσει πάλι αυτά τα δεδομένα από το υποσυνείδητο του που αφορούν ένα παρελθόν βίωμα της ψυχής, το οποίο μπορεί να ανάγεται ακόμη και στην περίοδο πριν την ενανθρώπισή της, όταν βρίσκονταν σε μία κατάσταση αναγκαστικού εγκλεισμού μέσα στην ύλη². Καμιά φορά ωστόσο τέτοια δεδομένα διατηρούνται επίμονα στη μνήμη, οπότε ο άνθρωπος τα θυμάται και μπορεί να τα αναμεταδώσει, συχνά μάλιστα απορεί και ο ίδιος με τις απίθανες συναρτήσεις που παρουσιάζουν.

Η έννοια υποσυνείδητο εννοεί ότι η ψυχή αυτή καθαυτήν στη διάρκεια της γήινης ζωής αφομοιώνει συν τοις άλλοις κάποιες εντυπώσεις οι οποίες δεν διοχετεύτηκαν στο λογικό και έτσι ο άνθρωπος δεν τις γνωρίζει ή επίσης ότι ορισμένα βιώματα που έχουν ξεχαστεί από καιρό παραμένουν ως εντυπώσεις στον εγκέφαλο και αναδύονται κατά την περίοδο του ύπνου.

Επομένως μπορεί στην ψυχή να υποβόσκει σε λανθάνουσα κατάσταση μία γνώση για ορισμένα συμβάντα που έρχεται στην επιφάνεια κατά την ονειρική φάση. Οι πληροφορίες αυτές εμφανίζονται στα νοητικά όργανα με τη μορφή παραμορφωμένων εικόνων για το λόγο ότι στον ύπνο δεν μπορεί να λειτουργήσει σωστά η σκέψη. Ωστόσο η ψυχή χρησιμοποιεί εκείνη την ώρα τα νοητικά όργανα, γιατί αλλιώς δεν θα τις θυμόταν ο ονειρευόμενος μετά την αφύπνιση του, αν και αυτό συμβαίνει καμιά φορά όταν πρόκειται για πληροφορίες τις οποίες η ψυχή δεν θέλει να μεταδώσει στον άνθρωπο».

Σχετικά με τη φύση των ονείρων καταγράφεται επίσης στο «Μεγάλο Ευαγγέλιο του Ιωάννη» του Αυστριακού μυστικιστή Γιάκομπ Λόρμπερ μία συνομιλία μεταξύ του αρχάγγελου Ραφαήλ και ενός Ρωμαίου λοχαγού, φίλου του Ιησού:

«Στην ψυχή υπάρχουν τρία ευδιάκριτα επίπεδα όρασης και αντίληψης. Το πρώτο επίπεδο, που είναι το τελείως φυσικό, χαρακτηρίζει τα όνειρα των υλιστών ανθρώπων που ζουν τελείως σύμφωνα με τις επιταγές της φύσης. Σε αυτούς το εσωτερικό τους πνεύμα, βρίσκεται ακόμη σε αδράνεια, όπως το πνεύμα του φυτού αδρανεί μέσα στο φυτό ενός σπόρου. Η ψυχή, σαν ένας κόσμος σε μικρογραφία, φέρει εντός της όλα όσα περιλαμβάνει η Γη μέσα και πάνω της σε μεγάλη κλίμακα. Ενώ στη διάρκεια του ύπνου οι αισθήσεις του σώματος αναπαύονται και είναι ανενεργές σαν νεκρές, η ψυχή, που δεν μπορεί να κοιμηθεί και να νεκρωθεί, παρατηρεί τη μία μετά την άλλη τις υλικές εντυπώσεις στο εσωτερικό της, τις κάνει να ζωντανέψουν για λίγες στιγμές και χαίρεται όταν συναντήσει κάτι ωραίο ή ευχάριστο. Εάν αντίθετα βρει κάτι άσχημο ή κακό τότε τρομάζει και στο όνειρο της, οπότε προσπαθεί να ξεφύγει από την κατάσταση που την ενοχλεί υποχωρώντας πλήρως πίσω στη σάρκα του σώματος της.

Εννοείται ότι αυτά που βλέπει στο όνειρο της μία ψυχή σε αυτό το πρώτο επίπεδο όρασης δεν αντιστοιχούν σε καμία αντικειμενική πραγματικότητα. Πρόκειται απλά για μία παθητική, υποκειμενική ασύνδετη πραγματικότητα, αφού το μόνο που

² Σ.τ.μ. Για το θέμα της προηγούμενης υπόστασης της ψυχής και του εγκλεισμού της σε διάφορες υλικές μορφές βλ. «Το πέρασμα στη νέα πνευματική εποχή» της Μπέρτα Ντούντε.

κάνει είναι να παρατηρεί τις υλικές συνθήκες του προσωπικού της συμφορματικού κόσμου, όπου είναι εν μέρει ενεργή και εν μέρει παθητική. Ένα όνειρο σαν αυτό συγκεκριμένα που είδες εσύ, το βλέπει μία ψυχή που βρίσκεται στο μεταβατικό στάδιο από το πρώτο στο δεύτερο επίπεδο όρασης.

Στην περίπτωση αυτή, όπου η ψυχή έχει ήδη αποκοπεί και απομονωθεί πολύ από την ύλη, εξέρχεται κατά κάποιον τρόπο από τη σάρκα της μέσω του εξωτερικού ζωτικού της αιθέρα συνδέεται και επικοινωνεί πλήρως με τον εξωτερικό κόσμο, οπότε βλέπει και αισθάνεται αποστασιοποιημένα αληθινά πράγματα στις πραγματικές ζωτικές συνθήκες της Γης που επιδρούν και πάνω της. Αλλά επειδή αυτό το επίπεδο όρασης είναι ανώτερο, συμβαίνει συχνά όταν επιστρέψει η ψυχή στο σώμα κατά την αφύπνισή του να μη γνωρίζει πια τίποτα από ό,τι είδε ή άκουσε σε αυτό το ανώτερο επίπεδο· γιατί δεν ήταν δυνατόν να γίνει στον εγκέφαλο κάποια καταγραφή βάσει της οποίας θα μπορούσε μετά την αφύπνιση η ψυχή να εξακριβώσει τι είδε και τι έκανε όσο ήταν ελεύθερη. Ορισμένοι άνθρωποι ωστόσο, όπως εσύ, έχουν την ικανότητα να εγγράφουν στον εγκέφαλο του σώματος εκείνα επίσης που είδε ή άκουσε η ψυχή τους από το ανώτερο επίπεδο όρασης στη διάρκεια των ονείρων της ή όσο ήταν σε μία κατάσταση που της επέτρεπε να δει και να ενεργήσει ελεύθερα. Έτσι λοιπόν μετά την επιστροφή πάλι στο σώμα και την αφύπνιση, η ψυχή βρίσκει εγγεγραμμένα στο εγκέφαλο όλα όσα είδε, έκανε ή άκουσε όσο βρισκόταν στο πιο ελεύθερο, ανώτερο επίπεδο όρασης».

Στο παραπάνω κείμενο εξηγείται πολύ παραστατικά για ποιο λόγο άλλοι θυμούνται τα όνειρα τους και άλλοι όχι. Ο λόγος είναι ότι το «πνεύμα των νεύρων», ον κατά το ήμισυ πνευματικός μεσάζων μεταξύ ψυχής και σώματος, είναι αυτό που καταχωρεί και αποθηκεύει στον εγκέφαλο τα πνευματικά βιώματα και έτσι αυτά είναι προσπελάσιμα και ανακλητά για το συνειδητό του ανθρώπου. Στα «Μυστικά της φύσης» του Γιάκομπ Λόρμπερ λέγεται σχετικά: «Επειδή όμως εδώ η ψυχή και το πνεύμα των νεύρων βρίσκονται σε πλήρη σύνδεση, όπως στο φυσιολογικό ύπνο (μόνο η ψυχή και τα νευρικά κύτταρα, είναι χωρισμένα) θέλει η ψυχή να μεταφέρει αυτά που αντιλαμβάνεται στο πνεύμα των νεύρων με το οποίο είναι ακόμα συνδεδεμένη. Έτσι λοιπόν θυμάται με ακρίβεια το τι είδε στον πνευματικό κόσμο, ενώ δεν αντιλαμβάνεται τι συνέβη στο μεταξύ με το σώμα. Από μία κατάσταση καθαρά υπνοβατική (σήμερα ονομάζεται στην παραψυχολογία trance), καθώς και όταν ονειρεύεται βαθιά, η ψυχή δεν διατηρεί καμία ανάμνηση όταν πάλι βρεθεί στη φυσιολογική κατάσταση, δηλαδή όταν ξυπνήσει, εφόσον συνήθως σε μια τέτοια κατάσταση δεν συνδέεται με το πνεύμα των νεύρων. Γιατί αυτό παραμένει στενά συνδεδεμένο με τα νεύρα, ειδάλλως δεν θα τρέφονταν και θα εξασθενούσαν χωρίς αυτό το πνεύμα σύντομα θα πέθαιναν και θα διαλύονταν, πράγμα που θα είχε σαν συνέπεια το σωματικό θάνατο».

Με αυτό εξηγείται επίσης γιατί μερικοί άνθρωποι νομίζουν ότι δεν έχουν όνειρα. Όμως αυτό δεν είναι αλήθεια, δεδομένου ότι είτε θυμούνται μόνο αποσπάσματα από το τελευταίο όνειρο είτε είναι τόσο στενά συνδεδεμένοι με την υλική τους φύση που ο εγκέφαλος δεν καταγράφει τίποτα για να το μεταδώσει στο συνειδητό του μέρος. Για τον ίδιο λόγο επίσης υπάρχουν κλινικά νεκροί που μετά την επαναφορά τους στη ζωή δεν θυμούνται τίποτα από την κατάσταση τους ενώ άλλοι θυμούνται τα πάντα με κάθε λεπτομέρεια.

Σε σχετικές με τα όνειρα επεξηγήσεις προς την Μπέρτα Ντούντε λέγεται για εκείνη τη φάση του ύπνου από όπου απουσιάζουν τα όνειρα: «Όταν ο ύπνος είναι χωρίς όνειρα, όλα τα όργανα αναπαύονται βαθιά και έτσι ο ύπνος είναι δυναμωτικός. Ακόμη και στην περίπτωση που η ψυχή βρίσκεται τότε σε άλλες σφαίρες, κρατά τις εντυπώσεις της για τον εαυτό της και δεν τις γνωστοποιεί στα όργανα της νόησης.

Μόλις όμως ζυπνήσει ο άνθρωπος, η σύνδεσή της με όλα τα όργανα του αποκαθίσταται και τα ωθεί να αναλάβουν τη δραστηριότητα που τους έχει αναθέσει. Γιατί κάθε σκέψη, συναίσθημα ή επιθυμία είναι εκδηλώσεις της ψυχής, καθώς τα όργανα θα ήταν χωρίς ζωή εάν δεν ζωντάνευε αυτή τον άνθρωπο...».

«...Όταν ο άνθρωπος αγωνίζεται για την πνευματική του άνοδο με σοβαρότητα και συνέπεια, οι φωτεινές οντότητες τον βοηθούν μεταφέροντας την ψυχή του στο πνευματικό βασίλειο, συχνά χωρίς καν να έχει ο ίδιος συνείδηση αυτού του γεγονότος. Και αυτό μέχρι να φτάσει η ψυχή σε εκείνο το επίπεδο όπου να μπορεί και συνειδητά να απομακρυνθεί από τη Γη και να ανέβει ως τις σφαίρες του Φωτός. Η ευδαιμονία του τότε δεν γνωρίζει όρια γιατί του αποκαλύπτεται η μεγαλοσύνη του Θεού, στο βαθμό βέβαια που η ψυχή και το σώμα του είναι σε θέση να τη συλλάβουν.

Λίγοι είναι εκείνοι ωστόσο που φτάνουν επί γης σε ένα τέτοιο επίπεδο που να μπορούν να βλέπουν με το πνεύμα τους συνειδητά και να μεταδίδουν τις οράσεις τους στους συνανθρώπους τους. Μα ασυνείδητα πολλές ψυχές μεταφέρονται στο πνευματικό βασίλειο αλλά για το ίδιο τους το καλό δεν το θυμούνται όταν ζυπνήσουν. Γιατί να μην με αυτό τον τρόπο θα ενισχυόταν μία πολύ αδύναμη πίστη αλλά τούτο θα σήμαινε ένα είδος εξαναγκασμού για την ψυχή, πράγμα που δεν θα την ωφελούσε. Όταν όμως η πίστη της είναι δυνατή, δεν διατρέχει κανένα κίνδυνο και γι' αυτό οι πνευματικές οράσεις της μπορούν να μείνουν στη μνήμη της ώστε να μπορεί να τις κάνει γνωστές και στους συνανθρώπους της».

Αυτό που έχει, βασικά σημασία είναι η ποιότητα των ονείρων, στην οποία αποτυπώνεται η ποιότητα της ψυχής. Γι' αυτό λέει ο Ιησούς στους μαθητές του στο «Μεγάλο ευαγγέλιο του Ιωάννη» (Μ.Ε.Ι.) και πάλι:

«Όσα βλέπει η ψυχή στα όνειρα έχουν συγγένεια μαζί της. Όταν πιστεύει και εφαρμόζει στην πράξη το αληθινό και το καλό που σας διδάσκαω, τότε βλέπει και στα όνειρά της την αλήθεια, ώστε μπορεί να αντλήσει από εκεί για να κάνει το καλό στη ζωή της. Εάν όμως βασίζει την ύπαρξή της στο ψέμα και ως εκ τούτου και στο κακό, κατά συνέπεια θα βλέπει επίσης ψέματα στο όνειρο της και με βάση αυτά θα κάνει το κακό.

Σε σας όμως που βρίσκεστε στην αλήθεια επειδή ακολουθείτε τη διδασκαλία Μου, η ψυχή σας μπορεί να δει μόνο την αλήθεια στο όνειρο της, με βάση την οποία μπορεί να παράγει πολλά καλά πράγματα. Αλλά το αν καταλαβαίνει αυτά που βλέπει στα όνειρα της είναι βέβαια ένα τελείως άλλο θέμα. Όπως και σεις δεν καταλαβαίνετε και δεν συλλαμβάνετε όλα όσα βλέπετε στον εξωτερικό κόσμο που ζείτε την ημέρα, έτσι και η ψυχή δεν καταλαβαίνει ό,τι βλέπει στον κόσμο της.

Όταν όμως αναγεννηθεί το πνεύμα σας μέσα σας, όπως το εξήγησα στο Νικόδημο όταν ήρθε να Με επισκεφτεί νύχτα στην Ιερουσαλήμ, τότε θα τα κατανοήσετε όλα αυτά πλήρως».

Ο νυχτερινός διάλογος του Ιησού με το Νικόδημο είναι καταγραμμένος στο κατά Ιωάννη Μεγάλο Ευαγγέλιο ΙΙ, 1-10 και επίσης στο «Δρόμο προς την πνευματική αναγέννηση» του Γιάκομπ Λόρμπερ.

Από τα προηγούμενα καθίσταται σαφές ότι όχι μόνο παίζει ρόλο η ποιότητα των ονείρων, μα και η ικανότητα να ερμηνευτούν σωστά. Με άλλα λόγια, αληθινά όνειρα μπορούν να ερμηνευτούν λανθασμένα, γεγονός που πρέπει πάντοτε να λαβαίνει κάποιος υπόψη του όταν διαβάζει βιβλία με θέματα σχετικά με τις πνευματικές οράσεις (οδηγητικά όνειρα, οράματα και αιθερικές οράσεις).

Εκτός αυτού δεν πρέπει να παραβλέπεται ότι τα όνειρα είναι πάντοτε προσαρμοσμένα στο επίπεδο ωριμότητας του κάθε ανθρώπου, και επιπλέον, στον κόσμο των ιδεών του.

Γύρω από αυτό το θέμα λέγεται σε μία καταγραφή της Μπέρτα Ντούντε από τις 21.3.1941:

«Κανένα ον (σ.τ.μ. από τον άλλο κόσμο) δεν μπορεί να επικοινωνήσει με τους ανθρώπους εάν δεν το θέλει ο θεός και επειδή εξαρτάται από το βαθμό ωριμότητας του κάθε ανθρώπου σε ποιες δυνάμεις επιτρέπει να τον επηρεάσουν πνευματικά, γι' αυτό αντίστοιχη είναι και η γνώση που του μεταδίδεται. Όταν αυτό που τον παρακινεί να βρει επαφή με υπερκόσμιες δυνάμεις είναι η σκέτη περιέργεια, τα πνευματικά αποτελέσματα που θα αποκομίσει από μία τέτοια επαφή δεν πρόκειται να τον ικανοποιήσουν ιδιαίτερα. Έτσι θα παραιτηθεί σύντομα από την πρόθεση του για να στραφεί πάλι αποκλειστικά στο γήινο κόσμο.

Όταν στον άνθρωπο υπερτερεί η επιθυμία να βρει την αλήθεια, τότε οι γνωστικές δυνάμεις που τον περιβάλλουν είναι πρόθυμες να απαντήσουν σε κάθε ερώτημα του και να τον διαφωτίσουν σε σχέση με οτιδήποτε βρίσκεται πέρα από τη Γη. Οι δε εξηγήσεις που θα λάβει θα είναι τέτοιες που να τις καταλαβαίνει και να σχηματίζουν μπροστά στους πνευματικούς του οφθαλμούς μία εικόνα αντίστοιχη με τις διδασκαλίες τους.

Οι εξηγήσεις αυτές μπορούν επίσης να του δοθούν μόνο υπό τη μορφή εικόνων, για το λόγο ότι ο άνθρωπος είναι ανίκανος να φανταστεί το πνευματικό βασίλειο όπως είναι στην πραγματικότητα. Τις εικόνες αυτές όμως τις διαμορφώνει μόνος του ανάλογα με την ψυχική του ωριμότητα. Όσο πιο δυνατή είναι η πίστη του, τόσο πιο κοντά πλησιάζουν οι εικόνες αυτές την αλήθεια, πράγμα το οποίο σημαίνει ότι εκείνος που πιστεύει βαθιά, με τις σκέψεις του οραματίζεται κάτι που είναι πολύ κοντά στην αλήθεια. Ένας άνθρωπος με τέτοια πίστη αναζητεί επίσης στον άλλο κόσμο την επαφή με δικούς του ανθρώπους που έχουν πεθάνει και όταν κάποιος από αυτούς ανταποκριθεί, οτιδήποτε του αποκαλύψει θα έχει την έγκριση του Θεού».

Όποιος έχει οδηγητικά όνειρα ή οράσεις δεν πρέπει να κάνει το σφάλμα να θεωρεί τον εαυτό του πνευματικά προχωρημένο γιατί τέτοια όνειρα αποτελούν πάντοτε μία χάρη από τον Θεό και δεν την έχει κατακτήσει με τη δική του αξία εκτός αυτού εξυπηρετούν ένα συγκεκριμένο σκοπό, δεν αποσκοπούν δηλαδή ούτε σε ένα αυτοσκοπό ούτε απλά στην ευχαρίστηση του ανθρώπου.

Αυτό φαίνεται και από το γεγονός ότι τέτοια όνειρα μπορεί να έχει και όποιος δεν ζει μία ζωή εναρμονισμένη με τον Θεό. Βέβαια αυτό μπορεί να αλλάξει με την πάροδο του χρόνου όταν με αυτά τα όνειρα ο ονειρευόμενος οδηγείται σε όλο και μεγαλύτερη συνειδητότητα. Γιατί καθώς του φανερώνονται αδυναμίες και ελλείψεις της ψυχής του παράλληλα του δίνεται βοήθεια και δύναμη να τις ξεπεράσει.

Επιπλέον τα όνειρα μπορούν να αναδειχθούν σε μέσα αποκάλυψης του Θεού όταν μαρτυρούν για τον ίδιο ή για το θέλημα του. Πολυάριθμα είναι τα σχετικά παραδείγματα από τη Βίβλο, όπως λόγου χάρη στο Σαμουήλ Α' 28,6 και 15,1 ή στη Γένεση 37,5. Παράλληλα όμως σε πολλά σημεία η Γραφή προειδοποιεί για τον κίνδυνο που ελλοχεύει από τα όνειρα όταν συνδυάζονται με τους ευσεβείς πόθους ή την ευπιστία των ανθρώπων (βλέπε π.χ. Δευτερονόμιο 13,2 κ.εφ.). Επίσης στον Εκκλησιαστή 5,6 λέγεται ότι «διαμέσου πολλών κενών ονείρων έρχονται πολλά ταξίματα...»

Από την άλλη, η Βίβλος μαρτυρεί και για τη σπουδαιότητα που έχουν ορισμένα όνειρα όπως στη Γένεση 20, 3 όπου ο Θεός εμφανίζεται στο όνειρο του Αβιμέλεχ στη Γένεση 28, 10 κ.λπ. όπου ο Ιακώβ ονειρεύεται, την ουράνια κλίμακα' στη Γένεση 41 όπου ο Ιωσήφ ερμηνεύει τα όνειρα του Φαραώ, γεγονός το οποίο αποδεικνύει ότι ο Θεός στέλνει τέτοια όνειρα και σε όσους δεν πιστεύουν στον Ιεχωβά, όπως συνάγεται και από το παράδειγμα του Ναβουχοδονόσορα στο Δανιήλ, 2' στους Βασιλείς Α' 3, 5 όπου ο Κύριος έρχεται στο όνειρο της Σαλώμης στο Δανιήλ 1, 17

που αναφέρεται στην ικανότητα του Δανιήλ να ερμηνεύει όνειρα και οράματα κάθε είδους.

Στην Καινή Διαθήκη τα όνειρα δεν παίζουν πια ιδιαίτερο ρόλο γιατί στο εφεξής ο Θεός επικοινωνεί απευθείας με τους ανθρώπους δια του λόγου του μέσω του πνεύματος που έχει εμφυτέψει στην καρδιά τους, όταν βέβαια πληρούνται οι απαραίτητες προϋποθέσεις (Κατά Ιωάννη 14, 14-16 και 21). Είναι ωστόσο γνωστό ότι ανέκαθεν πολλοί χριστιανοί έχουν καθοδηγηθεί από όνειρα ή οράματα. Σε αυτό το σημείο πρέπει να αναφερθούν ιδιαίτερα τα χωρία 2,17-18 από τις Πράξεις των Αποστόλων: «Αυτό θα συμβεί στις έσχατες ημέρες, λέει ο θεός: Θα χαρίσω πλουσιοπάροχα το Πνεύμα μου σε κάθε άνθρωπο· έτσι, οι γιοι σας κι οι θυγατέρες σας θα προφητεύσουν οι νέοι σας θα δουν οράματα κι οι γέροντες σας θα ονειρευτούν θεϊκά όνειρα».

Πάνω σε αυτό αξίζει να διαλογιστούν ιδιαίτερα οι φονταμενταλιστές πιστοί της Βίβλου που συνήθως αρνούνται ό,τι προέρχεται από τον κόσμο του πνεύματος επειδή το ταυτίζουν με τον πνευματισμό και τον αποκρυφισμό.

Τα αποκαλυπτικά όνειρα και η σημασία τους

Τα αποκαλυπτικά όνειρα μπορούν να προκαλέσουν αισθήματα ευφορίας αλλά και ψυχικού άλγους, ανάλογα με το που αποσκοπούν. Έτσι, παραδείγματος χάρη υπάρχουν αποκαλυπτικά όνειρα που στέλνονται στο υποσυνείδητο από «φτωχές ψυχές» ή ψυχές προσκολλημένες ακόμη στη Γη. Τέτοια όνειρα προξενούν ως επί το πλείστον αίσθηση οδύνης ή καταπίεσης, δεδομένου ότι προέρχονται από σφαίρες όπου οι ψυχές υποφέρουν. Εντούτοις και αυτές οι ονειρικές εμπειρίες μπορεί να είναι ωφέλιμες επίσης και γι' αυτό επιτρέπονται από τον Θεό. Άλλωστε οι πνευματικά φτωχές ψυχές δεν ανήκουν στις «καταραμένες» ψυχές που έχουν αυτοεξοριστεί στο χώρο του κακού. Αντίθετα θεωρούνται ότι έχουν ήδη σωθεί απλά δεν έχουν ακόμη λυτρωθεί τελείως, επειδή χρειάζονται πρώτα να υποστούν μία μικρής ή μεγάλης διάρκειας κάθαρσης για το λόγο ότι στο Βασίλειο του Θεού δεν μπορεί να περάσει κάτι το ακάθατο.

Στον πνευματικό κόσμο το φως δεν φωτίζει μόνο επιφανειακά, όπως εδώ στη Γη μάς φωτίζει το φως του ήλιου, αλλά εκεί διαπερνά τις ψυχές. Κάθε ακαθαρσία, ανωμαλία ή παραμόρφωση των αμέτρητων στοιχείων που συγκροτούν την ψυχή σαν ένα σύμπλεγμα κρυστάλλων, εμποδίζουν τη διαπερατότητα. Έτσι, ανάλογα με την καθαρότητα της η ψυχή το Φως το αισθάνεται είτε ως δύναμη και μακαριότητα είτε ως αδυναμία (αβουλία) και ψυχική οδύνη. Ωστόσο μία φτωχή πνευματικά ψυχή που υποφέρει μπορεί να είναι ευτυχισμένη μέσα στον πόνο της. Αυτό εξαρτάται από την ενεργή συμπαράστασή της σε άλλες ψυχές γιατί μία τέτοια δραστηριότητα σημαίνει για την ίδια αυξανόμενη μακαριότητα, καθώς η αφοσίωση της ανταμείβεται με διαρκώς περισσότερο φως και δύναμη.

Σε σχέση τώρα με τα αποκαλυπτικά «φωτεινά» όνειρα μία καταγραφή της Μπέρτα Ντούντε λέει: «*Η θέαση της λαμπρότητας των Ουρανών είναι παράξενη για τον άνθρωπο της Γης, γιατί την βλέπει μεν μα δεν την καταλαβαίνει... Αλλά πρέπει υποχρεωτικά να επιστρέψει στη Γη και να εγκαταλείψει τη χώρα των ονείρων, διότι δεν έχει εκπληρώσει ακόμη το επίγειο καθήκον τον. Όμως η δύναμη του έχει εκεί αυξηθεί, η πίστη του έχει ισχυροποιηθεί και η αγάπη του έχει γίνει θερμή σαν φωτιά*».

Μία εύλογη απορία αφορά το πώς μπορεί ο άνθρωπος να βλέπει εσωτερικά αυτά που είναι εξωτερικά από την ψυχή του. Πώς είναι δυνατό τόποι και άνθρωποι να γίνονται στα όνειρα φαινομενική πραγματικότητα; Η εξήγηση είναι ότι η ψυχή του κάθε ανθρώπου φέρει κατά κάποιο τρόπο μέσα της σε μικρογραφία όλους τους ανθρώπους που έζησαν, ζουν και θα ζήσουν στη Γη. Έτσι, ως επακόλουθο

απεικονίζει σαν καθρέφτης και όλη επίσης την υλική δημιουργία, όπως και τους πνευματικούς κόσμους, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι οι εικόνες είναι πραγματικότητα.

Σε αντίθεση όμως με έναν αληθινό καθρέφτη που απεικονίζει μόνο «νεκρές εικόνες», η ψυχή είναι μία πραγματικότητα και έτσι μπορεί, σε αντιστοιχία με τη βούληση και την ωριμότητα της να ζωντανέψει τις εικόνες της και να τις χειρίζεται σαν να ήταν εξίσου πραγματικές. Επιπλέον δε έχει το πλεονέκτημα ότι μπορεί με ευκολία να αποκτήσει αμφίδρομες σχέσεις με τις ζωντανεμένες εικόνες στο θέατρο του εσωτερικού της κόσμου, να συνομιλήσει μαζί τους και να καταλάβει τι έχουν να της πουν.

Βέβαια, όσο είναι ενσαρκωμένη, η ικανότητα αυτή είναι ακόμη ατελής, μα από τη στιγμή που απελευθερώνεται από το υλικό σώμα αντιλαμβάνεται όλο και πιο καθαρά τι πρέπει να κάνει σύμφωνα με αυτά που έχει δει.

Παρόμοια έχει το πράγμα και στην αφυπνισμένη κατάσταση, αφού και εκεί στην πραγματικότητα τα πάντα διαδραματίζονται στο εσωτερικό του ανθρώπου. Αυτό καθαυτό το σώμα π.χ. δεν βλέπει τίποτα, δεδομένου ότι κατά βάση η όραση διαδραματίζεται μέσα στον εγκέφαλο.

Στο «Μεγάλο Ευαγγέλιο του Ιωάννη» και πάλι ο Ιησούς διδάσκει σχετικά τους μαθητές του: *«Μολονότι όταν κοιμόσαστε τα μάτια σας είναι κλειστά, βλέπετε στα όνειρα σας κάθε λογής φανταστικές περιοχές, ανθρώπους, ζώα, φυτά και αστέρια και ακόμη κάθε λογής άλλα πράγματα και μάλιστα τα βλέπετε πιο καθαρά από ό,τι βλέπετε με τα μάτια του σώματος τα πράγματα αυτού του κόσμου. Όλα αυτά λοιπόν στα όνειρα σας είναι πνευματικά και σεις τα βλέπετε με την εσωτερική πνευματική όραση, η οποία όμως είναι κλειστή όταν είσαστε ζύπνιοι. Γιατί κανένας κοινός άνθρωπος δεν μπορεί να ανοίξει κατά βούληση τους πνευματικούς του οφθαλμούς όπως εκείνους του σώματός του και βέβαια υπάρχει ένας πολύ σοφός λόγος που το έχω ρυθμίσει έτσι. Εγώ όμως μπορώ φυσικά να ανοίξω ανά πάσα στιγμή την εσωτερική όραση για τον καθένα και τότε μπορεί να δει συγχρόνως πνευματικά και φυσικά πράγματα».*

Για να γίνουν καλύτερα κατανοητά τα παραπάνω θα παρατεθούν εδώ ορισμένες καταγραφές της Μπέρτα Ντούντε για το πού οφείλεται ότι ο άνθρωπος μπορεί να δει τόσα πολλά απεικονισμένα στην ψυχή του: *«Η ψυχή του ανθρώπου είναι ένας σχηματισμός από αμέτρητα απειροελάχιστα δημιουργήματα. Κατά ένα τρόπο έχει συντεθεί δηλαδή από αυτά τα δημιουργήματα που είναι οι προηγούμενες ενσωματώσεις της* . Έτσι αποτελεί ένα ολοκληρωμένο έργο του Θεού, ο οποίος με την ανθρώπινη ψυχή απόδειξε την άπειρη αγάπη, σοφία και παντοδυναμία Του.*

Βέβαια ο ίδιος ο άνθρωπος δεν μπορεί να φανταστεί ότι κρύβει στην ψυχή του ολόκληρη την πλάση, εντούτοις όταν μετά το θάνατό του θα μπορέσει στο πνευματικό βασίλειο να γνωρίσει τον εαυτό του, θα παρατηρεί όλο δέος και αγάπη τα θαυμαστά έργα του Θεού που θα ανακαλύπτει εντός του. Η ουσία από την οποία αποτελείται η ψυχή του συγκεντρώθηκε από την κάθε μία ενσωμάτωση από όπου πέρασε κατά τη μακριά εξελικτική της πορεία. Επομένως οι μεμονωμένες ουσίες της ανθρώπινης ψυχής διέτρεξαν όλη τη δημιουργία και ως εκ τούτου έχει να παρουσιάσει μία ασύλληπτη πολυποικιλία.

Στον άλλο κόσμο πλέον θα συνειδητοποιήσει η ψυχή πόσο θαυμάσια είναι τα έργα του Θεού και η μεγαλοσύνη Του. Η αγάπη, η σοφία και η παντοδυναμία Του γίνονται τότε ολοφάνερες, έτσι ώστε κάθε ον μένει εκστατικό από το δέος και την αγάπη για αυτό τον Θεό που κάνει τα πλάσματα Του απέραντα ευτυχισμένα, καθώς τα αφήνει να συνειδητοποιήσουν τη δύναμή Του και να γνωρίσουν την οντότητα Του.

* Σ.τ.μ. Ο όρος ενσωματώσεις εδώ εννοεί τις ενσωματώσεις μέσα στα φυσικά βασίλεια και δεν είναι ταυτόσημη με τη θεωρία της μετεμψύχωσης.

Οποσδήποτε όμως απαιτείται ένας ορισμένος βαθμός ωριμότητας για να μπορεί η ψυχή να γνωρίσει την ουσία της και γι' αυτό η μακαριότητα αυτή επιφυλάσσεται σε εκείνους που είναι πια στην περιοχή του φωτός. Η δυνατότητα να δει η ψυχή μέσα στον εαυτό της συμπεριλαμβάνεται στην υπόσχεση τον Ιησού: "Μάτι δεν τα 'δε κι ούτε τα άκουσε αυτί όσα ετοίμασε ο Θεός για κείνους που τον αγαπούν".

...Το κατώτατο και πιο αφανές δημιούργημα στην πλάση κρύβει πάλι χιλιάδες δημιουργήματα σε μικρογραφία, που και αυτά εμπεριέχουν όλα όσα υπάρχουν στη μεγάλη δημιουργία του Θεού. Η ανθρώπινη ψυχή είναι ο φορέας αυτών των δημιουργημάτων, πράγμα που σημαίνει ότι συντίθεται από αμέτρητες ουσίες, η καθεμία από τις οποίες έχει ήδη εκπληρώσει τον προορισμό της μέσα στα δημιουργήματα. Γι' αυτό δίνεται πια η δυνατότητα να συνενωθούν όλες οι επιμέρους ουσίες της ψυχής σε ένα ενιαίο σύνολο, ώστε ως άνθρωπος να εκπληρώσει το τελευταίο μεγάλο καθήκον της και να ολοκληρώσει την ατέλειωτα μακριά πορεία της στη Γη.

Σε όλη τη μεγάλη πλάση του θεού δεν υπάρχει κανένα άλλο αριστοτέχνημα με τέτοια καταπληκτική διαμόρφωση όπως η ανθρώπινη ψυχή. Κι αυτό της αποδεικνύει την τελειότητα της όταν μπορεί να παρατηρήσει τον εαυτό της σαν μέσα σε καθρέφτη και συνειδητοποιεί το ίδιο της το μεγαλείο, όταν δηλαδή βλέπει σε πάλλαμπρο φως τις μυριάδες ποικίλες μορφές της η αυτοπαρατήρηση σημαίνει γι' αυτήν άφατη ευδαιμονία καθώς το θέαμα του συνόλου του έργου της δημιουργίας είναι συγκλονιστικής ομορφιάς μπροστά στα μάτια της.

Ούτε πρόκειται να σταματήσει να το παρατηρεί ποτέ δεδομένου ότι η εικόνα που βλέπει ανανεώνεται συνεχώς. Συνεχώς νέα δημιουργήματα έρχονται στο προσκήνιο που φαίνονται όλο και πιο μαγευτικά, γιατί τα μεγαλεία του θεού δεν παίρνουν τέλος και μαζί με αυτά δεν τελειώνουν ούτε και όσα προσφέρει η αγάπη του Θεού στα πλάσματα Του που είναι τέλεια, που βρίσκονται δηλαδή στο φως...

Δεν υπάρχει τίποτα σε ολόκληρη τη δημιουργία που να μην το φέρει μέσα της μία τέλεια ψυχή. Ως εκ τούτου ο άνθρωπος είναι όντως μία μινιατούρα του Ανθρώπου της Δημιουργίας, ** ούτως ώστε αποτελεί ένα ασύγκριτο θαύμα για την ψυχή που βλέπει πνευματικά και που δεν θα σταματήσει ποτέ να αυτοπαρατηρείται. Επιπλέον θα είναι το κίνητρο γι' αυτήν να δημιουργεί και να ενεργεί αέναα, για το λόγο ότι όλες οι μορφές που βλέπει στην ενδοσκόπηση της την παρακινούν να δημιουργήσει άλλες καινούργιες για να τις ζωντανέψει με τα αμέτρητα ψυχικά μόρια που πρέπει ακόμη να λυτρωθούν».

Η πνευματική όραση και ακοή

Μερικοί άνθρωποι έχουν το χάρισμα να αντιλαμβάνονται τις ψυχές των πεθαμένων και τα πνεύματα της φύσης – όχι με το φυσικό οφθαλμό, αλλά με την πνευματική όραση.

Από πού προέρχεται ο χαρακτηρισμός αυτός; Ο άνθρωπος είναι, ως γνωστόν μία τριπλή ενότητα ή καλύτερα αποτελείται από τρεις οντότητες που κατά κάποιον τρόπο είναι η μία μέσα στην άλλη: το σώμα, την ψυχή και το πνεύμα. Συνεπώς έχει και τρεις δυνατότητες αντίληψης. Γενικά, η ψυχή μας αναγνωρίζει μόνον ό,τι της μεταβιβάζεται, ως επίδραση του υλικού κόσμου, μέσα από τα όργανα του σώματος. Και αυτό είναι ό,τι συμβαίνει γύρω μας αναφορικά με τις υλικές μορφές του ορατού κόσμου. Αυτή η «**σωματική όραση**» που σχετίζεται με το σώμα και κατευθύνεται προς το υλικό επίπεδο, μπορεί επίσης να χαρακτηριστεί ως γενική ή πρώτη όραση.

** Παρατήρηση: Σύμφωνα με τις νέες αποκαλύψεις στους Σβέντενμποργκ, Λόρμπερ, Ντούντε, τόσο το πνευματικό όσο και το υλικό σύμπαν έχουν τη μορφή ενός ασύλληπτα μεγάλου ανθρώπου. Βλέπε Βάλτερ Λουτς «Ο Θεός και η Δημιουργία».

Όμως, η ψυχή μας μπορεί, με τη μεσολάβηση του καθαρού πνεύματος που ενυπάρχει σ' αυτήν ή των πνευμάτων που την προστατεύουν ή άλλων καθαρών πνευμάτων, να αντιληφθεί επίσης το αιθερικό σώμα άλλων όντων, και μάλιστα τόσο μέσα, όσο και έξω από το υλικό τους σώμα. Επομένως μπορεί η ψυχή να δει π. χ. την ψυχή ενός φυτού, ενός ζώου ή ενός ανθρώπου, όσο η ψυχή αυτή βρίσκεται ακόμη ως φορέας ζωής μέσα στο υλικό σώμα, αλλά και μετά, όταν η ψυχή, είτε προσωρινά είτε μόνιμα, έχει εγκαταλείψει το υλικό σώμα και βρίσκεται στον αέρα ως καθαρά αιθερικό ον. Αυτή η αντίληψη η οφειλόμενη στη βοήθεια καθαρών πνευμάτων, η προερχόμενη δηλαδή από το πνεύμα, ονομάζεται **«ψυχική ή πνευματική όραση»**. Κατ' αυτή, η ψυχή δεν βλέπει – ή βλέπει μόνο φαινομενικά – με τα μάτια του σώματος, αντίθετα βλέπει με το πνευματικό μάτι, κάτι που πολλές φορές το ίδιο το άτομο το αισθάνεται να βρίσκεται στην περιοχή της καρδιάς. Μερικοί άνθρωποι, ιδιαίτερα σε πρωτόγονους, φυσικούς λαούς, έχουν το χάρισμα να βλέπουν με τον τρόπο αυτό και τις ψυχές των νεκρών.

Τέλος, υπάρχει και *μια τρίτη αντιληπτική δυνατότητα της ψυχής*: μερικοί άνθρωποι μπορούν με τη βοήθεια του ενυπάρχοντος σ' αυτούς θείου σπινθήρα να αντιλαμβάνονται και τον καθαρό, πνευματικό κόσμο, δηλαδή τόσο τα καθαρά πνεύματα και σπινθήρες που υπάρχουν ως εσώτατα κέντρα ζωής μέσα στα ζωντανά πλάσματα του υλικού επιπέδου, όσο και τα ελεύθερα, δηλαδή τα καθαρά πνεύματα και τους αγγέλους που δεν είναι πουθενά ενσαρκωμένοι. Όμως, αυτή την ανώτατη, τρίτη μορφή αντίληψης μπορούν να την έχουν διαρκώς μόνον οι άνθρωποι εκείνοι που είναι εξαγνισμένοι και πνευματικά αναγεννημένοι, που έχουν γίνει ένα με το καθαρό πνεύμα τους. Στο πνεύμα των ανθρώπων αυτών, χάρη στην ένωση του με την ψυχή, αναπτύσσεται ένα νέο αντιληπτικό όργανο που επεκτείνεται στα πάντα και τους χαρίζει πρόσβαση σε ολόκληρο το υλικό και πνευματικό σύμπαν. Στους λιγότερο ώριμους ανθρώπους, όμως, αυτή η καθαρά πνευματική αντίληψη δίνεται μόνον κατ' εξαίρεση και για σύντομο χρονικό διάστημα.

Όμως, ό,τι συμβαίνει με την όραση, συμβαίνει και με την ακουστική αντίληψη. Και αυτή είναι τριών ειδών: υλική-σωματική, για τα ηχητικά κύματα, ψυχική για την επικοινωνία με τις ψυχές και πνευματική για την επικοινωνία με τα καθαρά πνεύματα. Αυτή η τελευταία και ανώτερη αντιληπτική ικανότητα, που μπορεί να φθάσει μέχρι τη συνειδητή σύλληψη των μηνυμάτων του Θεού, ονομάζεται **«εσωτερικός, ζωντανός Λόγος»**.

Φυσικά, σε κάποιο μέτρο μπορεί η πνευματική όραση και ακοή να είναι καθαρά κληρονομική ή και αρρωστημένη προδιάθεση της ψυχής ή *«του πνεύματος των νεύρων»* της. Εξ αιτίας κληρονομικής προδιάθεσης, αλλά και μέσω νοσηρής εκλέπτυνσης του, το νευρικό αυτό πνεύμα μπορεί να γίνει τόσο ευαίσθητο, ώστε να μεταβιβάζει στην ψυχή ως πνευματικο-σωματικό αισθητήριο όργανο, τις εντυπώσεις και επιδράσεις από τον περιβάλλοντα πνευματικό κόσμο. Ένας άνθρωπος με τέτοια προδιάθεση μπορεί να αντιληφθεί, δηλαδή να δει, ν' ακούσει ή να αισθανθεί με άλλο τρόπο, τις ψυχές και τα πνεύματα παρόμοια όπως ο ώριμος και εσωτερικά ανεπτυγμένος αναγεννημένος άνθρωπος. Αυτό αποκαλείται προδιάθεση του διαμέσου ή ψυχική όραση. Κληρονομείται συχνά στα μέλη διαφόρων φυλών, ωστόσο δεν σημαίνει πολλά πράγματα για την εσωτερική, πνευματική τελειοποίηση ενός ανθρώπου.

Για να κατέχει κανείς δικαιωματικά την πνευματική όραση, πρέπει να διαθέτει εντελώς υγιή και ισχυρή ψυχή, της οποίας ο σπινθήρας ζωής να ακτινοβολεί και να επιδρά σε μία *«αύρα»* ή, σύμφωνα με τον Λόρμπερ, *«εξωτερική σφαίρα ζωής»* πολύ ευρύτερη από το περίγραμμα του υλικού σώματος. Αυτό το εξηγεί ο Κύριος στο *«Μεγάλο Ευαγγέλιο»* ως εξής:

«Όποιος χάρη στην πληρότητα της εσωτερικής του ζωής αποκτά μια σφαίρα ζωής και πέρα από το σώμα του, αυτός μπορεί να δει τις ψυχές των νεκρών και να μιλήσει μαζί τους για τα πιο σημαντικά πράγματα της ζωής όποτε και όσο συχνά θέλει. Αλλά φυσικά γι' αυτό απαιτείται μία σχεδόν ολοκληρωμένη εσωτερική τελειοποίηση».

Μία βασική προϋπόθεση για την απόκτηση της πνευματικής όρασης και των άλλων εσωτερικών μορφών αντίληψης είναι, εκτός από μια πορεία κατευθυνόμενη προς τον Θεό γεμάτη αγάπη, ένας απλός και μετρημένος τρόπος ζωής που κρατάει καθαρά και ελαφρά το σώμα και την ψυχή.

«Στο παρελθόν υπήρχαν πολλοί άνθρωποι που ζούσαν με αυτόν το μετρημένο τρόπο. Ιδιαίτερα δε όσοι ζούσαν στις ορεινές περιοχές, παρά εκείνοι των πόλεων. Γι' αυτόν το λόγο, εκείνοι οι άνθρωποι διέθεταν διαρκώς τη διπλή όραση. Έτσι σαν φυσική συνέπεια, είχαν καθημερινή σχέση με τα πνεύματα, από τα οποία διδάσκονταν πολλά χρήσιμα πράγματα. Αυτά τα πνεύματα τους δίδασκαν την επίδραση που έχουν τα βότανα, πού θα μπορούσαν ν' ανακαλύψουν πλούσιες φλέβες μεταλλευμάτων καθώς και πώς να τα εξορύξουν και να τα επεξεργασθούν.

Ελάχιστοι ήταν τα σπίτια στα βουνά που δεν διέθεταν τα δικά τους οικιακά πνεύματα. Έτσι υπήρχαν πάρα πολλοί σοφοί οι οποίοι ήταν γνώστες και χειριστές των κρυφών δυνάμεων της φύσης. Αυτές οι δυνάμεις ή πνεύματα βρίσκονταν σχεδόν διαρκώς στην υπηρεσία εκείνων των ανθρώπων» («Γη και Σελήνη»).

Στο «Μεγάλο Ευαγγέλιο» ένας απλός βαρκάρης λέει στον Ιησού Χριστό: *«Αγαπημένε μου Κύριε, γιατί λοιπόν δεν επιτρέπεται στις ψυχές των νεκρών να εμφανιστούν ορατά τουλάχιστον στους συγγενείς τους; Ειδικά μάλιστα όταν αυτοί κινδυνεύουν να καταβροχθιστούν από τον κόσμο, για να τους προειδοποιήσουν και να τους δείξουν τον άλλο κόσμο, οπότε η πίστη των ανθρώπων για τη συνέχιση της ζωής της ψυχής μετά το θάνατο θα ήταν αληθινή και θεμελιωμένη σε προσωπική εμπειρία, ώστε θα διευκόλυνε τους ανθρώπους να πιστέψουν και στον έναν Θεό;».*

Ο Ιησούς του απαντά: *«Φίλε Μου, αυτό που είπες ότι επιθυμείς, πάντα ήταν πραγματικότητα σε κάθε λαό, όσο αυτός ζούσε σύμφωνα με τη θεία θέληση που αποκαλυπτόταν σε κάθε εποχή! Όμως, όταν οι άνθρωποι αιχμαλωτίστηκαν σιγά-σιγά από τις εγκόσμιες απολαύσεις και τις επιθυμίες της σάρκας τους, τότε σκοτεινίασε και η πνευματική τους όραση. Οι άνθρωποι άρχισαν να περιφρονούν τις προειδοποιήσεις από τον άλλο κόσμο, άρχισαν να τον φοβούνται και να τρέπονται σε φυγή, και τότε έχασαν και την ικανότητα να επικοινωνούν σε κατάσταση εγρήγορσης με τις ψυχές που εξακολουθούσαν να ζουν και να δρουν στον άλλο κόσμο. Οι κάπως καλύτεροι ανάμεσά τους δέχονταν μόνο μέσα σε όνειρα την επίσκεψη και τη διδασκαλία των κατοίκων του άλλου κόσμου, εν μέρει για τον ίδιο τους τον εαυτό και εν μέρει χάριν άλλων προσώπων, που βρίσκονταν στα χείλη του γκρεμού της ηθικής πτώσης και που τις περισσότερες φορές σώζονταν με τον τρόπο αυτό.*

Για πήγαινε, όμως, εσύ σ' έναν άνθρωπο προσκολλημένο στον υλικό κόσμο και πες του ότι εμφανίστηκε σε σένα το ένα ή το άλλο πνεύμα και σου είπε τούτο ή εκείνο, φαντάζεσαι ότι θα σε πιστέψει; Με τίποτα.! Θα σε περιγελάσει και θα πει ότι είσαι τρελός και φαντασιόπληκτος.

Η αξιέπαινη επιθυμία που εκφράζεις με την ερώτηση σου πάντοτε ικανοποιείτο σε όλες τις εποχές. Και οι απλοί άνθρωποι της αρχαίας εποχής, που τα ήθη τους δεν είχαν ακόμη διαβρωθεί, διδάσκονταν σε όλα τα θέματα από τα καθαρά πνεύματα, αφού είχαν διαρκή επαφή μαζί τους, Τα πνεύματα δίδαξαν στους ανθρώπους να εξάγουν τα μέταλλα από τη γη και με τη βοήθεια του πυρός, που τα πνεύματα τους έμαθαν να παράγουν, να κατασκευάζουν διάφορα χρήσιμα εργαλεία και σκευή. Γιατί από ποιον άλλον θα μπορούσαν οι άνθρωποι, που είχαν μυαλό μικρού παιδιού, να τα μάθουν όλα

αυτά αν όχι από εκείνα τα γεμάτα σοφία όντα που γνωρίζουν τα πάντα χάρη στο θείο φως που υπάρχει μέσα τους;...

Όμως, οι άνθρωποι συνειδητοποίησαν ότι είχαν γίνει σοφοί και γνωστικοί, και αυτό τους έκανε ματαιόδοξους, φαντασμένους και περήφανους, πράγμα που με τη σειρά του τους έκανε όλο και πιο προσανατολισμένους και προσκολλημένους στα εγκόσμια. Δεν είχαν πια ανάγκη την ουράνια διδασκαλία και άρχισαν μάλιστα να ντρέπονται γι' αυτήν. Έφτιαξαν οι ίδιοι σχολεία και τα επάνδρωσαν με διάφορους δασκάλους και ιερείς, που νοιάζονταν περισσότερο για το δικό τους εγκόσμιο συμφέρον παρά για κείνο του λαού...

Αφού λοιπόν τώρα είναι φανερό πως έτσι έχουν τα πράγματα και πως ο άνθρωπος αυτού τον κόσμο δεν πιστεύει πια σε τίποτα το πνευματικό, είναι τότε παράξενο που τα καθαρά πνεύματα παρουσιάζονται όλο και σπανιότερα στους προσκολλημένους στον υλικό κόσμο ανθρώπους; Φίλε μου, η δυνατότητα για επαφή δεν έχει αλλάξει, μόνο οι άνθρωποι δεν είναι πια σαν τους παλιούς, που είχαν μόνιμη επικοινωνία με τα ουράνια καθαρά, πνεύματα.! Αν οι άνθρωποι ακολουθώντας τη διδασκαλία Μου γίνουν ξανά αγνοί και πνευματικοί, τότε θα αποκτήσουν ξανά στενό δεσμό και επικοινωνία με τα πνεύματα και τις ψυχές των νεκρών».

Στις επόμενες σελίδες θα εξετάσουμε αναλυτικά τις διαφορές των διαφορετικών βαθμών όρασης και υπό ποιες προϋποθέσεις τους αποκτά κανείς, Στην Ντούντε λέγεται γι' αυτό το θέμα: «Μέσα σε κάθε ύλη περιέχεται πνευματικό στοιχείο το οποίο πρέπει αναγκαστικά να είναι ενεργό και η δραστηριότητα του είναι ορατή για όποιον βλέπει πνευματικά. Είναι σαν να γίνεται συνεχώς χρήση πνευματικής δύναμης. Στην ουσία, αυτό που λαμβάνει χώρα είναι μία τακτική ανταλλαγή εισρέουσας και εξερχόμενης ζωτικής ενέργειας που έχει ως αποτέλεσμα μία ακατάπαυστη δόνηση της βασικής, πρωταρχικής δύναμης την οποία ο Θεός διοχετεύει μέσα σε όλα τα δημιουργήματα του. στην ανταλλαγή και στη δόνηση δε αυτή συμβάλλει κάθε ον με την ύπαρξη του, όπως και κάθε δημιουργήμα.

Αυτά που μπορεί να δει ένας άνθρωπος πνευματικά δεν έχουν καμία απολύτως σχέση με τις ικανότητες με τις οποίες αντεπεξέρχεται στη γήινη ζωή του, παρά πρόκειται για μία τελείως ιδιαίτερη ενέργεια και μονάχα αυτός που είναι πραγματικά προχωρημένος πνευματικά μπορεί οποιαδήποτε ώρα να περάσει αυτόβουλα σε μία κατάσταση όπου είναι δυνατό να έχει την πνευματική όραση. Κι αυτό προϋποθέτει επίσης ότι θέλει πάντοτε να αντλήσει κάποιο όφελος από αυτή τη θεία χάρη.

Για τούτο το λόγο ο θείος Δημιουργός επιτρέπει την πνευματική όραση μονάχα όταν δεν υπάρχει πια κανένας κίνδυνος να αναγκαστεί ο άνθρωπος της Γης να πιστέψει κάτω από το βάρος όσων βλέπει, επειδή τότε οτιδήποτε κι αν δει δεν πρόκειται να έχει επιζήμια επίδραση στην ψυχή του. Αυτός είναι ο λόγος που η δυνατότητα αυτή παραχωρείται αποκλειστικά σε ανθρώπους που έχουν ήδη να επιδείξουν μία ορισμένη πνευματική ωριμότητα και έτσι μπορούν επίσης να καταλάβουν απόλυτα πού αποσκοπεί η κάθε δραστηριότητα που βλέπουν. Έτσι το αποτέλεσμα είναι ότι βλέποντας αυτή την ακατάπαυστη δραστηριότητα παρακινούνται και οι ίδιοι να δραστηριοποιηθούν εντατικά για να δώσουν από την πλευρά τους κάθε δυνατότητα στα πνευματικά στοιχεία να αναπτυχθούν.

Εκείνος που αποκτά την ικανότητα να βλέπει πνευματικά θα υπερβεί επίσης την ύλη πολύ σύντομα αν και θα μείνει ακόμη στη Γη για χάρη των συνανθρώπων του. Γιατί για τον ίδιο η κατάσταση αυτή σημαίνει ότι βρίσκεται ήδη σε ανώτερες σφαίρες, την δε ύλη την αφήνει πίσω τον αφού δεν ανήκει σε εκείνο τον κόσμο. Γι' αυτό για τον άνθρωπο της Γης το να βλέπει συνειδητά στο πνευματικό βασίλειο του αποφέρει απερίγραπτο όφελος ως εκ τούτου θα πρέπει να το επιδιώκει με όλη του τη θέληση,

αφού αυτό που έχει σημασία είναι να αυξήσει τον πνευματικό τον πλούτο συλλέγοντας άφθαρτα περιουσιακά στοιχεία και θησαυρούς που θα κρατήσουν στην αιωνιότητα».

Η βασική προϋπόθεση βέβαια για να αποκτήσει κανείς την πνευματική όραση είναι η αποδέσμευση από τον κόσμο της ύλης. Στο «Μεγάλο Ευαγγέλιο του Ιωάννη» (ΙΧ 53) του Λόρμπερ λέει σχετικά ο Ιησούς: «Είναι αυτονόητο ότι η ψυχική ζωή παρουσιάζεται εκ των πραγμάτων από μόνη της όταν χαλαρώσουν τα δεσμά του σώματος που την περιορίζουν. Συνεπώς όλοι εκείνοι, που ακούν μεν το Λόγο Μου αλλά κατά τα άλλα δεν αντιλαμβάνονται τίποτα από αυτή την εσωτερική ζωή της ψυχής, είναι ακόμη απόλυτα δέσμιοι της σάρκας τους, είναι ακροατές και όχι εκτελεστές του Λόγου.

Ο κάθε άνθρωπος που αποτινάσσει τα δεσμά της ύλης αποκτά ένα διεισδυτικό, καθαρό βλέμμα σε σχέση με τους ανθρώπους και τη φύση. Στην αρχή βέβαια νομίζει ότι απλά έχει οξυνθεί η παρατηρητικότητα του, στην πραγματικότητα όμως είναι η διέγερση του πνεύματος του που αποκτά μεγαλύτερη ελευθερία κινήσεων. Εάν στη συνέχεια ο άνθρωπος συνηθίσει να παρατηρεί το εσωτερικό του, με άλλα λόγια να αναγνωρίζει τις εικόνες που μπορούν να δουν και να παρατηρήσουν οι πνευματικοί του οφθαλμοί ανεξάρτητα από τους σωματικούς, τότε, εφόσον στέκεται μέσα στην αγάπη Μου και συνεχίζει να οικοδομεί πάνω σε αυτό το έδαφος, θα αποκτήσει σύντομα εκείνη την ιδιότητα του πνεύματος που εσείς ονομάζετε ενόραση. Η ενόραση δεν είναι καμία μαγική ιδιότητα αλλά μία τελείως φυσιολογική ικανότητα της ψυχής. Και την ικανότητα αυτή μπορεί να αποφύγει κανείς να την καλλιεργήσει, εάν δεν το θέλει, ακριβώς όπως επίσης μπορείτε να. αποφύγετε να καλλιεργήσετε διάφορες ικανότητες του σώματος σας.

Υπάρχουν κάποιες ασθένειες κατά τις οποίες συχνά χαλαρώνει ο σύνδεσμος της ψυχής με το σώμα αλλά λόγω της ασθενικής κατάστασης η ενορατική ικανότητα τότε είναι κατά βάση μία μορφή αρρώστιας και γι' αυτό το λόγο εμφιλοχωρούν πολλές πλάνες, Σε αυτές τις περιπτώσεις δεν είναι ασυνήθιστο το φαινόμενο όπου η ψυχή ζει στο δικό της κόσμο που είναι ξένος για το σώμα. Διάφορες φαντασιώσεις που έχει τότε δεν είναι άλλο από εικόνες αντιστοιχείας από τον ψυχικό κόσμο και ο λόγος γι' αυτό είναι ότι η γλώσσα με την οποία το πνεύμα μιλάει στην ψυχή δεν αποτελείται, από λέξεις αλλά από ολοκληρωμένες έννοιες, ενώ οι λέξεις μόλις και μετά βίας αποδίδουν τις έννοιες.

Η καλλιέργεια της ικανότητας να κατανοείτε τη γλώσσα αυτή, που τουλάχιστον από το Λόγο σας είναι γνωστή ως η γλώσσα των αντιστοιχειών, δεν είναι μόνο ωφέλιμη, όσο ζείτε, αλλά και απαραίτητη· γιατί διαφορετικά όταν περάσει η ψυχή στον κόσμο των πνευμάτων μετά το σωματικό θάνατο, νιώθει σαν ένα ξένο που επισκέπτεται μία τελείως άγνωστη χώρα όπου δεν καταλαβαίνει τη γλώσσα και με μεγάλο κόπο καταφέρνει να συνεννοηθεί. Η μόνη διαφορά έγκειται στο ότι ενώ ο ξένος δεν καταλαβαίνει τους κατοίκους αυτής της χώρας, εκείνοι τον καταλαβαίνουν, όμως πρέπει πρώτα να συνηθίσουν πάλι την ξεσυνηθισμένη, αργή γλώσσα του σώματος, όπου η επικοινωνία γίνεται με λόγια και όχι με τη μεταβίβαση σκέψεων.

Γι' αυτό το λόγο πολύ συχνά πνευματικά προχωρημένοι άνθρωποι εκφράζουν τη λύπη τους που δεν μπορούν να εκφράσουν με λόγια αυτά που αισθάνονται ή να αποτυπώσουν γραπτά ή προφορικά το πέταγμα των σκέψεων που μεταδίδονται αστραπιαία, από το πνεύμα στην ψυχή. Όλα αυτά δεν θα ήταν δυνατά εάν δεν υπήρχε αυτή η γλώσσα του πνεύματος με τις γρήγορες εικόνες και τη γρήγορη αλληλοδιαδοχή των εννοιών».

Από την παραπάνω διδασκαλία καθίσταται για άλλη μία φορά σαφές πόσο δύσκολο είναι να μεταφραστούν σε λόγια κατανοητά για τους ανθρώπους τα οράματα και οι παρατηρήσεις τους έτσι που να αποδίδεται πιστά το νόημα τους. Ο Γιάκομπ Λόρμπερ ήταν μία σπάνια περίπτωση ανθρώπου που όχι μόνο λειτούργησε ως

«γραφιάς του Θεού», αλλά είχε επίσης οράματα και την εσωτερική όραση, ιδίως όταν βρισκόταν στη φύση. Από αυτόν είναι μεταξύ άλλων γνωστό ότι μορφές του παραμυθιού όπως οι καλικατζαροι, τα αερικά, οι νύμφες, οι νεράιδες, οι γοργόνες, οι συλφίδες κ.λπ. έχουν απολύτως αληθινή υπόσταση ως πνεύματα της φύσης και στοιχειακά. Στο «Θεός και Δημιουργία» του Β. Λουτς που βασίζεται στο έργο του Λόρμπερ γίνεται αναλυτικά λόγος για τη φύση και τη λειτουργία αυτών των οντοτήτων.

Σαν κατακλείδα πρέπει να τονιστεί επίσης η διαφορά μεταξύ των θεάσεων που γίνονται αντιληπτές ενδοσωματικά σαν οράματα και εκείνων οπτασιακού χαρακτήρα που είναι ορατές εκτός των οραματιζόμενου. Σύμφωνα με τον Ιωάννη του Σταυρού, Ισπανό ιεροδιδάσκαλο και μυστικιστή (1542-1591) οι πρώτες είναι πολυτιμότερες έναντι των δεύτερων που είναι ατελείς. Την ίδια άποψη υποστηρίζει και η άλλη μεγάλη καθολική μυστικίστρια της Ισπανίας, η Τερέζα της Άβιλα στο έργο της «Vida». Στη συνέχεια θα εξετάσουμε διεξοδικότερα το φάσμα των αποκαλυπτικών και καθοδηγητικών ονείρων και οραμάτων.

Αποκαλυπτικά και καθοδηγητικά όνειρα και οράματα

Στο «Γη και Σελήνη» του Λόρμπερ, κεφ. 67, λέγεται για τα όνειρα που έχουν ένα αποκαλυπτικό ή καθοδηγητικό χαρακτήρα: *«Όμως εντελώς διαφορετική είναι η περίπτωση με ορισμένα επονομαζόμενα φωτεινά όνειρα, τα οποία ο ονειρευόμενος τα βιώνει με τέτοια ζωντάνια, ώστε να έχει την αίσθηση ότι το όραμα είναι πραγματικότητα και ακόμη και όταν ξυπνήσει τελικά δεν είναι εντελώς σίγουρος τι από τα δύο ήταν. Τέτοιου είδους οράματα ή όνειρα, δεν ανήκουν στον κόσμο της ψυχής, αλλά στον κόσμο των πνευμάτων που την περιβάλλουν και που μπορεί να είναι είτε καλά είτε κακά. Εάν τα πνεύματα που την περιβάλλουν είναι κακά, τότε η ψυχή εξαντλείται, και διαμέσου αυτής και το σώμα, με αποτέλεσμα ο άνθρωπος να ξυπνά από ένα τέτοιο όνειρο εντελώς αποκαμωμένος. Εάν πάλι τα πνεύματα αυτά είναι καλά, τότε κατά το ξύπνημα ο ονειρευόμενος αισθάνεται να είναι δυναμωμένος ψυχικά και σωματικά.*

Και τα δύο είδη οραμάτων επιτρέπονται με στόχο το όφελος της ψυχής και ποτέ για να τη βλάψουν. Τα κακά οράματα θα έπρεπε η ψυχή να τα δεχτεί σαν μια προειδοποίηση, τα δε καλά σαν ενδυνάμωση.

Αυτά τα οράματα διαθέτουν τόση πολλή ζωντάνια, γιατί τα πνεύματα που τα προκαλούν αποδεσμεύουν το πνεύμα των νεύρων από τη φυσική του λειτουργία, συνδέοντάς το πλήρως με την ψυχή. Σε μία τέτοια κατάσταση η ψυχή έχει την αίσθηση της φυσικότητας, γιατί βρίσκεται σε πλήρη σύνδεση με το πνεύμα των νεύρων. Αυτό με τη σειρά του σημαίνει ότι είναι δυνατότερη και γι' αυτά παράλληλα διαθέτει την ικανότητα να προσλαμβάνει και να συγκρατεί πιο σημαντικές εικόνες στη μνήμη της.

Σ' αυτή την κατηγορία ενόρασης ανήκουν και τα οράματα των λεγόμενων υπνοβατών, καθώς και τα οράματα υπό νάρκωση. Οι εικόνες που αναδύονται από αυτό το είδος οραμάτων ήδη διαθέτουν μία συνοχή και μία τάξη. Γιατί σ' αυτές τις περιπτώσεις, τα πνεύματα που περιβάλλουν την ψυχή της προσφέρουν ένα πιο καθαρό μήνυμα.*

Σε τέτοιες περιπτώσεις, δεν είναι σπάνιο φαινόμενο να μεταδίδονται στην ψυχή από την πλευρά των πνευμάτων επίσης μηνύματα που αναφέρονται σε μελλοντικά γεγονότα. Γι' αυτά τα πνεύματα κάτι τέτοιο δεν είναι δύσκολο, γιατί κατ' αρχήν

* Βλ. σχετικά: «Τα Μυστικά της Φύσης», Πύρινος Κόσμος 1996.

γνωρίζουν την τάξη των πραγμάτων, καθώς και τη δεδομένη σειρά με την οποία θα εξελιχθούν. Και δεύτερον, γιατί τα πνεύματα είναι οι εφαρμοστές αυτής της τάξης.

Είναι το ίδιο όπως αν κάποιος από σας επισκεπτόταν ένα ξένο σπίτι, όπου βέβαια δεν θα γνώριζε τι έχει προγραμματίσει ο νοικοκύρης του σπιτιού για τις επόμενες ημέρες. Αλλά ο νοικοκύρης του σπιτιού αναγκαστικά είναι κατατοπισμένος γύρω από το καθετί που αφορά το χώρο του. Ωστόσο εάν ο νοικοκύρης σάς αποκαλύψει το τι πρόκειται να κάνει μέσα στις επόμενες ημέρες, τότε θα το γνωρίζετε κι εσείς. Έτσι λοιπόν κι εσείς δεν μπορείτε να γνωρίζετε αυτά που πρόκειται να επιτελέσουν τα πνεύματα, π.χ. μέσα στον επόμενο χρόνο, γιατί στο χώρο των πνευμάτων είσαστε ακόμη ξένοι. Εάν όμως τα ίδια τα πνεύματα γνωστοποιήσουν το πρόγραμμα τους σε μια ψυχή, τότε θα γνωρίζει κι εκείνη όσα πρόκειται να συμβούν. Προκειμένου όμως να μπορούν να φανερώσουν κάτι σε μια ψυχή, πρέπει να την προετοιμάσουν κατάλληλα. Και η προετοιμασία είναι ακριβώς αυτή που σας αποκαλύφθηκε πιο πάνω.

Αυτό το είδος των οραμάτων είναι κάτι το οποίο κανείς θα πρέπει να το αντιμετωπίζει με μεγάλη σοβαρότητα. Ωστόσο, δεν θα πρέπει να θεωρηθεί σαν προαναγγελία για ένα αμετάκλητο πεπρωμένο, όπως έκαναν παλιά οι ειδωλολάτρες, γιατί κανείς δεν πρέπει να δεσμεύεται με οποιονδήποτε τρόπο ως προς την ελεύθερη βούλησή του. Εάν κάποιος επιθυμεί με όλη του τη σοβαρότητα κάτι το διαφορετικό από ό,τι του δείχνουν τα πνεύματα σ' αυτά τα οράματα, δεν έχει παρά να στραφεί σ' Εμένα, ζητώντας Μου να αλλάξω το ρου των πραγμάτων. Τότε τα πράγματα θα εξελιχθούν διαφορετικά, εφόσον αυτός που στράφηκε σε Μένα έχει πίστη και εμπιστοσύνη, γιατί μόνον Εγώ μπορώ την κάθε στιγμή να διαφοροποιώ ριζικά τα πάντα.

Ακόμη και εάν Εγώ ο Ίδιος έλεγα: «κοιτάζτε, αύριο θα κάνω αυτό ή εκείνο», εσύ όμως με όλη σου την αγάπη και την εμπιστοσύνη απευθυνόσουν προς Εμένα και Με παρακαλούσες να μην το κάνω, τότε θα το κάνω έτσι όπως εσύ Με παρακάλεσες. Και μάλιστα με τέτοιο τρόπο, ώστε να μην προκύψει κάποιο μειονέκτημα για κανέναν. Γιατί Εγώ μπορώ να χειριστώ όλες τις σχέσεις, τις καταστάσεις και τα πράγματα και έτσι και αλλιώς. Χιλιάδες πρέπει να Με υπηρετούν σαν να ήταν ένας, και μια ημέρα μπορεί να είναι σαν ένας χρόνος ή και χίλια χρόνια σαν μια ημέρα.

Γι' αυτό δεν θα πρέπει κανείς να ταραάζεται από αυτά τα όχι και τόσο σπάνια οράματα, γιατί εάν είναι καλά, τότε έτσι κι αλλιώς δεν υπάρχει λόγος για να τρομάζετε· εάν πάλι είναι άσχημα, τότε μπορούν να τροποποιηθούν. Εάν βέβαια κανείς πιστεύει ακράδαντα στην αμετάκλητη πραγματοποίηση τους, αποδίδοντας στα οράματα του περισσότερη δύναμη από ό,τι σ' Εμένα, τότε γι' αυτόν ισχύει το γνωστό «γεννηθήτω».

Όσον αφορά στα όνειρα και οράματα της ψυχικής όρασης λέγεται στο κεφάλαιο 70 του ίδιου βιβλίου: **«Άνθρωποι που βλέπουν οράματα με την ψυχική όραση δεν θα πρέπει να χαρακτηρίζονται ως πνευματικά αναγεννημένοι απλά και μόνο λόγω αυτής της ικανότητας. Γιατί μια τέτοια ικανότητα δεν είναι παρά μια συνέπεια του ευερέθιστου νευρικού συστήματός τους, στο οποίο η ψυχή προβάλλει ορισμένες εντυπώσεις από τον ψυχικό κόσμο της μέσω του πνεύματος των νεύρων. Στους ανθρώπους που έχουν γερά νεύρα κάτι τέτοιο δεν μπορεί να συμβεί, ως εκ τούτου τέτοιοι άνθρωποι σπάνια βλέπουν οπτασίες και οράματα. Για όλους τους παραπάνω λόγους, αυτή η ιδιότητα δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ούτε σαν κάτι το καλό, ούτε σαν κάτι το κακό. Μπορεί μάλλον να θεωρηθεί ως μια ασθένεια του σώματος, η οποία συνήθως έρχεται σαν συνέπεια κάποιων δυσάρεστων γεγονότων που μπορεί να συμβούν κατά τη διάρκεια της γήινης ενσάρκωσης. Τέτοια γεγονότα μπορεί να είναι μια μεγάλη στενοχώρια, μια παρατεταμένη περίοδος φόβου, μια ιδιαίτερα τρομακτική εμπειρία ή και κάποια τεχνητά μέσα, όπως η μαγνητική ύπνωση, η μέθη και η χρήση ναρκωτικών ουσιών.**

Κατά συνέπεια τα οράματα δεν είναι απαραίτητο να είναι δείγμα της πνευματικής αναγέννησης. Αυτό αποδεικνύεται εξάλλου από το γεγονός ότι τέτοιου είδους οραματιστές συνήθως οραματίζονται ένα σύμφυρμα εικόνων που δεν έχουν κάποιο υπόβαθρο ή κάποια βασική συνάρτηση μεταξύ τους. Ο λόγος γι' αυτή την ασυναρτησία έγκειται στο γεγονός ότι σ' αυτούς τους ανθρώπους δεν έχει ακόμη επιτευχθεί μία σταθερή σύνδεση ανάμεσα στην ψυχή και το πνεύμα τους.

Σαν συνέπεια, δεν φαίνεται πίσω από τα οράματα τους να υπάρχει κάποιο εμφανές υπόβαθρο. Αντίθετα, όταν γίνεται μια παρουσίαση κάποιων πνευματικών πραγμάτων από το στόμα ενός αναγεννημένου ανθρώπου, τότε τα πάντα εμφανίζονται κάτω από το φως μιας σωστής, ολοκληρωμένης πνευματικής συνάρτησης. Αυτό με τη σειρά του είναι ένα ακόμη δείγμα της ουσιαστικής αναγέννησης και μια σημαντική διαφορά από έναν απλό οραματιστή. Επομένως από έναν αναγεννημένο δεν πρέπει να περιμένει κανείς κάποια ευτελή θαύματα, αλλά τους φυσικούς καρπούς ενός υγιέστατου πνεύματος και μιας ψυχής που εξυγιάνθηκε μέσω αυτού.

Ο αναγεννημένος γνωρίζει ότι με τα δώρα του Αγίου Πνεύματος δεν επιτρέπονται να γίνονται ταχυδακτυλουργίες. Ως εκ τούτου χρησιμοποιεί αυτά τα δώρα μόνον όταν πραγματικά είναι απαραίτητο και συνήθως κρυφά.

Όποιος όμως θα ήθελε να φθάσει στην πνευματική αναγέννηση, λόγω των οιωνδήποτε θαυματουργικών ικανοτήτων, μπορεί να είναι απόλυτα βέβαιος ότι αυτή η Χάρη δεν πρόκειται να του δοθεί σε καμία περίπτωση σ' αυτό τον κόσμο. Γιατί θα ήταν σαν να προσφέρονταν τα μαργαριτάρια στους χοίρους.

Αγάπη προς Εμένα, μεγάλη καλοκαρδία και αγάπη προς όλους τους ανθρώπους, είναι τα σωστά γνωρίσματα της αναγέννησης. Όπου λείπουν αυτά τα στοιχεία και όπου η ταπεινοφροσύνη δεν είναι αρκετά δυνατή ώστε να αντέξει το οποιοδήποτε κτύπημα, εκεί δεν ωφελούν ούτε τα φωτοστέφανα, ούτε τα ράσα, και ακόμη λιγότερο οι οπτασίες πνευμάτων. Και αυτό το είδος ανθρώπων συνήθως είναι πολύ μακρύτερα από το Βασίλειο του Θεού, απ' ό,τι κάποιοι άλλοι με εντελώς κοσμική εμφάνιση. Γιατί, όπως είπαμε, η Βασιλεία του Θεού ποτέ δεν έρχεται με εξωτερικές τυμπανοκρουσίες αλλά εσωτερικά, απαρατήρητα και χωρίς θορύβους μέσα στην καρδιά του ανθρώπου. Αυτό εντυπώστε το όσο πιο βαθιά γίνεται μέσα στη συνείδηση σας κι έτσι θα βρείτε το Βασίλειο του Θεού πολύ πιο εύκολα απ' ό,τι νομίζετε. Γιατί η επαγγελία για τη Βασιλεία του θεού δεν έχει υποσχεθεί τέτοιες ανοησίες σ' όποιον το βρει. Μπορεί όμως να βρεθεί πολύ εύκολα μέσα σ' εκείνα που σας έχουν όντως υποσχεθεί. Αλλά υπάρχουν πολλοί που ψάχνουν το καπέλο τους παρόλο που ήδη το φορούν.

Μόνον τα οράματα ενός αναγεννημένου είναι σωστά. Όλα τα υπόλοιπα οράματα, μπορούν να αποκτήσουν τη σωστή τους σημασία, μόνον εφόσον ερμηνευτούν από το στόμα ενός πνευματικά αναγεννημένου. Τα διάφορα οράματα, όνειρα και υπόλοιπα μέσα πρόβλεψης του μέλλοντος δεν πρέπει να τα παίρνει κανείς στα σοβαρά, γιατί προέρχονται από κακόβουλα πνεύματα που βρωμίζουν με τις ακαθαρσίες τους τις εύπιστες ψυχές.

Όπως θα πρέπει κανείς να απορρίπτει τέτοιες ανοησίες, από την άλλη μεριά, θα πρέπει να προσδίδει απόλυτη βαρύτητα στα λόγια ενός πραγματικά αναγεννημένου γιατί αυτός δεν δίνει τίποτε άλλο, παρά μόνον ό,τι και ο ίδιος λαμβάνει, ενώ ο άλλος δίνει αποκλειστικά ό,τι νομίζει πως γνωρίζει από μόνος του. Εάν κάποιος καυχείται: "Αυτά τα λέω εγώ" ή εάν κάποιος εμφανίζεται ότι μιλάει εξ Ονόματος του Κυρίου, ενώ είναι προφανές ότι το κάνει για τη δική του τιμή ή για κάποιο άλλο προνόμιο, μην τον πιστεύετε! Όποιος όμως χωρίς να αποζητά τιμή ή όφελος, λέει "ο Κύριος το είπε", μπορείτε να τον πιστεύετε. Ιδιαίτερα δε εάν

ενόσω μιλάει δεν δίνει σημασία στη φήμη των ανθρώπων. Γιατί ο αναγεννημένος δεν ενδιαφέρεται για τίποτ' άλλο παρά για τη φήμη τον Κυρίου. Κι όλοι οι άλλοι άνθρωποι είναι αδελφοί του»!

Όνειρα και οράματα στον τρίτο βαθμό όρασης

Σχετικά με την τρίτη ή καθαρά πνευματική όραση, ένα αγγελικό πνεύμα διδάσκει ένα Ρωμαίο στο «Μεγάλο Ευαγγέλιο του Ιωάννη»: «Η όραση σου έχει ανοίξει τώρα, τόσο πολύ ώστε μπορείς με τα μάτια της ψυχής σου να βλέπεις εμάς τα αγνά πνεύματα, επειδή πήραμε κατά κάποιο τρόπο από τη ζωτική σφαίρα που σας περιβάλλει εξωτερικά και φτιάξαμε ένα ουσιακό σώμα. Εάν μέναμε μόνο σαν πνεύματα ανάμεσα σας δεν θα μας βλέπατε, παρ' όλο που έχετε τώρα την ψυχική όραση. Όταν όμως κάποτε αποκτήσετε την καθαρά πνευματική όραση, που ονομάζεται τρίτη ή εσώτατη όραση του πνεύματος, τότε θα μπορείτε να μας δείτε ακόμη και σαν καθαρά πνεύματα.

Αυτή η τρίτη όραση είναι απαραίτητη για να μπορείς να βλέπεις όλα τα άλλα ουράνια σώματα όμοια με εμάς. Όλα αυτά βρίσκονται ως αντιστοιχίες στο εσωτερικό σου σε απειροελάχιστη κλίμακα, μόνο που η **ψυχή** σου δεν μπορεί να τα παρατηρήσει εάν δεν ενωθεί πρώτα με το θεϊκό της πνεύμα. Εμείς μπορούμε ωστόσο, με την άδεια τον Κυρίου, να αφυπνίσουμε για ένα σύντομο χρονικό διάστημα το πνεύμα σας σε εσάς τους ανθρώπους ώστε να μετατεθείτε στον τρίτο, δηλαδή τον ανώτατο και καθαρότατο βαθμό όρασης».

Και σε μία άλλη περίπτωση είναι ο Ραφαήλ που διδάσκει στο ίδιο έργο (VIII 136): «Ο δεύτερος, σαφώς ανώτερος βαθμός όρασης και αίσθησης της ψυχής παρουσιάζεται τόσο στα όνειρα όσο και στην κανονική σωματική ζωή, όταν το πνεύμα αρχίσει να δραστηριοποιείται μέσα στην ψυχή. Τότε μοιάζει με το πνεύμα του φυτού που είναι μέσα στο σπόρο, όταν αρχίζει να ξεπροβάλλει από την ψυχή του φυτού, που βρίσκεται στο σαρκώδες μέρος του σπόρου, και να σχηματίζει τις ρίζες μέσα στο χώμα και τα πρώτα φυλλαράκια πάνω από τη γη.

Η ψυχή αρχίζει τότε να παίρνει την αληθινή μορφή της, καθώς από τη μια εισδύει στο εσωτερικό της, όπως οι ρίζες του αναπτυσσόμενου φυτού εισχωρούν στη γη και αρχίζουν να αντλούν τα κατάλληλα θρεπτικά συστατικά από τη δύναμη του Θεού που είναι εκεί μέσα από την άλλη, το ίδιο το φυτό, που αντιστοιχεί στην αληθινή μορφή της ψυχής, σαν συνέπεια της εσωτερικής διατροφής με την αγνή, αληθινή και ζωντανή δύναμη του Θεού, ανέρχεται στη σφαίρα του φωτός και αναπτύσσεται συνεχώς πιο ψηλά μέχρι τελικά να τελειοποιηθεί.

Όλα αυτά οφείλονται λοιπόν στη διαρκώς αυξανόμενη δραστηριοποίηση του πνεύματος μέσα στην ψυχή που έτσι ενώνεται όλο και πιο πολύ μαζί της. Όταν έχει φτάσει σε αυτή την κατάσταση η ψυχή, η όραση και η αίσθηση της δεν είναι πια σαν μια αμυδρή διαίσθηση, αλλά μία καθαρή, διαυγής συνειδητοποίηση όλων των **συνθηκών** της ζωής στη σχέση τους με την ατομική της υπόσταση.

Σε αυτό το δεύτερο, ανώτερο βαθμό όρασης ο άνθρωπος γνωρίζει τον εαυτό του όπως και τον θεό. Επιπλέον μπορεί να δει τα πνεύματα ή τις ψυχές τόσο των πεθαμένων όσο και των ενσαρκωμένων ακόμη ανθρώπων και να κρίνει το ποιόν τους.

Εκτός αυτού τα οράματα που βλέπει στα όνειρα του ένας τέτοιος άνθρωπος δεν είναι απεικόνιση των υλικών πραγμάτων χωρίς πραγματική υπόσταση, αλλά πνευματικά, καθαρά, αληθινά και άρα τελείως πραγματικά. Άλλωστε θα είναι ελάχιστη πια η διαφορά μεταξύ της ενόρασης σε κατάσταση εγρήγορσης ή των ονείρων στην κατάσταση του ύπνου.

...Υπάρχουν ορισμένοι ευσεβείς άνθρωποι οι οποίοι βρίσκονται σχεδόν καθημερινά την ώρα του ύπνου τους στον κόσμο των πνευμάτων προκειμένου να

δυναμώσει η ψυχή τους. Αλλά όταν ζυπνήσουν πάλι δεν θυμούνται τίποτα, απλά αισθάνονται μία ορισμένη παρηγοριά και δύναμη σαν να είχαν δει ή ακούσει ευχάριστα πράγματα.

Μόνο εκείνοι, που όπως οι προφήτες βρίσκονται ήδη στο μεταίχμιο προς τον τρίτο, ανώτατο και διαυγέστατο βαθμό όρασης, καθώς το πνεύμα τους έχει αρχίσει να ενώνεται πια πιο ολοκληρωμένα με την ψυχή τους, φέρνουν πίσω στην κατάσταση αφύπνισης όσα αντιλήφθηκαν στον επίσης ήδη ανώτερο κόσμο των πνευμάτων. Επιπλέον μπορούν να τα μεταφέρουν και στους συνανθρώπους τους. Σε μία τέτοια κατάσταση βρίσκονταν οι περισσότεροι των μικρότερων προφητών.

Αν προσέξεις το καλάμι του σιταριού, θα δεις πως μεγαλώνει ως το μέγιστο σημείο ανάπτυξης, όπου αρχίζει να φαίνεται και να αναπτύσσεται το στάχυ. Το ίδιο λοιπόν συμβαίνει και με τον άνθρωπο όταν αρχίσει η ψυχή του να ενώνεται ολοκληρωτικά με το πνεύμα της.

Στο στάδιο της δεύτερης, ψυχικής όρασης, το πνεύμα αρχίζει να ενεργεί καλλιεργώντας την κατά το ήμισυ ακόμη υλική ψυχή έτσι επεκτείνεται όλο και πιο πολύ μέσα της μέχρι που την κατακλύζει εντελώς και τη ζωντανεύει πνευματικά. Στο τρίτο πλέον στάδιο, η ψυχή, φλεγόμενη εντελώς από την αγάπη του πνεύματος, αρχίζει να απορροφάται από αυτό και να μεταμορφώνει σε καθαρά πνευματική κάθε ουσία της που συγγενεύει ακόμη με την ύλη. Και έτσι δημιουργείται ο αληθινός καρπός για την ελεύθερη, αιώνια ζωή.

Στην κατάσταση αυτή ο άνθρωπος ανεβαίνει ως το φως και αρχίζει να τρέφεται από αυτό και όσο περισσότερη τροφή παίρνει από το φως τόσο λιγότερη παίρνει από την ψυχικο-υλική σφαίρα, καθώς η ψυχή του πνευματοποιείται όλο και περισσότερο. Το στάχυ της ζωής ανθίζει ώστε ενώνεται με το πνεύμα της αγάπης και έτσι παράγεται ο καρπός της ζωής, που αρχικά τρέφεται με το γάλα από τους ουρανοί, αλλά στη συνέχεια με όλο πιο διαυγείς, αιώνια ακατάλυτες και αμετάβλητες αλήθειες.

Και τότε ωριμάζει ο καρπός της ζωής, οπότε η ζωή της ψυχής που στο δεύτερο βαθμό όρασης ενωμένη με το πνεύμα δημιουργεί το καλάμι του σιταριού, βρίσκεται πια στον τελείως ώριμο καρπό. Σαν επακόλουθο, το καλάμι που πριν αναπτυσσόταν με μεγάλη σπουδή, μαραίνεται, ξεραίνεται και αφού χωρίζεται εντελώς από τον καρπό της ζωής δεν έχει καμία σχέση πια μαζί του.

Αυτός είναι λοιπόν ο τρίτος, ανώτατος βαθμός όρασης και ζωής της ψυχής. Στην κατάσταση αυτή η ψυχή βλέπει και ακούει όλα όσα υπάρχουν σε όλη την πλάση. Βλέπει τους ουρανοί ανοιχτούς και μπορεί να επικοινωνήσει ζωντανά με όλο τον πνευματικό κόσμο. Αυτά που αντιλαμβάνεται και αισθάνεται τότε δεν μπορούν να χαθούν πια από τη μνήμη της διότι η εμβέλεια των αισθήσεων της περιλαμβάνει και διεισδύει στα πάντα για παντοτινά.

Σε μία τέτοια κατάσταση βρίσκονται όλοι οι μεγάλοι προφήτες και τα τέλεια πνεύματα στους ουρανοί σε αυτή βρίσκομαι και εγώ, γιατί αλλιώς δεν θα μπορούσα να σου την περιγράψω αφού κανένας δεν μπορεί να δώσει σε κάποιον κάτι που δεν κατέχει ο ίδιος!»

Ψευδαισθήσεις και φαινομενικές πραγματικότητες

Σε συνάρτηση με τις πνευματικές οράσεις θα πρέπει να αναφερθεί ο κίνδυνος των ψευδαισθήσεων. Στην περίπτωση αυτή δεν πρόκειται για γνήσια οράματα, αλλά για φαινομενικές πραγματικότητες, φαντασιακές εικόνες ή στοιχειακά όπως συχνά εμφανίζονται στη διάρκεια του διαλογισμού και ιδιαίτερα των ασιατικών παραδόσεων, π.χ. του γιόγκα.

Τέτοιες φανταστικές εικόνες μπορούν να αποκτήσουν μεγάλη δύναμη πάνω στους ευεπηρεάστους και όταν μάλιστα εκδηλωθούν στην ψυχή πλανημένων ή εύπιστων ανθρώπων είναι πολύ δύσκολο να εξαλειφθούν, όπως το βεβαιώνουν διάφορες γνωστές προσωπικότητες από το χώρο της ανατολικής θεοσοφίας. Αρκεί να σκεφτεί κανείς τις υποτιθέμενες «προηγούμενες ζωές» ως άνθρωπος στη Γη, οι οποίες συχνά διανθίζονται με μία σειρά απίθανες λεπτομέρειες.

Εκτός αυτού θα πρέπει να λαμβάνεται υπόψη ότι ο βαθμός αλήθειας των οράσεων εξαρτάται αποκλειστικά από τη συνειδητότητα και τη θρησκευτικότητα του θεατή τους· γιατί όσο πιο ανώριμος είναι κάποιος και όσο πιο μακριά ζει από την αλήθεια του Θεού τόσο περισσότερο θα αποκλίνουν οι οράσεις του από την αλήθεια και θα αποτελούν μόνο φάτα μοργκάνα. Είναι γνωστό ότι ο αντίπαλος του Θεού μεταμφιέζεται επίσης σε «άγγελο του φωτός» (Προς Κορίνθιους Β' 11, 14) και μπορεί να εξαπατά και να διαβουκολεί τους αφελείς ή πλανημένους.

Γι' αυτό είναι αφελές να εκλαμβάνεται αυτόματα ότι κάθε όραση προέρχεται οπωσδήποτε από τις ανώτερες πνευματικές σφαίρες. Σε αυτό το σημείο αρκεί να αναφερθούν παραδειγματικά οι υποτιθέμενες εμφανίσεις Α.Τ.Ι.Α. (U.F.O.) ή της Παναγίας, οι οποίες θα εξεταστούν διεξοδικότερα σε ένα ιδιαίτερο κεφάλαιο. Επομένως με τις πνευματικές εμφανίσεις και οράσεις (όνειρα, οράματα, αιθερικές οράσεις) επιβάλλεται μία ορισμένη επιφυλακτικότητα, γιατί εκτός των άλλων είναι πολύ εύκολο να ερμηνευτούν λανθασμένα· και μάλιστα αυτό είναι πιο εύκολο από ό,τι με τις ακροάσεις, δηλαδή τα ακουστικά βιώματα ή μηνύματα, στα οποία μπορεί κάποιος με λίγη εγρήγορση πνεύματος να ελέγξει εάν το περιεχόμενο τους συμφωνεί με το Λόγο του Θεού.

Ο Ιωάννης του Σταυρού, ο Ισπανός μυστικιστής και θρησκευτικός δάσκαλος, αποκαλύπτει από ίδια εμπειρία τι είναι αυτό που δίνει τη βεβαιότητα για την προέλευση των πνευματικών οράσεων: «Όσο μία ψυχή δεν έχει φτάσει ακόμη στο μυστικό γάμο, δεν έχει δηλαδή ποτέ μέχρι τώρα απολαύσει σε κατάσταση έκστασης τη μυστικιστική ένωση της αγάπης ούτε καν προσωρινά, τότε ό,τι όραμα ή αποκάλυψη δει πρέπει να θεωρηθεί ως πλάνη». Για το ίδιο θέμα λέει και η Τερέζα της Άβιλα, η άλλη μεγάλη Ισπανίδα μυστικίστρια, ότι όποιος έχει βιώσει έστω μία φορά ένα αληθινό όραμα, δεν μπορεί να εξαπατηθεί πια από ψευδαισθήσεις.

Ένα ερώτημα που προκύπτει σε αυτό το σημείο είναι γιατί ούτε τα οράματα και αυτών των αγίων δεν προσφέρουν την εγγύηση ότι είναι αληθινά, και επίσης, γιατί δεν μπορούσαν ούτε οι ίδιοι να τα ερμηνεύσουν πάντοτε σωστά: Αναφέρθηκε προηγουμένως ότι είναι αδύνατο να υπάρξει πλάνη μόνο στην περίπτωση που οι οράσεις προέρχονται από το Άγιο Πνεύμα. Αλλά ακόμη και όταν είναι αδιαμφισβήτητη αυτή η περίπτωση, πρέπει ωστόσο όσον αφορά οράσεις για μελλοντικά γεγονότα να ληφθεί υπόψη ο περιορισμός που αναφέρεται στην παρακάτω καταγραφή της Μπέρτα Ντούντε: «*Το νόημα ορισμένων πραγμάτων είναι κρυφό για σας τους ανθρώπους και μόνο Εγώ ο Ίδιος μπορώ να σας το φανερώσω. Έτσι, παραδείγματος χάρι σε κάθε εποχή είχα προαγγείλει μέσω ενορατικών και προφητών γεγονότα τα οποία θα προέκυπταν σε ένα απώτερο μέλλον. Τέτοιες προαγγελίες ή ενοράσεις τις έδινα συνήθως καλυμμένα, αντίστοιχα με το επίπεδο ωριμότητας των ανθρώπων και μόνο ένα αφυπνισμένο πνεύμα μπορούσε να τις καταλάβει σωστά.*

Επειδή δε πολλές προφητείες αφορούσαν την έσχατη εποχή πριν το τέλος, παρέμειναν ακατανόητες για τους ανθρώπους, γιατί επιφυλάχτηκα να ανασηκώσω Εγώ ο Ίδιος το πέπλο όταν έρθει ο καιρός. Έτσι ακόμη και για τους ενορατικούς και τους προφήτες Μου οι εικόνες που έβλεπαν ήταν απόκρυφες· απλά ανέφεραν εν μέρει παρακινημένοι και εν μέρει φωτισμένοι από το Πνεύμα Μου που τους επέτρεπε να

βλέπουν μακριά στο μέλλον γεγονότα που αυτοί μετά τα κατέγραφαν. Έτσι υπάρχουν επίσης και διατηρούνται μέχρι σήμερα καταγραφές των οραμάτων του μαθητή Μου του Ιωάννη· οι καταγραφές αυτές θα ερμηνευτούν την τελευταία εποχή πριν το τέλος, αφού πρωτύτερα δεν είχαν καμία σημασία για τους ανθρώπους που γι' αυτό και δεν τις καταλάβαιναν.

Εντούτοις έχουν ένα βαθύ νόημα. Αποδίδουν απλά με εικόνες αυτά που είχε δει ο μαθητής Μου με την πνευματική του όραση αν και ο ίδιος δεν μπορούσε να ερμηνεύσει τα οράματα του επειδή κάτι τέτοιο δεν θα είχε ωφελήσει ούτε εκείνον ούτε τους συνανθρώπους του. Γιατί μπροστά τους είχαν ακόμη ολόκληρη την επόμενη περίοδο εξέλιξης για να την αξιοποιήσουν σύμφωνα με τη δυνατότητα που τους είχε εξασφαλίσει ο Ιησούς Χριστός με το λυτρωτικό του έργο· αντίθετα το να γνωρίζουν τη σημασία των οραμάτων αυτών θα κατέπνιγε κάθε κίνητρο πνευματικής αναζήτησης και έτσι η ελευθερία της βούλησης θα είχε περιοριστεί».

Κατά συνέπεια, δεν εξυπακούεται ότι όποιος έχει μία αποκάλυψη από τον Θεό μπορεί εξ ορισμού και να την ερμηνεύσει σωστά και ολοκληρωμένα, γιατί εκτός από το βαθμό ωριμότητας του δέκτη σε αυτά παίζει ρόλο και η ωριμότητα των καιρών.

Μια άλλη αποφασιστική παράμετρος είναι ο περιορισμένος ορίζοντας του ανθρώπου δέκτη, όταν αυτός ανήκει σε μία συγκεκριμένη ομολογία πίστης με το συναφή χρωματισμό των αντιλήψεων και παραστάσεων που συνεπάγεται σε πολλά θέματα. Έτσι, αναφέρεται σχετικά από την Μπέρτα Ντούντε: «*Το Πνεύμα Μου μπορεί να ενεργεί και εκεί επίσης όπου ένας άνθρωπος ανατράφηκε με λανθασμένα πιστεύω, όπου ανίκανοι δάσκαλοι οδήγησαν τις σκέψεις του σε λάθος κατεύθυνση, γιατί ούτε αυτοί άφηναν περιθώρια στο Πνεύμα Μου να ενεργήσει μέσα τους και να τους μεταδώσει την καθαρή αλήθεια. Κι ωστόσο, ακόμη και ένας που σκέφτεται λάθος, εφόσον έχει πραγματικά αγάπη στη ζωή του, μπορεί να βιώσει την ενέργεια του Πνεύματός Μου, με μια άλλη όμως μορφή από κείνη της αποκάλυψης της αληθινής γνώσης. Γιατί κάτι τέτοιο θα ερχόταν εν μέρει σε αντίφαση με τα πιστεύω που έχει διδαχθεί και λίγο θα τον ωφελούσε.*

Γι' αυτό το Πνεύμα Μου κατ' αρχήν αφήνει αυτόν τον άνθρωπο να πάρει μια εικόνα από τις πνευματικές σφαίρες, ώστε να του δοθεί η αλήθεια παραστατικά. Δηλαδή μπροστά στα μάτια του παρουσιάζονται πνευματικά θέματα, τα οποία συναντώνται σε κάθε δόγμα και επίσης ανταποκρίνονται στην αλήθεια. Επομένως η ενέργεια του Πνεύματος οδηγεί πάντα στην αλήθεια, παρ' όλο που η μορφή της δράσης του διαφέρει».

Η δυνατότητα να υπάρχουν αποκλίσεις από την αλήθεια στις πνευματικές οράσεις ενισχύεται σύμφωνα με την Μπέρτα Ντούντε από έναν ακόμη παράγοντα, ότι δηλαδή ο δέκτης διαμορφώνει από μόνος του τις προσλαμβανόμενες εικόνες αντίστοιχα με την ψυχική του ωριμότητα. Αυτό έχει σαν αποτέλεσμα ακόμη και άγιοι άνθρωποι να έχουν κάνει λανθασμένες αποκαλύψεις γιατί ναι μεν τα οράματα τους ήταν αληθινά όπως τα έλαβαν από τον Θεό, αλλά αυτοί τα μετέφρασαν ασυνείδητα σε κατανοητές για τους ίδιους μορφές, ανάλογες με τη θρησκευτική τους παιδεία. Ωστόσο, σε τελευταία ανάλυση η δύναμη της πίστης και της αγάπης που είχαν ήταν αυτή που καθόριζε ως ποιο βαθμό περιείχαν λάθη τα οράματα τους. Έτσι εξηγείται γιατί οι καταγραφές ορισμένων θεόπνευστων οραματιστών βρίθουν από λάθη, ενώ άλλων είναι τελείως ή σχεδόν άψογες. Για τούτο το λόγο δεν πρέπει να πιστεύει κανείς τυφλά όλες τις πνευματικές οράσεις αγίων μόνο και μόνο επειδή έχουν αγιοποιηθεί από τις εκκλησίες, αλλά θα πρέπει πρώτα να κρίνει από μόνος του με τη βοήθεια του Θεού, σύμφωνα και με τα λόγια του αποστόλου Παύλου: «Εξετάζετε τα πάντα και κρατάτε ό,τι είναι καλό!»

Εάν ο δέκτης και ερμηνευτής έχει πάρει π.χ. μία αυστηρά καθολική αγωγή, τα οράματα και οι ερμηνείες του θα είναι κατά κανόνα αντίστοιχα χρωματισμένα. Αυτό εξηγεί λόγου χάρη γιατί ο ακραιφνής καθολικός Ιγνάτιος Λογιόλα έβλεπε τον Θεό με τρία πρόσωπα, δηλαδή με τρία κεφάλια.

Παρ' όλα αυτά οι αναγνώστες τέτοιων βιβλίων δεν θα πρέπει να τα απορρίπτουν τελείως επειδή περιλαμβάνουν λάθη αλλά θα πρέπει να προσέχουν αν οι βασικές διδαχές συμφωνούν με τη διδασκαλία του Ιησού Χριστού και εάν και αυτές παρουσιάζουν ουσιώδεις αποκλίσεις ή αντιφάσκουν, δεν θα πρέπει να γίνονται αποδεκτές.

Το πρόδηλο συμπέρασμα από τα προηγούμενα είναι ότι οι πνευματικές οράσεις συνιστούν ένα πολύ περίπλοκο θέμα, έτσι δεν είναι πάντα εύκολο να διακρίνει ή να οριοθετήσει κανείς τις διαφορές μεταξύ των διαφορετικών βαθμών όρασης, δεδομένου ότι τα όρια είναι ρευστά, αντίστοιχα με το επίπεδο ωριμότητας του υποκείμενου. Παρ' όλα αυτά προς χάριν μιας γενικότερης εποπτείας θα επιχειρήσουμε εδώ να διασαφηνίσουμε τους επιμέρους βαθμούς και να υπογραμμίσουμε τα πιο ουσιώδη σημεία.

1. Εξωτερική διορατική όραση. Ο προχωρημένος πνευματικά άνθρωπος, που η ψυχική ζωή του βρίσκεται σε φάση εντατικοποίησης, αποκτά ένα διεισδυτικότερο βλέμμα μέσα στο ανθρώπινο και φυσικό περιβάλλον του, δηλαδή έξω από τον εαυτό του. Όσο περισσότερο προχωρεί πνευματικά τόσο αναπτύσσεται η ικανότητα αυτή κατά την οποία τα πνευματικά μάτια βλέπουν ανεξάρτητα από τα σαρκικά και αυτή είναι η διόραση. Ένας τέτοιος άνθρωπος έχει την ικανότητα να δει στο εσωτερικό των δημιουργημάτων και τις εσωτερικές λειτουργίες τους και έτσι να αναγνωρίζει κάθε εκδήλωση πνευματικής δραστηριότητας. Η ικανότητα αυτή μπορεί να εκτείνεται σε όλους τους γήινους κόσμους και, εφόσον το επιτρέπει η πνευματικότητα του διορατικού, μπορεί να συμπεριλάβει ακόμη και τις άυλες δημιουργίες καθώς και όλες τις πνευματικές διαπλοκές μεταξύ τους. Τις οράσεις αυτές μπορεί να μεταφέρει στη συνέχεια στους συνανθρώπους του κατανοητά και με σαφήνεια.

2. Εσωτερικές οράσεις και αποκαλυπτικά όνειρα και οράσεις β' βαθμού. Υπάρχει ένα είδος εσωτερικών οράσεων και ονείρων που προέρχονται από πνεύματα τα οποία περιβάλλουν την ψυχή με καλούς σκοπούς και χρησιμοποιούν τέτοια μέσα για να την διδάξουν.

Όταν τέτοια οράματα ή ενύπνια είναι δυσάρεστα πρόθεση τους είναι να την προειδοποιήσουν ή να τη νουθετήσουν, ενώ όταν είναι καλά οφείλουν να την ενισχύσουν στο δρόμο της.

Το πράγμα διαφέρει με τις οράσεις β' βαθμού, γιατί αυτές σημαίνουν ότι υπάρχει μία κληρονομική ή νοσηρή τάση της ψυχής για μια τέτοια υπεραισθητική ικανότητα. Ως εκ τούτου δεν αποτελούν δείγμα πνευματικότητας. Τέτοιες οράσεις δεν έχουν κανένα λογικό υπόβαθρο ούτε συνοχή.

Για να ενεργοποιηθεί αυτή η ψυχική όραση β' βαθμού πρέπει να συμμετέχει η ψυχή και το πνεύμα των νεύρων και άρα ο άνθρωπος να έχει μία προδιάθεση ως διάμεσο. Κατά βάση πρόκειται για μία χαλάρωση του πνεύματος των νεύρων, δηλαδή μία μη φυσιολογική κατάσταση, που είτε υφίσταται εκ γενετής είτε αποκτάται αργότερα κάτω από μία ιδιαίτερα μεγάλη συγκινησιακή φόρτιση, σοκ. ατύχημα κ.τ.ό.

Από την ψυχική όραση προέρχεται και η μαντεία στις διάφορες μορφές της όπως η αστρολογία, η χαρτομαντεία κ.ο.κ. Γι' αυτό οι προβλέψεις τους κατά ένα μέρος τους μπορεί να ανταποκρίνονται στην αλήθεια αλλά το σημαντικό είναι ότι τα λόγια ή οι εικόνες που λαμβάνει το διάμεσο δεν προέρχονται από τον

Θεό, αλλά από πνεύματα που δεν έχουν ακόμη άμεση σύνδεση μαζί του, παρ' όλο που συχνά το ισχυρίζονται. Επομένως μαντεία και προφητεία δεν είναι ένα και το αυτό, γιατί μόνο η προφητεία εκπηγάξει από την ύψιστη Πηγή.

3. *Ο τρίτος βαθμός όρασης.* Τα μόνα οράματα που ανταποκρίνονται πλήρως στην θεϊκή αλήθεια είναι αυτά ενός πνευματικά αναγεννημένου ανθρώπου. Η ψυχή ενός τέτοιου τελειώς εξαγνισμένου ανθρώπου έχει γίνει απόλυτα ένα με το θεϊκό πνεύμα της με αποτέλεσμα να αποκτά μία νέα, σφαιρική εποπτεία των πραγμάτων μέσα και έξω από τον εαυτό του. Στον Λόρμπερ αυτό περιγράφεται ως εξής:

«Αυτός είναι λοιπόν ο τρίτος, ανώτατος βαθμός όρασης και ζωής της ψυχής. Στην κατάσταση αυτή η ψυχή βλέπει και ακούει όλα όσα υπάρχουν σε όλη την πλάση. Βλέπει τους ουρανούς ανοιχτούς και μπορεί να επικοινωνήσει ζωντανά με όλο τον πνευματικό κόσμο. Αυτά που αντιλαμβάνεται και αισθάνεται τότε δεν μπορούν να καθούν πια από τη μνήμη της διότι η εμβέλεια των αισθήσεων της περιλαμβάνει και διεισδύει στα πάντα για παντοτινά».

Αυτή η καθαρά **πνευματική όραση** σε ανώριμους ανθρώπους παραχωρείται μόνο κατ' εξαίρεση και για λίγο διάστημα από τον ίδιο το Δημιουργό και αυτό καθαρά από χάρη.

Μία κριτική άποψη όσον αφορά τις πνευματικές οράσεις είχαν εκφράσει επίσης, όπως προαναφέρθηκε, οι δύο μεγάλοι Ισπανοί μυστικιστές και ενορατικοί, η Θηρεσία (Τερέζα) της Άβιλα και ο Ιωάννης του Σταυρού. Η εκκλησιαστική διδασκάλισσα γνώριζε πολύ καλά ότι τα οράματα, όπως και τα άλλα ιδιαίτερα μυστικιστικά χαρίσματα, δεν ανήκουν στα κύρια χαρακτηριστικά του μυστικού δρόμου, παρά είναι «κοσμήματα» τα οποία ο Νυμφίος Ιησούς Χριστός χαρίζει στην εκλεκτή της καρδιάς του, την ψυχή, και έχουν τόση μεγάλη αξία που η νύφη τα φυλάει με προσοχή. Σύμφωνα με τη Θηρεσία τα οράματα αποσκοπούν στο να δυναμώσουν την αγάπη για τον Χριστό και να βαθύνει η εικόνα που έχει ο πιστός γι' αυτόν. Γι' αυτό και δεν αποτελούν ένα ξένο σώμα στο βίο των αγίων, αλλά αντίθετα είναι στενά συνδεδεμένα με τη μυστικιστική τους πορεία. Και εντούτοις η Θηρεσία υπογραμμίζει με έμφαση ότι για πολλούς και διάφορους λόγους δεν πρέπει κανείς να παρακαλεί, ούτε καν να επιθυμεί, να έχει οράματα.

Τα οράματα τα διακρίνει σε τρία είδη: **τα αισθητικά, τα εικονιστικά και τα νοερά**. Τα πρώτα βιώνονται με τα σωματικά μάτια και αυτιά. Τα εικονιστικά παρουσιάζονται εσωτερικά στο φανταστικό επίπεδο και μπορούν να περιγραφούν με σαφήνεια. Τέλος, τα νοερά οράματα είναι καθαρά πνευματικά και πρόκειται για διαισθήσεις ή οράσεις που χαρίζει το Άγιο Πνεύμα.

Όσον αφορά την **αναγνώριση της γνησιότητας των οραμάτων** η ενορατική και αγία της καθολικής εκκλησίας κρούει τον κώδωνα του κινδύνου: «Με αυτά τα μυστικιστικά βιώματα απαιτείται ιδιαίτερη προσοχή δεδομένου ότι υπάρχει ο κίνδυνος τόσο της αυταπάτης όσο και της εξαπάτησης από το Σατανά. Μερικοί άνθρωποι έχουν αρρωστημένη φαντασία. Το πνεύμα τους παραείναι ζωντανό – ή δεν ξέρω τι άλλο φταίει – όπως και να 'ναι, τους απορροφά τόσο πολύ η φαντασία τους που νομίζουν ότι βλέπουν καθαρά μπροστά τους ό,τι περνά από το μυαλό τους. Από μόνοι τους συρράβουν όσα βλέπουν στη φαντασία τους, από όλα αυτά δε δεν μένει καμία επίδραση επάνω τους. Τουναντίον παραμένουν ψυχροί και μάλιστα ψυχρότεροι από ό,τι θα έμεναν εάν είχαν δει μια ζωγραφισμένη λατρευτική εικόνα. Εάν η ψυχή μπορεί να δει τον Κύριο και να μείνει απαθής, κατά τη γνώμη μου δεν πρόκειται για όραμα αλλά για μία μορφή που έχει φτιάξει στη φαντασία της». («Το Εσωτερικό Κάστρο»)

Η πρώτη προϋπόθεση σύμφωνα με τη Θηρεσία για να είναι γνήσια μία όραση είναι ο αιφνιδιασμός και η ταχύτητα, που χαρακτηρίζουν μία αληθινή εμφάνιση. Σαν δεύτερο κριτήριο αναφέρει το γεγονός ότι τα οράματα που προέρχονται από τον Θεό μπορεί στην αρχή να προκαλέσουν φόβο και ταραχή, στη συνέχεια όμως γεννούν ένα *βαθύ συναίσθημα ειρήνης*, ενώ τα άλλα δεν μπορούν ποτέ να χαρίσουν αυτή την εσωτερική ειρήνη.

Εκτός αυτών στα γραπτά της η Θηρεσία αναφέρει άλλα κριτήρια διάκρισης: «Η ψυχή είναι τόσο βέβαιη ότι η χάρη αυτή έχει θεία προέλευση, ώστε ακόμη και αν προσπαθούσε κανείς με επιμονή να της αποδείξει το αντίθετο, δεν θα πετύχαινε ποτέ να την φοβίσει, ότι πρόκειται πιθανώς για πλάνη.

Ο Σατανάς μπορεί μεν να προκαλέσει αναστάτωση αλλά δεν μπορεί να κλονίσει τη βεβαιότητα της ψυχής. Μπορεί κι αυτός να μιμηθεί ένα όραμα αλλά δεν θα έχει την ίδια αλήθεια, την ίδια υπερκόσμια ανωτερότητα και τα ίδια αποτελέσματα. Γι' αυτό χρειάζεται να είναι κανείς προσεκτικός με όποιον δηλώνει ότι έχει οράσεις και να περιμένει υπομονετικά τον καιρό που θα φανερωθούν οι καρποί αυτιών των εμφανίσεων, παράλληλα με τους οποίους θα πρέπει να μεγαλώνει και η ταπεινότητα του οραματιζόμενου. Ταυτόχρονα θα πρέπει να τον ελέγχει κανείς εάν η αρετή του παραμένει σταθερή. Εάν από πίσω του κρύβεται ο Σατανάς, πολύ σύντομα θα προδοθεί και θα πιαστεί να λέει χιλιάδες ψέματα».

Κατά βάση, επισημαίνει η Τερέζα, ήδη η επιθυμία να έχει κανείς οράματα είναι επικίνδυνη και συγκεκριμένα για έξι λόγους: ο πρώτος, ότι θα ήταν *έλλειψη ταπεινοφροσύνης* να ζητά κάτι για το οποίο δεν αξίζει. Ο δεύτερος, ότι ο *κίνδυνος πλάνης* είναι μεγάλος, αν όχι βέβαιος, καθώς ο Σατανάς χρειάζεται να δει μόνο ένα μικρό άνοιγμα για να προσποιηθεί χιλιάδες ψεύτικα πράγματα. Ο τρίτος, ότι από τη στιγμή που θα ξυπνήσει αυτή η επιθυμία, τότε ξυπνά επίσης η *δύναμη της φαντασίας*, δηλαδή ο ίδιος ο ενδιαφερόμενος πείθει τον εαυτό του ότι όντως βλέπει αυτό που επιθυμεί. Ο τέταρτος, ότι θα ήταν *αυθάδεια* να θέλει κάποιος να επιλέξει μόνος του το δρόμο αυτό δίχως να ξέρει εάν είναι ο σωστός για τον ίδιο, αντί να το αφήσει στα χέρια του Κυρίου, που τον γνωρίζει καλύτερα, να τον οδηγήσει στον πιο κατάλληλο δρόμο κατά τη βούλησή του. Ο πέμπτος, ότι εκείνοι που δέχονται αυτή τη χάρη από τον Θεό πρέπει να υποφέρουν μεγάλα και ποικίλα *βάσανα* και ποιος μπορεί να πει με βεβαιότητα ότι είναι ικανός να τα αντέξει; Ο έκτος λόγος τέλος είναι ότι πιθανόν με αυτό που κάποιος νομίζει ότι θα κερδίσει, τελικά χάνει, όπως συνέβη με την περίπτωση του Σαούλ όταν έγινε βασιλιάς. Άλλωστε, βεβαιώνει η Ισπανίδα άγια, στο χέρι μας είναι να προχωρήσουμε πνευματικά και να κερδίσουμε πολλά άλλα από τα δώρα του Κυρίου, εξ ου και υπάρχουν πολλοί άγιοι που δεν γνώρισαν τη συγκεκριμένη χάρη.

«Οι αληθινά άγιες ψυχές προτιμούν πολύ περισσότερο να έχουν τη σωστή αγάπη που από τη φύση της φέρνει συνεχώς χιλιάδες καρπούς. Ούτε όποιος έχει οράσεις πρέπει να θεωρείται καλύτερος από τους άλλους. Ο Κύριος οδηγεί τον καθένα κατά πώς κρίνει απαραίτητο και μόνο από τις αρετές του φαίνεται ο άγιος άνθρωπος, ποιος δηλαδή υπηρετεί τον Κύριο με τη μεγαλύτερη αυταπάρνηση, ταπεινότητα και καθαρή συνείδηση. ...Είναι πιο σημαντικό να ζει κάποιος με στήριγμα την πίστη παρά τις εσωτερικές ακροάσεις και οράσεις», με άλλα λόγια να εφαρμόζει στην πράξη το Λόγο παρά να ακούει ή να βλέπει οπτασίες.

Αναφορικά με τις εικονιστικές και τις νοερές οράσεις η Τερέζα έχει να πει τα εξής: «Σχεδόν πάντοτε τα δύο είδη οραμάτων παρουσιάζονται μαζί. Πράγματι, έτσι είναι, γιατί με τα μάτια της ψυχής ατενίζει κανείς την υπεροχή, την ομορφιά και τη δόξα της ανθρώπινης φύσης του Κυρίου, ενώ νοερά αναγνωρίζει ότι ο Θεός είναι

ισχυρός, παντοδύναμος, παντοκράτορας, κυβερνά τα πάντα και γεμίζει με την αγάπη του τα πάντα».

Ο λόγος που οι περισσότερες οράσεις παρουσιάζονται όταν βρίσκεται κάποιος σε κατάσταση έκστασης, οφείλεται κατά την Τερέζα στην ανθρώπινη αδυναμία: «Κάθε φορά σχεδόν που ο Θεός ελεεί την ψυχή με αυτή τη χάρη, αυτή πέφτει σε έκσταση, καθότι η μικρότητά της δεν μπορεί να αντέξει μία τόσο τρομακτική θέα. Λέω τρομακτική, παρ' όλο που είναι το πιο ωραίο και το πιο ηδονικό που μπορεί να σκεφτεί κανείς, ακόμη και αν προσπαθήσει χίλια χρόνια συνέχεια να φανταστεί κάτι άλλο, διότι υπερβαίνει κατά πολύ" όλα όσα μπορούν να συλλάβουν η φαντασία και το λογικό μας. Μα η παρουσία αυτής της εμφάνισης έχει μία τέτοια ανώτερη μεγαλειότητα που η ψυχή τρομάζει ως τα βάθη της». Πρέπει να τονιστεί ότι ούτε η Τερέζα ούτε ο Ιωάννης του Σταυρού θεωρούν την έκσταση ως την ύψιστη βαθμίδα του μυστικιστικού βιώματος. Και για τους δύο είναι απλά μεταβατικά στάδια στο δρόμο προς το *μυστικό αρραβώνα και γάμο*.

Ο Ιωάννης του Σταυρού έχει και αυτός κριτικά λόγια να πει για τις οράσεις στο βιβλίο του «Ανάβαση στο όρος Κάρμηλος». Ιδίως χαρακτηρίζει σαν βλαβερές και παρεμποδιστικές τις παραστάσεις που προσλαμβάνουν οι εξωτερικές σωματικές αισθήσεις δια μίας υπερφυσικής οδού: «Κατ' αυτό τον τρόπο παγιδεύτηκαν πολλές απρόσεκτες και αδαείς ψυχές γιατί αισθάνονταν τόσο σίγουρες βιώνοντας αυτά τα πράγματα που δυσκολεύτηκαν πολύ να ξαναβρούν την αγνή πίστη στον Θεό. Πολλές μάλιστα δεν το μπόρεσαν καθόλου πια γιατί ο διάβολος είχε ριζώσει μέσα τους για τα καλά. Γι' αυτό καλό είναι να τα αποφεύγει κανείς. Έτσι, σε εκείνα μεν που προέρχονται από την πλευρά του κακού αποφεύγει την απάτη του διαβόλου, στα δε καλά την εξασθένηση της πίστης του, έτσι ώστε το πνεύμα του βγαίνει τελικά κερδισμένο.

...Ο Κύριος δεν σταματά, εφόσον η ψυχή είναι πιστή και συγκεντρωμένη, να της προσφέρει τέτοιες χάρες μέχρι που να την οδηγήσει σκαλοπάτι το σκαλοπάτι ως τη θεία ένωση και μεταμόρφωση. Γιατί ο Κύριος μας δοκιμάζει και ανυψώνει την ψυχή δίνοντας της καταρχάς περισσότερο εξωτερική και κατώτερη τροφή που μιλά στις αισθήσεις, αντίστοιχα με τη χαμηλή της ικανότητα αντίληψης. Εάν πάρει αυτές τις πρώτες μπουκιές με την πρέπουσα ολιγάρκεια, προσηλωμένη στην ανάγκη να δυναμώσει και να τραφεί, σύντομα ο Θεός της προσφέρει περισσότερη και καλύτερη τροφή. Εφόσον λοιπόν νικήσει με αυτό τον τρόπο το διάβολο στο πρώτο σκαλί, προχωρά μετά στο δεύτερο και αφού το ξεπεράσει και αυτό, ούτω καθεξής μέσω των επτά διαμερισμάτων που σημαίνουν τα επτά σκαλοπάτια της αγάπης, μέχρι να την φέρει ο Νυμφίος στο κελάρι του κρασιού της τέλει αγάπης του», (Άσμα ασμάτων 2,4)

Το διαλογισμό με εικόνες ή άλλα παρόμοια φυσικά μέσα καθοδήγησης της φαντασίας ο Ιωάννης τα θεωρεί ακατάλληλα για την ένωση με τον Θεό, επειδή μπορούν να προκαλέσουν προβλήματα εάν ο άνθρωπος δεν μπορεί να απαλλαγεί πια από αυτά. «Όποιος λοιπόν φαντάζεται τον Θεό με κάποια εικόνα, όπως ένα μεγάλο πυρ ή μία απαστράπτουσα λάμψη ή οτιδήποτε άλλο, νομίζοντας ότι αυτό Του μοιάζει, πλανάται οικτρά. Για τους αρχάριους βέβαια τέτοιες εικόνες και ενατενίσεις είναι αναγκαίες για να αυξήσουν διαμέσου των αισθήσεων την αγάπη και να θρέψουν την ψυχή. Είναι και αυτό ένα πιο έμμεσο εργαλείο καθ' οδόν προς την ένωση με τον Θεό και κατά κανόνα οι ψυχές πρέπει να περάσουν από αυτό το δρόμο προκειμένου να φτάσουν στο στόχο του ησυχασμού. Πρέπει όμως να τον διανύσουν σύντομα και να μη μείνουν για πάντα εκεί, γιατί αλλιώς δεν θα φτάσουν στο στόχο που δεν έχει καμία, απολύτως σχέση με αυτόν τον ενδιάμεσο σταθμό.

Για το λόγο αυτό πλανώνται πολλοί πνευματικοί αναζητητές οι οποίοι, όπως αρμόζει σε αρχάριους, έχουν διαλογιστεί με εικόνες, μορφές και ενατένιση για να έρθουν στον Θεό. Όταν λοιπόν ο Θεός τους παίρνει τη χαρά και το φόβο ως αντικείμενα του διαλογισμού τους με σκοπό να τους προσελκύσει προς πνευματικότερα, εσωτερικά και αόρατα αγαθά, εκείνοι δεν το καταλαβαίνουν. Ούτε τολμούν ούτε γνωρίζουν πώς να εγκαταλείψουν αυτές τις απτές παραστάσεις που έχουν συνηθίσει. Θέλουν δια της βίας να μείνουν σε αυτό το επίπεδο συνεχίζοντας όπως προηγουμένως με διαλογισμό και ενατένιση εικόνων, επειδή είναι της γνώμης ότι έτσι πρέπει να είναι για πάντα τα πράγματα.

Αλλά έτσι βασανίζονται με πολύ λίγα ή καθόλου αποτελέσματα. Απεναντίας η στεγνότητα, η κούραση και η ανησυχία της ψυχής τους μεγαλώνει περισσότερο όσο πιο επίμονα πασχίζουν να βρουν πάλι την παλιά ευφορία. Αυτή όμως δεν είναι δυνατό να βρεθεί πια με την παλαιά μέθοδο επειδή την ψυχή δεν την θέλγει πια η τροφή των αισθήσεων. Αυτό που λαχταρά τώρα είναι μία πιο λεπτή, πιο Εσωτερική και λιγότερο αισθητική τροφή, που δεν αποκομίζεται με τη δύναμη της φαντασίας της, παρά με την ανάπαυση της ψυχής με ένα πνευματικότερο τρόπο».

Η μετάβαση από αυτό το στάδιο στο επόμενο λέει ο Ιωάννης του Σταυρού πρέπει να γίνει την κατάλληλη στιγμή, ούτε νωρίτερα ούτε αργότερα, γιατί υπάρχει κίνδυνος είτε οπισθοδρόμησης λόγω ανεπάρκειας, είτε ασυμφωνίας με την τάξη του Θεού.

Μία ορισμένη αξία έχουν ως ένα σημείο βέβαια και αυτά τα μέσα που απευθύνονται στις αισθήσεις, αφενός μεν γιατί τις αποκόβουν από χαμηλής δόνησης μορφές και εικόνες του κόσμου ή της φύσης, και αφετέρου προσαρμόζουν και συνηθίζουν το πνεύμα στα πνευματικά πράγματα. Σε γενικές γραμμές πάντως τόσο οι εικόνες με τις οποίες δουλεύει η φαντασία όσο και τα οράματα που προέρχονται από υπερφυσικές οδούς, δεν είναι τα πιο κατάλληλα μέσα για την εύρεση του Θεού.

Τι εγγυάται την αλήθεια

Από τα προηγούμενα πρέπει να έχει καταφανεί το διαβλητό και η ανεπάρκεια των υπεραισθητών οράσεων και επιπλέον το γεγονός ότι η ερμηνεία τους είναι μία καθαρά υποκειμενική, ανθρώπινη υπόθεση και ως εκ τούτου δεν προσφέρει κανένα εχέγγυο αλήθειας. Αυτό το μειονέκτημα δεν ισχύει όμως για τις αποκαλύψεις που γίνονται μέσω του εσωτερικού Λόγου. Συγκεκριμένα, αναφορικά με αυτό το θέμα λέει μία καταγραφή της Μπέρτα Ντούντε: *«Εκείνοι που προσλαμβάνουν από τον ίδιο τον Θεό το Λόγο Του, αποκτούν τη γνώση της αλήθειας με τέτοια μορφή που δεν αφήνει κανένα περιθώριο αμφιβολίας σε σύγκριση με εκείνους που είτε έχουν πάρει μία άποψη τον πνευματικού βασιλείου είτε έχουν αποκτήσει γνώση μελλοντικών γεγονότων μέσω ονείρων ή οραμάτων γιατί οι δεύτεροι απλά αναμεταδίδουν με τα δικά τους λόγια αυτά που είδαν και συχνά δεν μπορούν καν να βρουν τα κατάλληλα λόγια.*

Ο άμεσος Λόγος εν αντιθέσει μιλά από μόνος του και μπορεί να μεταδοθεί αναλλοίωτος περαιτέρω σε περίπτωση που ο δέκτης του θέλει να υπηρετήσει με αυτό τον τρόπο τον Θεό. Ο άμεσος Λόγος προσφέρει επίσης πλήρη διαύγεια σε ζητήματα πίστης ή αμφιβολιών, ενώ οι διοράσεις μπορούν να ερμηνευτούν με πολλούς και διάφορους τρόπους και αυτό έχει συμβεί όντως στην πραγματικότητα, ανάλογα με το πιστεύω του οραματιζόμενου ή εκείνου που πληροφορείται για το όραμα, καθώς ο καθένας βασίζεται πάντοτε στη γνώση που ήδη έχει για να το ερμηνεύσει».

Αναμφισβήτητα στην πράξη δεν θα είναι τόσο εύκολο να κρίνει κανείς αλάθητα τις πνευματικές οράσεις, αλλά και σε αυτό μπορεί να βασιστεί στο Λόγο του Θεού και στη συμφωνία του ή μη μαζί τους προκειμένου να βρει την αλήθεια. Όσο

δεν υπάρχει αυτή η επιβεβαίωση οι οράσεις πρέπει να παραμένουν υπό αμφισβήτηση, εκτός εάν εκπληρωθεί το περιεχόμενο τους στην πραγματικότητα. Σε περιπτώσεις αμφιβολίας και ασυμφωνίας όμως μεταξύ οράσεων και του θείου Λόγου όπως έχει δοθεί στη Βίβλο ή στις νέες αποκαλύψεις, θα πρέπει κανείς να εμπιστεύεται το Λόγο του Θεού στα αντιφάσκοντα σημεία.

Και για τον Ιωάννη του Σταυρού το προβάδισμα απέναντι στα πνευματικά βιώματα το έχει ο Λόγος, γιατί προφανώς είναι το μόνο φερέγγυο, αξιόπιστο κριτήριο ελέγχου, ειδάλως η αλήθεια του Θεού θα ήταν σχετική, όπως ισχυρίζονται ορισμένοι. Εάν πράγματι ήταν έτσι όμως, οι άνθρωποι θα ήταν σχεδόν ανεξέλεγκτοι, αφού δεν θα είχαν λόγο να φοβούνται τη συνείδηση τους, γιατί κανένας δεν υποχρεώνεται να λογοδοτήσει στην Υπέρτατη Αρχή για ό,τι δεν γνωρίζει ή δεν μπορεί να γνωρίζει.

Τα παραπάνω κριτικά λόγια γύρω από το θέμα των υπεραισθητών οράσεων και του διαλογισμού ήταν απαραίτητα για να καταδειχτεί ότι ο άνθρωπος δεν πρέπει να επιδιώκει να βιώσει υπερφυσικές καταστάσεις, γιατί σε τελευταία ανάλυση αυτό εμποδίζει την ψυχική ωρίμανση. Η κριτική του Ισπανού μυστικιστή αποβλέπει στο να δείξει ότι ο δρόμος προς τον Θεό είναι η αγάπη και η πίστη και ότι για να φτάσει κανείς στην πλήρη μυστική ένωση (την πλήρη υιοθεσία από τον Θεό) χρειάζεται να κόβει όλο και περισσότερο τους δεσμούς του με τα εξωτερικά πράγματα. Σε συνάρτηση με αυτό ο Ιωάννης του Σταυρού χρησιμοποιεί τον όρο απογύμνωση της ψυχής, εννοώντας την απέκδυση από το σκότος που την περιβάλλει.

Στην πλήρη υιοθεσία από τον Θεό, που αποτελεί τον ανώτερο προορισμό του ανθρώπου, ανθρώπινη και θεϊκή βούληση πρέπει να είναι ένα, γιατί τότε μόνο μπορούν τα πλάσματα να θεωρηθούν αληθινά παιδιά, ομοιώματα του πλάστη τους και «τέλεια όπως ο Πατέρας στους ουρανούς» (Κατά Ματθαίο 4, 48).

Κλείνοντας αυτό το κεφάλαιο θα παρατηρήσουμε ότι ουσιαστικά είναι αντιπνευματική η συλλεκτική μανία της σύγχρονης εποχής για υπεραισθητές εμπειρίες που κατακτώνται δια της βίας με διάφορες ασκήσεις, απόκρυφες τεχνικές ή και ναρκωτικές ουσίες, όπως επίσης και η δίψα για γνώσεις που δεν προέρχονται από την ανώτατη σφαίρα του πνεύματος.

Με πνευματικές ασκήσεις και τεχνικές δεν μπορεί κανείς να φτάσει σε οράσεις που να προέρχονται από την ύψιστη Πηγή· στην καλύτερη περίπτωση μόνο οι προσευχές μπορούν να βοηθήσουν σε αυτή την κατεύθυνση, εάν και ο Θεός θέλει να παραχωρήσει αυτή τη χάρη. Γι' αυτό και η Τερέζα της Άβιλα τονίζει ότι τα πνευματικά βιώματα της – και σίγουρα είχε πολλά και διάφορα – προέκυπταν πάντοτε αιφνிடιαστικά και απρόσμενα.

Το πόσο μεγάλο κίνδυνο κρύβει το να αποσπά κάποιος βεβιασμένα υπεραισθητές εμπειρίες γίνεται σαφές στην παρακάτω καταγραφή της Μπέρτα Ντούντε από τις 3.6.1954 με θέμα την αμαρτία απέναντι στο Πνεύμα: *«Σε όποιον το Πνεύμα του Θεού έχει φέρει διαφώτιση, διαύγεια σκέψης και σίγουρη καθοδήγηση προς τα ύψη, αυτός είναι σχεδόν αδύνατο να κινδυνέψει να κατακρημνιστεί σε πνευματικές αβύσσους. Αλλά ακόμη και εδώ μπορεί να δράσει με επιτυχία ο Σατανάς, αν και σπάνια. Ο άνθρωπος αυτός όμως έχει τη δύναμη να του αντισταθεί, όπως έχει επίσης και τη γνώση, αλλά παράλληλα διαθέτει την ελευθερία της βούλησης. Και τη βούληση αυτή την καταχράται κατά ασυγχώρητο τρόπο όταν ποθεί να αποκτήσει ήδη επίσης μία δυνατότητα που μπορεί και να του δοθεί στο πνευματικό βασίλειο, την ευδαιμονία δηλαδή να ατενίσει τον άλλο κόσμο. Αυτός όμως είναι ένας πόθος που δεν βασίζεται σε αυτά που γνωρίζει ήδη σε βάθος, παρά είναι μία ανεπίτρεπτη επιθυμία που τον έχει υποβάλλει ο Σατανάς στην καρδιά του. Θα μπορούσε δε πολύ εύκολα να την ξεπεράσει*

τούτη την επιθυμία, καθώς συνειδητοποιεί από μόνος του ότι είναι πολύ πρόωρη, εφόσον βρίσκεται στη Γη, και όντως οι περισσότεροι στους οποίους ενεργεί το Πνεύμα του Θεού την ξεπερνούν γρήγορα. Εκεί όμως που επικρατεί ο Σατανάς τελικά, μπορεί να χαρακτηριστεί ως η μεγαλύτερη από όλες τις αμαρτίες, για το λόγο ότι δεν είναι η αδυναμία που κάνει τον άνθρωπο υποχείριό του, αλλά η υπέρμετρη δίψα για γνώση. Και ταυτόχρονα αποτελεί κατάχρηση της δύναμης που κατοικεί μέσα του ως ένα θεϊκό πνευματικό χάρισμα, γιατί τη δύναμη αυτή οφείλει να την χρησιμοποιήσει σε μία λυτρωτική δραστηριότητα. Πολύ λίγοι άνθρωποι γνωρίζουν ωστόσο τι σημαίνει η αμαρτία κατά του Πνεύματος, μα γι' αυτούς είναι φανερό γιατί αυτή είναι αδύνατο να συγχωρεθεί».

Το συμπέρασμα από τα παραπάνω είναι ότι είναι τεράστιος ο κίνδυνος και το αντίτιμο για όποιον ανοίγεται προς τον πνευματικό κόσμο από δρόμους που δεν είναι σύμφωνοι με τη θεία τάξη και βούληση, αν και φυσικά υπάρχουν πολλές διαφορετικές δυνατότητες και διαβαθμίσεις. Αυτές αρχίζουν από την αποδοχή γνώσεων που δεν προέρχονται από τον Θεό και φτάνουν ως το κυνήγι υπερφυσικών εμπειριών, τις οποίες μας υπόσχονται απλόχερα σήμερα σε ένα μεγάλο φάσμα, από τον κόσμο των παραισθησιογόνων έως και τις ανατολικές διδασκαλίες. Αλλά σίγουρα υπάρχει διαφορά εάν οι λαοί της Άπω Ανατολής ασκούν τις θρησκευτικές πρακτικές τους ή εάν ένας άνθρωπος που γεννήθηκε χριστιανός αλλάζει φιλοσοφία και ασπάζεται τις σοφίες των διδασκαλιών της Ανατολής.

Γιατί, παρ' όλο που πολλές φορές, στο συγκεκριμένο κοινωνικό πλαίσιο όπου εκδηλώνονται, η αξία τους είναι αναμφισβήτητη, ένας χριστιανός που αλλάζει κοσμοθεώρηση, αποποιείται κατά βάθος ένα εξαιρετικό κεφάλαιο που διαθέτει εκ γενετής, τη δύναμη από τη μυστηριακή θυσία του Ιησού Χριστού. Γιατί αυτή σημαίνει στην πράξη επιπλέον βοήθεια στον άνθρωπο, ώστε να φτάσει με σιγουριά στον ανώτερο δυνατό στόχο και στην απαλλαγή από την υποχρέωση πλήρους αποπληρωμής των χρεών του.

Για να συνοψίσουμε, οι πνευματικές οράσεις αποτελούν ένα πολύ αμφιλεγόμενο πεδίο, αφού οι περισσότεροι καλλιεργούν τις δικές τους απόψεις, που συχνά δεν συμφωνούν με τη θεϊκή αλήθεια. Εδώ ας μνημονευτεί επιγραμματικά η σύγχυση που καλλιεργείται σκόπιμα με βάση υποτιθέμενες εμφανίσεις της Παναγίας ή των U.F.O. και με πολλές μεταβιβλικές προφητείες, που προέκυψαν από μη θεϊκές πηγές. Αλλά τα φαινόμενα αυτά θα εξεταστούν ξεχωριστά σε ένα από τα επόμενα κεφάλαια.

Πρόθεση αυτού του κεφαλαίου για τις πνευματικές οράσεις ήταν να φανεί η πολυποικιλία και οι διαφορές μεταξύ των διαφόρων φαινομένων και, επίσης, να τονιστεί η ανάγκη να λαμβάνεται πάντα ο θεϊός Λόγος σαν κριτήριο, όταν εξετάζεται η αλήθεια πνευματικών βιωμάτων. Επειδή αυτό είναι ένα πραγματικά πολύ δύσκολο θέμα θα ακολουθήσουν ορισμένες διαφωτιστικές διευκρινήσεις από την Μπέρτα Ντούντε.

(21 & 22.9.1943)

Η πνευματική όραση διαμέσου της ύλης και η θέαση πνευματικών δημιουργιών

«Η ζωοδότρα δύναμη που πηγάζει από τον Θεό ρέει αδιάκοπα προς όλα τα πλάσματα και τα έργα της δημιουργίας, εξασφαλίζοντας την ύπαρξη τους. Η διοχέτευση της ροής αυτής της δύναμης είναι μια διαδικασία που δεν γίνεται ορατά, ωστόσο μπορεί παντού και πάντοτε να γίνουν αισθητά τα αποτελέσματα της γιατί χωρίς την παροχή

δύναμης από τον Θεό θα πέθαινε κάθε μορφή ζωής. Κάθε δημιουργήμα θα διαλυόταν και αυτό θα ήταν το τέλος όλων των όντων.

Από τη στιγμή που κάποιος αποκτήσει μια ορισμένη ψυχική ωριμότητα, συν τοις άλλοις διακρίνει τη ροή της δύναμης αυτής και τις αλλαγές που γίνονται στην πλάση. Έτσι μπορεί να δει μέσα στα δημιουργήματα και να παρατηρήσει τις εσωτερικές διεργασίες, που συντελούνται ως αποτέλεσμα της παροχής της δύναμης. Με τους πνευματικούς του οφθαλμούς μπορεί να διακρίνει με ποιον τρόπο αυτή λαμβάνει χώρα και έτσι να αναγνωρίσει την κάθε πνευματική δραστηριότητα, καθώς εκτυλίσσεται μπροστά του. Γι' αυτό ο θαυμασμός του δεν παίρνει τέλος, γιατί από τη μια βλέπει τα ρεύματα δύναμης να εκπηγάζουν από το πνευματικό βασίλειο και τα αποτελέσματα τους να παρουσιάζονται στη Γη. Βλέπει μια εξαιρετικά έντονη ενεργητικότητα στο σύμπαν, η οποία συνδέει τον πνευματικό με τον γήινο κόσμο και εκτυλίσσεται με τη μέγιστη τάξη και νομοτέλεια.

Η πνευματική όραση μπορεί να διεισδύσει σε όλα τα υλικά δημιουργήματα που βλέπει το ανθρώπινο μάτι. Αλλά εάν ο βαθμός ωριμότητας του παρατηρητή είναι πολύ υψηλός, μπορεί να επεκταθεί επίσης πέρα από τα γήινα όρια ως τις πνευματικές δημιουργίες. Και τότε κατανοεί κάθε αιτία και συνάρτηση, τίποτα δεν είναι πια κρυφό από τα μάτια του, παρ' όλο που η ψυχή του βρίσκεται ακόμη μέσα στο γήινο φορέα της. Αλλά από την ώρα που έχει κατακτήσει αυτό το βαθμό πνευματικότητας, δεν πρόκειται να ζησει για πολύ ακόμη στη Γη. Ένας άνθρωπος που έχει αποκτήσει την πνευματική όραση, είναι επίσης ικανός να μεταδώσει τις εντυπώσεις του στους συνανθρώπους του καθαρά και κατανοητά, γιατί η πνευματικότητα του τού προσδίδει αυτή την ικανότητα, αλλά πολύ λίγοι είναι δεκτικοί σε αυτά που έχει να πει.

Αυτός που έχει την πνευματική όραση, έχει επίσης την απόλυτη επίγνωση, επομένως γνωρίζει σχετικά με τις συναρτήσεις, το λόγο ύπαρξης και τον προορισμό όλων των μεμονωμένων δημιουργημάτων. Επιπλέον, γνωρίζει για τη **σχέση** τους με τον θεό και διακρίνει ότι η ροή της δύναμης, που ζωντανεύει και διαποτίζει συνεχώς τα πάντα, εκπηγάζει από Αυτόν.

Αυτή η όραση δεν είναι πια μια γήινη κατάσταση και για το λόγο αυτό λίγοι μονάχα την αποκτούν, δεδομένου ότι για ένα ανώριμο άνθρωπο θα ήταν επιβλαβής και σπάνια υπάρχουν στη Γη απόλυτα ώριμοι άνθρωποι. Σε μεμονωμένες περιπτώσεις, ωστόσο, ο Θεός επιτρέπει να υπάρξει ήδη επί γης αυτή η ανώτερη κατάσταση, για να αποκαλύψει τον Εαυτό Του και το μεγαλείο Του σε εκείνους που Τον αγαπούν και αγωνίζονται να επιτύχουν την τελειότητα στη Γη.

Επομένως, η πνευματική όραση είναι μια ματιά στο βασίλειο του πνεύματος και ιδιαίτερα στη διακυβέρνηση και τη δράση του Θεού, όμως πολύ δύσκολα μπορεί να εξηγηθεί στους υπόλοιπους ανθρώπους, γιατί ο οραματιζόμενος μπορεί να το συλλάβει μόνο όταν είναι τελείως ξεκομμένος από το γήινο κόσμο· από τη στιγμή όμως που θα επανέλθει στα γήινα και θα θελήσει να το αποδώσει με λόγια, δεν θα βρίσκει τις κατάλληλες λέξεις, επειδή είναι υπερκόσμιες διαδικασίες τις οποίες δεν μπορεί να συλλάβει ο άνθρωπος.

Πρόκειται για μια παλμική κίνηση εκπληκτικής μαγείας, μια γεμάτη εναλλαγές αρμονία δυνάμεων απεριγράπτα μεγαλειώδης και μεστή σε νόημα, που αφήνει να καταφανεί η σοφία, η παντοδυναμία και η αγάπη του Θεού. Είναι μια εικόνα που φέρνει τον οραματιζόμενο σε μια μακάρια έκσταση και τον ωθεί όλο και πιο κοντά στον Θεό, που του αποκαλύπτεται τόσο μεγάλος και συγκλονιστικός.

Και ο πόθος τον θα εκπληρωθεί σύντομα, αφού εκείνος που έχει φτάσει σε ένα τέτοιο βαθμό ωριμότητας ώστε να έχει αυτή την πνευματική όραση, δεν μένει για πολύ καιρό ακόμη στη Γη. Γιατί μόνο σε ελάχιστους ανθρώπους μπορεί να μεταδώσει τα βιώματά του, καθώς πρέπει να έχουν επίσης έναν ορισμένο βαθμό ωριμότητας για να

τα καταλάβουν. Οι περιγραφές του οφείλουν να τους παρακινήσουν να φτάσουν ομοίως στον υψηλότερο βαθμό πνευματικότητας όσο είναι στη Γη, γιατί αυτός συνεπάγεται την υιοθεσία από τον θεό και την απέραντη μακαριότητα, μιας φωτεινής οντότητας, όταν θα βρεθούν κάποια ώρα στον κόσμο των πνευμάτων».

(2.12.1950)

Οι διαφορές μεταξύ ενορατικών και προφητών και η διάκριση των αληθινών από τους ψευδείς προφήτες

«Όσα έχουν να αποκαλύψουν οι προφήτες σύμφωνα με τη βούληση Μου, δεν προέρχεται από τους ίδιους, αλλά το πνεύμα τους λαμβάνει από Μένα την εντολή να μιλήσει, ασχέτως αν ο καθένας τους έχει βρει συνειδητά ή ασυνειδητά τη σύνδεση με το πνεύμα στο εσωτερικό του. Έτσι μπορεί κάποιος να μιλήσει παρακινημένος από το Πνεύμα Μου την ώρα που βρίσκεται ανάμεσα σε ανθρώπους στους οποίους δεν θα μιλούσε ποτέ από δική του πρωτοβουλία. Στην περίπτωση αυτή είναι ολοφάνερη η ενέργεια του Πνεύματος Μου, γιατί αρχίζει να μιλά σε πλήρη εγρήγορση, απλά ξαφνικά, χωρίς να είχε προηγουμένως τέτοια πρόθεση φωτισμένος τότε από το Πνεύμα Μου, βλέπει μπροστά στα μάτια του πράγματα του μέλλοντος που πρέπει να αποκαλύψει και στους άλλους.

Αυτοί είναι οι ενορατικοί και οι προφήτες, που θα εμφανίζονται όλο πιο πολύ την έσχατη εποχή, όταν το τέλος θα πλησιάζει όλο και περισσότερο. Δεν είναι απαραίτητο οι άνθρωποι αυτοί να υπηρετούν συνειδητά Εμένα και το Βασίλειο Μου· απλά η πορεία τους στη ζωή θα είναι πάντα εναρμονισμένη με τη βούληση Μου, γιατί διαφορετικά δεν θα τους χρησιμοποιούσα ως εργαλεία Μου. Αλλά, και εκείνοι που Μου προσφέρουν συνειδητά τις υπηρεσίες τους, μπορούν επίσης να αναπτύξουν μια προφητική δραστηριότητα για λογαριασμό Μου, εφ' όσον τους έχω επιλέξει για να ασκήσουν ένα διδακτικό έργο. Στην περίπτωση αυτή μιλούν στο σωτήριο σχέδιο Μου, που εμπειρικλείει μεταξύ άλλων τη γνώση για μελλοντικά γεγονότα. Ο άνθρωπος που θέλει να Με υπηρετήσει, λαμβάνει τότε γνώση των γεγονότων που θα συμβούν την τελευταία περίοδο πριν το τέλος και έχει το καθήκον να τα αναφέρει στους συνανθρώπους του.

Δεν μπορεί ωστόσο να τον χαρακτηρίσει κανείς ενορατικό, δεδομένου ότι δεν έχει την ικανότητα να βλέπει πράγματα στο μέλλον. Ακούει μόνο αυτά που αποκαλύπτει μέσα του το Πνεύμα και τα αναμεταδίδει, πράγμα που βέβαια προϋποθέτει ότι τα πιστεύει, για να μπορεί να τα μεταδώσει με πειθό στους συνανθρώπους του. Επομένως, είναι κατά έναν τρόπο προφήτης, μολονότι δεν έχει την ικανότητα να βλέπει στο μέλλον.

Εκείνοι που έχουν οράσεις βρίσκονται μόνο κατά διαστήματα σε αυτό το στάδιο, οπότε και μιλούν αποκαλυπτικά. Γι' αυτό έχουν τις οράσεις τους ως επί το πλείστον όταν βρίσκονται μεταξύ ανθρώπων στους οποίους μπορούν ταυτόχρονα να τις περιγράψουν. Βέβαια, έχουν και αργότερα επίγνωση του οράματος που είδαν και μπορούν να το περιγράψουν, αλλά τα συμβάντα που βίωσαν προηγουμένως αιωρούνται στη μνήμη τους σαν αναμνήσεις.

Πρέπει, πάντως, οι ανακοινώσεις των ενορατικών και των προφητών να συμφωνούν πάντοτε μεταξύ τους, με την προϋπόθεση ότι και οι μεν και οι δε ζουν σε αρμονία με τη βούληση Μου, πράγμα που σημαίνει ότι εφαρμόζουν το Λόγο Μου στην πράξη. Γιατί υπάρχει επίσης η δυνατότητα να εμφανιστούν και ψευδείς προφήτες, που αναγγέλλουν μελλοντικά πράγματα, όμως δεν έχουν καμία σύνδεση μαζί Μου, θέλουν να πετύχουν μόνο εγκόσμια οφέλη και να προβληθούν. Τους ανθρώπους αυτούς να μην τους πιστεύετε, γιατί αυτά που αναγγέλλουν είναι παραπλανητικά, έστω κι αν αναφέρονται στο τέλος. Γιατί ο αντίπαλος Μου χρησιμοποιεί επίσης τα λόγια Μου, για να

τυφλώσει τους ανθρώπους, εντούτοις ισχύει αυτό που σας έχω πει, ότι θα τους αναγνωρίσετε από τους καρπούς τους (Ματθαίος 7, 16 και 20, Λουκάς 6, 43).

Σας εφιστώ την προσοχή, λοιπόν, ότι θα παρουσιαστούν ακόμη πολλοί ψευδοπροφήτες, πριν έρθει το τέλος. Μπορείτε, ωστόσο, να τους αναγνωρίσετε εύκολα από το ότι προσπαθούν συνεχώς να προσαρμοστούν στις απαιτήσεις της κοσμικής εξουσίας. Κατά συνέπεια δεν είμαι Εγώ ο στόχος τον οποίο επιδιώκουν, αλλά ο άρχοντας αυτού του κόσμου. Γιατί όποιος θέλει να μιλήσει για λογαριασμό Μου, θα λέει πάντοτε την αλήθεια και θα εμφανιστεί σαν προφήτης μόνο όταν λάβει από Μένα αυτή την εντολή μέσω του εσωτερικού Λόγου ή με την αιφνίδια ενέργεια του Πνεύματός Μου, που θα είναι πάντοτε ολοφάνερη».

ΑΝΕΞΗΓΗΤΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Ιπτάμενα αντικείμενα άγνωστης ταυτότητας

Όποιος ασχοληθεί πιο διεξοδικά με το ζήτημα της ουφολογίας και των λεγόμενων εξωγήινων, γρήγορα θα αντιληφθεί γιατί είναι ένα τόσο αμφιλεγόμενο και δυσπρόσιτο θέμα, καθώς πρόκειται ουσιαστικά για ένα χώρο που βρίσκεται πέρα από τα όρια της επιστημονικής γνώσης. Έτσι, δεν περιμένει κανείς από την ουφολογία να προσφέρει εχέγγυα επιστημονικότητας, αλλά από την άλλη πλευρά αυτή χαίρει εκτίμησης ακόμη και μεταξύ μορφωμένων και μιας μερίδας επιστημόνων, όπως π.χ. αρκετοί αστροναύτες.

Στις επόμενες σελίδες πιστεύουμε ότι θα καταστεί σαφές στον αναγνώστη, γιατί η ουφολογία δεν μπορεί να γίνει αντικείμενο επιστημονικής προσέγγισης και γιατί ανήκει συγκεκριμένα στο χώρο των παραφυσικών φαινομένων.

Από τότε που ο αμερικανός Κένεθ Άρνολντ, πετώντας μια μέρα του 1947 με το μονοθέσιο αεροπλάνο του διέκρινε πάνω από τα Βραχώδη Όρη εννέα ασημένια αντικείμενα, αμέσως ακολούθησαν σωρηδόν ανάλογες παρατηρήσεις σε όλο τον κόσμο. Στην αρχή ονομάστηκαν «ιπτάμενα πιατάκια» («flying saucers»), γιατί αρχικά εμφανίζονταν συνήθως με αυτό το σχήμα.

Με τον καιρό επικράτησε ο επιστημονικότερος όρος UFOs, δηλαδή Unidentified Flying Objects (Άγνωστης Ταυτότητας Ιπτάμενα Αντικείμενα - ΑΤΙΑ) ή και IFOS (Interplanetary Flying Objects), δηλαδή Διαπλανητικά Ιπτάμενα Αντικείμενα. Από εκείνο τον καιρό δεν σταμάτησαν οι σχετικές ειδήσεις να κατακλύζουν τον τύπο και ιδίως τον κίτρινο. Με την πάροδο του χρόνου τα σχήματα των παρατηρηθέντων αντικειμένων γίνονται όλο και πιο ποικίλα και κανένα ΑΤΙΑ δεν φαίνεται να μοιάζει με ένα άλλο, που έχει εμφανιστεί κάπου αλλού.

Στο μεταξύ, έχει αποδειχθεί αδιάσειστα ότι στην πλειοψηφία των περιπτώσεων επρόκειτο για φυσικά αντικείμενα ή φαινόμενα στο στερέωμα, όπως είναι φερ' ειπείν μετεωρίτες, διάττοντες αστέρες, η Αφροδίτη, τεράστια αερόστατα της μετεωρολογίας, πολιτικά ή στρατιωτικά αεροσκάφη, δορυφόροι, τμήματα πυραύλων που επιστρέφουν στη γήινη ατμόσφαιρα, σφαιρικοί κεραυνοί ή άλλα ατμοσφαιρικά φαινόμενα.

Έχει διαπιστωθεί επίσης ότι εκτός από πλάνες, πολλές εμφανίσεις ΑΤΙΑ ήταν εσκεμμένα προϊόντα απάτης ή αυτοπροβολής. Έχει επανειλημμένα δε αποδειχθεί από ειδήμονες πόσο εύκολα κατασκευάζονται 'υποτιθέμενες αποδείξεις, με σκοπό να πείσουν για την ύπαρξη τους. Από μια πλευρά, είναι αξιοθαύμαστες οι απίθανες συλλήψεις ορισμένων οπαδών των UFO, όπως εκείνης της «αντιβαρύτητας» π.χ., τις οποίες υποστηρίζουν με ζήλο, προκειμένου να επιτύχουν τη γενική αναγνώριση.

Ένα πρόβλημα είναι επίσης ότι οι ενδιατρίβοντες στα θέματα των ΑΤΙΑ μιλούν πάντα με ασαφείς και συγκεχυμένους όρους ακόμη και στις περιπτώσεις που έχουν διαπιστωθεί γνήσιες εμφανίσεις άγνωστων ιπτάμενων αντικειμένων. Ο λόγος δε που το κάνουν είναι ότι αλλιώς έπρεπε να παραδεχτούν ότι πρόκειται για φαινόμενα με καθαρά πνευματική υπόσταση και προέλευση. Αλλά προκειμένου να εμφανίσουν τις θεωρίες τους σαν ικανές να τεκμηριωθούν, τις χρωματίζουν με μία ψευδοεπιστημονική χροιά, όπως κάνουν και οι παραψυχολόγοι.

Για την επιχειρηματολογία τους οι ουφολόγοι προσπαθούν να στηριχθούν αποκλειστικά σε υλικές αποδείξεις για την επίσκεψη επανδρωμένων διαστημοπλοίων στη Γη. Όταν όμως οι αποδείξεις τους καταρρίπτονται, τότε καταφεύγουν στο πνευματικό επίπεδο και επικαλούνται πνευματικούς νόμους, μιλώντας π.χ. για απούλοποίηση και επαναύλοποίηση. Ο λόγος που καταφεύγουν αναγκαστικά σε αυτές τις δύο έννοιες είναι ότι οι αποστάσεις μεταξύ των ηλιακών συστημάτων είναι τόσο μεγάλες, που αποκλείουν μια υλικής μορφής επικοινωνία. Έτσι, υποτίθεται ότι οι κάτοικοι των αστρικών σωμάτων προβαίνουν σε απούλοποιήσεις και επαναύλοποιήσεις, για να μεταφερθούν οι ίδιοι και τα διαστημόπλοιά τους σε άλλα μέρη του διαστήματος.

Εάν παρατηρήσει κανείς στατιστικά τις εμφανίσεις των ΑΤΙΑ, διαπιστώνει ότι υπάρχουν χρονιές με ελάχιστα τέτοια φαινόμενα και άλλες όπου παίρνουν διαστάσεις συλλογικής ψύχωσης. Πράγματι, πολλές φορές παρατηρείται μία ψύχωση εν είδει επιδημίας που υποθάλπεται και υποδαυλίζεται κυρίως από τα Μ.Μ.Ε., αλλά καμιά φορά και από πολιτικά γεγονότα. Φαίνεται, συνεπώς, ότι το θέμα των UFO αποτελεί ένα φαινόμενο ψυχολογίας των μαζών, που εκδηλώνεται ιδιαίτερα σε περιόδους πολιτικής αναταραχής, ψυχικής έντασης, φόβου, επαπειλούμενων καταστροφών κ.ο.κ. Σίγουρα, δεν είναι τυχαίο ότι στις ΗΠΑ π.χ. τα φαινόμενα αυτά πέρασαν από φάσεις έξαρσης την περίοδο των πολέμων της Κορέας και του Βιετνάμ.

Εκτός των άλλων, αναμφισβήτητα, για την εξάπλωση του φαινομένου ένα μεγάλο ρόλο έχουν παίξει επίσης η μετά το Β' παγκόσμιο πόλεμο αλματώδης εξέλιξη των ΜΜΕ και η τεχνολογία τον διαστήματος. Ήταν και παραμένει εμφανές το πόσο πολύ η σχετική πληροφόρηση επηρεάζει αυξητικά τις παρατηρούμενες εμφανίσεις, ιδίως στις πιο ευάλωτες κατηγορίες του πληθυσμού. Χαρακτηριστική και πασίγνωστη

είναι η περίπτωση του ηθοποιού Όρσον Ουέλες, που με την είδηση της υποτιθέμενης προσγειώσης των αρειανών κατά την ανάγνωση ενός θεατροποιημένου έργου επιστημονικής φαντασίας στο ραδιόφωνο προκάλεσε ένα τεράστιο κύμα πανικού στις ΗΠΑ.

Είναι ένα αναντίρρητα στοιχειοθετημένο γεγονός, άλλωστε, ότι το φαινόμενο παροξύνεται στις χώρες εκείνες όπου τα ΜΜΕ το υποθάλπουν ιδιαίτερα δυναμικά. Αντίθετα, σε άλλες χώρες με έντονο το στοιχείο της συλλογικής, παραδοσιακής θρησκευτικότητας, όπως και της παρουσίας των εκκλησιών στο δημόσιο βίο, οι λαοί αυτοί τείνουν περισσότερο να βλέπουν την Παναγία (ή άλλους αγίους), ένα γεγονός που θα αναλύσουμε παρακάτω. Με αυτό είναι έκδηλο πόσο αποφασιστικό ρόλο παίζει τελικά η θέληση του ανθρώπου και οι προσλαμβάνουσες παραστάσεις που έχει ο καθένας για το είδος των εκάστοτε εμφανίσεων. Έτσι λογικά εξάγεται το συμπέρασμα ότι εμείς οι ίδιοι με τις αντιλήψεις μας, δηλαδή με τη βούλησή μας, είμαστε εκείνοι που προκαλούν και ελκύουν τέτοια φαινόμενα.

Τις τελευταίες δεκαετίες διάφορες αρχές και επιτροπές σε ΗΠΑ, Γαλλία και Αγγλία ασχολήθηκαν αποκλειστικά με τη διερεύνηση δηλωμένων παρατηρήσεων ΑΤΙΑ. Στη συντριπτική πλειοψηφία τους αποδείχθηκαν ψευδείς, με βάση μία από τις αιτίες που προαναφέρθηκαν (δορυφόροι, αεροσκάφη κ.λπ.). Υπήρξε, ωστόσο και περίπτωση ένα δύο τοις εκατό από τα περιστατικά που έμειναν χωρίς ικανοποιητική εξήγηση. Το αναπόφευκτο συμπέρασμα είναι ότι πρόκειται για φαινόμενα που τα γενεσιουργά τους αίτια βρίσκονται στον πνευματικό χώρο και γι' αυτό το λόγο δεν μπορούν να εξηγηθούν επιστημονικά, γιατί είναι αδύνατη η επιστημονική, ορθολογιστική προσέγγιση σε καθαρά πνευματικά θέματα.

Γι' αυτό το θέμα λέγεται στην Μπέρτα Ντούντε:

«Με την έρευνα δεν θα προσπελάσετε σε κανένα χώρο του πνεύματος και θα είναι μάταιος ο κόπος να αποκτήσετε μια αληθινή εικόνα γι' αυτά που βρίσκονται πέρα από τα γήινα».

Εδώ είναι και η αδυναμία των ουφολόγων, που είτε προσπαθούν να αντιμετωπίσουν το πρόβλημα λογικο-τεχνοκρατικά είτε – στην περίπτωση που δέχονται την ύπαρξη του πνευματικού κόσμου και των εκδηλώσεων του – δεν αγαπούν αρκετά την αλήθεια, ώστε να την αναζητήσουν έως την πρωταρχική πηγή της. Γιατί τότε θα τους ήταν γνωστή η αλήθεια και ούτε θα τους εξαπατούσαν με ψέματα άνθρωποι ή πνεύματα.

Σήμερα η ουφολογία διακρίνει τις παρακάτω κατηγορίες:

Επαφές α' τύπου: οράσεις, παρατηρήσεις

Επαφές β' τύπου: προσγειώσεις

Επαφές γ' τύπου: προσγειώσεις με προσωπική επαφή με τους «εξωγήινους»

Επαφές δ' τύπου: εκούσια ή ακούσια απαγωγή του γήινου ανθρώπου

Επαφές ε' τύπου: οι «εξωγήινοι» κυκλοφορούν μεταξύ των ανθρώπων χωρίς να αναγνωριστούν

Επαφές στ' τύπου: μηνύματα των «εξωγήινων» προς τους ανθρώπους.

Τις τελευταίες δεκαετίες οι «εξωγήινοι» έχουν εξελιχθεί, επίσης, σε ένα σημαντικό και προσοδοφόρο τμήμα της βιομηχανίας της διασκέδασης. Είναι εύλογο, λοιπόν, ότι τα παιδιά, οι νέοι και οι πιο εύπιστοι άνθρωποι, κάτω από ένα τέτοιο καταϊγισμό από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης και ψυχαγωγίας, να γίνονται ακόμη πιο ευεπηρεάστοι και να αδυνατούν να ξεχωρίσουν την αλήθεια από την πλάνη. Και επειδή το πλήθος ενδιαφέρεται πάντοτε περισσότερο για τον εντυπωσιασμό και τη

διέγερση των αισθήσεων, παρά για την εξακρίβωση της αλήθειας, γι' αυτό ο αριθμός των οπαδών και των καταναλωτών της ουφολογίας αυξάνει αδιάκοπα.

Παρεμφερείς εμφανίσεις υπήρχαν βέβαια και πριν το 1947, όπως π.χ. τα φωτεινά φαινόμενα στη Φάτιμα της Πορτογαλίας μεταξύ 1915 και 1917, που θα εξεταστούν παρακάτω, μόνο που τότε δεν γινόταν λόγος για ΑΤΙΑ, για το λόγο ότι κάθε εποχή έχει τα δικά της χαρακτηριστικά, ακόμη και λεξιλόγιο ή συγκεκριμένους όρους.

Αναδιφώντας στο πιο μακρινό παρελθόν, ανακαλύπτει κανείς ότι εμφανίσεις στον ουρανό υπήρχαν σε όλες τις εποχές, αλλά πάντοτε ήταν προσαρμοσμένες στο πνεύμα της εκάστοτε εποχής. Έτσι, ενώ οι Ρωμαίοι π.χ. έβλεπαν «πύρινες σφαίρες» στο στερέωμα, οι Αιγύπτιοι έβλεπαν «ήλιους». Κατά πάσα πιθανότητα και τότε η πλειονότητα των περιπτώσεων θα αφορούσε τελείως φυσικά φαινόμενα, τα οποία όμως δεν μπορούσαν να αναγνωριστούν, επειδή δεν υπήρχε η ανάλογη γενική παιδεία.

Όμως, όπως αναφέρει από την άλλη πλευρά η Βίβλος, οι Ιουδαίοι έβλεπαν πραγματικά υπερκόσμιες οράσεις, όπως τη φλεγόμενη βάτο, τη στήλη πυρός στην έρημο, αγγέλους κ.ά., φαινόμενα που οι ουφολόγοι σήμερα προσπαθούν να εξηγήσουν σαν παρουσίες εξωγήινων όντων.

Ας ταξιδέψουμε όμως ακόμη πιο πίσω, στην εποχή που δεν υπήρχε ακόμη η γη, την εποχή δηλαδή της πτώσης των αρχέγονων πνευμάτων από τον Θεό και της δημιουργίας των υλικών κόσμων. Σύμφωνα με το έργο της Κατερίνα Αντέλμα Φαίη «Πνεύμα – δύναμη – ύλη» (1869), ήδη μετά την πτώση από την πνευματική δημιουργία οι δαίμονες προσπαθούσαν να ελκύσουν με ηλεκτρικά φωτεινά φαινόμενα την προσοχή και την περιέργεια των μη πεσόντων αγγέλων και εν μέρει το πέτυχαν. Τα φωτεινά όντα, που εξ αιτίας της περιέργειας τους έγιναν κατ' αυτό τον τρόπο ακάθαρτα και πνευματικά δέσμια, έπεσαν επίσης από τον θείο κόλπο.

Επίσης, στο βιβλίο του «Ο πρωτομάστορας του κόσμου» ο μηχανικός Χανς Μάλικ γράφει: «Οι δαίμονες ανέπτυξαν φωτεινά φαινόμενα και χρωματικά παιχνίδια στην ατμόσφαιρα, που έφταναν έως τα όρια της περιοχής τους στους κάτω κόσμους, επειδή γνώριζαν ότι τα βλέμματα των νεαρών πνευμάτων ήταν στραμμένα στους κόσμους τους. Τα φαινόμενα εκείνα ξύπνησαν στα πνεύματα την περιέργεια και την επιθυμία του απαγορευμένου. Αλλά τα φαινόμενα αυτά τα είχαν προξενήσει οι ίδιοι οι δαίμονες...».

Από τα παραπάνω καθίσταται σαφές ότι πίσω από τέτοια μυστηριώδη φαινόμενα κρύβονται πνευματικές οντότητες του κακού, που καταφεύγουν σε τέτοια μέσα για να επιτύχουν το σκοπό τους. Και ο σκοπός τους είναι να προκαλέσουν την απόσχιση άλλων αδελφών πνευμάτων από το θεϊκό κέντρο, προκειμένου να δεσμεύσουν τη δύναμη τους στο χώρο του κακού.

Οι δαίμονες, όπως είναι γνωστό από τις αποκαλύψεις, αρχικά ήταν επίσης τέλεια ουράνια πνεύματα. Όμως, ο Εωσφόρος, που η αλαζονεία του τον έκανε Σατανά και αντίπαλο του Θεού, ξύπνησε και τη δική τους αλαζονεία και τους παρέσυρε σε μία αβυσσαλέα πτώση. Στην Καινή Διαθήκη, στην επιστολή του Ιούδα, 6 κεφ., λέγεται γι' αυτούς: «Θυμηθείτε τους αγγέλους, που δεν έμειναν πιστοί στο αξίωμα τους, αλλά εγκατέλειψαν την ουράνια κατοικία τους. Ο Κύριος τους έχει φυλακίσει στο σκοτάδι με αιώνια δεσμά, για να δικαστούν τη μεγάλη ημέρα της κρίσης». Ο δε Πέτρος τους ονομάζει «οι άγγελοι που αμάρτησαν».

Από τις νέες θεϊκές αποκαλύψεις στην Μπέρτα Ντουντε και στον Ιάκωβο Λόρμπερ γνωρίζουμε ότι τα έκπτωτα πνεύματα, απομακρυνόμενα από το θεϊκό

κέντρο, μετατράπηκαν σε μία αδρανή μάζα, από την οποία ο Θεός τα απέσπασε σταδιακά και τα φυλάκισε μέσα στις διάφορες υλικές μορφές.¹

Μια θεϊκή ακτινοβολία, που ως πνευματική δύναμη αυτή καθαυτή δεν είναι διαιρετή, όμως τα αποτελέσματά της είναι μεμονωμένα δημιουργήματα, αποσπά λίγο λίγο από την αδρανή μάζα ουσίες από τις ψυχές των έκπτωτων αγγέλων, που είναι εγκλωβισμένες εκεί και τις «φυλακίζει», περιβάλλοντάς τες με τα ασύλληπτης ταχύτητας ηλεκτρόνια.²

Τα πνεύματα που είχαν επαναστατήσει ενάντια στη θεία τάξη με τη φυλάκιση μέσα στην ύλη εισάγονται σε μία νέα δημιουργική τάξη, όπου υπάρχει χώρος και πρόνοια για το δαιμονικό στοιχείο. Εδώ η πνευματική δύναμη των ηλεκτρονίων έχει το έργο να επαναφέρει στη ζωή τις ανήμπορες, σαν νεκρές, ψυχικές ουσίες και να προκαλέσει έτσι σταδιακά την πνευματοποίησή τους. Κατά τη διαδικασία αυτή, επομένως, δύναμη από τον Θεό συμπυκνώνεται σε μία μορφή και έτσι εμφανίζεται η ορατή στον άνθρωπο ύλη.

Η πνευματοποίηση της ύλης ακολουθεί ένα λεπτομερέςτατο και μακρόπνοο θεϊκό σχέδιο. Εάν, όμως, τα πνευματικά στοιχεία που είναι φυλακισμένα στην ύλη, ελευθερωθούν πρόωρα, π.χ. όπως γίνεται σήμερα με τη σχάση του πυρήνα του ατόμου, αυτές οι ανώριμες ψυχικές ουσίες μπορούν να προκαλέσουν τεράστια προβλήματα στους ανθρώπους, είτε με φυσικές καταστροφές είτε ταλαιπωρώντας τους ή προκαλώντας τους ψυχικές διαταραχές με διάφορους τρόπους.

Εκτός αυτού, η ύλη εκ των πραγμάτων αποσυντίθεται και επανασυντίθεται διαρκώς, πράγμα που σημαίνει ότι αμέτρητα «ελεύθερα δαιμονικά πνεύματα» περιφέρονται ακατάπαυστα στο διάστημα. Ως επακόλουθο, **οι άνθρωποι περιβάλλονται μόνιμα από άορατες δαιμονικές οντότητες** (σπινθήρες δαιμονικής πνευματικής δύναμης). Μια αποκάλυψη στην Μπέρτα Ντούντε λέει σχετικά:

«Λάβετε υπόψη σας ότι σας περιβάλλουν συνεχώς δυνάμεις που δεν είναι φιλικές απέναντι σας· δεν χρειάζεται όμως να τις φοβόσαστε, όταν είσαστε υπό την προστασία Μου, γιατί τότε είναι ανίσχυρες, ενώ σεις είσαστε ισχυρότεροι τους.

...Η πρόθεση και μόνο των ανθρώπων να θέλουν να αποκτήσουν μία γνώση δίχως να απευθυνθούν γι' αυτό στη σωστή πηγή, μπορεί να τους παρασύρει σε μία επικίνδυνη περιοχή, από την οποία με μεγάλη δυσκολία μπορούν να σωθούν. Όταν κάποιος θέλει να ξεφύγει από τα γνωστά πλαίσια, να βιώσει ιδιαίτερες καταστάσεις και να εντυπωσιάσει τους άλλους με τις ασυνήθιστες γνώσεις του, αυτό τον φέρνει σε αυτό το επικίνδυνο πεδίο, όπου σκοτεινές δυνάμεις ασκούν βία πάνω του και σκοτίζουν τα μάτια του.

Εν όψει δε του τέλους, ο κίνδυνος είναι αυξημένος, καθώς το σύμπαν είναι γεμάτο με πνεύματα που χύνουν το δηλητήριο τους (προς Εφεσίους, 6, 12) και που υπηρετούν πιστά τον αντίπαλό Μου στην επιχείρηση καταστροφής των ανθρώπων. Η επήρειά του είναι τεράστια, για το λόγο ότι ο άνθρωπος δεν του αντιστέκεται, ενώ θα μπορούσε να κυριαρχήσει πάνω του, εάν παραδινόταν με εμπιστοσύνη σε Μένα, στον Ιησού Χριστό, που τον νίκησα κατά κράτος με το θάνατο Μου στο σταυρό.

Αλλά ο άνθρωπος, αντί να καλέσει Εμένα, καλεί άλλες δυνάμεις στο σύμπαν και αυτές τον ακούν και τον ικανοποιούν, με ένα τρόπο όμως που συχνά φέρνει περισσότερο σκοτάδι παρά διαύγεια.

¹ Σχετικά με την πτώση των αγγέλων βλ. τα «αντίστοιχα κεφάλαια στο "Μεγάλο Μυστήριο"».

² Αναλυτικά για τα ηλεκτρόνια βλ. στο υποκεφάλαιο με τίτλο "Το Άγιο Πνεύμα και οι δυνάμεις του αιθέρα".

...Σας περιτριγυρίζουν πολλοί δαίμονες, αλλά δεν μπορούν να σας βλάψουν, εφ' όσον με την προσευχή σας καταφεύγετε σε Μένα, Μου είσαστε αφοσιωμένοι με την καρδιά σας και θέλετε να υπηρετείτε μόνο Εμένα...

...Αυτά τα δαιμονικά πνεύματα επιχειρούν να επιτεθούν στον κάθε άνθρωπο, που έχει διαλέξει με τη θέληση του να ανήκει σε Μένα. Αλλά πάντοτε θα στέκομαι Εγώ στη μέση, ανάμεσα σε σας και σε εκείνα, που Με φοβούνται και μπροστά στο φως τρέπονται σε φυγή. Γι' αυτό μην τα φοβόσαστε. Όσο εμπιστεύεστε τον εαυτό σας σε Μένα, τίποτα κακό δεν μπορεί να σας συμβεί και θα μπορείτε να αντισταθείτε σε κάθε επίθεση χάρη στην ενισχυμένη δύναμη που σας παρέχω. Δεν πρόκειται να σας πειράξουν, γιατί σας προστατεύω Εγώ ο Ίδιος σε κάθε ανάγκη ή κίνδυνο και αφού εργάζεστε για Μένα, μπορείτε να είσαστε κάθε στιγμή βέβαιοι για τη βοήθειά Μου».

Επομένως, οι δαίμονες είναι έκπτωτοι άγγελοι, που η φύση τους είναι τελείως κακή και το άλλο χαρακτηριστικό τους είναι ότι δεν έχουν ακόμη αρχίσει την πορεία ταπείνωσης και κάθαρσης μέσα στα φυσικά βασίλεια. Ως εκ τούτου, είναι απλά «σπινθήρες δύναμης» και άρα δεν ανήκουν στις ψυχές που έχουν ήδη επανασυγκροτηθεί εν μέρει μετά τον εγκλεισμό στην ύλη, οι οποίες βρίσκονται ενταγμένες σε μία μακριά μεν, αλλά ανοδική πορεία στο πλαίσιο της φυσικής τάξης.

Από τη Βίβλο, επίσης, είναι γνωστό ότι οι δαίμονες κατά κανόνα δρουν ομαδικά και ότι τους χαρακτηρίζουν συγκεκριμένες σατανικές ιδιότητες. Εκτός αυτού, όπως προαναφέρθηκε, είναι οντότητες που δεν έχουν ενσαρκωθεί ακόμη. Από αυτό το δεδομένο αποδεικνύεται πως είναι λάθος να θεωρεί κανείς ότι όλα ανεξαιρέτα τα πνεύματα στον πνευματισμό είναι δαίμονες, ένα λάθος που υποστηρίζουν όσοι πιστεύουν στη λανθασμένη διδασκαλία ότι οι ψυχές «κοιμούνται» ως τη «δευτέρα παρουσία» και άρα δεν υπάρχουν ψυχές νεκρών, όπως θέλει να αποδείξει πνευματισμός.

Πάντως, οι δαίμονες δεν είναι ούτε διάβολοι * ούτε ψυχές πεθαμένων ούτε κάτοικοι άλλων κόσμων.

Είναι γεγονός ότι παρ' όλα αυτά πολλές φορές παρουσιάζουν μία εξαιρετική ευστροφία. Όποιος γνωρίζει περιπτώσεις δαιμονισμού, ξέρει ότι συχνά οι δαιμονικές οντότητες είναι ικανές να δώσουν πολύ έξυπνες, αν όχι εκπληκτικές απαντήσεις. Αλλά οι γνώσεις τους είναι περιορισμένες, γιατί είτε είναι οι δικές τους είτε των ανθρώπων που έχουν καταλάβει, αν και επιδεικνύουν επίσης μεγάλη ικανότητα μάθησης, προκειμένου να επιτύχουν τους σκοπούς τους. Ως εκ τούτου η ευφυΐα τους είναι μία καθαρά κοσμική ευφυΐα και μόνο εύπιστους ή ανθρώπους με εγκόσμιο πνεύμα μπορεί να πείσει.

Φυσικά, στην «ορθολογιστική» μας εποχή τέτοιες οντότητες φαίνονται απίθανες και καθαρά προϊόντα της φαντασίας κάποιων ανθρώπων. Το γεγονός όμως ότι υπάρχουν στην πραγματικότητα αποδεικνύεται όχι μόνο από τις περιπτώσεις καταληψίας ή δαιμονισμού, αλλά και από τις ίδιες τις μαρτυρίες τους, όταν παρουσιάζονται σε έναν άνθρωπο, σύμφωνα και με τη φιλική προς τα UFO διακείμενη φιλολογία. Στα βιβλία του Έντουαρντ Κορκόφσκι π.χ., όπου παραθέτει διάλογους μεταξύ κατοίκων της Γης και «εξωγήινων», οι τελευταίοι φέρονται να δηλώνουν για τον εαυτό τους ότι είναι ασώματες υπάρξεις. Ήδη αυτό από μόνο του μαρτυρεί ότι δεν είναι φωτεινές ή αγγελικές οντότητες, αφού εκείνες, όπως και οι άνθρωποι, έχουν μια κανονική, συμμετρική σωματική μορφή, σύμφωνα και με τη Βίβλο, όπου επίσης μαρτυρείται ότι οι άνθρωποι και κατά πρότυπο λόγο οι άγγελοι, ως τέλεια όντα δημιουρ-

* Σ.τ.μ.: Σχετικά με τη φύση δαιμόνων και διαβόλων βλ. Βάλτερ Λουτς "Θεός και Δημιουργία".

γήθησαν καθ' ομοίωση του Θεού, με μία αρμονική δηλαδή σωματική διάπλαση (προς Κορινθίους Α' 15,40 & 44).

Στα βιβλία του Κορκόφσκι, αντίθετα, περιλαμβάνονται επανειλημμένως δηλώσεις όπως αυτή: «Καθώς κοίταζα τα άστρα, ένας αστραφτερός σπινθήρας με πλησίασε από μακριά. Μπήκε στο κεφάλι μου από την αριστερή πλευρά και μου μίλησε τόσο δυνατά που η ηχώ αντήχησε σε όλο μου το κεφάλι».

Στο σημείο αυτό, βέβαια, μπορεί κάλλιστα να αντικρούσει κάποιος ότι και οι εξωγήινοι έχουν μια μορφή και άρα δεν μπορεί να είναι δαιμονικές οντότητες, που σύμφωνα με τα παραπάνω είναι ασώματοι σπινθήρες δύναμης.

Κατ' αρχάς, όπως είναι γνωστό από τις νέες αποκαλύψεις, επαφές με κατοίκους άλλων ουράνιων σωμάτων υπάρχουν μεν, γίνονται όμως αποκλειστικά με πνευματική κι όχι υλική σωματική μορφή, επιπλέον είναι μεμονωμένες και σπάνιες, καθ' ότι, τέτοιες εμφανίσεις είναι συνδεδεμένες με πολύ εξαιρετικές προϋποθέσεις.

Αποτελούν δηλαδή μόνο μία εξαίρεση, που δεν παρουσιάζεται συχνά ή μαζικά. Όπως θα δούμε και στη συνέχεια του βιβλίου, δεν υπάρχει κανένας υλικός γήινος κόσμος που οι κάτοικοί του μπορούν να τον εγκαταλείψουν σωματικά, χωρίς να χάσουν τη ζωή τους, καθ' ότι οι συνθήκες ζωής σε κάθε αστρικό σώμα είναι τελείως διαφορετικές.

Αλλά οι δαίμονες συχνά σχηματίζουν ενώσεις μυριάδων σπινθήρων δύναμης, όπως λέει και η Βίβλος, όταν μιλά για «λεγεώνες» κακών πνευμάτων σε περιπτώσεις δαιμονισμού (π.χ. Ιωάννη 5, 9) και έτσι ενωμένοι έχουν τη δυνατότητα να πάρουν στα φυσικά μάτια του ανθρώπου σχεδόν οποιαδήποτε μορφή, ανθρώπινη ή κάποια άλλη, όπως ενός UFO λόγου χάρη.

Επομένως, τα διάφορα οχημάτων ΑΤΙΑ που έχουν παρατηρηθεί, δεν είναι παρά παροδικές, φαινομενικές υλοποιήσεις, που γίνονται ορατές μόνο από ανθρώπους εύπιστους ή του ίδιου «μήκους κύματος» με τις οντότητες που τα προκαλούν.

Υπάρχουν πραγματικές εμφανίσεις UFO;

Εάν εξαιρέσει κανείς τις περιπτώσεις απάτης, πλάνης ή προδιάθεσης αυτοπροβολής, εφ' όσον έχει ανοιχτό πνεύμα θα αναγνωρίσει ότι υπάρχουν και «πραγματικές εμφανίσεις UFO» αλλά οι εμφανίσεις αυτές είναι απλά πνευματικά φαινόμενα, χωρίς κανένα υλικό υπόβαθρο, όπως θα φανεί στη συνέχεια.

Ίσως ο αναγνώστης να έχει ήδη μαντέψει ότι ο λόγος που δεν υπήρξαν επιστημονικές αποδείξεις μέχρι τώρα, παρά μόνο υποθέσεις ή άλυτα ερωτηματικά, είναι γιατί πρόκειται για φαινόμενα από τον κόσμο των πνευμάτων που εκδηλώνονται παροδικά στον υλικό μας κόσμο, όταν υπάρχει η επιδεικτική διάθεση και σχετική πρόθεση από κάποιους ανθρώπους, σε συνδυασμό με ανάλογα χαμηλό επίπεδο ωριμότητας.

Για να καταλάβουμε το πώς είναι δυνατό να υπάρχει κάτι, αλλά μόνο ως εκδήλωση κάποιων πνευματικών στοιχείων, θα παραθέσουμε ένα απόσπασμα από μια διδασκαλία που διεξάγεται στον κόσμο του πνεύματος. Συγκεκριμένα, ένα πνεύμα, ο Ρόμπερτ Μπλουμ, από το ομώνυμο έργο του Λόρμπερ, που περιγράφει την εξέλιξη του πρώην Αυστριακού επαναστάτη στον άλλο κόσμο, ρωτάει ένα καθοδηγητικό πνεύμα, που στην πραγματικότητα είναι ο ίδιος ο Κύριος:

«Δεν μπορώ ακόμη να καταλάβω καλά εδώ πέρα τι σημαίνει ο όρος "φαινόμενο". Κατά την αντίληψη μου, ένα φαινόμενο είναι ο κατοπτρισμός ενός πραγματικά υφιστάμενου πράγματος ή όντος, είτε έχει επί τούτου δημιουργηθεί προσωρινά, όταν χρειάζεται να εξηγηθεί μια έννοια ή να δοκιμαστεί ένα πνεύμα, αλλά μόλις επιτελέσει την υπηρεσία του, παύει πάλι να υπάρχει».

Και απαντά το φωτεινό πνεύμα, δηλαδή ο Κύριος: *«Κοίτα, στον πνευματικό κόσμο ένα φαινόμενο είτε είναι απλά απεικόνιση ενός πραγματικά υφιστάμενου πράγματος ή είναι το πρότυπο για μία νέα δημιουργία...».*

Το συμπέρασμα είναι, επομένως, ότι στον κόσμο του πνεύματος υπάρχουν τόσο εικόνες όσο και πραγματικότητες. Ή, κατά μία άλλη διατύπωση, στην Μπέρτα Ντούντε λέγεται:

«Στον πνευματικό κόσμο η ψυχή είναι από μόνη της ο δημιουργός του περιβάλλοντος της. Κινείται σε ένα χώρο που τον δημιουργεί η ίδια με τις επιθυμίες και τους πόθους, τις σκέψεις και τη βούληση της. Μόνο που όλα τα πράγματα που την περιβάλλουν δεν είναι ούτε πια υλικά αλλά ούτε και άφθαρτα πνευματικά, παρά είναι φαντάσματα, δημιουργήματα της επιθυμίας της, που εξαφανίζονται με όσο πιο πολύ πάθος τα κυνηγάει».

Αντίθετα, η ψυχή που στον άλλο κόσμο στέκεται μέσα στο θείο φως, ζει την πραγματικότητα. Διότι η μοναδική αληθινή και αναλλοίωτη πραγματικότητα είναι ο Λόγος και οι πνευματικές δημιουργίες του Θεού στο φωτεινό βασίλειο, που είναι η τέλεια έκφραση της σοφίας Του. Αυτό μπορεί να κατανοηθεί πιο παραστατικά με ένα παράδειγμα από τη μεταθανάτια επικοινωνία του πνεύματος του Ιουλίου Καίσαρα με έναν υψηλόβαθμο αξιωματούχο στη Γη, που έχει λάβει πρόσκαιρα την πνευματική όραση, από τη «Μεγάλο Ευαγγέλιο του Ιωάννη» (VII 219. 15) του Λόρμπερ;

«Εδώ, λοιπόν, βρίσκεται η αιώνια και τεράστια διαφορά ανάμεσα στον Θεό και σ' εμάς τους ανθρώπους, που του μοιάζουμε, δηλαδή στο ότι μόνο ο Θεός μέσα από τις μεγάλες σκέψεις του μπορεί να δημιουργήσει ανθρώπους με τέλεια, αυτόνομη και απόλυτα ελεύθερη ύπαρξη, ενώ εμείς τα πνεύματα μπορούμε, βέβαια, να δώσουμε φαινομενική ύπαρξη σε πλάσματα της φαντασίας μας, δεν μπορούμε όμως να τα κάνουμε πραγματικά. Έτσι κι ο κόσμος, που κατοικεί ένα πνεύμα (που δεν έχει φτάσει ακόμη στην τελείωση) είναι περισσότερο ένα φάντασμα παρά μία πραγματικότητα. Γιατί πνεύματα πιο τέλεια από μένα με άφησαν να δω το δικό τους κόσμο, που βρίσκεται στο ίδιο σημείο και οι κόσμοι αυτοί παρουσίαζαν μια τελείως διαφορετική εικόνα απ' αυτόν όπου κατοικώ. Όμως, αυτό θα το καταλάβεις τελείως μόνο όταν κατοικήσεις κι εσύ τον εσωτερικό σου πνευματικό κόσμο».

Το σημείο αυτό εξηγείται αναλυτικότερα στο στίχο 10:

«Κάπως έτσι, όμως, είναι τα πράγματα στον πνευματικό μας κόσμο. Η μόνη διαφορά ανάμεσα στο δικό μας και το δικό σας κόσμο βρίσκεται στο εξής: Εμείς τα πνεύματα μένουμε ουσιαστικά στον απόλυτα δικό μας κόσμο, ενώ εσείς μένετε στον κόσμο του Θεού. Γιατί ο δικός μας κόσμος είναι το έργο των σκέψεων, των ιδεών, των επιθυμιών και της βούλησης μας. Ο δικός σας κόσμος, όμως, είναι έργο της Αγάπης, των Σκέψεων, των Ιδεών και της Βούλησης του Θεού».

Επίσης, σε μια καταγραφή της Μπέρτα Ντούντε λέγεται:

«Την πνευματική όραση την αποκτά η ψυχή μόνο μετά από έναν ορισμένο βαθμό ωριμότητας και τότε πλέον περιβάλλεται από φως. Αντίθετα, πνευματικό σκοτάδι περιβάλλει εκείνες τις ψυχές που δεν μπορούν να δουν τίποτα, διότι δεν έχουν αποκτήσει ακόμα την πνευματική όραση. Τα γήινα πράγματα που λαχταρούν, τα βλέπουν να στέκονται ορατά μπροστά στα μάτια τους, μόνο που δεν είναι παρά φαντασιώσεις, που δεν υφίστανται στην πραγματικότητα. Απλά, παρουσιάζονται στην ψυχή εξαιτίας της επιθυμίας της γι' αυτά, αλλά δεν είναι παρά χίμαιρες που εξαφανίζονται μόλις θελήσει να τα πιάσει και να τα χρησιμοποιήσει...».

Κατά αντιστοιχία λοιπόν στο γήινο πεδίο, τα ΑΤΙΑ αποτελούν μια πραγματικότητα για τους ανώριμους ανθρώπους που τα βλέπουν, ενώ στο φως της αλήθειας είναι ψεύτικα και απατηλά, καθώς δεν είναι παρά παροδικής φύσης. Τούτο βέβαια σημαίνει ότι οι εμπειρίες όσων βλέπουν ΑΤΙΑ υποκειμενικά για τους ίδιους

είναι πραγματικές, μολονότι μόνο αυτά τα φαινόμενα και μόνο προσωρινά, αφού δεν έχουν μόνιμη και πραγματική υπόσταση.

Πολλές καταγραφές της Ντούντε τονίζουν το γεγονός ότι η βούληση του ανθρώπου με την ποιότητα και τις επιλογές της καθορίζει τι είδους πνεύματα τον περιβάλλουν και εμπνέουν τις σκέψεις του, ανεξάρτητα από το αν ο ίδιος έχει ή όχι συνείδηση αυτού του νόμου, που αντικατοπτρίζει τη δύναμη της βούλησης του.

Ο νόμος δε αυτός λειτουργεί-όπως κάθε άλλος- με θετικά ή αρνητικά αποτελέσματα, καθώς εξαρτάται αποκλειστικά από τον ίδιο τον άνθρωπο εάν θα δρέψει καλούς ή κακούς καρπούς, δεδομένου ότι κανένας δεν εμποδίζεται να αποκτήσει τη γνώση, απεναντίας προωθείται σε αυτό με κάθε τρόπο. Οι περισσότεροι εντούτοις δεν ενδιαφέρονται για την κατάκτηση της απόλυτης αλήθειας και γι' αυτό η θέλησή τους χωλαίνει σε αυτό τον τομέα.

Η αυθεντική, θεϊκή αλήθεια είναι ένα πνευματικό φως και είναι ευνόητο ότι για κάποιον που έχει σκοτεινά σημεία στην ψυχή του, η επαφή με ένα τέτοιο φως μπορεί να του είναι δυσάρεστη. Αυτό εξηγεί επίσης γιατί ορισμένοι θέλγονται και αισθάνονται ευχαρίστηση με κάτι που σε άλλους προξενεί πραγματική απέχθεια· γιατί ο άνθρωπος έλκεται πάντα από πνευματικά στοιχεία συγγενικά με εκείνα που κρύβει και ο ίδιος μέσα του. Από αυτό γίνεται κατανοητό γιατί μερικοί αισθάνονται καλά στη μεγαλύτερη ασχήμια, στις πιο αρρωστημένες ή ζοφερές καταστάσεις, παρ' όλο που συχνά υποφέρουν μεγάλα βάσανα.

Ως επί το πλείστον δε δεν μπορούν να απελευθερωθούν με τις δικές τους δυνάμεις από μια τέτοια νοσηρή κατάσταση, ακριβώς επειδή τους εμποδίζει το γεγονός ότι ορισμένα τμήματα της ψυχής τους θέλγονται από εξωτερικά πνευματικά στοιχεία ίδιων κραδασμών και ποιότητας.

Όπως λοιπόν ο καθένας με την ψυχοσύνθεση του και συνεπώς και τη βούληση του έλκει τις αντίστοιχες πνευματικές δυνάμεις, που επηρεάζουν και διαμορφώνουν τις σκέψεις του, κατά αντίστοιχο τρόπο παράγει και ο εγκέφαλος του εικόνες που ανταποκρίνονται στο επίπεδο της πνευματικότητάς του. Έτσι εξηγείται επίσης το πώς μπορεί κάποιος να βλέπει φανταστικές εικόνες, που οι άλλοι δεν μπορούν να δουν, επειδή πρέπει να έχει την ψυχική προδιάθεση για να τις δει.

Πιστεύουμε ότι κατέστη σαφές πώς για ορισμένους συμπολίτες γίνονται πραγματικά εμφανίσεις ΑΤΙΑ, αλλά αυτές είναι απλά, εφήμερα, υποκειμενικά φαινόμενα, που παράγονται από δαιμονικές δυνάμεις και όχι αυθεντικά, υπαρκτά διαστημόπλοια εξωγήινων, διότι όπως λέγεται στην Ντούντε:

«Στην τελευταία εποχή (ο παράγοντας τον κακού) θα προσπαθήσει μεταξύ άλλων να εξαπατήσει τους ανθρώπους, καταφεύγοντας σε διάφορες υλοποιήσεις μπροστά στα μάτια μεμονωμένων ατόμων θα κάνει να εμφανιστούν αντικείμενα, που δεν έχουν υλική υπόσταση, παρά είναι απλά αέρινοι σχηματισμοί, οι οποίοι παρουσιάζονται σε εκείνους που θέλουν να βιώσουν κάτι το ασυνήθιστο και σαν συνέπεια εύκολα μπορούν να επηρεαστούν από τον εχθρό Μου».

«...Τι ελπίζετε, λοιπόν, εσείς οι άνθρωποι από αυτές τις εμφανίσεις; Επιπλέον, πιστεύετε και στις υποσχέσεις που προέρχονται από κατώτερα πνεύματα του άλλου κόσμου, με αποτέλεσμα να πορεύεστε περισσότερο από οποτεδήποτε άλλοτε στο σκοτάδι. Αυτά που νομίζετε ότι βλέπετε δεν είναι ορατά δημιουργήματά Μου, παρά ψεύτικα κατασκευάσματα. Και τα έχει κατασκευάσει εκείνος που εκμεταλλεύεται τις επιθυμίες και τη ζωή αυτών των ανθρώπων, που επειδή φοβούνται μην τη χάσουν, προσκολλώνται πάνω της και έτσι με την επιθυμία τους αυτή ενισχύουν τη δύναμή του. Έτσι και οι ένοικοι αυτών των “ορατών αντικειμένων” προέρχονται από το δικό του κόσμο και απλά υλοποιούνται για λίγη ώρα, για να εξαφανιστούν και πάλι».

Ο λόγος λοιπόν που δεν βλέπουν όλοι ΑΤΙΑ είναι, γιατί, όπως αναλύθηκε, αυτό εξαρτάται από το επίπεδο ωριμότητας του κάθε ανθρώπου, που με την προαίρεση του επιλέγει συνειδητά τις πνευματικές δυνάμεις που τον επηρεάζουν, γι' αυτό και λέγεται στην Μπέρτα Ντούντε:

«Το βέβαιο είναι ότι εκείνοι που ισχυρίζονται ότι έχουν δει τέτοια αντικείμενα, συνδέονται κατά έναν τρόπο με τις δυνάμεις του κάτω κόσμου· το αποτέλεσμα είναι ότι γίνονται δέσμιοι της δύναμης που διαθέτει ακόμη ο κυρίαρχος του σκότους, την οποία βάζει ιδιαίτερα σε εφαρμογή την τελευταία εποχή και έτσι στρέφονται προς αυτόν με τη θέληση τους.

»Η δύναμη του εκδηλώνεται υπό τη μορφή διαφόρων φαινομένων που, όσο προχωράει ο καιρός προς το τέλος, πλουτίζονται με όλο και περισσότερες λεπτομέρειες, πράγμα που αποτελεί επίσης ένα δείγμα της τοποθέτησης των ανθρώπων απέναντι Μου. Γιατί εκείνοι που πιστεύουν βαθιά, δεν πρόκειται να βιώσουν τέτοια φαινόμενα...».

Υπάρχει επικοινωνία μεταξύ των κατοίκων των άστρων στο υλικό επίπεδο;

Το ερώτημα αυτό είναι εξαιρετικά σημαντικό, γιατί εάν θεμελιωθεί ότι κάτι τέτοιο δεν ισχύει, αποδεικνύεται συνακόλουθα ότι οι εμφανίσεις ΑΤΙΑ και οι επαφές με εξωγήινους στην πραγματικότητα είναι πνευματικά και όχι υλικά φαινόμενα, παρά τις πιθανές υλοποιήσεις που ενδεχομένως τα συνοδεύουν και από αυτό απορρέει το συμπέρασμα ότι όλες οι συνδέσεις μεταξύ των ουράνιων σωμάτων είναι μύθοι.

Ο γνωστός φυσικός, αστρονόμος και καθηγητής της αστροναυτικής δρ. Χάιντς Χάμπερ ρωτήθηκε το 1989 εάν μπορεί να φανταστεί ότι υπάρχουν ευφυή όντα και σε άλλα κοσμικά σώματα και εάν ναι, εάν είναι δυνατό να έχουν επισκεφθεί ήδη στο παρελθόν τη Γη.

Η απάντηση στην πρώτη ερώτηση ήταν καταφατική: «Για πάρα πολύ καιρό εμείς οι άνθρωποι φανταζόμασταν ότι είμαστε μοναδικοί στο είδος μας, αλλά στο μεταξύ γίναμε λίγο πιο σοφοί και αναγνωρίσαμε τον πλούτο της δημιουργίας. Μάλιστα, είναι τόσο πλούσια, που υπολογίζεται ότι μόνο στο γαλαξία μας με τα 200 δισεκατομμύρια ήλιους (σ.σ.: ο αριθμός αυτός κατά πάσα πιθανότητα είναι πολλαπλάσια μεγαλύτερος από τις μέχρι τότε υποθέσεις) και τους τουλάχιστον άλλους τόσους πλανήτες, υπάρχουν δέκα χιλιάδες έως ένα εκατομμύριο πλανήτες κατοικούμενοι από ευφυή όντα. Ανάμεσα τους μπορεί να υπάρχουν επίσης μορφές ζωής που από τεχνολογική άποψη είναι ασύγκριτα πιο εξελιγμένες από μας. Επιπλέον, στο σύμπαν υπάρχουν πολλά δισεκατομμύρια αστρικών συστημάτων όπως ο γαλαξίας μας· με άλλα λόγια, το σύμπαν σφύζει από ζωή».

Η παραπάνω διαπίστωση δεν αμφισβητείται σήμερα πια από τους αστρονόμους, όμως σε σχέση με τη δεύτερη ερώτηση, γιατί αυτά τα εξαιρετικά εξελιγμένα όντα δεν μας επισκέπτονται, ο δρ. Χάμπερ απάντησε: «Δεν έχουμε την παραμικρή αντίληψη των τεράστιων αποστάσεων που χωρίζουν τους πλανήτες. Ακόμη και με ένα διαστημόπλοιο που θα προωθείτο με την ταχύτητα του φωτός, θα χρειάζονταν 50 έως 100 χρόνια κατά μέσον όρο για να γεφυρωθούν οι αποστάσεις αυτές. Αλλά η ταχύτητα του φωτός, δηλαδή 300.000 χλμ. το δευτερόλεπτο, δεν μπορεί να αναπτυχθεί...»

(Ερώτηση:) «Γιατί όχι;»

«Κατ' αρχάς για ένα λόγο που έχει να κάνει με τη φυσική θεωρία: Ένα σώμα που διαθέτει μάζα (ύλη), δεν μπορεί ποτέ να φτάσει στην ταχύτητα του φωτός σύμφωνα με τους υπολογισμούς της θεωρίας της σχετικότητας. Κατά δεύτερο, για ένα πολύ χειροπιαστό λόγο ότι δηλαδή το διάστημα δεν είναι άδειο, αντίθετα είναι γεμάτο, λίγο ως πολύ, ομοιόμορφα με σωματίδια (σ.σ.: μόρια κοσμικής σκόνης). Εάν

ένα διαστημόπλοιο που θα ανέπτυσσε μια ορισμένη ταχύτητα – η οποία θα ήταν μάλιστα πολύ κατώτερη των 300.000 χλμ. ανά δευτερόλεπτο – συγκρουόταν με ορμή με αυτά τα σωματίδια, αυτόματα θα υπερθερμαινόταν και στο τέλος θα καιγόταν τελείως. Όχι, ένα διαστημόπλοιο δεν μπορεί ούτε κατά προσέγγιση να φτάσει την ταχύτητα του φωτός. Ως εκ τούτου, το απαιτούμενο διάστημα για να καλυφθεί η απόσταση μεταξύ ξένων πλανητών (σ.σ.: δηλαδή εκτός του ηλιακού μας συστήματος) θα πρέπει να υπολογιστεί στα 100.000 χρόνια».

Αυτή η διαπίστωση του καθηγητή Χάμπερ επιβεβαιώνεται από μια καταγραφή της Μπέρτα Ντούντε από τις 31.7.1955:

«Τα ουράνια σώματα που βλέπετε στο στερέωμα, τα χωρίζουν αγεφύρωτες αποστάσεις, αποστάσεις που εσείς οι άνθρωποι δεν μπορείτε καν να υπολογίσετε και γι' αυτό είναι επίσης αδύνατο να τις καλύψετε. Διότι το κάθε σώμα αποτελεί ένα χωριστό κόσμο και επιπλέον οι κόσμοι αυτοί είναι ερμητικά, απομονωμένοι μεταξύ τους, για το λόγο ότι παρουσιάζουν τελείως διαφορετικές σφαίρες ζωής, αντίστοιχες εκάστοτε με τη σύσταση του ουράνιου σώματος και των κατοίκων του.

...Μία τέτοια προσπάθεια (γεφύρωσης αυτών των αποστάσεων) θα ήταν τελείως μάταιος κόπος. Ποτέ δεν θα μπορέσετε να αποκτήσετε μια σύνδεση με άλλους αστέρες, εκτός απ' αυτή που γίνεται με καθαρά πνευματικό τρόπο. Γίνεται, δηλαδή, μεταβίβαση σκέψεων από εκείνους τους κόσμους, οι οποίες όμως σκέψεις χρησιμεύουν αποκλειστικά στην πνευματική σας πρόοδο και σε καμία περίπτωση δεν σχετίζονται με τις έρευνες που σχεδιάζετε στο κοσμικό διάστημα.

...Εάν, λοιπόν, επιδιώκετε να αξιοποιήσετε τις επιστημονικές σας γνώσεις προς όφελος των συνανθρώπων σας, τότε θα ενισχύσω κι Εγώ με την ευλογία Μου το έργο σας, γιατί τότε τηρείται ο νόμος της θείας Τάξης Μου, αλλά πρέπει βέβαια να παραμείνετε στο πλαίσιο αυτής της τάξης. Οφείλετε να σέβεστε τους νόμους που σας έδωσα και τους οποίους αναγνωρίζετε ευκρινώς σε όλα τα δημιουργήματα. Και ένας απ' αυτούς τους νόμους είναι η μεγάλη απόσταση της Γης σας από τα άλλα αστρικά σώματα. Ένας από αυτούς είναι επίσης η απομόνωση του κάθε σώματος από τα άλλα, μία απομόνωση που σηματοδοτείται από τη στρατόσφαιρα, το χώρο που είναι κενός από αέρα, πράγμα που καθιστά αδύνατη την παραμονή ενός ανθρώπου στο χώρο αυτό και γι' αυτό το λόγο θα έπρεπε αυτό να σας δείχνει φανερά από μόνο του ότι Εγώ ο Ίδιος σας έχω απομονώσει.

Έστω κι αν εσείς πιστεύετε ότι μπορείτε να ξεπεράσετε τέτοια εμπόδια, οι προσπάθειες σας είναι καταδικασμένες να αποτύχουν. Θα επισύρετε την καταστροφή σας, εάν τολμήσετε να διεισδύσετε σε περιοχές που τις κρατά κλειστές για σας. Το μόνο που αποδεικνύετε με αυτό, είναι η ύβρις να πιστεύετε ότι μπορείτε να θέτετε εκτός δράσης θεϊκούς νόμους της φύσης.

Αποδεικνύετε έτσι ότι δεν αναγνωρίζετε ούτε τους νόμους ούτε το Νομοθέτη και ότι στην ουσία οι άνθρωποι είσαστε ώριμοι πια για μία ριζική αναμόρφωση της Γης. Γιατί σας λείπει η κύρια επίγνωση, ότι πάνω από σας υπάρχει Ένας που έχει την τελευταία λέξη· αλλά εσείς δεν Τον γνωρίζετε, γιατί αλλιώς δεν θα επιχειρούσατε ένα εγχείρημα που δεν επιτρέπεται στους κατοίκους αυτής της Γης, να βάζετε δηλαδή σαν στόχο των ερευνών σας ξένους κόσμους, που για σας θα παραμείνουν τελείως απρόσιτοι».

Στο ίδιο κείμενο δίνεται η απάντηση στο ερώτημα γιατί ο Δημιουργός απομόνωσε τους κόσμους μεταξύ τους:

«Κάθε ουράνιο σώμα εξυπηρετεί την ωρίμανση των πνευματικών όντων, όμως το επίπεδο της ωριμότητας τους είναι τόσο διαφορετικό, ώστε χρειάζονται αντίστοιχες διαφορετικές δημιουργίες· αλλά στις δημιουργίες αυτές δεν θα μπορούσατε να

επιβιώσετε εσείς οι άνθρωποι και γι' αυτό δεν πρόκειται ποτέ να υπάρξει επαφή με εκείνους τους κόσμους».

Σε ένα άλλο κείμενο της Ντούντε από τις 16.7.1960 μεταξύ άλλων αποκαλύπτονται τα εξής:

«Αμέτρητα ουράνια σώματα περιστρέφονται στο διάστημα και το καθένα απ' αυτά έχει την αποστολή να συντελεί στην ωρίμανση των ανώριμων πνευμάτων. Κι έτσι καταλαβαίνετε τώρα τι εννοούν τα λόγια: "Στο σπίτι του Πατέρα Μου υπάρχουν πολλά διαμερίσματα"... Το κάθε άστρο δε φιλοξενεί τις ψυχές εκείνες, των οποίων το επίπεδο ωριμότητας αντιστοιχεί στις συνθήκες που επικρατούν στο συγκεκριμένο ουράνιο σώμα. Ή, με άλλα λόγια, οι δυνατότητες εξέλιξης είναι διαφορετικές στο κάθε άστρο και οι ψυχές στέλνονται αντίστοιχα εκεί, όπου οφείλουν να ωριμάσουν».

«Όλα όσα βλέπετε είναι δημιουργίες που φιλοξενούν όντα, τα οποία πρέπει να τελειοποιηθούν περαιτέρω. Αντίθετα, τα τέλεια όντα δραστηριοποιούνται στο βασίλειο του Φωτός και δεν χρειάζονται "ορατές" δημιουργίες πλέον σαν τόπο κατοικίας.

Όλα αυτά τα σώματα μέσα στο σύμπαν απέχουν αφάνταστα μεταξύ τους και ούτε μεταξύ τους υφίσταται κάποια προσέγγιση. Οι κάτοικοι όλων αυτών των κόσμων είναι δέσμοι του κόσμου τους, του αστρικού σώματος που τους φιλοξενεί.

Μόνο όταν κατακτήσουν ένα συγκεκριμένο βαθμό ωριμότητας, μπορούν ν' αλλάξουν τόπο διαμονής, αλλά όχι αυθαίρετα, παρά σύμφωνα με το βασικό νόμο του Θεού, στον οποίο πρέπει να υπόκεινται όλες οι δημιουργίες Του, όπως και όλα τα πλάσματα που τις κατοικούν. Γι' αυτό είναι ανόητο να νομίζει κανείς ότι οι κάτοικοι εκείνων των κόσμων μπορούν αυτόβουλα να τους εγκαταλείπουν και να ταξιδεύουν σε άλλα αστρικά σώματα, χωρίς να φοβούνται ότι θα εξολοθρευθούν. Διότι οι συνθήκες ζωής είναι διαφορετικές στο κάθε άστρο και δεν μπορούν να τεθούν εκτός ισχύος».

Πάρα πολλά κείμενα της Μπέρτα Ντούντε υπογραμμίζουν την ατέλειωτη ποικιλία και τη διαφορετικότητα του ενός κόσμου από τον άλλο: «Επειδή λοιπόν όλες οι δημιουργίες κυβερνώνται από διαφορετικούς φυσικούς νόμους, γι' αυτό και η σύνθεση κάθε ουράνιου σώματος από υλική άποψη διαφέρει τόσο ριζικά: και εκτός αυτού, οι βασικές προϋποθέσεις που καθορίζουν τις συνθήκες διαβίωσης των κατοίκων τους αποκλίνουν τόσο μεταξύ τους, ώστε η ανθρώπινη επιστήμη θα βρισκόταν αντιμέτωπη με ένα τελείως άλυτο αίνιγμα, εάν επιχειρούσε να ερευνήσει τις δημιουργίες αυτές καθαρά επιστημονικά».

Από τα παραπάνω προκύπτει ότι δεν υπάρχει ούτε ένα ουράνιο σώμα που να μοιάζει με ένα άλλο και για το λόγο αυτό είναι λάθος να νομίζουν οι άνθρωποι ότι είναι μόνο ζήτημα χρόνου, ώσπου να κατακτήσουν το κοσμικό διάστημα.

Ίσως αυτό για πολλούς να μην είναι αυτόματα πιστευτό, ωστόσο, όταν σκεφτεί κανείς ότι όντως έχει αποδείξει η επιστήμη ότι κανένα δημιούργημα πάνω στη γη δεν μοιάζει απόλυτα με κανένα άλλο και, επίσης, αν λάβει κανείς υπόψη αυτό που λέγεται στην Μπέρτα Ντούντε, ότι όλος ο χώρος πέραν της Γης πρέπει να θεωρηθεί ως υπερπέραν, τότε μπορεί κάποιος να αντιληφθεί ίσως ότι οι «διαφορετικοί» κόσμοι δεν είναι μόνο υλικοί αλλά, αντίθετα, ότι υπάρχουν αμέτρητες ενδιάμεσες βαθμίδες ανάμεσα στους υλικούς και τους πνευματικούς κόσμους.

Γι' αυτό λέγεται σε ένα άλλο σημείο: «Δεν υπάρχει κανένας γήινος – υλικός κόσμος, που οι κάτοικοί του μπορούν να τον αφήσουν χωρίς να χάσουν της ζωής τους κι αυτό ισχύει παντού, είτε στη Γη είτε σε άλλα σώματα που φέρουν έμβια όντα με στερεή σύσταση, η οποία ποικίλλει, ανάλογα με τη σύσταση του εκάστοτε ουράνιου σώματος, είναι προσαρμοσμένη δηλαδή στις ιδιαίτερες συνθήκες του.

»Δεν υπάρχει, επομένως, καμία δυνατότητα οι κάτοικοι ενός σώματος να μεταβούν σε ένα άλλο, γιατί ο Θεός έχει τοποθετήσει το κάθε έμβιο όν στο σώμα εκείνο ακριβώς όπου επικρατούν αποκλειστικά οι συνθήκες που χρειάζεται για να ζήσει.

Υπάρχουν βέβαια πνευματικές επαφές μεταξύ των διαφορετικών κόσμων, αλλά για πνευματικούς μόνο σκοπούς· δεν είναι δηλαδή επιθυμητό, ούτε δυνατό να προσφέρουν απτά υλικά οφέλη στους κατοίκους ενός σώματος όπως το φαντάζονται, και το επιζητούν οι άνθρωποι».

Από τα παραπάνω καθίσταται αναμφίβολα σαφές ότι μόνο πνευματική επαφή μπορεί να υπάρξει μεταξύ των κατοίκων των διαφόρων πλανητών. Σε σχέση με αυτό, τρία βασικά κριτήρια πρέπει να ληφθούν υπόψη: 1. Τα διαφορετικά μεγέθη των κοσμικών σωμάτων και των κατοίκων τους. 2. Ο διαφορετικός βαθμός φωτός των σωμάτων και των κατοίκων τους. 3. Η διαφορετική σύσταση τους.

Όσον αφορά το πρώτο κριτήριο, πολλές αποκαλύψεις στον Γιάκομπ Λόρμπερ πιστοποιούν ότι τα όντα που κατοικούν ήλιους, πλανήτες ή σελήνες ποικίλουν στο μέγεθος και την εμφάνιση. Έτσι, λόγου χάρη στους ηλιακούς κόσμους υπάρχουν άνθρωποι γιγάντιων διαστάσεων, εν μέρει δε και σε ορισμένους πλανήτες, ανάλογα με το μέγεθος τους, ώστε σε σύγκριση οι κάτοικοι της Γης να φαίνονται λιλιπούτσιοι.

Αρκεί να σκεφτεί κανείς ότι ο ήλιος μας, αν και είναι ένας από τους μικρότερους ήλιους, παρ' όλα αυτά είναι ένα εκατομμύριο φορές μεγαλύτερος από τη Γη, σύμφωνα με τις πληροφορίες στον Λόρμπερ. Κι εντούτοις υπάρχουν άλλοι ήλιοι, που σε σύγκριση μαζί τους είναι και αυτός μικροσκοπικός, όπως επιβεβαιώνει η αστρονομία. Μόνο γύρω από το Σείριο, τον κεντρικό ήλιο του δικού μας ήλιου, περιστρέφονται διακόσια εκατομμύρια ήλιοι, πράγμα που σημαίνει ότι είναι μεγάλος όσο διακόσια εκατομμύρια ήλιοι. Και πάλι υπάρχουν άλλοι κεντρικοί ήλιοι, που αντιπαραβαλλόμενος ο Σείριος μαζί τους μοιάζει με νάνο, αλλά κάτι τέτοιο ξεπερνά ήδη τα όρια της ανθρώπινης φαντασίας.

Όσον αφορά το δεύτερο κριτήριο, θα αναφερθεί εδώ ενδεικτικά πως για τους κατοίκους των ήλιων οι νέες αποκαλύψεις λένε ότι *«όποιος θέλει να επιζηήσει μέσα σε ένα τέτοιο φως και ένα τέτοιο πυρ, πρέπει προηγουμένως να έχει γίνει ο ίδιος ένα τέτοιο φως και ένα τέτοιο πυρ».*

Για το λόγο αυτό οι κάτοικοι των ήλιων στις νέες αποκαλύψεις συμπεριλαμβάνονται στις «οντότητες του φωτός».

Σε ένα βιβλίο του Λόρμπερ, που περιγράφει τα εξωτερικά χαρακτηριστικά του ήλιου μας, με τίτλο «Ο φυσικός Ήλιος» (σε αντιδιαστολή με τον πνευματικό) λέγεται ότι: *«Όταν τα πνεύματα αυτά (σ.σ.: οι άνθρωποι του ήλιου) φτάνουν σε αυτό το δεύτερο κεντρικό ήλιο* από τον προηγούμενο ήλιο, όπου κατοικούσαν, όσο διαποτισμένοι κι αν είναι από φως και πυρ, ωστόσο ερχόμενοι εδώ φαίνονται συγκριτικά να είναι τελείως σκοτεινοί και αφώτιστοι».*

Και ειδικά για το δικό μας πλανητικό ήλιο λέγεται: *«Μπορείτε να το πιστέψετε απόλυτα, ότι ένας άντρας ή μία γυναίκα του ήλιου είναι τόσο εκπληκτικά ωραίοι στο σώμα, που ούτε καν τρία δευτερόλεπτα δεν θα αντέχατε να τους κοιτάξετε χωρίς να το πληρώσετε με τη ζωή σας. Γιατί, εκτός της αριστουργηματικής τελειότητας της μορφής τους, ήδη από μόνη της η σωματική τους ακτινοβολία είναι τόσο ισχυρή, που αν ένας τέτοιος ηλιάνθρωπος στεκόταν σε ένα βουνό σε απόσταση τουλάχιστον ογδόντα χιλιομέτρων, δεν θα ήσασταν και πάλι ικανοί να τον αντικρύσετε εξαιτίας της φοβερής του λάμψης. Εάν βρισκόταν δε πιο κοντά, η λάμψη του θα σας μετέτρεπε σχεδόν αστραπιαία σε στάχτη».*

* Σ.τ.μ.: Για την κατάταξη των ήλιων ανάλογα με το μέγεθός τους βλ. «Θεός και Δημιουργία» και «Μυστήρια της ζωής και της φύσης».

...Θα αναρωτηθείτε βέβαια: «Καλά, εάν έχουν έτσι τα πράγματα, πώς μπορούν τότε οι άνθρωποι του ήλιου να υπάρχουν καν ως μορφές, χωρίς να διαλυθούν δια μιας από το ίδιο τους το φως, αφού σίγουρα θα έχουν ένα λίγο ως πολύ υλικό σώμα;»

Αλλά γι' αυτό έχω φροντίσει Εγώ, ο Ιησούς Χριστός.

Ασφαλώς, στη γη δεν υπάρχει καμία ύλη που να αντέχει στο ισχυρό φως του ήλιου. Όμως, η ύλη του ήλιου υπόκειται σε άλλους νόμους από εκείνους των πλανητών. Ως εκ τούτου η ύλη του σώματος ενός ανθρώπου του ήλιου αποτελείται από τελείως διαφορετικά συστατικά από ό,τι το δικό σας σώμα, εξ ου και αντέχει ακόμη και κάτω από την πιο έντονη ακτινοβολία, για το λόγο ότι είναι πιο πνευματική και συνεπώς πιο απλή από τη δική σας».

Όσον αφορά το τρίτο σημείο, οι νέες αποκαλύψεις στον Γιάκομπ Λόρμπερ αναφέρουν μεταξύ άλλων ότι υπάρχουν πολλά ουράνια σώματα που αποτελούνται από περισσότερες επάλληλες σφαίρες ανόμοιας σύστασης, δηλαδή υλικής, ημιυλικής έως καθαρά πνευματικής υφής. Κάθε σφαίρα δε έχει τους δικούς της κατοίκους και σίγουρα για τους ανθρώπους της Γης είναι ασύλληπτη μία τόσο μεγάλη πολυμορφία και κλιμάκωση της σύστασης τους.

Από την περιγραφή αυτών των διαφορετικών δυνατοτήτων καθ' οδόν προς την πνευματική τελειοποίηση, πρέπει να έχει γίνει πλέον φανερό ότι τα UFO δεν είναι δυνατό να έχουν μία φυσικο-υλική, άρα μόνιμη, υπόσταση, αλλά είναι μόνο εφήμερες υλοποιήσεις. Στις ελάχιστες υπόλοιπες περιπτώσεις τού 2% που δεν ισχύει αυτό, πρόκειται για μορφές αυταπάτης, όπως υπογραμμίζεται στην Ντούντε: *«Στην περίπτωση που είναι πράγματι υλικά τα αντικείμενα που έχουν παρατηρηθεί από ανθρώπους στο στερέωμα, αυτά προέρχονται από την υλική Γη. Στην πραγματικότητα αποτελούν πειράματα που επιχειρούν οι ερευνητές στα πλαίσια της όλο και πιο εντατικής προσπάθειας να κυριαρχήσουν στο ατμοσφαιρικό διάστημα έξω από τη Γη».*

Συνοψίζοντας, πιστεύουμε ότι έχει αποδειχθεί πλέον επαρκώς ότι δεν υπάρχει και ούτε μπορεί να υπάρξει σύνδεση με κατοίκους άλλων ουράνιων σωμάτων, ειμή μόνο πνευματικής μορφής.

Οι εξωγήινοι και τα διαπλανητικά ταξίδια

Με βάση τα προηγούμενα οι ισχυρισμοί ορισμένων ότι έχουν εκούσια ή ακούσια απαχθεί από εξωγήινους, δεν μπορεί παρά να είναι πνευματικά μόνο βιώματα, δηλαδή όνειρα, υπνοβασίες, αστρικά ταξίδια ή πνευματιστικής προέλευσης οράσεις. Οι άνθρωποι αυτοί βιώνουν όντως μια πραγματική κατάσταση, όμως αυτό δεν γίνεται συνειδητά, γιατί δεν είναι η σωματική τους ύπαρξη που δρα και πάσχει, αλλά η ψυχική. Υπό ορισμένες δε προϋποθέσεις η ψυχή μεταφέρει στη συνειδητή κατάσταση τις εμπειρίες της, πράγμα για το οποίο αποφασιστικό ρόλο παίζει η ικανότητα ανάμνησης των πεπραγμένων στην ασυνείδητη φάση.

Δεδομένου όμως ότι τέτοια ταξίδια σε μακρινούς αστρικούς κόσμους δεν μπορούν να γίνουν από το σώμα ενός ανθρώπου, κατά συνέπεια όποιος ισχυρίζεται κάτι τέτοιο είτε έχει δυσκολία να ξεχωρίσει τον κόσμο των ονείρων από τον πραγματικό είτε δεν λέει συνειδητά ολόκληρη την αλήθεια.

Ο, τι λοιπόν ισχύει για τα διαπλανητικά ταξίδια σύμφωνα με τα παραπάνω, ισχύει επίσης και για τις υποτιθέμενες απαγωγές από εξωγήινα όντα, όπου η «απαγωγή» αφορά μόνο την ψυχή, που μπορεί πραγματικά υπό ορισμένες προϋποθέσεις να εγκαταλείψει το σώμα της. Αυτό γίνεται π.χ. στην κατάσταση του ύπνου ή της αναισθησίας, αν και η ψυχή μέχρι τον επίγειο θάνατο παραμένει συνδεδεμένη με το σώμα με ένα αόρατο «οδυλικό ή ζωτικό» λώρο ή χορδή. Ο μοναδικός λόγος που οι περισσότεροι άνθρωποι δεν το γνωρίζουν αυτό, είναι επειδή κατά γενικό κανόνα δεν υπάρχει και η δυνατότητα ανάμνησης της εξόδου της ψυχής από το σωματικό της φορέα.

Κατά την έξοδο αυτή η ψυχή πηγαίνει στη δική της σφαίρα. Κατά συνέπεια είναι απολύτως εύλογο ότι εκείνοι που είναι στραμμένοι συνειδητά ή υποσυνείδητα προς τη σφαίρα του κακού και πιθανόν τους απασχολεί υπέρ το δέον η σκέψη υπεραισθητών και μακρινών κόσμων, έλκουν από τις πνευματικές σφαίρες οντότητες με την ίδια ή συγγενική προδιάθεση.

Σε συσχέτιση με το θέμα αυτό πρέπει επίσης να αναφερθεί η δυνατότητα αρπαγής (ή ανύψωσης) του ανθρώπου, αλλά σαν αποτέλεσμα της ενέργειας του Αγίου Πνεύματος, ένα γεγονός που περιγράφεται, στη Βίβλο, στις νέες αποκαλύψεις και στη μυστικιστική φιλολογία όπως π.χ. στο «Κάστρο της ψυχής» της μυστικίστριας Θηρεσίας της Άβιλας.

Στην περίπτωση αυτή πρόκειται για εκστάσεις ή αιωρήσεις του πνεύματος, που είναι ένα και το αυτό στην ουσία. Γράφει συγκεκριμένα η Θηρεσία: «Η νομίζετε μήπως ότι είναι μικρός ο τρόμος που παίρνει κάποιος όταν έχει πλήρως τις αισθήσεις του και ξαφνικά αντιλαμβάνεται πως η ψυχή του ανυψώνεται, χωρίς να ξέρει από ποιον και για πού; Γιατί την πρώτη στιγμή δεν είναι βέβαιος ότι αυτό προέρχεται από τον Θεό.

...Όταν το πνεύμα ανυψώνεται αιφνίδια φαίνεται πραγματικά σαν να αποχωρεί από το σώμα. Κι εντούτοις, παράλληλα υπάρχει η βεβαιότητα ότι δεν έχει έρθει ο θάνατος. Για λίγες στιγμές, πάντως, ο ίδιος ο άνθρωπος δεν μπορεί να πει αν η ψυχή του είναι εντός ή εκτός του σώματος. Όταν επανέλθει όμως έχει την αίσθηση ότι είχε βρεθεί σε μια χώρα τελείως αλλιώτικη από αυτή που ζούμε».

Τηρουμένων των αναλογιών, λοιπόν, αντίστοιχες «αρπαγές» της ψυχής προκαλούνται επίσης από πνεύματα του άλλου κόσμου, μόνο που τότε οι «αρπαγέντες» δεν έρχονται σε επαφή με ουράνιες οντότητες και σφαίρες, αλλά με αστρικές σφαίρες και οντότητες που αντί για αγάπη προξενούν φόβο. Είναι αυτονόητο ότι ο καθένας που βιώνει μια τέτοια επαφή την ερμηνεύει χρωματίζοντας τη σύμφωνα με τις πεποιθήσεις του και τις προσλαμβάνουσες παραστάσεις που έχει. Έτσι αν πιστεύει λόγου χάρη στους εξωγήινους, θα είναι της γνώμης ότι οι οντότητες που συνάντησε είναι αρειανοί ή κάτι παρόμοιο.

Άξια μνείας είναι επίσης μία αποκάλυψη της Θηρεσίας της Άβιλας, που ομολογούσε ότι δεν είχε καμία δυνατότητα να αντισταθεί σε μια τέτοια «αρπαγή». Απεναντίας, όσο περισσότερο το προσπαθούσε στην αρχή τουλάχιστον, επειδή, προς μεγάλη της ενόχληση, καμιά φορά συνέβαινε παρουσία τρίτων, τόσο πιο ορμητικές ήταν αυτές οι «αρπαγές».

Παρεμφερείς είναι και οι συνθήκες κατά την «αρπαγή» από δήθεν εξωγήινους. Μόνο που εκεί, παράλληλα με την προσωπική αδυναμία αντίδρασης συχνά σημειώνεται και μία ταπείνωση ή και χρήση ψυχολογικής βίας σε βάρος του «αρπαγέντος» με παρεπόμενα παθολογικά συμπτώματα φοβίας ή πανικού.

Η Αμερικανίδα ψυχολόγος και ειδική στα θέματα των UFO Έντιθ Φιόρε, δήλωσε σε μία συνέντευξη ότι πάνω από τριακόσιοι ασθενείς της είχαν περιγράψει την «απαγωγή τους από εξωγήινους». Δεν ήταν σπάνιες οι φορές όπου τα ξένα όντα

είχαν αιφνιδιάσει στον ύπνο το θύμα τους και το είχαν μεταφέρει σε ένα παρακείμενο διαστημόπλοιο για ιατρικές εξετάσεις. Οι απαχθέντες αυτοί υπέφεραν για χρόνια μετά από καταστάσεις φόβου, σοκ, αϋπνίας, πανικού, ακόμη και διαταραχές της προσωπικότητας.

Σε ανάλογα συμπεράσματα κατέληξαν ανεξάρτητα ο ένας από τον άλλον και πολλοί άλλοι ψυχοθεραπευτές τα τελευταία χρόνια στις ΗΠΑ, που αποδελτίωσαν πολλές ταυτόσημες μαρτυρίες παθόντων, πολλές φορές μάλιστα υποβάλλοντας τους ασθενείς σε ύπνωση και σε ένα ανιχνευτή ψεύδους. Οι ίδιοι οι ψυχοθεραπευτές ήταν αρχικά πολύ επιφυλακτικοί, θεωρώντας τέτοιες περιγραφές σαν αποκυήματα της εξημμένης φαντασίας νευρωτικών ή ψυχοπαθών. Ωστόσο, σχεδόν σε όλα τα καταγραφέντα περιστατικά αποδείχτηκε η σοβαρότητα της κατάστασης, καθώς οι ασθενείς βρίσκονταν όντως υπό την επήρεια ενός ή και πολλαπλών σοκ.

Το αξιοσημείωτο στις περιπτώσεις αυτές είναι ότι τέτοιες τρομακτικές εμπειρίες δεν συμβαίνουν στον οποιοδήποτε μέσο πολίτη. Αντίθετα, πρόκειται για πρόσωπα που έχουν μια «βεβαρυμένη» προϊστορία σχέσης με το χώρο του αποκρυφισμού, είτε λόγω ενασχόλησης με την ουφολογία ή τον πνευματισμό, είτε επειδή κάποιος προγονός τους είχε τέτοια ενδιαφέροντα, παρ' όλο που πιθανόν οι ίδιοι δεν το γνωρίζουν.

Όποιος έχει ασχοληθεί με το θέμα της ψυχικής επιβάρυνσης λόγω απόκρυφων πρακτικών, όπως πολλοί ψυχοθεραπευτές, γνωρίζει ότι τέτοια «κληρονομικά» βάρη δεν είναι σπάνιο φαινόμενο, γεγονός που μαρτυρείται επίσης από τη Βίβλο (Μωυσή Β' 20,5.34, 7. Μωυσή Δ' 14, 18. Μωυσή Ε' 5, 9), αλλά και από την Μπέρτα Ντούντε. Θα πρέπει ωστόσο να τονιστεί ξανά ότι οι καταγγελίες απαγωγής από «εξωγήινους» αφορούν πάντα την ψυχή και όχι το σώμα του απαχθέντος, που μεταφέρει τις ψυχικές εμπειρίες του από μια ονειρόμορφη στη συνειδητή κατάσταση. Γι' αυτό λέγεται στην Ντούντε: *«Ο άνθρωπος διαμορφώνει από μόνος του τις παραστάσεις του αντίστοιχα με την ψυχική του ωριμότητα»*. Το συμπέρασμα είναι λοιπόν ότι τέτοιες καταστάσεις μπορεί να ζήσει μόνο όποιος δεν βρίσκεται ούτε στην αρχή καν της λύτρωσης και όποιος έχει μια βεβαρυμένη προϊστορία από την επαφή με ακάθαρτα πνεύματα. Με άλλα λόγια πρόκειται για άτομα που με την ποιότητα της βούλησης τους εκπέμπουν μηνύματα προς αυτές τις οντότητες (συνειδητά ή ασυνειδητά) κι έτσι εξέρχονται από τη σφαίρα προστασίας του Θεού, γιατί μόνο με αυτές τις προϋποθέσεις είναι δυνατό να βιώνουν τέτοιες εμπειρίες.

Επιπλέον, είναι εμφανές ότι καθώς η σημερινή εποχή αποτελεί ένα στάδιο της έσχατης εποχής, χαρακτηρίζεται από αυξανόμενες υπερβάσεις εξουσίας από την πλευρά του κακού, μέχρι που να της δώσει ο Θεός ένα τέλος, αποκαθιστώντας τη θεία, έννομη τάξη και τις δυνατότητες πνευματικής τελειοποίησης σε αυτό τον κόσμο.

Μερικές φορές οι «απαχθέντες» παρουσιάζουν εμφανή σημάδια καψίματος στο δέρμα, αλλά αυτό δεν σημαίνει αυταπόδεικτα ότι έχει συμβεί απαγωγή του σώματος τους. Είναι γνωστό ότι η ψυχή μπορεί να αποτυπώσει τα σημάδια της στο σώμα, όπως είναι γνωστή επίσης η δύναμη επιβολής του πνεύματος. Κλασικά παραδείγματα – χωρίς αξιολόγηση – είναι η ύπνωση, η αυτούπνωση, το αυτογενές training, διάφορες μορφές υστερίας ή ο στιγματισμός αγίων με τα σημάδια των παθών του Ιησού.

Ό, τι κι αν είναι οι «απαγωγείς», το βέβαιο είναι ότι όποιος πέφτει θύμα μιας τέτοιας απαγωγής, ταυτίζει αυτήν και τους απαγωγείς του με τα πρότυπα που έχει ήδη στο μυαλό του. Έτσι μπορεί να πιστεύει ότι έχει μεταφερθεί σε άλλο χώρο ή διάσταση, ενώ όλα διαδραματίζονται στον εσωτερικό κόσμο της ψυχής του και ως εκ

τούτου δεν σημαίνει απαραίτητα ότι η ψυχή εγκαταλείπει το σώμα, όταν βιώνει μια τέτοια εμπειρία.

Στην κατανόηση αυτού του πράγματος μπορεί να βοηθήσει μια διδασκαλία του Ιησού προς ένα μαθητή του, αναφορικά με τα όνειρα όπως την καταγράφει ο Γιάκομπ Λόρμπερ:

«Πού ήταν λοιπόν αυτή η περιοχή, όπου βρέθηκες στον ύπνο σου, πού και ποιοι ήταν οι άνθρωποι που σου μίλησαν ή είχαν να κάνουν μαζί σου; Πουθενά αλλού παρά μέσα σε σένα τον ίδιο.

Κατά τη διάρκεια του ύπνου η ψυχή σου αισθάνεται για ένα μικρό διάστημα ελεύθερη κατά το μεγαλύτερο βαθμό από τα δεσμά του σώματος. Τότε εκείνο που μπορεί να κάνει, είναι να βλέπει αυτά που βρίσκονται μέσα της με την ίδια μορφή, αλλά σαν να είναι έξω από την ίδια. Το οποιοδήποτε πράγμα η ψυχή το βλέπει εντελώς πραγματικό μπροστά της και βρίσκεται σαν στο σπίτι της, στη “δική της περιοχή”, ακριβώς όπως νιώθει όταν ξυπνήσει στο γήινο περιβάλλον της.

Στο όνειρο της μπορεί να συναντήσει ανθρώπους που άλλοι ζουν ή άλλοι είναι ήδη πεθαμένοι. Η αιτία είναι η εξής: η ψυχή του κάθε ανθρώπου (χάρη στο θεϊκό πνεύμα μέσα της, που γνωρίζει τα πάντα) περιλαμβάνει σε πολύ μικρή κλίμακα μέσα της όλους τους ανθρώπους, εκείνους που έχουν ζήσει, που ζουν και που θα ζήσουν στη γη. Με τον ίδιο τρόπο απεικονίζεται ολόκληρος ο πνευματικός κόσμος μέσα της, όπως ένας καθρέφτης αντανακλά τις εξωτερικές εικόνες, χωρίς να είναι αυτές οι εικόνες πραγματικότητα. Βέβαια, αυτή είναι μια μάλλον αδύνατη παρομοίωση, γιατί ο καθρέφτης είναι άψυχος και επομένως μπορεί να καθρεφτίσει μόνο τις άψυχες μορφές των αντικειμένων που βρίσκονται απέναντί του.*

Αντίθετα, η ψυχή είναι ένας ζωντανός καθρέφτης του πνεύματος· γι’ αυτό έχει τη δυνατότητα να ζωντανεύει τις εικόνες που είναι εντυπωμένες μέσα της και να συναναστρέφεται και να συμπεριφέρεται μαζί τους σαν να ήταν τέλεια πραγματικότητα. Διαθέτει επίσης το ασύγκριτο πλεονέκτημα ότι μπορεί να έρθει σε επαφή χωρίς κανέναν κόπο με τις πραγματικές εικόνες (τους απεικονιζόμενους) χάρη σε αυτές τις ζωντανές εικόνες που φέρει μέσα της.

Όσο η ψυχή ζει ακόμη στη γη, αυτή η ικανότητα παραμένει ατελής μέσα της, έτσι ώστε τελικά δεν ξέρει καν πώς να τη χρησιμοποιήσει. Όταν όμως απελευθερωθεί ολοκληρωτικά από αυτόν τον κόσμο, συνειδητοποιεί σε όλο και μεγαλύτερο βαθμό τι πρέπει να κάνει με αυτό τον πλούτο. Σταδιακά αντιλαμβάνεται όλο και πιο πολύ τι κρύβεται μέσα της και πώς πρέπει να χρησιμοποιήσει την έμφυτη πνευματική της ικανότητα.

..Σου τα είπα όλα αυτά για να καταλάβεις καλύτερα ότι η ψυχή δεν βλέπει τίποτα έξω απ’ αυτή, παρά βλέπει τα πάντα στο εσωτερικό της και μάλιστα στην κλίμακα που είναι κατάλληλη για να μπορεί να τα εποπτεύει με ευκολία. Όταν θα ενωθεί κάποτε με το πνεύμα της, τότε θα έχει τη δυνατότητα, αν αυτό την ευχαριστεί, να τα βλέπει όλα στις αληθινές τους διαστάσεις.

Σε βεβαιώνω όμως ότι ακόμη και οι πιο τέλειοι άγγελοι στον ουρανό καταλαμβάνονται από πραγματικό δέος μπροστά στην προοπτική να δουν τα δημιουργήματά Μου στο αληθινό τους μέγεθος και σε όλα όσα μπορούν να βλέπουν, να αισθάνονται, να σκέφτονται και να συλλαμβάνουν, παράλληλα να αναγνωρίζουν την αιώνια και απέραντη υπεροχή Μου».

Γεγονός είναι επίσης ότι από όσους ισχυρίζονται ότι είχαν κάποιου είδους επαφή με εξωγήινους, κανένας δεν μπορούσε να προσδιορίσει με ακρίβεια εάν στο βίωμα συμμετείχε μόνο η ψυχή του ή και το σώμα του, παρ’ όλο που ορισμένοι είχαν δει

* Σ.σ.: Επομένως και οι υποτιθέμενοι εξωγήινοι.

από ψηλά το σώμα τους να κείται μόνο του. Ακόμη και στις περιπτώσεις αυτές είναι δυνατό το υποκείμενο να βιώνει τα πάντα στο εσωτερικό της ψυχής του, δεδομένου ότι τα ψυχικά βιώματα δεν περιορίζονται στο χώρο, όπως οι πέντε αισθήσεις του σώματος.

Επειδή λοιπόν οι πιθανές εξηγήσεις είναι πολλές, σίγουρα ο αναγνώστης θα διαπιστώσει πόσο δύσκολο είναι να προσδιορίσει κανείς με βεβαιότητα την αληθινή φύση και προέλευση των παρατηρουμένων όντων, όπως και το αληθινό υπόβαθρο του βιώματος. Γιατί δεν υπάρχει μόνο μία δυνατή εξήγηση, αλλά πολλές και το ποια απ' όλες ισχύει εξαρτάται σε καθοριστικό βαθμό από την ωριμότητα του ανθρώπου.

Συνεπώς ο άμεσα εμπλεκόμενος σε μια τέτοια κατάσταση μπορεί εύκολα να σφάλει στην κρίση του, επειδή κρίνει υποκειμενικά. Παρ' όλα αυτά, περιγραφές τέτοιων εμπειριών δημοσιεύονται συλλήβδην λίγο ως πολύ χωρίς κανένα κριτικό έλεγχο σχετικά με τα αίτια και το ψυχολογικό τους υπόβαθρο, εξ ου και τα εξαγόμενα πορίσματα όσων θέλουν να δηλώνουν γνώστες, δεν προσφέρουν καμία εγγύηση αλήθειας.

Υπήρξε εξωγήινη επίδραση στην εξέλιξη της ανθρωπότητας στη Γη;

Από πολλούς έχουν υποστηριχθεί ολόκληρες θεωρίες, ότι η εξέλιξη της γήινης ανθρωπότητας και ιδίως ο εξαιρετικά ανεπτυγμένος σύγχρονος πολιτισμός οφείλονται στην επίδραση εξωγήινων όντων με υψηλή νοημοσύνη. Η θεωρία αυτή έχει διατυπωθεί σχετικά πρόσφατα, από τότε που ο άνθρωπος απέκτησε τη δυνατότητα να διεισδύει στον κόσμο των γονιδίων και της κληρονομικότητας.

Για κάποιον αφυπνισμένο πνευματικά είναι φανερό από πού ξεκινούν τέτοιοι ισχυρισμοί, γιατί μόνο ακραιφνείς υλιστές μπορούν να ερευνούν και να ερμηνεύουν την εξέλιξη στη Γη μόνο υλιστικά, για το λόγο ότι τέτοιοι άνθρωποι αγνοούν παντελώς τόσο την ουσία του πνεύματος όσο και την προέλευση και τον προορισμό της ύλης. Έτσι, όλο και περισσότερα βιβλία που καταπιάνονται με το θέμα αυτό αναζητούν την καταγωγή και την εξέλιξη του ανθρώπινου γένους σε κοσμικά αίτια· βέβαια, σύμφωνα με ό,τι διδάσκουν οι νέες αποκαλύψεις, η θεωρία αυτή κρύβει ένα μέρος αλήθειας, εφ' όσον όμως η ανθρώπινη καταγωγή εξεταστεί πνευματικά, στο πλαίσιο του θεϊκού σχεδίου.

Το πρώτο ερώτημα που τίθεται, λοιπόν, είναι τι είναι ύλη. Ας δούμε τη σχετική διδασκαλία στην Ντούντε:

«Τι είναι ο κόσμος και τι είναι η ύλη; Το ερώτημα αυτό απασχολεί πολλούς ανθρώπους, αλλά δεν είναι ικανοί να το λύσουν με το μυαλό τους. Καθetti το ορατό είναι ύλη, είναι δηλαδή ουσία που συμπυκνώθηκε και πήρε μορφή. Επομένως, ορατή έγινε λόγω της συμπύκνωσης, δεδομένου ότι προηγουμένως ήταν άορατη πνευματική ουσία.

Η πνευματική ουσία είναι δύναμη προερχόμενη από τον θεό, που από τη στιγμή που θα της δώσει με τη σκέψη Του μια συγκεκριμένη μορφή, μια φόρμα, γίνεται αυτό που είναι σύμφωνα με τη βούλησή Του. Η μορφή αυτή αποτελεί με τη σειρά της συνένωση αμέτρητων ουσιών, είναι δηλαδή ένας σχηματισμός που μπορεί να διαλυθεί, ώστε να ελευθερωθεί πάλι η κάθε ουσία, όταν το αποφασίσει ο Θεός. Συνεπώς, κάθε μορφή ή φόρμα μπορεί να καταστραφεί τελείως.

Η ύλη είναι κάτι που δεν έχει αιώνια διάρκεια, δεδομένου ότι αποτελεί απλά ένα περίβλημα ή κέλυφος για τις πνευματικές ουσίες, που πρέπει να εξελιχθούν περαιτέρω και ως εκ τούτου δεν μένουν εσαεί μέσα στα περιβλήματα τους. Βέβαια και η ύλη είναι επίσης πνευματική ουσία, πράγμα που σημαίνει ότι είναι πνευματική δύναμη που έχει συμπυκνωθεί από τη θεϊκή βούληση, καθώς δε διαλύεται διαρκώς, διασκορπίζεται και

παίρνει πάλι νέες μορφές, μετά από πολύ μεγάλο διάστημα εξελίσσεται τόσο που να μπορεί τελικά και η ίδια να φιλοξενηθεί σε μια τέτοια μορφή ή φόρμα.

Επομένως, καθετί ορατό είναι πνευματική δύναμη, που βρίσκεται στο αρχικό στάδιο της εξέλιξης, ενώ το ήδη πιο ώριμο πνευματικό στοιχείο είναι αόρατο για το ανθρώπινο μάτι, αλλά χρησιμοποιεί μια ορατή φόρμα, όπου μπορεί να κατοικεί. Μέσα σε κάθε μορφή ζει κάτι το πνευματικό, μια ύπαρξη που έχει μεν συνείδηση του εαυτού της, όμως αποζητεί να ενωθεί με άλλες όμοιες της υπάρξεις, προκειμένου να πολλαπλασιαστεί με την ένωση η δύναμή τους, γιατί καθεμιά προσπαθεί να τελειοποιηθεί».

Κατά συνέπεια η ύλη δεν αποτελεί αυτοσκοπό και προορισμό της δημιουργίας, παρά μόνο ένα μέσο για την επίτευξη του σκοπού και ως εκ τούτου από τη μια πλευρά παίζει το ρόλο της φυλακής για τα έκπτωτα πνεύματα, ενώ από την άλλη δίνει τη δυνατότητα στα ακάθαρτα πνευματικά στοιχεία να ωριμάσουν. Πάρα πολλές νέες αποκαλύψεις του Θεού εξηγούν αυτή τη διαδικασία φυλάκισης μέσα στην ύλη και, σταδιακής πνευματοποίησης.

Το συμπέρασμα είναι ότι η ύλη δεν έχει ζωή από μόνη της, η ύλη με άλλα λόγια δεν είναι αυτά μόνο που έχει ανακαλύψει και εξακολουθεί να αναλύει η επιστήμη, αλλά η καθαυτό ζωή της ύλης είναι πνευματικής υφής.

Κατ' ακολουθία, η κινητήρια δύναμη της ορατής στον άνθρωπο ύλης είναι το πνεύμα και γι' αυτό η ύλη μεταβάλλεται αδιάκοπα, καθώς παράγεται και παρέρχεται διαρκώς. Άρα η ίδια η ύλη δεν αποτελεί αυτοσκοπό, παρά είναι απλά ο δρόμος για το σκοπό, που είναι η επιστροφή των έκπτωτων πνευμάτων, δηλαδή των ανθρώπων, στον κόσμο του Θεού, όπως δηλώνει και η παραβολή με τον «άσωτο υιό».

Γι' αυτό, λοιπόν, όταν επιστήμονες ή οπαδοί της σωτηρίας μας από εξωγήινους μιλούν για θεωρία της κληρονομικότητας, για τροποποίηση των γονιδίων και για μεταλλάξεις, αναφέρονται μόνο στις ορατές εξωτερικά και ερευνησίμες από τον άνθρωπο διαδικασίες. Αλλά δεν λαμβάνουν υπ' όψη τους την πραγματική κινητήρια δύναμη, το πνεύμα, που δίνει τη ζωή στην ύλη, δημιουργεί τις διάφορες εκφάνσεις της και εξασφαλίζει την εξέλιξη της.

Επιπλέον, ούτε η περαιτέρω εξέλιξη και ανέλιξη αποτελεί αυτοσκοπό ή τυχαίο αποτέλεσμα, παρά πίσω της κρύβεται η απέραντη σοφία του Δημιουργού. Γι' αυτό καθώς εξελίσσονται οι υλικές μορφές, αλλάζοντας όψη και φυσική συμπεριφορά, προωθούνται προς όλο και μεγαλύτερη τελειότητα.

Είναι χαρακτηριστικό ότι οι περισσότεροι αλχημιστές, που αναζητούσαν τη «λυδία λίθο» τελειώς υλιστικά, δεν ανακάλυψαν ποτέ τίποτα, ενώ αντίθετα υπήρξαν κάποιοι λίγοι πνευματικοί άνθρωποι, όπως ο Παράκελσος, ο Γκαίτε και ο Χάνεμαν, που ανακάλυψαν το αληθινό ελιξήριο της ζωής στη φύση του πνεύματος και κατέθεσαν τη μαρτυρία τους γι' αυτό.

Ακόμη και οι επιστήμονες έχουν καταλάβει π.χ. ότι η ζωή στον πλανήτη μας οφείλεται στο φως του ήλιου, που ζωογονεί τη φαινομενικά νεκρή ύλη. Αλλά κι αυτό το ηλιόφως δεν εκπηγάει από το τίποτα, αλλά προέρχεται από τον Θεό, καθώς η δύναμη του είναι στην ουσία της πνευματικό φως. Η δύναμη αυτή διαχέεται αέναα και ακατάπαυστα στο σύμπαν, παραλαμβάνεται από αμέτρητες φωτεινές οντότητες που διοχετεύουν το φως με τη σειρά τους περαιτέρω, ορατά ή αόρατα. Για το λόγο αυτό, μαζί με τις ακτίνες του ήλιου οι άνθρωποι λαμβάνουν επίσης από το Θεό τη δύναμη που τους χρειάζεται για να ζήσουν κι έτσι η ηλιακή ακτινοβολία είναι ένα καθαρά πνευματικό φαινόμενο, που είναι και ορατό ταυτόχρονα.

Αναφορικά με αυτό λέγεται στην Μπέρτα Ντούντε:

«Η δύναμη αυτή εκπηγάζει από τον Θεό και ως εκ τούτου είναι πνευματική ουσία που φωτίζει από μόνη της, καθώς οτιδήποτε προέρχεται από τον Θεό διαθέτει μια ασύλληπτη φωτιστική δύναμη, αφού ο ίδιος ο Θεός είναι Φως. Άρα κάθε ηλιαχτίδα είναι δύναμη από τον Θεό, που τη μεταφέρουν στη Γη απειράριθμες οντότητες που η αποστολή τους είναι να λειτουργούν ως μεταφορείς θεϊκής δύναμης. Έτσι, κατά δεύτερο λόγο οι ακτίνες του ήλιου αποδεικνύουν στην ουσία την ακούραστη δραστηριότητα των οντοτήτων αυτών. Κατά κάποιο τρόπο αποτελούν ένα ρεζερβουάρ, από το οποίο τροφοδοτούνται τα πάντα μέσα στη δημιουργία.

«...Ιδού, λοιπόν, η εξήγηση για τη δύναμη των ήλιων: Εκείνο που προέχει είναι να γνωρίζετε με τι ασύλληπτη ταχύτητα όλα τα ουράνια σώματα διατρέχουν το κοσμικό διάστημα. Έτσι, εξαιτίας της τριβής παράγεται μια ιδιαίτερη ατμόσφαιρα, εκεί ακριβώς όπου παρουσιάζονται κατά κάποιο τρόπο αντιστάσεις (σ.σ.: λόγου χάρη σε οροσειρές), διότι η τριβή παράγει θερμότητα ως εκ τούτου, λοιπόν, δεν είναι απαραίτητο ένα ουράνιο σώμα να παράγει από μόνο του αυτή τη θερμότητα.

Το μόνο δηλαδή που χρειάζεται για να παραχθεί θερμότητα ως ένα συγκεκριμένο βαθμό είναι ένα ταχύτατα κινούμενο ουράνιο σώμα και συνεπώς, ακόμη και αν ο ήλιος ήταν μια κρύα μάζα, με την ίδια του την ταχύτητα περιστροφής θα παρήγαγε τόση θερμότητα που θα κάλυπτε τελείως όλες τις ανάγκες».*

Και πιο εξειδικευμένα λέγεται στον Λόρμπερ:

«...Κάθε ηλιαχτίδα φέρει αμέτρητα απειροελάχιστα “μικρόβια” (σ.σ.: μικροοργανισμούς, δηλαδή μικροσκοπικότατα έμβια όντα ή «ζωάρια φωτός», κατά τον Λόρμπερ), τα οποία είναι ασύλληπτα ζωτικής σημασίας για την ύπαρξη των ζωντανών όντων στη Γη» («M.E.I.», IV 219. 3-4).

Μετά από όλα αυτά, είναι αυταπόδεικτο πόσο λανθασμένος είναι ο συλλογισμός ότι ο Δημιουργός θα χρειαζόταν βοήθεια από κάποιες ατελείς οντότητες, όπως είναι οι εξωγήινοι, προκειμένου να εξασφαλιστεί η εξέλιξη της ανθρωπότητας στη Γη και συνάμα αποδεικνύεται το λάθος της θεωρίας ορισμένων συγγραφέων ότι οπωσδήποτε πρέπει να έχουν επισκεφθεί εξωγήινοι τον πλανήτη μας, γιατί διαφορετικά θα ζούσαμε ακόμη στη λίθινη εποχή. Τέτοιες θεωρείς, όπως π.χ. του Έριχ φον Ντένικεν, μαρτυρούν τέλεια πνευματική αποτελμάτωση. Υπάρχει πράγματι μία συνεισφορά προς τη Γη από φωτοφόρους κατοίκους αστρικών κόσμων, όπως θα φανεί παρακάτω, αλλά αυτή γίνεται μόνο υπό τη μορφή φωτός.

Είναι εμφανές ότι τόσο οι επιστήμονες όσο και οι ουφολόγοι αγνοούν το γεγονός ότι όχι μόνο οι πλανήτες, αλλά και οι ήλιοι, κατοικούνται, γιατί όλα ανεξαιρέτα τα ουράνια σώματα αποτελούν σταθμούς ωρίμανσης και τελειοποίησης στο λυτρωτικό σχέδιο του θεού και δεν έγιναν μόνο και μόνο για να κοσμούν τον ουράνιο θόλο. Για το θέμα αυτό αποκαλύφθηκε στην Ντούντε, στις 29.12.1940:

«Το να υπηρετεί με αγάπη ένα ον, σημαίνει ότι θέλει να διοχετεύσει παραπέρα την πληθώρα του φωτός που λαμβάνει. Το φως δε είναι γνώση, κατά συνέπεια το ον που βρίσκεται στις φωτεινές σφαίρες μεταδίδει τη γνώση του στα όντα που είναι ακόμη σε κατάσταση άγνοιας κι έτσι ακτινοβολεί με το φως του εκείνα τα όντα που έχουν έλλειψη φωτός.

Έτσι, λοιπόν, πάντοτε πρέπει υποχρεωτικά οι φωτοφόροι κόσμοι να βρίσκονται σε άμεση συνάρτηση με τους άφωτους, που αναγκαστικά εξαρτώνται από τους πρώτους και με τον τρόπο αυτό τα όντα ενός μέλους της δημιουργίας υπηρετούν εκείνα ενός άλλου.

* Σ.τ.μ.: Βλ. επίσης «Ο Θεός και η Δημιουργία» του δρα Βάλτερ Λουτς στο κεφάλαιο «Ο ήλιος είναι ένα δυναμό».

Η μετάδοση του φωτός αποτελεί κατά βάση μια μετάδοση γνώσης, πράγμα που εξωτερικά φαίνεται ως παροχή ζωής και φωτεινότητας στα δημιουργήματα, που είναι φτωχά σε φως. Επομένως, η φωτοβολία προέρχεται από την αδιάκοπη δραστηριότητα των φωτοφόρων όντων, που στέλνουν το φως υπό τη μορφή σκέψεων στα αδαή ακόμη όντα».

Είναι όμως πάγιο καθεστώς ότι, όταν χρησιμοποιούνται όροι όπως «εξέλιξη» ή «μετάλλαξη», εννοούνται με την καθαρά υλιστική έννοια και ως εκ τούτου δεν εκπροσωπούν παρά τη μισή αλήθεια. Γιατί, όπως προειπώθηκε, σε όλα τα δημιουργήματα η κινητήρια δύναμη είναι το Πνεύμα του Θεού, που ενώ το ίδιο δεν έχει μορφή, είναι εκείνο που δημιουργεί τις μορφές και δρα μέσα απ' αυτές.

Ασφαλώς και η επιστήμη αναγνωρίζει ότι η ύλη υπόκειται σε μια συνεχή μεταλλαγή και ότι οι διάφορες μορφές της δεν διατηρούνται αιώνια. Όμως, αυτή η θεωρία της εξέλιξης αγνοεί το γεγονός ότι η αληθινή κινητήρια δύναμη είναι το πνεύμα· αν το αναγνώριζε αυτό, τότε θα ήταν ήδη πολύ κοντά στην αλήθεια, ότι δηλαδή «τα πάντα είναι γεννημένα από το πνεύμα» (Γκαίτε) και ότι χωρίς αυτό η ύλη δεν θα είχε δυνατότητα ύπαρξης.

Αυτό είναι επομένως το υπόβαθρο της εξέλιξης και όχι, όπως ισχυρίζονται κάποιοι επιστήμονες, μια αλυσίδα τυχαίων συμβάντων στη φύση ούτε αληθεύει ότι τα πάντα μπορεί να άρχισαν με το big bang, όταν δηλαδή όλη η ύλη συμπυκνώθηκε σε τέτοιο βαθμό σε πολύ περιορισμένο χώρο, ώστε ακολούθησε μια απίστευτη έκρηξη με αποτέλεσμα να διασπείρεται έκτοτε σε όλο το σύμπαν. Αυτή η υπόθεση του big bang προδίδει όχι μόνο πνευματική άγνοια, αλλά και ανικανότητα λογικής σκέψης, γιατί προβάλλει αμέσως το ερώτημα, πώς είναι δυνατό από το τέλει χάος να προκύψει η τέλεια τάξη ως τη μικρότερη λεπτομέρεια και η πολυποικιλία στην πλάση, όπου όλα υπόκεινται σε σταθερούς έλλογους νόμους και δεν συναντάται ούτε μία παρέκκλιση από την έννομη τάξη;

Το σχετικό σχόλιο στην Μπέρτα Ντούντε λέει χαρακτηριστικά το εξής:

«Μα και οι ερευνητές που ερευνούν καθαρά κοσμικά – υλιστικά, δεν μπορούν ούτε κι αυτοί να αποδείξουν την ορθότητα των συμπερασμάτων τους, που έχουν την αξίωση να γίνουν εξ ίσου πιστευτά και πράγματι γίνονται πιστευτά, καθ' ότι ο ανθρώπινος νους δεν αρκεί από μόνος του να αναγνωρίσει τα λάθη και να τα απορρίψει.

Το αποτέλεσμα είναι τότε ότι πάνω σε ένα τέτοιο λάθος οικοδομείται ένα ολόκληρο θεωρητικό οικοδόμημα, που παίρνει μορφή τελικά ως ένα παγιωμένο σύστημα διδασκαλιών».

Είναι προφανές, λοιπόν, για όποιον έχει την ωριμότητα να το δει ότι δεν υφίσταται το τυχαίο στη δημιουργία, τουναντίον τα πάντα τεκμηριώνουν μια σοφή, τελειολογική τάξη.

Κατά συνέπεια, είναι λάθος τόσο η υλιστική θεωρία της εξέλιξης όσο και η θεωρία περί καταγωγής του γήινου πολιτισμού από εξωγήινους επισκέπτες, γιατί και οι δύο αρνούνται την ύπαρξη του πνεύματος και ενός υπέρτατου Όντος.

Τα μηνύματα των εξωγήινων

Όλες οι συνομιλίες με «εξωγήινους» που έχουν γίνει ήταν πάντα πνευματιστικής προέλευσης, επρόκειτο δηλαδή για μηνύματα που δίνονταν είτε σε κατάσταση τρανς (πλήρους ή μερικής ύπνωσης του διαμέσου) είτε τηλεπαθητικά μέσω «της φωνής από το νωτιαίο μυελό», ήτοι της φωνής που ακούγεται στο αντίστοιχο τσάκρα. Επομένως, τέτοια μηνύματα δεν μπορούν να συγκαταλεχθούν στις νέες αποκαλύψεις του Θεού στη σύγχρονη εποχή, γιατί σε αυτές περιλαμβάνονται μόνο οι μεταδόσεις που

ελήφθησαν με καθαρά πνευματικό τρόπο μέσα από την καρδιά ενός κατάλληλου ανθρώπου σύμφωνα με τις προϋποθέσεις που αναφέρονται στον Ιωάννη 14, 21 (14-16).*

Όσο εντυπωσιακά κι αν είναι λοιπόν τα μηνύματα από το «διάστημα», ενέχουν σοβαρούς κινδύνους, όπως θα δούμε στα παρακάτω αποσπάσματα από αποκαλύψεις στην Μπέρτα Ντούντε;

(6.8.1951)

«Δεν μπορούν όλες οι μεταδόσεις από το πνευματικό βασίλειο να θεωρηθούν ότι είναι ο Λόγος Μου. Ο δικός Μου Λόγος είναι αυτούσια αλήθεια και, καθώς αποτελεί μία ακτινοβολία που πηγάζει απευθείας από Μένα, μπορούν να τον μεταδώσουν μονάχα οντότητες που βρίσκονται επίσης μέσα στο φως.

Υπάρχουν όμως και όντα που θέλουν να εκφράσουν τις προσωπικές απόψεις τους ή που διαθέτουν ελάχιστες μόνο γνώσεις. Τα όντα αυτά έχουν επίσης τη δυνατότητα να επικοινωνήσουν με τους ανθρώπους της Γης, είτε με τη μεταβίβαση σκέψης είτε μέσω ενός διάμεσου, του οποίου χρησιμοποιούν τη βούληση και τις σωματικές λειτουργίες, προκειμένου να εκφραστούν. Αλλά οι μεταδόσεις αυτές δεν πρέπει να ταυτίζονται με το Λόγο Μου. Δεν μπορούν να θεωρηθούν ως δικός Μου Λόγος και επομένως ούτε ως επενέργεια του Πνεύματος Μου μέσα στον άνθρωπο...».

(11.11.1960)

Πρέπει να τονιστεί ότι μόνο οι τέλειες οντότητες του βασιλείου Μου μπορούν και έχουν το δικαίωμα να εκτελέσουν τέτοια καθήκοντα και αποστολές, που σας εγγυώνται προστασία και βοήθεια.

Γιατί τα όντα που δεν έχουν φτάσει ακόμη σε αυτή την τελειότητα, θα βρίσκονται ακόμη ανάλογα με το επίπεδό τους σε κάποιο από τα έργα της δημιουργίας, όπου θα είναι δέσμια της φυσικής νομοτέλειας του τόπου αυτού.

Πρέπει, λοιπόν, να ξεχωρίσετε τα φωτεινά όντα που εκτελούν το θέλημά Μου σε μια εντεταλμένη από Μένα αποστολή και που ζουν κοντά Μου στο βασίλειο του Φωτός, από τα όντα που είναι ακόμη δέσμια, δεν έχουν δηλαδή την πλήρη πνευματική ελευθερία, όσο ζουν στα διαφόρων ειδών κοσμικά σώματα, προκειμένου να ωριμάσουν πνευματικά.

Δεν πρέπει να δείχνετε εμπιστοσύνη στις μεταδόσεις πνευμάτων από εκείνους τους κόσμους που είναι και θα μείνουν απροσπέλαστοι για σας τους ανθρώπους, όπως και αντίστροφα...».

Αυτά που διαδίδονται, ότι δήθεν προέρχονται από εξωγήινα όντα από άλλους πλανήτες, είναι συνειδητά ψέματα, γιατί κανένας άνθρωπος δεν θα μπορεί να αποδείξει ότι έχει μιλήσει με τέτοιους υποτιθέμενους κατοίκους των άστρων. Έτσι, όλοι εκείνοι που έχουν θετική στάση απέναντι σε τέτοια φαινόμενα, δεν θα είναι σε καμία περίπτωση πνευματικά αφυπνισμένοι άνθρωποι, αφού υπηρετούν ανοιχτά τον αντίπαλο Μου, που τους χρησιμοποιεί για τους σκοπούς του...». Οι αποκαλύψεις στην Ντούντε επισημαίνουν επίσης τους κινδύνους που ενέχουν οι συνδέσεις με «διδασκάλους» από το επέκεινα. Ο Πνευματισμός βρήκει από τέτοιους ταγούς με εντυπωσιακά ονόματα όπως «Ασταρ Σεράν», «Κύριος Σανάντα», «Πνευματικός διδάσκαλος αδελφός Εμανουήλ», «Μαϊράντι» ή «διδάσκαλοι της λευκής αδελφότητας». Πολλοί από αυτούς ονομάζουν τις μεταδόσεις τους «εσωτερικό Λόγο», δηλαδή θεϊκή αποκάλυψη. Στην πραγματικότητα ωστόσο δεν είναι παρά «φωνές από το διάστημα», ακόμη και αν τα μηνύματά τους τα μεταδίδουν απλά τηλεπαθητικά και όχι σε κατάσταση ύπνωσης του διαμέσου. Όπως ήδη αναφέρθηκε η τηλεπάθεια αποτελεί επίσης μία δυνατότητα έκφρασης για τα πνεύματα του άλλου κόσμου, μέσω της οποίας μπορούν

* Σ.τ.μ.: Η διαφορά αυτή παρουσιάζεται αναλυτικά στο τέταρτο κεφάλαιο.

να μεταβιβάσουν τις σκέψεις τους σε διάμεσα που διαθέτουν τηλεπαθητική ικανότητα.

Τα κριτήρια της διάκρισης μεταξύ εσωτερικού Λόγου και πνευματικών μεταδόσεων είναι κατά βάση απλά, όπως παρατίθενται στην Ντούντε: «Ο κόσμος του φωτός απευθύνεται αποκλειστικά στο πνεύμα σας, ο κόσμος του σκότους εν αντιθέσει, στις αισθήσεις σας. Ο φωτεινός κόσμος αποκαλύπτεται επίσης με πολλούς τρόπους αλλά πάντοτε μέσω κάποιων ανθρώπων που χάρη στην πνευματικότητα και το ήθος τους βρίσκονται σε σύνδεση με τα όντα του Φωτός και γι' αυτό μπορούν να μεταφέρουν στους συνανθρώπους τους τις αποκαλύψεις που λαμβάνουν.

Αντίθετα ο σκοτεινός κόσμος που επιδρά στον εξωτερικό άνθρωπο, απευθύνεται αδιάκριτα χωρίς κριτήρια ποιότητας του ανθρώπου. Στους μεν δικούς του ανθρώπους βρίσκει πλήρη ανταπόκριση στους δε υπόλοιπους φέρνει τη σύγχυση· ούτε μπορεί άλλωστε κανείς να αναγνωρίσει με βεβαιότητα την έκφραση της θεϊκής δύναμης, παρά απεναντίας, όπου ενεργούν κακές δυνάμεις υπάρχουν μόνιμα αναπάντητα ερωτήματα και ασάφειες.

Σε αντιδιαστολή, καθετί που προέρχεται από τον Ουρανό, δηλαδή πηγάζει απευθείας από Μένα ή από το φωτεινό κόσμο που δρα κατ' εντολή Μου, απαυγάζει πάντοτε φως. Επομένως μόνο από το φως μπορείτε εσείς οι άνθρωποι να αναγνωρίσετε αν μια δραστηριότητα προέρχεται από το φωτεινό κόσμο και τότε δεν θα έχετε πια ερωτηματικά αλλά θα γνωρίζετε με βεβαιότητα.... Εγώ ενεργώ σιωπηλά, χωρίς θόρυβο και επιδιώκω να επηρεάσω τις καρδιές των ανθρώπων, ενώ ο αντίπαλός Μου να εντυπωσιάσει τις αισθήσεις και το νου τους...».

«Η αλήθεια διαχέει φως, αλλά δεν εκτυφλώνει. Εκτυφλωτικό φως είναι δε στιδήποτε χτυπάει με ένταση στο μάτι σαν κεραυνός με αποτέλεσμα στη συνέχεια να είναι ανίκανο να αναγνωρίσει το αληθινό φως που φέγγει απαλά αγγίζοντας ευεργετικά το βλέμμα.

Σκεφθείτε λοιπόν πόσο απλή και απέριτη είναι η διδασκαλία του Χριστού μα με πόση δύναμη επενεργεί ο καθαρός Λόγος του Θεού, ενώ σε αντιδιαστολή τι αναστάτωση, ταραχή και κινήγι θεαματικών ειδήσεων κυριαρχεί στην ανθρωπότητα όταν διαδίδονται τέτοιες πληροφορίες που ισχυρίζονται ψευδώς ότι έχουν επίσης πνευματική προέλευση. Έτσι όμως ο άνθρωπος γίνεται αναίσθητος απέναντι στην απλή διδασκαλία του Χριστού καθώς στρέφει διαρκώς το βλέμμα του μονάχα εκεί όπου περιμένει να δει ασυνήθιστα και εντυπωσιακά πράγματα επομένως καταλαβαίνετε ποια είναι τα εκτυφλωτικά φώτα και ότι αυτά δεν μπορούν να ευνοήσουν την πρόοδο της ψυχής σας.

Εφόσον στρέψετε προς τον Θεό, τότε θα μεριμνήσει Αυτός για την πνευματική σας τροφή· εφόσον όμως στρέψετε προς τις δυνάμεις στο σύμπαν, των οποίων τη δράση εσείς δεν είσαστε σε θέση να την αξιολογήσετε, τότε κι εσείς μπορείτε να περιμένετε ότι θα δείτε φώτα που θα σας θαμπώσουν σαν αστραπές. Και τότε πέφτετε σε σύγχυση, όπως είναι αυτονόητο, γιατί η αντίθετη δύναμη βρίσκει πρόσφορο έδαφος όπου μπορεί να εγκατασταθεί μόνιμα».

Είναι επομένως σαφές το τι διακυβεύεται σε αυτές τις περιπτώσεις. Όποιος, παρ' όλες αυτές τις αποκαλύψεις, εμμένει να πιστεύει στην παραπληροφόρηση των «εξωγήινων» και γενικά στα μηνύματα πνευμάτων από το υπερπέραν αποδεικνύει ότι αυτό που τον ενδιαφέρει δεν είναι η αλήθεια, αλλά η επιβεβαίωση των δικών του αντιλήψεων και επιθυμιών και συνεπώς δείχνει έπαρση και ανυπακοή απέναντι στην Πηγή της αλήθειας, όσο κι αν αναφέρεται παράλληλα σε μεγαλόσχημα ονόματα και στον Ιησού Χριστό.

Αμφιβολίες, αντιφατικά ή αδιευκρίνιστα σημεία

«Η αμφιβολία είναι και αυτή μία βοήθεια του Θεού για να βρει κάποιος την αλήθεια» είναι ο τίτλος μιας αποκάλυψης στην Μπέρτα Ντούντε από τις 14.6.1946: «Το γεγονός ότι περνάτε εσωτερικές συγκρούσεις είναι ενίοτε απαραίτητο για να οδηγηθείτε έτσι να αποκτήσετε απόλυτη ενάργεια σε σχέση με όσα άλτα ακόμη ερωτήματα φωλιάζουν μέσα σας. Γιατί μόνο η γνώση που θα μπορείτε να υιοθετήσετε **από εσωτερική πεποίθηση** θα έχει μόνιμη αξία για σας. Και για το λόγο αυτό πρέπει να βρεθείτε σε αμφιβολίες και σε σύγκρουση με τον εαυτό σας για να μπει μπροστά η διαδικασία της σωστής σκέψης, η οποία προϋποθέτει ότι πρώτα απ' όλα έχουν τεθεί οπωσδήποτε με σοβαρότητα ερωτήσεις που θέλουν απάντηση.

Για τούτο το λόγο λοιπόν ελάτε σε Μένα για να πλημμυρήσω το πνεύμα σας, να βάλω σε τάξη τις σκέψεις σας και να σας οδηγήσω στην αλήθεια γιατί αυτή πηγάζει μόνο από Μένα. Και όποιος θέλει να βρίσκεται στην αλήθεια πρέπει να θέλει να την πάρει από Μένα, πρέπει να ζητήσει τη συνδρομή Μου και να Με παρακαλέσει να τον διαφωτίσω.

Εγώ ο Ίδιος σας χαρίζω το πιο πολύτιμο, την αιώνια αλήθεια, γιατί είμαι Εγώ η Αιώνια Αλήθεια. Όμως την δίνω μόνο σε εκείνον που την επιθυμεί πραγματικά. Αλλά για να ποθήσει κανείς την αλήθεια, πρέπει να αμφιβάλει ότι την κατέχει γιατί διαφορετικά δεν πρόκειται ποτέ να την αναζητήσει, καθώς όποιος πιστεύει ότι είναι μέσα στην αλήθεια, εμμένει αμετακίνητος στις θέσεις του. Ενώ εκείνος που αμφιβάλλει για το πόσο αληθινές είναι οι γνώσεις του, δέχεται πρόθυμα να διδαχτεί.

Επομένως η αμφιβολία είναι μία μορφή βοήθειας που σας παρέχω, επειδή γνωρίζω τη θέληση του καθενός και την επιθυμία του για την αλήθεια ώστε κατευθύνω αντίστοιχα τις σκέψεις του».

Πρέπει συνεπώς να γίνεται διάκριση μεταξύ δικαιολογημένων και μη αμφιβολιών, πράγμα που σημαίνει ότι ο άνθρωπος δεν έχει το δικαίωμα να θεωρεί τον εαυτό του αλάθητο θεσμοφύλακα της αλήθειας, αλλά αντίθετα οφείλει να θέτει συνεχώς υπό αμφισβήτηση και κρίση τις θεωρήσεις και τις πεποιθήσεις του. Εννοείται ότι το Λόγο του Θεού, που είναι η θεμελιακή, απόλυτη αλήθεια – σε αντιδιαστολή με τις πολλές σχετικές αλήθειες- δεν πρέπει να τον αμφισβητεί, παρ' όλο που πρέπει να εξετάζει προσεκτικά τι προέρχεται από τον Θεό και τι όχι, γιατί τυφλά δεν πρέπει να πιστεύει ποτέ κανείς. Εξυπακούεται βέβαια ότι το να βρει κάποιος την αλήθεια δεν είναι εύκολη υπόθεση, όμως η αλήθεια είναι στη διάθεση του καθενός, ανάλογα με το ενδιαφέρον και την αγάπη του γι' αυτήν.

Αυτές είναι λοιπόν οι επιβεβλημένες, υγιείς αμφιβολίες. Όμως υπάρχουν και αμφιβολίες που δεν είναι δικαιολογημένες μετά από ένα σημείο. Ας ακούσουμε ποιες είναι αυτές διά χειρός Μπέρτα Ντούντε: «Εάν διδάσκεστε άνωθεν, δεν επιτρέπεται να αμφιβάλετε για την αλήθεια όσων λαμβάνετε μέσω της φωνής του πνεύματος. Αυτό ισχύει τόσο για εκείνον που λαμβάνει απευθείας το θεϊκό Λόγο όσο και για εκείνον που τον παραλαμβάνει έμμεσα από κάποιον εργάτη του Θεού- γιατί ένα πράγμα, που πρέπει να λαμβάνεται ως δεδομένο είναι ότι εφόσον ο λήπτης συνδέεται συνειδητά με τον Θεό, τότε πάντοτε του παρέχει Αυτός ο Ίδιος την αλήθεια».

Παράλληλα όμως μέσω της Ντούντε διδασκόμαστε επίσης ότι δεν πρέπει να ασπαζόμαστε τίποτα, ούτε την ίδια τη χριστική διδασκαλία, εάν δεν την ελέγξουμε πρώτα με την καρδιά και με το νου μας: «Ο άνθρωπος οφείλει να εξετάζει κάθε διδασκαλία και να αναστοχάζεται τα πάντα και να μην ασπάζεται τυφλά ό,τι του παρουσιάζουν ως "θεϊκή αλήθεια"».

Είναι άρα σημαντικό να γίνεται αυτή η διάκριση, γιατί από τη μία πλευρά δεν πρέπει να αμφισβητείται ο Θεός ως χορηγός της αλήθειας, αλλά από την άλλη δεν πρέπει, ούτε να παραγνωρίζεται ο κίνδυνος από τις πολυπληθείς υποτιθέμενες πηγές θεϊκού αποκαλυπτικού λόγου που χαρακτηρίζουν την τελευταία εποχή. **Όποιος**

επιλέγει συνειδητά να αγνοεί αυτή τη διάκριση υποστηρίζοντας ότι η αλήθεια είναι σχετική έννοια ή ότι υπάρχουν πολλές αλήθειες, με αυτή τη στάση μαρτυρεί ότι δεν έχει αποβάλλει ακόμη την αντίσταση του απέναντι στο Δημιουργό που ήταν και η αιτία της πτώσης του· επίσης δείχνει ότι πιο πολύ κι από την αλήθεια τον ενδιαφέρουν αυτά που «χαϊδεύουν» τα αυτιά και το εγώ του και κυρίως δεν του δημιουργούν προστριβές με το περιβάλλον του. Γιατί η αλήθεια δεν κατακτιέται χωρίς συγκρούσεις, εσωτερικές και εξωτερικές, γι' αυτό και είναι πάντοτε ένας δρόμος για τους πολύ λίγους...

Δεν πρέπει να αποσιωπηθεί το γεγονός ότι διαβάζοντας κάποιος τις νέες αποκαλύψεις μπορεί να συναντήσει ορισμένες αντιφάσεις. Οι αντιφάσεις αυτές είναι φαινομενικές μόνο και οφείλονται στο ότι κάθε αποκαλυπτικό κείμενο, καίτοι αυτοτελές από μόνο του, δεν περιέχει όλες τις πολυάριθμες πλευρές της αλήθειας, παρά είναι μόνο ένα κομμάτι σε ένα απέραντο, βαθυστόχαστο παζλ που συν τοις άλλοις έχει σκοπό να αφυπνίσει την ατομική σκέψη του αναγνώστη, γι' αυτό και κάθε νέα πόρτα που ανοίγει οδηγεί σε νέα ερωτήματα και πόρτες που είναι ακόμη κλειστές.

Στη συνέχεια θα εξεταστούν συγκεκριμένα παραδείγματα φαινομενικών αντιφάσεων από τις διδασκαλίες στην Μπέρτα Ντούντε: *«Τα όντα αυτά (σ.τ.μ. από άλλα κοσμικά σώματα) δεν μπορούν και ούτε χρειάζονται να εγκαταλείψουν τη σφαίρα όπου ζουν, δεδομένου ότι διαθέτουν άπειρους αγγέλους και φωτεινούς απεσταλμένους που όντως μεριμνούν με τον καλύτερο τρόπο για κάθε ουράνιο σώμα χωριστά».*

Ωστόσο είναι γνωστό τοις πάσι ήδη από το πρώτο ταξίδι στη σελήνη ότι υπό ορισμένες προϋποθέσεις είναι δυνατό να εγκαταλείψει κάποιος τον πλανήτη όπου κατοικεί. Σ' Ανατολή και Δύση καλλιεργείται μάλιστα συστηματικά η εντύπωση ότι, χάρη στα απίθανα ποσά που δαπανώνται για την εξερεύνηση του διαστήματος, η ανθρωπότητα προχωρεί συνεχώς στην κατάκτηση του.

Ωστόσο οι αποκαλύψεις στην Μπέρτα Ντούντε είναι κατηγορηματικές, ότι μπορεί μεν ο κάτοικος ενός -οποιοδήποτε- ουράνιου σώματος να εγκαταλείψει, τη γενέθλια του σφαίρα, όμως αποκλειστικά και μόνο πνευματικά:

(16.11.1958)

«Δεν υπάρχει καμία σύνδεση μεταξύ των διαφορετικών κόσμων η μονή δυνατή σύναψη προέρχεται από όντα των πνευματικών δημιουργιών που μπορούν να εκπέμπουν το φως τους προς όλα τα ουράνια σώματα. Με τον τρόπο αυτό επομένως βρίσκονται επίσης σε επαφή με τους ανθρώπους της Γης, εάν αυτοί φυσικά θέλουν μία τέτοια επαφή και είναι ανοιχτοί στις εκπομπές του φωτός».

Τότε μπορούν αυτά τα φωτεινά όντα να συμβουλέψουν τους ανθρώπους ακόμη και σε γήινα θέματα, να τους βοηθήσουν σε όλα τους τα προβλήματα, και να επιδράσουν πάνω τους θετικά σύμφωνα με ένα αληθινά θεϊκό πνεύμα. Αλλά μία ορατή εμφάνιση ενώπιον τους θα αποτελεί μόνο εξαίρεση για πολύ ειδικές περιπτώσεις και για πολύ ειδικές αιτίες. Άρα δεν μπορεί να γενικευτεί και να αναμένεται ότι θα παρουσιαστούν μαζικά τέτοια όντα ούτε να προαγγέλεται ότι επίκειται με βεβαιότητα η εμφάνιση τους».

Το συμπέρασμα από τα παραπάνω είναι ότι καταρχάς απαιτείται μία ορισμένη ωριμότητα για να μπορεί ένας άνθρωπος να συνδεθεί με άλλα ουράνια σώματα και αυτό μάλιστα μόνο πνευματικά και όχι υλικά, δεδομένου ότι τα αντίστοιχα ώριμα όντα εκεί είναι πια φωτεινές υπάρξεις και όχι φυσικές υπάρξεις όπως οι κάτοικοι της Γης.

Οι κάτοικοι των ήλιων θεωρούνται επίσης φωτεινά όντα, αν και δεν είναι πνευματικά αναγεννημένοι ακόμη, όπως τα φωτεινά εκείνα όντα που έχουν λυτρωθεί χάρη στον Ιησού Χριστό και έχουν φύγει από τη Γη έχοντας εξασφαλίσει την

υιοθεσία από τον Θεό (Προς Γαλάτες 4, 4-6. Προς Εφέσιους 1, 4-5). Οι κάτοικοι των ήλιων απλά είναι φωτεινοί επειδή είναι διαπερατοί από το φως και διαθέτουν μεγάλη δύναμη ακτινοβολίας και οι ίδιοι σύμφωνα με την περιγραφή από το «Φυσικό Ήλιο» του Λόρμπερ που αναφέρθηκε παραπάνω.

Στις περιπτώσεις που όντως έχουν εμφανιστεί οντότητες από άλλους κόσμους στους ανθρώπους αυτό έχει γίνει μόνο μεμονωμένα, για σύντομη διάρκεια και με το ψυχικό τους σώμα, ποτέ όμως με το υλικό, όπως ισχυρίζονται ορισμένοι. Ως εκ τούτου, δεν έχουν κανένα υπόβαθρο αλήθειας και αποβλέπουν απλά και μόνο στη δημιουργία εντυπώσεων ισχυρισμοί όπως του *Τσαρλς Μπέρλιτς* στα βιβλία του – και άλλων – κατά τους οποίους το 1947 στο Νέο Μεξικό έπεσε ένα διαστημόπλοιο και τα συντρίμια του μαζί με τα πτώματα των εξωγήινων κρατούνται φυλαγμένα σε αποθήκη της αμερικανικής αεροπορίας στη Βιρτζίνια. Στη σχετική βιβλιοκριτική το σοβαρό περιοδικό «Discover» τον Οκτώβριο του 1980 γράφει: «Όποιος είναι τόσο αφελής που να πιστεύει ότι κάτι τέτοιο μπορεί να κρατηθεί κρυφό επί σειρά κυβερνήσεων, τη στιγμή που διαρρέουν συνεχώς ακριτομυθίες στην Ουάσιγκτον για άλλα θέματα, σε αυτόν του αξίζει ένας συγγραφέας όπως ο *Τσαρλς Μπέρλιτς*».

Παραμένει παρ' όλα αυτά το ερώτημα αναφορικά με τις επανδρωμένες πτήσεις στη σελήνη που φαίνεται να αντιφάσκουν με τις νέες αποκαλύψεις που δηλώνουν ρητά ότι δεν υπάρχουν υλικής μορφής συνδέσεις μεταξύ των κόσμων. Καταρχάς θα πρέπει να ειπωθεί ως απάντηση το αυτονόητο, ότι δηλαδή η μόνη δυνατότητα για να επιβιώσει ο άνθρωπος εκτός Γης είναι μεταφέροντας μαζί του τις γήινες συνθήκες, γιατί διαφορετικά οι εχθρικές βιοτικές συνθήκες στο διάστημα θα σήμαιναν το βέβαιο θάνατο.

Εκτός αυτού όμως θα πρέπει επίσης να ληφθούν υπόψη οι εσχατολογικές αποκαλύψεις για το τέλος της σύγχρονης εποχής, ότι δηλαδή δεν ζούμε σε μία οποιαδήποτε εποχή, αλλά στην τελευταία περίοδο της συγκεκριμένης φάσης εξέλιξης της Γης, με την οποία λήγει η τρέχουσα λυτρωτική περίοδος και γι' αυτό το λόγο ο αντίπαλος του Θεού υπερβαίνει συστηματικά τα όρια της δικαιοδοσίας του σε όλους τους τομείς. Έτσι λοιπόν, ένας επιπρόσθετος λόγος για μια τέτοια αντίφαση σαν αυτή που εξετάζεται εδώ είναι ότι ναι μεν ο Νομοθέτης δηλώνει τι επιτρέπεται και τι όχι μέσα στα όρια της τάξης του, αλλά από την άλλη ο αντίποδας του μπορεί να τα παραβιάζει ως ένα επιτρεπτό σημείο και ως ένα καθορισμένο χρόνο. Ως εκ τούτου δημιουργείται φαινομενικά η εντύπωση ότι δεν υπάρχει πια Θεός ή ότι έχει χάσει τη δύναμη του απέναντι στον αντίπαλο του. Αυτή η αντινομία όμως οφείλεται επίσης στην ελευθερία της βούλησης, το θεμελιακό θεϊκό νόμο, η οποία στην εποχή του τέλους αποκτά ιδιαίτερη σημασία προκειμένου να μπορεί να αναπτυχθεί τελείως ανεμπόδιστα προς τη μία ή την άλλη κατεύθυνση.

Η εποχή του τέλους και η ελευθερία της βούλησης είναι επομένως η εξήγηση για τέτοιες φαινομενικές αντιφάσεις. Τούτο βέβαια δεν σημαίνει ότι η αντίθετη δύναμη θα έχει τη δυνατότητα να παραβιάζει επ' άπειρον τη θεϊκή τάξη, γιατί όπως ένας θεμελιακός της νόμος είναι η ελεύθερη βούληση, ένας άλλος εξίσου είναι η δικαιοσύνη και η επανόρθωση, απλά όλα έχουν το χρόνο της εκπλήρωσης τους. Επί του προκειμένου στην Μπέρτα Ντούντε αποκαλύπτονται τα εξής:

«Θα βιώσετε ακόμη πράγματα που θα σας κάνουν να αμφιβάλετε για Μένα και για το Λόγο Μου. Θα αναρωτιέστε γιατί δεν επιβάλλω την ισχύ Μου όταν η οίηση της ανθρωπότητας είναι τέτοια που θέλει να διεισδύσει στο διάστημα. Όμως έχουν τεθεί όρια στις προθέσεις τους και δεν θα έχουν για πολύ καιρό τη δυνατότητα να εκτελούν τα πειράματα τους, καθώς αυτή η τακτική επιταχύνει μόνο το τέλος, την κρίση που επίκειται... Πολλές φορές θα σας βασανίζουν μεγάλες αμφιβολίες και ερωτηματικά γιατί

την τελευταία εποχή σας περιμένουν μεγάλες εκπλήξεις από την πλευρά του αντιπάλου Μου.

Δεν θα διστάζει μπροστά σε κανένα μέσο προκειμένου να φέρει σε σύγχυση εσάς τους ανθρώπους και να σας απομακρύνει από την αλήθεια. Θα κάνει τα πάντα για να αποσπάσει τις σκέψεις σας από την ουσιαστική καλλιέργεια, της ψυχής σας, η δε τακτική του θα είναι τόσο πανούργα που θα είναι δύσκολο να αναγνωριστεί η σατανική προέλευση της, γιατί κάθε φορά θα μεταμφιέζεται με ένα φωτεινό ένδυμα...»

Στο σημείο αυτό αξίζει να αναφερθεί μία αποκάλυψη που δόθηκε στη Χάνα Ντούντε, αδερφή της Μπέρτα Ντούντε, στις 9.12.1969 σε σχέση με την πρώτη προσσελήνωση των αμερικανών αστροναυτών στις 21/7/1969: «Πρόκειται για το ίδιο παράδειγμα όπως με ένα καρύδι. Όταν πιάσετε το τσόφλι του αντιλαμβάνεστε ότι δεν έχει καμία αξία για σας, αλλά ότι είναι αυτό που κρύβει μέσα του που σας ενδιαφέρει. Ομοίως δεν θα μπορούσατε ποτέ να πείτε ότι έχετε κατακτήσει αυτό που θέλετε πραγματικά μόνο και μόνο επειδή έχετε φτάσει στην επιφάνεια, στο φλοιό ενός πλανήτη. Αντίθετα, με τέτοια εγχειρήματα προκαλείτε ακόμη περισσότερο το τέλος που θα επιτρέψω σύντομα να έρθει γιατί σε αυτό σας παρακαίνει ο αντίπαλος Μου, εκμεταλλεζόμενος την αρχομανία και τη δίψα σας για γνώση, την οποία όμως δεν αξιοποιείτε για το καλό της ανθρωπότητας».

Οι πληροφορίες για τη σελήνη στα έργα του Γιάκομπ Λόρμπερ σε σχέση με τα πορίσματα της επιστήμης

Ως γνωστό, στο αποκαλυπτικό έργο «Γη και Σελήνη» (όπως επίσης και στο «Μεγάλο Ευαγγέλιο του Ιωάννη») του Γιάκομπ Λόρμπερ όπου περιγράφονται οι φυσικές και οι πνευματικές λειτουργίες των δύο σωμάτων, αναφέρεται ρητά η ύπαρξη ανθρώπινης ζωής πάνω στο δορυφόρο της Γης. Προβάλλεται λοιπόν αυτόματα το ερώτημα γιατί επανδρωμένα και μη διαστημόπλοια δεν έκαναν αυτή τη διαπίστωση.

Κατά πρώτον, ως απάντηση ισχύει η αποκάλυψη στη Χάνα Ντούντε που προαναφέρθηκε σύμφωνα με την οποία η κατάκτηση της σελήνης από τον άνθρωπο αφορά μόνο την επιφάνεια της, ενώ το εσωτερικό της – όπως και εκείνο της Γης – θα παραμείνει ένα μυστήριο που μόνο πνευματικά μπορεί να διερευνηθεί.

Στα βιβλία του Λόρμπερ αποκαλύπτεται ότι το φεγγάρι κατοικείται αλλά οι κάτοικοί του δεν είναι τέτοιας υλικής σύστασης που να μπορούν να τους δουν οι άνθρωποι. Συγκεκριμένα στην πλευρά που είναι στραμμένη προς τη Γη κατοικούν πνευματικής υφής όντα η αντίθετη δε πλευρά που δεν φαίνεται από τη Γη, κατοικείται από ανθρώπους με διαφορετική σύσταση που είναι σε διάφορους βαθμούς από λίγο έως κατά το ήμισυ υλική, ανάλογα με το επίπεδο της ωριμότητάς τους. Άλλωστε το ότι η σύστασή τους διαφέρει, αποδεικνύεται από το γεγονός ότι δεν αναπνέουν οξυγόνο όπως οι γήινοι άνθρωποι, αλλά σύμφωνα με τον Λόρμπερ μία αερίομορφη ουσία (αιθέρα). Οι πιο υλικοί άνθρωποι της σελήνης κατοικούν στα πιο σκοτεινά και απρόσιτα σημεία της, όπως είναι οι σπηλιές, οι χαράδρες, οι καταβόθρες, οι κρατήρες κ.τ.ό. Οι πιο προχωρημένοι από αυτούς πνευματικά, που είναι διαπερατοί από το φως, ανεβαίνουν στην επιφάνεια μόνο στην αρχή της νύχτας που εκεί διαρκεί 14 ημέρες.

Στο «Μεγάλο Ευαγγέλιο του Ιωάννη» VI 14, ο Ιησούς αποκαλύπτει στους μαθητές του τα εξής για την ταυτότητα αυτών των ανθρώπων: «Είναι ψυχές που έχουν φύγει από αυτή τη Γη, που όσο ζούσαν εδώ ο υλισμός και η εγωλατρία τους είχαν ξεπεράσει κάθε όριο. Αυτές οι πολύ υλιστικές ψυχές λοιπόν όταν βρεθούν στο έδαφος της σελήνης επενδύονται με ένα είδος ημιυλικού σώματος με το οποίο αισθάνονται όλες τις δυσάρεστες φυσικές εντυπώσεις όπως π.χ. το κρύο, τη ζέση και επίσης το φως του ήλιου και την αντανάκλασή του πάνω στη Γη και στα άλλα ουράνια σώματα. Έχουν ακόμη μία ακόρεστη επιθυμία και απληστία για τα πράγματα της Γης, όμως δεν υπάρχει πια τίποτα το γήινο για να την χορτάσουν».

Σύμφωνα με τις παραπάνω αποκαλύψεις, η ζωή των σεληνανθρώπων εκτυλίσσεται, κατά κύριο λόγο στο εσωτερικό της σελήνης, ιδίως στην οπίσθια πλευρά της, αν και υπό ορισμένες προϋποθέσεις μπορούν να ανέβουν ως την επιφάνεια. Για το λόγο αυτό έχει σημασία η παραπάνω μετάδοση προς τη Χάνα Ντούντε που παρομοιάζει με ένα καρύδι το εσωτερικό του δορυφόρου της Γης.

Είναι γεγονός ότι οι νέες αποκαλύψεις όσον αφορά τη σελήνη φανερώνουν ελάχιστα, αφενός γιατί πρόκειται για πραγματικότητες τις οποίες οι άνθρωποι θα τις αντιμετώπιζαν μάλλον με δυσπιστία, καθότι δεν έχουν την ικανότητα να τις κατανοήσουν και αφετέρου γιατί δεν είναι ζωτικά απαραίτητες για την πνευματική τους πρόοδο.

Ως εκ τούτου δεν πρέπει κανείς να σπεύδει να βγάλει συμπεράσματα όταν θεωρεί ότι έχει ανακαλύψει κάποιο αδύνατο σημείο σε αυτές τις διδασκαλίες καθώς όλα τα ερωτήματα, ακόμη περισσότερο δε όσα αφορούν τα πράγματα εκτός Γης μπορούν να απαντηθούν σε τελευταία ανάλυση μόνο μέσα από τον πνευματικό δρόμο. Άλλωστε, όταν οι άνθρωποι υπερβαίνουν τα όρια που τους επιτρέπονται στην τάξη του σύμπαντος είναι ευνόητο ότι τα πορίσματα τους θα απέχουν σε μεγάλο βαθμό από την αλήθεια, γιατί δεν έχουν την έγκριση, ούτε την ευλογία και ούτε την καθοδήγηση του Δημιουργού.

Η κερδοσκοπία με τα UFO και τους εξωγήινους

Το γεγονός ότι ο κόσμος δεν ενδιαφέρεται ιδιαίτερα για την αλήθεια το εκμεταλλεύονται μεταξύ άλλων και οι συγγραφείς βιβλίων ουφολογικού περιεχομένου. Ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι ο αμερικανός Τζωρτζ Αντάμσκι. Ο Αντάμσκι ξεκίνησε την καριέρα του ως ιδιοκτήτης μιας καντίνας στους πρόποδες του όρους Πάλομαρ όπου βρίσκεται ένα από τα μεγαλύτερα τηλεσκόπια στον κόσμο. Οι ιστορίες για ιπτάμενα «πιατάκια του καφέ» που διηγούνταν στους επισκέπτες του περίφημου αστεροσκοπείου καθώς τους σερβίριζε hot dogs κίνησαν την προσοχή των ΜΜΕ και έτσι ο Αντάμσκι βρέθηκε να είναι διασημότης και αυθεντία στο θέμα των ιπτάμενων δίσκων.

Πάραυτα εγκατέλειψε την καντίνα του, ίδρυσε μία «Εταιρία Έρευνας Ιπτάμενων Δίσκων» και άρχισε να συγγράφει βιβλία. Οι φωτογραφίες ΑΤΙΑ που προσκόμιζε ως αποδείξεις των ιστοριών το μόνο που αποδείκνυαν ήταν το επιχειρηματικό του δαιμόνιο. Αλλά παρ' όλο που οι δηλώσεις του γίνονταν όλο και πιο απίστευτες, κέρδιζε συνεχώς οπαδούς και τα βιβλία του γίνονταν μπεστ-σέλερ. Τελικά όμως υπερέβαλε τόσο πολύ με τις εξωφρενικές ιστορίες του που έχασε κάθε αξιοπιστία ακόμη και για τους πιο αφελείς αναγνώστες. Έτσι αφού έγραψε ένα αποχαιρετιστήριο πόνημα με τίτλο «Έχετε γεια, ιπτάμενοι δίσκοι!» το επιχειρηματικό του πνεύμα στράφηκε προς τη Βίβλο.

Μία άλλη ενδεικτική περίπτωση είναι ο Έριχ φον Ντένικεν, αν και αυτός είναι πιο ευφυής στους χειρισμούς του και φροντίζει να παραδέχεται κάποια περιθώρια λάθους στους ισχυρισμούς του. Οι περισσότεροι βέβαια από αυτούς έχουν καταρριφθεί από τους επιστήμονες και πολλά βιβλία έχουν αντικρούσει τις θεωρίες του, εντούτοις ο Ντένικεν συνεχίζει απτόητος να συγγράφει και να δίνει διαλέξεις.

Τα δύο αυτά παραδείγματα δεν εξαντλούν όλο το φάσμα των Επαγγελματιών ουφολόγων, αλλά είναι ενδεικτικά για το πώς ορισμένοι επιτήδαιοι εκμεταλλεύονται την περιέργεια, την αφέλεια, τη δίψα για το μυστήριο και το παραφυσικό, τη διάθεση αυτοπροβολής και το ελλιπές ενδιαφέρον για την αλήθεια που χαρακτηρίζει ένα μεγάλο μέρος των ανθρώπων.

Τι κρύβεται πίσω από τις εμφανίσεις UFO

Η σύγχρονη εποχή είναι η εποχή όπου η πάλη ανάμεσα στο φως και στο σκοτάδι θα φτάσουν στην αποκορύφωση τους. Μέρα με τη μέρα γίνονται πιο εμφανή τα σημάδια ότι οι δυνάμεις του κακού αναπτύσσουν τη δράση τους όλο και πιο ανοιχτά υπερβαίνοντας τα θεμιτά όρια που τους έχει καθορίσει η θεϊκή τάξη, επειδή γνωρίζουν ότι επίκειται αυτή η αποκορύφωση της πανάρχαιας πάλης.

Ο ένας από τους πρωταγωνιστές του δράματος αυτού, ο κυρίαρχος του κακού, ανάμεσα στα διάφορα όπλα του χρησιμοποιεί επίσης το προκάλυμμα του καλού, της αλήθειας και της πίστης, επειδή γνωρίζει ότι αυτά πείθουν, καθώς ανταποκρίνονται στους βαθύτερους, ασίγαστους πόθους της ανθρωπότητας. Επειδή δε γνωρίζει επιπλέον ότι οι περισσότεροι εντυπωσιάζονται από οτιδήποτε ασυνήθιστο, ερεθιστικό και μυστήριο, τους φέρνει αντιμέτωπους με ανεξιχνίαστα ερωτήματα που σκοπό έχουν να περισπάσουν τις σκέψεις τους, να αναλώσουν την ενέργεια τους εκεί και να τους απομακρύνουν από την αλήθεια (προς Θεσσαλονικείς Β' 2,9-12. Προς Τιμόθεο Α' 4,1-2. Προς Τιμόθεο Β' 4, 3-4).

Ο Θεός δεν καταφεύγει σε μυστηριώδη φαινόμενα, γιατί αυτά διεγείροντας αποκλειστικά την περιέργεια του ανθρώπου *τροφοδοτούν μόνο το μυαλό και όχι την καρδιά του*, εμποδίζοντας έτσι την εσωτερική πνευματική εργασία που είναι απαραίτητη για την ανέλιξη του. Ο κίνδυνος από τέτοιες – φαινομενικές – αποδείξεις όπως των UFO είναι ότι μπορούν να χειραγωγήσουν την ελευθερία της βούλησης και να κατευθύνουν τις ευεπηρεάστες μάζες των ανθρώπων σαν εύπλαστη ύλη. Το αντίτιμο δε που πληρώνουν είναι χαμένος χρόνος και ενέργεια, πνευματική ρύπανση και σύγχυση. Το μήνυμα που τους υποβάλλεται συνειδητά ή υποσυνείδητα είναι να εναποθέσουν τις ελπίδες για τη σωτηρία τους στους εξωγήινους **και όχι αποκλειστικά** και μόνο στον Θεό. Έτσι και στην περίπτωση που γίνεται καν αναφορά στο όνομά του αφορά έναν «κοσμικό Χριστό» που θα επιστρέψει ως επικεφαλής ενός στόλου από διαστημόπλοια για να σώσει τους καλοπροαίρετους ανθρώπους (εννοούνται οι οπαδοί των εξωγήινων) από τη συντέλεια του κόσμου απαγάγοντάς τους στο διάστημα.

Ο Λόγος του Θεού διδάσκει ακριβώς το αντίθετο, ότι δηλαδή **η λύτρωση και η σωτηρία έρχονται μόνο από το εσωτερικό του ανθρώπου, χάρη στην αγάπη του και με τη βοήθεια της θείας χάρης**. Έτσι κατέγραφε η Μπέρτα Ντούντε στις 15.2.1958:

Εφόσον έχετε την προσδοκία ότι θα λάβετε βοήθεια, είναι βέβαιο ότι θα σας δοθεί, αλλά πάντοτε υπό την προϋπόθεση ότι αναγνωρίζετε την ενέργεια του Πνεύματος Μου και επομένως του δίνετε τη δυνατότητα να ενεργήσει και σε σας, πράγμα που όμως δεν γίνεται σε καμία περίπτωση ορατά.

Εάν πιστεύετε λοιπόν ότι η Γη ως πλανήτης χρειάζεται την προστασία και τη βοήθεια του πνευματικού κόσμου γιατί έχετε την πεποίθηση ότι τα φωτεινά όντα θα μπορούσαν να εμποδίσουν ή να ανατρέψουν τις καταστροφικές επιπτώσεις που προκαλούν οι άνθρωποι με τη θέλησή τους, τότε η πίστη σας αυτή θα σας εξασφαλίσει τη βοήθεια τους. Ποτέ όμως δεν πρόκειται κάτοικοι από άλλους κόσμους να σας παρέχουν τη βοήθεια τους με δική τους πρωτοβουλία, παρά όταν γίνει μία τέτοια κίνηση, θα σταλούν στον πλανήτη σας ως εκτελεστές της βούλησής Μου.

Σκεφθείτε μόνο πόσο μειώνετε τον θεό και Πατέρα σας, θεωρώντας ότι έχει ανάγκη από τους κατοίκους των άστρων για να σας παράσχουν προστασία. Σκεφθείτε επίσης ότι οι κάτοικοι των άλλων ουράνιων σωμάτων βρίσκονται ομοίως όπως εσείς στη διαδικασία της εξέλιξης προς τα ύψη. Αυτό βέβαια σημαίνει ότι κι αυτοί μια μέρα, σαν πλάσματα Μου που είναι, θα φτάσουν στη μακαριότητα καθώς τους ωθεί ακατάπαντα μια βαθιά επιθυμία να πλησιάσουν τον θεό. Στο μεταξύ όμως θα

παραμένουν συνεχώς στην περιοχή του ουράνιου σώματος όπου τους έχει τοποθετήσει η αγάπη και η σοφία Μου».

Κατά συνέπεια, μηνύματα από υποτιθέμενους εξωγήινους, που δηλώνουν ότι δρουν κατ' εντολή του Θεού και ότι προετοιμάζουν επιχειρήσεις σωτηρίας της ανθρωπότητας είναι κατάφορα ψεύδη. Αντίθετα, η Ντούντε γι' αυτό το θέμα καταγράφει μία σειρά από κατηγορηματικές προειδοποιήσεις: «Μην υπολογίζετε ότι θα λάβετε βοήθεια από εκείνους τους κόσμους όταν θα έρθει το τέλος της τωρινής περιόδου της Γης, σύμφωνα με το προαιώνιο σχέδιό Μου. Γιατί Εγώ ο Ίδιος θα προστατέψω τους δικούς Μου ανθρώπους και θα τους σώσω από τον κίνδυνο, γιατί Εγώ μόνο ξέρω ποιος συγκαταλέγεται στους δικούς Μου. Πιστεύετε στ' αλήθεια ότι θα σωθείτε μόνο επειδή θα δείξετε συμπάθεια για κάποιους κατοίκους των άστρων; Σε τι πλάνη ζείτε; Δεν έχετε καμία σαφή ιδέα τού τι σημαίνει το σχέδιό Μου για τη σωτηρία σας, το οποίο είναι βέβαιο ότι θα εκτελεστεί πλήρως όταν θα έχει έρθει ο καιρός.

...Καταλαβαίνετε από μόνοι σας ότι ο αντίπαλος Μου θα κάνει τα πάντα για να σας κρατήσει στο σκοτάδι του πνεύματος, όπου η εξουσία του επάνω σας είναι απεριόριστη, γιατί εφόσον βρεθείτε στην αλήθεια σάς έχει πια χάσει. Γι' αυτό θα κατευθύνει πάντοτε προς λανθασμένη κατεύθυνση τις σκέψεις σας, γιατί κάθε λανθασμένη σκέψη έχει επακόλουθες χίλιες άλλες σκέψεις και με τον τρόπο αυτό φροντίζει ώστε να μείνετε σε άγνοια σχετικά με το λόγο και τον προορισμό της γήινης ζωής σας.

...Σπάνια θα αναγνωρίσουν οι άνθρωποι την αλήθεια όσο παραμένουν προσκολλημένοι σε λανθασμένες θεωρίες, με συνέπεια να χιτίζουν ολόκληρο το θεωρητικό τους οικοδόμημα πάνω σε λάθος βάσεις και ούτε επιχειρούν να απαλλαγούν από αυτές. Όταν έχει ριζώσει πια μία λανθασμένη διδασκαλία, τότε είναι πολύ πιο δύσκολο να την ξεριζώσει κανείς και είναι πιο εύκολο να διδάξει κάποιος έναν τελείως αδαή από έναν που έχει ήδη αφομοιώσει μία γνώση που είναι όμως λάθος...

...Εξαρτάται από τη θέληση του ίδιου του ανθρώπου πόσο βαθιά θα εισχωρήσει στην αλήθεια και γι' αυτό θα πρέπει να σας τονιστεί με κάθε δυνατή έμφαση: Προφυλαχθείτε από αυτούς που προσποιούνται ότι σας φέρνουν την αλήθεια αλλά οι ίδιοι δεν είναι μέσα στην αλήθεια. Πάρτε τις αποστάσεις σας από εκείνους που πιστεύουν ότι έχουν την αποστολή να διδάξουν αλλά θα έπρεπε να διδαχτούν οι ίδιοι εάν θα ήθελαν πραγματικά να γίνουν άξιοι να ασκήσουν διδακτικό έργο στη Γη!

Ελέγχετε τα πάντα με προσοχή και παρακαλείτε τον Θεό να σας ευλογεί, να φωτίζει το πνεύμα σας και να σας δίνει την αγνή αλήθεια, έτσι τότε η δράση του αντίθετου πόλου δεν θα έχει επίδραση πάνω σας!»

«Εμφανίσεις» της Παναγίας και των αγίων

Το θέμα της μητέρας του Ιησού Χριστού είναι από τα πιο φορτισμένα συγκινησιακά και ταυτόχρονα αμφιλεγόμενα θέματα στην ιστορία του χριστιανισμού. Τούτο το κεφάλαιο σκοπό έχει να ξεκαθαρίσει όσο περισσότερο γίνεται τα πράγματα, πράγμα που έχει καταστεί δυνατό ιδίως χάρη στους νεότερους προφήτες. Έτσι ο αναγνώστης θα μπορεί να διαμορφώσει μία νηφάλια γνώμη από μόνος του. Πολύ σαφείς και σφαιρικές αποκαλύψεις για το θέμα της Παναγίας και για τις εμφανίσεις της έχουν δοθεί μέσω της Μπέρτα Ντούντε.

Σίγουρα υπάρχουν πολλοί δρόμοι που οδηγούν στον Θεό και σίγουρα δεν είναι όλοι επικίνδυνοι. Ο κίνδυνος εμφιλοχωρεί από τη στιγμή που ο παράγοντας του

κακού φοράει το μανδύα της ευσέβειας και ως φαινομενικός άγγελος του φωτός, αναλαμβάνει την καθοδήγηση των ανθρώπων. Δεδομένου δε ότι μόνο η αλήθεια απελευθερώνει και οδηγεί στον τελικό στόχο, γι' αυτό το επιθυμητό (από άποψη χρόνου, ενέργειας, κ.λπ.) είναι να βαδίζει κάποιος το δρόμο που οδηγεί απευθείας στον προορισμό του. Γι' αυτό ακριβώς άλλωστε ο αντίπαλος του Θεού προσπαθεί να εκτροχιάζει με διάφορα μηχανεύματα τους περισσότερους ανθρώπους από τον απευθείας δρόμο.

Για τον καλοπροαίρετο άνθρωπο, που θέλει να σκέφτεται αντικειμενικά, θα είναι δυνατό να καταλάβει και να συμφωνήσει με τις διασαφηνίσεις που θα δοθούν στη συνέχεια. Όποιος ωστόσο δεν το μπορεί – τουλάχιστον προς το παρόν – δεν πρέπει από την άλλη να πάρει αρνητική θέση, γιατί χρειάζεται να τονιστεί εξαρχής, ώστε να μην δημιουργηθούν παρεξηγήσεις, ότι η κριτική στάση απέναντι στην εξεζητημένη λατρεία της Παναγίας δεν σημαίνει αυτόματα και άρνηση της αγιότητας της. Άλλωστε ο σκοπός αυτού τον κεφαλαίου δεν είναι η άρνηση της Μαρίας, αλλά η διατήρηση της καθαρότητας του θείου Λόγου από τη μία και ο άμεσος δρόμος επίτευξης του πραγματικού στόχου της ανθρώπινης υπόστασης από την άλλη, όπως τον όρισε ο Ιησούς Χριστός.

Δύο μεθόδους βάζει σε εφαρμογή ο παράγοντας του κακού για να υποσκάψει την αλήθεια: α) είτε με την πλήρη άρνηση της ύπαρξης οποιουδήποτε θεϊκού ή έστω πνευματικού παράγοντα και γι' αυτό το σκοπό χρησιμοποιεί τους ανθρώπους «του κόσμου», που εμφορούνται δηλαδή από εγκόσμιο πνεύμα, β) είτε με την ανάμειξη του θεϊκού Λόγου μαζί με αναλήθειες, μεταμφιεζόμενος σε άγγελο του φωτός για να το επιτύχει. Κι αυτό, επειδή γνωρίζει ότι πολλοί πιστοί δεν ενδιαφέρονται ιδιαίτερα για την εξακρίβωση της αλήθειας, με αποτέλεσμα συχνά η πίστη τους να ανταποκρίνεται περισσότερο στις επιθυμίες τους και στις προσωπικές τους αντιλήψεις. Τέτοιες υποκειμενικά χρωματισμένες δοξασίες αποτελούν ένα καλό υπόβαθρο για τη διάτρητη, με πλάνες και προλήψεις, λαϊκή πίστη.

Και οι δύο μέθοδοι είναι ζημιογόνες βέβαια, αλλά αυτή που χρησιμοποιεί το μανδύα της ευσέβειας είναι ιδιαίτερα επικίνδυνη για τους εύπιστους που έτσι αιχμαλωτίζονται χωρίς να το συνειδητοποιούν στο χώρο εξουσίας του κακού. Επειδή λοιπόν η λαϊκή πίστη στην Παναγία ενέχει τέτοιους κινδύνους, πρόθεση αυτού του κεφαλαίου είναι να δείξει τα κρυφά αίτια αυτού του φαινομένου. Έτσι θα φανεί καθαρά πώς είναι δυνατό να συμβαίνουν τέτοιες μαζικές αυταπάτες, και ιδίως μάλιστα στην εποχή του τέλους, ώστε να υπερκαλύπτεται στα μάτια των πολλών η απαλή λάμψη της αλήθειας από τα πυροτεχνήματα και τα εκτυφλωτικά φώτα. Γιατί αναμφισβήτητα η άμετρη λατρεία της μητέρας του Θεού, η δέηση να μεσολαβήσει αυτή – ή και οι άγιοι – στον Θεό για τη σωτηρία των ανθρώπων και οι υποτιθέμενες εμφανίσεις της είναι μέσα, που με προκάλυμμα μία υπερτονισμένη ευσέβεια, σκοπό έχουν να συσκοτίσουν πολύ επιτήδεια τους ευσεβείς.

Με το πέρασμα των αιώνων παγιώθηκε πάνω σε αυτό το θέμα μία λαϊκή πίστη και πρακτική με τη μορφή της παράδοσης, που σίγουρα δεν μπορεί πια να αλλάξει. Έστω και αν δεν μπορούν πια να εξαλειφθούν τα λάθη από τη συνείδηση της ανθρωπότητας, μπορεί ωστόσο να γίνει κατανοητό ότι όταν υπάρχουν τέτοιες πλάνες επιβάλλεται και επάγεται σύμφωνα με τη θεία τάξη η διόρθωσή τους. Αυτή η διόρθωση θα συνιστά μία «θεία δίκη» που αναμφίβολα θα είναι ένα οδυνηρό ξύπνημα για πολλούς που θεωρούν για τους εαυτούς τους ότι πιστεύουν το σωστό. Γιατί τότε πολλοί κοιμώμενοι πνευματικά θα αφυπνιστούν για να αναγνωρίσουν ότι η πίστη τους αντιστοιχεί στο σπόρο που έπεσε ανάμεσα στα αγκάθια και στα ζιζάνια, κατά την παραβολή του σποριά.

Ανατρέχοντας κάποιος στην Καινή Διαθήκη διαπιστώνει ότι οι αναφορές στη μητέρα του Ιησού είναι εκεί περιορισμένες. Αυτό το γεγονός, που σίγουρα δεν είναι τυχαίο, αποδεικνύει ότι ο ρόλος της Μαρίας για τη λύτρωση μας δεν είναι τόσο αποφασιστικός όσο πρεσβεύουν οι λάτρεις της. Επίσης, στις επιστολές του αποστόλου Παύλου, η Παναγία δεν αναφέρεται ούτε μία φορά, παρά μόνο έμμεσα στους Γαλάτες 4,4. Κι αυτό είναι εξίσου ενδεικτικό, δεδομένου ότι ο Παύλος στις επιστολές του συνόψισε το καθαρά χριστοκεντρικό νόημα του ευαγγελίου.

Το δεδομένο αυτό έχει ξεχωριστή σημασία, γιατί φωτίζει ένα άλλο γεγονός, ότι δηλαδή στον πρώτο χριστιανισμό η Μαρία δεν είχε το ρόλο και τη λειτουργία που της ανατέθηκε από τους ανθρώπους αργότερα. Από αυτό φαίνεται ταυτόχρονα σαφώς η διαφορά μεταξύ του έργου του Θεού που κυριαρχούσε στις πρωτοχριστιανικές κοινότητες αφενός και του έργου ανθρώπων και Εκκλησιών που οικοδομήθηκε σε μεταγενέστερες γενεές έως και τη σημερινή εποχή αφετέρου.

Είναι γνωστό ότι ο Παύλος ήταν – μαζί με τον εσωτερικότατο Ιωάννη – αυτός που ήξερε να προβάλλει πνευματικά και πρακτικά την πεμπτουσία της χριστικής διδασκαλίας, καθώς αναγνώρισε τα κεντρικά σημεία της και τα εφάρμοσε στην πράξη, όσο κανένας άλλος μαθητής του Χριστού. Γι' αυτό εξάλλου μπορούσε να πει για τον εαυτό του: «Δεν ζω πια εγώ, αλλά μέσα μου ζει ο Χριστός».

Στο ευαγγέλιο του Μάρκου η μητέρα του Ιησού δεν παίζει επίσης κανένα αξιόλογο ρόλο, απεναντίας υπάρχει ένα σημείο στο κεφάλαιο 3, 31-35 όπου ο Ιησούς θέτει στη σωστή βάση τη σχέση του με τη μητέρα του και την υπόλοιπη οικογένεια του: «Ἦρθαν ἡ μητέρα καὶ τ' ἀδέρφια τοῦ Ἰησοῦ καὶ περιμένοντας ἀπέξω ἔστειλαν νὰ τον φωνάξουν. Καὶ τὸ πλῆθος ποὺ καθόταν γύρω του τοῦ εἶπε: “Ἐξω σε ζητοῦν ἡ μητέρα καὶ τ' ἀδέρφια σου”. Καὶ ἐκεῖνος ἀποκρίθηκε: “Ποῖα εἶναι ἡ μητέρα μου καὶ ποιοὶ οἱ ἀδερφοὶ μου;” Καὶ ρίχνοντας μὴ ματιά σε αὐτοὺς ποὺ κάθονταν ὀλόγυρα τοῦ εἶπε: “Νὰ ἡ μητέρα καὶ τὰ ἀδέρφια μου. Γιατί ὅποιος ἐφαρμόζει, τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, αὐτὸς εἶναι γιὰ μένα ἀδερφός καὶ ἀδερφή καὶ μητέρα μου”».

Ο Ιησούς Χριστός δείχνει με αυτό ότι δεν υπολογίζει τη συγγένεια του αίματος ή τα εγκόσμια κριτήρια, αλλά ότι το μόνο κριτήριο που καθορίζει την κοινότητα και συγγένεια μαζί του είναι η εναρμόνιση με τη βούληση του Θεού. Αυτή είναι μία βασική συνισταμένη της διδασκαλίας του, την οποία ενισχύει άλλωστε με τα παρακάτω λόγια, σύμφωνα με το Ματθαίο 7,21: «Στη βασιλευα των ουρανών δεν θα μπει ο καθένας που μου λέει: “Κύριε, Κύριε”, αλλά όποιος κάνει το θέλημα του ουράνιου Πατέρα μου».

Η προαναφερθείσα δήλωση από το Μάρκο 3, 35 επικυρώνεται στο κατά Ματθαίο ευαγγέλιο 12, 50 αυτολεξεί: «Όποιος εφαρμόζει το θέλημα του ουράνιου Πατέρα μου, αυτός είναι αδερφός και αδερφή και μητέρα μου». Έτσι, παρ' όλο που η Θεοτόκος αναφέρεται επανειλημμένα στο κατά Ματθαίον, η σημασία της δεν υπερβαίνει ποτέ τα όρια αυτά που σκιαγραφούνται στο κατά Μάρκο ευαγγέλιο. Ενδεικτική είναι μία άλλη σκηνή που αναφέρει ο Λουκάς στο 11, 27: «Ενώ μιλούσε ο Ιησούς μία γυναίκα από το πλήθος σηκώθηκε και φώναξε δυνατά: “Χαρά στη μάνα που σε κουβάλησε στην κοιλιά της και σε θήλασε!” Κι εκείνος είπε: “Χαρά σε εκείνους πιο πολύ που ακούν και ακολουθούν το Λόγο του Θεού!”».

Έτσι ο Ιησούς δεν διόρθωσε αυτή τη γυναίκα, αφού σίγουρα έλεγε την αλήθεια, όμως χάρη στην προορατική του ικανότητα γνώριζε τους κινδύνους που συνεπαγόταν η μαριολογία και η προσωπολατρία της φυσικής μητέρας του. Γι' αυτό και αντιδρώντας άμεσα κατεύθυνε το λαό στον πυρήνα της διδασκαλίας που βρίσκεται στο θείο Λόγο και όχι στη Θεομήτορα. Η Μαρία αποτελεί ένα σημαντικό οικοδομικό λίθο στο θεϊκό σχέδιο σωτηρίας, αλλά δεν είναι αυτή η κεφαλή της χριστικής Εκκλησίας, καθότι, η κεφαλή της είναι μόνο ο Ιησούς Χριστός. Συνεπώς η

Παναγία συνιστά ένα πολύ σημαντικό μέλος του σώματος της κοινότητας του, που έχει πολλά μέλη και πολλές λειτουργίες, όμως κεφαλή της είναι και θα παραμείνει ο Χριστός, ενώ όλα τα άλλα δημιουργημένα όντα θα αποτελούν απλά τα μέλη της κοινότητας αυτής.

Πάνω στο προκείμενο θέμα έχει ενδιαφέρον να αναφερθεί μία άλλη δήλωση από το ευαγγέλιο του Λουκά 1, 38, όπου η Μαριάμ λέει στον άγγελο Γαβριήλ: «Είμαι μια δούλη του Κυρίου και ας γίνει κατά το θέλημα του όπως το είπες». Με βάση αυτή τη δήλωση της Παρθένου έχουν επιχειρηθεί πολλές μαριοκεντρικές ερμηνείες, που παραβλέπουν όμως ότι το ευαγγέλιο δεν επικεντρώνεται στη Μαρία αλλά στον Ιησού Χριστό. Με τη φράση αυτή η Μαρία εξέφρασε την απόλυτη προθυμία της να υπακούσει πλήρως στη θεϊκή βούληση. Έτσι έγινε ένα υπόδειγμα υπακοής για όλους τους ακολούθους του Χριστού και μάλιστα όχι μόνο για τις γυναίκες, αλλά και για τους άντρες. Γιατί όποιος δεν είναι διατεθειμένος να υποταχθεί ανεπιφύλακτα στη θεϊκή καθοδήγηση βάζοντας την υπερκείμενη βούληση του Θεού πάνω από την εγωιστική δική του, δεν πρόκειται να τον έχει συνεργάτη και προστάτη ούτε στον πνευματικό ούτε στον πρακτικό του βίο.

Εάν οι άνθρωποι ενστερνίζονταν πραγματικά τον πυρήνα αυτό της χριστικής διδασκαλίας, τότε θα διορθώνονταν από μόνα τους σχεδόν όλα όσα δεν είναι συμβατά με την ουράνια τάξη, συμπεριλαμβανομένων και της προσωπολατρίας της Μαρίας και όλων των άλλων λαθών. Ωστόσο, ο μεγαλύτερος εχθρός του ανθρώπου και το μεγαλύτερο εμπόδιο στην ανέλιξη του είναι η εγωιστική του βούληση, που όμως είναι και θα παραμείνει υποχρεωτικά ελεύθερη, με βάση το θεϊκό νόμο.

Ειδικότερα στη σχέση Ιησού και Μαρίας αναφέρεται το κεφάλαιο της γέννησης του Ιησού στο ευαγγέλιο του Λουκά. Όποιος θέλει ωστόσο να μάθει περισσότερα γι' αυτό το θέμα, μπορεί να διαβάσει το πρωτοευαγγέλιο του Ιακώβου, το οποίο χάθηκε στις αρχές του χριστιανισμού, ως υποτιθέμενα απόκρυφο έργο- για αιώνες διατηρήθηκαν μόνο μερικά αποσπάσματα του, μέχρι που το 1843, το κατέγραψε εκ νέου εξ αποκαλύψεως ο «γραφιάς Του Θεού» Ιάκωβος Λόρμπερ*.

Επιπλέον, σχετικά με το θέμα της Μαρίας ενδιαφέρει επίσης ο γάμος στην Κανά από το ευαγγέλιο του Ιωάννη 2, 3-5: «Όταν τελείωσε το κρασί η μητέρα του Ιησού του λέει: “Δεν έχουν κρασί”. Της λέει δε ο Ιησούς: “Τι νοιάζεσαι εσύ γυναίκα για το τι κάνω εγώ; Δεν είναι ακόμα η ώρα μου”. Τότε η μητέρα του λέει στους υπηρέτες: “Να κάνετε ό,τι σας πει”».

Εντύπωση προξενεί σε αυτό το σημείο η έντονη αντίδραση του πράου Ιησού απέναντι στη μητέρα του, πράγμα που καθιστά σαφές τόσο από το ευαγγέλιο του Ιωάννη, όσο και από του Ματθαίου, ότι τα λόγια του πρέπει να ερμηνεύονται χριστολογικά και όχι μαριολογικά, δηλαδή με κέντρο βάρους τον ίδιο τον Ιησού Χριστό.

Με τα λόγια αυτά ο Γιος του ανθρώπου απέδειξε για άλλη μια φορά ότι δεν τον ενδιαφέρει η συγγένεια του αίματος, ούτε καν των φυσικών γονέων του, όταν πρόκειται για την εκπλήρωση της αποστολής του και της βούλησης του ουράνιου Πατέρα. Τούτο είναι φανερό και από την κατηγορηματική απάντηση του δωδεκάχρονου Ιησού στο ναό, προς τους γονείς του που ανησυχούσαν: «Δεν ξέρατε ότι πρέπει να είμαι στο σπίτι του Πατέρα μου;» μολονότι η ερώτηση της μητέρας του ήταν δικαιολογημένη από εγκόσμια άποψη, αφού τον αναζητούσαν μάταια επί τρεις ημέρες.

* «Τα Παιδικά Χρόνια του Ιησού».

Από το παραπάνω καταρρίπτεται επίσης ένα επιχείρημα των μαριολόγων, ότι δηλαδή η Παναγία είχε συνειδητοποιήσει εξ αρχής την αποστολή του γιου της. Τούτο όμως δεν είναι αλήθεια, εκτός από ορισμένες διορατικές και διαισθαντικές στιγμές χάρις που της χαρίζονταν. Κατά τα άλλα συχνά δεν κατανοούσε τον Ιησού, ιδίως επειδή διέφερε τελείως από τους άλλους συνομηλικούς του ούτε σεβόταν τις εντολές του ιερατείου, επιπλέον δε ήταν εξαιρετικά ολιγόλογος και επανειλημμένα αναζητούσε την απομόνωση.

Τα βιβλία του ενορατικού Μαξ Ζέλτμαν φωτίζουν πολύ καθαρά αυτό το πρόβλημα τού πόση αντίδραση και αμφιβολίες από την πλευρά των δικών του συνάντησε ο Ιησούς καθώς ωρίμαζε. Και μάλιστα όχι μόνο από τα μέλη της οικογένειάς του, αλλά και από το ευρύτερο περιβάλλον του, όπως λόγου χάρι από τη Σαλώμη, τη μητέρα τού μετέπειτα μαθητή του Ιωάννη ή και από τον Ιωάννη το Βαπτιστή. Ο δε Πρόδρομος είναι χαρακτηριστικό παράδειγμα, αφού μόνο λίγο πριν το θάνατο του απέβαλε την τελευταία του αμφιβολία για τη μεσσιανική αποστολή του.

Άλλωστε, όπως μαρτυρούν η Βίβλος και πιο διεξοδικά ακόμη η νέα αποκάλυψη, και αυτοί οι ίδιοι οι μαθητές του πολλές φορές δεν τον καταλάβαιναν, πράγμα που βέβαια άλλαξε ριζικά μετά το θάνατο του, οπότε τους εμφύσησε το πνεύμα του, και τέλος με την έκχυση του Αγίου Πνεύματος την Πεντηκοστή.

Σε όλα αυτά η Μαρία δεν έπαιξε κανένα ιδιαίτερο ρόλο και το μόνο της προβάδισμα απέναντι στους μαθητές ήταν ότι της είχε δοθεί η ανεπανάληπτη χάρι να γεννήσει το γιο του Θεού.

Από τα λόγια της ωστόσο, «Ό, τι σας πει, αυτό να κάνετε!» δείχνει ότι παρ' όλο που δεν καταλάβαινε πάντοτε τις προθέσεις και την αποστολή του γιου της, εντούτοις η πίστη της στη θεϊκή παντοδυναμία του ήταν ακράδαντη, δεδομένων επίσης των αναρίθμητων σημείων και θαυμάτων που είχαν πραγματοποιηθεί έμμεσα ή άμεσα στη ζωή του. (Τα σχετικά με την εκδίπλωση της θεϊκής φύσης μέσα στον άνθρωπο Ιησού έως την πλήρη ωρίμανση του με την ανάληψη της αποστολής του στα τριάντα του χρόνια, μπορεί να τα διαβάσει κανείς παραστατικά στα «Παιδικά Χρόνια του Ιησού» του Λόρμπερ και στην «Άγνωστη ζωή του Ιησού» του Ζέλτμαν).

Ωστόσο, είναι τελείως λανθασμένο από τα λόγια αυτά της Παναγίας και την «ομολογία πίστεως» στο γιο της να συνάγει κανείς ότι η ιδιότητα της, ως μητέρα του Θεανθρώπου, την ανάγει αυτόματα σε «μεσολαβήτρια» μεταξύ Θεού και ανθρώπων, όπως προβάλλει παραδοσιακά π.χ. ο πάπας στις εγκυκλίους του.

Με βάση την Καινή Διαθήκη, είναι σαφές ότι ορισμένες δοξασίες για το ρόλο της Παναγίας είναι στην ουσία υπερβολές ενός εξεζητημένου θρησκευτικού ζήλου, καθώς δεν θεμελιώνονται σε κανένα χωρίο της Βίβλου, ούτε και στις νεότερες αποκαλύψεις.

Είναι αυτονόητο ότι αξιώσεις αδιαμφισβήτητης αλήθειας μπορεί να έχει μόνο ό,τι προέρχεται απευθείας από τον Θεό και όχι οι ανθρώπινες δοξασίες, οι οποίες πρέπει να συμφωνούν πάντοτε με το πνεύμα του Θεϊκού Λόγου. Όπου δεν ισχύει αυτό και αντίθετα παρουσιάζονται σημαντικές αντιφάσεις, μπορεί κανείς να τις απορρίψει με ήσυχη τη συνείδηση του, χωρίς να φοβάται ότι διαπράττει κάποιο παράπτωμα.

Είναι, εύδηλο λοιπόν ότι το κριτήριο της αλήθειας δεν βρίσκεται στους ανθρώπους, αλλά στον Θεό και το Λόγο του. Όσον αφορά τη Θεομήτορα, είναι ενδεικτικό ότι οι πρώτοι χριστιανοί δεν της απέδιδαν ιδιαίτερη σημασία, δεδομένου ότι οι πρώτοι πιστοί ήταν πλημμυρισμένοι από το Πνεύμα του Θεού, το οποίο διδάσκει σωστά και δεν σφάλει ποτέ. Οι άνθρωποι μπορούν να σφάλουν μόνο όταν απομακρύνονται από το Λόγο του και δημιουργούν αυθαίρετα ερμηνείες και.

δοξασίες που δεν βασίζονται σε καμία θεϊκή αποκάλυψη. Το γεγονός είναι πάντως ότι μετά τους πρώτους χριστιανούς με την πάροδο του χρόνου το Άγιο Πνεύμα υποχωρούσε όλο και περισσότερο από τις χριστεπώνυμες κοινωνίες και μόνο ελάχιστα άνθρωποι εξακολουθούσαν να το βιώνουν ζωντανά.

Όσοι δεν συμφωνούν με την παραπάνω διαπίστωση δεν θα πρέπει να συγχέουν τη θεολογία με το μυστικισμό. Είναι άλλοτε χαρακτηριστικό παράδειγμα ότι ο μεγάλος εκκλησιαστικός διδάσκαλος και πατέρας του θεολογικού σχολαστικισμού Θωμάς Ακινάτης (περίπου 1225-1274) μισό χρόνο περίπου πριν πεθάνει είχε μία όραση για την οποία δήλωσε ότι «όλα όσα έγραφα τόσα χρόνια ήταν άχυρα σε σύγκριση με αυτά που είδα σε κατάσταση έκστασης!

Αυτό που λέει στην ουσία η Γραφή για τη Μαριάμ είναι ότι έλαβε τη χάρη του Θεού διότι επιλέχτηκε να γίνει η μητέρα του Υιού του και έτσι έγινε ένα πρότυπο πορείας για τους υπόλοιπους ανθρώπους, όπως επίσης και πολλοί άλλοι άγιοι ήδη από τον καιρό της Π. Διαθήκης, που όμως δεν γίνονται αντικείμενο λατρείας και δεήσεων να μεσολαβήσουν υπέρ των ανθρώπων. Η Μαρία, όπως όλες οι άλλες άγιες οντότητες, αποτελεί ένα βασικό λίθο στο μεγάλο οικοδόμημα της κοινωνίας του Ιησού Χριστού, και όχι κάτι περισσότερο ή λιγότερο- όποιος δε ισχυρίζεται το αντίθετο, παρεκκλίνει από το έδαφος της χριστικής διδασκαλίας και κινείται στο χώρο της μισής αλήθειας και της πλάνης.

Σαν κατακλείδα, θα φωτιστεί άλλη μία πλευρά της σημασίας της Παναγίας, με βάση τα λόγια που απηύθυνε ο Ιησούς από το σταυρό στην ίδια και στον Ιωάννη: «Αυτός είναι τώρα γυναίκα ο γιος σου και αυτή είναι η μητέρα σου!» Και αυτή η δήλωση του σταυρωμένου έδωσε λαβή για πολλές παρερμηνείες από απολογητές της μαριολατρίας. Στα «Τελευταία επτά λόγια του Ιησού στο σταυρό»*, ένα κείμενο που έλαβε μέσω του εσωτερικού Λόγου η Αντωνία Γκρόσχαϊμ το 1863 στο Γκρατς, διαβάζουμε αναφορικά με αυτό το σημείο στη σελίδα 238:

«Τον τέταρτο λόγο: “Μαρία, ιδού ο γιος σου, κι εσύ γιε, ιδού η μητέρα σου!” δεν το είπα τόσο για χάρη της μητέρας Μου, δεδομένου ότι γνώριζα πως οι μαθητές Μου δεν θα την εγκατέλειπαν έτσι. Ήθελα πολύ περισσότερο με αυτό τον τρόπο, να δείξω ποια αγάπη είχα στην καρδιά για όλα τα παιδιά Μου. Επιθυμία Μου ήταν να τα παραδώσω όλα στη σπλαχνική αγάπη του Θεού, την οποία συμβολίζει η μητρική αγάπη. Και σαν “γιους” εννοούσα όλους τους ανθρώπους που γίνονται άξιοι για την αγάπη Μου με το που ακολουθούν τη διδασκαλία Μου».

Η εξέλιξη της μαριολογίας από την πρωτοχριστιανική έως τη σημερινή εποχή

Όπως προαναφέρθηκε στις πρωτοχριστιανικές κοινότητες, η λατρεία της Παναγίας δεν υπήρχε, καθότι έχοντας ζωντανό το Άγιο Πνεύμα, ήταν χριστοκεντρικά προσανατολισμένες. Αυτό όμως άλλαξε στην πάροδο των αιώνων, καθώς πλήθαιναν οι διχογνωμίες μεταξύ των χριστιανών, όσο πιο πολύ παραμερίζονταν οι εκλεγμένοι από τον Θεό και στη θέση τους επικρατούσαν οι εκπρόσωποι της φιλαρχίας, της εγκόσμιας «λογικής» και η εξωτερική τυπολατρία που τόσο αυστηρά είχε καταδικάσει ο Απόστολος Παύλος στην «Επιστολή προς τους Λαοδικείς» που αποκαλύφθηκε ξανά στον Γιάκομπ Λόρμπερ.

Σαν συνέπεια, αναδύονταν στο πέρασμα των αιώνων διάφορα ειδωλολατρικά στοιχεία κάθε τόσο, παρ' όλο που ο Παύλος τα είχε πολεμήσει ιδιαίτερα επίμονα. Μερίδα του λαού ζητούσε υποκατάστατα για τις ειδωλολατρικές λατρευτικές συνήθειες που είχαν καταργηθεί. Η αναβίωση αυτή αποδεικνύει ότι πολλοί δεν είχαν καταλάβει καν το λυτρωτικό μήνυμα του Ιησού Χριστού και για την αποτυχία αυτή

* Έχει δημοσιευτεί στα ελληνικά στη «Μεγάλο Μυστήριο».

δεν είναι άμοιρος ευθυνών και ο κλήρος. Όσο λιγότερη αγάπη υπήρχε σε μία κοινωνία τόσο πιο ισχυρή ήταν εκεί η παρουσία του Χριστού με το άγιο Πνεύμα του, ώστε εύκολα μπορούσαν να διαιωιστούν κακές ιδιότητες, κακές συνήθειες και πλάνες.

Δεν είναι απορίας άξιο επομένως ότι η λατρεία της Παναγίας σταδιακά εξαπλώθηκε σε όλο το λαό και στην ίδια την εκκλησία, σαν υποκατάστατο για τις θεές των ειδωλολατρών. Αυτό έγινε ολοφάνερο και στην Έφεσο, όπου ο Παύλος δεν είχε κατορθώσει να εκριζώσει τη θεά Άρτεμη από τη συνείδηση του κόσμου, καθώς η λαϊκή πίστη σε μία θηλυκή θεότητα ήταν πολύ γερά θεμελιωμένη. Όταν λοιπόν στη σύνοδο της Εφέσου το 431 η Μαρία ανακηρύχθηκε επίσημα ως «Θεοτόκος», για το λαό αυτό απετέλεσε ένα ικανοποιητικό υποκατάστατο και σύμβολο των ακόμη εν μέρει ειδωλολατρικών πεποιθήσεων του. Αμέσως στα ερείπια του τεράστιου ναού της Αρτέμιδος στην Έφεσο εγέρθηκε ένας ναός αφιερωμένος στη Μαρία. Μέχρι τότε η Μαρία εθεωρείτο «ανθρωποτόκος», με το νέο δόγμα ανακηρύχθηκε «Θεοτόκος».

Πρόθεση των συνοδικών πατέρων ήταν να πιστοποιηθεί ότι ο Ιησούς ήταν και είναι αληθινός Θεός και αληθινός άνθρωπος. Η πιστοποίηση αυτή εκφράστηκε με μία μαριολογική φόρμουλα, έτσι στην καταδίκη του Νεστώριου, πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως, λέγονται μεταξύ άλλων τα εξής: «Όποιος δεν αναγνωρίζει ότι ο Εμμανουήλ είναι αληθώς Θεός και ως εκ τούτου η αγία Παρθένος είναι Θεοτόκος, διότι εγέννησε κατά τη σάρκα τον ενσαρκωμένο Λόγο του Θεού, αποκλείεται από τους κόλπους της εκκλησίας!» Τη συνοδική αυτή απόφαση τη συνομολογούν σήμερα επίσης όλες οι ορθόδοξες, καθολικές και διαμαρτυρόμενες εκκλησίες. Έτσι η απόφαση της συνόδου της Εφέσου απετέλεσε την αρχή της «δογματοποίησης» και της επίσημης εισόδου της Παναγίας στη θρησκευτική συνείδηση των πιστών. Με το γεγονός αυτό η λατρεία της Μαρίας αυτονομήθηκε από εκείνη του Χριστού, αφού ως Θεοτόκος, από μία άποψη, για τον απλό λαό τουλάχιστον, φαινόταν ως ισότιμη με Αυτόν. Έτσι για αρκετούς πιστούς η Παναγία είναι στην πράξη η «κρυφή θεά», όπως αποδεικνύεται παντοιοτρόπως, αν και βέβαια δεν το παραδέχεται κανείς ανοιχτά.

Τον έκτο με έβδομο αιώνα καθιερώθηκε και η γιορτή της ανάληψης της Παναγίας, ως ένα συνοδό φαινόμενο της παγιωμένης πια στην εκκλησία αυτόνομης διδασκαλίας και πίστης σε αυτήν. Η πρώτη σημαντική αντίδραση στην εξαπλωνόμενη προσωπολατρία της Μαρίας προήλθε το 1530 από το Λούθηρο και το Μελάγχθωνα. Στο άρθρο 21 της Ομολογίας του Άουγκσμπουργκ, την καταστατική χάρτα των διαμαρτυρομένων, διαπιστώνεται ότι δεν υπάρχει κανένα χωρίο στη Γραφή που να αποδεικνύει ότι κανείς πρέπει να επικαλείται τους αγίους ή να προσφεύγει σε αυτούς για βοήθεια.

Είναι αλήθεια ότι με βάση τη Γραφή απαιτείται μονάχα η απόδοση τιμής στον Θεό, με την οποία εννοείται η λατρεία του (Εβρ. 5, 4. Ψαλμ. 62, 8. Ιωάννης 5, 44. Μωυσής Ε' 32, 3. Ησαΐας 42, 8). Ένα τελείως άλλο πράγμα είναι η τιμή προς τα δημιουργημένα όντα στα οποία συμπεριλαμβάνονται οι «άγιοι», οι άγγελοι και οι φωτεινές οντότητες και με αυτήν εννοείται ο σεβασμός – και όχι η λατρεία – που αξίζει σε κάθε πλάσμα του Θεού, γονείς, ηλικιωμένους, κρατικούς ηγέτες κ.λπ., αλλά ακόμη και στους κακούς ανθρώπους (Πέτρου Α' 2,18). Η σημαντική αυτή διαφορά μεταξύ λατρείας και σεβασμού προφανώς ισχύει αναλογικά και για τη μητέρα του Χριστού. Στην ουσία η διαφορά είναι να έχει κανείς την ευλάβεια της Παναγίας και όχι τη λατρεία για την Παναγία. Η βίωση της πνευματικότητας της δεν συνίσταται στο να προσεύχεται κάποιος σε αυτήν, αλλά στο να προσεύχεται όπως αυτή, με το πνεύμα πλήρους αποδοχής της θεϊκής βούλησης όπως αποτυπώνεται στο στίχο του Λουκά 1, 38.

Όμως με το πέρασμα του χρόνου η προσωπολατρία της Παναγίας σε πολλές περιπτώσεις αυτονομήθηκε από αυτή του Ιησού Χριστού και έτσι ξεπέρασε κάθε θεμιτό όριο. Σχετικά με αυτό λέγεται στην Μπέρτα Ντούντε: «Αυτό ισχύει τόσο για την παράκληση προς τη Μαρία να μεσολαβήσει στον Θεό για τους ανθρώπους, όσο και για την παράλογη λατρεία της, που στερείται κάθε υπόβαθρο. Γιατί ο Θεός επέλεξε τη μητέρα του Ιησού εξαιτίας της ευσέβειας της, ωστόσο η ίδια δεν είχε καθόλου συνείδηση της υπέρμετρης χάρης που απολάμβανε. Με άλλα λόγια ήταν μία επιλεγμένη υπηρέτρια του Θεού, γι' αυτό μόνο σε Αυτόν ανήκει όλη η τιμή, αφού όλα τα όντα είναι δικό Του έργο...».

«Η αγάπη της για Μένα την έκανε να υποφέρει τόσο πολύ, πέρασε μια τέτοια κατάσταση πόνου, που πνευματοποίησε και το σώμα της. Και έτσι έγινε ένα φωτεινό παράδειγμα μητέρας που υπόφερε βαθιά για το παιδί της.

Ωστόσο η θεία λατρεία, με την οποία την τιμούν οι άνθρωποι, δεν είναι σύμφωνη με το θέλημά Μου. Διότι, αν και υπήρξε η μητέρα του γήινου σώματος Μου, στο πνευματικό Βασίλειο είναι και αυτή απλά μια φωτεινή μορφή, η οποία γεμάτη Αγάπη και Σοφία, επιθυμεί να βοηθήσει τους ανθρώπους να φθάσουν στο φως και επομένως στη μακαριότητα.

Όμως το να έχει κανείς λατρεία για μια φωτεινή οντότητα είναι μία λανθασμένη κατεύθυνση της θέλησής του. Όλες οι φωτεινές υπάρξεις είναι σε σχέση Αγάπης μαζί Μου. Με τιμούν και Με δοξάζουν διαρκώς και αδιάκοπα, αλλά δεν θέλουν ποτέ να πάρουν τη λατρεία των ανθρώπων για λογαριασμό τους. Διότι αναγνωρίζουν ότι ΕΓΩ είμαι το πιο αξιολάτρευτο Όν, και με την ταπεινή τους αγάπη για ΕΜΕΝΑ, αποποιούνται κάθε τιμή που τους γίνεται, γιατί αισθάνονται ότι αυτή αρμόζει μόνο σε ΕΜΕΝΑ.

Όποιος λοιπόν έχει συναίσθηση της σωστής σχέσης των φωτεινών οντοτήτων με ΕΜΕΝΑ, των οποίων η Αγάπη για ΕΜΕΝΑ είναι μια ολοφώτεινη φωτιά, μπορεί να καταλάβει, πόσο πλανημένες είναι οι σκέψεις αυτών των ανθρώπων που αποδίδουν τέτοιες τιμές στη μητέρα του σώματος Μου, όπως γίνεται συνήθως. Θα καταλάβουν ακόμη, ότι αυτό δεν μπορεί να είναι με τη θέληση ΜΟΥ, διότι έτσι οι άνθρωποι δημιουργούν κατά κάποιον τρόπο ένα «δεύτερο Θεό», ένα ον στο οποίο αποδίδουν σεβασμό και λατρεία, που όμως το ίδιο δεν θέλει να δεχθεί, διότι ο άνθρωπος οφείλει να έχει μοναδική του φροντίδα τη σύνδεση μαζί ΜΟΥ, για να φθάσει ήδη επί γης στο σκοπό του...»

«...Οι φωτεινές οντότητες δεν πρόκειται ποτέ να συμβάλουν στο να επικεντρωθεί η αγάπη των ανθρώπων σε ένα άλλο στόχο εκτός από Μένα αυτό ακριβώς όμως συμβαίνει όταν μία φωτεινή οντότητα απολαμβάνει μία ιδιαίτερη λατρεία από πλευράς των ανθρώπων, μια λατρεία που οφείλουν μόνο σε Μένα. Για το λόγο αυτό άλλωστε ουδέποτε πρόκειται μια φωτεινή οντότητα να αυτοπροβληθεί με τέτοιο τρόπο που να προκαλεί τους ανθρώπους να τη λατρέψουν περισσότερο».

«...Ένα ιδιαίτερο τέχνασμα του αντιπάλου Μου είναι να ωθεί τους ανθρώπους να Με απωθήσουν από τις σκέψεις τους και μάλιστα με την εξής μέθοδο: με το να τους προβάλλει άλλους θεούς προσπαθώντας να τους υποβάλει την πεποίθηση ότι αυτοί χρειάζονται για να αποτελούν τη γέφυρα προς Εμένα τους περνά επομένως την αντίληψη ότι το χρωστούν στην ευμένεια τούτων των θεών όταν δείχνω χάρη στους ανθρώπους, που πρέπει προφανώς να κάνουν τα πάντα για να εξασφαλίσουν κατά πρώτον την εύνοια αυτών των θεών. Έτσι λοιπόν όλοι εκείνοι στους οποίους απευθύνεστε για να μεσολαβήσουν για χάρη σας σε Μένα, είναι όλοι τους ζένοι θεοί που τους τοποθετείτε δίπλα Μου. Οφείλετε όμως να πάρετε τον απευθείας δρόμο ως Εμένα, γιατί αυτός είναι ο σκοπός και ο προορισμός της ζωής σας στη Γη!»

Ο Λόγος του Θεού στις νέες αποκαλύψεις είναι σαφής ώστε μπορεί να τον καταλάβει ο καθένας. Αλλά το ότι οι άνθρωποι δεν καταλαβαίνονται πια ούτε μεταξύ τους, το ότι επικρατεί πνευματική σύγχυση, και το ότι στον τομέα της θρησκευτικότητας είτε παρεισφρύουν διαβρωτικά συνεχώς καινούργιες πλάνες είτε καλλιεργείται εντονότερα μία αρνητική στάση απέναντι της, όλα αυτά είναι σημάδια μιας παρακμιακής έσχατης εποχής. Έτσι λέγεται σε μία καταγραφή της Ντούντε: «Είναι και αυτό ένα σημάδι της έσχατης εποχής ότι οι άνθρωποι μιλούν διαφορετικές γλώσσες και δεν μπορεί πια να καταλάβει ο ένας τον άλλον.

Σεις οι άνθρωποι δεν γνωρίζετε πόσο ζημιогόνες είναι οι διδασκαλίες που δεν ανταποκρίνονται στην αλήθεια, καθώς είναι ένα πολύ επιτυχημένο όπλο τον κακού. Και όλοι εσείς που αντιστέκεστε στην καθαρή Αλήθεια που σας μεταφέρουν από τα ύψη οι απεσταλμένοι Μου βρίσκεστε υπό την επήρεια του».

Όσον αφορά λοιπόν τη λατρεία της Θεοτόκου, για πολλές έχει γίνει στην πράξη ένα θηλυκό υποκατάστατο του Θεού, δεδομένου ότι η μεγάλη μάζα δεν ενδιαφέρεται για την αλήθεια, παρά κυρίως για ό,τι ικανοποιεί τις εξωτερικές αισθήσεις. Επιπλέον, εάν παρατηρήσει κανείς το φαινόμενο της μαριολατρίας, στην ιστορική πορεία του και το ψυχολογικό υπόβαθρο που κρύβεται από πίσω, θα διαπιστώσει ότι για πολλούς τελικά η ενσάρκωση της αγάπης και της ευσπλαχνίας είναι η μητέρα του Θεάνθρωπου και σε δευτερεύοντα βαθμό ο ίδιος ο Θεάνθρωπος.

Από την εποχή της συνόδου στην Έφεσο ήδη, η εκκλησία αναγνώρισε τα οφέλη που σήμαινε για την ίδια η μαριολατρία και σίγουρα ένας από τους κύριους λόγους που την υιοθέτησε ή και την υπέθαλψε, ήταν επειδή ήξερε ότι έτσι διατηρούσε το έρεισμά της στο χριστεπώνυμο πλήρωμα. Πάνω σε αυτή τη βάση δεν είναι απορίας άξιο ότι δημιουργήθηκαν διάφορα δόγματα περί Μαρίας τα οποία δεν έχουν καμία σημασία όμως για την απολύτρωση και την τελειοποίηση του ανθρώπου.

Ένα παράγωγο φαινόμενο όλων αυτών ήταν το ότι ήδη από το πέμπτο αιώνα καθιερώθηκαν πολλές γιορτές τοπικού ή γενικού χαρακτήρα αφιερωμένες στην Παναγία, όπως τα εισόδια της Θεοτόκου, η ανάληψη κ.ά. Από τις νέες αποκαλύψεις είναι γνωστό ότι ο Ιησούς Χριστός ήταν και είναι ενάντιος σε τέτοιες γιορτές που ουσιαστικά αποτελούν επιβιώσεις ειδωλολατρικών εορτών. Με τον καιρό δε όχι μόνο ανεγέρθησαν ναοί, μονές κ.λπ. προς τιμήν της Παναγίας, αλλά και καθιερώθηκαν πολλοί τόποι λατρείας και προσκυνήματος αφιερωμένοι ειδικά σε αυτή.

Στο «Μεγάλο Ευαγγέλιο του Ιωάννη» του Λόρμπερ, ο Ιησούς λέει για τη μητέρα του τα εξής προφητικά: *«Ασφαλώς αυτή είναι η πρώτη και ούτε θα υπάρξει άλλη γυναίκα μεγαλύτερη από αυτήν. Αλλά θα 'ρθει καιρός όπου θα της χτίζουν πιο πολλούς ναούς από ό,τι για μένα, θα την τιμούν δέκα φορές περισσότερο από ό,τι εμένα και επιπλέον θα είναι της γνώμης ότι μόνο με αυτήν μπορούν να γίνουν μακάριοι. Για το λόγο αυτό δεν θέλω τώρα να την ανυψώνουν τιμώντας την πάρα πολύ, άλλωστε αυτή το ξέρει καλά ότι είναι η μητέρα του σώματος μου και ποιος κρύβεται πίσω από αυτό το σώμα που γέννησε. Γι' αυτό να είσαστε εξαιρετικά καλοί και σωστοί μαζί της, αλλά να αποφεύγετε να της επιδεικνύετε οποιαδήποτε θεϊκή λατρεία!»*

Και στο ίδιο έργο, σε σχέση με τα προσκυνήματα λέγεται ότι πρόκειται για ένα πολύ ανόητο τρόπο επίδειξης μετάνοιας και φυσικά αποτελούν επίσης ειδωλολατρικά κατάλοιπα. Αντίθετα, λέει ο Ιησούς στους μαθητές του: *«Όποιος θέλει να εισακούσω μία σωστή παράκληση, ας Με προσκυνήσει μέσα στην καρδιά του και εκεί ας Μου παρουσιάσει σιωπηλά το αίτημα του με εντελώς φυσικά και ανεπιτήδευτα λόγια κι Εγώ θα τον εισακούσω».*

Συνεπώς το αληθινό προσκύνημα που εννοεί ο Ιησούς γίνεται στο καμαράκι, το «ταμείον», της καρδιάς. Με αυτό αποδεικνύει την πνευματική άγνοια των προσκυνητών που συνδέουν τη σωτηρία τους με συγκεκριμένους ή μακρινούς τόπους

κι επιπλέον θεωρούν ότι έτσι ευαρεστούν τον Θεό, παρ' όλο που ο Ιησούς είχε διορθώσει ήδη τη Σαμαρείτισσα πάνω σε αυτό το σημείο όταν τη δίδαξε στο πηγάδι του Ιακώβ.

Μια άλλη πλάνη σε σχέση με την Παναγία είναι η διαδεδομένη αντίληψη ότι πρέπει κανείς να παρακαλέσει αυτήν (ή κάποιους άλλους άγιους) για να εισακουστεί η παράκληση του και επιπλέον ότι αυτή συντελεί στη λύτρωση του ανθρώπου. Υπάρχουν πολυάριθμες καταγραφές από την Μπέρτα Ντούντε που διαπραγματεύονται το θέμα της παράκλησης. Αφενός τονίζεται η μεγάλη δύναμη, σημασία και αποτελεσματικότητα που έχουν οι παρακλήσεις που κάνουμε εμείς οι ίδιοι για τους συνανθρώπους μας, ζωντανούς και πεθαμένους. Αφετέρου λέγεται, όπως παραδείγματος χάρη στις 10-6-1948: *«Για τις φωτεινές οντότητες η βοήθεια προς τους ανθρώπους είναι μία κατάσταση ευδαιμονίας, γι' αυτόν το λόγο ο θεός επιτρέπει να ζητούν οι άνθρωποι τη συνδρομή τους. Όμως δεν είναι ποτέ θέλημά Του να καλούν συγκεκριμένους "αγίους", γιατί η δραστηριότητα και ο προορισμός τους μπορεί να είναι εντελώς διαφορετική απ' ό,τι πιστεύεται. Οι άνθρωποι, στην άγνοια τους μπορούν να καλέσουν ένα ον που ακόμη πόρω απέχει από την τελειότητα.*

Επίσης είναι λανθασμένη η σκέψη ότι οι εκκλήσεις πρέπει να γίνονται προς τις φωτεινές οντότητες και ότι αυτές θα μεσολαβήσουν. Η προσευχή είναι μία έκκληση προς τον θεό, μέσω της προσευχής συντελείται η σύνδεση του ανθρώπου μαζί ΤΟΥ, και ο Θεός απαιτεί αυτό το κάλεσμα να γίνεται απευθείας στον ίδιο, γιατί αυτή η έκκληση μαρτυρεί την αφοσίωση της ανθρώπινης θέλησης προς το πρόσωπό Του.

Σύμφωνα με τη γνώμη των ανθρώπων είναι οι φωτεινές οντότητες που εγκαθιστούν αυτήν τη σύνδεση με τον Θεό, επειδή βρίσκονται ήδη πιο κοντά ΤΟΥ. Αλλά αν ίσχυε αυτό, ο άνθρωπος θα έχανε τη δυνατότητα σύνδεση με τον Θεό, η οποία όμως είναι ο σκοπός και ο στόχος της ανθρώπινης ζωής. Πρώτα πρέπει να συντελείται η σύνδεση με το Θεό για να μπορέσει να εισρεύσει μέσα του η δύναμη, χωρίς την οποία δεν μπορεί να ωριμάσει η ψυχή. Οι φωτεινές οντότητες δεν μπορούν χωρίς τη θέληση του Θεού να προσφέρουν αυτή τη δύναμη στους ανθρώπους, γιατί και στο πνευματικό βασίλειο υπάρχουν νόμοι στους οποίους υπακούουν οι κάτοικοί του, διότι αναγνωρίζουν ότι προέρχονται από την Αγάπη και τη Σοφία του Θεού.

Οι φωτεινές οντότητες είναι πάντα έτοιμες να βοηθήσουν, υποτάσσονται όμως στο θέλημα του Θεού. Συνεπώς ο άνθρωπος πρέπει κατ' αρχήν να προσπαθεί να ζει σύμφωνα με τη θέληση του Θεού για να του παράσχει τη βοήθεια Του ΑΥΤΟΣ ή άμεσα, ή μέσω των φωτεινών οντοτήτων, οι οποίες πραγματικά δεν αφήνουν κανέναν αβοήθητο, εφόσον αυτή είναι η θεία βούληση.

Η έκκληση για βοήθεια προς τις φωτεινές οντότητες δεν είναι ποτέ μάταιη, η έκκληση όμως για μεσολάβηση είναι άσκοπη, γιατί το παιδί πρέπει να έρθει από μόνο του στον ΠΑΤΕΡΑ γεμάτο εμπιστοσύνη, για να του χαρίσει ο ΠΑΤΕΡΑΣ την Αγάπη Του. Αν ο άνθρωπος: όμως πιστεύει ότι με τη μεσολάβηση των αγίων θα επιτύχει εξίσου το στόχο του, δεν πρόκειται ποτέ να αποκτήσει αυτή τη σχέση εμπιστοσύνης».

«...Ποτέ δεν πρόκειται η αγιότατη οντότητα που γέννησε το γήινο σώμα Μου να επιδιώξει να επικαλεστούν αυτήν οι άνθρωποι, για το λόγο ότι η αγάπη της για Μένα είναι απεριόριστη και προσπαθεί να φέρει πάλι κοντά Μου τα πλάσματα που κάποτε απομακρύνθηκαν από Μένα, επειδή τα αγαπά και θέλει να προωθήσει την επιστροφή τους... »

Το γιατί προέκυψε αυτή η «παρακαμπτήριος» μέσω της Παναγίας ή των αγίων, αντί για την ευθεία οδό προς τον Θεό, αναλύεται σε μία άλλη καταγραφή από τις 5.12.1962: *«Η Οντότητα Μου έχει παρουσιαστεί λανθασμένα σε σας τους ανθρώπους στη Γη. Στην καλύτερη των περιπτώσεων Με φοβόσαστε, εάν Με αναγνωρίζετε καν ως τη Δύναμη που δημιούργησε το σύμπαν. Αλλά δεν τολμάτε να*

έρθετε σε Μένα και να Με παρακαλέσετε για κάτι που σας ενδιαφέρει, για το λόγο ότι δεν γνωρίζετε την υπέρμετρη αγάπη Μου».

Από τα παραπάνω προκύπτει ότι βασικό στοιχείο για την οικοδόμηση της πηγαίας σχέσης παιδιού με Πατέρα που θέλει ο Θεός, είναι απαραίτητη η άμεση επικοινωνία μαζί του. Αντίθετα η επίκληση σε υποτιθέμενους μεσολαβητές, όχι μόνο είναι τελείως άσκοπη, αλλά και ενάντια στη θέληση του Θεού, ο οποίος δεν υποθάλπει, χωρίς να κάνει καμία εξαίρεση, καμία λανθασμένη πρακτική ή δοξασία των ανθρώπων. Σίγουρα δείχνει μεγάλη μακροθυμία και επιείκεια απέναντι στις αδυναμίες μας, όπου αυτό είναι θεμιτό, αλλά στον τομέα της αλήθειας δεν κάνει καμία υποχώρηση. Γιατί εκεί η παρακαμπτήριος σημαίνει συνάμα και αδιέξοδο, ενώ η απευθείας σύνδεση είναι ο μόνος σωστός δρόμος. Γι' αυτό στην πρώτη επιστολή προς τον Τιμόθεο 2,5 λέγεται αναφορικά με τη μεσολάβηση: **«Ένας είναι ο Θεός και ένας ο μεσίτης μεταξύ Θεού και ανθρώπων, ο άνθρωπος Ιησούς Χριστός».** Πριν την ενσάρκωση του Ιησού μεσολαβητές ήταν και οι άγγελοι (Ιώβ 33,23. Προς Γαλάτες 3, 9 και 20). Όμως μετά την ενανθρώπιση του Θεού στον Ιησού Χριστό *ο μοναδικός μεσολαβητής είναι αυτός, γεγονός που επιβεβαιώνεται επίσης στις νέες αποκαλύψεις και συνεπώς κάθε διδασκαλία που ισχυρίζεται κάτι άλλο δεν είναι από τον Θεό.*

Έτσι, πολλοί λάτρευαν της Μαρίας, που την ανάγουν σε συντελεστή της λύτρωσης του ανθρώπου, -όχι όμως υπό την έννοια ότι συνεισφέρει σε αυτό ως ένα από τα πολλά μέλη του σώματος του Ιησού Χριστού, αλλά ως ισότιμη συνεταιίρος του- πιστεύουν ότι δεν μπορούν να τον προσεγγίσουν απευθείας. Για το λόγο ετούτο, δεν είναι λίγοι από αυτούς που πιστεύουν ότι δεν μπορούν να λυτρωθούν χωρίς τις ενέργειες της Παναγίας, πράγμα που αναμφισβήτητα αντιτίθεται στο Ευαγγέλιο και αποτελεί σοβαρή πλάνη.

Στην ουσία η διδασκαλία του Ιησού Χριστού θα είχε αυτοαναιρεθεί εάν δεν ήταν ο ίδιος άμεσα προσιτός στους πιστούς του, παρά αντίθετα θα έπρεπε να ακολουθήσουν κάποια ιεραρχική κλίμακα για να φτάσουν έμμεσα σε αυτόν, σαν να ήταν ο γενικός διευθυντής μιας επιχείρησης ή κρατικής αρχής.

Αυτό είναι λοιπόν που κάνουν στην πράξη όσοι ευελπιστούν στη μεσολάβηση των φωτεινών οντοτήτων για να εισακουστούν από τον ουράνιο Πατέρα τους, προφανώς επειδή δεν έχουν καταλάβει ότι ο Πατέρας αυτός που τους δίνει τα πάντα είναι ο Ιησούς Χριστός. Εκτός από τους μυστικιστές και εκείνους που αγαπούν πραγματικά και ως εκ τούτου το γνωρίζουν βιωματικά, για τους περισσότερους χριστιανούς το ζήτημα της ταυτότητας Ιησού Χριστού και Πατέρα είναι ένας «άγνωστος τόπος» και αυτό φαίνεται παγκόσμια από την καθημερινή πρακτική τους και τις συνέπειές της.

Οι «εμφανίσεις» της Παναγίας

Ένα πολύ ευφρές τέχνασμα του γεννήτορα του κακού είναι να εμφανίζει υποτιθέμενες αποδείξεις για να στηρίξει τα παραπλανητικά μηχανεύματά του. Στην πραγματικότητα όμως οι άνθρωποι οφείλουν να περάσουν πρώτα από μία δοκιμασία της πίστης τους, για το λόγο ότι για να βοηθηθεί κάποιος στον πνευματικό του δρόμο ώστε να γίνει τελικά μακάριος, πρέπει καταρχάς να δείξει ότι πιστεύει αρκετά και μάλιστα χωρίς να διαθέτει αποδείξεις. Ασφαλώς ο Θεός έχει αμέτρητες αποδείξεις και τη δύναμη να πείσει πέρα από κάθε αμφιβολία για την ύπαρξη τη δική του όπως και του πνευματικού κόσμου. Αυτό όμως θα αποτελούσε εκβιασμό της πίστης και βιασμό της ελευθερίας της βούλησης και άρα θα ήταν ενάντιο στο θεϊκό νόμο. Γιατί αυτόβουλα απομακρύνθηκαν κάποτε οι άνθρωποι από τον κόλπο του Θεού εξαιτίας της αλαζονείας τους και γι' αυτό αυτόβουλα πρέπει πάλι να επιστρέψουν. Επομένως,

πρέπει πρώτα να επιδείξει ο καθένας την καλή του πίστη και τότε μόνο μπορούν να του δοθούν πια και οι αποδείξεις.

Η αντίθετη δύναμη γνωρίζει αυτό το νόμο όμως τον παραβιάζει συστηματικά: επειδή γνωρίζει αφενός τη μειωμένη φιλαλήθεια και αφετέρου την αυξημένη φιλοπεριέργεια πολλών ανθρώπων, υπερβαίνει συνειδητά τα όρια που της έχει θέσει ο Θεός, πράγμα που αποτελεί άλλο ένα γνώρισμα της εποχής του τέλους. Ο «άρχοντας του κόσμου» γνωρίζει ότι δεν του απομένει πολύς χρόνος για να δράσει μέσα στα επιτρεπτά γι' αυτόν όρια και γνωρίζει επίσης ότι με τέτοια θεατρικά τεχνάσματα, όπως είναι οι «εμφανίσεις» αγίων προσώπων, μπορεί να αιχμαλωτίσει πολλούς ανθρώπους. Έτσι αφενός δεσμεύει την ενέργειά τους για τον εαυτό του, μία ενέργεια που του είναι απαραίτητη, καθώς από μόνος του δεν διαθέτει απολύτως καμία δύναμη από τότε που αποσχίστηκε από τον θεό αφετέρου, καθώς τους εμπλέκει σε δρόμους που αποκλίνουν -αν και αρχικά μοιάζουν ταυτόσημοι- από εκείνον της άμεσης πνευματικής τελειοποίησης τους, τους κάνει να χάνουν πολύτιμο χρόνο, ενέργεια ή και τον ίδιο το δρόμο. Την τελευταία λέξη βέβαια σ' αυτή την αέναη πάλη που εκτυλίσσεται ανάμεσα στο καλό και στο κακό την έχει ωστόσο πάντα ο Ιησούς Χριστός, με την προϋπόθεση φυσικά ότι ο ίδιος ο άνθρωπος τον πιστεύει και του παραχωρεί την εξουσία να τον υπερασπιστεί.

Το να ακολουθήσει κάποιος ένα λαθεμένο δρόμο σημαίνει ένα εκ των προτέρων ανυπολόγιστο ρίσκο γιατί δεν ξέρει εάν θα φτάσει έγκαιρα στον προορισμό του. Ένα σημαντικό ρόλο σε αυτό παίζει βέβαια η αιτία της επιλογής του λαθεμένου δρόμου, εάν δηλαδή πρόκειται για λόγους αλαζονείας ή για πνευματική αδυναμία διάκρισης. Γιατί η πρώτη περίπτωση τιμωρείται στο αντίστοιχο μέτρο σύμφωνα με το νόμο της ανταπόδοσης, ενώ η δεύτερη μπορεί να αντιμετωπιστεί με επιείκεια από το Νομοθέτη και να απαλλαγεί από τις συνέπειες της τυφλότητάς της.

Όσον αφορά τώρα τις εμφανίσεις της Παναγίας, είναι ουσιαστικά ένα φαινόμενο που προκαλείται από την ίδια τη θέληση και την ψυχοσύνθεση του κάθε εύπιστου λάτρη της. Το ίδιο ισχύει κατ' αναλογία για τον πνευματισμό ή για τα UFO και τους «εξωγήινους», όπως αναλύεται σε άλλα σημεία του βιβλίου. Με άλλα λόγια, όταν κάποιοι κινούνται σε ένα χώρο εσφαλμένων και νεφελωδών θρησκευτικών πεποιθήσεων, προσφέρουν ένα έρεισμα στον αντίπαλο της αλήθειας για να παρεισφρύσει. Και ο καλύτερος τρόπος για να εκμεταλλευτεί αυτή την ευκαιρία είναι να υιοθετεί μία εξεζητημένη ευσέβεια, γιατί γνωρίζει ότι τους πιστούς μόνο με το μανδύα της πίστης μπορεί να τους ξεγελάσει και να τους κερδίσει.

Η αλήθεια του Θεού δεν παύει βέβαια να φωτίζει παράλληλα, αλλά αυτή δεν είναι ένα εντυπωσιακό φως που παρουσιάζεται στα μάτια σαν εκτυφλωτική αστραπή για να τα κάνει μετά ανάκανα να διακρίνουν στο σκοτάδι το αληθινό φως, παρά φέγγει με μία απαλή λάμψη που ενισχύει την όραση.

Για το λόγο αυτό επιβάλλεται άκρα προσοχή όπου παρουσιάζονται μυστηριώδη φαινόμενα, που διεγείρουν πιο πολύ το νου ή τις σωματικές αισθήσεις παρά την καρδιά του ανθρώπου, διότι η αντίπαλη δύναμη απευθύνεται κυρίως στις εξωτερικές αισθήσεις.

Αντίθετα ο Θεός και οι απεσταλμένοι του απευθύνονται κατά κανόνα στο θεϊκό τμήμα του ανθρώπου, μέσα στην καρδιά του, όπου επιδιώκουν να εγκαταστήσουν μία καθαρά πνευματική σύνδεση μαζί του μέσω της θεϊκής χαρισματικής ενέργειας. Η δυσκολία διάκρισης έγκειται στο γεγονός ότι οι οπτασίες ή τα οράματα π.χ. μπορεί να προέρχονται είτε από τη δράση ανώριμων πνευμάτων είτε από τη χαρισματική ενέργεια του Αγίου Πνεύματος, αλλά και οι δύο μορφές να συνοδεύονται από μία κατάσταση έκστασης, όπως τέτοια παραδείγματα αναφέρονται στη Βίβλο ή και εκτός της Βίβλου από πολλούς χριστιανούς μυστικούς.

Είναι ενδεικτικό ότι συχνά στις υποτιθέμενες εμφανίσεις της Παναγίας οι οπτασίες παρουσιάζονται ενώ ο οπτασιαστής βρίσκεται σε κατάσταση ύπνωσης. Ήδη από αυτό και μόνο συνεπάγεται ότι προέρχονται από τη δράση κάποιων πνευμάτων, ενώ αντίθετα όταν η έκσταση είναι προϊόν θείας χάρης, αυτός που τη βιώνει διαθέτει πλήρη συνείδηση της πραγματικότητας, καθώς μαρτυρούν οι χριστιανοί μυστικιστές όπως ο ινδός Σάντου Σούνταρ Σινγκ.

Σε αυτό το σημείο χρειάζεται να γίνει επίσης η διάκριση μεταξύ των οραμάτων που παρουσιάζονται σε ανθρώπους που έχουν τη δεύτερη (ψυχική ή πνευματιστική) όραση, οπότε είναι οι μόνοι που τα βλέπουν, και των υλοποιήσεων, οι οποίες είναι ορατές και από άλλους παρευρισκομένους, όπως π.χ. έγινε στην περίπτωση της Φάτιμα που θα εξεταστεί παρακάτω.

Πολλές φορές για να εξακριβωθεί αν τα οράματα προκαλούνται από πνεύματα του άλλου κόσμου γίνεται το τεστ με το αναμμένο κερί. Όταν πρόκειται για μία πραγματική κατάσταση ύπνωσης, όσο διαρκεί η επίδραση των πνευμάτων το σώμα του διάμεσου δεν αντιδρά στο κάψιμο της φλόγας και μόνο αργότερα στην εγρήγορση παρουσιάζονται καμιά φορά εκ των υστέρων τα φυσικά αντανακλαστικά.

Στη σύγχρονη εποχή τα οράματα με την Παναγία γνώρισαν αλματώδη αύξηση. Στο «Μικρό λεξικό των εμφανίσεων της Μαρίας από το 1830 και εφεξής» του Δρα Ρόμπερτ Ερνστ έχουν καταμετρηθεί 98 τέτοιες εμφανίσεις για τον αιώνα 1830-1930, ενώ στα 44 χρόνια που μεσολάβησαν μεταξύ 1931 και 1947 καταμετρήθηκαν 210. Ο ετήσιος μέσος όρος πενταπλασιάστηκε επομένως, οι δύο δεκαετίες δε του θερμού και ψυχρού πολέμου 1940- 1960 έσπασαν τα ρεκόρ με 55 και 68 αντίστοιχα σχετικές μαρτυρίες.

Τα περισσότερα περιστατικά δεν πληρούσαν τις προϋποθέσεις για να αναγνωριστούν επίσημα από την εκκλησία, όμως πολλές απλοϊκές, ευσεβείς ψυχές πίστευαν τις διηγήσεις των οπτασιαστών που συχνά ήταν ανήλικοι ή παιδιά. Έτσι συνέρρεαν στον τόπο της «παρουσίας» της Παναγίας, προσεύχονταν ή καλλιεργούσαν μαζικά ένα κλίμα αυξημένων προσδοκιών και, καθώς διψούσαν να δουν σημεία και θαύματα, σαν επακόλουθο στο τέλος συχνά έβλεπαν κι άκουγαν τη Θεομήτορα αυτοπροσώπως. Αυτόματα ο τόπος εκείνος μετατρέποταν σε πόλο έλξης για αμέτρητους προσκυνητές.

Όσον αφορά την προ του 1830 ιστορία του φαινομένου είναι δύσκολο, αν όχι αδύνατο, να ειπωθεί κάτι με βεβαιότητα γιατί δεν μπορεί να ελεγχθεί και σίγουρα πολλές διηγήσεις είναι απλά θρύλοι. Σημασία μόνο έχει να γνωρίζει κανείς ότι οι πρώτες σχετικές αναφορές προέρχονται από τον 11^ο και 12^ο αιώνα, όταν δηλαδή η μαριολατρία εδραιώθηκε επίσημα στην εκκλησιαστική παράδοση. Από αυτό φαίνεται και πάλι το πώς η βούληση του ανθρώπου είναι καθοριστική καταρχάς για τις σκέψεις του, με τις οποίες ελκύει τα πνεύματα που τον περιβάλλουν και προκαλούν τα αντίστοιχα γεγονότα, πράγμα που επιβεβαιώνουν πολλά κείμενα της Μπέρτα Ντούντε.

Όλες σχεδόν οι εμφανίσεις συνοδεύονται από μία απαίτηση της «Παναγίας», συνήθως να κτιστεί κάποια εκκλησία ή σπίτι (!) προς τιμήν της. Το 1830 στο Παρίσι η οπτασία έδωσε την εντολή να κατασκευαστούν περιδέραια με την εικόνα της, τα οποία θα απέφεραν μεγάλη ευλογία σε όσους θα τα φορούσαν. Αμέσως άρχισε μία μαζική παραγωγή τέτοιων «φυλαχτών» που αναμφίβολα επηρέαζαν τον ευαίσθητο ψυχισμό εύπιστων ατόμων όπως π.χ. τα παιδιά, που έτσι με τη σειρά τους δήλωναν ότι τους παρουσιάζόταν η «Παναγία». Εξυπακούεται βέβαια ότι το εμπόριο με τα συναφή αντικείμενα ήταν και είναι εξαιρετικά επικερδές.

Η πρώτη φορά που παρουσιάζεται η «Παναγία» σε παιδιά με εντυπωσιακό τρόπο, είναι στη Σαλέτ της Γαλλίας, το 1846. Η οπτασία που εμφανίστηκε εκεί ισχυρίστηκε

τα εξής στη μικρή Μελανί Κολβάτ: «Όσο και αν προσεύχεστε και ό,τι κι αν κάνετε, δεν πρόκειται ποτέ να ξεχρεώσετε για τα πάθη που υπέφερα για χάρη σας. Σας έχω δώσει έξι μέρες για να εργάζεστε και την έβδομη την κράτησα για μένα, μα εσείς δεν μου την παραχωρείτε. Για το λόγο αυτό πέφτει τόσο βαρύ το χέρι του γιου μου πάνω σας».

Με τον ισχυρισμό αυτό ανατρέπονται τα πάντα, αφού παρουσιάζεται ως Σωτήρας η Μαρία, που σίγουρα δεν θα κομπορρημονούσε έτσι, ενώ ο Χριστός είναι μόνο ο τιμωρός. Επιπλέον η οπτασία είχε την απαίτηση τα παιδιά να απευθύνουν τις προσευχές τους σε εκείνη και μάλιστα με την προσφώνηση «Χαίρε Μαρία!»

Σε αυτή τη συνάρτηση αξίζει να αναφερθεί τι λέει αντίθετα η νέα αποκάλυψη στον Γιάκομπ Λόρμπερ: «Τι σημαίνει άραγε αυτός ο χαιρετισμός; Η Μαρία δεν τον χρειάζεται κι ούτε και τον επιθυμεί!»

Οι πιο γνωστές εμφανίσεις της «Παναγίας» είναι αυτές που έλαβαν χώρα μεταξύ 1915 και 1917 στη Φάτιμα της Πορτογαλίας. Η ιστορία άρχισε με τρεις διαδοχικές εμφανίσεις «αγγέλων» σε τρία μικρά βοσκόπουλα, σημειωτέον δε ότι μετά από αυτές και τα τρία παιδιά παρουσίασαν μία μεγάλη εξασθένιση των σωματικών τους δυνάμεων. Στη συνέχεια ακολούθησε μία σειρά από εμφανίσεις της «Παναγίας» παρουσία και άλλων θεατών. Στις 13.9.1916 μερικοί από τους 15-30.000 παριστάμενους είδαν επίσης ΑΤΙΑ να υπερίπτανται. Στις 13.10.1916 αρκετοί από τους 60.000 που ήταν παρόντες είδαν τον «ήλιο να χορεύει». Οι μαρτυρίες γι' αυτό το «θαύμα» ωστόσο ήταν τελείως αντιφατικές και συγκεχυμένες. Παρόντες ήταν επίσης πολλοί δημοσιογράφοι, όμως οι περιγραφές τους δεν συμφωνούν ούτε παρουσίασαν φωτογραφίες. Την ημέρα εκείνη δόθηκε το τρίτο μήνυμα της «Μαρίας» με την εντολή να κρατηθεί μυστικό ως το 1960 και ταυτόχρονα προβλήθηκε η αξίωσή της να χριστεί μία εκκλησία στη χάρη της.

Ιδιαίτερα ενδιαφέρον είναι το δεδομένο ότι οι εμφανίσεις γίνονταν κατόπιν προαγγελίας συστηματικά τη δέκατη τρίτη μέρα κάθε μήνα, πράγμα που ασφαλώς δεν είναι τυχαίο. Ήδη από την αρχαιότητα ο αριθμός 13 θεωρείται δυσσώωνος, κυρίως επειδή ακολουθεί τον «τυχερό» αριθμό 12 στο δωδεκαδικό σύστημα. Έτσι αυτή η ημερομηνία προσέδιδε μία παραπάνω αχλύ μυστηρίου στο τρίτο μυστικό μήνυμα της Φάτιμα και γενικά στην όλη υπόθεση κεντρίζοντας τη φαντασία όσων αναζητούσαν συγκινήσεις. Επίσης, στο θρησκευτικό συμβολισμό το 13 είναι ο αριθμός του κάτω κόσμου. Το 13^ο κεφάλαιο της Αποκάλυψης του Ιωάννη π.χ. αναφέρεται στον αντίχριστο και στο θηρίο.

Τα κείμενα της Ντούντε αποκαλύπτουν ότι οι εμφανίσεις αυτές αποτελούσαν ένα παιχνίδι δαιμόνων που υποδύονταν τις φωτεινές οντότητες. Είναι άλλωστε ενδεικτικό ότι τα εκεί παρατηρηθέντα θυμίζουν πολύ έντονα τα ΑΤΙΑ και τα συνοδά φαινόμενα. Στην Μπέρτα Ντούντε αποκαλύπτεται με ενάργεια η αιτία αυτών των φαινομένων:

«Είναι ο κυρίαρχος τον κακού που σκηνοθετεί όλες αυτές τις εμφανίσεις και επίσης είναι ο ίδιος που προσπαθεί να εκμεταλλευτεί για τους δικούς του σκοπούς ακόμη και τα αληθινά οράματα ενός γνήσια πιστού ανθρώπου, γιατί πρόθεση του είναι να παρακινήσει το πλήθος να πιστέψει ότι είναι η αποκάλυψη μιας πολύ άγιας, αγνής οντότητας, που η ίδια όμως δεν πρόκειται ποτέ να αποκαλυφθεί με τον τρόπο αυτό.

... Και πολλά άλλα ακόμη θα κάνει ο αντίπαλος Μου με αποκλειστικό στόχο να κερδίσει τις μάζες με το μέρος του.

Και αυτό κρατήστε το ως κριτήριο για να αναγνωρίζετε ποιος κρύβεται πίσω από αφύσικες ενέργειες και εμφανίσεις, καθότι Εγώ δρω πάντοτε μυστικά και οι δικοί Μου απεσταλμένοι δεν θα αναζητήσουν ποτέ την προβολή....»

Το τρίτο μυστικό της Φάτιμα

Ένα από τα τρία παιδιά που είχαν «δει» και μιλήσει με την «Παναγία» στη Φάτιμα, η Λουτσία, μεγαλώνοντας έγινε μοναχή και κατέγραψε τις προφητείες που της είχε αποκαλύψει η οπτασία. Τα δύο πρώτα «μυστικά» δεν μας ενδιαφέρουν γιατί αναφέρονται στους δύο μεγάλους πολέμους, εκ των υστέρων και μάλιστα αποδεδειγμένα λάθος. Το τρίτο «μυστικό» που καταγράφηκε το 1943, δύο χρόνια αργότερα από τα δύο πρώτα, σύμφωνα με την αδελφή Λουτσία έπρεπε να παραμείνει άγνωστο ως το 1960 κατ' εντολή της «Παναγίας». Ωστόσο μέχρι τον Ιούνιο του 2000 το Βατικανό δεν επέτρεπε την επίσημη γνωστοποίηση του. Η καθυστέρηση αυτή, ως ήταν εύλογο, γέννησε πολλά ερωτηματικά και εικασίες.

Τελικά το «μυστικό» που δημοσιοποιήθηκε τον Ιούνιο του 2000 επίσημα από το Βατικανό, ότι δηλαδή αφορούσε την απόπειρα δολοφονίας του Πάπα από τον Αλί Αγκτσά, δεν δικαιολογεί την τόση καθυστέρηση. Αυτά που είχαν γίνει στο μεταξύ ανεπίσημα γνωστά σε σχέση με το τρίτο «μυστικό», αναφέρουν πρωτοφανείς αναστατώσεις και καταστροφές στη Γη που θα πλήξουν και την καθολική εκκλησία. Σύμφωνα με όσα είχαν διαρρεύσει τα ανατρεπτικά αυτά γεγονότα θα ενέσκηπταν το 1999. Αλλά το 1999 αυτά δεν έλαβαν χώρα και έτσι το Βατικανό μπορούσε να αποκαλύψει δημόσια το υποτιθέμενο τρίτο μυστικό.

Στη συνάρτηση αυτή ο αναγνώστης θα θυμάται ότι με αφορμή την έκλειψη του ηλίου στις 11.8.1999 και το γνωστό τετράστιχο 10, 72 του Νοστράδαμου πολλοί - και κυρίως πλείστοι αστρολόγοι- προαιωνίζονταν και προέβλεπαν για το 1999 συνταρακτικά εσχατολογικά γεγονότα.

Είναι προφανής ο ψυχολογικός αντίκτυπος μιας τέτοιας πρόβλεψης όταν στους ανθρώπους έχει καλλιεργηθεί ένα κλίμα αναμονής που όμως δεν επαληθεύεται από τα γεγονότα. Η ανακούφιση που ακολουθεί την αγωνία, γιατί «άλλη μία φορά δεν ήρθε η "συντέλεια του κόσμου" που είχε προβλεφθεί», γεννά αυτόματα στη συνέχεια αδιαφορία, απάθεια και γενικευμένη απιστία σε τέτοιους «απογοητευμένους» πιστούς της συγκεκριμένης ημερομηνίας.

Πολύ εύστοχα περιγράφεται η μεθοδευμένη αυτή τακτική του αντιπάλου του Θεού στην Μπέρτα Ντούντε:

«Στη διάρκεια αυτών των εμφανίσεων (ο αντίπαλος του Θεού) προλέγει διάφορα γεγονότα, τα οποία βέβαια μπορεί να δει ότι θα συμβούν και έτσι δημιουργεί την εντύπωση της αξιοπιστίας, αλλά στην πραγματικότητα δεν είναι παρά ένας παραπλανητικός ελιγμός, για να μπορεί να προκαλεί ακόμη μεγαλύτερη σύγχυση.

Κάθε φορά δε καλύπτεται μέσα σε ένα πέπλο μυστηρίου ισχυριζόμενος ότι φανερώνει απόκρυφα πράγματα, συχνά μάλιστα με την εντολή να μη γίνουν γνωστά δημόσια, για το λόγο ότι τότε θα μπορούσαν εύκολα να ξεσκεπαστούν τα ψέματά του. Οι ανακοινώσεις του είναι πάντοτε μυστηριώδεις επειδή δεν διαθέτει επακριβή γνώση των γεγονότων, ενίοτε ωστόσο σε κάποιες διαυγείς στιγμές, αναγνωρίζει τη σοβαρότητα των καιρών, κατά τους οποίους θα τεθεί ένα τέρμα στη δράση του».

Όσον αφορά την κάλυψη του τρίτου μυστικού με ένα από την «Παναγία» επιβεβλημένο πέπλο σιωπής, ο Λόγος παρατηρεί επίσης στην Ντούντε:

«... Εγώ δεν πρόκειται ποτέ να επιβάλω τη σιωπή σε εκείνους που μπορούν να Με ακούσουν, απεναντίας τους αναθέτω την αποστολή να γνωστοποιήσουν στους ανθρώπους τη βούλησή Μου!»

Αναφορικά με τον ακριβή χρόνο εκπλήρωσης των εσχατολογικών γεγονότων που έχουν προφητευτεί από ενορατικούς και προφήτες όλων των εποχών, στην Ντούντε αποκαλύπτονται τα εξής στις 7.6.1949: *«Δεν ξέρετε βέβαια πότε είναι αυτή η μέρα, όμως θα πρέπει να αρκείστε στο γεγονός ότι Εγώ ο Δημιουργός και προαιώνιος Πατέρας σας, σας λέω ότι επίκειται σύντομα και ότι σας δίνω να καταλάβετε ότι είναι ο*

καιρός να προετοιμάζεστε, γιατί διαφορετικά δεν θα επαναλάμβανα συνεχώς προειδοποιήσεις και παραινήσεις, παρά θα σας άφηνα απροειδοποίητους».

Και στις 19.5.1963:

«... Έτσι λοιπόν σας προαγγέλω για άλλη μία φορά ότι σύντομα επίκειται το τέλος αυτής της Γης και η λήξη μιας περιόδου λύτρωσης. Σας υποδεικνύω όλο και πιο επίμονα αυτή την πραγματικότητα επειδή σας φαίνεται απίστευτο ότι μπορείτε να ζείτε σε αυτή την τελευταία εποχή.

Ωστόσο και πάλι δεν σας προσδιορίζω με ακρίβεια πότε θα συμβούν αυτά και ούτε πρόκειται να το κάνω μέχρι τέλους για να μην καταπιέσω με κανένα τρόπο την ελευθερία της βούλησης σας. Ένα σας λέω εντούτοις, ότι δεν έχετε πια πολύ χρόνο στη διάθεση σας, γιατί πολύ σύντομα θα έχει φτάσει ο καιρός όπου θα εκπληρωθούν όλες οι προρρήσεις Μου και σας λέω επίσης ότι δεν μπορείτε να επαναπαυθείτε στο ότι έχω πει πως μία δική Μου μέρα αντιστοιχεί σε δικά σας χίλια χρόνια. Ακόμη και τα χίλια χρόνια μια μέρα τελειώνουν και έτσι μια μέρα θα πάρει τέλος η λυτρωτική περίοδος στην οποία βρίσκεστε. Γιατί μια μέρα πρέπει να αρχίσει μια νέα εποχή, άλλωστε ένας σημαντικός και αρκετός λόγος γι' αυτό είναι τα αμέτρητα πνευματικά στοιχεία που είναι δέσμια μέσα στα δημιουργήματα, τα οποία πρέπει να απελευθερωθούν για να συνεχίσουν την εξέλιξή τους.

Και πάλι το μόνο που λέω είναι πως είσαστε πολύ κοντά στο τέλος. Αλλά σας επαναλαμβάνω τα λόγια αυτά τόσο κατηγορηματικά που θα πρέπει τελικά να προβληματιστείτε ...

Το μόνο που μπορώ να κάνω είναι να σας υπενθυμίζω όλο και πιο επιτακτικά πως πρέπει να περιμένετε με βεβαιότητα ότι θα εκπληρωθούν πράγματι όλες οι προφητείες και δεν πρέπει να επαναπαύεστε ότι δεν θα προλάβετε να το ζήσετε σεις οι ίδιοι.

Κανένας άνθρωπος δεν ξέρει την ώρα του θανάτου του, έτσι ούτε ξέρει κανένας επίσης εάν θα αιφνιδιαστεί από τα προαναγγελθέντα γεγονότα και ιδιαίτερα από το πρωτοφανές ολέθριο συμβάν στη φύση - που θα είναι ο προάγγελος για το έργο της μεγάλης καταστροφής που θα ακολουθήσει - και τότε θα πρέπει να ζήσει όλα όσα θα διαδραματιστούν στην τελευταία εποχή.

Δεν παύω να σας το επαναλαμβάνω ότι βρίσκεστε πολύ κοντά στο τέλος. Πολύ χρόνο δεν έχετε πια και πρέπει να λαμβάνετε υπόψη σας ότι μπορεί κάθε μέρα και κάθε ώρα να δηλώσω την παρουσία Μου με ένα τελείως ασυνήθιστο τρόπο μέσα από τα στοιχεία της φύσης και τότε θα το γνωρίζετε και εσείς ότι το τέλος δεν είναι πια μακριά».

Σε σχέση με το παραπλανητικό μυστικό της Φάτιμα, αξίζει να αναφερθεί ότι υπάρχουν αρκετές αποκαλύψεις στην Ντούντε που προφητεύουν το βίαιο τέλος της καθολικής εκκλησίας και γενικότερα της ανατροπής της παραδοσιακής τάξης στα θρησκευτικά ζητήματα. Αξίζει να παραθέσουμε εδώ μερικά αποσπάσματα από αυτές σε αντιδιαστολή και αντιπαράθεση με το τρίτο «μυστικό της Φάτιμα»:

«Θα αναγκασθείτε να απορρίψετε πολλές από τις πνευματικές διδασκαλίες που ασπάζεστε, όσοι από σας δεν βρίσκεστε ακόμη μέσα στην Αλήθεια, γιατί θα έρθει μία εποχή όπου θα δείτε να καταρρέουν πολλά τα οποία σας φαινόταν ως τώρα ακατάλυτα. Θα διαπιστώσετε για ένα ανθρώπινο έργο ότι δεν έχει καμία υπόσταση, παρ' όλο που μπόρεσε να αντέξει για πολύ στο χρόνο. Θα σας φανεί απίστευτο ότι από θέλημα Θεού θα συμβεί μία καταστροφή η οποία ταυτόχρονα θα σημάνει μία μεγάλη πνευματική μεταβολή, που θα ανατρέψει το σκεπτικό πολλών ανθρώπων, οι οποίοι θεωρούν ως τώρα ότι η πίστη τους βασίζεται στην αλήθεια.

Και δεν θα υπάρξει άλλη εξήγηση από το ότι ο Θεός θέλει να σας δείξει ολοφάνερα ότι βρίσκεστε σε λάθος δρόμο. Τα λάθη είναι πια πολύ βαθιά ριζωμένα μέσα σας για να μπορείτε να απαλλαγείτε απ' αυτά με ευκολία, για αυτό το λόγο θέλει ο Θεός να σας

βοηθήσει. Θέλει να σας δείξει ότι μπροστά στο θέλημά Του υποχωρούν υποχρεωτικά τα πάντα, ακόμη και ότι υπάρχει σταθερά εδώ και χιλιετίες.

Ο Θεός έδωσε στον άνθρωπο ελευθερία βούλησης και ως εκ τούτου ήταν υποχρεωμένος ο ίδιος να αποσύρει τη δική Του θέληση σε όποια περίπτωση η ανθρώπινη θέληση έπαιρνε μία αντίθετη κατεύθυνση. Για το λόγο αυτό λοιπόν δεν εμπόδισε να διαμορφωθεί μία εξουσιαστική δομή η οποία δεν ανταποκρινόταν στο θέλημά Του.

Βέβαια, υπήρχαν ορισμένοι που σέβονταν και ακολουθούσαν στα κρυφά το θέλημά Του, απαρατήρητοι από τον κόσμο και συνεπώς ελάχιστα γνωστοί, αλλά φέρνοντας αντίσταση απέναντι σε εχθρικές επιδράσεις. Όμως στην ανθρωπότητα άρεσε αυτή η οργανωμένη εξουσιαστική δομή που επιδεικνύοντας μεγάλη χλιδή και αίγλη, παρέμενε κυρίαρχη και συγκέντρωνε πολλούς οπαδούς. Αλλά και σ' αυτό το έργο των ανθρώπων έχει τεθεί ένα τέλος και αυτό το τέλος θα έρθει φανερά στα μάτια του καθένα ...

Θα κλονισθεί ένα οικοδόμημα το οποίο εθεωρείτο ακατάλυτο, θα συμβεί ένα γεγονός, το οποίο θα προκαλέσει από κάθε άποψη θύματα. Αυτή η επέμβαση του Θεού θα αποτελέσει ένα γερό τράνταγμα για τις σκέψεις των ανθρώπων. Όμως ο Θεός θέλει να τους αποδείξει ότι όλα όσα έφτιαζαν οι άνθρωποι παρέρχονται και μόνο ότι έρχεται απευθείας από τον Θεό παραμένει.

Ο σκοπός Του είναι να τους υποδείξει ότι κάνουν λάθος, ούτως ώστε να γίνουν δεκτικοί για την καθαρή Αλήθεια. Και πολλοί θα μείνουν έκπληκτοι βλέποντας αυτή την καταστροφική ανατροπή. Τότε θα αμφιβάλουν για την αξιοπιστία όσων είχαν διδαχθεί έως τότε, γιατί με την κατάρρευση αυτή εξανεμίζεται εντελώς η πίστη τους.

Αυτό το γεγονός λοιπόν δεν είναι πια μακριά και θα το πληροφορηθεί ολόκληρος ο κόσμος, εφόσον δε πιστεύουν, θα συνειδητοποιήσουν ότι πρόκειται για ένα ορατό σημάδι που στέλνει ο Θεός στους ανθρώπους για το καλό των ψυχών τους».

Στο επόμενο κείμενο της Μπέρτα Ντούντε διασαφηνίζεται σαφέστερα η φύση του προφητευμένου γεγονότος:

«Θα συμβεί ένα γεγονός που θα προκαλέσει μεγάλη πνευματική αναστάτωση με σκοπό να βάλει τους ανθρώπους σε σκέψεις και να τους κάνει να αναρωτηθούν για το επικείμενο τέλος, δεδομένου ότι πρόκειται για ένα συμβάν, το οποίο είχαν προαγγείλει προ πολλού εννοητικοί και προφήτες (1). Είναι εξόφθαλμο ότι εκπληρώνονται οι προφητείες αυτές και αυτό το πράγμα ελκύει την προσοχή των ανθρώπων, γιατί τώρα πια δίνουν σημασία σε κάθε σημάδι, καθώς αρχίζουν να πιστεύουν ότι πλησιάζει το τέλος.

Το γεγονός αυτό θα έχει παρεπόμενα στο γήινο πεδίο (2) παρ' όλο που πηγάζει από το βασίλειο του πνεύματος, καθότι είναι έργο των φωτεινών οντοτήτων που επιδιώκουν να ταρακουνήσουν τους ανθρώπους.

Βέβαια όποιος έχει μόνο εγκόσμια νοοτροπία δεν βλέπει άλλο από μία φυσική καταστροφή που κατά τύχη έχει πλήξει άτομα που βρίσκονται στο επίκεντρο μιας δραστηριότητας με πνευματικό περιεχόμενο. Όποιος όμως λαμβάνει υπόψη του ότι τίποτα δεν γίνεται τυχαία, αναρωτιέται για τα πραγματικά αίτια και αντιλαμβάνεται ότι πρόκειται για ένα σημάδι που παραπέμπει στο επικείμενο τέλος, δεδομένου ότι η ισχύς και η δράση του Θεού εκδηλώνονται οφθαλμοφανούς.

Το γεγονός αυτό δεν οφείλεται στις εχθρικές προθέσεις κάποιων ανθρώπων που θέλουν να στραφούν εναντίον του Θεού, αντίθετα είναι ολοφάνερο ότι πίσω του βρίσκεται μία ανώτερη δύναμη που θέλει να στείλει ένα μήνυμα με ιδιαίτερη έμφαση (2). Το ότι εκφράζεται λοιπόν αυτή η Δύναμη, όπως και ο τρόπος που γίνεται αυτό, δίνει στους ανθρώπους τροφή για σκέψεις. Ανάλογα δε με την πνευματική τους ωριμότητα και τοποθέτηση, η καταστροφή αυτή θα τους κάνει περισσότερη ή λιγότερη εντύπωση.

Οι προρρήσεις ενορατικών και προφητών εκπληρώνονται και οι δυνάμεις του Ουρανού θα σαλευτούν. Όλα τα πνευματικά όντα συμμετέχουν σε αυτό και επεμβαίνουν καταλυτικά στο κοσμικό γίγνεσθαι επειδή έχει έρθει ο καιρός για τον οποίο είναι γραμμένο ότι ο ήλιος θα χάσει τη λάμψη του (3), με άλλα λόγια, θα σβήσει εκείνη η δόξα που άδικα έλαμπε επί μακρόν, επειδή οι τυφλοί άνθρωποι δέχονταν να τους εξαπατούν χωρίς να προβάλλουν αντίλογο.

Ουρανός και Γη θα ενώσουν τις δυνάμεις τους προκειμένου να φέρουν το φως στους ανθρώπους που βαδίζουν στο σκοτάδι. Και μολονότι φταίνε οι ίδιοι γι' αυτό, ωστόσο θα βοηθηθούν φανερά ώστε να μπορέσουν να αναγνωρίσουν τη Δύναμη του Θεού, αρκεί να δείχνουν την πρόεπουσα προσοχή και να αναζητούν το φως».

- (1) Παραδείγματος χάρη ο Γιάκομπ Λόρμπερ στο ΜΕΙ VIII 162, 6: (Ο Ιησούς μιλά στον Ιούδα:) «Αυτή η ψεύτικη έδρα στη Ρώμη θα διατηρηθεί βέβαια για πολύ καιρό, πολύ περισσότερο από μία χιλιετία, όμως δεν πρόκειται να επιβιώσει ούτε δύο χιλιάδες χρόνια' κάνε λοιπόν τους υπολογισμούς σου!»
- (2) Κατά πάσα πιθανότητα θα συμβεί ένας μεγάλος σεισμός. Είναι βέβαια άγνωστο εάν πρόκειται για την τεράστια φυσική καταστροφή που προλέγεται στην Αποκάλυψη του Ιωάννη 16,18 και σε πολλές προφητείες της Ντούντε, πάντως δεν αποκλείεται η Ρώμη και ιδίως το Βατικανό να πληγούν νωρίτερα από ένα μεγάλο σεισμό, δοθέντος μάλιστα ότι η περιοχή της Ρώμης έχει ήδη επανειλημμένα σειστεί στο παρελθόν.
- (3) Κατά Ματθαίο 24, 29. Κατά Μάρκο 13, 24

Σε μία άλλη αποκάλυψη που δόθηκε στην Ντούντε στις 3.6.1948 ειδικά για την περίπτωση της Φάτιμα, λέγεται:

«Πρόκειται για ένα παιχνίδι δαιμονικών δυνάμεων όταν παρουσιάζονται διαφόρων ειδών φαινόμενα που τυφλώνουν τους εύπιστους ανθρώπους, φαινόμενα που στοχεύουν ειδικά στην εξάπλωση της πλάνης και της αναλήθειας. Γιατί αποβλέπουν αποκλειστικά στο να στηρίζουν ήδη υφιστάμενες εσφαλμένες διδασκαλίες, με σκοπό να βγάλουν τους ανθρώπους από το σωστό, δηλαδή τον απευθείας δρόμο.

... Είναι ένα τέχνασμα δαιμονικής προέλευσης που βρήκε εύφορο έδαφος να αναπτυχθεί χάρι στην ευπιστία των ανθρώπων και την παραπλανημένη τους σκέψη, γιατί Εγώ δεν εμφανίζομαι με λάμπεις και τυμπανοκρουσίες, αλλά μπορεί να Με αναγνωρίσει ο καθένας που το θέλει και έχει καλές, αγνές προθέσεις».

«Δεν χρειάζεται λοιπόν να παίρνετε στα σοβαρά τέτοιες εμφανίσεις, γιατί στην πραγματικότητα είναι φαινόμενα χωρίς υπόβαθρο αλήθειας που τα διόγκωσε η εξημμένη ανθρώπινη φαντασία. Στην αρχή δηλαδή εμφανίστηκαν σε μία πρωτόγονη μορφή, αλλά στη συνέχεια η φαντασία ορισμένων τα μετέπλασε σε υπερφυσικές εμπειρίες. Αλλωστε το κατάλληλο έδαφος ήταν ήδη καλλιεργημένο, γιατί στους ανθρώπους αυτούς ήταν ήδη πολύ βαθιά ριζωμένη η «λατρεία της Θεομήτορας».

Έτσι ακόμη και τα πιο ασήμαντα περιστατικά δούλευαν μέσα τους πυρετωδώς φέροντάς τους σε κατάσταση υπερδιέγερσης, ούτως ώστε δημιουργούσαν τις προϋποθέσεις για να γίνουν πιστευτά όλο και πιο απίθανα πράγματα. Αλλά δεν επρόκειτο σε καμία περίπτωση για θεϊκές - πνευματικές εμφανίσεις που αποσκοπούσαν στο να παρακινήσουν τους πιστούς να λατρεύσουν πιο πολύ τη μητέρα του Θεού. Γιατί δεν είναι ούτε δική τους η θέληση να προεξάρχει ή να έρχεται πριν από το γιο της, τον Ιησού Χριστό. Αλλωστε αν εμφανισθεί ποτέ κάπου η ίδια, θα ρίχνει πάντοτε το βάρος σε Αυτόν και στο λυτρωτικό Του έργο».

Οι πιο γνωστές και πολυάριθμες εμφανίσεις της Παναγίας που προβλήθηκαν εκτεταμένα από τα ΜΜΕ είναι αυτές στο Γκαραμπαντάλ της Ισπανίας στην περίοδο 1961-1965 και στο Μεντγιουγκόριε της Ερζεγοβίνης στην πρώην Γιουγκοσλαβία από το 1981 και εφεξής. Τα χαρακτηριστικά αυτών των εμφανίσεων είναι λίγο ως πολύ τα

γνωστά και από τις άλλες περιπτώσεις: Οι οπτασιαζόμενοι είναι παιδιά ή ανήλικοι. Οι οπτασίες ζητούν από τους πιστούς να μετανοήσουν, να προσεύχονται το ροζάριο, να δοξάζουν τη Θεοτόκο και να κατασκευάσουν εκκλησία ή παρεκκλήσι που να γίνει τόπος προσκυνήματος. Επίσης εξαπολύουν απειλές γενικά ή για συγκεκριμένα πρόσωπα, εάν δεν «μετανοήσουν» με φόβητρο τον «τιμωρό» Ιησού Χριστό. Τέλος, συνήθως υπόσχονται και ένα μεγάλο «σημάδι», γεγονός κ.λπ. που θα πείσει τους ανθρώπους, το οποίο όμως δεν συμβαίνει ποτέ...

Ως αντίλογος ας αναφερθεί και πάλι ότι ο Θεός δεν χρησιμοποιεί αποδείξεις όπως είναι οι «εμφανίσεις» αγίων για να κερδίσει τους ανθρώπους, γιατί αυτό αντιτίθεται στην ελευθερία της βούλησης και γιατί πρέπει κάποιος να αποκτήσει εθελοντικά την πίστη του για να γίνει μακάριος, αλλιώς αυτή δεν έχει καμία αξία (Ρωμ. 4,12. Εφές. 2, 8. Κορ. Β' 5, 7. Εβρ. 11, 6). Για τούτο το λόγο ο Ιησούς υπογράμμισε ότι η βασιλεία του Θεού δεν έρχεται με εξωτερικό θεαματικό τρόπο, αλλά κατοικεί σιωπηλά μέσα στον άνθρωπο (κατά Λουκά 17,20-21, κατά Ιωάννη 14, 21 & 23).

Επίσης, σύμφωνα με το Λόρμπερ ο Ιησούς δίδασκε τους μαθητές του να πραγματοποιούν με μεγάλη φειδώ και μόνο σε μεγάλη ανάγκη θαύματα και μάλιστα αφού θα είχαν πρώτα διδάξει τη διδασκαλία του, γιατί ο Λόγος μόνο περικλείει τη θαυματουργική δύναμη.

Δεν χρειάζεται ιδιαίτερη ευφυΐα επομένως για να διακρίνει κανείς ότι οι εμφανίσεις αυτές είναι κυριολεκτικά «εκ του πονηρού», καθώς αποβλέπουν στη δημιουργία εντυπώσεων και σύγχυσης και στο να διεγείρουν την περιέργεια κυρίως των μεγάλων εύπλαστων μαζών. Στη συνέχεια δε τους προσφέρονται σαν «μηνύματα από τον ουρανό» συμφύρματα ψεύτικων και αληθινών αποκαλύψεων, όπου όμως κυριαρχεί το ψέμα και έτσι μπορεί να ενσταλάζεται έντεχνα στη συνείδηση του πλήθους. Η επιτυχία είναι εμφανής δε με ευκολόπιστους ανθρώπους που δεν ενδιαφέρονται -ή δεν τολμούν- να εξακριβώσουν την αλήθεια.

Είναι ευλογοφανές ότι ο λόγος που οι οπτασίες παρουσιάζονται με ονόματα υπεράνω κάθε υποψίας - όπως της μητέρας του Ιησού και πολλών αγίων - είναι ώστε λατρεύοντας αυτά τα πρόσωπα να παραμελούν οι άνθρωποι τον ουσιαστικό στόχο της ζωής τους που είναι συνυφασμένος με τον Ιησού Χριστό, ο οποίος είναι ο μόνος χορηγός της λύτρωσης. Ένα ποσοστό αλήθειας περιέχουν βέβαια και οι δικές τους ανακοινώσεις για να μπορούν συνάμα να γίνουν πιστευτά και τα ψέματα, αφού μάλιστα εμφανίζονται «με την υπογραφή» αγίων ονομάτων που κανείς δεν τολμά να αμφισβητήσει. Αλλά καμία αληθινή άγια οντότητα δεν αυτοπροβάλλεται, αντίθετα εργάζεται με κάθε τρόπο για να στρέψει την προσοχή και τη λατρεία κατευθείαν στο πρόσωπο του Χριστού. Γιατί ασφαλώς υπάρχουν και γνήσιες εμφανίσεις απεσταλμένων του Θεού, αλλά αυτές γίνονται σε ανθρώπους ήδη τόσο προχωρημένους, ώστε αποκλείεται πια να περιοριστεί από αυτό η ελευθερία της βούλησής τους.

Άλλωστε οι θεϊκής προέλευσης εμφανίσεις δεν απευθύνονται στον κόσμο των αισθήσεων, αλλά στο πνεύμα και γίνονται για συγκεκριμένες αιτίες όπως π.χ. για παρηγοριά, για ενίσχυση της πίστης ή για την ανάθεση μιας αποστολής. Σε τελευταία ανάλυση λοιπόν εξαρτάται από την πνευματικότητα και τη βούληση του ίδιου του ανθρώπου η ποιότητα των οράσεών του. Και όταν η μητέρα του Ιησού ως ένα μέλος της μεγάλης κοινωνίας των αγίων υπηρετεί το έργο του γιου της, αυτό γίνεται υπό τις εξής προϋποθέσεις:

- ότι η επικοινωνία με τους ανθρώπους λαμβάνει χώρα μέσω του πνευματικού σπινθήρα τους και όχι τηλεπαθητικά ή σε κατάσταση ύπνωσης
- ότι δεν αποτελεί η ίδια το επίκεντρο, αλλά ο Ιησούς Χριστός

- ότι η ίδια δεν θέλει ούτε ζητά να τη λατρεύουν ούτε παίζει το ρόλο του μεσολαβητή ή παράκλητου στον Θεό.

Αναμφισβήτητα η Μαρία δικαιούται να θεωρείται η πιο αγνή και πιο φωτεινή οντότητα στο πνευματικό βασίλειο, γιατί η αγάπη της για τον Ιησού και ο πόνος που έζησε στη Γη γι' αυτό το λόγο την έκαναν αληθινό ομοίωμα του Θεού.

Ως σύμβολο επίσης ταπεινότητας και υποταγής είναι η «βασίλισσα των ουρανών» αλλά σίγουρα όχι με την έννοια ότι απολαμβάνει κάποια πρωτοκαθεδρία. Συγκεκριμένα είναι λάθος να μεταφέρονται ανθρώπινες αξιολογήσεις και ιεραρχίες στο χώρο αυτών των τέλειων όντων, όπου η τελειότητα συνίσταται ακριβώς στο γεγονός ότι το ένα ον θέλει να υπηρετεί το άλλο και κανένα δεν θέλει να προηγείται.

Το συμπέρασμα από τα παραπάνω είναι ότι οι άνθρωποι που δεν ζουν πνευματικά, αλλά χρειάζονται «άρτο και θεάματα» σαν υπόβαθρο της πίστης τους, κατά βάση αποδεικνύουν ότι στην πραγματικότητα η πίστη τους βρίσκεται ακόμη στο νηπιακό στάδιο, είναι δηλαδή ολιγόπιστοι. Γι' αυτό και όλες τους οι αισθήσεις και οι πρακτικές είναι στραμμένες προς τα έξω, με αποτέλεσμα να ακολουθούν τους δρόμους που παρακάμπτουν το κέντρο, αντί για την κεντρική, ευθεία οδό. Από την άλλη αντιδρούν πολύ έντονα αν τολμήσει κανείς να ασκήσει κριτική στους παρακαμπτηριούς ή και αδιέξοδους δρόμους και να κατεβάσει τα είδωλά τους από το θρόνο τους. Είναι γνωστό ότι τίποτα άλλο δεν υπερασπίζονται με τόση σφοδρότητα και επιμονή οι άνθρωποι από τις συνήθειες, τις παραδόσεις και τις πλάνες τους.

Και έτσι προτιμούν να πιστεύουν ότι χρειάζονται ένα «μέσο» που θα «μεσολαβήσει για την υπόθεσή τους» στον Θεό, ακριβώς επειδή δεν έχουν την πίστη και την αγάπη που θέλει η εγκάρδια σχέση του παιδιού με τον Πατέρα. Αλλά ο Πατέρας, όπως είναι ευνόητο, αυτή την προσδοκία έχει και την εκφράζει στην Μπέρτα Ντούντε:

«Οφείλετε να πάρετε το δρόμο που έρχεται απευθείας σε Μένα γιατί αυτός είναι ο σκοπός και ο προορισμός της ζωής σας στη Γη. Όταν μάθετε σε τι συνίστατο η αμαρτία που σας οδήγησε κάποτε στη πτώση, τότε θα ξέρετε επίσης ότι μόνο η αντίθετη ενέργεια μπορεί να επανορθώσει την αμαρτία αυτή. Και αυτή η αμαρτία ήταν ο συνειδητός χωρισμός σας από Μένα, γι' αυτό επομένως πρέπει να αποκαταστήσετε συνειδητά τη σύνδεσή σας μαζί Μου και έτσι να αναγνωρίσετε την αλλοτινή σας υπερβασία και να Μου την ομολογήσετε ανοιχτά.

Γι' αυτή την αμαρτία που διαπράξατε κάποτε δεν μπορεί ποτέ να πληρώσει για χάρη σας κανένα άλλο ον, όσο φωτεινό και αν είναι. Ούτε μπορώ ποτέ να δεχτώ τις παρακλήσεις τους για λογαριασμό σας, γιατί η μεταστροφή της βούλησής σας πρέπει να είναι δικό σας έργο!

Πρέπει να έρθετε με τη δική σας θέληση προσωπικά σε Μένα γιατί μόνο τότε μπορεί να αποκατασταθεί η σύνδεση που καταστρέψατε μόνοι σας με την ελεύθερη θέληση σας.

Είναι ωστόσο ένα πανούργο όπλο του αντιπάλου Μου να καθυστερεί όσο το δυνατό ή και να εμποδίζει τελείως αυτή την επιστροφή κοντά Μου, τη συνειδητή σύνδεση μαζί Μου, με το να σας κάνει να πιστεύετε ότι μπορείτε να φτάσετε στον προορισμό σας κάνοντας κύκλους!

... Γι' αυτό είναι λάθος να πιστεύετε ότι κάθε δρόμος οδηγεί σε Μένα!»

Υπάρχουν βέβαια ορισμένοι που ισχυρίζονται ότι και οι κύκλοι είναι σωστοί ή απαραίτητοι για ένα τουλάχιστον στάδιο εξέλιξης, ξεχνώντας όμως να σημειώσουν παράλληλα τι κινδύνους μπορεί να περικλείουν.

Ο δρόμος προς τη λύτρωση και την τελειοποίηση είναι κατά βάση απλός και το μόνο που απαιτεί είναι αγάπη και ταπεινότητα. Όπως διδάσκει ο Ιησούς στον Λόρμπερ, η όλη απόσταση γι' αυτό το «εσωτερικό προσκύνημα» είναι περίπου

33 εκατοστά, όσο απέχει δηλαδή το κεφάλι από την καρδιά, με άλλα λόγια το εγώ και το μυαλό του ανθρώπου από το θεϊκό σπινθήρα, που μπορεί να τον συνδέσει ξανά με το Πνεύμα του ουράνιου Πατέρα του.

ΠΟΥ ΚΑΙ ΠΩΣ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ Η ΑΛΗΘΕΙΑ

Η εσωτερική φωνή

Για τον πολύ κόσμο και ιδίως για τους υλιστικά σκεπτόμενους η εσωτερική φωνή είναι ταυτόσημη με φαντασιώσεις ή σημάδι φρενοβλάβειας, ενώ οι παραδοσιακά θρησκευόμενοι την κρίνουν επίσης μάλλον αρνητικά, αφού κατά την γνώμη των περισσότερων δεν μπορεί παρά να είναι «έργο του διαβόλου». Όσον αφορά τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, από τον τύπο ως το διαδίκτυο, η εικόνα που διοχετεύουν στην κοινή γνώμη είναι τελείως μονόπλευρη, καθώς η εσωτερική φωνή (ή φωνές) γίνεται είδηση μόνο όποτε γίνεται αφορμή για κάτι κακό, π.χ. οδηγεί υποτίθεται κάποιον σε ένα φόνο. Έτσι το μήνυμα που περνά στο κοινό είναι ότι το άκουσμα μιας εσωτερικής φωνής είναι μία νοσηρή φαντασίωση ενός ανθρώπου που τη δημιουργεί μόνος του στο μυαλό του και σε κανένα δεν πηγαίνει η σκέψη ότι στην πραγματικότητα είναι άορατες «αρχές και εξουσίες», δηλαδή πνεύματα, που επιδρούν στο εν λόγω υποκείμενο.

Στις ειδήσεις, και ιδιαίτερα του κίτρινου τύπου ή της τηλεόρασης, αναφέρονται συχνά μικρά ή μεγάλα κακουργήματα, στα οποία οι δράστες τους οδηγήθηκαν από τα κελεύσματα κάποιας φωνής από το υπερπέραν. Η διαδεδομένη αντίληψη στον κόσμο είναι ότι πρόκειται απλά για φαντασιώσεις, παραισθήσεις ή ψυχοπάθεια. Την άποψη αυτή την συμμερίζονται και πολλοί κλασικοί ψυχοθεραπευτές, γι' αυτό και η συνήθης πρακτική στις κλινικές είναι να αντιμετωπίζουν τέτοιους ασθενείς μόνο με μία φαρμακευτική αγωγή. Τα ψυχοφάρμακα αυτά είναι τόσο ισχυρά που συχνά πετυχαίνουν να ναρκώσουν με το δηλητήριο τους κι αυτά ακόμη τα πνεύματα και να πνίξουν τη φωνή ή τις φωνές τους, με αντίτιμο όμως βλαβερές παρενέργειες σε βάρος του ασθενή.

Αυτού του είδους οι εσωτερικές φωνές αποτελούν στην πραγματικότητα περιπτώσεις καταληψίας (σχιζοφρένειας) που όμως στην ορθολογιστική εποχή μας είναι άγνωστος τόπος -ή το πολύ-πολύ θέμα τρομακτικών ταινιών- και γι' αυτό συχνά χαρακτηρίζονται υποτιμητικά ως συμπτώματα θρησκομανούς παράκρουσης. Το αποτέλεσμα είναι ότι η κοινή γνώμη αντιδρά με ακατανόησια και άρνηση απέναντι σε τέτοια φαινόμενα και βέβαια με την αντίστοιχη προκατάληψη.

Ωστόσο δεν είναι γνωστό γενικά ότι εκτός από μία τέτοια φωνή που ακούγεται στον εγκέφαλο, υπάρχει και μία φωνή που ακούγεται στην καρδιά. Στα παρακάτω κεφάλαια θα εξεταστεί το πώς μπορεί να γίνει η διάκριση ανάμεσα στα δύο είδη φωνής, μία διάκριση που έχει τεράστια σημασία για την τελειοποίηση του κάθε ανθρώπου.

Ο καθένας έχει ακούσει τουλάχιστον μία φορά κάτι για τη φωνή της συνείδησης. Το πώς λειτουργεί αυτή η ενδόμυχη κατευθυντήρια γραμμή διαπραγματεύεται μία λεπτομερής αποκάλυψη που δόθηκε στην Μπέρτα Ντούντε την 1.7.1956:

«Ο καθένας έχει μέσα του ένα βουβό σύμβουλο, ο οποίος τον προτρέπει ή τον προειδοποιεί χαμηλόφωνα. Είναι όμως τόσο λίγο αισθητή η φωνή του που εύκολα μπορεί κανείς να την παρακούσει, εάν δεν δίνει επί τούτου προσοχή. Κι ο σύμβουλος αυτός αποτελεί άλλη μία χάρη από τον Θεό, είναι ένα βοηθητικό μέσο που χρησιμοποιεί η ίδια η Θεία Αγάπη. Είναι ένα δώρο που δίνεται μεν στον κάθε άνθρωπο, αλλά πρέπει να του δώσει κανείς τη δέουσα προσοχή, προκειμένου και αυτό να υπηρετήσει το σκοπό του. Εφόσον κάποιος θέλει να ζει σωστά και δίκαια, θα λαμβάνει πάντοτε υπόψη τον

αυτά που του υπαγορεύει η εσωτερική του φωνή. Από τη μια θα αισθάνεται να τον εμποδίζει όταν θα είναι έτοιμος να κάνει μία αδικία, ενώ από την άλλη θα νιώθει μία απαλή ώθηση όποτε του δίνεται η δυνατότητα να κάνει το καλό. Γιατί ο εσωτερικός αυτός σύμβουλος μπορεί να εκφραστεί μόνο μέσα σε εκείνους τους ανθρώπους που είναι καλής θέλησης. Ωστόσο μπορεί πολύ εύκολα να φιμωθεί αυτή η φωνή της συνείδησης ή να σκεπασθεί από τις σειρήνες που ακούγονται πιο δυνατά. Γιατί εκείνες κανείς τις ακούει πιο εύκολα, όμως στην ψυχή του δεν κάνουν ποτέ καλό. Τότε ο άνθρωπος αμβλύνεται εσωτερικά και του είναι αδιάφορο εάν οι ενέργειές του είναι καλές ή κακές. Ακολουθεί άκριτα οποιοδήποτε δέλεαρ του αποδίδει επίγειο κέρδος, με αποτέλεσμα να μην ακούει πια όταν θέλει να τον μιλήσει η φωνή της συνείδησής του.

Όμως γι' αυτή την αναισθησία απέναντι στη γλώσσα της συνείδησης είναι καθαρά ο ίδιος υπαίτιος, διότι ο ενδόμυχος σύμβουλος υπάρχει μέσα στην καρδιά του κάθε ανθρώπου. Από μόνος του μπορεί να τον καταπιέσει ή να τον εμποδίσει συνειδητά να εκφρασθεί, πράγμα που συμβαίνει όταν κάποιος ενεργεί αντίθετα στην εσωτερική παρότρυνση ή προειδοποίηση που του δίνει. Έτσι κάνει αυτή την απαλή φωνή να σιγήσει, γιατί ο Θεός δεν βιάζει τη θέληση κανενός. Ασφαλώς θα αποτελούσε βιασμό της θέλησης τον άνθρωπο εάν η εσωτερική φωνή του ηχούσε πιο δυνατά, παρ' όλη την αντίσταση που θα συναντούσε, και η κατάληξη θα ήταν να γίνει δέσμιος ως προς τη βούληση και τις πράξεις του. Γιατί για να φέρει αποτέλεσμα το κάθε χάρισμα του Θεού, πρέπει να το χρησιμοποιεί κανείς εθελοντικά.

Γι' αυτό κανείς πετυχαίνει τα καλύτερα δυνατά αποτελέσματα όταν δέχεται εκούσια να τον οδηγήσει σε όλα η εσωτερική φωνή του, όταν σε οτιδήποτε θέλει να κάνει ή να αποφύγει, συμβουλευέται πρώτα αυτήν. Θέλοντας δηλαδή να πράξει αυτό που είναι το σωστό, παρακαλεί τον Θεό να τον καθοδηγήσει και Τον αφήνει να τον κατευθύνει Αυτός. Με αυτό τον τρόπο η φωνή γίνεται διαρκώς πιο ευκρινής και κατανοητή και δεν μπορεί πλέον να σκεπασθεί από τη φωνή του κόσμου. Τότε ο άνθρωπος θέτει συνειδητά τον εαυτό του υπό την καθοδήγηση του πνεύματος, δεδομένου ότι αντιλαμβάνεται την ενέργειά του στο εσωτερικό του και ξέρει ότι είναι η φωνή του Θεού που τον οδηγεί και τον κατευθύνει, τον διδάσκει και στέκεται συμβουλευτικά στο πλάι του.

Άρα μπορεί από μόνος του ο άνθρωπος να επιτρέψει στον ενδόμυχο σύμβουλο του, με άλλα λόγια στη φωνή της συνείδησής του, να εκφρασθεί πιο δυνατά, φθάνει να είναι πάντα έτοιμος να τον ακούσει. Πρέπει όμως να ζει κανείς με αγάπη για να το κατορθώσει αυτό, γιατί τότε μόνο δεν συναντάει πια εμπόδια ο πνευματικός του σπινθήρας που θέλει να εκδηλωθεί κι έτσι μπορεί να επενεργήσει ανοιχτά επάνω του. Σε αυτή την περίπτωση δεν σημαίνει πλέον βιασμό της θέλησης του ανθρώπου, αφού είναι από μόνος του πρόθυμος να μπει κάτω από την θείκη καθοδήγηση. Έτσι, τότε αποκτά μια εσωτερική ζωή, όπου συνδιαλέγεται συνεχώς με τον εσωτερικό καθοδηγητή του και γνωρίζει ότι είναι η φωνή του Θεού που "ηχεί" μέσα του, που τον προειδοποιεί, τον συμβουλεύει και τον οδηγεί σε κάθε του δρόμο. Σαν συνέπεια η πορεία της ζωής του είναι εναρμονισμένη με το θέλημα του Θεού, αφού το πνεύμα μέσα του ενεργεί μόνο όπως θέλει Αυτός. Κανένας δεν πορεύεται στη ζωή δίχως τον εσωτερικό του σύμβουλο, μια και μιλάει σε όλους τους ανθρώπους, εφόσον βέβαια του δίνουν ακόμη τη δυνατότητα να δεχθούν την καθοδήγηση του, όσο δηλαδή αμφιταλαντεύονται ακόμη ανάμεσα στο καλό ή στο κακό.

Εφόσον όμως επικρατεί θεληματικά η τάση για το κακό στον άνθρωπο, η φωνή θα γίνεται όλο και πιο σιγανή, ώσπου στο τέλος μπορεί να σιγήσει τελείως, εάν δεν μεσολαβήσει μια αιφνίδια αλλαγή. Όσο ζει ο άνθρωπος ο Θεός δεν παύει να προσπαθεί να επικοινωνήσει μαζί του εσωτερικά και να αγγίξει τη συνείδηση του. Αλλά ποτέ δεν ασκεί καμία πίεση στη θέληση του, τον αφήνει πάντοτε στην ελευθερία του».

Η φύση και η έμπνευση των σκέψεων

Η κάθε σκέψη αποτελεί μια άυλη μορφή ενέργειας, η δε έμπνευση της σκέψης γενικά είναι η άντληση αυτής της ενέργειας και καθορίζεται από την ανθρώπινη θέληση. Με βάση το νόμο που λέει ότι τα όμοια έλκονται, ο καθένας αντλεί από ένα ωκεανό σκέψεων εκείνες που του ταιριάζουν. Με άλλα λόγια, ο άνθρωπος δεν παράγει από μόνος του τις σκέψεις του, αλλά τις επιλέγει από τα ενεργειακά κύματα σκέψεων που τον περιβάλλουν μονίμως.

Επομένως είναι η θέληση μας που ελκύει τις σκέψεις από τα κύματα ενέργειας που στροβιλίζονται γύρω μας αν και εμείς νομίζουμε ότι είναι δικό μας προϊόν. Έτσι εξηγείται π.χ. ότι στοχαστές, καλλιτέχνες ή φιλόσοφοι έχουν παρόμοιες εμπνεύσεις, παρ' όλη τη χωρική ή χρονική απόσταση που τους χωρίζει. Ο Αριστοτέλης έλεγε ότι οι σκέψεις είναι πνεύματα που κινούνται προς την καρδιά, ενώ η σύγχρονη επιστήμη τις εξηγεί ως χημικές ενώσεις στον εγκέφαλο, απλά επειδή δεν γνωρίζει ότι είναι πνεύματα πάλι που ενεργούν και τις ενώσεις αυτές.

Κατά μία άλλη διατύπωση, ο άνθρωπος αντλεί τις σκέψεις του από αόρατες οντότητες που τον περιβάλλουν και ο ίδιος καθορίζει με την ποιότητα της θέλησης του το αν οι οντότητες αυτές είναι φωτεινές ή σκοτεινές. Ανάμεσα στις δυνάμεις του φωτός και του σκότους διεξάγεται αέναη πάλη και σε αυτό το βασικό τομέα επίσης. Έτσι αμφοτέρως οι πλευρές προσπαθούν να επηρεάσουν και να κερδίσουν με το μέρος τους τον άνθρωπο που με βάση την πνευματική στάση που επιλέγει αποφασίζει διαρκώς για την έκβαση αυτής της πάλης.

Αυτό που έχει σημασία επί του προκειμένου είναι εάν κάποιος παίρνει αυτή την απόφαση με την καρδιά ή με το μυαλό, δεδομένου ότι τα όντα του φωτός απευθύνονται πάντοτε στην καρδιά, ενώ εκείνα του σκότους αποκλειστικά στο νου. Κάθε καλής φύσης σκέψη αναδύεται από τα βάθη της καρδιάς και από εκεί προωθείται προς τον εγκέφαλο, όπου γίνεται αισθητή και λαμβάνει συγκεκριμένη έκφραση. Πρώτα γεννιέται δηλαδή στην καρδιά για να περάσει μετά στο συνειδητό του ανθρώπου.

Βέβαια ο ίδιος θεωρεί ότι οι στοχασμοί του είναι παράγωγα του εγκεφάλου του γιατί δεν γνωρίζει τίποτα για τη φύση των σκέψεων. Ως εκ τούτου σε όποιον σκέφτεται εγκεφαλικά η παραπάνω εξήγηση φαίνεται απίστευτη, ωστόσο θα την κατανοήσει καλύτερα εάν θεωρήσει την καρδιά ως το αισθητήριο κέντρο του από όπου πηγάζει η σκέψη ως αίσθηση.

Όπως θα φανεί αργότερα η εγκεφαλική σκέψη αποτελεί απλά μία σωματική λειτουργία, ενώ η καρδιά είναι η έδρα των αισθημάτων και μπορεί να μιλήσει κανείς για εγκεφαλική σκέψη ή για εγκάρδια σκέψη. Στη συνέχεια θα αποδειχθεί ότι η δεύτερη ανταποκρίνεται πάντοτε στην αλήθεια ενώ η πρώτη μπορεί να σφάλλει. Η εξήγηση είναι απλά ότι η αγάπη ενός ανθρώπου, που είναι αυτή που ανοίγει την καρδιά του, είναι επίσης αυτή που καθορίζει σε αντίστοιχο βαθμό την αλήθεια των συλλογισμών του, γιατί χάρη στην αγάπη του αντλεί την έμπνευσή του από τις φωτεινές οντότητες, καθόσον είναι στο ίδιο «μήκος κύματος» μαζί τους. Αντίθετα ο νους δεν χρειάζεται να έχει αγάπη για να μπορεί να σκεφτεί, αφού λειτουργεί έτσι ή αλλιώς.

Η εικόνα αυτή μπορεί να αποδοθεί επίσης με το παράδειγμα ενός ηλεκτρονικού υπολογιστή, όπου οι σκέψεις μπορούν να παρομοιαστούν με τις πληροφορίες που ο χειριστής του επιλέγει να αποθηκεύσει στη μνήμη του. Παρόμοια αποφασίζει και ο άνθρωπος ποιες σκέψεις θα συγκρατήσει και θα αποθηκεύσει από τον ωκεανό των σκέψεων που τον περιβάλλουν. Επειδή λοιπόν μπορεί να αποφασίσει αυτόβουλα για την αποδοχή ή την απόρριψή τους, γι' αυτό είναι υπεύθυνος για τις σκέψεις του,

καθώς η προσωπική του βούληση ορίζει ποιες σκέψεις εγγράφονται, όπως και ποιες θα ανακαλούνται συνέχεια στο συνειδητό και ποιες όχι.

Στο σημείο ετούτο πρέπει να γίνει η διάκριση μεταξύ προσωπικού «γήινου» συλλογισμού αφενός και πνευματικής προέλευσης έμπνευσης -όπως μαρτυρεί και η σημασιολογία της λέξης- αφετέρου. Όσο περισσότερο συνδεδεμένος είναι με τα γήινα κάποιος τότε τα ερωτήματα που τον απασχολούν είναι συναφή και τις απαντήσεις μπορεί να τις δώσει μόνος του με το λογικό του. Για τη διεργασία αυτή ενεργοποιούνται μόνο οι εγκεφαλικές λειτουργίες χωρίς να παρεμβαίνουν έξωθεν πνευματικές δυνάμεις, εκτός εάν ο ίδιος ζητήσει τη βοήθειά τους συνειδητά για τη λύση ενός προβλήματος. Τέτοιες σκέψεις δεν έχουν καμία πνευματική αξία και έτσι δεν αποτελούν παντοτινό κτήμα του ανθρώπου, αφού αφορούν γήινα και άρα εφήμερης φύσης πράγματα.

Η άλλη περίπτωση είναι ότι μπορεί οι προβληματισμοί του να αφορούν πνευματικά θέματα. Οι απαντήσεις που θα λάβει θα είναι ευθέως ανάλογες με τη σχέση που έχει το άτομο αυτό στη ζωή του με την αγάπη και κατ' επέκταση με την απόλυτη έκφρασή της, τον Θεό. Άλλωστε από αυτήν εξαρτάται επίσης πόσο μεγάλη είναι η αγάπη του για την αλήθεια.

Επιπλέον, από αυτό συνεπάγεται ότι κανένας δεν είναι έρμαιο αυτών των πνευματικών δυνάμεων, δεδομένου ότι ελκύει μόνος του με τη συνειδητότητά του πνεύματα αντίστοιχου επιπέδου ή «μήκους κύματος» που επηρεάζουν τις σκέψεις του. Για το λόγο αυτό άλλωστε η λεγόμενη θετική σκέψη είναι όντως μια θετική ενέργεια, αν και μπορεί να πάρει μορφή εγωιστικής κατάχρησης ή μυωπίας, καθώς όπως είχε πει ο Λαοτσέ: «τα αληθινά λόγια δεν είναι ωραία και τα ωραία λόγια δεν είναι αληθινά». Τούτο σημαίνει δε ότι τα θετικά νοήματα δεν είναι απαραίτητα και «ωραία», δηλαδή ευχάριστα, γιατί θετικό είναι μόνο ό,τι προέρχεται από την πλευρά του καλού, όμως συχνά η αλήθεια και η βούληση του Θεού είναι οδυνηρές για τον κοντόφθαλμο άνθρωπο. Υπό αυτήν την έννοια θετικό είναι ότι προωθεί κάποιον στο δρόμο της πνευματοποίησης του και τον οδηγεί πίσω στη θεϊκή του πηγή.

Όταν το καταλάβει αυτό ένας άνθρωπος και το δεχτεί, τότε έχει ήδη συλλάβει το νόημα της ζωής του και το μόνο που χρειάζεται πλέον είναι να ακολουθήσει αυτή τη γνώση στην πράξη. Κάτω από αυτό το πρίσμα γίνονται κατανοητά τα λόγια του Ιησού: «Όποιος δέχεται το Λόγο Μου, δέχεται και Μένα και όποιος δέχεται Εμένα, θα ζήσει». Γιατί αφού ο θεϊκός Λόγος είναι φως, ο άνθρωπος που τον δέχεται, δέχεται παράλληλα και δύναμη. Και αυτό είναι ένα βασικό κριτήριο ελέγχου της προέλευσης μιας διδασκαλίας, εάν ακτινοβολεί ή όχι φως, δηλαδή αγάπη, σοφία και δύναμη.

Στο ερώτημα «τι είναι η σκέψη» απαντούν οι διδασκαλίες στην Μπέρτα Ντούντε ως εξής: *«Το ερώτημα αυτό δεν θα μπορεί ποτέ να απαντηθεί επιστημονικά όσο οι ίδιοι οι ερευνητές δεν εισχωρούν σε μία γνώση πνευματική, παρά αντίθετα προσπαθούν να το λύσουν καθαρά εγκεφαλικά η μέθοδος αυτή είναι καταδικασμένη όμως σε αποτυχία, γιατί η πηγή της σκέψης είναι ο κόσμος του πνεύματος. Οι σκέψεις είναι ακτινοβολίες που πηγάζουν από την πνευματική σφαίρα και σας περιρρέουν σαν κύματα, μέχρι που να τις συλλάβετε ή να τις απωθήσετε με τη θέληση σας.*

Είναι ακτινοβολίες που αγγίζουν τα όργανα της σκέψης και τα θέτουν σε λειτουργία, όταν είσαστε ανοικτοί σε αυτές. Με άλλα λόγια λόγω της συγκεκριμένης ποιότητας της βούλησής σας είσαστε πρόθυμοι να έρθετε σε επαφή με όντα που ανταποκρίνονται σε αυτήν και έτσι αυτά σας στέλνουν ανάλογες σκέψεις υπό τη μορφή ακτινοβολίας. Πρόκειται για μία διαδικασία όπου λαμβάνει χώρα μία ανταλλαγή ενέργειας με δύο πλευρές, όμως είναι ο άνθρωπος που μέσω της βούλησής του διαλέγει ελεύθερα με ποια πλευρά θα αποκτήσει επαφή.

Οι σκέψεις είναι ακτινοβολίες πνευματικής ενέργειας που εκπηγάζουν από τον ίδιο τον Θεό μέσα σε μια ασύλληπτη πληθώρα φωτός. Πρώτα συλλαμβάνονται από φωτεινές οντότητες, οι οποίες με τη σειρά τους προσπαθούν να κάνουν και άλλους ευτυχισμένους με αυτά που έχουν συλλάβει, έτσι ώστε γίνεται μία συνεχής μεταλαμπάδευση σε όλα τα νοήμονα όντα. Ωστόσο και ο σημερινός κυρίαρχος του σκότους ήταν επίσης κάποτε αποδέκτης φωτός και δύναμης. Έτσι και αυτός επίσης εκπέμπει τις ακτινοβολίες του προς τα όντα και κατά συνέπεια ο άνθρωπος, ως νοήμον ον, μπορεί να συλλάβει ρεύματα σκέψεων από αμφότερες τις πλευρές.

Οι ακτινοβολίες τόσο των καλών όσο και των κακών δυνάμεων παίρνουν διαρκώς τη μορφή κυμάτων σκέψης και ο άνθρωπος επιλέγει κάθε φορά εκείνες που ανταποκρίνονται στη βούλησή του. Οι σκέψεις δεν επιβάλλονται ποτέ διά της βίας, αλλά προωθούνται ανά κύματα, οπότε συλλαμβάνονται ή απορρίπτονται. Ποτέ λοιπόν δεν είναι ο ίδιος ο άνθρωπος δημιουργός των σκέψεών του, διότι δεν έχει την ικανότητα να παράγει από μόνος του αυτές τις σκέψεις, μολονότι συχνά είναι πεπεισμένος ότι αυτά που εξήγαγε σαν αποτέλεσμα της διανοητικής του δραστηριότητας είναι δικό του πνευματικό προϊόν. Αλλά ο ίδιος απλά χρησιμοποιεί τα κύματα των σκέψεων που τον περιβάλλουν και μπορεί να τις αξιοποιήσει σε ένα πολύ υψηλό βαθμό δυνάμει της διανοητικής ικανότητας που του έχει δώσει ο Δημιουργός του...

... Η δική του λειτουργία δηλαδή είναι να διαλέγει με ποιες ιδέες θέλει να ασχοληθεί. Η διανοητική ικανότητα σημαίνει επομένως ότι κάποιος μπορεί να επεξεργάζεται τα ρεύματα που τον αγγίζουν ως «σκέψεις», να κατανοεί το νόημά τους και να τις τοποθετεί στη σωστή σειρά, αξιοποιώντας με αυτόν τον τρόπο κάθε σκέψη που συλλαμβάνει.

Το πρώτο όμως που απαιτείται είναι να δείξει τη σχετική θέληση. Διότι ο άνθρωπος δεν είναι αναγκασμένος να είναι ανοικτός απέναντι στα κύματα των σκέψεων που τον περιρρέουν, καθώς έχει τη δυνατότητα να τις απωθήσει. Εάν όμως τον χαρακτηρίζει κάποια νωθρότητα του νου από την άλλη πλευρά, μπορεί να συλλάβει σκέψεις που εκπέμπονται από τον κάτω κόσμο, οπότε είναι κακού και άχρηστου περιεχομένου...

...Τα ρεύματα των ιδεών που προέρχονται από τον κόσμο του φωτός, εφόσον η θέληση του ανθρώπου είναι πρόθυμη να τις δεχτεί, έχουν ταυτόχρονα δυναμική επίδραση, με αποτέλεσμα να οξύνεται η διανοητική του ικανότητα και να αποκτά διαύγεια. Όποιος ασχολείται με πνευματικά ερωτήματα τα παραλαμβάνει από οντότητες του φωτεινού βασιλείου, καθώς τα κύματα των ιδεών ζυπνούν στην ψυχή του την επιθυμία να βρει φως. Τα όργανα της σκέψης συλλαμβάνουν την επιθυμία αυτή και από εκείνη τη στιγμή τη συνειδητοποιεί και με το μυαλό του.

Κάθε σκέψη είναι έκφραση ενός όντος που βρίσκεται είτε στην υπηρεσία του Θεού είτε του αντιπάλου Του. Σε καμία περίπτωση δεν είναι προσωπικός καρπός του ανθρώπου, αφού ακόμη και όταν φτάσει μια μέρα στην κατάσταση της τελειότητας στο πνευματικό βασίλειο, απλά και μόνο αντανakλά πάλι αποκλειστικά ό,τι λαμβάνει από την πηγή, τον Ίδιο τον Θεό, ως δύναμη αγάπης, η οποία εμπεριέχει την υπέρτατη σοφία.

Από το γεγονός ότι κάθε άνθρωπος σκέφτεται διαφορετικά συνάγεται ότι και τα πνευματικά όντα βρίσκονται εξίσου σε άπειρα διαφορετικά επίπεδα γνώσης, και ότι όλα τα όντα έχουν πρόσβαση στη νοητική σφαίρα του ανθρώπου. Αυτό επιτρέπεται διότι, εφόσον το θέλει, έχει τη δυνατότητα να προστατευθεί από πλάνες ή εσφαλμένες ιδέες. Ένας άλλος λόγος επίσης είναι ότι ο Θεός παρέχει στον αντίπαλο του εξίσου το δικαίωμα να επηρεάζει τους ανθρώπους για να μπορούν να διαλέγουν πλευρά αυτοπροαίρετα, μια που αυτό αποτελεί το νόημα και το σκοπό της ύπαρξής τους στη Γη....»

«... Πάντοτε δίνεται στον καθένα αυτό που επιθυμεί και άρα η αλήθεια προσφέρεται όπου υπάρχει δίψα γι' αυτήν, ενώ αντίστοιχα το ψέμα διοχετεύεται όπου είναι καλοδεχούμενο. Ως εκ τούτου οι ιδέες κάθε ανθρώπου θα έχουν τη μορφή που θέλει ο ίδιος, δεδομένου ότι τα πνευματικά όντα τον εφοδιάζουν ανάλογα με το τι ζητά η θέλησή του. Από μόνος του ο άνθρωπος δεν μπορεί να παράγει τίποτα δικό του. Είναι με άλλα λόγια τελείως ανίκανος να γεννήσει από τον εαυτό του ιδέες, για το λόγο ότι οι ιδέες είναι πνευματική δύναμη και έτσι τη δύναμη αυτή πρέπει να την λάβει από τον κόσμο του πνεύματος. Μόνο εκείνος που βρίσκεται στην κατάσταση της άγνοιας πιστεύει ότι γεννά από μόνος του τις σκέψεις του».

«... Ο βαθμός ψυχικής ωριμότητας του ανθρώπου επηρεάζει καθοριστικά με ποιο τρόπο αντιλαμβάνεται την εσωτερική του φωνή.»

«... Όσο τα πνευματικά στοιχεία στη δημιουργία δεν έχουν λυτρωθεί ολοκληρωτικά, θα υπάρχει μία ακατάπαυστη πάλη ανάμεσα στις δυνάμεις του φωτός και εκείνες του σκότους. Ο αγωνιζόμενος άνθρωπος υφίσταται επηρεασμό και από τις δύο πλευρές. Το φωτεινό βασίλειο προσπαθεί να επηρεάσει τη θέλησή του και να του μεταδώσει την επίγνωση της αλήθειας, ενώ οι σκοτεινές δυνάμεις από την πλευρά τους προσπαθούν να τον περισπάσουν και να φέρουν σύγχυση στις σκέψεις του. Σε αυτή τη διεκδικητική ο άνθρωπος πρέπει να αποφασίσει μόνος του, προκειμένου να διατηρήσει την ελευθερία της βούλησης και των πράξεών του και την απόφαση αυτή μπορεί να την πάρει με την καρδιά ή με το μυαλό του. Τα όντα του φωτός μιλούν στην καρδιά, τα όντα του σκότους στο νου του. Μπορεί ωστόσο καρδιά και νους επίσης να αισθάνονται ταυτόχρονα την ευεργετική επίδραση των φωτεινών όντων και τότε η απόφαση λαμβάνεται συνειδητά και είναι η σωστή στα μάτια του Θεού και του ανθρώπου».

«... Η αλήθεια πηγάζει καθαρή και διαυγής από τον κόσμο του φωτός, όμως όταν η καρδιά ενός ανθρώπου δεν είναι τελείως καθαρή, εισάγει ακάθαρτα στοιχεία στην αλήθεια, με αποτέλεσμα οι γνώσεις που μεταδίδει ο ίδιος σε άλλους να περιέχουν και τέτοια.

Γι' αυτό η πνευματικότητα εκείνου που έχει την πρόθεση να εργαστεί για τη διάδοση της αλήθειας στη Γη είναι καθοριστική για την καθαρότητα των διδασκαλιών του. Η διδασκαλία δεν είναι παραμορφωμένη όταν ξεκινά από την πηγή της στον ουρανό, αλλά ο ίδιος ο άνθρωπος την παραμορφώνει με τη βούλησή του, εάν δεν διαθέτει την πνευματικότητα που απαιτείται για να λάβει τη θεϊκή αλήθεια».

«Δώστε προσοχή σε όλες τις σκέψεις που σας περιτριγυρίζουν και σας αγγίζουν έτσι ευεργετικά, ώστε θέλετε να τις υιοθετήσετε· αυτές τις σκέψεις μπορείτε να τις δεχθείτε ως σωστές με ήσυχη τη συνείδηση σας και να είσαστε βέβαιοι ότι έχουν την έγκρισή Μου.

... Μία ατέλειωτη στρατιά από μακάριες πνευματικές οντότητες σας περιβάλλουν από τη στιγμή που θέλετε να υπηρετείτε μόνο Εμένα. Γι' αυτό και δεν μπορούν να σας ενοχλήσουν δυστυχισμένα, ακάθαρτα πνεύματα, όσο οι σκέψεις σας είναι προσανατολισμένες προς Εμένα, και δεν απομακρύνετε συνειδητά από κοντά Μου γιατί όταν απομακρύνετε από Μένα δίνετε στον αντίπαλο Μου τη δυνατότητα να εισχωρήσει μέσα σας, καθώς μιλάτε χωρίς αγάπη, κάνετε ακάθαρτες σκέψεις και υποκύπτετε σε υλιστικές ή σωματικές επιθυμίες. Τότε μόνο βρίσκεστε σε κίνδυνο, αντίθετα, όταν θέλετε να κάνετε το καλό και έχετε τη διάθεση να βοηθήσετε εκείνους που περνούν δύσκολες καταστάσεις σωματικά και ψυχικά, είσαστε προστατευμένοι».

Η ανώτερη μορφή της επικοινωνίας με τον πνευματικό κόσμο είναι αυτή της επικοινωνίας με το υπέρτατο Ον: «Όταν προσεύχεστε μέσα από την καρδιά σας, δεν λέτε λόγια στο κενό, αφού Εγώ ακούω όλες τις σκέψεις σας και σας απαντώ επίσης. Αλλά λίγοι είναι εκείνοι που περιμένουν να τους απαντήσω γιατί λίγοι πιστεύουν τόσο βαθιά, ώστε να είναι πεπεισμένοι ότι θα τους αποκριθώ. Για τούτο το λόγο σπάνια μόνο

μπορώ να εκφραστώ απέναντι στους ανθρώπους έτσι που να αναγνωρίσουν καθαρά την απάντηση Μου μέσα από τα αισθήματα ή τις σκέψεις τους».

«Ο καθένας αντιλαμβάνεται με εντελώς διαφορετικό τρόπο την ομιλία Μου, μάλιστα συνήθως σε αντιστοιχία με τη δική του νοοτροπία. Για το λόγο αυτό ο εμπιστευτικός διάλογος που γίνεται ανάμεσα στο παιδί και στον Πατέρα θεωρείται πιο πολλές φορές ως προσωπικό προϊόν του ανθρώπινου νου, εκτός εάν το ασυνήθιστο περιεχόμενο του βάλει τους υπόλοιπους σε σκέψεις ή τους διδάσκει να σκεφτούν διαφορετικά».

«... Μόνο από το βαθμό ωριμότητας της ψυχής σας, δηλαδή από το βαθμό έντασης της αγάπης σας, εξαρτάται με ποιον τρόπο αντιλαμβάνεστε Εμένα και το Λόγο Μου...»

«... Δεν νομίζετε κι εσείς ότι γίνεται μεγάλη κατάχρηση αυτής της έννοιας από πολλούς που ισχυρίζονται ότι "ακούν τη φωνή του Θεού"; Ασφαλώς και μιλώ σε όλους τους ανθρώπους που επιθυμούν να ακούσουν την ομιλία Μου, όμως την ομιλία αυτή την αισθάνεται ο καθένας στο εσωτερικό του. Είναι η φωνή της συνείδησης που μονίμως τον συμβουλεύει, τον προειδοποιεί και τον παρακινεί να εκπληρώνει τη βούληση Μου, που του είναι γνωστή και να αποφεύγει οτιδήποτε αντίθετο στη φύση Μου. Βέβαια μιλώ και άμεσα σε ένα συγκεκριμένο άνθρωπο, όταν αυτός έχει να εκπληρώσει μια μεγάλη αποστολή και τότε μπορεί να ακούσει την ίδια τη φωνή Μου. Αλλά από έναν τέτοιο άνθρωπο έχω την απαίτηση να πληροί όλες τις προϋποθέσεις που χρειάζονται για να ακουστεί ο Λόγος Μου».

«Σας το έχω υποσχεθεί ότι αρκεί να προσεύχεστε σωστά, με άλλα λόγια πνευματικά και αληθινά, για να ακούσω και να εισακούσω την προσευχή σας. Δεν πρέπει ωστόσο να περιμένετε ότι θα βιώσετε υπερφυσικές καταστάσεις, ότι παραδείγματος χάρη θα μπορείτε να ακούσετε τον ήχο της φωνής Μου. Αλλά κάθε σκέψη που αναδύεται μέσα σας μετά από μία βαθιά προσευχή είναι η απάντηση Μου και είναι βέβαιο ότι τότε θα έχετε καλές μόνο σκέψεις, που δεν θα μπορούν να έχουν προέλθει από καμία άλλη πηγή εκτός από τη δική Μου».

Ο Λόγος που ακούγεται ηχητικά μέσα στην καρδιά και οι νέες αποκαλύψεις του Θεού

Η έμπνευση μέσω του ηχητικά ακουομένου εσωτερικού Λόγου, δηλαδή της ομιλίας του Θεού που ακούγεται ως ευκρινής ήχος μέσα στην καρδιά, συνιστά την ανώτατη μορφή πνευματικής επικοινωνίας- γιατί είναι η μόνη που εγγυάται απόλυτα την αλήθεια των διδασκαλιών που προσλαμβάνονται εσωτερικά και δεν εμπρικλείει κανένα κίνδυνο. Η συνομιλία που γινόταν εσωτερικά ήταν επίσης η μορφή σύνδεσης που υπήρχε μεταξύ του Θεού και των αγγέλων πριν την πτώση τους από τον κόλπο του, οπότε και διακόπηκε. Και μετά τον Αδάμ υπήρχαν άνθρωποι που λάμβαναν τη διδασκαλία από τον Θεό μέσα στην καρδιά τους, αλλά η ικανότητα αυτή χάθηκε ύστερα από την εποχή των πατριαρχών.

Αιτία γι' αυτή την απώλεια ήταν το ότι από τη μία πλευρά η αγάπη των ανθρώπων ψυχραινόταν και έτσι έφθινε ο εσωτερικός τους δεσμός με το Δημιουργό τους, καθώς από την άλλη αυξανόταν ο εγωκεντρισμός και κέρδιζε έδαφος ο δρόμος της εξωτερικής γνώσης αντί της εσωτερικής. Η απώλεια της εσωτερικής καθοδήγησης και της δυνατότητας αρμονικής συμβίωσης με τον Θεό οδήγησε αυτόματα και στην πολυδιάσπαση ανάμεσα στις διάφορες ανθρώπινες ομάδες, μια δυσαρμονία και πολυδιάσπαση που απεικονίζεται στην ιστορία του πύργου της Βαβέλ.

Ο διαιωνιζόμενος κατακερματισμός του χριστιανικού κόσμου στη συνέχεια αποδεικνύει ότι επίσης και σε αυτό το χώρο η θρησκευτικότητα βασίζεται σε

ανθρωποκεντρικές βάσεις και εξωγενείς, εγκεφαλικές γνώσεις, παρά σε μία εγκάρδια σχέση με τον Πατέρα, μία εσωτερική εκ βαθέων θεογνωσία. Γιατί εάν υπήρχε αρκετή αγάπη σε όλες τις πλευρές θα ξεπερνούσαν τις δογματικές διαφορές τους και θα ομοθυμούσαν.

Το δίλημμα ανάμεσα σε μία πορεία καθοδηγούμενη από την καρδιά ή από τον περιορισμένο ανθρώπινο νου τίθεται ανά πάσα στιγμή τόσο στο προσωπικό όσο και στο παγκόσμιο επίπεδο, μα η επικράτηση του ορθολογισμού είναι εμφανέστατα γενική και συντριπτική. Για τις συνέπειες αυτής της επικράτησης αποκαλύπτεται στην Μπέρτα Ντούντε:

«Άλλο ένα σημάδι της σύγχυσης που επικρατεί στην ανθρώπινη σκέψη είναι η δυσκολία να πειστούν οι άνθρωποι ότι με τον εσωτερικό Λόγο εκφράζομαι προσωπικά. Εγώ ο Ίδιος, διότι η σκέψη τους δεν ξεπερνά τα όρια αυτών που μπορούν να καταλάβουν με το λογικό τους και προσπαθούν με αυτό να εξηγήσουν τα πάντα...»

... Ο άνθρωπος δεν είναι πια ικανός να σκεφτεί πνευματικά, για το λόγο ότι αυτό που τον γεμίζει είναι ο κόσμος κι ο κόσμος ανήκει στον αντίπαλο Μου που είναι ο κυρίαρχος σε αυτό τον κόσμο».

Υπάρχουν πολλοί πιστοί που αναγνωρίζουν μόνο τη Γραφή ως Λόγο του Θεού και κάθε άλλη αποκάλυψη την απορρίπτουν ως περιττή ή και αντίθετη. Έχουν υιοθετήσει αυτή την τοποθέτηση, επειδή δεν τους είναι γνωστό ότι και η ίδια ακόμη η Αγία Γραφή αποκτά το αληθινό θεϊκό νόημά της μόνο όταν κάποιος την διαβάζει εμπνεόμενος από το Πνεύμα του Θεού, γιατί το νόημα αυτό δεν περιέχεται αυτόματα μέσα στο γράμμα του κειμένου. Άλλωστε γι' αυτό λέγεται και στην ίδια τη Γραφή ότι «το γράμμα οδηγεί στο θάνατο, ενώ το Πνεύμα δίνει ζωή» (προς Κορινθίους Β' 3, 6).

Με άλλα λόγια, από μόνο του ένα ιερό κείμενο δεν μπορεί να ζωντανέψει την ψυχή του ανθρώπου, αυτό το μπορεί μόνο το Πνεύμα. Αφού λοιπόν το γράμμα της Γραφής από μόνο του, χωρίς το ζωοποιό Θείο Πνεύμα, είναι ατελές, θα πρέπει να είναι κατάδηλο και για αυτούς ακόμη τους υποστηρικτές της αποκλειστικότητας της Βίβλου ότι ο Θεός, που είναι ύψιστα τέλειος, διαθέτει ασφαλώς και μία τέλεια δυνατότητα επίσης για να οδηγήσει τους ανθρώπους σε όλη την αλήθεια. Και η δυνατότητα αυτή είναι ο ζωντανά παρών Λόγος του μέσα στην καρδιά εκείνων που είναι γεμάτοι με την αγάπη του.

Επειδή όμως ελάχιστοι άνθρωποι έχουν ή φτάνουν πάνω στη Γη να έχουν μία τόσο μεγάλη αγάπη, γι' αυτό ο Θεός έδωσε σαν επιπρόσθετη βοήθεια το γραπτό του Λόγο για όλους εκείνους που δεν είναι ικανοί να τον ακούσουν εσωτερικά: ο εσωτερικός Λόγος ήταν η κυρίαρχη μορφή επικοινωνίας στην αρχέγονη, πνευματική δημιουργία, όπου ο Δημιουργός είχε δημιουργήσει όλα τα πλάσματά του απόλυτα τέλεια, κατά πως μαρτυρεί και ο μαθητής Ιωάννης:

«Απ' όλα πριν υπήρχε ο Λόγος κι ο Λόγος ήτανε με τον Θεό κι ήταν Θεός ο Λόγος. Απ' την αρχή ήταν αυτός με τον Θεό. Τα πάντα δι' αυτού δημιουργήθηκαν κι απ' όσα έγιναν τίποτα χωρίς αυτόν δεν έγινε. Αυτός ήτανε η ζωή και ήταν η ζωή αυτή το φως για τους ανθρώπους. Το φως αυτό έλαμψε μέσα στου κόσμου το σκοτάδι, μα το σκοτάδι δεν το δέχτηκε» (μετάφραση Βιβλικής Εταιρείας).

Κάθε αρχέγονο πνεύμα, σύμφωνα με τις νέες αποκαλύψεις, μπορούσε να ακούει τη φωνή του Θεού στην καρδιά του, όποτε το επιθυμούσε και να παίρνει έτσι απαντήσεις σε όλα τα ερωτήματα του.

Μετά την πτώση από την πνευματική δημιουργία οι δυνάμεις του σκότους απέκτησαν και εκείνες τη δυνατότητα να απευθύνονται στα έκπτωτα όντα, αλλά απευθείας στον εγκέφαλο τους και εκεί έγκειται η διαφορά μεταξύ εγκεφαλικής και εγκάρδιας έμπνευσης. Ως εκ τούτου οι θεϊκές αποκαλύψεις είναι οι εμπνεύσεις

εκείνες που ο άνθρωπος συλλαμβάνει μέσω της καρδιάς είτε με τη μορφή των εμπνευσμένων σκέψεων είτε με τη μορφή του εμπνευσμένου Λόγου.

Και οι δύο μορφές προέρχονται από τον Θεό, είτε -σε πολύ σπάνιες περιπτώσεις- άμεσα, δηλαδή απευθείας από τον ίδιο τον Ιησού Χριστό, είτε έμμεσα, με την παρεμβολή φωτεινών όντων, που είναι αγγελικές οντότητες ή ψυχές πνευματικά αναγεννημένων ανθρώπων, που παίζουν το ρόλο αναμεταδότη. Η διαφοροποίηση αυτή είναι απλά τυπολογική και δεν σημαίνει καμία αξιολόγηση. Αυτό που έχει σημασία είναι ότι και οι δυο μορφές μεταφέρουν την αλήθεια και συμφωνούν με το Λόγο του Θεού.

Μία ουσιαστική αλλά όχι αξιολογική διαφορά είναι το γεγονός ότι για να συλλάβει κανείς νοερά στην καρδιά του σκέψεις εμπνευσμένες από τον κόσμο του φωτός, πρέπει να ασκηθεί στον ησυχασμό, προκειμένου να μάθει να διακρίνει τη χαμηλών τόνων, διακριτική διδασκαλία της εσωτερικής φωνής. Με αυτό τον τρόπο συλλαμβάνει διανοήματα λίγο ως πολύ καθαρά διαρθρωμένα και ανεπτυγμένα, που επίσης απαντούν και στα ερωτήματά του. Η εντύπωση που έχει βέβαια είναι ότι πρόκειται για δικές του ιδέες, αλλά εξετάζοντάς τες προσεκτικότερα διαπιστώνει ότι του έχουν έρθει τελείως νέες σκέψεις, που δεν ήταν πριν εγγεγραμμένες στον εγκέφαλο. Και επειδή, όπως είναι γνωστό, οι σκέψεις αποτελούν πνευματική μορφή ενέργειας, έπεται ότι η πηγή τους πρέπει να βρίσκεται στο χώρο του πνεύματος.

Με τον ίδιο τρόπο λειτουργεί και η «φωνή της συνείδησης», με τη διαφορά ότι αυτήν μπορεί κάποιος να την «ακούσει» και μέσα σε ένα θορυβώδες περιβάλλον.

Επιπλέον, η συνείδηση έχει επίσης τη δυνατότητα να εκφραστεί μέσω των αισθημάτων, και συγκεκριμένα με ένα αίσθημα ευφορίας, όταν κανείς σκέφτεται και ενεργεί σωστά ή με ένα αίσθημα δυσφορίας, θλίψης ή ανικανοποίητου στην αντίθετη περίπτωση.

Στην κορυφή του εσωτερικού Λόγου βρίσκεται η έμπνευση που εκφράζεται με ηχητικώς ευκρινή λόγια στην περιοχή της καρδιάς. Σε αυτό δεν παίζει ρόλο ο εξωτερικός περίγυρος ούτε η ύπαρξη ή η απουσία θορύβων. Το μόνο από το οποίο εξαρτάται η ενάργεια της έκφρασης του Λόγου είναι ο βαθμός έντασης της αγάπης που τρέφει ο λήπτης του.

Πολύ λίγοι άνθρωποι είναι κατάλληλοι για αυτό τον τρόπο σύλληψης, γιατί αφενός πρέπει κανείς να διαθέτει έναν υψηλότατο βαθμό αγάπης και πνευματικότητας και αφετέρου να είναι αμερόληπτος και ανοιχτός απέναντι στα ζητήματα της πίστης. Αυτό σημαίνει ότι δεν συνάδει να έχει ήδη παγιωμένες θέσεις σε συναφή θέματα, επειδή κάτι τέτοιο συνεπάγεται ότι έχει ήδη λάβει συγκεκριμένες αποφάσεις και έτσι έχει ως ένα βαθμό δεσμεύσει τη βούλησή του. Στην περίπτωση αυτή υπάρχει πολύ μεγάλη πιθανότητα ο λήπτης να εμπνευστεί τηλεπαθητικά μέσω του εγκεφάλου του, πράγμα που γίνεται επίσης με ευδιάκριτα λόγια, που όμως δεν προέρχονται από τον Θεό, αλλά από την αντίπαλη πλευρά.

Εκτός αυτού, όσοι ακούν το Λόγο εσωτερικά δεν τον λαμβάνουν προς ιδία χρήση, επειδή κατά κανόνα έχουν την αποστολή να τον μεταδώσουν στους συνανθρώπους τους. Εάν κάποιος λαμβάνει μέσω του εσωτερικού Λόγου αποκαλύψεις που αφορούν μόνο το άτομό του, τότε πρόκειται για μία προσωπική αποκάλυψη που γίνεται με τη μορφή εμπνευσμένων σκέψεων. Αυτό αναμφισβήτητα αποτελεί ένα πολύ σπάνιο και πολυτιμότερο δώρο της Θείας Χάρης, όμως δεν μπορεί να συσχετισθεί με τον έναρθο Λόγο των αποκαλύψεων στον Λόρμπερ ή στην Ντούντε, παραδείγματος χάρι.

Δεν πρέπει βέβαια να παραβλέπεται ότι υπάρχουν περισσότερες κίβδηλες νέες αποκαλύψεις παρά αυθεντικές. Γι' αυτό λέγεται στην Ντούντε επιγραμματικά:

«Στην εποχή του τέλους θα ανάψουν πολλά ψεύτικα φώτα και θα δημιουργήσουν μεγάλη σύγχυση μεταξύ των ανθρώπων....»

Αλλά προφανώς εφόσον υπάρχουν ψεύτικοι προφήτες θα πρέπει να υπάρχουν και αληθινοί και γι' αυτό δεν θα πρέπει να απορρίπτονται συλλήβδην όλες οι νέες αποκαλύψεις.

Η ουράνια αλήθεια είναι τέλεια ενώ ο άνθρωπος δεν είναι. Κατά συνέπεια, όταν κάποιος δεν καταλαβαίνει κάτι στις νέες αποκαλύψεις ή του φαίνεται ρηξικέλευθα άγνωστο, δεν πρέπει να αμφισβητεί αυθωρεί τη νέα διδασκαλία, αλλά πρώτα να αμφισβητεί τη δική του την ικανότητα να την συλλάβει. Ο συνειδητός άνθρωπος «εξετάζει τα πάντα και κρατά ό,τι είναι καλό», για αυτό παρακαλεί το θείο Πνεύμα να τον βοηθήσει να καταλάβει. Και μέχρι τότε περιμένει υπομονετικά ώσπου να έρθει με τον έναν ή τον άλλο τρόπο η απάντηση. Και μόνο ό,τι αντιτίθεται σαφώς στο γνωστό Λόγο του Θεού μπορεί να το απορρίψει με ήσυχη συνείδηση.

«Εν αρχή ην ο Λόγος...», έτσι αρχίζει το βιβλικό ευαγγέλιο του Ιωάννη. Ας δούμε πώς ερμηνεύεται η ρήση αυτή σε μία διδασκαλία προς την Μπέρτα Ντούντε στις 16.6.1952:

«Ένα πράγμα που θέλω να τονίζω επανειλημμένα είναι ότι ο Λόγος είμαι Εγώ από προαιώνια. Εγώ είμαι ο Λόγος, αλλά ο Λόγος ήταν από την αρχή με τον Θεό. Πώς γίνεται αυτό κατανοητό;

Εγώ είμαι το παν μέσα στα πάντα γιατί όλα όσα υπάρχουν είναι δύναμη που εξέπεμσα και της έδωσα ζωή. Δημιούργησα όντα όμοια με Μένα, που ήταν από την ίδια πρωταρχική ουσία όπως Εγώ, δηλαδή από τη θεϊκή δύναμη της αγάπης. Και με τα όντα αυτά ήμουν συνδεδεμένος εξαρχής μέσω του Λόγου. Έτσι ο Λόγος ήταν από την αρχή, όταν έφερα τα όντα στη ζωή.

Προηγουμένως δεν υπήρχε τίποτα που να μπορούσε να ακούσει το Λόγο Μου, μολονότι το Λόγο τον έφερα εντός Μου ανέκαθεν και αέναα, διότι είμαι ένα αυτοσυνείδητο, νοήμον Ον, το οποίο μετέτρεψε τη βούληση Του σε πράξη και έτσι μπόρεσε να δημιουργήσει αυτά που είχε ως ιδέες ή σκέψεις. Τα δε όντα που εκπήγασαν από τη δύναμή Μου, εξήλθαν βέβαια ως ανεξάρτητες υπάρξεις από Μένα, όμως παρέμεινα μόνιμα συνδεδεμένος μαζί τους με το Λόγο με τον οποίο τους μιλούσα. Κι αυτά Με καταλάβαιναν και ήταν απερίγραπτα μακάρια γι' αυτό.

Εγώ ο Ίδιος ήμουν ο Λόγος γιατί έστω κι αν δεν μπορούσαν να Με δουν, ο Λόγος Μου τους αποδείκνυε την αναμφισβήτητη ύπαρξη Μου. Ήξεραν ότι προερχόταν από το Ον που τα είχε δημιουργήσει και που τα αγαπούσε με απροσμέτρητη αγάπη. Ο Λόγος Μου ήταν στην ουσία η ζωή μέσα τους. Ήταν γι' αυτά μία αδιάκοπη ροή δύναμης που τους χάριζε ύψιστη γνώση, αφού χάρη στο Λόγο Μου καταλάβαιναν τα πάντα. Έτσι συλλάμβαναν όλες τις αιτίες και τις συναρτήσεις, επίσης είχαν γνώση της άναρχης Δύναμης από την οποία είχαν εκπηγάσει και ο δεσμός τους μαζί της ήταν μόνιμος, καθώς την άκουγαν να επικοινωνεί μαζί τους με άπειρη αγάπη μέσω του Λόγου. Εγώ ήμουν ο Λόγος, ο οποίος εκφράστηκε όμως για πρώτη φορά ενώπιον των όντων που είχα φέρει στη ζωή, επομένως για εκείνα υπήρχε μια αρχή, ενώ Εγώ ο Ίδιος είμαι άναρχος.

Ωστόσο ούτε για τα όντα που δημιούργησα δεν θα υπάρξει ποτέ ένα τέλος. Θα υφίστανται στους αιώνες των αιώνων και η μεγαλύτερη ευδαιμονία τους εσαεί θα είναι να Με βιώνουν προσωπικά μέσα από το Λόγο Μου, να τους μιλώ και να μπορούν να ανταλλάσσουν μακάρια τις σκέψεις τους μαζί Μου.

Ένα μεγάλο μέρος τους όμως αποποιήθηκε τη χάρη και την ευδαιμονία που σήμαινε το άκουσμα τον Λόγου Μου, καθώς αρνήθηκαν τη δύναμη που τους χορηγούσε η αγάπη Μου· έτσι δεν ήταν πια ικανά να Με ακούσουν, δεδομένου ότι απομακρύνθηκαν από

Μένα και εμπόδιζαν κάθε ανταλλαγή μεταξύ μας μέσω του Λόγου. Κλείστηκαν στον εαυτό τους και έγιναν νεκρές υπάρξεις, αφού δεν είχαν πια κανένα δεσμό μαζί Μου· επιπλέον έχασαν όλη τη μακαριότητα που μόνο η αγάπη Μου τους έδινε. Γιατί καθώς τους ακτινοβολούσα με αγάπη, αυτή έπαιρνε μορφή και γινόταν ο Λόγος Μου.

Όταν κάποιος έχει ένα βαθύ δεσμό μαζί Μου, αυτό φέρνει अपαρэгκλιτα ως αποτέλεσμα το άκουσμα του Λόγου Μου, ενώ η απομάκρυνση από κοντά Μου αναγκαστικά συνεπάγεται πάντα ότι παύω να εξωτερικεύω την αγάπη Μου μέσω του Λόγου Μου.

Για κανένα ον δεν πρόκειται να υπάρξει ποτέ ένα τέλος, αλλά μακάριο είναι μόνο όταν μπορεί να ακούει το Λόγο Μου. Ή διατυπωμένο διαφορετικά, ο Λόγος είμαι Εγώ ο Ίδιος και το μόνο που δίνει μακαριότητα στα όντα είναι η παρουσία Μου. Και η απόδειξη της παρουσίας Μου θα είναι πάντα το άκουσμα του Λόγου Μου. Γιατί αυτό που λέω σε ένα ον το κάνει ευτυχισμένο πέρα από κάθε όριο, για το λόγο ότι του χαρίζει διαυγέστατο φως, συνείδηση της προέλευσής του και συνείδηση του δικού Μου Είναι, της δράσης και της ισχύος Μου σε όλο το άπειρο.

Μια τέτοια γνώση χαρίζει ευδαιμονία σε ένα ον, ιδίως όταν προηγουμένως βρισκόταν για ένα μεγάλο διάστημα σε κατάσταση άγνοιας, επειδή είχε αποκοπεί από Μένα και, ως απομονωμένο ον χωρίς κανένα δεσμό μαζί Μου, βρισκόταν σε κατάσταση δυστυχίας.

Αφότου μπορεί να ακούσει πάλι το Λόγο Μου, όπως γινόταν στην αρχή, είναι και πάλι ευδαίμον, διότι το άκουσμά του, του αποδεικνύει επίσης την παρουσία Μου και η παρουσία Μου αποδεικνύει ότι το ον πλησιάζει πάλι στην κατάσταση όπου ήταν αρχικά. Αυτό σημαίνει ότι έχει γίνει πάλι το θεϊκό πλάσμα που προήλθε από Μένα απόλυτα τέλειο, που η υπέρογκη αγάπη Μου το έφερε στη ζωή για να μπορεί να του δίνει επ' άπειρον την ευδαιμονία.

Ένας αληθινά στενός δεσμός μαζί Μου αποδεικνύεται κατά πρώτον από το άκουσμα του Λόγου Μου, δεδομένου ότι όπου ακούγεται ο Λόγος είμαι Εγώ ο Ίδιος, γιατί Εγώ είμαι από προαιώνια ο Λόγος.

Αυτό που θέλω είναι να μεταβιβάσω στα πλάσματά Μου όλη τη σκέψη, τη βούληση και την ενέργειά Μου. Και τούτο συμβαίνει μόνο μέσω του Λόγου, χάρη στην επαφή μεταξύ μας που γίνεται δυνατή από το άκουσμά του, αφού ο Λόγος είναι ιδέες Μου που έχουν πάρει μορφή.

Θέλω τα πλάσματά Μου να συμμετέχουν σε όλη τη σκέψη, τη βούληση και τη δράση Μου και γι' αυτό τους απευθύνεται ο Λόγος Μου. Για εκείνα σημαίνει απόλυτη ευδαιμονία το ότι μπορούν να υποτάσσονται τελείως στη βούλησή Μου και το ότι έχουν την ίδια σκέψη και βούληση με Μένα, αλλά παρ' όλα αυτά είναι τελείως ελεύθερες, ανεξάρτητες υπάρξεις.

Έτσι, ενώ δεν είναι υποχρεωμένα να Με υπακούν, εντούτοις δεν σκέφτονται ούτε θέλουν κάτι διαφορετικό από Μένα, διότι έχουν αποκτήσει πάλι το βαθμό της τελειότητας που διέθεταν αρχικά. Το μόνο που κάνει κάποιον άνθρωπο άξιο να ακούσει το Λόγο Μου είναι ένας πολύ βαθύς δεσμός μαζί Μου και ο Λόγος εγγυάται επίσης τη μακαριότητα και μια ζωή αιώνια».

Κριτήρια και δυσκολίες στη διάκριση των αληθινών από τις νόθες αποκαλύψεις

Στο κεφάλαιο αυτό θα εξεταστεί διεξοδικότερα η περίπτωση των μεταδόσεων εκείνων που γίνονται από πνεύματα του άλλου κόσμου και συμβαίνουν λίγο ως πολύ σε κατάσταση εγρήγορσης του δέκτη, έτσι ώστε, αποκλειστικά από τα εξωτερικά γνωρίσματα, μόνο με μεγάλη δυσκολία μπορούν να διακριθούν από την ενέργεια του Πνεύματος του Θεού. Τέτοιου είδους μεταβίβασης σκέψης από πνεύματα είναι κυρίως εκείνες οι μορφές πνευματικής επικοινωνίας όπου ένας ψυχικός (δέκτης)

ακούει μία εσωτερική φωνή τηλεπαθητικά στο κεφάλι, αλλά χωρίς να αναστέλλεται η συνείδηση του.

Η τηλεπάθεια επομένως δεν αποτελεί μία κλασική μορφή του πνευματισμού, μια που εδώ ο δέκτης διατηρεί την ατομική του συνείδηση, σε αντίθεση με τις μεταδόσεις που λαμβάνονται σε κατάσταση μερικής ή ολικής ύπνωσης. Ωστόσο για να λειτουργήσει η τηλεπάθεια πρέπει ο άνθρωπος να έχει την ιδιότητα του ψυχικού και μάλιστα όσο πιο έντονα επιρρεπής είναι στην υποβολή, τόσο καλύτερα λειτουργεί η μεταβίβαση των σκέψεων. Γι' αυτό και είναι εξαιρετικά δύσκολο να ελεγχθεί η αλήθεια των ισχυρισμών ενός ψυχικού που δηλώνει ότι έχει τον εσωτερικό Λόγο, δεδομένου ότι εξωτερικά η εικόνα που παρουσιάζει μπορεί να είναι ίδια με ένα αυθεντικό αγωγό θεϊκής αποκάλυψης.

Ο ευσυνείδητος αναζητητής της αλήθειας αντιλαμβάνεται ότι αυτό είναι ένα θέμα που δεν μπορεί να το παρακάμψει με ελαφριά καρδιά γιατί αυτά που διακυβεύει είναι πολύ σοβαρά, αφού μία λανθασμένη επιλογή μπορεί να τον εκτρέψει για πολύ, πολύτιμο χρόνο από τον πνευματικό του δρόμο. Από την άλλη πλευρά ακούγεται πολύ συχνά ότι η τάδε ή η δείνα πηγή έχει την από Θεού αποκάλυψη και αυτό γίνεται πιστευτό χωρίς να προηγηθεί κριτική εξέταση, λόγω του ότι χρειάζεται πράγματι να διαθέτει κάποιος ορισμένες ειδικές γνώσεις αλλά και εξασκημένη κριτική ικανότητα για να εξάγει ένα ξεκάθαρο συμπέρασμα.

Πάνω σε αυτό το θέμα οι διδασκαλίες στην Μπέρτα Ντούντε είναι διαφωτιστικές: *«Η δήλωση ότι "θα χαρίσω πλουσιοπάροχα το Πνεύμα μου σε κάθε άνθρωπο, ώστε οι γιοι και οι θυγατέρες σας θα προφητεύσουν και οι νέοι σας θα δουν οράματα..." (Πράξεις Αποστόλων 2, 17-18), ερμηνεύεται ως επί το πλείστον κατά τους ευσεβείς πόθους του καθενός, έτσι που καθένας νομίζει ότι ακούει το Λόγο του Πατέρα, τον οποίο όμως μόνο μέσα στην απόλυτη σιγή μπορεί να τον λάβει κάποιος...»*

«... Πέραν αυτού, υπάρχουν όντα που θέλουν να εκφράσουν τις απόψεις τους αλλά βρίσκονται ακόμη μακριά από τη γνώση ή κατέχουν πολύ λίγες γνώσεις. Έχουν και αυτά πάντως τη δυνατότητα να γίνουν κατανοητά από τους ανθρώπους στη Γη είτε μέσω της μεταβίβασης σκέψεων είτε μέσω ενός ψυχικού, του οποίου καταλαμβάνουν τη βούληση και τις σωματικές λειτουργίες, προκειμένου να εκφραστούν. Τούτες οι μεταδόσεις ωστόσο δεν πρέπει να συγχέονται με το Λόγο Μου και δεν μπορούν να ονομάζονται δικός Μου Λόγος! Ως εκ τούτου ούτε μπορούν να χαρακτηριστούν ως ενέργεια του Πνεύματος Μου μέσα στον άνθρωπο. Δεν μπορείτε να βαπτίζετε τα κενά λόγια ως "φωνή του Πατέρα σας..."

«... Δεν πρέπει οι άνθρωποι να συγχέουν την ενέργεια του Πνεύματος με τις μεταδόσεις πνευμάτων από το χώρο του υπεραίσθητου προς άτομα που απεμπολούν τη βούληση τους. Γιατί τα άτομα αυτά δέχονται να τα χρησιμοποιήσουν ως φερέφωνα, μέσα από τα οποία μπορούν να εκφραστούν όποια πνευματικά όντα θέλουν, οποιουδήποτε βαθμού ωριμότητας...»

«... Έχετε χρέος να ελέγχετε καθετί με συναίσθηση ευθύνης ζητώντας επί τούτου βοήθεια από το Πνεύμα Μου. Και εφόσον η αλήθεια σας ενδιαφέρει ειλικρινά, τότε είναι βέβαιο ότι θα αναγνωρίσετε πού δρα κρυφά ο αντίπαλος Μου, διότι και εκείνος χρησιμοποιεί το όνομά Μου, άρα ούτε καν κι αυτό το όνομά Μου δεν είναι εγγύηση για την αλήθεια. Η ισχύς του αντιπάλου είναι μεγάλη στην τελευταία εποχή και υπονομεύει την καθαρή αλήθεια με κάθε πονηρία και δόλο.

.... Οι δικές Μου οι αποκαλύψεις δεν μπορούν να εξομοιώνονται με τα μηνύματα που μεταδίδονται με πνευματιστικό τρόπο από το χώρο των πνευμάτων. Πρέπει επομένως να μάθετε να ξεχωρίζετε τη δική Μου επενέργεια, τη χαρισματική ενέργεια του θεού μέσα στο πνεύμα του ανθρώπου από τις ενέργειες των πνευμάτων, δηλαδή μεταδόσεις των οποίων την προέλευση δεν μπορείτε να ελέγχετε».

«... Έτσι και σας προσφέρουν κούφια, κενά λόγια που δεν σας δίνουν καμία βαθύτερη γνώση σχετικά με το τι ήσασταν, τι είσαστε και τι οφείλετε να γίνετε, ή επίσης όταν σας καλούν να εργαστείτε για τη βασιλεία του θεού, χωρίς να σας δίνεται καμία διευκρίνιση για το ποια είναι αυτή η εργασία και για ποιο λόγο πρέπει να γίνει, τότε έχετε το δικαίωμα να απορρίψετε αυτές τις μεταδόσεις ως αερολογίες και κενοσοφίες, που μοναδικό σκοπό έχουν να σας εξαπατήσουν. Θα πρέπει επομένως να θέτετε πάντοτε στον εαυτό σας το ερώτημα εάν θα είχατε κανένα (ψυχικό) όφελος -εφόσον δεν γνωρίζατε τίποτα άλλο και ήσασταν τελείως αδαείς- στην περίπτωση που θα παίρνατε τη διαφώτιση σας μόνο από τις συγκεκριμένες μεταδόσεις.

Να είσαστε βέβαιοι ότι δεν θα αποκομίζατε κανένα όφελος, για το λόγο ότι όλα είναι μονάχα κενά λόγια που προήλθαν από τον αντίπαλο Μου με σκοπό να σας μπερδέψουν και να σας κρατήσουν μακριά από την καθαρή αλήθεια».

«...Τα όντα αυτά μεταμφιέζονται σε αγγέλους του φωτός, χρησιμοποιούν μάλιστα ακόμη το όνομα του Ιησού για τις ανακοινώσεις τους, γιατί δεν τον αναγνωρίζουν ως Θεό και έτσι κατά τη δική τους άποψη κάνουν χρήση του ονόματος απλά ενός ανθρώπου».

Ας δούμε τώρα τη διαφορά μεταξύ της φωνής στην καρδιά και της φωνής στον εγκέφαλο και τη σχέση αμφοτέρων με την αλήθεια. **Και στις δύο μορφές έμπνευσης ο λήπτης ακούει τον ήχο μιας φωνής, με τη διαφορά ότι η φωνή του Θεού ακούγεται στην καρδιά, ενώ του αντίποδά του στο τσάκρα που βρίσκεται στο πίσω μέρος του εγκεφάλου.** Σε μια σειρά αποκαλύψεων η Ντούντε κατέγραψε σχετικά με αυτό το δυσπρόσιτο θέμα:

«Ο άνθρωπος πιστεύει ότι η σκέψη ξεκινά από τον εγκέφαλο και ότι παράγεται εκεί χάρη σε μία οργανική λειτουργία, διότι δεν γνωρίζει τίποτα για τη φύση της σκέψης και για το λόγο αυτό δεν θα βρει πιστευτή την εξήγηση ότι η σκέψη πηγάζει από την καρδιά. Αυτό θα του γίνει πιο κατανοητό ωστόσο εάν θεωρήσει την καρδιά ως το κέντρο των αισθημάτων του και προσπαθήσει να δει και τη σκέψη επίσης ως μία αίσθηση. Η πιο απλή λύση πάντως για να το κατανοήσει κανείς είναι να σκεφτεί ότι είναι πνευματικά ρεύματα που εισρέουν αστραπιαία σε ένα δοχείο - δέκτη, πρόθυμο να τα δεχτεί και να τα συκρατήσει με τη βούληση του.

Άρα η καθαρή σκέψη αποτελεί πνευματική ενέργεια που αφού περάσει από την καρδιά παραπέμπεται στον εγκέφαλο και εκεί καταγράφεται ή, στην περίπτωση που η θέληση του ανθρώπου είναι πολύ ασθενής, απωθείται αμέσως, δίχως να εισχωρήσει στο συνειδητό του. Οποσδήποτε εξαρτάται από τη θέληση του ανθρώπου το εάν μία συγκεκριμένη σκέψη συλλαμβάνεται από τα επί τούτου όργανα, καθότι αυτά ενεργοποιούνται εφόσον το θέλει αυτός. Τότε προσλαμβάνουν τη σκέψη που αναδύεται από την καρδιά και την επεξεργάζονται, πράγμα που σημαίνει ότι καταχωρείται μαζί με τις ήδη υφιστάμενες σκέψεις. Με άλλα λόγια, ταξινομείται ανάμεσα στα προϋπάρχοντα διανοήματα, οπότε μπορεί κατά βούληση ο άνθρωπος να την ανακαλέσει στη μνήμη του ή να την κρατήσει αρχειοθετημένη, ανάλογα με το τι θέλει, καθώς τα διανοητικά όργανα είναι κατασκευασμένα έτσι που κάθε αίσθηση της καρδιάς να αντικαθρεφτίζεται πάνω τους σαν μία εικόνα...»

«... Από την ικανότητα ενός ανθρώπου να αγαπά εξαρτάται αποκλειστικά το αν οι σκέψεις τον γεννιούνται στην καρδιά ή είναι απλά προϊόν της διάνοιάς του.... Όσο βαθύτερα μπορεί να αγαπά κάποιος, που σημαίνει ότι επιδιώκει με πράξεις αγάπης να ενωθεί με τον Θεό, τόσο καθαρότερα αναδύονται οι σκέψεις από την καρδιά του και περνούν στο συνειδητό του. Διότι οι σκέψεις αυτές είναι πνευματική ενέργεια, η οποία αναβλύζει από τα όντα που είναι συνδεδεμένα με τον Θεό και εισρέει στην καρδιά εκείνου που επίσης συνδέεται μαζί Του χάρη στην έμπρακτη αγάπη του. Σε αντιπαροβολή, η εγκεφαλική σκέψη είναι απλά αποτέλεσμα της λειτουργίας των οργάνων του

σώματος, όπου δηλαδή ο άνθρωπος εκμεταλλεύεται τη ζωτική δύναμη που του χορηγείται, μία δύναμη που μπορεί να εκμεταλλευθεί επίσης και όποιος φυτοζωεί μόνο άσκοπα, χωρίς να έχει αγάπη, πράγμα που σημαίνει ότι τη δύναμη που του παρέχεται την επενδύει ελάχιστα για να ζήσει με αγάπη.... Το μόνο που παίζει ρόλο είναι η αγάπη, δηλαδή αυτή καθορίζει εάν κάποιος έχει την αλήθεια ή όχι».

«...Η διαδικασία αυτή της γένεσης της σκέψης είναι εντελώς ακατανόητη για τον άνθρωπο. Διότι ως τώρα έχει τη λανθασμένη αντίληψη ότι δραστηριοποιείται αποκλειστικά και μόνο ο εγκέφαλος, ενώ το υπόλοιπο σώμα καταρχάς δεν έχει καμία συμμετοχή στη δημιουργία της σκέψης, ώσπου να ενεργοποιηθεί η βούληση, οπότε το σώμα μετατρέπει την ιδέα σε πράξη. Και αυτό, γιατί είναι γενικά άγνωστο ότι η καρδιά είναι το όργανο που δέχεται τις σκέψεις και μάλιστα εκεί λαμβάνει χώρα μία επιλογή και απόρριψη, ανάλογα με τη θέληση του ανθρώπου να δεχτεί την πνευματική ενέργεια που αποτελούν οι σκέψεις που του μεταβιβάζονται. Για να γίνει αυτό, το σώμα -και μαζί τον ο εγκέφαλος ως όργανο- μπαίνει σε λειτουργία, προκειμένου είτε να εγγραφούν μόνιμα οι συλληφθείσες σκέψεις είτε να καταγραφούν σχηματικά σε αδρές γραμμές, εάν δεν απωθηθούν αμέσως (στο ασυνείδητο). Αυτός είναι ο λόγος που συχνά παρατηρούνται εσωτερικές αντιστάσεις σε κάποιον που έχει μία ιδιαίτερα διεισδυτική και δεκτική ψυχή, η οποία θέλει να μεταδώσει στον εγκέφαλο αυτά που συνέλαβε η καρδιά, εκείνος όμως αρνούμενος να τα δεχτεί απόλυτα, τα στέλνει πάλι πίσω. Επιστρέφοντας στην ανθρώπινη καρδιά γίνονται δεκτά με δυσανασχέτηση και έτσι αποστέλλονται κάθε φορά πίσω, ώσπου να καμφθεί η αντίσταση στον εγκέφαλο. Και τότε αυτός ενεργεί τελικά όπως πρέπει να ενεργήσει, καθώς κατευθύνεται πλέον από τη δύναμη του πνεύματος, η οποία αυξάνεται όσο αντίστοιχα μειώνεται η αντίσταση του νου απέναντι της».

«Η (καθαρή) σκέψη γεννιέται πάντοτε στην καρδιά, καθότι οποιαδήποτε μορφή δύναμης ρέει πρώτα προς την καρδιά, από όπου διοχετεύεται περαιτέρω. Είναι όμως δυνατό η ανθρώπινη βούληση να εμποδίζει τη διοχέτευση προς τον εγκέφαλο ή να απωθεί τη σκέψη, προτού καν προλάβει να εκφραστεί ως εικόνα».

Σύμφωνα λοιπόν με τη παραπάνω διδασκαλία η καθαρή σκέψη συλλαμβάνεται στην καρδιά του ανθρώπου και ανάλογα με το πόσο καθαρή είναι η καρδιά του, δηλαδή πόση αγάπη έχει, είναι εξίσου ξεκάθαρες και οι σκέψεις ή οι λέξεις που συλλαμβάνει. Αλλά επίσης και η βούληση του ανθρώπου παίζει ένα καθοριστικό ρόλο και άρα μπορεί να τις αλλοιώνει. Γι' αυτό το λόγο λέγεται σε ένα άλλο σημείο στην Ντούντε:

«Πρέπει να λάβετε όμως ένα υπ' όψη σας, ότι όταν ο άνθρωπος ασχολείται με τέτοια προβλήματα είναι δυνατό ο νους να πάρει λάθος κατεύθυνση. Γιατί τότε δίνεται η δυνατότητα και στον αντίπαλο να παρεισφύσει, οπότε κανείς ακούει επίσης μία φωνή, η οποία όμως όχι μόνο δεν του δίνει ένα αίσθημα μακαριότητας, αλλά αντίθετα του προκαλεί εσωτερικά μία ελαφριά δυσφορία. Αυτή δε η φωνή δίνει απάντηση στο ερώτημα με τρόπο τέτοιο που να ανταποκρίνεται σε αυτό που θέλει να ακούσει ο άνθρωπος. Και γι' αυτό το λόγο, ειδικά σε ερωτήματα πνευματικού περιεχομένου είναι ιδιαίτερα αναγκαίο ο αναζητητής της αλήθειας να Μου απευθύνει προηγούμενα την παράκληση να τον «προστατέψω από την πλάνη», καθότι η παράκληση αυτή τον προφυλάσσει από τη δράση του αντιπάλου. Με τον τρόπο αυτό καθιστά τον εαυτό του ικανό να λάβει τη σωστή απάντηση, γιατί μπορώ τότε να του τη δώσω, επειδή η παράκλησή του έχει εξοβελίσει τον αντίπαλο...»

Εάν επομένως κάποιος έχει ήδη σχηματίσει εκ των προτέρων μία άποψη που δεν συμφωνεί με την έμπνευση που έρχεται από τον Θεό, το γεγονός ότι έχει μία προειλημμένη άποψη δίνει το δικαίωμα σε αρνητικές δυνάμεις να παρεισφύσουν

στις συλληφθείσες σκέψεις μετά την έξοδό τους από την καρδιά. Και μπορούν τότε να τις αλλοιώσουν, καθότι τους το επιτρέπει η θέληση του ανθρώπου αυτού.

Εννοείται ότι υπάρχει επίσης ο κίνδυνος στη συνέχεια να εμφιλοχωρήσουν στη συλλογιστική του και πολλά άλλα λάθη που θα βασίζονται στα πρώτα. Το πρόβλημα είναι δε ότι το ίδιο το άτομο δεν αντιλαμβάνεται τη διαφορά, γιατί ακούει πάντα μονάχα αυτά που επιλέγει η βούλησή του να ακούσει, αυτά δηλαδή που θέλει να ακούσει.

Ένα συμπέρασμα που προκύπτει από τα παραπάνω είναι ότι αν και μπορεί κάποιος να δεχτεί με εμπιστοσύνη τις αποκαλύψεις που λαμβάνονται μέσω του ακουομένου εσωτερικού Λόγου, ωστόσο όλες ανεξαιρέτα πρέπει να ελέγχονται ευσυνειδήτητα για το αν συμφωνούν ή όχι με τις άλλες ουράνιες προέλευσης διδασκαλίες. Ο έλεγχος επιβάλλεται για κάθε γνώση που άπτεται της πνευματικής σφαίρας του ανθρώπου, γιατί συχνά διακυβεύεται η υπερχρονική εξέλιξή του - άλλωστε αυτό επιτάσσει και η επιστολή προς τους Θεσσαλονικείς Α' 5,21 με τα λόγια: «εξετάζετε τα πάντα και κρατάτε ό,τι είναι καλό». Βέβαια οι επιλεγμένοι εργάτες του Θεού, δηλαδή αυτοί που έχουν επι τούτου τη συγκεκριμένη αποστολή να παραλάβουν το Λόγο του για να τον μεταδώσουν ανόθευτο στους συναθρώπους τους, απολαμβάνουν μια ιδιαίτερη προστασία από ψηλά:

«Αυτόν που έχω επιλέξει για φορέα της αλήθειας και του έχω αναθέσει το καθήκον να παραλάβει απευθείας από Μένα το Λόγο Μου και να τον καταγράψει για τους συναθρώπους του, τον προστατεύω επίσης, προς χάρη της αλήθειας, από οποιαδήποτε επίδραση που αντιτίθεται στη δική Μου δράση. Ένας τέτοιος άνθρωπος βρίσκεται στην υπηρεσία Μου, γι' αυτό και δεν επιτρέπω σε καμία περίπτωση να τον χρησιμοποιήσει ο αντίπαλος Μου για να περάσει πλαγίως την πλάνη δίπλα στην αλήθεια».

Για το παμπάλαιο ερώτημα εάν υπάρχει απόλυτη ή μόνο σχετική αλήθεια η Μπέρτα Ντούντε κατέγραψε στις 28.10.1948 την εξής διδασκαλία:

«Σε σας που έχετε δεχτεί τη χάρη να διδάσκεστε απευθείας άνωθεν, μπορεί βέβαια να σας δοθεί μία γνώση που ανταποκρίνεται απόλυτα στην αλήθεια και γι' αυτό έχετε πάντοτε τη δυνατότητα όσα διδάσκετε να τα υποστηρίξετε με τη βεβαιότητα ότι είναι αληθινά. Παράλληλα όμως, είναι κατανοητό ότι εκείνοι που δεν διδάσκονται με τον ίδιο τρόπο όπως εσείς, έχουν τις αμφιβολίες τους και πιο εύκολα θεωρούν ως αλήθεια τα ανθρώπινα πορίσματα που έχουν προκύψει μετά από εμβριθή στοχασμό και έντονη διανοητική διεργασία. Τα πορίσματα αυτά όμως διαφέρουν εντελώς μεταξύ τους ως επί το πλείστον, έτσι ώστε οι περισσότεροι άνθρωποι δεν μπορούν ή δεν θέλουν να υιοθετήσουν τη μία ή την άλλη γνώμη, αιτιολόγηση ή ανάλυση από αυτές που τους ζητούν να διαλέξουν οι ειδήμονες συνάνθρωποί τους. Συν τοις άλλοις δε δεν είναι ποτέ δυνατό με βάση μόνο τη λογική να αναγνωρίσουν ποιο είναι το σωστό και έτσι, για τους λόγους αυτούς, προέκυψε ο ισχυρισμός ότι η αλήθεια είναι σχετική.

Εκεί όμως υποπίπτουν σε ένα τεράστιο σφάλμα οι άνθρωποι και επιπλέον με τον ισχυρισμό αυτό απορρίπτουν επίσης το γεννήτορα της αλήθειας, το Ον εκείνο που υπάρχει από προαιώνια μέσα σε αυτή τη συγκεκριμένη αλήθεια, το οποίο Ον δεν μπορεί να αλλάξει ποτέ, γιατί τότε θα αντέβαινε τους ίδιους του τους νόμους.

Η αλήθεια είναι θεμελιώδης νόμος. Για όλα τα πράγματα στη δημιουργία υπάρχει μία αιτία θεμελιωμένη από προαιώνια: διότι η αλήθεια ισοδυναμεί με την αιώνια Τάξη, το Νόμο που είναι αιώνια απaráβατος, αφού έχει προέλθει από τον Θεό που, καθώς είναι το τελειότατο Ον, δεν μπορεί να έχει μέσα του αντιθέσεις.

Όσο βρίσκεται ο άνθρωπος στη Γη είναι ασφαλώς ελεύθερος να αποκλίνει από την αλήθεια λόγω της ελευθερίας της βούλησής του, και να παραβιάσει το Νόμο της αιώνιας Τάξης. Τούτο όμως αποβαίνει μόνιμα σε βάρος του εαυτού του επειδή αντίκειται στο Νόμο και δεν είναι συμβατό με την αλήθεια που ο Θεός διοχετεύει στους

ανθρώπους. Υπάρχει μία μοναδική αλήθεια και αυτή είναι με τον Θεό. Όλοι όσοι αγωνίζονται να Τον φτάσουν προσπαθούν καταρχάς να διεισδύσουν σε αυτή την αλήθεια την οποία κατείχαν αρχικά και θα κατέχουν πάλι, όταν επιστρέψουν στην κατάσταση της τελειότητας. Όσο όμως βρίσκονται στην κατάσταση της ατέλειας, η αλήθεια είναι θολή ή αλλοιωμένη για τη δική τους αντίληψη και δεν την αναγνωρίζουν.

Η τελειότητα και η αλήθεια δεν είναι δύο διαφορετικές έννοιες, παρά η μία προκύπτει από την άλλη. Επομένως, όπου υπάρχουν ακόμη διαφορετικές απόψεις που θεωρούνται ως αλήθειες, αυτό σημαίνει ότι διαφέρει και ο βαθμός ωριμότητας των ανθρώπων γιατί από αυτόν εξαρτάται η κριτική ικανότητα και η καθαρή επίγνωση του Θεού, στην οποία συγκαταλέγεται και η αγνή αλήθεια.

Ο δε βαθμός ωριμότητας ενός ανθρώπου καθορίζεται από το εάν η πορεία του στη ζωή είναι εναρμονισμένη με τη θεϊκή βούληση, από τη συμμόρφωση του με την αιώνια Τάξη, δηλαδή το Νόμο της Αγάπης, στο πλαίσιο της οποίας κινείται και αυτή ακόμη η αιώνια Θεότητα. Όταν πληρούνται όλοι αυτοί οι όροι, τότε ο άνθρωπος βρίσκεται στην πλήρη αλήθεια, οπότε αναγνωρίζει επίσης ότι μόνο μία αλήθεια μπορεί να υπάρχει, που μόνο από τον Θεό μπορεί να εκπορεύεται, αφού Αυτός είναι η αιώνια Αλήθεια. Και επιπλέον συνειδητοποιεί ότι ο σκοπός του ανθρώπου στη Γη είναι να κατακτήσει αυτή την αλήθεια που έρχεται από τον Θεό και συνακόλουθα η αλήθεια αυτή πρέπει να υπάρχει για να μπορεί κάποιος να τη βρει. Επομένως η ύπαρξή της δεν μπορεί να διαψευστεί, γιατί διαφορετικά θα ήταν περιττή και οποιαδήποτε πίστη στον Θεό, ένα Ον που ήταν, είναι και θα παραμείνει τέλειο σε όλη την αιωνιότητα...»

Στις 11.1.1955 η Μπέρτα Ντούντε έλαβε την παρακάτω αποκάλυψη για το ίδιο θέμα:

«Οφθαλμοφανώς αναγνωρίζεται η επίδραση του αντιπάλου Μου, ο οποίος φέρνει σύγχυση στις σκέψεις των ανθρώπων, αφού τους διδάσκει να βλέπουν σαν φως το σκοτάδι και προσπαθεί αδιάκοπα να μεγαλώσει ακόμη πιο πολύ τη σκοτεινιά της νύχτας στην οποία βρίσκονται. Η επιδίωξή του είναι να εμποδίσει την παραμικρή αχτίδα φωτός να εισχωρήσει και εντούτοις βρίσκει επιπλέον βοήθεια από τους ανθρώπους που κλείνονται απέναντι στο φως, που παρ' όλα αυτά η αγάπη Μου δεν παύει να τους στέλνει.

Με όλο και πιο μεγάλη επιμονή και ζήλο προσπαθούν οι άνθρωποι να λύσουν τα άλυτα μυστήρια της δημιουργίας, μα όλο και πιο πολύ χάνονται μέσα στους λαβύρινθους της πλάνης. Γιατί όλοι πιστεύουν πως μπορούν να το καταφέρουν από μόνοι τους, ενώ αυτό δεν γίνεται χωρίς τη συνδρομή Μου. Πιστεύουν ότι μπορούν να ανακαλύψουν την αλήθεια με τη δύναμη του νου τους, αλλά βυθίζονται όλο και πιο βαθιά στην πλάνη και στο ψέμα. Μοιάζει με ένα μαθηματικό πρόβλημα που δεν μπορεί ποτέ να λυθεί γιατί δεν ανακαλύπτεται το λάθος που είναι στην αρχή του υπολογισμού. Και το λάθος αυτό είναι ότι παρακάμπτουν Εμένα, που είμαι ο μόνος υπεύθυνος, και επίσης ότι δεν ζητούν από Μένα να τους δώσω την αλήθεια, παρ' όλο που Εγώ είμαι η ίδια η αιώνια Αλήθεια.

Και αυτό αποτελεί άλλη μία απόδειξη ότι οι άνθρωποι Με αναζητούν πολύ μακριά από τον εαυτό τους και επειδή δεν έχουν τη σωστή σχέση μαζί Μου δεν έρχονται σε Μένα, όπως τα παιδιά στον Πατέρα τους, για να Μου ζητήσουν ό,τι τους λείπει. Αλλά δεν θέλουν να παραδεχτούν την έλλειψη τους, αφού πιστεύουν ότι κατέχουν αυτό που στην πραγματικότητα τους λείπει, την αλήθεια. Εφόσον όμως ο καθένας θεωρεί για τον εαυτό του ότι στέκεται στην αλήθεια και παρ' όλα αυτά όλοι σκέφτονται διαφορετικά, μία μόνο λύση και δρόμος υπάρχει: να ζητήσουν από την ίδια την αιώνια Αλήθεια να τους φωτίσει για το κατά πόσον και για το ποιος σκέφτεται όντως σωστά. Αλλά τούτο το

δρόμο οι άνθρωποι δεν τον παίρνουν, γιατί διαφορετικά θα ήταν αυτονόητο για όλους ότι ο "Θεός" αυτός τους δίνει πάντα ό,τι και να Του ζητήσουν.

Εάν λοιπόν σας απασχολεί το ερώτημα τι είναι αλήθεια, πού θα τη βρείτε, ποια διδασκαλία είναι η σωστή, τότε απευθύνετε απλά όλες αυτές τις ερωτήσεις σε Εκείνον που είναι ο μόνος που μπορεί να τις απαντήσει, και πράγματι θα τις απαντήσει, εφόσον πιστεύετε στην αγάπη, στη σοφία και στην παντοδυναμία Του. Θα αποβάλατε τότε κάθε αμφιβολία και κάθε αβεβαιότητα, καθώς το φως θα σας φώτιζε με τέτοια καθαρότητα και λάμψη που όλοι οι δρόμοι σας θα ήταν ολοφώτεινοι και δεν θα μπορούσατε πια να χαθείτε.

Όμως ο αντίπαλος Μου σας υποβάλλει την ιδέα ότι είσαστε ικανοί από μόνοι σας να βρείτε την αλήθεια με τη δύναμη της νοημοσύνης σας. Το αποτέλεσμα είναι ότι λογομαχείτε μεταξύ σας, όπως το θέλει εκείνος, και έτσι δεν φτάνετε ποτέ στην αλήθεια, γιατί η αλήθεια είναι πάντα δική Μου ιδιοκτησία. Εν τούτοις ο καθένας μπορεί να την λάβει από Μένα, εφόσον προσφύγει σε Μένα παρακαλώντας Με, με πίστη κι από αγάπη για την αλήθεια, να του τη δώσω.

Και είναι βέβαιο ότι δεν θα τον αφήσω να φύγει με άδεια χέρια. Θα φωτίσω τη σκέψη του και θα του δώσω διαφώτιση χωρίς κανένα περιορισμό, γιατί θέλησή Μου είναι να λάμψει το φως μεταξύ των ανθρώπων. Θέλω η αλήθεια να διαδοθεί ώστε να δουν όσοι είναι τυφλοί και το φως της ημέρας να φέξει σε εκείνους που μέχρι τώρα βάδιζαν μέσα στη νύχτα. Γιατί μονάχα η αλήθεια οδηγεί στη μακαριότητα, μονάχα η αλήθεια οδηγεί σε Μένα που είμαι η ίδια η αιώνια Αλήθεια».

Στις 14.9.1962 η Ντούντε κατέγραψε μία άλλη διδασκαλία για το πώς μπορεί να διακρίνει κάποιος τις αποκαλύψεις και τους απεσταλμένους που προέρχονται από τον Θεό:

«Στον άνθρωπο που έχει τη θέληση να είναι μέσα στην αλήθεια θα δώσω την ευλογία Μου γιατί σε αυτόν μπορώ να του αποκαλύψω τον εαυτό Μου, να του παρέχω την αλήθεια είτε μέσα από τις σκέψεις του ή μιλώντας απευθείας μαζί του, ώστε να ακούει το Λόγο Μου. Δεν θέλω με κανένα τρόπο να αποδεχτεί διδασκαλίες που του φαίνονται αμφίβολες, επειδή το να έχει αμφιβολίες είναι δικαιολογημένο όταν η επιθυμία του να βρει την αλήθεια είναι σοβαρή, καθώς οι αμφιβολίες αυτές αποτελούν μία μικρή αντίσταση απέναντι σε ό,τι αντίκειται στην αλήθεια. Με ρωτάτε λοιπόν πώς θα αναγνωρίζετε την αλήθεια και επίσης ποιον θα πρέπει να θεωρείτε ως απεσταλμένο Μου.

Όταν διοχετεύω στη Γη μία μεγάλη αποκάλυψη μπορείτε πάντα να αναγνωρίσετε την προέλευση της από το λαμπερό φως που απανγάζει τούτο το φως σας φωτίζει ως μέσα στην καρδιά, καθώς μία θεϊκή αποκάλυψη πρέπει να σας δίνει ένα πλούτο. Θα πρέπει να λάβετε κάτι που σας ευχαριστεί απόλυτα ώστε δεν θέλετε να το χάσετε πια, πάντα με την προϋπόθεση βέβαια ότι είναι σοβαρή η αναζήτηση της αλήθειας από μέρους σας, γιατί τότε μόνο σας αποκαλύπτεται η ίδια η Αιώνια Αλήθεια. Και δεν κάνει τότε διαφορά εάν λαμβάνετε τούτο το δώρο απευθείας από Εμένα ή διαμέσου των απεσταλμένων Μου, αφού και στη δεύτερη περίπτωση τα αισθήματα που θα έχετε θα είναι τα ίδια, καθώς και εκείνοι σας μεταδίδουν το ίδιο με ό,τι πηγάζει από Μένα αυτοπροσώπως.

Εάν όμως κάποιες πνευματικές σκέψεις σας αφήνουν αδιάφορους ή σας απωθούν ενδόμυχα, τότε μπορείτε να τις απορρίψετε χωρίς τύψεις γιατί δεν πρόκειται ποτέ να είναι μια θεϊκή αποκάλυψη, αλλά ως επί το πλείστον είναι προσωπικές σας ιδέες ή τις έχετε πάρει από ξένες πηγές και έτσι δεν έχουν καμία δύναμη. Ούτε χρειάζεται να φοβόσαστε ότι μπορεί να κάνετε κάτι λάθος, γιατί αυτός που έχει την επιθυμία να Με ακούσει, δίχως άλλο αναγνωρίζει τη φωνή Μου. «Όποιος τηρεί τις εντολές Μου είναι

αυτός που Με αγαπάει και Εγώ θα του αποκαλύψω τον εαυτό Μου», αυτό σημαίνει με άλλα λόγια ότι θα τον βοηθήσω να Με αναγνωρίσει.

Και ο καθένας που θα πάρει διαφώτιση για την Οντότητά Μου θα Με αναγνωρίσει, καθώς θα του δοθεί γνώση η οποία μέχρι τώρα του ήταν άγνωστη, από την οποία θα μπορεί να βγάλει το συμπέρασμα ότι προέρχεται από Μένα τον Ίδιο. Μια τέτοια γνώση είναι άλλωστε φως που σας φωτίζει και από το εσωτερικό σας.

Στην περίπτωση λοιπόν που έρθουν από έξω στα χέρια σας διαφορετικές, δηλαδή δυστάμενες γνώσεις, το μόνο που χρειάζεστε τότε είναι να συνδεθείτε μαζί Μου από τα βάθη της καρδιάς σας και να Μου ζητήσετε να σας δώσω την ικανότητα για να τις κρίνετε σωστά. Και να είσαστε βέβαιοι ότι θα αισθανθείτε τότε ποια διδασκαλία έχει προέλθει από Μένα, ενώ μια άλλη θα μπορείτε να την απορρίψετε χωρίς πρόβλημα.

Το Λόγο Μου δεν τον ακούει ο κάθε άνθρωπος απευθείας από Μένα, ωστόσο πάλι είμαι Εγώ που του μιλώ όταν κάποιος εργάτης Μου του δίνει να διαβάσει τον άμεσο Λόγο Μου. Έτσι όταν του απευθύνω το Λόγο διαμέσου των απεσταλμένων Μου που τον έχουν παραλάβει απευθείας από Μένα, τότε θα αισθανθεί επίσης ότι του μιλώ Εγώ αυτοπροσώπως. Κι αυτή θα είναι η πιο ασφαλής απόδειξη ότι σας διοχετεύεται η πιο αγνή αλήθεια, καθώς το αίσθημα αυτό το βάζω Εγώ μεσ' την καρδιά σας.

Επιπλέον, μια άλλη ασφαλής απόδειξη ότι πρόκειται για μια θεϊκή αποκάλυψη αποτελεί το γεγονός ότι, εάν το περιεχόμενο της αναφέρεται στον καθαρισμό του Ευαγγελίου από τις αλλοιώσεις που του επέφερε επανειλημμένα η ανθρώπινη βούληση, τότε κάθε φορά ξεσκεπάζει υφισταμένες λανθασμένες δοξασίες και διδασκαλίες.

Συνακόλουθα, αληθινοί απεσταλμένοι του Θεού είναι μόνο εκείνοι οι άνθρωποι που υποστηρίζουν την αλήθεια μιας τέτοιας αποκάλυψης και φροντίζουν να διαδοθεί μεταξύ των συνανθρώπων τους. Καθώς λοιπόν Εγώ είμαι η ίδια η Αιώνια Αλήθεια φροντίζω ώστε να υπάρχει η δυνατότητα για τους ανθρώπους να τη βρουν, εφόσον το επιθυμούν πραγματικά, και ως εκ τούτου μία δική Μου αποκάλυψη πρέπει να τους διαφωτίζει για κάθε δυνατό θέμα που άπτεται της πνευματικής σφαίρας. Συνεπώς Εγώ θεωρώ απεσταλμένους Μου μόνο αυτούς που προσπαθούν να διαδώσουν τούτο το Λόγο Μου που διοχετεύω απευθείας στη Γη.

Εκχύω βέβαια το Πνεύμα Μου πάνω από κάθε σάρκα, όπως το έχω υποσχεθεί. Με αυτό όμως δεν εννοείται μόνο μία τέτοια εμφανής εξαιρετική αποκάλυψη από πλευράς Μου, αλλά επίσης και η φωτισμένη σκέψη ή η σωστή ομιλία όταν συμμετέχει κάποιος σε πνευματικές συζητήσεις, η αναγνώριση του θεϊκού Μου Λόγου και άρα η πλήρης επίσης κατανόηση της ξεχωριστής αυτής γνώσης που αποτελεί το περιεχόμενο των αποκαλύψεών Μου από τα ύψη. Επιπλέον, οι δέκτες του Λόγου Μου θα αποκαλύπτουν και θα πρεσβεύουν πάντοτε τις ίδιες διδασκαλίες ο ένας με τον άλλον, εφόσον τις έχουν λάβει απευθείας από Μένα.

Μια τέτοια εξαιρετική αποκάλυψη μπορεί να θεωρηθεί ουσιαστικά ως λυδία λίθος με την οποία μπορεί να ελέγχεται η αλήθεια κάθε άλλης διδασκαλίας. Γιατί εφόσον το περιεχόμενο της αναφέρεται κατά κύριο λόγο στο λυτρωτικό έργο του Ιησού Χριστού, αυτό αποδεικνύει επίσης τη θεϊκή καταγωγή της και έτσι υπάρχει εγγύηση ότι είναι απόλυτη αλήθεια».

Στις 22.4.1949 μια διδασκαλία στην Ντούντε πάλι τονίζει ότι το Πνεύμα του Θεού ενεργεί μέσα σε έναν άνθρωπο μόνο όταν αυτός βρίσκεται σε εγρήγορση και έχει πλήρη συνείδηση των όσων του συμβαίνουν:

«Πρέπει να βρίσκεστε απαραίτητα σε κατάσταση εγρήγορσης για να λάβετε το Λόγο Μου, καθώς τότε σας δίνεται μία απόδειξη της δράσης του Πνεύματος Μου

μέσα σας. Πρώτα θα πρέπει να αυτοσυγκεντρωθείτε προσευχόμενοι και έτσι να συνδεθείτε από τα βάθη της καρδιάς σας μαζί Μου. Χρειάζεται τότε να βγάλετε τον κόσμο από τις σκέψεις σας ώστε να αφοσιωθείτε ολοκληρωτικά σε Μένα και να αφουγκράζεστε στο εσωτερικό σας, για να ακούσετε τη φωνή Μου. Τότε θα ηχήσει μέσα στην καρδιά σας σιγανή και απαλή, οπότε ανάλογα με την ωριμότητα της ψυχής σας ή θα ακούσετε τον ήχο της ή θα την αντιληφθείτε υπό τη μορφή σκέψεων. Όπως και να είναι πάντως, θα καταλάβετε ότι προέρχεται από Μένα και όχι από σας.

Όταν έχετε προετοιμαστεί με αυτό τον τρόπο δεν είσαστε σε θέση να σκεφθείτε από μόνοι σας κάτι που το περιεχόμενο του να έχει σχέση με τα δικά Μου μηνύματα. Συγκεκριμένα είσαστε στην κατάσταση ενός ακροατή κι όχι ενός ομιλητή. Για να σας δώσω να καταλάβετε καλά τη διαφορά, αυτό σημαίνει ότι ο ακροατής μπορεί να συμπεριφέρεται παθητικά ενώ ο ομιλητής πρέπει να είναι ενεργητικός. Ανάλογα λοιπόν με την ωριμότητα του ακροατή, η πνευματική του ακοή είναι τόσο αναπτυγμένη, ώστε καταλαβαίνει χωρίς κόπο το Λόγο Μου, παρ' όλο που μόλις που ακούγεται πολύ σιγανά μέσα στην καρδιά του.

Γι' αυτό, το πόσο εύκολα λαμβάνει κάποιος το Λόγο Μου εξαρτάται σε καθοριστικό βαθμό από το πόσο στενή είναι η σύνδεση του μαζί Μου και αντίστοιχου βάθους είναι το περιεχόμενο των αποκαλύψεων που προορίζονται για τον ίδιο και μέσω αυτού επίσης για τους συνανθρώπους του. Για τούτο το λόγο πρέπει να ξεχωρίζετε τις διδασκαλίες που παρέχω προκειμένου να δοθούν στους συνανθρώπους του παραλήπτη τους, από τα λόγια που προσφέρω στα παιδιά Μου σαν στοργικός Πατέρας, όταν είναι φοβισμένα ή περνούν δύσκολες στιγμές και χρειάζονται ενίσχυση. Η ενίσχυση αυτή αποδεικνύει βέβαια σε όλους τους ανθρώπους ότι τους συμπαραστέκομαι, μα δίνεται ιδιαίτερα σε εκείνους που όταν βρεθούν σε δύσκολη ώρα καλούν Εμένα σε βοήθεια. Πάντοτε θα απαντώ σε εκείνους που θέλουν να Με ακούσουν και θα τους μιλώ μέσω του πνεύματός τους όπως σας το έχω υποσχεθεί.

Έχετε πράγματι τη δυνατότητα να Με ακούσετε, όμως έχοντας πλήρη συνείδηση των όσων σας συμβαίνουν. Γιατί Εγώ μιλώ φανερά και δεν κρύβομαι πίσω από ένα φερέφωνο που είναι τόσο ανίσχυρο ώστε παραδίδει τον έλεγχο της βούλησής του και όντας μέσα σε μία ασυνείδητη κατάσταση δέχεται να το καταλάβει μία ξένη βούληση. Δεν παύω να σας επισημαίνω τον κίνδυνο και να σας προειδοποιώ αναφορικά με τις αποκαλύψεις που προέρχονται από τέτοια πνευματικά όντα που καταλαμβάνοντας την ασθενική βούληση ενός ατόμου του επιβάλλουν αμέσως τις σκέψεις τους και προσπαθούν να τις υπαγορεύσουν και στους υπόλοιπους ανθρώπους. Εκτός αυτού όμως σας προειδοποιώ επίσης να μην εμποδίσετε ποτέ με κανένα τρόπο να εκδηλωθεί φανερά η χαρισματική ενέργεια του Πνεύματος Μου ούτε να αρνηθείτε ότι είναι το δικό Μου Πνεύμα που ενεργεί σε έναν άνθρωπο ο οποίος λαμβάνει με διαύγεια και ενσυνείδητα αποκαλύψεις από υψηλά.

Θα σας δώσω επιπλέον ένα αλάθητο γνώρισμα της ενέργειάς Μου, το οποίο μπορείτε να παίρνετε πάντοτε ως γνώμονα όταν εξετάζετε μία αποκάλυψη: Τα λόγια που είπα στους ανθρώπους όταν βρισκόμουν στη Γη, όταν ξαναδίνονται σε μία νέα αποκάλυψη, διασαφηνίζονται με μία τέτοια μορφή που να μπορούν να τεκμηριωθούν λογικά και να ικανοποιούν κάθε διανοούμενο ή στοχαστή που έχει αποκτήσει τις γνώσεις του μέσα από ενδελεχή μελέτη. Και οι τεκμηριώσεις αυτές δεν πρόκειται ποτέ να αντιφάσκουν μεταξύ τους, αφού είναι ο Λόγος Μου που μένει πάντα ίδιος, και που το νόημά του μαρτυρεί βαθύτατη σοφία.

Όποιος έχει διεισδύσει ζωντανά σε αυτό το Λόγο Μου θα ακούσει να μιλώ Εγώ ο Ίδιος, θα αναγνωρίσει δηλαδή την παρουσία Μου είτε όταν τον διαβάξει είτε όταν του μεταφέρεται από το στόμα ενός συνανθρώπου του. Η αίσθηση ότι ακούει

Εμένα τον Ίδιο να μιλώ, είναι η ασφαλέστερη εγγύηση ότι πρόκειται για τη χαρισματική ενέργειά Μου και οφείλει επίσης να εξαλείψει κάθε αμφιβολία των ανθρώπων, καθώς τους πλησιάζω πολύ κοντά με το Λόγο Μου.

Εγώ ο Ίδιος είμαι ο Λόγος και θα Με ακούσουν όσοι Με πιστεύουν και θέλουν να είναι δικοί Μου. Ο Λόγος Μου θα τους αγγίζει σαν τη στοργική φωνή του Πατέρα που αγαπάει το παιδί Του επειδή Τον υπακούει και έτσι Αυτός του χαρίζει τη χάρη Του, όσο συχνά και αν θέλει αυτό να τη λάβει».

Η έμμεση και άμεση αποκάλυψη του Θεού

Το θέμα αυτό γίνεται πολύ συχνά αφορμή παρεξηγήσεων είτε λόγω άγνοιας είτε λόγω πλάνης. Η αιτία γι' αυτές τις παρεξηγήσεις είναι το γεγονός ότι υπάρχουν ορισμένες νέες αποκαλύψεις όπου μιλά το μεγάλο Εγώ, η ίδια η Θεία Πηγή, και ορισμένες που είναι στο τρίτο πρόσωπο, οι οποίες διοχετεύονται μέσω του στόματος μίας φωτεινής οντότητας. Για να υπάρξει σαφήνεια και σε αυτό το θέμα θα παραθέσουμε μία σχετική διδασκαλία από την Ντούντε:

«Κάθε πνευματικό ον που βρίσκεται στο φως φέρει μέσα του τη βούληση Μου. Έχει υποταχθεί τελείως στη δική Μου βούληση, ειδάλλως δεν θα ήταν ένα ον του φωτός. Κάθε τέτοιο ον επομένως εκτελεί μόνο το θέλημά Μου, που το αντιλαμβάνεται μέσα του ως καλό και σωστό και έτσι ουσιαστικά δρα με τη δική του θέληση που είναι όμως επίσης και δική Μου. Πρέπει να το γνωρίζετε αυτό για να μπορείτε επίσης να κρίνετε την αξία των όσων σας μεταδίδει μέσω των σκέψεων ένα τέτοιο φωτεινό ον όταν έχει εντολή από Μένα να σας διδάξει. Να ξέρετε πάντοτε ότι η ακτίνα από το φως της αγάπης Μου, η αστείρευτη ροή της δύναμής Μου, ρέει μέσα από όλα τα πνεύματα που είναι δεκτικά στο φως και από αυτά διοχετεύεται αδιάκοπα προς εκεί όπου υπάρχει ακόμη σκοτάδι, άρα ανάγκη για φως και δύναμη. Όταν στέλνω επομένως στη Γη την ακτίνα αυτή από το φως της αγάπης Μου με σκοπό να δώσω στους ανθρώπους την καθαρή αλήθεια, τούτο συμβαίνει έμμεσα και άμεσα.

Εγώ ο Ίδιος εκπέμπω το φως κι αυτό μπορεί να αγγίζει άμεσα έναν άνθρωπο, μπορώ όμως επίσης να το διοχετεύσω μέσω των όντων του φωτός. Γιατί γι' αυτά αποτελεί ύψιστη ευδαιμονία το ότι τους επιτρέπεται να μεταφέρουν ως αγωγοί τη δύναμη της αγάπης Μου· διότι η δραστηριότητά τους στο πνευματικό βασίλειο είναι να αποτελούν ένα είδος δεξαμενής φωτός και δύναμης. Και έτσι εξελίσσεται αέναα μία διαδικασία κατά την οποία παροχετεύεται δύναμη και επιπλέον κάνει αμέτρητα όντα ευτυχισμένα και τα βοηθά να ωριμάζουν σε διαρκώς μεγαλύτερο βαθμό. Οπωσδήποτε είναι και παραμένει η ίδια ροή δύναμης και φωτός που πηγάζει εντός Μου και ως εκ τούτου δεν πρέπει να υποτιμάτε τις διδασκαλίες που σας μεταφέρονται. Είναι και αυτές εσαεί δικός Μου Λόγος που διοχετεύω Εγώ ο Ίδιος στη Γη, επειδή γνωρίζω πόσο επιτακτική είναι η ανάγκη να δοθεί ένα φως στην ανθρωπότητα για να βρει την αλήθεια. Από τη στιγμή που ένα άτομο παρέχει τη δυνατότητα να υπάρξει μία επαφή ανάμεσα σε Μένα και στους ανθρώπους, τότε επίσης είναι εξασφαλισμένη η παροχή φωτός και δύναμης προς αυτούς. Η πρωταρχική Πηγή του φωτός και της δύναμης παραμένω Εγώ, ώστε δεν έχει απολύτως καμία σημασία με ποια μορφή λαμβάνει χώρα η παροχή αυτή. Άρα και στην περίπτωση που φωτεινές οντότητες είναι μεσολαβητές, και πάλι μπορούν να μεταδώσουν μόνο ό,τι παίρνουν από Μένα προσωπικά ούτε πρόκειται ποτέ να ενεργήσουν ενάντια στη βούληση Μου, γιατί τότε δεν θα μπορούσαν να ονομαστούν όντα του φωτός.

Αλλά και από την άλλη πλευρά δεν επιτρέπεται στις άφωτες οντότητες να έχουν πρόσβαση σε έναν άνθρωπο που Μου έχει προσφέρει οικειοθελώς τις υπηρεσίες του, επειδή θέλει να εργαστεί για Μένα και για τη βασιλεία Μου και επιθυμεί να πάρει από Μένα την αγνή αλήθεια. Γιατί δεν επιτρέπεται σε τέτοιες οντότητες να διδάξουν όσο οι

ίδιες δεν έχουν εξελιχθεί τόσο που να γίνουν αναμεταδότες δύναμης, όσο δηλαδή ακόμη έχουν χαμηλό βαθμό ωριμότητας και προσωπικά διαθέτουν λίγες γνώσεις.

Τα όντα αυτά έχουν όμως τη δυνατότητα να παρεμβάλονται στην επικοινωνία μεταξύ της Γης και του άλλου κόσμου όταν επίσης και από την πλευρά των ανθρώπων παρατηρείται ένα χαμηλό ακόμη πνευματικό επίπεδο έτσι εκμεταλλεύονται την περίπτωση όπου ένα άτομο παραιτούμενο της προσωπικής του βούλησης τους επιτρέπει να διεισδύσουν κι αυτά μπορούν τότε να εκφραστούν ελεύθερα και να προξενήσουν μεγάλο κακό.

Ένας τέτοιος κίνδυνος ωστόσο αποκλείεται όταν πρόκειται για τη διοχέτευση της καθαρής αλήθειας εκεί όπου μπορεί να ενεργήσει το Πνεύμα Μου, όπου δηλαδή δημιουργείται ένας στενός δεσμός ανάμεσα σε ένα άνθρωπο και σε Μένα και έτσι ο πακτωλός του Πνεύματος Μου μπορεί να εκχυθεί πλουσιοπάροχα επάνω του.

Οτιδήποτε πηγάζει από Μένα τον Ίδιο είναι αλήθεια, ακόμη κι αν ο δρόμος που ακολουθεί περνά μέσα από τα φωτεινά πνεύματα, καθότι έτσι κι αλλιώς αυτά μεταφέρουν απλά παρακάτω ότι έχουν λάβει από Μένα. Επομένως είναι λανθασμένη η άποψη ότι αυτά τα φωτεινά όντα θα μπορούσαν να διδάζουν κάτι διαφορετικό από Εμένα τον Ίδιο, διότι υπάρχει μία και μόνο αλήθεια. Όταν δε ένα ον βρίσκεται στο φως, διαποτίζεται από αυτή τη μία αλήθεια ώστε μόνο αυτή τη μοναδική αλήθεια θα μεταδώσει παρακάτω διότι το φως της αγάπης που το ακτινοβολεί πέρα για πέρα είναι το αιώνια αστείρευτο φως της αγάπης Μου και ο πακτωλός της δύναμης Μου, που πηγάζει από την προαιώνια Πηγή....»

Ο εσωτερικά ακουόμενος Λόγος

Παρανοήσεις και παρερμηνείες υπάρχουν επίσης, όπως είναι ευνόητο, και σε σχέση με την πιο δύσκολη, πιο σπάνια και ύψιστη μορφή επικοινωνίας μεταξύ Θεού και ανθρώπων. Γι' αυτό θα ακουστεί και πάλι αυτούσιος ο Λόγος:

«Το να ακούσει κανείς το Λόγο Μου μέσα στην καρδιά του είναι το πιο αναμφισβήτητο σημάδι της αγάπης Μου. Ηχεί στην καρδιά του σαν μία χαμηλόφωνη ομιλία, απαλή και αιθέρια, αλλά παράλληλα διαυγής και ευκρινής. Σας κατακλύζει με τέτοια εγκάρδια χαρά, καθώς είναι τόσο ασυνήθιστα και ευεργετικά ευχάριστος, που θα θέλατε μετά να τον ακούτε συνέχεια, εάν δεν σας προσγείωνα για να μπορείτε να αντεπεξέλθετε στις επίγειες υποχρεώσεις σας. Γιατί η ευδαιμονία να Με νιώθετε κοντά σας, σας κλέβει την ηρεμία και γι' αυτό αναγκάζομαι να σας πλησιάζω πάντα καλυμμένα είτε είναι με το Λόγο Μου είτε με την παρουσία Μου. Πρέπει να σας προφυλάσσω δηλαδή για να μη σας απορροφήσει η έκσταση τελείως, πράγμα που δεν ενδείκνυται για τον κόσμο αυτό. Η αγάπη σας για Μένα έχει γίνει εκείνη την ώρα ισχυρή σαν ακατάσβεστη φωτιά, όμως για χάρη σας δεν την αφήνω να φουντώσει άλλο. Άλλωστε το ξέρω πότε η καρδιά σας είναι ικανή να νιώσει βαθιά, αγνή αγάπη για Μένα, ώστε τότε να μπορώ να μιλήσω και να Με ακούσετε μέσα σας.

Εσείς όμως δεν ξέρετε πόσο μεγάλη πρέπει να είναι η αγάπη σας για να γίνετε άξιοι να λάβετε αυτό το πιο ασφαλές δείγμα της δικής Μου αγάπης. Για το λόγο αυτό πρέπει να σας παρακινώ να αναπτύσσετε μεγαλύτερη αγάπη, συχνά μάλιστα χρησιμοποιώντας ως μέσο τη δυστυχία, η οποία σκοπό έχει να σας οδηγήσει κοντά Μου. Γιατί όταν αγκαλιάζω κάποιον με την αγάπη Μου δεν τον αφήνω ποτέ πια, ούτε τον αφήνω να μείνει στάσιμος στο ίδιο επίπεδο εξέλιξης, παρά θέλω να Με πλησιάζει διαρκώς, να γίνεται διαρκώς πιο τέλειος, έτσι που στο τέλος να ποθεί αποκλειστικά και μόνο Εμένα... Αλλά αυτό προϋποθέτει μία καρδιά εντελώς αφεγάδιαστη και ορθάνοικτη για Μένα... Όταν θα ακούσετε το Λόγο Μου να ηχεί μέσα σας θα τα καταλάβετε όλα αυτά και θα Με ευχαριστείτε ολόψυχα, γιατί τότε η γνώση σας θα είναι προϊόν ωριμότητας,

με αποτέλεσμα να καταλαβαίνετε όλα όσα συμβαίνουν στον κόσμο, γύρω σας ή σε σας τους ίδιους».

« Η πιο εξαιρετική στιγμή στη γήινη ζωή του ανθρώπου είναι όταν ακούσει εσωτερικά τον ήχο του Λόγου Μου, όταν συλλάβει σαν λόγια ηχηρά την έκφραση της αγάπης Μου μέσα στην καρδιά του. Γιατί τότε Με νιώθει κοντά του σαν ένα κατακλυσμό από φως, ο οποίος, αντιληπτός και με τις φυσικές αισθήσεις, πλημμυρίζει την καρδιά.

Η μορφή που θα ηχήσει η εσωτερική φωνή εξαρτάται από την ψυχική του ωριμότητα. Εάν η ψυχή του είναι ήδη πολύ προχωρημένη, μπορεί να παραδοθεί ανεμπόδιστα στο αίσθημα της ανάτασης που συνεπάγεται, ενώ αντίθετα μπορεί να έχει να παλέψει με εσωτερικά εμπόδια ακόμη, εάν ο βαθμός της ωριμότητάς του είναι χαμηλός. Ωστόσο θα πρέπει να έχει κατακτήσει ήδη μία ορισμένη ψυχική ωριμότητα γιατί αλλιώς δεν θα του δινόταν η χάρη να λάβει το Λόγο εσωτερικά.

Πρόκειται επομένως για μία μετάδοση φωτός και δύναμης σε άμεση μορφή όπου ένας άνθρωπος βρίσκεται σε τόσο στενή επαφή Μαζί Μου, ώστε και Εγώ μπορώ να εκδηλωθώ και να γίνω κατανοητός, πράγμα που αποκλείεται με μια ανώριμη ψυχή. Αλλά παράλληλα είμαι υποχρεωμένος να βάζω φραγμούς στη δύναμη της Αγάπης Μου, για να μπορεί το άτομο αυτό να ζήσει και στη συνέχεια στη Γη, χωρίς να χάσει την επαφή του με τον κόσμο εξαιτίας της ευτυχίας που τον κατακλύει.

Άλλωστε για το λόγο αυτό οι στιγμές που θα ακούγεται ο ήχος της φωνής Μου θα είναι πάντοτε σύντομες μέχρι που να τερματίσει τη γήινη διαδρομή του αυτός ο άνθρωπος, ο οποίος στέκεται τόσο κοντά Μου, ώστε κι Εγώ τον τιμώ με την ομιλία Μου».

«Οι άλλοι μπορεί βέβαια, να του εκφράσουν τις αμφιβολίες τους, όμως όποιος ακούσει τον ήχο της φωνής Μου αποκλείεται πια να αμφιβάλει».

Δεν πρέπει όμως από τα παραπάνω να συνάγει κάποιος το συμπέρασμα ότι οπωσδήποτε ο ακουόμενος εσωτερικά Λόγος ηχεί πιο δυνατά από καθετί άλλο σε κάθε περίπτωση, δεδομένου ότι σε μία άλλη αποκάλυψη λέγεται: «θα μιλήσω σιγανά και απαλά μεσ' στην ανθρώπινη καρδιά...» Επομένως υπάρχουν διαβαθμίσεις στην ένταση του ήχου του Λόγου που εξαρτώνται αφενός μεν από την αγάπη του λήπτη αλλά επίσης από τις συνθήκες και το περιβάλλον όπου αυτός βρίσκεται την ώρα της ακρόασης του Λόγου. Έτσι λέγεται σε άλλα σημεία:

«Όποιος κατορθώσει να σβήσει κάθε εγκόσμια σκέψη και να συγκεντρωθεί, σύντομα θα ακούσει σιγανά λόγια μέσα στην καρδιά του. Τούτο γίνεται όλο και πιο καθαρά όσο προχωράει η αποδέσμευση της ψυχής από το σώμα, όσο περισσότερο δηλαδή η ψυχή τείνει προς το βασίλειο απ' όπου προέρχεται ο Λόγος Μου, όπου βρίσκομαι Εγώ ο Ίδιος».

«...Δεχθείτε το Λόγο Μου ως την πιο καθαρή αλήθεια και καταλάβετε ότι είμαι Εγώ η Πηγή αυτών που λαμβάνετε υπό μορφή υπαγόρευσης.

Παρατηρήστε για παράδειγμα τον τρόπο που γίνεται η καταγραφή, κατά την οποία παρουσιάζεται η μία λέξη μετά την άλλη χωρίς να έχει σχηματιστεί προηγουμένως μία πρόταση στις σκέψεις σας. Το χαρακτηριστικό αυτό θα πρέπει να διώχνει κάθε αμφιβολία, εάν ενδεχομένως σας καταλάβουν τέτοιες αμφιβολίες. Η διανοητική δραστηριότητα δεν μπορεί να συγκριθεί με αυτή τη μορφή γραφής, αφού όταν σκέφτεται κανείς, ως επί το πλείστον οι στοχασμοί του ακολουθούν τη μία εκείνη κατεύθυνση που τους υπαγορεύει η βούλησή του. Κι αυτό σημαίνει με άλλα λόγια ότι πρώτα επιλέγει από μόνος του ένα θέμα και στη συνέχεια το επεξεργάζεται ενδελεχώς με το μυαλό του.

Αντίθετα, σε μία πνευματική υπαγόρευση, μία αυθεντική αποκάλυψη από τα ύψη, αποκλείεται να αναπτύξει δικές του σκέψεις αυτός που την καταγράφει, για το λόγο ότι το θέμα τού είναι άγνωστο, αφού του γνωστοποιείται για πρώτη φορά όταν αρχίζει η υπαγόρευση».

Ποιος μπορεί να ακούσει τον εσωτερικό Λόγο;

Οι προϋποθέσεις για να ακούσει κάποιος το Λόγο του Θεού να ηχεί μέσα στην καρδιά του έχουν δοθεί άνωθεν με αυτά τα λόγια:

«Εκείνος που κρατάει τις εντολές Μου και τις εκτελεί, αυτός Με αγαπάει και αυτός που Με αγαπάει θα αγαπηθεί από τον Πατέρα Μου κι εγώ θα τον αγαπήσω και θα του φανερώσω τον εαυτό Μου».

Κατά Ιωάννη 14, 21

«Έτσι μίλησε ο Κύριος σε μένα εντός μου για να τα ακούσει ο καθένας και είναι αληθινό, αξιόπιστο και βέβαιο: “Όποιος θέλει να μιλήσει μαζί Μου, ας έλθει σε Μένα, κι Εγώ θα βάλω την απάντηση Μου μες’ στην καρδιά του· όμως μόνο όσοι είναι αγνοί, με την καρδιά γεμάτη ταπεινοσύνη, θα ακούσουν και τον ήχο επίσης της φωνής Μου”».

Γιάκομπ Λόρμπερ «Θεία Οικονομία»

«Πρόθεση Μου είναι να τους παρακινήσω σε όλο πιο εντατική δραστηριότητα. Για να ακούσουν όμως τον ήχο της φωνής Μου πρέπει η πίστη τους να έχει γίνει τόσο ισχυρή που να πιστεύουν άνευ όρων στην ενέργειά Μου, να έχουν διδαχθεί ήδη από τη φωνή του Πνεύματος και να έχουν αναγνωρίσει ότι είναι η δική Μου φωνή. Γιατί δεν επιτρέπεται σε καμία περίπτωση ο ηχηρός εσωτερικός Λόγος να εξαναγκάσει κάποιον να πιστέψει, απεναντίας αποτελεί την επιβράβευση μίας σθεναρής πίστης. Είναι μάλιστα αυτό που αξίζει να επιδιώκει κανείς στη Γη πάνω απ’ όλα, μια και προσφέρει απaráβλητη ευδαιμονία στον άνθρωπο, αφού και μόνο η σκέψη του τον κάνει απρόσβλητο απέναντι στους οποιασδήποτε μορφής γήινους πόνους και δεινά».

«Τη φωνή Μου θα την ακούτε πάντοτε, φτάνει να Μου παραδίσετε τον εαυτό σας και να αφουγκράζεστε με προσοχή στο εσωτερικό σας με τον πόθο να ακούσετε το Λόγο Μου. Σας έχω δώσει επανειλημμένα τη διαβεβαίωση αυτή και δεν στερώ σε κανέναν την προσφορά της χάρις Μου, εφόσον την επιθυμείτε με όλη σας την καρδιά».

Όσο όμως δεν ακούγεται ακόμη ο ήχος της φωνής Μου μέσα σας, αλλά σας αγγίζει μόνο υπό τη μορφή σκέψεων -και άρα απαιτεί τέλεια αυτοσυγκέντρωση και απομόνωση από τον κόσμο- εξαρτάται από σας αποκλειστικά το εάν την αντιλαμβάνεστε...

Προσπαθείτε ακούραστα να βυθιστείτε στο εσωτερικό σας και μέσα στη σιγή να αφουγκρασθείτε τη φωνή της καρδιάς. Έτσι θα νικήσετε σίγουρα, εάν το θέλετε και εάν ο πόθος σας για Μένα είναι ακαταμάχητος».

«Ο Λόγος Μου ηχεί μεν αδιάκοπα, όμως για να γίνει κάποιος ικανός να τον ακούσει πρέπει πρώτα να εναρμονίσει την πορεία του στη ζωή με τη βούλησή Μου. Δεν είναι δυνατό να τον ακούσει όποιος δεν επιδιώκει να αποκτήσει αυτή την ικανότητα ή όταν δεν πιστεύει καν ότι ο άνθρωπος έχει τη δυνατότητα να επικοινωνήσει μαζί Μου εσωτερικά. Κανείς πρέπει να διαπλάσει από μόνος του τον εαυτό του για να γίνει δέκτης και, αφού εκπληρώσει πρώτα όλες τις απαραίτητες προϋποθέσεις, θα μπορέσει να συλλάβει στις σκέψεις Μου, που εκχέονται αδιάκοπα στην απεραντοσύνη και να τις κατανοήσει. Τότε το αισθάνεται ζωντανά ότι του μιλά Εγώ προσωπικά και την κάθε Μου λέξη τη νιώθει σαν τροφή για την ψυχή του που του προσφέρει η αγάπη Μου και στο εξής αναζητάει πάνω από όλα αυτόν τον ουράνιο άρτο για να τραφεί».

«Άρα δεν είναι σωστός ο ισχυρισμός ότι μιλά μόνο σε συγκεκριμένα άτομα, διότι ο Λόγος Μου ηχεί αιώνια και επ’ άπειρον στο πνευματικό βασίλειο και μπορεί να τον ακούσει ο καθένας, είτε βρίσκεται ακόμη στη Γη είτε στον άλλο κόσμο».

«Βέβαια θα είναι πάντα δύσκολο για τον άνθρωπο να αποκοπεί τελείως από τον κόσμο, ωστόσο η φωνή Μου ηχεί τόσο καθαρότερα όσο λιγότερες εγκεφαλικές εντυπώσεις, προερχόμενες από τα γήινα, βαραίνουν την καρδιά.

Άμα η καρδιά αδειάσει τελείως, τότε μπορεί να εισρεύσει ανεμπόδιστα το ρεύμα των δικών Μου σκέψεων και αυτό θα το αντιληφθείτε κι εσείς επίσης ως μία συνεχόμενη ομιλία, ως εισροή του Πνεύματος Μου στο εσωτερικό σας, ως άμεσα δικό Μου λόγο που τον ακούτε καθαρά σαν έναρθρα λόγια. Όσο πιο πολύ αντιστέκεστε επομένως στις γήινες σκέψεις τόσο καθαρότερα ακούτε τη φωνή Μου. Και αυτό απαιτεί μία διαρκή πάλη με τον εξωτερικό κόσμο, γιατί ο αντίπαλος Μου τον κάνει να παρεμβάλεται συνεχώς, με σκοπό να διαταράξει τον εγκάρδιο διάλογο μεταξύ Πατέρα και παιδιού. Όμως αυτό μπορείτε να το εμποδίσετε, εάν δεν υποχωρείτε και εάν απωθείτε όλες τις σκέψεις που σας αγγίζουν από την πλευρά του κόσμου ζητώντας αστραπιαία από Μένα με τις σκέψεις σας να σας απαλλάξω από αυτή την παρεμβολή. Εγώ θα λάβω τότε υπόψη Μου την επιθυμία σας και θα σας προστατεύσω αφού η θέλησή σας είναι αφιερωμένη αποκλειστικά σε Μένα.

Κατά συνέπεια, τη φωνή Μου δικαιούνται να την ακούσουν μονάχα εκείνοι που κατορθώνουν να αποκοπούν από τον κόσμο, επειδή γι' αυτούς τίποτα στον κόσμο δεν μπορεί να Με υποκαταστήσει γιατί έχουν αναγνωρίσει ότι είμαι ο προαιώνιος Πατέρας σας που θέλει να γίνετε παιδιά Του και δεν σας εγκαταλείπει μέχρι να πετύχει το σκοπό του».

«Το περιεχόμενο όμως είναι το μόνο που έχει σημασία, γι' αυτό και Εγώ προκειμένου να μεταδώσω στη Γη την καθαρή αλήθεια, που είναι το πολυτιμότερο περιεχόμενο ενός σκεύους, επιλέγω για το σκοπό Μου αυτό τελείως αφανή σκεύη, δηλαδή ταπεινούς, άσημους εργάτες. Μία προϋπόθεση ωστόσο πρέπει να είναι δεδομένη, συγκεκριμένα το να διαθέτουν μία ισχυρή θέληση. Γιατί πρέπει να υπερασπιστούν τον πνευματικό πλούτο τους απέναντι στις επιθέσεις του αντιπάλου Μου και συνεπώς να Μου είναι απόλυτα αφοσιωμένοι ώστε να παίρνουν συνεχώς δύναμη από Μένα, προκειμένου να εκπληρώσουν το καθήκον τους. Και επειδή ταυτόχρονα με την αλήθεια τους δίνεται επίσης η ικανότητα κρίσης, είναι πάντοτε σε θέση να διακρίνουν τις λανθασμένες διδασκαλίες και να αντιπαραθέσουν απέναντι τους την αμιγή αλήθεια' και μόνο με αυτό τον τρόπο μπορεί να διαδοθεί στη Γη μία αλήθεια που έχει εκπορευτεί απευθείας από Μένα».

«Η αληθινή γνώση από τα ύψη δεν μπορεί να μεταβιβαστεί πάντα στη γη, επειδή για κάτι τέτοιο χρειάζεται μια εντελώς ουδέτερη καρδιά που να μην επηρεάζεται από οποιαδήποτε διδασκαλία. Έτσι δεν θα προβάλλει αντιστάσεις λόγω της προσκόλλησης της στα προσωπικά της πιστεύω, τα οποία αντίκεινται στην αλήθεια. Απαραίτητη προϋπόθεση δηλαδή είναι να αποδέχεται ανεπιφύλακτα όλα όσα της προσφέρονται από ψηλά.

Για το λόγο αυτό δεν πρέπει να είναι κανείς δεμένος με μια γνώση, την οποία διδάχτηκε έξωθεν και η οποία δεν ανταποκρίνεται στην αλήθεια. Γι' αυτό άλλωστε σπάνια είναι δυνατό να ενεργήσει το Πνεύμα με αυτή τη μορφή, δεδομένου ότι ως επί το πλείστον οι πνευματικοί αναζητητές έχουν ήδη ενταχθεί σε ένα συγκεκριμένο ρεύμα, ενώ όσοι δεν ανήκουν σε ένα πνευματικό χώρο, σπάνια αναζητούν την αλήθεια, αντίθετα ως επί το πλείστον δεν έχουν καμία απολύτως πίστη. Αλλά η βασική προϋπόθεση για να μπορέσει να ενεργοποιηθεί το Πνεύμα Μου σε έναν άνθρωπο είναι ακριβώς αυτή η πίστη σε Μένα και στην ενέργειά Μου».

Ο Λόγος του Θεού ακούγεται στην καρδιά ή στο κεφάλι;

Μετά από όσα προηγήθηκαν η απάντηση σε αυτό το ερώτημα θα πρέπει να είναι σαφής. Για χάρη της ακρίβειας όμως ας ακούσουμε μία σχετική υπαγόρευση στην Ντούντε:

«Ο αντίπαλος Μου δεν μπορεί να κάνει να γεννηθεί το παραμικρό μέσα στην καρδιά του ανθρώπου. Το μόνο που μπορεί είναι να του αφυπνίσει ή να ανακαλέσει στη μνήμη του σκέψεις που υπάρχουν ήδη σε λανθάνουσα κατάσταση στο ασυνείδητο. Πρόκειται για σκέψεις που έχουν ήδη εντυπωθεί στον εγκέφαλο εξ αφορμής εξωτερικών γεγονότων ή εξαιτίας στοχασμών που προέκυψαν ως καρποί κάποιων εμπειριών ή επίσης εξαιτίας ορισμένων γνώσεων που απέκτησε από ένα εξωτερικό φορέα.

Επομένως πρέπει να υπάρχει εκ των προτέρων κάτι μέσα στον άνθρωπο που να διεγείρεται από τον αντίπαλο ο οποίος, όπως είναι ευνόητο, θα του επαναφέρει στη μνήμη τον μόνο οτιδήποτε τον εξυπηρετεί στην επιδίωξη του να τον απομακρύνει από Μένα και άρα δεν πρόκειται ποτέ να επιδράσει πάνω του κατά τρόπο σύμφωνο με τη βούληση Μου. Η χαρισματική ενέργεια του Πνεύματος αντίθετα φέρνει στο φως γνώσεις που δεν είχε αποκτήσει ποτέ ο άνθρωπος στο παρελθόν και που δεν μπορούν ποτέ να του μεταφερθούν από μία εξωτερική πηγή, εκτός εάν τις πληροφορηθεί μέσω κάποιου άλλου που τις απέκτησε με τη χάρη του Αγίου Πνεύματος».

«Μαρτυρεί γι' αυτό η αγάπη του Θεού, με την οποία το Άγιο Πνεύμα που μας δόθηκε γέμισε και ξεχειλίσε τις καρδιές μας».

Επιστολή προς Ρωμαίους 5, 5

«Παρακαλώ τον Θεό να ενισχύσει πλουσιοπάροχα και δυναμικά με το Πνεύμα του τον εσωτερικό σας άνθρωπο, να κατοικήσει ο Χριστός στις καρδιές σας με την πίστη».

Επιστολή προς Εφεσίους 3, 16-17

Πώς μπορεί να είναι βέβαιος κάποιος ότι ακούει τη φωνή του Θεού;

Η Ισπανίδα μυστικίστρια Τερέζα της Άβιλα μιλώντας από ίδια εμπειρία έγραφε σχετικά: «Συχνά με καταλάμβανε μία αμφιβολία ώστε δεν πίστευα αυτά που είχα ακούσει παρά νόμιζα ότι είχα πέσει θύμα αυταπάτης. Τούτο όμως συνέβαινε πάντα μετά την ομιλία του Θεού, γιατί όσο διαρκεί είναι αδύνατο να υπάρξει η παραμικρή αμφιβολία.

...Όταν ο Θεός αποκαλύπτει κάτι σε μία ψυχή τα λόγια του εκπληρώνονται. Έχω πειστεί γι' αυτό απόλυτα από πάρα πολλές περιπτώσεις, έστω κι αν πέρασαν δύο ή τρία χρόνια μέχρι να επαληθευθεί η πρόρρηση· πάντως μέχρι τώρα κάθε λέξη έχει αποδειχτεί αληθινή.

...Ένα άλλο γνώρισμα, και μάλιστα το πιο σίγουρο από όλα, είναι ότι ο "μονόλογος", (σ.τ.μ. δηλαδή ένα είδος αυθυποβολής που ξεκινά από το μυαλό), δεν αφήνει καμία επίδραση, ενώ τα λόγια του Κυρίου σου μεταδίδουν ταυτόχρονα δύναμη. Εάν αυτά που ακούει κανείς είναι από το διάβολο, τότε όχι μόνο δεν αφήνουν καμία καλή επίδραση, αλλά του κάνουν επιπλέον κακό. Όμως κάτι τέτοιο δεν μου συνέβη περισσότερο από δύο ή τρεις φορές και ο Κύριος μου φανέρωσε αμέσως μετά ότι μου είχε μιλήσει ο εχθρός μας. Εκτός από τη μεγάλη πνευματική ξηρασία που απομένει ως αίσθηση στην ψυχή, της προκαλείται επίσης μία αναστάτωση, η οποία είναι παρόμοια με αυτήν που είχα περάσει κάθε φορά που ο Κύριος επέτρεπε να με βρουν μεγάλοι πειρασμοί και διαφόρων ειδών ψυχικές δοκιμασίες, που συχνά με βασανίζουν ακόμη και τώρα. Είναι μία ανησυχία που δεν ξέρεις από πού προέρχεται. Η ψυχή δίνει την εντύπωση ότι παλεύει με κάτι. Νιώθει σύγχυση και κατάθλιψη χωρίς να ξέρει το γιατί, καθώς αυτά που της λέει ο διάβολος

δεν είναι εμφανώς κακά, απεναντίας φαίνονται καλά... Όταν μιλά ο διάβολος στην ψυχή, δεν της αφήνει καμία τρυφερή αίσθηση. Αντίθετα είναι σαν τρομαγμένη και νιώθει μεγάλη δυσφορία».

Στη συνέχεια ο λόγος θα δοθεί σε μία άλλη μεγάλη μορφή, το μεγάλο Γερμανό μυστικιστή Θωμά τον Κεμπέσιο (1380 - 1471) που το έργο του «Η μίμηση του Χριστού», μεταφρασμένο σε ενενήντα γλώσσες, θεωρείται το πιο διαδεδομένο βιβλίο στον κόσμο μετά τη Βίβλο. Από το βιβλίο αυτό ακολουθούν σχετικά αποσπάσματα:

1. Ο Ιησούς μιλά στο άβατο της ψυχής που πιστεύει.

«Ο άνθρωπος: Θέλω να ακούσω τι λέει ο Κύριος και Θεός μου μέσα μου: Μακάρια η ψυχή που ακούει τον Κύριο να μιλά εντός της και ακούει το λόγο της παρηγοριάς από το στόμα του. Μακάριος όποιος ακούει το απαλό θρόισμα του Θεού και δεν ακούει τίποτα από τους ψιθυρισμούς του κόσμου αυτού. Είναι αληθινά μακάριος όποιος δεν δίνει σημασία στην ηχώ που έρχεται απ' έξω, παρά μόνο στην αλήθεια που διδάσκει από μέσα.

Μακάριος όποιος έχει μάτια κλειστά για τα εξωτερικά πράγματα, μα ανοιχτά για τα εσωτερικά. Μακάριοι οι άνθρωποι που διεισδύουν στο Αιώνιο και προσπαθούν με καθημερινές ασκήσεις να γίνουν πιο άξιοι να συλλάβουν τα μυστικά του ουρανού. Μακάριοι όσοι ποθούν να απαλλαγούν από όλα τα εμπόδια του κόσμου και να αφιερωθούν ολοκληρωτικά στον Θεό τους.

Κατάλαβε το καλά αυτό ψυχή μου και κλείσε τις κερκόπορτες του αισθησιασμού σου για να μπορείς να ακούς τι λέει μέσα σου ο Κύριος, ο Θεός σου.

Αυτό λέει ο Κύριος, ο αγαπημένος σου: Εγώ είμαι η σωτηρία σου, Εγώ είμαι η ειρήνη σου, Εγώ είμαι η ζωή σου. Κρατήσου γερά από Μένα και θα βρεις την ειρήνη! Ξέχασε όλα τα εφήμερα, αναζήτησε το Αιώνιο!

2. Η αλήθεια μιλάει στο εσωτερικό μας χωρίς να ακούγεται θόρυβος από λόγια

«Ο άνθρωπος: Μίλησε, Κύριε, ο δούλος σου σε ακούει. Δώσε μου κατανόηση για να καταλαβαίνω τις μαρτυρίες σου. Κλίνε την καρδιά μου στα λόγια του στόματός σου. Δρόσισε την ψυχή μου σαν την πρωινή δροσιά.

Κάποτε είπαν στο Μωσλή τα τέκνα του Ισραήλ (Εξοδος 20, 19): Μίλησε εσύ σε μας και θα σε ακούσουμε, όμως μη μας μιλήσει ο Κύριος για να μην πεθάνουμε.

Εγώ δεν προσεύχομαι έτσι Κύριε, όχι έτσι. Προσεύχομαι πιο πολύ όπως προσευχόταν ο προφήτης Σαμουήλ (Σαμουήλ Α' 3, 9) με την ταπεινοφροσύνη του και τον έντονο πόθο του.

Μίλησε, Κύριε, ο δούλος σου σε ακούει. Δεν θέλω να μου μιλήσει ο Μωσής ούτε κανένας άλλος προφήτης. Εσύ μόνο, Θεέ μου, μίλησε μου γιατί συ είσαι το φως που φωτίζει όλους τους προφήτες, εσύ είσαι το Πνεύμα που μίλησε σε όλους τους προφήτες. Εσύ μπορείς χωρίς αυτούς να με καθοδηγήσεις, εκείνοι όμως δεν μπορούν να κάνουν τίποτα χωρίς εσένα.

Τούτοι μπορούν να λένε μεγαλόπνοα λόγια μα το πνεύμα δεν μπορούν να το δώσουν. Είναι ευχάριστα στο αυτί αυτά που λένε μα η καρδιά του ακροατή μένει ψυχρή εάν δεν μιλήσεις κι εσύ μαζί. Τούτοι διδάσκουν το γράμμα μα το νόημα το φανερώνεις εσύ. Τούτοι μιλούν για μυστήρια μα το κλειδί τους το κρατάς εσύ. Μονάχα εσύ ανοίγεις ό,τι είναι κλειστό και απόκρυφο.

Γι' αυτό, δεν θέλω να μου μιλήσει ο Μωσής, αλλά εσύ Κύριε και Θεέ μου, μίλησέ μου εσύ Αιώνια Αλήθεια, για να μην ξεραθώ σαν το άκαρπο το δέντρο και για να μην πεθάνω μέσα στην αμαρτία, ας με πυρπολήσει ο Λόγος από μέσα μου. Μίλησε εσύ σε μένα για να μη γίνει η καταδίκη μου ο Λόγος που άκουσα αλλά δεν

εφάρμοσα, που τον αναγνώρισα αλλά δεν τον αγάπησα, που τον πίστευα αλλά δεν τον εκτέλεσα. Μίλησε λοιπόν εσύ Κύριε, διότι συ έχεις λόγια της αιώνιας ζωής».

«Ο Κύριος: Εγώ είμαι, λέει ο Κύριος, που δίδαξα εξ αρχής τους προφήτες και μέχρι τώρα ακόμη δεν παύω να μιλώ σε όλους τους ανθρώπους. Αλλά πολλοί δεν έχουν παρά κουφά αυτιά και κλειστές καρδιές για το Λόγο Μου».

Ψευδόχριστοι, ψευδοπροφήτες και αυτόκλητοι διδάσκαλοι

«Θα εμφανιστούν μετά από Μένα πολλοί ψευδόχριστοι και ψευδοπροφήτες, όμως μην τους πιστεύετε ακόμη και όταν κάνουν σημεία και θαύματα (Ματθαίος 24, 11 & 23-26). Από τότε που ήμουν στη Γη σάς είχα ήδη προφητέψει όσα θα μηχανεύονταν στη συνέχεια εκείνοι που διαστρέβλωσαν την καθαρή διδασκαλία Μου αυτοπαρουσιαζόμενοι σαν σωτήρες του κόσμου. Έκαναν κήρυγμα φορώντας το μανδύα της ευσέβειας αλλά στην πραγματικότητα ήταν οτιδήποτε άλλο εκτός από δικοί Μου ακόλουθοι. Γιατί δεν τους παρακινούσε η αγάπη για Μένα και τον διπλανό τους, παρά το μόνο που τους ενδιέφερε ήταν η εξουσία. Παντού όπου εμφανίστηκαν ψεύτικοι χριστοί και προφήτες ο σκοπός που επιδίωκαν απείχε παρασάγγας από αυτό που ήταν η δική Μου θέληση. Στα κηρύγματά τους βέβαια μιλούσαν για αγάπη, όμως οι ίδιοι δεν προσπαθούσαν να τα εφαρμόσουν και γι' αυτό τα λόγια τους έχαναν σε δύναμη και αλήθεια. Έτσι δεν μπορούσαν να είναι αληθινοί προφήτες ούτε να Με διδάσκουν σωστά στους συνανθρώπους τους, μολοντί καπηλεύονταν συνέχεια το όνομά Μου και ήθελαν μονίμως να Με χρησιμοποιούν ως προκάλυμμα για να πετύχουν το σκοπό τους.

Μετά από αυτά ακολούθησε αναγκαστικά μια περίοδος πλήρους σύγχυσης και πλάνης, δεδομένου ότι ακόμη και εκείνοι οι άνθρωποι που είχαν καλύτερη θέληση δεν Με γνώριζαν πια σωστά. Διότι δεν ήταν πια το δικό Μου πνεύμα σε αυτά που έλεγαν οι κήρυκες του Ευαγγελίου, αφού στη θέση του ήταν ένα κοσμικό πνεύμα που κυριαρχούσε τώρα πια στους ανθρώπους, αντί να τους οδηγεί με αγάπη σε Μένα από το σωστό δρόμο σε αρμονία με τη βούληση Μου.

Το πνεύμα του αντίχριστου ήταν ήδη κυρίαρχο και ήταν ολοφάνεροι οι καρποί της δράσης του: διαστρέβλωση της διδασκαλίας Μου για την αγάπη, αρχομανία, αλαζονεία, μισαλλοδοξία απέναντι σε αυτούς που ζούσαν εναρμονισμένοι με τη βούλησή Μου και γι' αυτό μπορούσα να τους αποκαλύπτω τον Εαυτό Μου. Όμως οι αποκαλύψεις αυτές δεν είχαν καμία αξία για τους κατ' επίφασιν κήρυκες και έτσι τις απαγόρευσαν, επειδή υπέσκαπταν τα θεμέλια του οικοδομήματος που είχε χτιστεί από ανθρώπινα συμφέροντα και επιπλέον, οι αποκαλύψεις αυτές έλεγαν την καθαρή αλήθεια που εκείνοι δεν μπορούσαν να ανεχτούν. Διότι εκείνοι ζούσαν για τον κόσμο και οι επιδιώξεις τους ήταν εγκόσμιες. Ωστόσο όποιος αποστρεφόταν τον κόσμο και στρεφόταν με ειλικρινή διάθεση σε Μένα σύντομα αναγνώριζε την πλάνη και τον κίνδυνο που σήμαινε αυτή για την ανθρωπότητα. Όποιος δεν αναγνωρίζει την πλάνη είναι υπόδουλος του κόσμου και συνεπώς εκείνου επίσης που κυβερνά τον κόσμο, που είναι αντίπαλος Μου και θέλει να καταστρέψει τους ανθρώπους.

Θα παρουσιαστούν ψευδόχριστοι και ψευδοπροφήτες και όποιος δεν βρίσκεται στην αλήθεια έχει πέσει θύμα ενός ψευδόχριστου γιατί αφήνει να τον εξαπατήσουν τα φαινομενικά θεϊκά λεγόμενά του που δεν περιέχουν καμία αλήθεια, αφού ο ίδιος ο διδάσκαλος δεν έχει αγάπη και άρα ούτε και την αλήθεια. Παρ' όλα αυτά αυτοπαρουσιάζεται ως εκπρόσωπος Μου και μοιράζει στους ανθρώπους πρόσκαιρες και αιώνιες καταδίκες. Αυτός είναι ένας προφήτης με την κακή έννοια, για το λόγο ότι διαστρεβλώνει τη διδασκαλία της αγάπης. Η μαρτυρία που δίνει στους ανθρώπους για Μένα είναι ψεύτικη γιατί Εγώ δεν είμαι Θεός της οργής αλλά της αγάπης. Δεν μιλάει την αλήθεια κι ούτε μπορεί να τη μιλήσει, αφού ούτε ο ίδιος δεν την κατέχει και

επιπλέον διδάσκει τους ανθρώπους λάθος διαπαιδαγωγώντας τους ωστόσο να πιστεύουν ότι έχουν στην κατοχή τους τη μοναδική αλήθεια.

Η επισήμανσή Μου αυτή για τους ψεύτικους χριστούς και προφήτες αφορά κυρίως τους διδασκάλους που μεταδίδουν την πλάνη στους συνανθρώπους τους, διότι παρ' όλο που μιλούν εν ονόματί Μου δεν μαρτυρούν την αλήθεια για Μένα.

Γι' αυτό θα ρίξω φως στις ασυδοσίες τους και θα στιγματίσω τις πλανερές διδασκαλίες τους. Θέλω να βοηθήσω εκείνους που είναι καλής θέλησης να αναγνωρίσουν την αλήθεια. Θα στείλω φορείς του φωτός που θα είναι εξουσιοδοτημένοι να μιλούν επ' ονόματι Μου διότι τους επιλέγω Εγώ ο Ίδιος. Τούτοι είναι πράγματι άξιοι να μιλήσουν στο όνομά Μου, δεδομένου ότι τους διδάσκω Εγώ προσωπικά.

Θα αναγνωρίζονται εύκολα ότι είναι οι αληθινοί απεσταλμένοι Μου και όποιος είναι καλοπροαίρετος και μισεί το ψέμα δεν θα μπορεί να τους χαρακτηρίσει ψευδοπροφήτες.

Μονάχα όποιος επιμένει θεληματικά στην πλάνη δεν θα τους αναγνωρίσει και θα τους κατηγορήσει σαν απεσταλμένους τον Σατανά, επειδή αυτός ο ίδιος φοβάται την αλήθεια.

Ο κόσμος βαδίζει προς το τέλος του και γι' αυτό οι ψεύτικοι προφήτες θα πληθαίνουν, αλλά το ίδιο και οι απεσταλμένοι Μου που θα τους αντιμάχονται, έτσι ώστε να μπορούν οι άνθρωποι να αναγνωρίσουν την αξία των μεν και των δε, εάν θέλουν βέβαια να κάνουν αυτό τον έλεγχο.

Όπου γίνεται λόγος για ψεύτικους μεσσίες και προφήτες πρέπει να υπάρχουν επίσης και αληθινοί, οι οποίοι αναγνωρίζονται εύκολα διότι φέρνουν στους ανθρώπους φως και προαναγγέλλουν την κρίση που θα έρθει στο τέλος. Αντίθετα οι ψεύτικοι μπερδεύουν τους ανθρώπους και τους διδάσκουν να ζουν όχι σύμφωνα με τη θέληση Μου, αλλά μόνο για την προσωπική τους ευχαρίστηση. Οι αληθινοί προφήτες κηρύσσουν το Λόγο Μου στην αμιγή μορφή του, οι ψεύτικοι τον καπηλεύονται μεν, όμως αποβλέπουν διαρκώς σε γήινους στόχους και προσπαθούν να αποκτήσουν οφέλη, εξουσία και πλούτο.

Όποιος λαμβάνει κάτι από Μένα το δίνει στους συνανθρώπους του δωρεάν δίχως να απαιτεί κάποια ανταμοιβή, αλλά όποιος ζητάει να αμειφθεί γι' αυτά που μοιράζει δεν τα έχει λάβει από Μένα. Αυτό είναι επίσης ένα γνώρισμα που ξεχωρίζει τους ψεύτικους μεσσίες και προφήτες, διότι τα πνευματικά αγαθά είναι ανεκτίμητοι θησαυροί που δεν επιτρέπεται ποτέ να αποτιμώνται με γήινες αξίες και έτσι γίνονται καταδίκη για όποιον δέχεται να πληρωθεί για την αξία τους. Διότι κάθε δωρεά οφείλει να δίνεται με αγάπη, πόσο μάλλον τα πνευματικά δώρα που έχει προετοιμάσει η αγάπη Μου για τους ανθρώπους και δεν παύει να τους στέλνει προκειμένου να γίνουν μακάριοι».

Στους κινδύνους από τις μεταδόσεις σε διάμεσα αναφέρεται η επόμενη διδασκαλία στην Μπέρτα Ντουϊντε της 5.2.1956:

«Σε σας τους ανθρώπους μεταφέρονται πολλά που μεταδόθηκαν πνευματιστικά από τον άλλο κόσμο σε γήινα διάμεσα και προβάλλουν τον ισχυρισμό ότι είναι αλήθεια. Και έτσι συχνά υπερασπίζεστε με πίστη ορισμένες διδασκαλίες, επειδή είσαστε πεπεισμένοι ότι δεν είναι δυνατόν να είναι λάθος όσα διδάσκεστε από εκείνον τον κόσμο. Αλλά ακριβώς τέτοιες διδασκαλίες μπορούν να αποδειχτούν πολύ αρνητικές για σας διότι τότε δεν είσαστε πια ικανοί να λάβετε την αγνή αλήθεια.

Έχετε πάντοτε υπόψη σας πως κάθε μετάδοση που δίνεται σε ένα ψυχικό άτομο από τον κόσμο των πνευμάτων επιβάλλει άκρα προσοχή γιατί σπάνια μόνο η ατμόσφαιρα που τον περιβάλλει είναι τόσο καθαρισμένη, τόσο διαπερατή από το φως, ώστε να μην έχουν δυνατότητα να παρεισφύσουν αντίπαλες δυνάμεις. Γιατί μόνο όταν πληρούνται οι προϋποθέσεις αυτές υπάρχει η δυνατότητα να μεταδοθεί ανόθευτη η αλήθεια και

διαμέσου της πνευματιστικής επίσης οδού, όμως οι άνθρωποι στο περιβάλλον του διαμέσου επηρεάζουν και αυτοί επίσης με τις σκέψεις τους τις ανακοινώσεις που γίνονται.

Ο ίδιος ο δέκτης τους έχει παραιτηθεί από την ατομική του βούληση και κυριαρχείται από μία ξένη. Μόνο η απόλυτη καθαρότητα στο περιβάλλον του κρατά μακριά κάθε κακό πνεύμα. Μόλις όμως ένας που συμμετέχει στον κύκλο αυτό αφήσει να αναδυθεί από μέσα του μία λανθασμένη σκέψη την οποία υποστήριζε ως εκείνη την ώρα, ελκύει την ίδια στιγμή τα όντα εκείνα που θέλουν να ενισχύσουν την πλάνη του. Γιατί τότε αποκτούν κι εκείνα επίσης πρόσβαση στον κύκλο αυτό, πράγμα που δεν μπορεί να συμβεί όταν όλοι ανεξαιρέτα οι παριστάμενοι εμφορούνται από την ίδια επιθυμία να κατέχουν την απόλυτη αλήθεια και παραδίδονται ολοκληρωτικά στον Θεό και στον κόσμο του φωτός. Αλλά εάν υπάρχει μια τέτοια ομόθυμη θέληση τότε σύντομα όλοι αυτοί θα αρνηθούν να διδάσκονται διαμέσου της πνευματιστικής οδού, δεδομένου ότι θα απευθύνονται πλέον συνειδητά στον Θεό για να τους δια φωτίσει και να τους δώσει την αλήθεια. Έτσι δεν είναι πια αναγκαία η αναστολή της βούλησης του διάμεσου ούτε η ύπνωσή του, για το λόγο ότι ο Θεός σίγουρα ικανοποιεί μία τέτοια σοβαρή παράκληση για παροχή της αλήθειας, οπότε επιλέγει από τον κύκλο αυτό έναν υπηρέτη που να μπορεί να λάβει το Λόγο Του σε συνειδητή κατάσταση.

...Αυτός ο Ίδιος εκχύνει το Πνεύμα Του στις καρδιές των ανθρώπων που διαμορφώνονται από μόνοι τους σε σκεύη κατάλληλα να δεχτούν τη ροή του Πνεύματος. Η διαμόρφωση αυτή είναι ένα συνειδητό έργο, είναι μία καλλιέργεια της ψυχής, μια μεταμόρφωση της φύσης σε αγάπη, η οποία αγάπη είναι η προϋπόθεση για να δοθεί η χάρις της πνευματικής ενέργειας. Ένα διάμεσο όμως μπορεί να λάβει μία μετάδοση ακόμη και χωρίς να έχει πραγματοποιήσει μία τέτοια μεταμόρφωση του εαυτού του, αρκεί να παραιτηθεί από την προσωπική του βούληση και να δεχτεί να το καταλάβει μία ξένη βούληση, αυτή ενός πνεύματος. Η ποιότητα δε αυτής της ξένης βούλησης καθορίζεται από την ψυχική ωριμότητα του ίδιου του διάμεσου και του περίγυρού του.

Κάθε πνευματικά αφυπνισμένο άνθρωπο τον πλημμυρίζει αδιάκοπα η βαθύτατη επιθυμία να γνωρίζει την αλήθεια, γι' αυτό αντιδρά απέναντι στις πνευματιστικές μεταδόσεις, επειδή έχει επίγνωση του κινδύνου που ενέχουν. Γι' αυτό ένα διάμεσο που έχει ήδη ένα υψηλό βαθμό ωριμότητας θα γίνει σύντομα ικανό να λάβει συνειδητά τα μηνύματα από τις φωτεινές οντότητες, τα οποία δεν πρόκειται ποτέ να αντιφάσκουν με τον καθαρό Λόγο του Θεού που αναβλύζει από την Πηγή της Ζωής που έχει δώσει ο Ίδιος. Επομένως, να είσατε προσεκτικοί όταν ανακαλύπτετε αντιφάσεις και να ελέγχετε την προέλευση των διδασκαλιών που αντιφάσκουν μεταξύ τους.

Και εφόσον είναι η επιθυμία σας να στέκεστε στην αλήθεια, τότε θα πετύχετε πράγματι να αποκτήσετε διαύγεια· αρκεί να ζητήσετε από τον Ίδιο τον Θεό τη συνδρομή Του και να Του μεταφέρετε κάθε αμφιβολία ή ερωτηματικό που σας απασχολεί. Αλλά πρέπει να το θέλετε επίσης να διδάσκεστε πάντοτε σωστά, ώστε να μπορείτε να υποστηρίξετε με πεποίθηση τη δική Του διδασκαλία και τη δική Του, μία και μοναδική αλήθεια».

Στα στοιχεία που διαφοροποιούν την επικοινωνία με τα φωτεινά πνεύματα από εκείνη που γίνεται με ανώριμα πνευματικά όντα αναφέρεται η παρακάτω διδασκαλία στην Μπέρτα Ντουντέ στις 5.10.1962:

«...Οι φωτεινές οντότητες δεν αναλαμβάνουν να κάνουν κάτι από μόνες τους που να μην συμφωνεί με τη βούληση Μου.

Έτσι, για να ενεργήσουν πάνω σε ένα άνθρωπο πρέπει αυτός να έχει ήδη συνδεθεί μαζί Μου. Μία μύχια σύνδεση μαρτυρεί θετική στάση της βούλησης του, οπότε μπορεί να του δοθεί και η βοήθεια που χρειάζεται. Εάν έχει αποκτήσει κάποιος αυτή τη στενή

σχέση μαζί Μου, τότε δεν χρειάζεται να φοβάται μήπως πέσει θύμα ακάθαρτων πνευμάτων, γιατί ο δεσμός του με Μένα τον προστατεύει.

Οι φωτεινές οντότητες θα τον καθοδηγούν στο εξής και θα κατευθύνουν τα γήινα γεγονότα στη ζωή του με τρόπο που να προωθούν την πρόοδο της ψυχής του, δεδομένου ότι αυτές δρουν πάντα για λογαριασμό Μου και εκτελούν το θέλημά Μου. Γι' αυτό και οι άνθρωποι θα έπρεπε να αρκούνται στο γεγονός ότι ο κόσμος των φωτεινών πνευμάτων τους καθοδηγεί και μεριμνά για αυτούς. Εάν όμως επιχειρήσουν να αποκτήσουν μία άμεση σύνδεση με τις φωτεινές οντότητες με την πρόθεση να πάρουν απαντήσεις που θα αυξήσουν τις πνευματικές τους γνώσεις, τότε αυτές θα τους συμβουλέψουν να συνδεθούν πρώτα πολύ στενά μαζί Μου και ύστερα να Με παρακαλέσουν να λάβουν συνειδητά την απάντηση Μου. Και μόνο αφού προηγηθεί η σύνδεση μαζί Μου και η παράκληση να τους δώσω την αλήθεια, θα έχουν τη δυνατότητα να διδαχτούν από τους εργάτες Μου που μεσολαβούν για να μεταβιβαστεί το φως, που και πάλι θα δρουν κατ' εντολή Μου.

Και τότε πάλι θα είναι το Πνεύμα Μου που θα μιλά στους ανθρώπους αυτούς. Με άλλα λόγια, δεν θα ακούν με τα φυσικά τους αυτιά τις διδασκαλίες ή τα μηνύματα από το φωτεινό βασίλειο, αλλά είναι το Προαιώνιο Πνεύμα του Πατέρα τους που επικοινωνεί με τον πνευματικό σπινθήρα στον εσωτερικό τους άνθρωπο. Άρα είναι αδιάφορο αν αυτό γίνεται απευθείας ή μέσω των φορέων του φωτός. Γιατί και αυτοί είναι απλά πνευματικά όργανά Μου, μέσω των οποίων ενεργώ για να μπορώ να τους κάνω συν τοις άλλοις και με αυτό τον τρόπο ευτυχισμένους. Σε κάθε περίπτωση είναι το πνευματικό αντί του ανθρώπου που ακούει και, εάν είναι θέληση Μου, αυτός θα μπορεί επίσης να καταγράψει όσα του κάνω γνωστά.

Όμως το ότι αυτή η πολύ απλή διαδικασία της ενέργειας τον Πνεύματος Μου στον εσωτερικό άνθρωπο δεν κατανοείται πια σωστά και επιπλέον το ότι για να τη μιμηθούν οι άνθρωποι καταφεύγουν σε αλύτρωτα πνεύματα του άλλου κόσμου οφείλεται στην επίδραση του αντιπάλου Μου. Διότι αυτός θέλει να εμποδίσει καθετί που μπορεί να οδηγήσει τον άνθρωπο να αναγνωρίσει ένα Θεό και Δημιουργό, καθώς αυτή είναι η απαραίτητη προϋπόθεση για να μπορεί να επιστρέψει σε Μένα, να Με αγαπήσει και να θέσει τη βούληση του κάτω από τη δική Μου.

Οι συνδέσεις με τον κόσμο των ανώριμων πνευμάτων αντίθετα δεν μπορούν ποτέ να οδηγήσουν στο φως ούτε αποφέρουν καμία ευλογία και πρόοδο, απεναντίας μάλιστα ενισχύουν ακόμη περισσότερο την πλάνη στον κόσμο. Και αυτός είναι ο λόγος που σας δίνεται επανειλημμένα η προειδοποίηση να μην παραδίδετε σε εκείνες τις δυνάμεις που σας εκμεταλλεύονται και κάνουν κατάχρηση της βούλησης σας.

Χρειάζεται να έχει κάποιος πολύ μεγάλη σοβαρότητα, πολύ ταπεινή καρδιά και γνήσιο πόθο να βρίσκεται στην αλήθεια για να επιλεγεί να λάβει από το πνευματικό βασίλειο αποκαλύψεις που πηγάζουν από Μένα τον Ίδιο. Τότε όμως μπορείτε και να είσατε βέβαιοι ότι σας δίνεται η πιο αγνή αλήθεια, την οποία μπορείτε επίσης να μεταδώσετε ανεπιφύλακτα σε άλλους αναζητητές της αλήθειας, όπως είναι το θέλημά Μου».

Συνοψίζοντας, η μόνη αξιόπιστη μέθοδος για να βρει κάποιος την αρχή του νήματος στο λαβύρινθο των διδασκαλιών και θεωριών απέναντι στις οποίες οφείλει να πάρει θέση, είναι να ακολουθήσει τα παρακάτω σημεία:

- Να εντείνει την προσευχή και το διαλογισμό ως μέρος της προσευχής του με την παράκληση στον Ιησού Χριστό να τον βοηθήσει να δει φως. Παράλληλα είναι απαραίτητο να ασκείται στην υπομονή, μια που η απάντηση δεν έρχεται πάντοτε αμέσως.
- Να ελέγχει σε βάθος το περιεχόμενο της υπό κρίση διδασκαλίας αντιπαραβάλλοντάς το με τη Βίβλο και τις νέες αποκαλύψεις του Θεού.

- Εάν δεν παίρνει μια ξεκάθαρη απάντηση να κρατήσει μία ουδέτερη στάση μέχρι που να αποκτήσει βεβαιότητα για το ποιόν και την προέλευση του υλικού που ελέγχει.

Πώς εξηγείται το φαινόμενο της γλωσσολαλίας

Σε στενή συνάρτηση με τα προηγούμενα είναι και το φαινόμενο της γλωσσολαλίας. Η γλωσσολαλία δεν έχει ουσιαστικά κατανοηθεί σωστά και έχει δώσει λαβή για τους πιο απίθανους ισχυρισμούς και παρανοήσεις. Αυτό οφείλεται στην άγνοια των ανθρώπων για το τι σημαίνει και πώς εκδηλώνεται η ενέργεια του Πνεύματος του Θεού μέσα στον άνθρωπο που πιστεύει, μία άγνοια που οδήγησε σε πολλές παρερμηνείες. Διότι πολλοί για να στηρίξουν την άποψή τους επικαλούνται μεν τη Γραφή, αλλά χωρίς κατανόηση του πνευματικού νοήματος του περιεχομένου της. Αυτό αφορά κατά κύριο λόγο τις διάφορες πεντηκοστιανές εκκλησίες στις οποίες η γλωσσολαλία παίζει ένα πολύ βασικό ρόλο. Όμως και εδώ η ερμηνεία που έχει δοθεί σε αυτή την πράγματι μυστηριακή έννοια είναι απλά μια υποθετική εξήγηση που έδωσε ο άνθρωπος νους.

Μια ακριβή διαλεύκανση αυτού του θέματος δεν μπορεί να δώσει ωστόσο ο άνθρωπος, παρά μόνο ο Θεός, όπως έγινε με τις αποκαλύψεις προς την Μπέρτα Ντούντε. Υπάρχει συγκεκριμένα μία σειρά καταγραφών της μυστικίστριας αυτής όπου εξηγείται με απλό τρόπο, γιατί η γλωσσολαλία ήταν απαραίτητη στα πρώτα χρόνια του χριστιανισμού -ένα στοιχείο που έχει ιδιαίτερη σημασία και πάλι στην εποχή της παγκοσμιοποίησης- και σε τι διαφέρει από τη συνήθη ομιλία:

«Σας έχω δώσει ήδη μία απλή εξήγηση για το χάρισμα αυτό, ότι είναι ένα ξεχωριστό σημάδι μίας πολύ βαθιάς σχέσης μαζί Μου· αυτό σημαίνει ότι μιλά μέσω ενός ανθρώπου την ώρα που απευθύνει το λόγο σε ένα πολυεθνικό πλήθος και όλοι τους τον ακούν στη μητρική τους γλώσσα. Για την ακρίβεια όμως, ο καθένας απλά νομίζει ότι του μιλάει στη δική του γλώσσα. Το χάρισμα αυτό είναι ένα ολοφάνερο σημάδι της ενέργειάς Μου, όπως είχε γίνει κατά την έκχυση του Πνεύματος πάνω από τους μαθητές Μου, όπου όλοι οι παρόντες τους καταλάβαιναν στη μητρική τους γλώσσα. Συνεπώς, αυτό σημαίνει ότι ο επιφοιτισμένος μιλά σε ξένες γλώσσες και όχι ότι αερολογεί σε μία ακατανόητη για σας γλώσσα και νομίζει για αυτό το λόγο ότι είναι πλημμυρισμένος με το Πνεύμα Μου. Μία τέτοια αντίληψη αποτελεί πλήρη διαστρέβλωση της Γραφής...

Σας ρωτώ λοιπόν, για ποιο λόγο άραγε θα σας μιλούσα σε μία γλώσσα που δεν καταλαβαίνετε; Λάθος καταλαβαίνετε τα λόγια της Γραφής, στο μέτρο που μπορεί να πει κανείς ότι είναι δικός Μου Λόγος, δεδομένου ότι έχουν επίσης παρεισφρύσει λάθη και στις επιστολές που έχουν συναφθεί στο Ευαγγέλιο Μου. Συγκεκριμένα, έχουν προστεθεί λόγια που δεν ήταν δικά Μου, τα οποία εσείς επιπρόσθετα τα ερμηνεύετε λανθασμένα και έτσι δεν βγαίνετε ποτέ από την πλάνη σας».

Σύμφωνα με τα παραπάνω επομένως στη γλωσσολαλία δεν χρειάζονται διερμηνείς ή ερμηνευτές των λόγων, όπως λανθασμένα γράφεται στην επιστολή προς τους Κορινθίους Α' 12,10-14,5 -14,26- 28, γιατί στην ίδια αποκάλυψη στην Ντούντε λέγεται παρακάτω:

«Όποιος πιστεύει ότι είναι τόσο πλημμυρισμένος με το Πνεύμα Μου ώστε να μιλά σε ξένες γλώσσες, θα πρέπει να μπορεί και να τις μεταφράσει (σ.σ. Προς Κορινθίους Α' 14, 13) και μάλιστα πνευματικά και αληθινά, διότι η δική Μου θέληση δεν είναι να κυριαρχεί στους ανθρώπους πνευματική σύγχυση, αλλά αντίθετα πνευματική διαύγεια».

Από την άλλη πλευρά είναι σωστά τα σημεία 14, 7-11 και 14, 15-16 της ίδιας κορινθιακής επιστολής που επισημαίνουν ότι όποιος γλωσσολαλεί πρέπει να μιλά, αλλά και να προσεύχεται και να ψέλνει, κατανοητά. Για αυτό άλλωστε υπογραμμίζει

ο Απόστολος στο 14, 19 της ίδιας επιστολής: «Αλλά στην εκκλησία προτιμώ να λέω πέντε λόγια κατανοητά για να καθοδηγήσω και άλλους στην πίστη, παρά μύρια λόγια που κανείς δεν θα τα καταλάβει».

Εκτός αυτού είναι λάθος να υποστηρίζεται ότι η γλωσσολαλία είναι κατά κάποιο τρόπο προνόμιο των πεντηκοστιανών εκκλησιών, καθώς παρακάτω στο 14,22 χωρίο της επιστολής λέγεται: «Η γλωσσολαλία είναι ένα σημείο που προορίζεται όχι για τους πιστούς, αλλά για τους απίστευτους».

Συμπληρωματικές εξηγήσεις στην Μπέρτα Ντούντε διευκρινίζουν: *«Με αυτόν τον τρόπο το Πνεύμα Μου ενεργεί μόνον όταν είναι αναγκαίο, δηλαδή όπου είναι συγκεντρωμένοι άνθρωποι διαφόρων εθνικοτήτων με την επιθυμία να ακούσουν το Λόγο Μου και επίσης υπάρχει κάποιος εμπορούμενος από το Πνεύμα Μου, ο οποίος ωθούμενος από την αγάπη του να τους βοηθήσει, τους μιλάει για την αγάπη, τη δύναμη και τη σοφία Μου, ώστε να Με γνωρίσουν και να ακούσουν το χαρμόσυνο μήνυμά Μου. Σε αυτή την περίπτωση παρ' όλο που εκείνος θα μιλάει στη δική του γλώσσα, θα τον καταλαβαίνουν όλοι, γιατί ο καθένας θα τον ακούει στη μητρική του γλώσσα. Η ενέργεια του Πνεύματος Μου είναι τότε τόσο ολοφάνερη, ώστε κανείς δεν μπορεί να την αμφισβητήσει και εντούτοις, ένας που δεν πιστεύει ιδιαίτερα βαθιά, νομίζει ότι μίλησαν στη δική του γλώσσα και για αυτό δεν είναι εξαναγκασμένος να πιστέψει. Αλλά για τον αφυπνισμένο πνευματικά αποτελεί μια εμφανή απόδειξη της παρουσίας του Πνεύματος Μου, η οποία βέβαια προϋποθέτει μια ισχυρότατη πίστη και μια εντελώς ανιδιοτελή αγάπη».*

Πώς είναι δυνατό ωστόσο να μιλά ένας μόνο ομιλητής, μα να τον ακούν πολλοί ακροατές από διάφορες εθνικότητες στη μητρική τους γλώσσα; Οι προϋποθέσεις είναι δύο, πρώτον να έχει λάβει ο ομιλητής το χάρισμα της γλωσσολαλίας, και δεύτερον να συντρέχει λόγος για κάτι τέτοιο, δηλαδή ότι υπάρχει η επιθυμία να ακουστεί ο Θεός Λόγος, αλλά εξαιτίας της πολυγλωσσίας να μην μπορούν όλοι να καταλάβουν τον ομιλητή.

Ως εκ τούτου είναι λάθος η πρακτική σε ορισμένες πεντηκοστιανές εκκλησίες όπου τα μέλη τους προσπαθούν να γλωσσολαλήσουν, παρ' όλο που στην πραγματικότητα μιλούν όλοι την ίδια γλώσσα. Το αποτέλεσμα είναι ότι οι μεν μιλούν ακατανόητα ενώ οι δε επιχειρούν να ερμηνεύσουν τα ανερμήνευτα.

Για να καταλάβουν ακροατές διαφόρων εθνικοτήτων τον ομιλητή συμβαίνει το εξής: τα ηχητικά κύματα, πριν τα συλλάβει το αυτί, εισχωρούν στην καρδιά, όπου μεταφράζονται στη μητρική γλώσσα του καθενός και έτσι κατανοητά τα λεγόμενα φτάνουν πλέον στα όργανα της ακοής του.

Κανονικά οι ακροατές δεν θα έπρεπε να καταλαβαίνουν τον ομιλητή, όμως η αγάπη του, που του εξασφάλισε αυτό το χάρισμα του Πνεύματος, κατά κάποιον τρόπο τους αντιπροσωπεύει, με αποτέλεσμα να ανοίγεται η πνευματική τους ακοή. Με άλλα λόγια, τα λεγόμενα υφίστανται μία μεταμόρφωση χάρη στη θεϊκή δύναμη που αναβλύζει από το φωτισμένο άνθρωπο. Οι ίδιοι οι ακροατές δεν είναι άξιοι για αυτό το δώρο, γιατί αλλιώς θα είχαν από μόνοι τους τη χάρη να ακούν το θείο Λόγο. Αλλά ο Θεός δέχεται την αγάπη του ομιλητή αναπληρωματικά στη θέση εκείνης που οφείλουν κανονικά να έχουν οι συνάνθρωποι του.

Επομένως το αληθινό νόημα της γλωσσολαλίας δεν είναι να έχει κάποιος το χάρισμα αυτό ως αυτοσκοπό, αλλά ως μέσο για την επίτευξη του σκοπού- έτσι λειτουργεί παρόμοια όπως η προσευχή που γίνεται για λογαριασμό συνανθρώπων ή ανθρώπων που έχουν περάσει στον άλλο κόσμο που οι ίδιοι δεν πιστεύουν ή όχι αρκετά βαθιά.

Ο κάθε άνθρωπος θα μπορούσε να ακούει τον Θεό να μιλά στην καρδιά του, διδάσκει μία άλλη μετάδοση στην Μπέρτα Ντούντε στις 20.7.1963:

«Όπως μιλούσα στην αρχή στα όντα που είχαν εκπηγάσει από μέσα Μου για να τους αποκαλυφτώ ως Δημιουργός και Πατέρας τους, έτσι μιλώ και σήμερα σε σας τους ανθρώπους, που είσαστε τα ίδια εκείνα όντα.

Το φως της γνώσης που κατείχατε αρχικά γιατί ήσασταν τέλεια δημιουργημένοι δεν το έχετε τώρα πια ως άνθρωποι, για το λόγο ότι κάποτε αποκοπήκατε με τη θέληση σας από Μένα και έτσι περάσατε από την κατάσταση του φωτός σε εκείνη του σκότους. Όμως δεν είσαστε ευτυχημένοι στο σκοτάδι και για να σας βοηθήσω να ξαναβρείτε τη μακαριότητα πρέπει να σας ανάψω πάλι ένα φως. Για αυτό είναι ανάγκη να σας μιλήσω και πρώτα από όλα να σας κάνω γνωστή τη βούληση Μου ώστε να συμβαδίζετε με αυτήν τώρα που είσαστε άνθρωποι. Γιατί το ζητούμενο είναι να ενταχθείτε πάλι στο νόμο της αιώνιας Τάξης. Και αυτό θα γίνει με το να ζείτε σε αρμονία με τη βούληση Μου που απαιτεί από σας να εφαρμόζετε, τις εντολές της αγάπης.

Επειδή στην αρχή της γήινης ζωής σας δεν έχετε καμία επίγνωση, είναι απαραίτητο να διδαχθείτε για το λόγο και τον απώτερο σκοπό της ζωής αυτής. Επειδή είναι ανάγκη όμως να μάθετε ολόκληρη την αλήθεια σχετικά, γι' αυτό σας μιλώ Εγώ ο Ίδιος. Και έτσι Εγώ, το προαιώνιο Πνεύμα του Πατέρα σας μιλώ μέσα στον πνευματικό σπινθήρα που αναπαύεται στο εσωτερικό σας και αυτός μεταφέρει το Λόγο Μου στη νοημοσύνη σας για να τον σκεφθείτε. Τότε είτε συμμορφώνεστε με τη δική Μου βούληση ή της προβάλλετε εκ νέου αντίσταση όπως και πριν.

Στην αρχή το γεγονός ότι σας μιλούσα σας έκανε ευδαίμονες, επειδή αναγνωρίζατε την αγάπη Μου για σας που εκφραζόταν συνεχώς μέσω του Λόγου. Αλλά από τη στιγμή που δεν μπορούσατε να ακούσετε πια το Λόγο Μου διότι κλειστήκατε στον εαυτό σας αρνούμενοι την αγάπη που σας έδινε, χάσατε ταυτόχρονα κάθε γνώση που είχατε, μείνατε χωρίς φως και δύναμη και για αυτό γίνατε δυστυχημένοι. Εάν όμως ως άνθρωποι ανοίγεστε πάλι συνειδητά στην ακτινοβολία της αγάπης Μου, τότε μαθαίνετε για τη βούληση Μου και το μόνο που χρειάζεται είναι να την ακολουθήσετε στην πράξη, για να σας μιλήσω μέσα από το σπινθήρα πνεύματος που κρύβεται ενδόμυχα. Και τότε μπορείτε να λάβετε μέσω του Λόγου Μου μία γνώση που θα σας κάνει ευτυχημένους γιατί εισέρχεστε πάλι στην κατάσταση του φωτός.

Ο Λόγος Μου θα ηχεί πάντοτε στο εσωτερικό σας, φτάνει να το επιτρέψει η δική σας η θέληση, δεδομένου ότι από τη δική Μου την πλευρά ο δεσμός ανάμεσα μας παραμένει αιώνια. Εσείς μόνο μπορείτε να τον διακόψετε αυτόβουλα με το να απομακρυνθείτε συνειδητά από Μένα. Επομένως εξαρτάται από σας τους ίδιους το εάν Με αφήνετε να σας μιλήσω. Τη δυνατότητα ωστόσο να Με ακούσει την έχει ο καθένας και θα όφειλε να την εκμεταλλευτεί, γιατί μαζί με το Λόγο Μου του παρέχεται ταυτόχρονα δύναμη για την πορεία του στη Γη, ώστε να την διαμορφώνει σύμφωνα με τη θέληση Μου. Η μεγάλη απόσταση που σας χωρίζει από Μένα την οποία επιδιώξατε μοναχοί σας με την ελεύθερη θέληση σας, έγινε η αιτία να χάσετε τη γνώση και συνάμα την κατανόηση για το γεγονός ότι μπορείτε κι εσείς οι ίδιοι να επικοινωνείτε απευθείας με τον Θεό και Πατέρα σας γι' αυτό δεν γνωρίζετε ότι μπορείτε να κάνετε διάλογο μαζί Του, ότι απαντά στις ερωτήσεις σας και ότι μπορείτε να Του εκθέσετε τις σκέψεις σας και να συνομιλήσετε μαζί Του οποιαδήποτε ώρα.

Όταν σας το πει αυτό κάποιος όμως δεν το πιστεύετε και τον περιγελάτε ως φαντασιόπληκτο, και έτσι από μόνοι σας χάνετε τη δύναμη που σας εξασφαλίζει κάθε προσφορά του Λόγου Μου. Μόνο εάν κάνετε σεις οι ίδιοι μία προσπάθεια και μετά από μία μύχια προσευχή αφουγκραστείτε σιωπηλοί στο εσωτερικό σας, τότε η φωνή θα ηχήσει σιγανά στα βάθη της καρδιάς σας και τότε ένα αίσθημα ευτυχίας θα σας κατακλύσει. Γιατί εκείνη την ώρα σάς αγγίζει η πατρική αγάπη Μου που θέλει να σας

αποκαλυφθεί για να κερδίσει επίσης και τη δική σας αγάπη. Αλλά λίγοι μόνο κάνουν αυτή τη δοκιμή, λίγοι μόνο επιθυμούν να τους μιλήσω, γιατί λίγοι μόνο το πιστεύουν ότι κατέρχομαι Εγώ ο Ίδιος στους ανθρώπους για να τους αποδείξω εκ νέου τον άμεσο δεσμό που μας συνδέει, επειδή είναι ανάγκη να αναγνωρίσουν ότι είμαι ο Θεός και Πατέρας τους, ο οποίος είναι ύψιστος τέλειος και θέλει να οδηγήσει επίσης και τα παιδιά του στην τελειότητα. Τη γνώση όμως αυτή τού ότι σας αποκαλύπτομαι άμεσα πρέπει κανείς να τη δεχτεί με πίστη, δεδομένου ότι λειτουργεί μόνο όταν ο ίδιος ζει με αγάπη και χάρη στην αγάπη του έχει καταλήξει να πιστέψει ότι πράγματι ο Πατέρας μιλά στο παιδί του. Τότε μόνο θα μπορεί να αναγνωρίσει ότι τα λεγόμενά Μου είναι αλήθεια και τότε μόνο θα τα αξιοποιήσει η ψυχή του σωστά και θα προωθηθεί στην εξέλιξή της.

Θα πρέπει όμως να αναλογιστείτε σεις οι άνθρωποι ότι το να σας μιλά ο προαιώνιος Πατέρας σας είναι σε κάθε περίπτωση πολύ πιο αξιοπίστευτο από να σιωπά τελείως, διότι η πρωταρχική ουσία Μου είναι η αγάπη και από αυτήν προήλθατε κι εσείς. Η δε αγάπη αναζητεί μόνιμα να συνδεθεί με ό,τι γεννήθηκε από την ίδια. Γι' αυτό άλλωστε είναι πιο πιστευτό ότι ακούγεται ο Λόγος Μου, παρά ότι τηρώ άκρα σιωπή και δεν αποκαλύπτομαι ποτέ ως στοργικός Πατέρας στα πλάσματά Μου. Γιατί θα έπρεπε να αμφιβάλετε και για την τελειότητά Μου εάν δεν συμπονούσα όλα τα πλάσματά Μου που πλανώνται στο σκοτάδι. Και τη συμπόνια αυτή σας την εκφράζω με το να στέλνω ένα φως για να φωτίσει μεσ' στο σκοτάδι. Το φως δε αυτό είναι ο Λόγος Μου που σας χορηγείται από τα ύψη, είναι η ακτινοβολία της αγάπης Μου που ζητάει αποκλειστικά και μόνο μία ανοικτή καρδιά για να μπορεί να ενεργήσει στο εσωτερικό σας».

Η άγνοια σε σχέση με το γεγονός ότι κάθε άνθρωπος μπορεί να συλλάβει στην καρδιά του το Λόγο του Θεού δεν είναι μόνο ένα σύγχρονο φαινόμενο. Αυτή η μυστηριακή γνώση είχε χαθεί για τους περισσότερους ήδη στην εποχή του Ιησού, όπως φαίνεται από την παρακάτω αποκάλυψη στην Ντούντε:

«Ο Ίδιος ο Λόγος πήρε σάρκα για να κάνει τους ανθρώπους να Τον ακούσουν. Γιατί δεν γνώριζαν πια τίποτα για το μυστήριο της αιώνιας Αγάπης, του προαιώνιου Πνεύματος του Πατέρα, που ο Λόγος Του αποτελεί το σύνδεσμο με τους ανθρώπους... Δεν ήξεραν πλέον για τη δύναμη του Λόγου Του, η οποία προσελκύει τα πάντα κοντά της, όταν μπορέσει να ενεργήσει μέσα σ' έναν άνθρωπο· δεν ήξεραν πως ο καθένας είναι ικανός να ακούσει μέσα του τον ίδιο το θείο Λόγο, εάν μεταμορφωθεί σε μία ύπαρξη αγάπης ζώντας σε αρμονία με το Θέλημα του Θεού, ώστε να μπορεί να δεχτεί μέσα του την ίδια τη Θεία Αγάπη...

Και γι' αυτό το λόγο ήρθε ο Ίδιος ο Θεός στη γη για να τους φέρει πάλι εκείνη τη Γνώση, η οποία θα λύτρωνε τους ανθρώπους από το σκοτάδι στο οποίο ζούσαν... Αλλά οι άνθρωποι δεν Τον αναγνώρισαν, Με καταδίωξαν σαν άνθρωπο, ενώ έκρυβα μέσα Μου τον Θεό...»

Το ότι ο Ιησούς διώχτηκε και σταυρώθηκε από τους διώκτες του είναι γνωστό. Όμως η άγνοια σχετικά με την ύπαρξη του εσωτερικού Λόγου οδήγησε επανειλημμένα σε διώξεις πολλών ανθρώπων που ήταν αφυπνισμένοι από τον Θεό, όπως μαρτυρεί η ιστορία, και μπορεί και στη σημερινή εποχή να οδηγήσει πάλι σε διώξεις των «εκλεκτών του». Και συγκεκριμένα τέτοιες διώξεις θα προέρχονται και πάλι εν μέρει από εκείνους που ακριβώς λόγω αυτής της άγνοιας θεωρούν ότι για να υπερασπιστούν τη Γραφή πρέπει να απορρίψουν κάθε νεότερη αποκάλυψη στιγματίζοντάς την ως αντίθετη ή σατανική.

Τηρώντας μία αρνητική ή και επιθετική στάση απέναντι σε καθετί άγνωστο οι σύγχρονοι Σαύλοι δεν σκέφτονται ότι όπως κάποτε προσπάθησαν να εξαλείψουν τη φυσική παρουσία του Ιησού, μπορεί να προσπαθούν σήμερα να εξαλείψουν την πνευματική του παρουσία, αν και αυτό συνήθως γίνεται ασυνείδητα και όχι εσκεμμένα, αλλά από κοντόφθαλμη, φανατική προσήλωση στη Γραφή. Το παράδοξο είναι

ότι ο ίδιος ο Ιησούς υποσχέθηκε να μείνει κοντά στους ανθρώπους με το πνεύμα του έως το τέλος του κόσμου, αλλά η μόνη δυνατότητα που του αναγνωρίζουν οι περισσότεροι πιστοί του είναι να τους μιλά μόνο μέσω της διδασκαλίας του όπως είχε δοθεί στο παρελθόν, όπου μεταξύ άλλων οι ανάγκες και τα χαρακτηριστικά της τότε εποχής ήταν διαφορετικά.

Επιπλέον, εδώ και αιώνες ο λόγος της χριστικής διδασκαλίας φιλτράρεται, χρωματίζεται ή αλλοιώνεται ανάλογα με το πώς τον καταλαβαίνουν κήρυκες και δάσκαλοι που τις περισσότερες φορές δεν είναι φωτισμένοι. Γι' αυτό δεν καταλαβαίνουν ότι η άρνηση του Λόγου αποτελεί στην ουσία ασυνείδητη άρνηση του Ιησού Χριστού.

Ασφαλώς αυτό που διακρίνει το Σαύλο εκείνης της εποχής από ένα της σημερινής είναι ότι ο πρώτος επεδίωκε να εξαλείψει τη χριστιανική πίστη και γι' αυτό καταδίωκε με πάθος τους οπαδούς του Χριστού, ενώ ο σημερινός δεν συνειδητοποιεί ότι συμμετέχει στη δίωξη του χριστικού πνεύματος. Το κοινό χαρακτηριστικό και των δύο ωστόσο, είναι το ότι αμφότεροι θεωρούν ότι έχουν την αποστολή να υπερασπιστούν την καθαρότητα των Γραφών και της πίστης. Έτσι αυτοί οι σημερινοί νομοδιδάσκαλοι και φονταμενταλιστές της Βίβλου αισθάνονται ως σφραγιδοφύλακες του Θείου Λόγου και ότι δικαιούνται να καταδικάζουν οποιαδήποτε μεταβιβλική αποκάλυψη.

Αλλά και η ίδια η Αγία Γραφή μιλά για πνευματικά χαρίσματα και ένα τέτοιο χάρισμα είναι η δυνατότητα να συλλαμβάνεται εσωτερικά ο Λόγος του Θεού, αν όχι μάλιστα το μεγαλύτερο από όλα, δεδομένου ότι αποτελεί επιπλέον μία πολύ τελειότερη μορφή σύλληψης από εκείνη που περνά από το νου, τα μάτια και τα αυτιά.

Γι' αυτό ακριβώς το λόγο έλεγε ο Ιησούς στους μαθητές του: «Σας βεβαιώνω ότι ουρανός και γη θα πάνου να υπάρχουν τα λόγια μου όμως ποτέ» (Ματθαίος 24, 35. Μάρκος 13, 31. Λουκάς 21, 33). Και σίγουρα δεν εννοούσε μόνο τα λόγια που είπε στη διάρκεια της παρουσίας του στη Γη αλλά και κάθε άλλη διδασκαλία από το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον, καθόσον ο θείος Λόγος είναι αχρονικός, όπως ο Θεός. Όσοι επομένως θέλουν να περιορίσουν χρονικά την έκφραση του Λόγου αποδεικνύουν ουσιαστικά τη δική τους ανωριμότητα, αφού ο χρονικός περιορισμός είναι δείγμα ατέλειας, αλλά, όπως λέει ο Ιησούς, «Πρέπει να είσαστε τέλειοι όπως ο Πατέρας σας στους Ουρανούς!» (Κατά Ματθαίο 5, 48).

Ο χαμένος Λόγος και η λανθασμένη αντίληψη ότι για τη λύτρωση αρκεί το χριστιανικό βάπτισμα

Από τα προηγούμενα ελπίζουμε να έγινε σαφές ότι οι άνθρωποι έχουν χάσει την ικανότητα εσωτερικής επικοινωνίας με τον Θεό την οποία είχαν όταν πρωτοδημιουργήθηκαν ως πνεύματα. Την ικανότητα αυτή σύλληψης του Λόγου οφείλουν να την ξαναποκτήσουν και όχι μόνο μέσω της Βίβλου ή των νέων αποκαλύψεων, αλλά και ως ευκρινή ήχο μέσα στην ίδια την καρδιά τους, όπως γίνονταν κάποτε με τα αρχέγονα πνεύματα πριν την πτώση τους.

Μια πιο εκτεταμένη αναφορά στο θέμα της πτώσης θα γίνει πιο κάτω, όμως στο σημείο αυτό αρκεί να ειπωθεί ότι όσο προχωρεί ο άνθρωπος στη διαδικασία της αναγέννησης του πνεύματος του, τόσο αυξάνονται τα χαρίσματα που του χορηγεί το Άγιο Πνεύμα -ανάλογα βέβαια με τις εκάστοτε ανάγκες του θεϊκού σχεδίου- με αποκορύφωση το χάρισμα του Λόγου που ακούγεται εσωτερικά.

Γι' αυτό ο Ιησούς δίδαξε ότι όποιος πιστεύει στο Λόγο του έχει την αιώνια ζωή, γιατί θα περάσει από την κατάσταση του θανάτου σε εκείνη της ζωής. Αυτό είναι ένα

θέμα στο οποίο εμβαθύνουν συχνά οι αποκαλύψεις στην Ντούντε, στη συνέχεια ένα μικρό απόσπασμα από τις 21.4.1956:

«Χωρίς το Λόγο του Θεού δεν είναι δυνατή εκείνη η διαδικασία μεταμόρφωσης που οδηγεί από το θάνατο στη ζωή. Θείος Λόγος δεν είναι μόνο η άμεση ομιλία Του ή η χορήγηση πνευματικών αγαθών. Υπάρχει εκτός αυτού η δυνατότητα να μιλούν στον άνθρωπο τα αισθήματά του ως μία ώθηση να ζει με αγάπη. Επίσης μπορεί ο Θεός να του μιλά μέσα από μια ορισμένη αίσθηση που του μεταδίδει. Οπωσδήποτε όμως για να γίνει η μεταμόρφωση του νεκρού ανθρώπου, ώστε να επανέλθει στη ζωή, είναι αναγκαίο να δεχτεί την ακτινοβολία της θείκης Αγάπης. Ο Λόγος του Θεού είναι απαραίτητος και επιπλέον μεταφέρει στον άνθρωπο το θέλημά Του το οποίο πρέπει να υπακούσει, εάν θέλει να περάσει από το θάνατο στη ζωή. Αυτό που θέλει ο Θεός από τον καθένα είναι αγάπη για τον Ίδιο και για το συνάνθρωπο του. Η αγάπη είναι φως και δύναμη, η αγάπη είναι ζωή και όπου ενεργεί αυτή αναγκαστικά μεταβάλλεται η κατάσταση του θανάτου, αναγκαστικά ο άνθρωπος ωθείται να δράσει και η δραστηριότητα είναι απόδειξη ότι υπάρχει ζωή».

Συνήθως για όσους περιορίζονται στη Βίβλο και για τις εκκλησίες το λυτρωτικό σχέδιο του Θεού αρχίζει με τον Αδάμ, επειδή βασίζονται αποκλειστικά στις Γραφές. Οι νέες αποκαλύψεις ανάγουν το θεϊκό σχέδιο πολύ πιο πίσω και συγκεκριμένα στη δημιουργία των αρχέγονων πνευμάτων και την πτώση τους.

Εξαιτίας της απόκρουσης της θείκης αγάπης και εξαιτίας της αλαζονείας τους, πολλοί άγγελοι παρασύρθηκαν σε μία απύθμενη πτώση από το σύμπαν του πνεύματος σε εκείνο της ύλης. Η πτώση αυτή αποτελεί το μεγάλο, πρωταρχικό αμάρτημα, για το οποίο φέρει ο κάθε άνθρωπος, ως έκπτωτος άγγελος, την ατομική του ευθύνη. Η ενοχή αυτή υπήρξε η αιτία για την ενεργοποίηση ενός θεϊκού σχεδίου σωτηρίας που βρίσκεται σε εξέλιξη, με σκοπό την επαναφορά των μετανοημένων «άσωτων υιών» στην πνευματική τους πατρίδα.

Όποιος λαμβάνει γνώση του σχεδίου αυτού, όπως εκδιπλώνεται στις νέες αποκαλύψεις, αντιλαμβάνεται ότι δίνεται απάντηση σε όλα τα ανοικτά ερωτήματα που προβληματίζουν κάθε στοχαστή. Αντίθετα είναι φανερό ότι όποιος περιορίζει το θεϊκό σχέδιο στον Αδάμ και εξής, δεν μπορεί να απαντήσει ικανοποιητικά σε ερωτηματικά, όπως είναι ο σκοπός της δημιουργίας, η συλλογική ενοχή όλων των ανθρώπων για ένα προσωπικό αμάρτημα των πρωτόπλαστων, το μυστήριο του Ιησού Χριστού, το μυστήριο της ανθρώπινης ύπαρξης, οι αμέτρητες αντιθέσεις και «αδικίες» πάνω στη Γη και το μέλλον της Γης. Έτσι αναγκαστικά οι γνώσεις όποιου βασίζεται αποκλειστικά στις Γραφές είναι αποσπασματικές και ελλειμματικές.

Εάν κάποιον τον ξενίζει το γεγονός ότι η ανθρωπότητα σήμερα είναι ώριμη για να λάβει βαθύτερες αποκαλύψεις θα πρέπει να αναλογιστεί ότι και πριν δύο ή τρεις χιλιάδες χρόνια οι Διαθήκες αποτελούσαν επίσης νέες αποκαλύψεις για τους ανθρώπους, τις οποίες πάλι τις παραχωρούσε η θεία χάρη, παρ' όλο που δεν ήταν ούτε τότε άξιοι να τις λάβουν.

Είναι, πιστεύουμε, αρκετά εμφανές ποιος φέρει ευθύνη γι' αυτή την άγνοια, ο Θεός ή οι άνθρωποι που φορούσαν ανέκαθεν πνευματικές παρωπίδες και σήμερα ακόμη σκέφτονται όπως οι γραμματείς και οι Φαρισαίοι που τους στηλίτευε ο Χριστός με τα λόγια: «Εσείς μελετάτε με ζήλο τις Γραφές επειδή νομίζετε ότι εκεί θα βρείτε την αιώνια ζωή... Όμως τη φωνή του Πατέρα δεν την έχετε ποτέ ακούσει ούτε έχετε δει τη μορφή του και ο Λόγος του δεν κατοικεί μέσα στην καρδιά σας....» (Κατά Ιωάννη 5, 39-37-38).

Ο ίδιος ο Λόγος, στη σημερινή έκφρασή του, έχει ένα άλλο ύφος και μία πιο πολυδιάστατη προσέγγιση του θέματος. Ας δούμε τι υπαγορεύτηκε εσωτερικά στη σύγχρονη μυστικίστρια Μπέρτα Ντούντε στις 24.4.1956:

«Σε όσους αμφιβάλουν τους λέω αυτό: Προσπαθήστε παρ' όλα αυτά να ανακαλύψετε πώς προκύπτουν τέτοιες διδασκαλίες που μαρτυρούν βαθύτατη σοφία. Ψάξτε να βρείτε μία εξήγηση γι' αυτές, παραμένοντας όμως έντιμοι και ειλικρινείς απέναντι στη συνείδηση σας. Μην καταφύγετε σε εύκολες κενολογίες αλλά διαλογιστείτε με σοβαρότητα και υπευθυνότητα και εάν τα κάνετε όντως αυτά, τότε την Πηγή της γνώσης, την Πηγή του Λόγου που σας μεταδίδει βαθιές γνώσεις, αναγκαστικά θα την αναζητήσετε εκεί μόνο όπου μπορεί να πηγάζει η αλήθεια: σε Μένα, στον Θεό και προαιώνιο Δημιουργό σας, στην ίδια την Αιώνια Αλήθεια. Και θα μπορέσετε να κατασταλάξετε σε αυτό το συμπέρασμα, φτάνει να σας ενδιαφέρει σοβαρά να πορεύεστε σε δρόμους σωστούς. Με τη δική σας τη θέληση αποφασίζετε το εάν οι ιδέες σας είναι σωστές ή λάθος και με βάση αυτή τη θέληση σας κρίνω κι Εγώ».

Στη συνέχεια ακολουθεί άλλη μία αποκάλυψη που απευθύνεται ειδικά στους οπαδούς της αποκλειστικότητας της Βίβλου:

«Ανάμεσα σε εκείνους που δεν πιστεύουν καθόλου ότι μιλώ προσωπικά και άμεσα είναι όσοι στηρίζονται αποκλειστικά στη Γραφή και θεωρούν ότι με τα γραπτά κείμενα που άφησαν οι μαθητές Μου έκλεισαν οι αποκαλύψεις Μου στην ανθρωπότητα. Όμως τέτοιοι άνθρωποι μπορεί να έχουν μία πολύ ισχυρή πίστη και να δραστηριοποιούνται με εξαιρετική επιτυχία στην υπηρεσία Μου και για τη Βασιλεία Μου, επειδή αξιοποιούν τη δύναμη της πίστης για να λαμπρύνουν το Όνομά Μου. Γιατί με τη δυνατή τους πίστη Μου παρέχουν τη δυνατότητα να εκφράσω κι Εγώ χωρίς κανένα περιορισμό την ισχύ Μου μέσα τους και έτσι κερδίζουν πολλούς συνανθρώπους τους για Μένα και τη Βασιλεία Μου.

Οι πιστοί αυτοί ενεργούν με καλή πίστη και θεωρούν ότι πράττουν σωστά όταν απορρίπτουν κάθε άλλη διδασκαλία ή αποκάλυψη εκτός της Βίβλου που τους παρουσιάζεται.

Ο λόγος που δεν τις πιστεύουν είναι επειδή οι ίδιοι δεν έχουν αυτό το χάρισμα του εσωτερικού Λόγου αλλά ούτε μπορούν και να το έχουν όσο δεν πιστεύουν ότι Εγώ δεν παύω να αποκαλύπτω τον Εαυτό Μου στους ανθρώπους με το Λόγο Μου».

Πολλοί συνήγοροι της αποκλειστικότητας της Βίβλου που θεωρούν ότι ο ύψιστος Λόγος έπαψε μετά από αυτήν να αποκαλύπτεται στην ανθρωπότητα, για να στηρίξουν αυτή την άποψη επικαλούνται τους στίχους 18 & 19 από το 22^ο κεφάλαιο της Αποκάλυψης του Ιωάννη, όπου ο Θεός προειδοποιεί όσους θα ήθελαν να προσθέσουν ή να αφαιρέσουν κάτι από το κείμενο αυτό. Ο ισχυρισμός αυτός είναι λανθασμένος διότι, κατά πρώτον, η προειδοποίηση αφορά μόνο το ίδιο το κείμενο της Αποκάλυψης του Ιωάννη, δεδομένου ότι η Βίβλος με τη συγκροτημένη μορφή που έχει σήμερα ως συλλογή περισσότερων ιερών κειμένων δημιουργήθηκε μόλις μετά το 370 μ.Χ.

Εξυπακούεται βέβαια ότι δεν επιτρέπεται καμία αλλοίωση του θείου Λόγου, παλαιότερου ή νεότερου, αλλά αυτό ισχύει για αλλαγές που προέρχονται από τον ανθρώπινο νου και όχι από το Θείο Νου. Και προφανώς κανένας άνθρωπος δεν μπορεί να επιβάλει στον Θεό να σιωπήσει. Υπάρχει άλλωστε και η σχετική υπόσχεση στην Γραφή ότι άντρες και γυναίκες θα προφητεύσουν (Πράξεις Αποστόλων 2, 17).

Ένας κύριος λόγος λοιπόν για την εκ προοιμίου απόρριψη των νεότερων αποκαλύψεων είναι η αντίληψη ότι μέσω του Ιησού Χριστού έγινε η μεγαλύτερη αποκάλυψη του Θεού και ως εκ τούτου δεν μπορεί να υπάρξει μία μεταγενέστερη. Μία σειρά από επιχειρήματα αντίκεινται όμως σε αυτή την υπόθεση, ότι δηλαδή ο Χριστός δεν έχει πια τίποτα το σημαντικό να γνωστοποιήσει στους ανθρώπους.

Πρώτον, σύμφωνα με τα κεφάλαια 14-16 του Ιωάννη ο ίδιος ο Ιησούς είχε υποσχεθεί να στείλει τον **«Παράκλητο»** (το Άγιο Πνεύμα) στους μαθητές του, δηλαδή σε όλους τους ανθρώπους που τον βλέπουν σαν λυτρωτή τους και εφαρμόζουν τα λόγια του.

Όντως το Πνεύμα ήταν ζωντανά παρόν στους μαθητές και στις πρώτες χριστιανικές εκκλησίες αλλά και στη συνέχεια υπάρχουν αμέτρητες μαρτυρίες της θαυματουργικής παρουσίας του στους πιστούς. Όσο όμως προχωρούσε η επικράτηση του χριστιανισμού και ταυτόχρονα η εκκοσμίκευσή του, τόσο πιο σπάνιες γίνονταν οι ενέργειες του Αγίου Πνεύματος, μέχρι που σήμερα είναι σχεδόν ολοκληρωτικά άγνωστες. Και η πληθώρα ομολογιών, εκκλησιών και πνευματικών ρευμάτων αποδεικνύει ότι οι επικεφαλής τους αγνοούν τη χαρισματική ενέργειά του.

Ένας άλλος σημαντικός λόγος γιατί ο Θεός δεν παύει ποτέ να αποκαλύπτεται είναι ότι οι άνθρωποι **συνεχώς αλλοιώνουν το Λόγο του** εξαιτίας της προσθήκης ανθρώπινων στοιχείων ή εξαιτίας της αδυναμίας τους να τον κατανοήσουν σωστά. Ως συνέπεια λοιπόν πρέπει κατά καιρούς να καθαρίζεται από τις αλλογενείς προσμίξεις με τη βοήθεια θεόκλητων απεσταλμένων, γιατί μόνο η αλήθεια οδηγεί στην ελευθερία και στον υπέρτατο στόχο. Τέτοιοι «καθαριστές» ήταν πολλοί εμπνευσμένοι άνθρωποι, ανώνυμοι και επώνυμοι, εντός και εκτός των εκκλησιών, μεταξύ αυτών σχεδόν όλοι οι μυστικιστές με αποκορύφωμα τον Λόρμπερ και την Ντούντε στην νεότερη εποχή.

Ο τρίτος και σπουδαιότερος λόγος για τη σύγχρονη αποκάλυψη του θείου Λόγου έχει να κάνει με την πολύ ιδιαίτερη εποχή που διανύει η ανθρωπότητα. Συγκεκριμένα, όλες οι αποκάλυψεις, αλλά και όλες οι ενδείξεις, τόσο στο υλικό όσο και στο πνευματικό επίπεδο, δείχνουν ότι μία εξελικτική (στην ορολογία των νέων αποκάλυψεων «λυτρωτική») περίοδος της Γης λήγει, για να την διαδεχτεί μία νέα ανώτερη. Πρόκειται για τη γνωστή αν και παρεξηγημένη **«έσχατη εποχή»** που προφήτεψε ο Ιησούς Χριστός και σε λίγο ως πολύ αδρές γραμμές όλες σχεδόν οι θρησκείες. Η ιδιαιτερότητα αυτή της σύγχρονης εποχής είναι η πιο σημαντική παράμετρος που καθιστά απαραίτητες τις νέες αποκάλυψεις για να συνειδητοποιηθεί η ανθρωπότητα.

Ο θεϊκός Λόγος στη Βίβλο θα ήταν φυσικά υπεραρκετός για την καθοδήγηση και την τελειοποίηση των ανθρώπων, εάν αυτοί ζούσαν με αγάπη και εφαρμόζαν τη διδασκαλία του Χριστού. Όμως αντίθετα, όπως είχε ο ίδιος προφητέψει (Ματθ. 24, 12), η αγάπη ψυχραίνει διαρκώς πιο πολύ όσο περισσότερο πλησιάζει το τέλος. Αλλά αυτό το τέλος σίγουρα δεν θα είναι η «συντέλεια του κόσμου», αφού η αγάπη του Θεού δεν θα πάψει να δίνει στους ανθρώπους και στα φυλακισμένα στην ύλη πνευματικά στοιχεία δυνατότητες να εξελιχθούν και να λυτρωθούν.

Ως επακόλουθο της έλλειψης αγάπης και αλληλεγγύης μεταξύ των σύγχρονων ανθρώπων έχει χάσει τη βαρύτητα που είχε παλαιότερα στην ανθρώπινη συνείδηση η Βίβλος, αλλά και γενικότερα η πίστη. Ένα παρεπόμενο είναι ότι ο σημερινός μέσος άνθρωπος που δεν έχει συνήθως καμία σχέση με τη μεταφυσική, αδυνατεί να πιστέψει ζωντανά -όχι τυπικά, λόγω εκπαίδευσης, παράδοσης κ.λπ - ότι ήταν το θείο Πνεύμα που ενέργησε μέσα σε κάποια «δοχεία» της θείας χάριτος πριν 2000 περίπου χρόνια και τους ενέπνευσε να καταγράψουν μία θεόληπτη διδασκαλία. Έτσι ο Δημιουργός, δηλώνοντας τη ζωντανή παρουσία του με τις νέες αποκάλυψεις, φανερώνει επίσης ότι η επιφοίτηση ή έκχυση του Αγίου Πνεύματος δεν ήταν ένα μοναδικό και ανεπανάληπτο συμβάν στη σχέση του με την ανθρωπότητα.

Εκτός αυτού, το επικείμενο τέλος, που θα είναι σίγουρα επώδυνο για να μπορεί να γίνει το πέρασμα σε μία άλλη καλύτερη εποχή, καθιστά απαραίτητες νέες γνώσεις πνευματικής φύσης, καθόσον τους ανθρώπους τους απασχολούν ζωτικής σημασίας

ερωτήματα και διλήμματα που θα γίνονται συνεχώς πιο κρίσιμα όσο θα προχωρεί η τελευταία εποχή. Οι πρωτοφανείς συνθήκες που θα προκύψουν θα απαιτούν συνεχώς από το κάθε άτομο να παίρνει υπεύθυνα θέση τόσο στο υλικό όσο και στο πνευματικό επίπεδο εν είδει ενός πρώτου «χωρισμού των αμνών από τα ερίφια». Για το λόγο αυτό οι πρωτόγνωρες γνώσεις που φέρνουν οι νέες αποκαλύψεις στο γήινο πεδίο παρουσιάζοντας όλη την έκταση του θεϊκού σχεδίου για τη λύτρωση του ανθρώπινου είδους και την «αποκατάσταση των πάντων», κατά τον ορισμό του Ωριγένη, αποτελεί μία ανεκτίμητα μεγάλη χάρη, της οποίας κανένας δεν είναι αντάξιος. Γιατί η γνώση αυτή δίνει απόλυτη διαύγεια απαντώντας σε όλα τα πνευματικά ερωτήματα. Συνάμα βοηθά να συνειδητοποιήσει ο καθένας την τεράστια ευθύνη που φέρει για την ύπαρξή του, όχι μόνο στη διάρκεια της γήινης ζωής του και ιδιαίτερα στην τελευταία περίοδο που θα προηγηθεί του τέλους, αλλά σε όλες τις μελλοντικές αιωνιότητες.

Αναδύεται ωστόσο δικαιολογημένα η απορία **γιατί η τόσο ζωτικής σημασίας γνώση σχετικά με την αρχή και το απώτατο τέλος της δημιουργίας δεν ήταν από παλαιότερα ευρύτερα γνωστή στον κόσμο**, εκτός από τους λίγους θεοφώτιστους που κατάφεραν να μνηθούν σε αυτήν. Η απάντηση είναι ότι την εποχή του Ιησού Χριστού μία τέτοια γνώση δεν ήταν ούτε αναγκαία, ούτε εύπεπτη, αλλά ούτε και ωφέλιμη. Γιατί εάν θα είχε αποτελέσει μέρος της επίσημης διδασκαλίας θα μπορούσε να είχε λειτουργήσει εκβιαστικά επιβάλλοντας μία πίστη από φόβο παρά από ελεύθερη επιλογή.

Στο θέμα αυτό εμβαθύνουν πολλές αποκαλύψεις στην Ντούντε. Ας ακούσουμε τι έχει να πει η γνωστή ως «προφήτης της εποχής του τέλους»:

«...Μία ζωή με αγάπη είναι ανεξάρτητα η μόνη προϋπόθεση για να καταλάβει κάποιος μια βαθιά πνευματική γνώση και να απολαύσει την ευλογία της, γι' αυτό το μόνο που χρειαζόταν να δοθεί στις επερχόμενες γενεές ήταν η εντολή της αγάπης. Για το λόγο αυτό ανέθεσα στους μαθητές Μου να την καταγράψουν ώστε να διατηρηθεί έτσι όπως την δίδαξα Εγώ στη γη. Εκτός αυτού τα κείμενα που άφησαν κληρονομιά στην ανθρωπότητα οι μαθητές Μου παρουσίαζαν μία πορεία ζωής που όφειλε να γίνει παράδειγμα για όλους τους ανθρώπους όμως κατά τα άλλα τα κείμενα εκείνα δεν αποκαλύπτουν βαθύτερες σοφίες γιατί αυτό ήταν το θέλημά Μου.

Γιατί όποιος θα ήθελε χωρίς να έχει την αγάπη να αντλήσει τη γνώση από το Βιβλίο που βέβαια περιέχει το Λόγο Μου, δεν θα ήξερε πώς να την αξιοποιήσει, αφού η πνευματική γνώση είναι ένα φως που ανάβεται από την αγάπη. Για να μπορεί να φωτίσει με όλη του τη λάμψη πρέπει πρώτα να αφυπνιστεί το πνεύμα μέσα στον άνθρωπο και τότε τον φωτίζει από το εσωτερικό του.

Το να διδαχθεί κάποιος μία τέτοια γνώση σαν σχολική ή θεολογική διδασκαλία θα είχε αξία μόνο εάν θα μπορούσε να την ελέγξει και να εμβαθύνει στο περιεχόμενο της προκειμένου να την κάνει πνευματικό του κτήμα· τούτο όμως είναι δυνατό μόνο με τη βοήθεια του πνεύματος και για αυτό το λόγο είναι απαραίτητο να έχει αγάπη.

... Γιατί από την ώρα που δραστηριοποιείται το πνεύμα του μπορεί να λάβει τη γνώση χωρίς κανένα περιορισμό και έτσι ο καθένας καθορίζει από μόνος του το βαθμό της σοφίας που θέλει να κατέχει. Και τότε δεν χρειάζεται να την αντλήσει από τα βιβλία, παρά θα του δοθεί απευθείας από τον πνευματικό κόσμο. Αυτό ωστόσο μπορεί να το καταλάβει μονάχα εκείνος που έχει αφυπνίσει το πνεύμα στο εσωτερικό του, επειδή έχει εφαρμόσει την εντολή Μου για την αγάπη, αλλά ποτέ δεν πρόκειται να είναι κατανοητό για όσους ζουν τη ζωή τους άσκοπα χωρίς αγάπη και ζητούν να αποκτήσουν τη γνώση τους μόνο από τα βιβλία. Αυτή όμως είναι νεκρή μόνο γνώση, τη ζωή την δίνει μόνο το πνεύμα, την πλήρη κατανόηση την δίνει μόνο η αγάπη».

«Έχει χαθεί τελείως από την ανθρωπότητα η γνώση ότι ο Θεός μιλά πάντα στους ανθρώπους και ότι θα ήθελε συνεχώς να τους μιλά και ότι μάλιστα το να ακούει ο

άνθρωπος σε άμεση επικοινωνία το Λόγο του Θεού είναι αυτό που οφείλει να επιτύχει πάνω στη Γη. Αντ' αυτού όμως οι άνθρωποι δραπετεύουν μπροστά στην εκδήλωση της θεϊκής βούλησης με αυτή τη μορφή. Τους πλησιάζει ο Θεός με το Λόγο Του αλλά εκείνοι δεν Τον αναγνωρίζουν πια!»

Στους γνώστες της Καινής Διαθήκης το παραπάνω απόσπασμα από την Μπέρτα Ντούντε θα πρέπει να τους θυμίζει τη γνωστή ρήση από το Ευαγγέλιο του Ιωάννη (1, 10-11): «Ἦρθε στον τόπο το δικό του και οι δικοί του δεν τον δέχτηκαν....»

Έτσι επαναλαμβάνεται απαράλλακτα ένα φαινόμενο όπως πριν 2000 χρόνια, όπου εκείνοι ακριβώς που αισθάνονται ως θεματοφύλακες του Λόγου του Θεού, οι ίδιοι δεν τον αναγνωρίζουν όταν έρχονται σε επαφή μαζί του στη σύγχρονη έκφραση του. Κι αυτό γιατί αυτοπεριορίζονται θεωρώντας ότι ο Δημιουργός έχει ήδη εξαντλήσει όλα όσα θα είχε να πει στα δημιουργήματά του. Αυτός είναι ο λόγος που πολλοί τέτοιοι ζηλωτές κατατάσσουν κάθε μεταβιβλική αποκάλυψη στο χώρο του πνευματισμού, του αποκρυφισμού ή και του σατανισμού.

Στην Μπέρτα Ντούντε λέγεται χαρακτηριστικά ως απάντηση σε τέτοιους φόβους: *«Θέλετε να τα απορρίψετε όλα ως έργα σατανικών δυνάμεων, αλλά έτσι αναγνωρίζετε μεγαλύτερη ισχύ στη σατανική δύναμη από ό,τι στη θεϊκή και πρώτα από όλα αμφισβητείτε τη μεγάλη αγάπη του Θεού που θέλει να σώσει, όχι να καταδικάσει. Αυτή ακριβώς η εκτίμηση προδίδει τόσο εσάς τους ίδιους όσο και το πνεύμα σας, καθώς μαρτυρεί ότι έχετε ακόμη μεγάλη άγνοια. Γιατί διαφορετικά θα ήσασταν ικανοί να ξεχωρίσετε τη θεϊκή ενέργεια από τη σατανική επίδραση».*

Στο Ευαγγέλιο του Ιωάννη 18, 37 ο Ιησούς λέει στον Πιλάτο: «Οποιοσ είναι από την πλευρά της αλήθειας ακούει τη φωνή μου». Και στο ίδιο Ευαγγέλιο, χωρίο 10, 27 λέει πάλι: «Τα δικά μου τα πρόβατα αναγνωρίζουν τη φωνή μου, και εγώ τα αναγνωρίζω και με ακολουθούν». Για να αναγνωρίσει κάποιος τη φωνή του Θεού στη Βίβλο δεν χρειάζεται ιδιαίτερη επιφοίτηση. Το πρόβλημα αρχίζει από τη στιγμή που ο θεϊκός Λόγος του παρελθόντος γίνεται παρόν και ο μαθητής της χριστικής διδασκαλίας έρχεται σε επαφή με το σύγχρονο Λόγο. Τότε μόνο αποδεικνύει σε αυτή τη μικρή «κρίση», προάγγελο της μεγάλης, ότι αναγνωρίζει τη φωνή του Πατέρα του. Γιατί ο νέος Λόγος θα μιλήσει στην καρδιά εκείνου που έχει αγάπη, καθώς θα την ελκύσει αυτόματα με τη θεϊκή αγάπη που αποπνέει. Και η αγάπη βέβαια είναι υπερχρονική, ούτε γνωρίζει κανέναν άλλον περιορισμό.

Κατ' επέκταση, όταν κάποιος δεν αναγνωρίζει τη φωνή του Κυρίου του όπως εκφράζεται στη σύγχρονη εποχή, τότε δεν μπορεί να κατοικεί μέσα του ο Χριστός (Ιωάννης 14, 23), γιατί τη φωνή αυτή την αναγνωρίζει μόνο το υπερχρονικό χριστικό πνεύμα στην καρδιά ενός ανθρώπου. Όταν την πίστη την βιώνει κάποιος αποκλειστικά με το κεφάλι, θα νιώθει να τον ελκύει μόνο ό,τι έχει καταγράψει ο νους του, καθώς κάτι περισσότερο δεν μπορεί να αφομοιώσει. Σε αντίθεση, η καρδιά ή ακριβέστερα ο θεϊκός πυρήνας μέσα στην καρδιά, έχει απεριόριστη δυνατότητα αντίληψης, ώστε μόνο από την αγάπη εξαρτάται ο βαθμός της φώτισης, ενώ για το νου αυτό που παίζει ρόλο είναι κύρια η μελέτη.

Επομένως η αποδοχή ή όχι του νεότερου θεϊκού Λόγου εξαρτάται αποκλειστικά από το βαθμό αγάπης, ίσον ωριμότητας, του ανθρώπου. Αλλά η παράμετρος της αγάπης στην ουσία ισχύει και για την πραγματική πίστη σε κάθε ιερό κείμενο. Η προϋπόθεση της αγάπης ισχύει μάλιστα κατά μείζονα λόγο για τους διδάσκοντες το Ευαγγέλιο, μια που, όπως καταγράφει η Ντούντε στις 18.2.1950:

«Οποιοσ διδάσκει τους άλλους χωρίς να εμπνέεται από το Θείο Πνεύμα δεν πρόκειται να αντιπροσωπεύει την αγνή αλήθεια. Γιατί εκείνος στον οποίο δεν μπορεί να ενεργήσει το Πνεύμα Μου αναγκαστικά θα τη διαστρεβλώνει, δεδομένου ότι θα ερμηνεύει εσφαλμένα το Λόγο που δίδαξα. Εγώ κάποτε. Κατά συνέπεια αυτά που θα

διδάσκει θα είναι λαθεμένα μολονότι τη γνώση του μπορεί να την έχει αποκτήσει από τις σπουδές και ο ίδιος να πιστεύει για τον εαυτό του ότι έχει την ικανότητα να κάνει το δάσκαλο στους συνανθρώπους του.

Το να καταλάβει κάποιος το πνευματικό νόημα των Λόγων Μου όπως το εννοώ πραγματικά, προϋποθέτει την ενέργεια του Πνεύματος μέσα του, δηλαδή προϋποθέτει μία φωτισμένη σκέψη, η οποία πάλι προκύπτει από μία ζωή εναρμονισμένη με το θέλημά Μου».

Και πάλι η Ντούντε στις 4.2.1964: «Η μοναδική αιτία για τις διαφορές στο σκέπτεσθαι των ανθρώπων, η μοναδική εξήγηση γιατί δεν αναγνωρίζεται η αλήθεια και γιατί η ανθρωπότητα βρίσκεται σε πλήρη σύγχυση εννοιών είναι αυτή: Λείπει η αγάπη και χωρίς αγάπη ο βαθμός συνειδητότητας του ανθρώπου είναι πολύ χαμηλός. Αν δεν έχει αγάπη δεν ποθεί την αλήθεια και αν δεν έχει αγάπη δεν πρόκειται ούτε να την αναγνωρίσει ότι είναι η αλήθεια' απεναντίας θα είναι μονίμως δεκτικός σε διδασκαλίες που έχει φέρει ο αντίπαλος Μου στον κόσμο για να την πολεμήσει, πράγμα που είναι και θα παραμείνει η διαρκής επιδίωξη του».

Παρ' όλο που δεν υπάρχει ούτε ένα σημείο στη Γραφή που να μαρτυρεί πως μπορεί να θεωρηθεί ότι η θεία αποκάλυψη έχει ολοκληρωθεί με τη Βίβλο, ωστόσο πολλοί χριστιανοί αρνούνται τις νεότερες αποκαλύψεις. Η συνήθης αιτία είναι ότι αυτές εξ ορισμού αποκαλύπτουν κάτι καινούργιο, που στη Βίβλο είτε δεν αναφέρεται καθόλου ή υπάρχει απλά ως προϊδέαση ή υπονοούμενο. Σχετικά με αυτό λέγεται στην Ντούντε:

«Το επιχείρημα που λέει ότι η Βίβλος δεν περιέχει το ένα ή το άλλο πράγμα που σας αποκαλύπτω στη σύγχρονη εποχή, είναι δικαιολογημένο από την άποψη ότι η Αγία Γραφή δεν μπορεί να περιέχει τα πάντα. Ο λόγος είναι ότι αφενός οφείλει να είναι προσιτή στον καθένα αλλά αφετέρου δεν είναι ο κάθε άνθρωπος δεκτικός σε βαθύτερες σοφίες ή ικανός να τις συλλάβει.

...Γι' αυτό σας διαφωτίζω σε σχέση με πράγματα που δεν είναι γραμμένα στο βιβλίο εκείνο, όμως θα μπορούσε να τα μάθει ο οποιοσδήποτε, εάν ακολουθώντας τις επιταγές της Γραφής εναρμονιζόταν απόλυτα με το θέλημά Μου και ζούσε μία ζωή αγάπης».

Άλλωστε και η ίδια η Βίβλος μαρτυρεί ότι δεν περιλαμβάνει όλα όσα δίδαξε ή έκανε ο Ιησούς, όπως π.χ. στο κατά Ιωάννη Ευαγγέλιο 20, 30 και 21, 25. Παραμένει ωστόσο το γεγονός ότι πολλοί αντιμετωπίζουν με δυσπιστία το «νέο» των νέων αποκαλύψεων. Στην πραγματικότητα ωστόσο δεν αποτελούν ένα «νέο» (ούτε βέβαια νόθο) ευαγγέλιο, αλλά διαφώτιση, εμβάθυνση ή αποκρυπτογράφηση ενός ήδη υπάρχοντος πυρήνα κι αυτό είναι ουσιαστικά δείγμα πνευματικής προόδου. Γιατί εάν δεν έστελνε ο Θεός στο πέρασμα των αιώνων τους απεσταλμένους του στη Γη, αυτούς που εν μέρει οι ίδιες οι εκκλησίες αγιοποίησαν, και που καθοδήγησαν ως όργανα μιας ανώτερης Τάξης την παραπαίουσα στο σκοτάδι ανθρωπότητα, τότε αυτή θα είχε βρεθεί ακόμη πιο σύντομα σε ακόμη πιο δεινή θέση από ό,τι σήμερα.

Ένα ιδιαίτερα σημαντικό, ίσως τον πιο μεγάλο ρόλο, τον έπαιξαν οι **μυστικιστές** σε αυτό το σημείο, που σε άνωθεν διατεταγμένη υπηρεσία ανανέωσαν πολλές φορές τα λιμνάζοντα νερά της τυπικής πίστης, μολονότι η απήχηση που είχαν δεν ήταν εξίσου μεγάλη με εκείνη των μεγάλων πατέρων και μεταρρυθμιστών της εκκλησίας.

Επομένως προσοχή, κριτικό και νηφάλιο κυρίως πνεύμα επιβάλλεται όταν ο πνευματικός αναζητητής έρχεται σε επαφή με νέες διδασκαλίες. Όμως και ο υπερβολικός φόβος που οδηγεί σε απόρριψη χωρίς να προηγηθεί πριν διεξοδικός έλεγχος είναι δείγμα μειωμένης αγάπης και πνευματικής φτώχειας.

Μια άλλη σημαντική παράμετρος που θα πρέπει να ληφθεί υπόψη στην απάντηση του ερωτήματος γιατί δίνεται μία εκτενέστερη θεία αποκάλυψη στην εποχή μας, είναι το γεγονός ότι μέχρι σχετικά πρόσφατα το **γενικό επίπεδο μόρφωσης** ήταν με λίγες

εξαιρέσεις χαμηλό. Οι παλαιότερες εποχές δεν ήταν ακόμη, ώριμες για μία μεγάλη αποκάλυψη και μάλιστα για ένα λόγο επιπλέον, ότι η επιστροφή του Χριστού ήταν ακόμη μακριά. Στο **γιατί δεν ήταν παλαιότερα ευρύτερη γνωστή αυτή η γνώση** -με εξαίρεση στους λίγους μυστικιστές- απαντά μία πολύ σημαντική μετάδοση στην Ντούντε στις 12.4.1963:

«... Θέτετε το ερώτημα για ποιο λόγο σάς αποκαλύπτεται τώρα μία γνώση για την οποία πρωτύτερα δεν είχατε παρά ελάχιστη ή καμία ιδέα και θέλω να σας το εξηγήσω: Πάντοτε υπήρχαν άνθρωποι που χάρη στην πνευματική τους ωριμότητα μπορούσαν να μνηθούν σε άδυτα μυστήρια της δημιουργίας και έτσι γνώριζαν για την αρχή όλων των δημιουργημένων όντων, για την πτώση τους από τον κόλπο Μου και για το προαιώνιο σχέδιο Μου για τη σωτηρία τους.

Μία τέτοια γνώση δεν ήταν όμως δυνατό ποτέ να μεταφερθεί στους συνανθρώπους τους, επειδή εκείνοι ήταν σε ένα χαμηλότερο επίπεδο ωριμότητας από αυτούς που είχαν λάβει τη γνώση από Μένα.

Δεν θα την είχαν ποτέ καταλάβει σε βάθος και εάν την είχαν υιοθετήσει απλά στην κυριολεκτική έννοια της, χωρίς να εμβαθύνουν στο πνευματικό νόημα της, τότε η λογική τους θα τους είχε οδηγήσει να την απορρίψουν. Γιατί θα είχαν μείνει με την αντίληψη ότι είναι παραμύθια, αποκρήματα της φαντασίας ενός φαντασιόπληκτου, αφού κάποιος που δεν θα είχε αφυπνίσει ακόμη το πνεύμα του δεν θα μπορούσε να την καταλάβει.

Έτσι και στην εποχή που πορευόμουν στη Γη οι άνθρωποι βρίσκονταν ακόμη σε ένα πολύ χαμηλό πνευματικό επίπεδο λόγω του ότι ήταν ακόμη τελείως υπό την εξουσία του αντιμάχου Μου, ο οποίος ήταν ο υπεύθυνος για το μεγάλο πνευματικό σκότος. Ως συνέπεια ήταν πολύ λίγοι εκείνοι που μπορούσα να τους διδάξω τέτοια μυστικά της δημιουργίας αλλά και αυτοί ακόμη είχαν δυσκολίες να τα καταλάβουν. Γιατί τους βάραινε ακόμη η αρχική αμαρτία της πτώσης τους, πράγμα που σήμαινε συν τοις άλλοις ότι η γνωστική τους ικανότητα ήταν πολύ περιορισμένη. Μου έθεταν βέβαια συνεχώς ερωτήσεις, αλλά δεν μπορούσα παρά να τους παραπέμψω στο χρόνο μετά Τη σταύρωση Μου, οπότε θα φωτιζόταν το πνεύμα τους γιατί τότε θα είχε ολοκληρωθεί το λυτρωτικό Μου έργο χάρη στο οποίο όσοι Με αγαπούσαν θα έβγαιναν από το βαθύ τους σκοτάδι.

Αυτοί οι λίγοι μαθητές σταδιακά κατάλαβαν αυτά που τους είχα διδάξει. Όμως τη γνώση τους δεν μπορούσαν να την μεταδώσουν παραπέρα, ακριβώς για το λόγο ότι οι συνάνθρωποι τους, που δεν είχαν αφυπνίσει ακόμη το πνεύμα τους, δεν θα την είχαν συλλάβει.

Επειδή λοιπόν η γνώση αυτή και κατ' επέκταση το αφυπνισμένο πνεύμα είναι επακόλουθο μιας σωστής πορείας στη ζωή, καρπός της τήρησης των εντολών της αγάπης που είχα με έμφαση διδάξει Εγώ ο Ίδιος στους ανθρώπους, για αυτό έπρεπε πρώτα να παρακινηθούν να εφαρμόσουν αυτές τις εντολές. Θα πρέπει να ξέρετε επίσης ότι οι μαθητές Μου κατέγραψαν για τους μεταγενέστερους όσα τους ανέθεσα Εγώ να γράψουν, δεδομένου ότι και οι ίδιοι δεν ήταν ακόμη σε θέση να συλλάβουν τις πιο βαθιές σοφίες. Έτσι υπάκουσαν απλά στο καθήκον που τους ανέθεσα να κάνουν γνωστά όσα είχα πει στους ανθρώπους που Με ακολουθούσαν γιατί Με έβλεπαν σαν ένα προφήτη, από τον οποίο περίμεναν θαύματα ή να τους θεραπεύσει από όλες τις παθήσεις τους.

Όλοι αυτοί αντλούσαν παρηγοριά και δύναμη από τα λόγια Μου και επειδή ήταν καλής θέλησης μπορούσα να ενισχύσω μέσα τους την πίστη στον έναν Θεό. Όμως εκείνοι που ήθελαν να εισχωρήσουν βαθύτερα στη γνώση ήταν μόνο λιγοστοί και μάλιστα περισσότερο τους παρακινούσε το λογικό τους, παρά η καρδιά τους να ρωτήσουν πράγματα που μονάχα Εγώ μπορούσα να τους απαντήσω. Αυτοί δέχονταν βέβαια τις εξηγήσεις που τους έδινα αλλά δεν τους έκαναν ιδιαίτερα βαθιά εντύπωση,

εκτός από λίγους μεμονωμένους που είχαν αγάπη στην καρδιά τους και Με αναγνώριζαν ως Θεό και Δημιουργό τους.

Δεν χρειάζεται να γίνει ιδιαίτερη αναφορά στο ότι αυτοί οι λίγοι μνήθηκαν από Μένα στη γνώση, γεγονός που τους έκανε πανευτυχείς μία τέτοια γνώση ωστόσο παρέμενε απλά ένα πνευματικό αγαθό που έκανε ευτυχισμένους τους οπαδούς Μου εκείνους που δίδασκα Εγώ ο Ίδιος. Ήταν όμως αδύνατο να μεταδοθεί στους συγχρόνους τους ή στους μεταγενέστερους γιατί εκείνοι δεν μπορούσαν να την καταλάβουν και για το λόγο αυτό οι σχετικές συνομιλίες Μου με τους μαθητές Μου δεν αναφέρθηκαν πουθενά.

Εκτός αυτού, μία τέτοια γνώση για την αρχή και τον τελικό προορισμό της δημιουργίας δεν ήταν αναγκαία για τους ανθρώπους, σε πολλές περιπτώσεις μάλιστα δεν ήταν καν ωφέλιμη. Διότι έτσι και την μάθαιναν ως μέρος της διδασκαλίας θα μπορούσε από μία ορισμένη άποψη να είχε λειτουργήσει εκβιαστικά στη θέληση των ανθρώπων. Γιατί εάν την πίστευαν, θα συλλογίζονταν με φρίκη την εξέλιξη από την οποία περνά αναγκαστικά ο καθένας μέχρι να γίνει άνθρωπος και επομένως δεν θα αισθάνονταν ελεύθεροι ή δεν θα ένιωθαν καμία αγάπη για έναν Θεό του οποίου το σχέδιο θα τους ήταν τελείως ακατανόητο.

Πάντως κάθε φορά που είχα τη δυνατότητα να φέρω στη Γη θεϊκές αποκαλύψεις, έδινα στους ανθρώπους αυτή τη γνώση. **Η εγγύτητα του τέλους** είναι η αιτία που δίνεται όλο και πιο ξεκάθαρη διαφώτιση γι' αυτό το θέμα, λόγω του ότι τώρα χρειάζεται να τονιστεί με κάθε έμφαση στους ανθρώπους η ευθύνη που φέρουν. Γιατί τώρα τους απειλεί ένας νέος εγκλεισμός μέσα στην ύλη, ο οποίος συμβαίνει μόνο στο τέλος μίας λυτρωτικής περιόδου, και έχει ιδιαίτερα μεγάλη σημασία για όλες τις ψυχές που βρίσκονται σε μία φάση ανοδικής εξέλιξης. Έως εκείνη την ώρα οι ψυχές που δεν είχαν φτάσει στην ωριμότητα πάνω στη Γη είχαν ακόμη τη δυνατότητα να ωριμάσουν στον άλλο κόσμο, όμως στο τέλος μίας λυτρωτικής περιόδου δεν υπάρχει πια αυτή η δυνατότητα. Τότε προκύπτει ό,τι πιο τρομερό για τις ψυχές, διότι αποσυντίθενται εκ νέου και τα μεμονωμένα μέρη τους εγκλείονται μέσα στη σκληρή ύλη.

Τι πιο κατανοητό λοιπόν από το να σας γνωστοποιώ τι σας περιμένει εάν αποτύχετε στη δοκιμασία που πρέπει να αντιμετωπίσετε σε αυτή τη ζωή; Μπορείτε και χωρίς να έχετε καμία γνώση να ανταπεξέλθετε στη δοκιμασία αυτή, φτάνει να ζείτε με αγάπη. Εάν όμως η αγάπη έχει ψυχράνει η αποτυχία είναι αναπόφευκτη και το αποτέλεσμα είναι η αναπόδραστη φυλάκιση των ψυχών εκ νέου μέσα στην ύλη. Για αυτό κι Εγώ χρησιμοποιώ προηγουμένως κάθε μέσο για να ταρακουνήσω την ανθρωπότητα και φροντίζω επίσης ώστε να λάβουν διαφώτιση για το μεγάλο σχέδιο που διέπει τη δημιουργία. Αλλά και πάλι δεν σημειώνεται καμία επιτυχία, αφού οι περισσότεροι ακούν μία τέτοια γνώση χωρίς να την πιστεύουν, ούτως ώστε πιο πολύ την απορρίπτουν παρά την αποδέχονται.

Όμως Εγώ γνωρίζω τη θέληση του καθενός χωριστά και ως εκ τούτου γνωρίζω επίσης ποιοι είναι δεκτικοί απέναντι σε αυτή τη γνώση, ποιοι θα την πάρουν στα σοβαρά και θα κάνουν ό,τι πρέπει. Και είναι βέβαιο ότι σε αυτούς χορηγώ αυτή τη γνώση· ανέκαθεν μούσα στην αλήθεια, σε βαθύτατη πνευματική γνώση, εκείνους που επιθυμούσαν μέσα από την καρδιά τους να διαφωτιστούν και ήταν επίσης ικανοί να την δεχθούν, επειδή ζούσαν με αγάπη. Γιατί είναι ανάγκη να αναγνωρίσετε ότι υπάρχει ένας Θεός αγάπης, σοφίας και δύναμης πίσω ακόμη και από κάθε γεγονός που θα βιώσετε στο μέλλον. Και πρέπει να Μου έχετε εμπιστοσύνη και να επικαλείστε πάντα τη βοήθειά Μου καθώς θα είναι τεράστια τα δεινά που θα αντιμετωπίσετε, πριν έρθει το τέλος ωστόσο όποιος αντέξει ως το τέλος θα γίνει μακάριος».

Οι λόγοι ύπαρξης των νέων αποκαλύψεων

Συνοψίζοντας, θα απαριθμηθούν επιγραμματικά οι λόγοι για τους οποίους έχουν γίνει και γίνονται συνέχεια θεϊκές αποκαλύψεις:

- Η εκπλήρωση των βιβλικών υποσχέσεων για διαρκή πνευματική καθοδήγηση των ανθρώπων π.χ. Ματθ. 28, 20. Ιωάν. Κεφ. 14 & 16. Πράξεις 2, 17-18
- Το χαμηλό επίπεδο μόρφωσης των ανθρώπων στο παρελθόν και κυρίως το γεγονός ότι οι καιροί δεν ήταν ακόμη ώριμοι για βαθύτερες αποκαλύψεις.
- Η εγγύτητα της έσχατης εποχής και της επιστροφής του Χριστού.
- Η διείσδυση ακάθαρτων στοιχείων εξαιτίας του ανθρώπινου παράγοντα στις βιβλικές αλλά και μεταβιβλικές θεϊκές αποκαλύψεις.
- Η σύγχρονη εποχή χρειάζεται διαφώτιση, διαφάνεια και σαφήνεια γιατί επικρατεί σύγχυση εννοιών και η άποψη ότι η αλήθεια είναι σχετική.
- Οι κραδασμοί του Λόγου, η χαρισματική δύναμή του, που μαρτυρεί τη ζωντανή παρουσία του Ιησού Χριστού, η οποία είναι απόλυτα απαραίτητη για την επίτευξη του στόχου της ανθρώπινης ζωής, την τελειοποίηση της ψυχής και την επιστροφή στον Θεό.

Ουσιαστικά το κύριο πρόβλημα στη χορήγηση της θεϊκής αλήθειας είναι ο ίδιος ο άνθρωπος, κατά πρώτον γιατί δεν ενδιαφέρεται πραγματικά για την αλήθεια, και αφετέρου γιατί είναι συνήθως προκατειλημμένος από αυτά που έχει διαβάσει ή διδαχτεί, από τα οποία δεν μπορεί ως επί το πλείστον να αποκολληθεί εύκολα. Όσο είναι δε εγκλωβισμένος σε ορισμένες λανθασμένες απόψεις και δεν είναι πρόθυμος να τις θέσει υπό κρίση ή να τις αποχωριστεί, δεν μπορεί να αποδειχθεί μία αντίθετη ουράνια διδασκαλία, αλλά ούτε και να του δοθεί, λόγω της ελευθερίας της βούλησής του.

Εάν όμως έχει ανοικτό και κριτικό πνεύμα, μπορεί με βοήθεια από ψηλά, να αναγνωρίσει την αλήθεια ή μη αλήθεια μιας διδασκαλίας, σχετικά εύκολα. Ένα βαθμό δυσκολίας παρουσιάζουν μεταδόσεις που ισχυρίζονται ότι προέρχονται από τον Πατέρα, αλλά δεν περιέχουν κανένα καινούργιο στοιχείο ούτε αντιφάσκουν με το γνωστό θείο Λόγο και επιπλέον είναι γεμάτες από λόγια αγάπης και καλές παραινέσεις. Στην περίπτωση αυτή, το μόνο που μπορεί να εξασφαλίσει βεβαιότητα, είναι να ελεγχθούν εάν συμφωνούν με το θείο Λόγο με βάση τα παρακάτω σημεία πάνω στα οποία θα πρέπει να ταυτίζονται:

- τη θεϊκότητα του Ιησού
- το σχέδιο για τη σωτηρία της ανθρωπότητας
- την αιτία και το σκοπό της ζωής στη Γη
- την έσχατη εποχή και την επιστροφή του Ιησού Χριστού

ΦΥΣΙΚΕΣ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΕΣ ΘΕΡΑΠΕΙΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΤΟΥΣ

Η Ομοιοπαθητική

Ορισμένοι συγκαταλέγουν την ομοιοπαθητική και το βελονισμό στο χώρο των εκδηλώσεων του δαιμονικού κόσμου, μία κατηγορία που μαρτυρεί πλήρη άγνοια και προκατάληψη απέναντι σε αυτές τις ολιστικές θεραπείες.

Η ομοιοπαθητική ανακαλύφθηκε στο τέλος του 18ου αιώνα από τον Σάμουελ Χάνεμαν (1755-1843). Καθώς μετέφραζε ένα βιβλίο φαρμακολογίας τον κατέλαβαν αμφιβολίες ως προς τα αποτελέσματα που αποδίδονταν στην κινίνη σε σχέση με την καταπολέμηση της ελονοσίας. Έτσι αποφάσισε να πειραματιστεί πάνω στον εαυτό του παίρνοντας καθημερινά επανειλημμένα μία ορισμένη δόση κινίνης. Ως επακόλουθο παρουσίασε όλα τα συμπτώματα μίας εμπύρετης κατάστασης. Από αυτό

συμπέρανε ότι το ίδιο ίαμα που προκαλεί τα συμπτώματα μίας νόσου σε έναν υγιή οργανισμό μπορεί να θεραπεύσει τον πάσχοντα από τη συγκεκριμένη πάθηση. Έτσι βρήκε την αρχή της ομοιοπαθητικής, μία αρχή που ήταν ήδη γνωστή στον Ιπποκράτη.

Ο Χάνεμαν εξέτασε με αυτό τον τρόπο τις ιδιότητες 51 φυτών και 3 ανόργανων ουσιών. Όλες αυτές οι ουσίες αραιώνονται ή «δυναμοποιούνται» κατά τον όρο του Χάνεμαν. Η δυναμοποίηση αποδεικνύει πόσο σφάλλουν οι επικριτές αυτής της θεραπευτικής μεθόδου που την κατηγορούν ότι βασίζεται στη συνεργασία «κοσμικών δυνάμεων».

Εξίσου λανθασμένη είναι η άποψη ότι η ίαση οφείλεται στο σύνδρομο του πλασέμπο, με άλλα λόγια στην αυθυποβολή, όπως ισχυρίζονται οι υλιστικά σκεπτόμενοι, γιατί τότε τα ομοιοπαθητικά παρασκευάσματα δεν θα επενεργούσαν σε βρέφη ή σε ζώα, αν και δεν αποκλείεται να γίνονται όντως τέτοιες ιάσεις, ιδίως σε ψυχικές παθήσεις. Στην περίπτωση ψυχικών παθήσεων το ίαμα λειτουργεί σαν καταλύτης, οπότε αντί να έρθει από έξω η πνευματική θεραπευτική δύναμη μέσω του ιάματος, διεγείρονται οι αυτοθεραπευτικές δυνάμεις της ψυχής και έτσι επέρχεται η ίαση. Συνήθως το αίτιο στις περιπτώσεις αυτές είναι μία ψυχογενής διαταραχή της ροής της ενέργειας στο σώμα- παραμερίζοντας το εμπόδιο αυτό η δύναμη της ψυχής μπορεί να ρεύσει πάλι απρόσκοπτα προς το σώμα και να επιφέρει την ίαση.

Μία τέτοια ίαση με πλασέμπο, δηλαδή απομιμήσεις φαρμάκων, μπορεί να επέλθει εξάλλου και με αλλοπαθητικά φάρμακα, δεν είναι δηλαδή αποκλειστικά φαινόμενο της ομοιοπαθητικής. Ως φαινόμενο αποδεικνύει απλώς ότι ο άνθρωπος αποτελεί μία ενότητα σώματος, ψυχής και πνεύματος και ότι αυτή η ενότητα συνιστά το κλειδί για κάθε είδους θεραπεία.

Ο θεμελιωτής της ομοιοπαθητικής υπήρξε αναμφισβήτητα ο Σάμουελ Χάνεμαν αλλά η ομοιοπαθητική δεν ήταν άγνωστη και στο θεόσοφο και σπαγυριστή γιατρό Παράκελσο του Χόχενχάιμ (1493-1541). Ο αξιωματικός νόμος της ομοιοπαθητικής όμως, ότι «τα όμοια θεραπεύουν τα όμοια» προέρχεται ουσιαστικά από τον Ιπποκράτη. Ο Χάνεμαν ανακάλυψε εκ νέου αυτή τη βασική αρχή και τη συστηματοποίησε ως επιστήμη. Τρεις βασικές ιδέες διαφοροποιούν την ομοιοπαθητική από τις άλλες θεραπευτικές μεθόδους:

1. η διδασκαλία περί ζωτικής ενέργειας ή δύναμης
2. ο νόμος της ομοιότητας
3. η ομοιοπαθητική ενεργειακή παρασκευή δυναμοποιημένων φαρμάκων

Η αρχική ουσία (φυτικής, ζωικής ή ορυκτής προέλευσης και τελευταία επίσης χημικής ή ισοπαθητικής προέλευσης όπως είναι π.χ. τα αντισώματα) αραιώνεται επανειλημμένα μέσα σε ένα φορέα (νερό, αλκοόλ, έλαιο, λακτόζη) που ανανεώνεται συνεχώς και μέσω δονήσεων δυναμοποιείται σε όλο και μεγαλύτερο βαθμό. Σχηματικά, αυτό γίνεται ως εξής: ένα μέρος θεραπευτικής ουσίας αραιώνεται σε εννέα μέρη της ύλης - φορέα (π.χ. νερό). Η πρώτη αυτή αραιώση ονομάζεται D1. Αραιώνοντας το προϊόν της D1 πάλι σε σχέση 1 προς 10, προκύπτει η D2 κ.ο.κ. Όταν η σχέση είναι 1 προς 100 τότε η αραιώση λέγεται C1, C2 κ.ο.κ. και στην πράξη φτάνει ως C1000. Ο Χάνεμαν στο βιβλίο του «Η πνευματοποίηση της φύσης» θεωρεί τη δύναμη C 30 ως το βασικό κανόνα. Κάθε νέα αραιώση συνοδεύεται από ρυθμικές δονήσεις.

Ο Χάνεμαν δεν αρκέστηκε στον πλήρη συγκερασμό της θεραπευτικής ουσίας με το φορέα της, αλλά εφάρμοσε όλο και μεγαλύτερες αραιώσεις - δυναμοποιήσεις, ώσπου κατέληξε σε απειροελάχιστες δόσεις χάρη στις οποίες είχε όλο και μεγαλύτερα θεραπευτικά αποτελέσματα. Έτσι από ένα βαθμό αραιώσης και μετά από την αρχική θεραπευτική ουσία (π.χ. τον χρυσό) δεν έχει μείνει πια κανένα υλικό στοιχείο στο διάλυμα, παρά μόνο το πνευματικό της στοιχείο.

Η νέα αυτή θεραπευτική μέθοδος συνάντησε εντούτοις ισχυρή αντίδραση από το ιατρικό κατεστημένο της εποχής εκείνης, διότι την θεωρούσαν μη ορθολογιστική και άρα αντιεπιστημονική. Αξίζει να σημειωθεί ότι πριν διακόσια χρόνια η ιατρική επιστήμη δεν έχαιρε καλής φήμης, δεδομένου ότι περιοριζόταν σχεδόν αποκλειστικά σε τομές, εγχειρήσεις και αφαιμάξεις. Ο Χάνεμαν εισήγαγε την ακριβή παρατήρηση του ασθενή και την καταγραφή των συμπτωμάτων του. Σε αντίθεση με την αλλοπαθητική ιατρική, σπάνια η πάθηση ονομαζόταν από τον Χάνεμαν με ένα συγκεκριμένο χαρακτηρισμό, διότι την θεωρούσε σαν μία συνολική διαταραχή του οργανισμού και της ζωτικής ενέργειας, μία διαταραχή που εκδηλωνόταν με σωματικά αλλά και ψυχικά συμπτώματα.

Με τις διαφορετικές δυναμοποιήσεις των ιαμάτων και την εξατομικευμένη εφαρμογή τους, με βάση την εμπειρία από τα παρασκευάσματα και τη λεπτομερέστατη καταγραφή των συμπτωμάτων, ο Χάνεμαν αποκτούσε μία συνολική εικόνα του ασθενή και μπορούσε να του προσφέρει μία ολιστική θεραπεία.

Χάρη στην εμπειριστατωμένη έρευνα της φαρμακολογίας ο Χάνεμαν ήταν ένας από τους πρώτους που αναγνώρισε αφενός τις παρενέργειες πολλών φαρμάκων και αφετέρου το γεγονός ότι στην ουσία μάλλον βλάπτουν παρά ωφελούν τον ασθενή, αφού δεν βασίζονται στην αρχή της ομοιότητας και έτσι απλά εμποδίζουν την εκδήλωση των συμπτωμάτων και δεν επιδιώκουν την απόλυτη των νοσογόνων αιτιών. Αντίθετα στην ομοιοπαθητική οι φυσικές αντιδράσεις (π.χ. πυρετός) που διαλέγει ο οργανισμός για την άμυνα του υποβοηθούνται από τις ομοιοπαθητικές ουσίες που είναι πάντα επιλεγμένες σε συσχέτισμό με την ιδιοσυστασία του. Ο γιατρός δηλαδή οφείλει να ενδυναμώνει τις φυσιολογικές αντιδράσεις του οργανισμού αντί να τις καταστείλει, όπως είναι η συνηθισμένη πρακτική της αλλοπαθητικής.

Ο Χάνεμαν ανακάλυψε ότι στην καταστολή παλαιότερων νοσογόνων παραγόντων ή μολύνσεων του οργανισμού (τα λεγόμενα μιάσματα), οφείλονται μετέπειτα χρόνιες δερματικές παθήσεις όπως η ψώρα, αφροδίσια νοσήματα όπως η σύφιλις και φλυκταινώδεις δερματοπάθειες όπως η σύκωσις. Αυτές οι τρεις είναι κατά τον Χάνεμαν οι πρωταρχικές ασθένειες της ανθρωπότητας από τις οποίες προέκυψαν στη συνέχεια λίγο ως πολύ μασκαρεμένες πολλές άλλες παθήσεις.

Η επιτυχία της ομοιοπαθητικής είναι αναμφισβήτητη και σε αυτές τις δύσκολες περιπτώσεις, όπως και σε πολλές χρόνιες παθήσεις, σε αντίθεση με την κλασική ιατρική.

Οι αντίπαλοι της ομοιοπαθητικής δεν μπορούν να καταλάβουν το πώς όσο μεγαλύτερη είναι η αραιώση της πρωταρχικής ουσίας μέσα στο διάλυμα, δηλαδή στο αραιωτικό μέσο -φορέα, τόσο μεγαλύτερη είναι η αποτελεσματικότητα του παρασκευάσματος. Αυτή η έλλειψη κατανόησης εξηγείται επειδή οι υλιστές δεν αναγνωρίζουν τους πνευματικούς νόμους που διέπουν τη φύση και έτσι ορισμένες εκφάνσεις τους, τους φαίνονται παράδοξες και για αυτό απίστευτες. Γιατί για την υλιστική λογική όσο περισσότερο αραιώνεται ένα ίαμα, τόσο ελαττώνεται η αποτελεσματικότητά του, ώσπου στο τέλος εξαφανίζεται τελείως. Η λογική αυτή όμως αναιρείται από την πρόταση στα μαθηματικά που λέει ότι «το μηδέν είναι η πύλη εισόδου από τα θετικά προς τα αρνητικά μεγέθη».

Η φύση των αρνητικών μεγεθών είναι ότι είναι αντίθετα στα θετικά, ενεργούν δηλαδή προς την αντίθετη κατεύθυνση. Αυτή η αλλαγή πολικότητας -κάτι που παρουσιάζεται συχνά στη φύση- είναι ο νόμος που εξηγεί τη δραστηριότητα των ομοιοπαθητικών παρασκευασμάτων κατ' αναλογία προς το βαθμό της δυναμοποίησης, διότι κατά τη διαδικασία της δόνησης του παρασκευάσματος απελευθερώνονται πνευματικές δυνάμεις.

Ένα συγκεκριμένο παράδειγμα: όταν ένα αρχικά τοξικό διάλυμα αραιώνεται και δονείται πέρα από το σημείο μηδέν, παρουσιάζει τότε τελείως νέες ιδιότητες. Οι ιδιότητες αυτές, όπως έχει αποδειχθεί πειραματικά σε ανθρώπινους ή άλλους οργανισμούς, προκαλούν τις ακριβώς αντίθετες αντιδράσεις από ό,τι το αρχικό διάλυμα. Φερ' ειπείν ένα μέσο που στη συμπυκνωμένη μορφή προκαλεί διάρροια, αραιωμένο ομοιοπαθητικά έχει την αντίθετη δράση. Κατ' αυτό τον τρόπο παρασκευάσματα που στην αρχική τους μορφή είναι τοξικά για τον ανθρώπινο οργανισμό, αποβάλλουν κάθε επιβλαβές χαρακτηριστικό- γι' αυτό και η ομοιοπαθητική είναι μία ήπια ιατρική, καθώς μάλιστα όσον αφορά στα ομοιοπαθητικά φάρμακα στα 200 περίπου χρόνια της ύπαρξής της δεν έχουν σημειωθεί παρενέργειες.

Το γεγονός ότι η ομοιοπαθητική είναι μία ημιπνευματική μορφή θεραπείας αποδεικνύεται και από το εξής δεδομένο: ότι λειτουργεί θεραπευτικά και πέρα από τη σχέση 6X10 έτσι ώστε μπορεί να πει κανείς ότι στη δυναμοποίηση D23 δεν υπάρχει πια ούτε ένα μόριο της πρωταρχικής ύλης και παρ' όλα αυτά τα θεραπευτικά αποτελέσματα είναι εκπληκτικά και ριζικά στους μεγαλύτερους και μέγιστους βαθμούς δυναμοποίησης.

Οι «Κολλυβάδες» επικριτές της ομοιοπαθητικής τής προσάπτουν επίσης ότι ένας μεγάλος αριθμός των ασθενών που καταφεύγουν σε αυτήν πάσχουν από κατάθλιψη στη συνέχεια- αυτό αποδεικνύει κατά την αντίληψή τους ότι η θεραπεία γίνεται με τη βοήθεια δαιμονικών οντοτήτων. Αυτός όμως ο ισχυρισμός δεν έχει αποδειχθεί, αντίθετα είναι γνωστή η αποτελεσματικότητα της ομοιοπαθητικής όσον αφορά την απάλειψη ψυχοσωματικών προβλημάτων.

Δεν αποκλείεται βέβαια εξαιτίας μίας λανθασμένης επιλογής φαρμάκων από την πλευρά του ομοιοπαθητικού ιατρού να προκληθούν παροδικά τα συμπτώματα μιας άλλης ασθένειας. Ο κίνδυνος αυτός όμως δεν έχει καμία σχέση με «δράση δαιμόνων» όπως ισχυρίζονται ορισμένοι με περιορισμένους πνευματικούς ορίζοντες. Οι φονταμενταλιστές αυτοί τολμούν ένα τέτοιο ισχυρισμό επειδή στην ουσία δεν γνωρίζουν καν τι είναι στην πραγματικότητα οι δαίμονες. Απλά επειδή διάβασαν κάτι περί δαιμόνων στην Αγία Γραφή θεωρούν εαυτούς αυθεντίες επί του θέματος και ως εκ τούτου «δαιμονοποιούν» κατά το δοκούν ό,τι δεν καταλαβαίνουν.

Αν πραγματικά λάβαινε χώρα μία δαιμονική επίδραση, σίγουρα δεν θα ήταν μόνο σύντομη, παροδικής διάρκειας, αφού ως γνωστό η δαιμονοληψία είναι η χειρότερη μορφή κατάληψης από το κακό που μπορεί να συμβεί σε έναν άνθρωπο. Αλλά τα αποτελέσματά της δείχνουν ότι η ομοιοπαθητική δεν προκαλεί το δαιμονισμό, δηλαδή την κατάληψη του ασθενούς από δαιμονικές δυνάμεις, αντίθετα «λυτρώνει» την πάσχουσα ύλη σε αρμονία με το θεϊκό νόμο και την ανυψώνει σε ένα υψηλότερο επίπεδο πνευματικότητας. Γιατί η θεραπευτική βάση της ομοιοπαθητικής είναι ότι η νοσογόνος ενέργεια υποχωρεί αναγκαστικά εμπρός σε μία άλλη παρόμοιας δράσης αλλά ισχυρότερη. Αυτό γίνεται για το λόγο ότι όσο περισσότερο δυναμοποιείται η θεραπευτική ουσία (η ύλη) τόσο περισσότερο πνευματοποιείται και μετατρέπεται πάλι σε ενέργεια.

Τούτο βέβαια μπορεί να το καταλάβει τελείως μόνο όποιος γνωρίζει το λυτρωτικό σχέδιο του Θεού για την πνευματοποίηση της ύλης. Επομένως, όσοι θρησκομανείς δαιμονοποιούν την ομοιοπαθητική στην ουσία αποδεικνύουν την άγνοιά τους για το θεϊκό σχέδιο και για τη φύση του πνεύματος, όπως και για την εκ νέου μεταμόρφωση της ύλης σε πνεύμα. Γιατί αναμφισβήτητα η ύλη δεν συνιστά το σκοπό της θείας δημιουργίας, αλλά μόνο το μέσο για την επίτευξη του σκοπού αυτού.

Για το λόγο αυτό είναι τραγικό στην ουσία όταν θεολόγοι μετατρέπουν το ευαγγέλιο σε μία υλιστική διδασκαλία, όπου ο κόσμος των πνευμάτων γίνεται ταμπού

και όλα, συμπεριλαμβανομένων της ψυχής και του πνεύματος, ερμηνεύονται υλιστικά - κοσμικά, πράγμα που αποδεικνύει άλλη μία πλευρά γενικής πνευματικής απαξίας.

Ένας άλλος επιστημονικός ορισμός της ομοιοπαθητικής είναι ότι αποτελεί μία θεραπευτική που βασίζεται στις συχνότητες, καθώς καθετί στη φύση έχει τη δική του ακτινοβολία, δηλαδή δόνηση, και το ίδιο ισχύει για τα θεραπευτικά μέσα. Κατ' επέκταση τα πάντα στη δημιουργία είναι δομημένα πάνω σε αριθμούς που είναι μετρήσιμα μεγέθη. Έτσι όποιος διαθέτει τη διαισθητική ικανότητα να θεραπεύει «βάσει των αριθμών» μπορεί να επιτύχει μία ήπια αναστροφή της πορείας μιας ασθένειας και υπό ορισμένες συνθήκες την οριστική ίαση της, κάτι που είναι αδύνατο για την κλασική ιατρική με αυτό τον τρόπο. Συνεπώς είναι λάθος να λέει κανείς «ο Χ γιατρός με θεράπευσε» γιατί είναι το ίδιο το σώμα του που πραγματοποιεί τη θεραπεία. Ο γιατρός μπορεί μόνο να αναχαιτίσει, δηλαδή να σταματήσει τα συμπτώματα μιας ασθένειας, ούτως ώστε να μπει σε κίνηση πάλι ο μηχανισμός αυτοθεραπείας.

Εν ολίγοις είναι φανερό ότι οι επικριτές της ομοιοπαθητικής την επικρίνουν, επειδή δεν την καταλαβαίνουν, γιατί τους λείπει η απαραίτητη γνώση και διαίσθηση. Είναι ως ένα βαθμό δικαιολογημένοι, καθώς τους λείπει μεταξύ όλων η γνώση για το πνευματικό στοιχείο που είναι φυλακισμένο μέσα στην ύλη· αλλά τούτο δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ισοπεδωτικά αυτομάτως ως δαιμονικό, καθόσον βρίσκεται σε πολλές διαφορετικές βαθμίδες εξέλιξης.

Τις διαβαθμίσεις αυτές τις λαμβάνει πολύ καλά υπόψη της η φαρμακολογία της ομοιοπαθητικής. Έτσι οι αληθινοί θεραπευτές μπορούν να εξαλείψουν από τη ρίζα τους τις ασθένειες και όχι απλά να τις σκεπάσουν, όπως γίνεται στις περισσότερες περιπτώσεις των αλλοπαθητικών φαρμάκων, που συνήθως συγκαλύπτουν επιφανειακά το πρόβλημα και ταυτόχρονα ανοίγουν άλλες πληγές. Το γεγονός αυτό το επέκρινε και ο Χάνεμαν στο «Όργανο της θεραπευτικής» όπου προσέθετε: «Οι αληθινές, ήπιες θεραπείες επιτυγχάνονται μόνο μέσω της ομοιοπαθητικής οδού. Την οδό αυτή την ανακαλύψαμε μέσα από τα πορίσματα της εμπειρίας μας και για αυτό είναι αναμφισβήτητα σωστή. Από την οδό αυτή εξαλείφει κανείς τις ασθένειες με τον πιο ασφαλή, σύντομο και διαρκή τρόπο, για το λόγο ότι η θεραπευτική αυτή στηρίζεται σε έναν αιώνιο, αλάνθαστο νόμο!»

Προς χάριν της αλήθειας θα πρέπει βέβαια να σημειωθεί ότι η ομοιοπαθητική αποτελεί μία εξαιρετικά λεπτή και υψηλή τέχνη που λίγοι μόνο θεραπευτές την κατέχουν σωστά. Γιατί π.χ. δεν είναι σωστό από ομοιοπαθητική άποψη να επιλέγει κανείς μία θεραπεία στηριζόμενος μόνο σε ενδείξεις. Για το πώς πρέπει να είναι μία σωστή αγωγή αλλά και για την κατάταξη των θεραπευτικών μεθόδων με κριτήριο την πνευματικότητά τους, μας πληροφορεί ένα κείμενο εσωτερικού Λόγου προς τον Γκότφριντ Μαγερχόφερ από το 19ο αιώνα, το οποίο θα ακολουθήσει στο τέλος του κεφαλαίου αυτού.

Είναι αδιάμφεστο γεγονός ότι υπάρχει ένα παγιωμένο μέτωπο κατά της ομοιοπαθητικής, αν σκεφτεί κανείς ότι π.χ. ακόμη σήμερα σε πολλές χώρες δεν διδάσκεται, στο πανεπιστήμιο, επειδή υποτίθεται ότι δεν είναι επιστημονικά τεκμηριωμένη. Στην πραγματικότητα όμως, οι πολέμιοι της δεν έχουν την ικανότητα να οικοδομήσουν μία ολιστική, δηλαδή πνευματική θεώρηση του κόσμου και να αναγνωρίσουν τη σημασία της ασθένειας για την τελειοποίηση του ανθρώπου. Η στάση ετούτη είναι δικαιολογημένη από την άποψη ότι όλοι σχεδόν οι άνθρωποι είμαστε δέσμιοι της ύλης, ούτως ώστε σε μικρό ή μεγάλο βαθμό μάς συνδέει μαζί της η ομοιογένεια.

Η δε ύλη είναι εχθρός του πνεύματος, αν και ουσιαστικά το υπηρετεί, αφού λειτουργεί ως το όχημα για την επαναφορά του στο θεϊκό βασίλειο. Αυτός είναι ο ρόλος της υλικής δημιουργίας η οποία προήλθε από τη «συμπύκνωση θεϊκής

ακτινοβολίας» στο «ιδιαίτερο πνεύμα του Θεού» (δηλαδή τα ηλεκτρόνια) σύμφωνα με την ορολογία της Ντούντε. Έτσι το πνευματικό που σκλήρυνε μετά από την πτώση του από τον Θεό περιβάλλεται από θεϊκή δύναμη και κάτω από την ακτινοβολία της αγάπης του ξαναζωντανεύει, ώστε σιγά-σιγά μεταμορφώνεται, δηλαδή πνευματοποιείται πάλι.

Άρα σωστά είχε διαβλέψει ο Παράκελσος ότι το πραγματικό βασικό φάρμακο είναι η αγάπη γιατί αυτή απαλλάσσει όλα τα πλάσματα από την ασθένεια. Για αυτό άλλωστε η επιστημονική κατάρτιση από μόνη της δεν αρκεί για να θεραπεύει πραγματικά ένας θεραπευτής- διότι χρειάζεται κυρίως αγάπη, αυταπάρνηση, που σημαίνει ταπεινοφροσύνη, εργατικότητα, υπομονή και εμπιστοσύνη στον Θεό, όλα αυτά που οι άνθρωποι του κόσμου ονομάζουν με μία λέξη ιδεαλισμό. Ο ιδεαλισμός όμως δεν είναι ορθολογιστικός ούτε οικονομικά αποδοτικός και εκεί βασίζεται ο πόλεμος του ιατρικού κατεστημένου ενάντια σε κάθε πνευματική μορφή θεραπείας. Αλλά αυτός ο πόλεμος σε τελευταία ανάλυση έχει ως θύμα τον ασθενή, όσο και αν καλύπτεται από το μανδύα της βοήθειας προς τον άνθρωπο, όπως φαίνεται ξεκάθαρα και στην περίπτωση της κλωνοποίησης.

Η κριτική που γίνεται εδώ δεν αφορά συνολικά στην κλασική ιατρική ως επιστήμη, αλλά στο γεγονός ότι συνεχώς βομβαρδίζονται οι άνθρωποι με νέες ανακαλύψεις και «επιτυχίες» των επιστημόνων, που την μεθεπομένη έχουν ανακληθεί ή υπερκεραστεί από τη συνήθως δεινή πραγματικότητα και με αυτές της ημιαλήθειες ή αναλήθειες βαυκαλίζουν τους ασθενείς, ενώ στην πράξη το κίνητρο είναι το κέρδος, η εξουσία και τα διάφορα άλλα διαπλεκόμενα συμφέροντα. Έτσι διαβάλλονται οι εναλλακτικές θεραπείες, οι θεραπευτές και τα μέσα που χρησιμοποιούν, παρ' όλο που είναι προφανές ότι οι πάσχοντες έχουν την ελευθερία να επιλέξουν αυτό που θα τους κάνει καλά κατά την κρίση τους και άρα κάθε αναποτελεσματική μέθοδος περιπίπτει από μόνη της σε αχρησία.

Αλλοπαθητική, ομοιοπαθητική, ηλιοπαθητική, υδροπαθητική, σωματικός, ψυχικός και θεϊκός μαγνητισμός

«Οτιδήποτε υπάρχει στον κόσμο εμπεριέχει την έμφυτη ροπή της αυτοσυντήρησης, της αλλαγής, της αποσύνθεσης και της μετατροπής σε πνεύμα. Στον οργανισμό κάθε πράγματος έχει δοθεί τόση ζωτική ενέργεια ώστε οι καταστροφικές επιδράσεις του εξωτερικού κόσμου να μην μπορούν να επιτελέσουν τόσο γρήγορα το σκοπό τους. Έτσι οι διαδικασίες μεταμόρφωσης και αποσύνθεσης συντελούνται πάντα σύμφωνα με συγκεκριμένους νόμους εξέλιξης και γήρανσης. Για αυτό το λόγο για όση περίοδο δυσλειτουργεί ή ασθενεί κάποιο πράγμα ή πλάσμα, δέχεται σαν εξισορρόπηση συνεχώς νέα ζωτική ενέργεια. Και αυτό διαρκεί μέχρι να εκπληρώσει το ον που πάσχει, το σκοπό για τον οποίο δημιουργήθηκε μέσα στα πλαίσια της μεγάλης αλυσίδας της δημιουργίας. Τα τεχνητά λάθη ενάντια στο Νόμο της φύσης επιταχύνουν αυτές τις διαδικασίες και προκαλούν την καθαυτό ασθένεια. Η ασθένεια τότε αποτελεί το ορατό σημάδι ότι δεν έχει γίνει σεβαστή η φυσική Τάξη.

Ο άνθρωπος σαν τελευταίος κρίκος της αλυσίδας στη Γη, είναι μεν προικισμένος με ελεύθερη θέληση, αλλά ωθούμενος από τις υλικές του ορέξεις λειτουργεί εντελώς καταστρεπτικά απ' αυτή τη σκοπιά. Και αυτό όχι μόνο με τον αφύσικο τρόπο ζωής του, αλλά και με τις ολέθριες επεμβάσεις του στην επιφάνεια της γήινης σφαίρας. Μ' αυτές τις επεμβάσεις του, όπου μεταξύ άλλων απελευθερώνει διάφορες μορφές εσωτερικών δυνάμεων από μέσα της, αλλάζει αναγκαστικά η δομή της φύσης. Τούτη η αλλαγή πάλι, σαν αντίκτυπο, εντατικοποιεί τις διαδικασίες μεταβολής των διαφόρων κατοίκων της Γης, πράγμα που αποδεικνύουν οι ορατές πια ασθένειες σε φυτά, ζώα και σε

ανθρώπους. Οι άνθρωποι άρχισαν από πολύ νωρίς να αναζητούν τρόπους να αποκαταστήσουν την ταραγμένη ισορροπία.

Η ανθρωπότητα τους πανάρχαιους χρόνους ζούσε σε αρμονία με τους φυσικούς νόμους. Ο οργανισμός της δεν έπασχε από άλλες διαταραχές, εκτός από αυτές της φυσιολογικής φθοράς, η οποία και τελικά επέφερε το θάνατο του σώματος με τη διαδοχική αχρήστευση των ζωτικών οργάνων. Όλες οι άλλες καταστρεπτικές επιδράσεις εξισορροπούσαν από την αντίστοιχη καθημερινή ροή φυσικής ζωτικής ενέργειας, ως τα βαθιά γεράματα. Όσο περισσότερο όμως οι άνθρωποι απομακρύνονταν από την αρχέγονη Τάξη, τόσο πιο αναποτελεσματικά γίνονταν τα απλά φυσικά μέσα για την αποκατάσταση της υγείας τους. Έπρεπε λοιπόν να καταφεύγουν σε όλο και πιο δραστικά μέσα. Και έτσι οι άνθρωποι εκφυλίστηκαν, μίκρυναν μόνοι τους τη ζωή τους, πολλαπλασιάζοντας από δικό τους φταίξιμο τα δεινά τους. Κατά αυτό τον τρόπο σιγά-σιγά, προέκυψε σαν επιστήμη, αυτό το οποίο σε προηγούμενες εποχές γνώριζε ο καθένας, που ζούσε σε αρμονία με τη φύση, μέσα από τον ίδιο του τον εαυτό. Έτσι λοιπόν με τον καιρό αναδύθηκε από το έργο μεμονωμένων ερευνητών, οι οποίοι αφιερώθηκαν εντελώς σε αυτή, η θεραπευτική επιστήμη.

Η πρωταρχική και απλούστερη θεραπευτική μέθοδος, συνίστατο στην αναζήτηση των θεραπευτικών ουσιών μέσα στα τρόφιμα. Και επειδή οι άνθρωποι συνήθως αρρώσταιναν σαν συνέπεια της υπέρμετρης κατανάλωσης υλικής τροφής και ποτών, για αυτό το λόγο αναζητούσαν τις θεραπευτικές ουσίες μέσα από αυτόν ακριβώς το χώρο που προκάλεσε την ασθένεια. Έτσι με τον καιρό ήρθε στο φως η «**θεραπευτική τέχνη της ύλης**», η οποία σήμερα είναι γνωστή με το όνομα αλλοπαθητική. Σε αυτή την αγωγή το σκεπτικό είναι, ότι εφόσον η ασθένεια προκλήθηκε από την ύλη, άρα οφείλει να καταπολεμηθεί από την ίδια. Η ύλη αρρώστησε τον άνθρωπο, άρα η ύλη έπρεπε να τον ξανακάνει καλά. Επειδή οι άνθρωποι είχαν γίνει οι ίδιοι υλιστές, για αυτό το λόγο η πιο κατάλληλη θεραπευτική μέθοδος ήταν αυτή που ανταποκρινόταν περισσότερο στον οργανισμό του χονδρφυούς υλικού σώματος. Σε γενικές γραμμές οι θεραπευτές χάρη στη σωστή γνώση της ουσίας των διαφόρων βοτάνων κ.λπ. αποκαταστάσαν την τάξη στην ύλη του σώματος, και αυτό έως ότου οι άνθρωποι την ξανακαταστρέψουν από μόνοι τους..

Γι' αυτό και τούτη η μέθοδος (με τη μορφή και την εξέλιξη που έχει πάρει στις μέρες μας), είναι σήμερα η πιο πλατιά διαδεδομένη και αυτή η οποία παρέχει παροδικά την πιο εύκολη λύση, τόσο για τους ασθενείς, όσο και για τους γιατρούς.

Όσον αφορά τη σημερινή μορφή της αλλοπαθητικής μεθόδου, η πορεία της επηρεάστηκε από την ολοένα αυξανόμενη καταβύθιση της ανθρωπότητας μέσα στον υλισμό. Όσο πιο περίπλοκη γινόταν η ζωή τους, η οποία παλιότερα ήταν εντελώς λιτή, τόσο περισσότερο έχαναν αυτά τα θεραπευτικά μέσα και την ικανότητα να αποκαταστήσουν την τάξη σε έναν οργανισμό, ο οποίος είχε αποδιοργανωθεί από την άτακτη διαβίωση. Έτσι στη συνέχεια κατέφυγαν στα φάρμακα τα οποία οφείλουν να επιφέρουν αυτό που δεν μπορούν πια τα απλά αθώα και ήπια θεραπευτικά βότανα. Εάν σήμερα πεθαίνουν τόσοι πολλοί στη διάρκεια της αλλοπαθητικής νοσηλείας και εάν θεραπεύοντας μία ασθένεια, προκαλούνται στο σώμα του ασθενή δέκα άλλες, οι οποίες με τον καιρό θα βγουν στην επιφάνεια, τότε είναι φυσικό πως η κρίση, και με αυτή η διάρκεια της ζωής του ανθρώπινου γένους μειώνεται διαρκώς. Και συνέπεια είναι επίσης ότι οι απόγονοι που φέρνουν στον κόσμο οι εξασθενημένοι γονείς γίνονται όλο και πιο φιλάσθενοι.

Μέσα σε αυτόν τον υλιστικό εκφυλισμό ξεχώρισαν μεμονωμένοι, φωτισμένοι άνδρες, οι οποίοι βρήκαν μία άλλη θεραπευτική μέθοδο, η οποία δεν επιδρά επάνω στο σωματικό, αλλά στον ψυχικό οργανισμό. Σε αυτή την αγωγή η ισορροπία στον οργανισμό του φυσικού σώματος επιτυγχάνεται μέσα από ένα υψηλότερο δυναμικό, τη

δύναμη της ψυχής. Η μέθοδος αυτή βασίζεται στην **ενδυνάμωση των ψυχικών δυνάμεων** και διαδόθηκε με το όνομα **ομοιοπαθητική**. Η ψυχή που λειτουργεί σαν θεραπευτής διεγείρεται από τα λεγόμενα ομοιοπαθητικά φάρμακα, τα οποία χρησιμοποιούν σε ελάχιστη κλίμακα αυτά τα στοιχεία, τα οποία σε μεγάλη κλίμακα προκάλεσαν την ασθένεια. Από πού όμως προέρχεται αυτή η επενέργεια; Στη φύση την οποία έφτιαξε ο Θεός, δεν υπάρχει κάτι που να είναι αυτό καθεαυτό βλαβερό. Η αιτία για την οποία μία ουσία μπορεί να γίνει βλαβερή, εξαρτάται μόνο από τον τρόπο, την ποιότητα και την ποσότητα με την οποία λαμβάνεται. Στα φάρμακα της ομοιοπαθητικής δεν ενεργεί το χονδροφυές υλικό, αλλά μόνο το πνευματικό στοιχείο της ύλης. Και αυτό έχει πολύ μεγάλη συγγένεια με εκείνες τις ουσίες οι οποίες συνθέτουν την ψυχή του ανθρώπου και των ζώων. Όταν λοιπόν σε μία ασθένεια παρουσιάζει το ένα ή το άλλο στοιχείο κάποια έλλειψη, αυτό συμπληρώνεται ομοιοπαθητικά, δηλαδή κατευθείαν στην ψυχή. Η ανανεωμένη πλέον δύναμη της ψυχής αντιμετωπίζει τότε και την αταξία που επικρατεί στο σώμα.

...Η ηλιοθεραπευτική η οποία ονομάζεται και **ηλιοπαθητική**, είναι η πιο συγγενής αγωγή με την ομοιοπαθητική. Η ηλιοπαθητική είναι μία μέθοδος η οποία επαναφέρει στον ανθρώπινο οργανισμό την **τάξη μέσω τον ηλιακού φωτός**. Αυτό γίνεται είτε με την απευθείας έκθεση του ασθενούς στην ηλιακή ακτινοβολία, είτε μέσα από υλικές ουσίες που έχουν δεσμεύσει ενέργεια από τον Ήλιο (βλ. το σύγγραμμα του Λόρμπερ «Η θεραπευτική δύναμη του ηλιακού φωτός»). Ο Ήλιος είναι ο φορέας κάθε μορφής ζωής και το φως του τη συντηρεί. Χωρίς το φως και τη θερμότητα του Ήλιου, δεν θα υπήρχε ούτε η Γη ούτε και κανένας από τους άλλους πλανήτες που περιστρέφονται γύρω από αυτόν. Εφόσον διατηρεί στη ζωή ολόκληρο το σύστημα, πρέπει αναγκαστικά να διαθέτει όλα αυτά τα στοιχεία που χρειάζονται για τη συντήρησή του. Το ότι το διατηρεί στη ζωή σημαίνει ότι όλα βρίσκονται μέσα στην έννομη τάξη, επομένως ο Ήλιος πρέπει να εξισορροπεί κάθε είδους έλλειψη και αταξία, δεδομένου ότι όλοι οι πλανήτες που εξαρτώνται απ' αυτόν και μαζί με αυτούς όλα τα πλάσματα που ζουν επάνω τους, μπορούν να επιβιώσουν μόνο σε αρμονία με τη θεϊκή Τάξη ως τον ύψιστο Νόμο. Συνεπώς ο Ήλιος διαθέτει τη δύναμη και την ικανότητα να εξισορροπεί κάθε διαταραχή και παράλληλα να αποκαθιστά κάθε είδος έλλειψης.

Γι' αυτό το λόγο και η ηλιοπαθητική είναι μία από τις απλούστερες και δραστικότερες μεθόδους, γιατί όπως και η ομοιοπαθητική, ξαναδίνει στην ψυχή με απλά πνευματικά δομικά στοιχεία, από τη δημιουργία, αυτό που έχασε μέσα από τα διάφορα ολισθήματά της. Έτσι βλέπουμε απέναντι στα χιλιάδες φάρμακα που παρατάσσει η αλλοπαθητική, την ομοιοπαθητική να αντιτάσσει πολύ μικρότερο αριθμό ουσιών. Στην ηλιοπαθητική πάλι, αυτές απλουστεύονται ακόμη περισσότερο, πράγμα που αποδεικνύει ότι το τεράστιο οικοδόμημα της πλάσης στηρίζεται μόνο σε λίγους βασικούς νόμους. Όσο περισσότερο λοιπόν πνευματοποιείται πάλι ο άνθρωπος και όσο περισσότερο πλησιάζει προς αυτή τη σφαίρα από την οποία προήλθε σαν ον, τόσο λιγότερα μέσα απαιτούνται για την επαναφορά της διαταραγμένης τάξης στον οργανισμό του. Έτσι η ψυχή του μέσα σε ένα υγιές σώμα μπορεί να ανυψώνεται όλο και περισσότερο προς το δημιουργό της, δοξάζοντας και ευχαριστώντας τον.

Μετά την ηλιοπαθητική ακολουθεί σε σπουδαιότητα η υδροθεραπευτική μέθοδος, η οποία ονομάζεται επίσης υδροπαθητική... Όπως η ηλιοπαθητική λειτουργεί με βάση το φως, έτσι η υδροπαθητική επιδρά θεραπευτικά με το συμπυκνωμένο φως ή τη συμπυκνωμένη ατμόσφαιρα πάνω στο άρρωστο σώμα και μάλιστα κυρίως μέσω της επιδερμίδας επιδρά στον εσωτερικό οργανισμό. Αυτό που επιτυγχάνει η ηλιοθεραπευτική με τον κοσμικό αιθέρα ή το ηλιακό φως, το ίδιο κατορθώνει η **υδροθεραπευτική με στοιχεία της ψυχής της Γης**. Γιατί αυτή, ως μητέρα όλων των δημιουργημάτων που βρίσκονται επάνω της, έχει στο νερό την ίδια δημιουργική και

γεννητική δύναμη όπως τότε όταν από τον υγρό κόλπο του νερού προήλθε όλη η ξηρά, η οποία εξακολουθεί ακόμη σήμερα να συντηρείται και να τρέφεται από αυτή τη μητέρα.

Οι άνθρωποι είναι παιδιά της Γης, και για αυτό το λόγο τόσο η Γη όπως και καθετί που βρίσκεται επάνω της ή, που την περιβάλλει, ασκεί την επιρροή του επάνω στη γήινη ύπαρξη. Από αυτά γίνεται κατανοητό γιατί η Γη έχει τη δυνατότητα να επιδρά επάνω στον άνθρωπο και γιατί η δύναμη του νερού είναι τόσο καταλυτική για όλα τα όργανα του ανθρώπινου οργανισμού. Δεδομένου ότι το ίδιο το ανθρώπινο σώμα ανήκει κατά τα τρία τέταρτα στο νερό, η πνευματικά δημιουργική δύναμη αυτού του στοιχείου επιδρά σημαντικά πάνω του και διαμέσου της επιδερμίδας στην εσωτερική οργάνωση του σώματος. Ζωογονεί εσωτερικά και εξωτερικά και η επίδραση του έχει την ικανότητα να βοηθάει την ψυχή να διατηρήσει ένα υγιές φόρεμα κατά την γήινη ύπαρξή της.

Ήδη στην ηλιοθεραπευτική μέθοδο έχουν μειωθεί δραστικά οι ουσίες που χρησιμοποιούνται ως βοηθητικά μέσα, ενώ στην υδροθεραπευτική υπάρχει πια μόνο ένα, το οποίο σε ορισμένες περιπτώσεις είναι ιδιαίτερο αποτελεσματικό (ιαματικά λουτρά, θερμές), αλλά και γενικά στην κοινή του μορφή δεν πρέπει ποτέ να παραγνωρίζεται.

Τα μόνα κριτήρια, βάσει των οποίων μας δίνεται η δυνατότητα της επιλογής της μίας ή της άλλης μεθόδου, είναι τα λίγο ως πολύ καλά αποτελέσματα, η χρονική διάρκεια που χρειάζονται οι θεραπευτικές μέθοδοι που εξετάσαμε ως εδώ, προκειμένου να αντιμετωπίσουμε αποτελεσματικά τη μία ή την άλλη ασθένεια, καθώς και όλα τα δυσάρεστα επακόλουθα που την ακολουθούν. Ταυτόχρονα όμως, με την επιλογή του ο άνθρωπος δείχνει και εάν είναι περισσότερο δέσιμος της ύλης, ή εάν πρόσκειται περισσότερο προς το Πνεύμα.

Ωστόσο υπάρχουν ακόμη πιο εξευγενισμένες και υψηλότερα ιστάμενες θεραπευτικές πρακτικές, μέχρι αυτές τις καθαρά πνευματικές, οι οποίες συνενώνουν τα πάντα και εκπληρώνουν όλες τις προϋποθέσεις. Τούτες εδώ δεν προκαλούν καμία παρενέργεια, αλλά επιφέρουν πάντοτε μόνο το καλό. Μία τέτοια μέθοδος είναι και η λεγόμενη **μαγνητική θεραπεία** η οποία είναι επίσης γνωστή με το όνομα **ζωικός ή σωματικός μαγνητισμός**.

Το κάθε πράγμα έχει το δικό του πεδίο μέσα από το οποίο μπορεί να επιδράσει με τη δύναμή του προς τα έξω, και αυτή είναι η αιθέρια ατμόσφαιρα που περιβάλλει το καθετί και στον Λόρμπερ ονομάζεται «αιθερική σφαίρα ζωής». Μέσω αυτής της ατομικής ατμόσφαιρας κάθε πράγμα απομονώνεται στον εαυτό του και ταυτόχρονα συνδέεται με το περιβάλλον του. Με τη δύναμη αυτή επιδρά πάνω σε άλλα έμβια όντα ή ακόμη και σε άψυχα πράγματα. Στα ανόργανα πράγματα αυτό γίνεται παθητικά, χωρίς τη θέληση τους, ενώ στα οργανικά λιγότερο ή περισσότερο θεληματικά, με τη θέληση τους δηλαδή μπορούν να εντείνουν ή να μειώσουν αυτή την επίδραση. Μια τέτοια ζωτική ατμόσφαιρα διαθέτει επίσης κάθε άνθρωπος. Μέσω αυτής συνδέεται με τους άλλους και με τον κόσμο που τον περιβάλλει.

Από τη βαθιά αρχαιότητα η αύρα ήταν επίσης θεραπευτικό μέσον. Πολλοί χρησιμοποίησαν ή καταχράστηκαν αυτή τη δύναμη, χωρίς ουσιαστικά να ξέρουν τι έκαναν και τι θα μπορούσαν να πετύχουν αν την χρησιμοποιούσαν συνειδητά. Με το όνομα «ζωικός» ή «σωματικός» μαγνητισμός εννοείται αυτό το φαινόμενο όπου η προσωπική αιθερική ατμόσφαιρα εισρέει λίγο ως πολύ στους άλλους κατά βούληση για καλό ή για κακό σκοπό.

Σε αυτή τη θεραπευτική μέθοδο αρχίζουν πλέον να δραστηριοποιούνται αυτές οι λεπτές ουσίες της Δημιουργίας, που κάτω από την επίδραση τους ζουν και αναπτύσσονται όλα τα φυσικά πράγματα χωρίς καμία εξαίρεση. Σε αυτή τη μέθοδο πρόκειται ήδη για πνευματική επίδραση που ασκούν λεπτοφυέστατα υλικά στοιχεία, τα οποία προσφέρει ο μαγνητιστής σε εκείνον που πάσχει από την έλλειψή τους. Και πάλι

ούτε και αυτό είναι το τελευταίο μέσον για να υπάρξει θεραπεία και αποκατάσταση της υγείας. Διότι ο ζωικός μαγνητισμός συνορεύει με ένα πολύ πιο εκλεπτυσμένο και πιο δραστικό, τον «**ψυχικό μαγνητισμό**». Είναι η δύναμη που υπάρχει στην ψυχή με την οποία μπορεί να επιδρά επάνω σε μία άλλη ψυχή, προκειμένου να προκαλέσει την κατάλληλη διάθεση και κατάσταση, από όπου θα μπορεί και η ίδια από μόνη της να γίνει γιατρός και θεραπευτής της ασθένειάς της. Σε αυτή τη θεραπευτική μέθοδο ήδη απουσιάζει εντελώς το υλικό-σωματικό στοιχείο. Εδώ πλέον προβάλλει το ανώτατο πνευματικό στοιχείο που διαθέτει η ψυχή και είναι ο θεϊκός πνευματικός σπινθήρας της. Τούτος χορηγεί στην ψυχή του πάσχοντος τη δύναμη να χαλαρώσει τα δεσμά τα οποία τη δένουν με το σώμα της. Ο ψυχικός μαγνητισμός ανοίγει την πνευματική όραση της ψυχής, ώστε να μπορέσει από μόνη της να αναγνωρίσει τις φθορές που εμποδίζουν την επανάκτηση της ισορροπίας της. Με αυτόν τον τρόπο η ψυχή ουσιαστικά αυτοθεραπεύεται, ενώ στις προηγούμενες μεθόδους έπρεπε άλλοι να τη θεραπεύσουν από τα προβλήματά της.

Σε αυτή τη θεραπευτική μέθοδο λύνονται τα δεσμά τα οποία δένουν τον άνθρωπο, τόσο με το εγώ του, όσο και με τα πράγματα του εξωτερικού φλοιού της Γης και της γήινης ζωής. Χώρος και χρόνος συνενώνονται και εξαφανίζονται, μέσα στην έννοια της αιωνιότητας. Η ψυχή αναγνωρίζει το πνεύμα της, το σώμα της, τη σύνδεση της με τις σφαίρες του Πνεύματος, καθώς και τη θέση της απέναντι στον έναν και μοναδικό Δημιουργό των κόσμων και Πατέρα της. Το επίπεδο αυτό δεν μπορεί να το φθάσει κανείς εύκολα, καθότι απαιτεί έναν υψηλό βαθμό πνευματικότητας.

Προτού μπορέσει κάποιος να κάνει χρήση αυτών των δυνάμεων οι οποίες μπορούν να αφυπνίσουν ακόμη και στον πλησίον του ό,τι πιο υψηλό διαθέτει, πρέπει πρώτα ο ίδιος να ξευγενίσει το είναι τον. Μα όπως δεν είναι εύκολο για το θεραπευτή να φτάσει σε αυτή την κατάσταση, παρόμοια δεν είναι πολύ εύκολο να λειτουργήσει θεραπευτικά σε ανθρώπους που στην ψυχή τους δεν δείχνει ότι μπορεί να αφυπνισθεί μία λεπτότερη χορδή.

Είναι πολύ εύκολο να επιτευχθεί θεραπεία όταν έχει κατακτηθεί αυτό το επίπεδο στο οποίο όλα τα στοιχεία της φύσης υπακούουν στη θέληση του ανθρώπου. Αυτή η Πνευματική Αναγέννηση δεν κατακτιέται όμως εύκολα, για αυτό το λόγο είναι σπάνια η εμφάνιση τόσο μεγάλων θεραπευτών. Εκεί όμως όπου το επίπεδο αυτό έχει κατακτηθεί, βλέπουμε να ανοίγει η δυνατότητα του υψηλότερου είδους μαγνητισμού, του λεγόμενου **Θεϊκού μαγνητισμού** ή ενέργειας του Θεού.

Σε αυτή την περίπτωση εξουσιάζει η δύναμη του Θεού μέσα από τα χέρια του θεραπευτή. Αρκεί ένας λόγος ή μία σκέψη για να προκληθεί ίαση, όταν ο θεραπευτής προσεύχεται για αυτήν με καθαρή καρδιά και ανιδιοτελείς προθέσεις. Εννοείται πως πρέπει να συμφωνεί με το σχέδιο του Θεού το να θεραπευτεί ο συγκεκριμένος άνθρωπος από την ασθένειά του. Για αυτή την τελευταία ανώτερη μέθοδο, απαιτούνται πολύ περισσότερα από ό,τι πιστεύουν μερικοί οι οποίοι θα ήθελαν να θεραπεύουν με το θεϊκό μαγνητισμό. Γιατί όσο περισσότερη δύναμη και εξουσία δίνεται σε έναν άνθρωπο να κυριαρχεί επάνω στα στοιχεία της ψυχής και της φύσης, και όσο περισσότερο μπορεί αυτός να ξεχωρίζει τα πνευματικά από τα εγκόσμια πράγματα, τόσο δυσχερέστερη γίνεται η θέση του μέσα στο γήινο κόσμο. Όσο μεγαλύτεροι οι πειρασμοί τόσο περισσότερη αυταπάτηση απαιτείται, ώστε να μπορέσει να λειτουργήσει μέσα στις συνθήκες στις οποίες τον έβαλε ο Θεός. Έχουμε λοιπόν επτά θεραπευτικές πρακτικές, όπου η αλλοπαθητική, ομοιοπαθητική, ηλιοπαθητική, υδροπαθητική, ο σωματικός, ο ψυχικός και θεϊκός μαγνητισμός, αποτελούν διαφορετικές βαθμίδες προς την ύψιστη πνευματική συνειδητότητα και γνώση.

Κατ' αυτόν τον τρόπο ανεβαίνει η επιστήμη και η ανθρωπότητα σαν σύνολο όπως και κάθε μεμονωμένος άνθρωπος χωριστά, από την ύλη προς την ψυχική συνείδηση,

και από την ψυχική προς την πνευματική, μέχρι τον ανώτερο σκοπό που είναι η ένωση με τον Θεό-Πατέρα.

Κατά την ίδια αναλογία αυξάνονται οι δυνάμεις και οι ικανότητες μέσα στον άνθρωπο. Όταν πνευματοποιηθεί η ψυχή, οι ιδιότητες της διευρύνονται και μπορούν να επιτύχουν πράγματα τα οποία ο κοινός άνθρωπος τα θεωρεί σαν θαύματα. Όποιος όμως είναι εξοικειωμένος με τους πνευματικούς νόμους που διέπουν ολόκληρη την κτίση, θα καταλάβει ότι ο λόγος της θεϊκής θέλησης «γεννηθήτω» υπάρχει εμφυτευμένος μέσα σε κάθε ανθρώπινη καρδιά σαν δύναμη, βέβαια, ακόμη σε δεσμευμένη μορφή. Όμως για να γίνει συνειδητή αυτή η δύναμη, απαιτείται προηγουμένως μία μεγάλη κάθαρση της ψυχής. Τότε το θεϊκό πνεύμα, συνενωμένο με τον άνθρωπο μπορεί να εκδηλωθεί μέσα από έναν τέτοιο θεραπευτή, σαν ακατανίκητη δύναμη ενάντια σε καθετί κακό και άρρωστο».

Σ.τ.μ. Αναλυτικότερα βλ. «Μεγάλο Ευαγγέλιο του Ιωάννη» IV, 40 κ.εξ.

Ένα πνευματικό επίμετρο

Στο Ευαγγέλιο του Ιωάννη λέγεται ότι όλα τα πράγματα έγιναν διά του Λόγου, του Λόγου που ήταν με τον Θεό και κρύβει όλες τις σκέψεις της δημιουργίας μέσα του. Κατά την εκδίπλωσή του στη δημιουργία ο Λόγος είναι αυτό που δίνει μορφή και την πνοή ζωής σε όλα τα δημιουργήματα. Ο μαγνητισμός είναι και αυτός εκδήλωση του Λόγου. Στην αρχέγονη γλώσσα της ανθρωπότητας «μα» σήμαινε μορφή και «-γνητισμός» είναι παραφθορά του «γεννήτορα». Και έτσι ο Γιάκομπ Λόρμπερ στο τέλος του έργου του «Γη και Σελήνη» έλαβε την παρακάτω υπαγόρευση μέσω του εσωτερικού Λόγου:

«Ο μαγνητισμός ή πιο σωστά το μαγνητικό ρευστό, στην πραγματικότητα δεν είναι τίποτε άλλο παρά Η ΙΔΙΑ ΜΟΥ Η ΘΕΛΗΣΗ, Η ΟΠΟΙΑ ΔΙΑΡΚΩΣ ΚΑΘΟΔΗΓΕΙ ΚΑΙ ΔΙΑΤΗΡΕΙ ΤΙΣ ΣΚΕΨΕΙΣ ΜΟΥ, γιατί η θέληση Μου διατηρεί και καθοδηγεί ολόκληρη τη δημιουργία. Και αυτή είναι που διατηρεί κάθε ορατό ον, όσον αφορά τη μορφή και την ομαλή του λειτουργία. Εσείς οι ίδιοι υπόκεισθε στην παντοτινή εξουσία της θέλησής Μου όσον αφορά τη μορφή της οντότητάς σας. Εάν δεν ήσασταν υπό την εξουσία της, τότε θα ήσασταν σαν εκείνες τις σκέψεις τις οποίες δεν έχει σκεφθεί ακόμη κανείς! Σε σας όμως υπάρχει κάτι που είναι πολύ περισσότερο από ό,τι απλά και μόνον η παντοδύναμη και παντοτινά ενεργή Θέληση Μου. Και αυτό το επιπλέον είναι ότι εσείς είσαστε οι πιο αγαπημένες σκέψεις Μου. Για αυτό και η αγάπη Μου η οποία είναι η ίδια η βάση της Ζωής Μου, μεταβιβάζεται και σε σας και σας διαμορφώνει σαν ανεξάρτητα όντα, όπως είμαι Εγώ, εφόσον αυτά τα όντα αποδεχθούν την Αγάπη Μου.

Όπως γνωρίζετε για το λεγόμενο μαγνητισμό (σαν μορφή θεραπείας) απαιτείται μια σταθερή θέληση και η πειστική δύναμη της Πίστης, ώστε να μπορείτε να βοηθήσετε κάποιον με αυτόν τον τρόπο. Έτσι λοιπόν αυτό που συμβαίνει στην περίπτωση του μαγνητισμού είναι ότι ο μαγνητιστής συνενώνει, συνειδητά ή ασυνείδητα, τη δύναμη της θέλησής του με τη Δική Μου. Η θέλησή Μου ρέει μέσω του μαγνητιστή προς τον πάσχοντα, ο οποίος, χάρη στην εισροή αυτή, αποκτά βαθμηδόν μια όλο και μεγαλύτερη καθαρότητα, σταθερότητα και υγεία. Και αυτό με λίγα λόγια είναι όλο και όλο το θέμα του μαγνητισμού! Η θέληση Μου είναι εκείνος ο μεγάλος δεσμός ο οποίος συνδέει όλα τα κοσμικά σώματα μεταξύ τους, καθορίζοντας ταυτόχρονα τις ποικίλες τροχιές τους. Η θέληση Μου είναι θετικά πολωμένη ως επιδρούσα ενεργητικά και αρνητικά πολωμένη ως η αμετάβλητη αυτοσυντήρηση των πάντων, η οποία είναι η Ίδια η Αιώνια Τάξη. Η πολωμένη Θέλησή Μου λοιπόν είναι η πρώτη ύλη όλων των πραγμάτων, όπως και αν είναι φτιαγμένα, είτε είναι μεγάλα, μικρά, στερεά, σκληρά, μαλακά, βαριά ή ελαφριά, δεν είναι τίποτα άλλο παρά οι σκέψεις της σοφίας Μου, οι οποίες χρωστούν την ορατή τους σωματική ύπαρξη στη γνωστή σας πλέον πολικότητα της αένας θέλησης Μου.

Εάν καθήσετε και σκεφτείτε πάνω σε όλα αυτά, τότε θα μπορέσετε να καταλάβετε όλα τα φαινόμενα! Αλλά όλες τις άλλες ερμηνείες που σας δίνουν οι σοφοί του κόσμου σας πρέπει να τις βγάλετε από το μυαλό σας γιατί αλήθεια σας λέω, απέχουν από την Αλήθεια όσο ο ένας πόλος της Δημιουργίας από τον άλλο».

Ο Βελονισμός

Ο βελονισμός επιδιώκει την εξισορρόπηση του πνευματικού ενεργειακού δυναμικού του σώματος, -για τους Κινέζους γιανγκ και γιν- που μεταφέρεται παντού από τους αγωγούς ή μεσημβρινούς της ενέργειας (που βέβαια δεν πρέπει να συγχέονται με το νευρικό σύστημα). Το σώμα αποτελεί ένα ενιαίο ενεργειακό πεδίο και όλα τα κύτταρα συνδέονται ηλεκτρικώς μεταξύ τους, και σε αυτό βασίζεται μεταξύ άλλων και η ρεφλεξολογία. Αυτό που οι Κινέζοι εδώ και χιλιετίες ονομάζουν πλεόνασμα γιανγκ και έλλειψη γιν, οι φυσικοί επιστήμονες σήμερα το μεταφράζουν αντιστοιχίζοντας το γιανγκ με τη θετική πολικότητα της ιοντόσφαιρας και το γιν με τη αρνητική πολικότητα της επιφάνειας της Γης.

Επομένως επιδίωξη του βελονιστή είναι να εξισορροπήσει ενεργειακά το σώμα, στην ουσία τα διάφορα ηλεκτρομαγνητικά και ηλεκτρικά πεδία που περιλαμβάνονται στο σώμα. Ας σημειωθεί ότι ταυτόχρονα με την εσωτερική ισορροπία επιτυγχάνεται παράλληλα και η ενεργειακή εναρμόνιση με το περιβάλλον.

Σήμερα υπάρχει μία εκτεταμένη βιβλιογραφία γύρω από την αρχαία αυτή θεραπευτική τέχνη και ο ενδιαφερόμενος αναγνώστης μπορεί άνετα να εμβαθύνει στο θέμα του βελονισμού ή συγγενικών μεθόδων όπως είναι το σιάτσου, ο ηλεκτροβελονισμός, ο ομοιοβελονισμός και η βιομαγνητική θεραπεία.

Θεραπευτές και δρόμοι προς τη θεραπεία

Η εποχή μας κατακλύζεται από μία υπερπροσφορά «πνευματικών θεραπειών» και μία πληθώρα θεραπειών που ισχυρίζονται ότι θεραπεύουν λίγο ως πολύ αποκλειστικά με τη δύναμη του πνεύματος. Το θέμα είναι βέβαια εξαιρετικά πολύπλευρο και πολύπλοκο, γι' αυτό θα ασχοληθούμε μόνο με ορισμένες πτυχές του επιλέγοντας γι' αυτό μερικά τυπικά παραδείγματα.

Ένα φαινόμενο που γεννά πολλά ερωτηματικά είναι λόγου χάρη οι «θαυματουργικές θεραπείες» που λαμβάνουν χώρα σε μεγάλες συναθροίσεις πιστών, οργανωμένες από «χαρισματικούς» ευαγγελιστές κήρυκες -όπως είναι π.χ. γνωστοί στους κύκλους των πεντηκοστιανών- οι οποίοι ισχυρίζονται ότι με τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος που κατέχουν, θεραπεύουν και εξορκίζουν δαιμόνια. Επίσης, καθώς φέρουν σε κατάσταση έκστασης το ακροατήριό τους, παρατηρούνται συχνά περιστατικά «γλωσσολαλίας», «προφητείας» κ.τ.ό.

Οι παρεκκλησιαστικές αυτές συγκεντρώσεις είναι ένα φαινόμενο με αναρίθμητους οπαδούς στις ΗΠΑ αλλά και με διαρκώς μεγαλύτερη εξάπλωση στην Ευρώπη και στον υπόλοιπο κόσμο, καθότι, όπως είναι ευνόητο, η προσδοκία της θεραπείας ή έστω της θέασης ενός παρόμοιου θαύματος προσελκύει μεγάλες μάζες περιέργων ανά την υδρόγειο.

Σχεδόν όλοι αυτοί οι θεραπευτές ευαγγελιστές υποστηρίζουν την άποψη ότι η ασθένεια και ο πόνος αντίκεινται στο σχέδιο του Θεού. Ισχυρίζονται δε μάλιστα ότι αυτά είναι έργα του Σατανά και των διαβόλων βασιζόμενοι στα χωρία κατά Μάρκο 1,34 και κατά Λουκά 13,16, αλλά αποσιωπούν άλλα βιβλικά χωρία που αναφέρονται στην προέλευση αυτών των δεινών. Το αποτέλεσμα είναι μία μονόπλευρη θεώρηση των πραγμάτων που οδηγεί τελικά στη στρεβλωμένη και ισοπεδωτική άποψη ότι οποιοσδήποτε μ π ο ρ ε ί να γίνει καλά, φτάνει να πιστεύει αρκετά βαθιά.

Η θεώρηση αυτή όμως λειτουργεί σε τελευταία ανάλυση τραυματικά και αρνητικά. Κατά πρώτον συνεπάγεται μία τεράστια απογοήτευση και εσωτερική παραίτηση που επιδεινώνουν το ήδη υφιστάμενο πρόβλημα υγείας του ασθενή, όταν ο θεραπευτής του δηλώνει απερίφραστα ότι δεν θεραπεύεται επειδή δεν πιστεύει αρκετά. Εκτός του ότι ο άρρωστος θα αισθάνεται ότι μειονεκτεί, έχει αποτύχει ή σφάλλει, αυτό μπορεί να κλονίσει επίσης την όποιο βαθμού πίστη διαθέτει.

Το αξίωμα ότι «τα παιδιά του Θεού δεν μπορεί να είναι άρρωστα» αντιφάσκει καταρχάς με τον ίδιο το λόγο της Βίβλου. Στον ασθενή υποβάλλεται η ιδέα ότι είναι ο μόνος υπεύθυνος για τα δεινοπαθήματά του. Ανάλογη με αυτή την ιδέα είναι η αντίληψη που καλλιεργείται από πολλούς εσωτεριστές, όπως από «τη Χριστιανική επιστήμη», τη «Χριστιανική Ενότητα» (Unity) και τον κύκλο του Φίντχορν στη Σκωτία, ότι η ασθένεια είναι αποτέλεσμα μιας λανθασμένης σκέψης και συνεπώς ο ασθενής είναι ο μοναδικός υπεύθυνος για αυτήν. Σίγουρα παρόμοιες αξιωματικές θέσεις είναι τραυματικές και προσβλητικές, πράγμα που προφανώς δεν συνειδητοποιούν όσοι προβαίνουν αβασάνιστα σε τέτοιες απόλυτες κρίσεις, γιατί διαφορετικά θα επεδείκνυαν μεγαλύτερη αυτοσυγκράτηση και ευαισθησία απέναντι στην κατάσταση αυτού που πάσχει.

Προκύπτει καταρχάς το ερώτημα εάν η πνευματικότητα ενός ατόμου είναι ασύμβατη με την οποιαδήποτε σωματική ή ψυχική ασθένεια και πόνο ή μήπως αντίθετα αυτά αποτελούν πιθανόν μία απαραίτητη βαθμίδα στην ατραπό της τελείωσης;

Οι αποκαλύψεις στην Ντούντε είναι σαφείς στην απάντηση αυτού του ερωτήματος και μάλιστα αντίθετες με εκείνες που δίνουν οι ευαγγελιστές θεραπευτές και ορισμένοι εσωτεριστές που αποδίδουν την πλήρη ευθύνη για την ασθένεια στον ίδιο τον ασθενή. Συγκεκριμένα οι νέες αποκαλύψεις τονίζουν την αναγκαιότητα του πόνου ως μέσου επίτευξης της ολοκληρωμένης υιοθεσίας από τον Θεό, για το λόγο ότι η αγάπη και ο πόνος είναι οι μόνες καθαρτήριοι δυνάμεις που εξαυλώνουν πλήρως την ψυχή. Κανονικά γι' αυτό αρκεί μόνο η αγάπη, αλλά επειδή κανένας σχεδόν δεν έχει τόσο μεγάλη αγάπη που να εξαγνιστεί μόνο χάρη σε αυτήν, χρειάζεται επικουρικά ο πόνος για να προωθήσει την κάθαρση της ψυχής από κάθε κατάλοιπο, δηλαδή ακαθαρσία, ώστε να γίνει δεκτική στο φως.

Κατ' ακολουθία η υγεία δεν είναι κριτήριο ενδεικτικό της βαθμίδας που βρίσκεται κάποιος πνευματικά, δεδομένου ότι επιπλέον, όπως λέγεται στην Ντούντε: «δεν είναι σωστό να εκλαμβάνεται το σώμα ως κριτήριο της αγάπης που δίνω σε έναν άνθρωπο, καθώς ένα άρρωστο σώμα μπορεί κάλλιστα να κρύβει μία υγιή ψυχή μέσα του...»

Και επίσης:

«Δεν είναι πάντοτε απαραίτητο η σύσταση του σώματος να ανταποκρίνεται σε εκείνη της ψυχής όταν αυτή ενσαρκώνεται σε ένα φυσικό φορέα. Είναι δυνατό η ψυχή να φθάνει νωρίτερα στην ωριμότητα, ενώ το σώμα χρειάζεται περισσότερο χρόνο ώσπου να προσαρμοστεί στις επιθυμίες της ψυχής και ως εκ τούτου και του πνεύματος της».

Το ίδιο εκφράζεται επίσης στη βιβλική ιστορία της θεραπείας του εκ γενετής τυφλού: «Καθώς περπατούσε ο Ιησούς είδε έναν εκ γενετή τυφλό και οι μαθητές του τον ρώτησαν: "Διδάσκαλε, ποιος αμάρτησε, αυτός ο ίδιος ή οι γονείς του που γεννήθηκε τυφλός;" Ο Ιησούς αποκρίθηκε: "Ούτε αυτός, ούτε οι γονείς του, αλλά γεννήθηκε τυφλός για να φανερωθεί πάνω του η δύναμη των έργων του Θεού"» (Κατά Ιωάννη 9, 1-3).

Πρόθεση αυτού του κεφαλαίου είναι να καταφανεί ότι η δοκιμασία ή ο πόνος δεν πρέπει να αντιμετωπίζεται μονοσήμαντα ως κάτι το αρνητικό, αλλά ότι έχει και πολλές θετικές ευεργετικές πλευρές, όπως είναι άλλωστε γνωστό και από τα

αρχαία μυητικά μυστήρια. Μία τέτοια παρατήρηση βέβαια αποτελεί σκάνδαλο στη σημερινή εποχή του υλισμού και του ηδονισμού. Τον τελευταίο καιρό μάλιστα ακούγονται διθύραμβοι από την πλευρά της επιστήμης για την αποκωδικοποίηση του ανθρώπινου γενετικού κώδικα. Τα ΜΜΕ οραματίζονται ήδη τη μελλοντική κοινωνία όπου θα έχουν διορθωθεί τα σφάλματα και οι ελλείψεις της «τυφλής» φύσης.

Σύμφωνα με την εξελικτική θεωρία που επικρατούσε έως τώρα, ασθένεια και θάνατος ήταν αναπόδραστα δεδομένα και ήταν άρρηκτα συνδεδεμένα με το ανθρώπινο πεπρωμένο. Στο μέλλον όμως αυτά θα ανατραπούν, ελπίζουν οι επιστήμονες, αφού ανακαλύφθηκε το μυστικό της γενετικής δομής του ανθρώπου. Το επόμενο βήμα θα είναι λογικά η «κατά βούληση» επέμβαση σε αυτή τη δομή, με σκοπό να νικηθεί η αρρώστια και ο θάνατος. Η ευφορία που επικρατεί είναι κατανοητή δεδομένου ότι οι δύο αυτές «μάστιγες» βασανίζουν την ανθρωπότητα σχεδόν από καταβολής κόσμου χωρίς ελπίδα απαλλαγής. Με εξαίρεση μεμονωμένες φωνές που προβάλλουν ορισμένες αντιρρήσεις κυρίως ηθικής φύσης, η πλειοψηφία τηρεί μία θετική στάση και αγνοεί συνειδητά ή παρακάμπτει με ευκολία την πνευματική διάσταση του θέματος.

Τούτο είναι λογικό, καθότι ο υλισμός και η υλιστική επιστήμη έχουν τη δική τους κοσμοθεώρηση. Η πνευματική, θεϊκής προέλευσης, επιστήμη έχει μία άλλη. Για αυτήν ο άνθρωπος έχει δημιουργηθεί ως ομοίωμα του Θεού, εφοδιασμένος με θεϊκές ιδιότητες. Είναι προικισμένος με τέλεια υγεία και κυρίως με μία αιώνια πνευματική ζωή. Επειδή όμως η προίκα του περιλαμβάνει και μία ελεύθερη θέληση, έχει τη δυνατότητα, εάν το θέλει, να παραβαίνει τους κανόνες της ζωής. Τότε η συνέπεια είναι συχνά σωματικές ή ψυχικές ασθένειες και ένας πρόωρος γήινος θάνατος. Για το λόγο αυτό ο άνθρωπος -παραβάτης της θεϊκής αρμονίας και τάξης δεν πρόκειται να επιτύχει το καλό παίζοντας με το γενετικό υλικό τού είδους του, το αντίθετο μάλιστα. Έτσι κι αλλιώς την αιώνια ζωή στη Γη δεν μπορεί να την χαρίσει στον εαυτό του και ακόμη κι αν πετύχει να επιμηκύνει τη διάρκεια της γήινης ζωής του, το θάνατο δεν θα μπορεί να τον αποφύγει.

Σύμφωνα με τη θεία οικονομία, όπως γνωρίζουμε από τις νέες αποκαλύψεις, οι υλικές μορφές δεν αποτελούν αυτοσκοπό της δημιουργίας, απλά φιλοξενούν ψυχικές δυνάμεις που πρέπει να ωριμάσουν. Γι' αυτό οι υλικές μορφές πρέπει να διαλυθούν ώστε να μπορέσουν οι ψυχές να περάσουν στην καθαυτό ύπαρξή τους.

Πολλοί άγιοι, μυστικοί, άγνωστοι και γνωστοί πνευματικοί άνθρωποι, όπως ο γέροντας Πορφύριος, είχαν συλλάβει τη λειτουργία αυτή της ασθένειας και του πόνου. Η λειτουργία τους αυτή αναλύεται εμπειριστατωμένα στις αποκαλύψεις της Ντούντε, όπου προβάλλονται οι εξής θετικές πλευρές ή αιτίες της αναγκαιότητας τους:

- η μεταστροφή και η κάθαρση της ψυχής ενός ανθρώπου που δεν έχει προχωρήσει στον πνευματικό του δρόμο ή δεν πιστεύει
- η ψυχική κάθαρση ενός ανθρώπου που πιστεύει με σκοπό να ωριμάσει και να τελειωθεί, για να γίνει παιδί του Θεού
- η απόφαση της ψυχής πριν την ενσάρκωση της να επωμιστεί μία ιδιαίτερα δυσβάστακτη μοίρα προκειμένου να επιταχυνθεί η ωρίμανση της.
- η προσφορά της ψυχής πριν την ενσάρκωση της να υποβληθεί σε μία επώδυνη πορεία στη Γη προς χάρη των γονέων, των συγγενών ή των συνανθρώπων της
- το γεγονός ότι για διάφορους λόγους ο άνθρωπος δεν έχει την ικανότητα ή την προοπτική να επιβιώσει στη Γη και για αυτό απομακρύνεται πρόωρα από εδώ
- το γεγονός ότι όταν ήταν ακόμη άγγελος η ψυχή στην πνευματική δημιουργία, επιβαρύνθηκε με μία ιδιαίτερα βαριά ενοχή και για αυτό πρέπει να πάσχει ιδιαίτερα σε αυτή τη ζωή

- επειδή ορισμένοι άνθρωποι λόγω ψυχοσύνθεσης ωριμάζουν καλύτερα υπό το βάρος των δεινών παρά χωρίς αυτά
- ορισμένοι άνθρωποι δέχονται συνειδητά να υποφέρουν στη θέση ενός συνανθρώπου τους καθώς η απόρροια μιας τέτοιας αυτοθυσίας είναι μία ζωογόνος δύναμη που μπορεί να οδηγήσει στη σωτηρία του συνανθρώπου
- ο άνθρωπος επανακτά μεν την υγεία του, όμως ο Θεός διαβλέπει ότι η ασθένεια είναι απαραίτητη για την πνευματική του σωτηρία και έτσι τα συμπτώματα παρατείνονται προκειμένου να δοξαστεί ο Θεός (Κατά Ιωάννη 9, 3. Ιώβ)

Όποιος λοιπόν στοχαστεί πάνω στο νόημα του πόνου διαπιστώνει ότι πρόκειται για ένα πολύπλευρο θέμα που δεν επιδέχεται μιας μονοσήμαντης ερμηνείας. Το πολυδιάστατο του θέματος αναδεικνύουν τα παρακάτω αποσπάσματα από την Ντούντε:

«Όποιος δεν αντιμετωπίζει προβλήματα είναι απερίγραπτα φτωχός, τόσο ήδη πάνω στη Γη όσο και στον άλλο κόσμο αργότερα· και για αυτό ευθύνεται ο ίδιος διότι, αφού δεν έδωσε αγάπη στους συνανθρώπους του, δεν λαμβάνει ούτε από Μένα.

...Για το λόγο αυτό μη φθονείτε ποτέ τους ανθρώπους εκείνους που κατά τα φαινόμενα όλα τους πηγαίνουν καλά, γιατί η ζωή τους με αυτές τις συνθήκες δεν είναι παραγωγική. Δεν αποθησαυρίζουν τίποτα για την αιωνιότητα, δεν κάνουν τίποτα για την ψυχή τους, ενώ κάνουν τα πάντα για την καταστροφή και τον πνευματικό θάνατο τους»

«Κάθε άνθρωπος στη Γη που πάσχει με τον ένα ή τον άλλο τρόπο πλεονεκτεί απέναντι σε εκείνους που ζουν εύκολα και αβασάνιστα».

«Η αγάπη και ο πόνος εξαγνίζουν την ανθρώπινη ψυχή. Είναι τα καθαρτήρια μέσα που κάνουν την ψυχή περατή από το φως, αποβάλλουν καθετί ακάθαρμο και την μεταλλάσσουν έτσι που να μπορεί να περάσει στο βασίλειο του φωτός, χωρίς να διαλυθεί αναγκαστικά μπροστά στη φωτεινή ακτινοβολία που θα τη διαπεράσει».

«Γι' αυτό μην αφήνετε να σας τρομάζει μία δύσκολη επίγεια ζωή. Πιστέψτε το ότι η ευλογία και το όφελος που θα έχετε θα αντισταθμίσει κάθε πόνο. Δείξτε λοιπόν υπομονή διότι η ανταμοιβή είναι υπερμεγέθης, ο δε χρόνος που ο άνθρωπος υποφέρει στη Γη είναι σύντομος σε σύγκριση με την εξάισια μοίρα που περιμένει την ψυχή για όλη την αιωνιότητα. Γι' αυτό το λόγο θα πρέπει να δέχεστε πρόθυμα μία ζωή φορτωμένη με δεινά. Να γνωρίζετε ότι μία τέτοια ζωή στη Γη σάς την επιβάλλει η υπέρογκη αγάπη Μου για να σας προωθήσει ώστε να επιτύχετε σε ελάχιστο χρόνο το στόχο που έχω θέσει για σας στον Εαυτό Μου εδώ και αιωνιότητες.

Χρειάζεται λοιπόν να δέχεστε ακόμη και τις πιο σκληρές συνθήκες στη ζωή και πρέπει να αντέχετε ακόμη και στο μεγαλύτερο πόνο και να ξέρετε πάντοτε ότι μόνο η μεγάλη αγάπη για Μένα και για το διπλανό μπορεί να μειώσει τα δεινά σας. Όμως επειδή δεν είσατε ικανοί να νιώσετε τέτοια αγάπη που να μπορεί να καταστήσει τελείως περιττό τον πόνο, για αυτό θα πρέπει να είσατε ευγνώμονες που μπορείτε να περνάτε επίσης από βάσανα, γιατί αυτά προωθούν αποκλειστικά και μόνο την τελειοποίησή σας».

Εάν όμως ισχύουν όλα τα δύσπεπτα μεν αλλά ευλογοφανή που αναφέρθηκαν παραπάνω, τότε πώς εξηγούνται οι θεραπείες που επιτυγχάνονται σωρηδόν στις μαζικές συναθροίσεις των ευαγγελιστών; Στις συγκεντρώσεις αυτές που γίνονται κυρίως στις ΗΠΑ, πράγματι παρουσιάζονται στο ακροατήριο γυναίκες, άντρες και παιδιά που δηλώνουν ότι θεραπεύτηκαν από τη μία ή την άλλη πάθηση θαυματουργικά.

Ας σημειωθεί ωστόσο ότι ο αριθμός τους συχνά είναι πολύ κατώτερος αυτού που διατυμπανίζεται από τα megάφωνα. Επιπλέον θα πρέπει να παρακολουθήσει κανείς

τους «θεραπευμένους» και στη μετέπειτα πορεία τους, γιατί ναι μεν ο θεραπεύων ευαγγελιστής «θεραπεύει» εκείνη την ώρα ορισμένους από τους παρόντες, όμως καμία θεραπεία δεν έχει αποδειχτεί στη συνέχεια, ούτε για πόσο διήρκεσε. Μερικοί από αυτούς αυθυποβάλλονται απλά ότι η κατάσταση τους βελτιώθηκε, ενώ άλλοι που παρουσιάζουν όντως βελτίωση, αργότερα υποτροπιάζουν πάλι.

Η εξήγηση που δίνει τότε ο θεραπευτής συνήθως είναι ότι η πίστη του αρρώστου δεν ήταν αρκετά ισχυρή ή ότι υπέπεσε πάλι σε αμαρτίες. Σε καμία περίπτωση βέβαια δεν εξετάζει καν το ενδεχόμενο να πρόκειται για αυθυποβολή, που καλλιεργήθηκε από τον ίδιο το θεραπευτή ή ότι η ίαση ήταν μόνο φαινομενική.

Είναι παρατηρημένο ότι ο αριθμός των θεραπευμένων αυξάνεται όσο περισσότερο ο θεραπευτής επιτυγχάνει να πείσει το ακροατήριο του με τις ρητορικές του ικανότητες. Έτσι ο πόθος των ασθενών να θεραπευτούν, η επιθυμία της μάζας να δει ζωντανά κάποια θαύματα, η επιτηδειότητα του κήρυκα να επηρεάσει τις ψυχές του ακροατηρίου και η πεποίθησή του ότι επιτελεί μία ιερή αποστολή για την οποία έχει κληθεί, ο υποβλητικός, ενθουσιαστικός ρυθμός της χορωδίας, τα χειροκροτήματα, οι επικλήσεις, οι εκστατικές κραυγές, τα βογγητά, τα ποδοκροτήματα του πλήθους, όλα αυτά δημιουργούν μία υψηλά φορτισμένη ατμόσφαιρα έντασης γεμάτη προσδοκίες. Τότε δεν είναι πια ο Χριστός με τα λόγια του στο επίκεντρο του όλου γίνεσθαι αλλά τα πάντα εστιάζονται στη μαζική υποβολή που ασκεί ο ομιλητής.

Η παραπάνω κριτική στους ευαγγελιστές θεραπευτές δεν έχει σκοπό να αμφισβητήσει τις αληθινές περιπτώσεις θαυμάτων που οφείλονται στην πίστη, αλλά να δείξει ότι εξετάζοντας μία πνευματική θεραπεία θα πρέπει κανείς να λαμβάνει υπόψη του όλες τις παραμέτρους. Όποιος λοιπόν σκέφτεται νηφάλια και κριτικά αντιλαμβάνεται ότι ο αληθινός πιστός σέβεται τη θέληση του Θεού, οπότε οι παρακλήσεις του δεν μετατρέπονται σε απαιτήσεις ή σε εξεζητημένες προσδοκίες. Όμως αυτό παρατηρείται συχνά στις μαζικές συναθροίσεις θαυματομανών, που χαρακτηρίζονται συνήθως από κραυγαλέο θέαμα, θεατρικότητα και ουρανομήκεις φωνές και όπου το πλήθος καμία φορά ξεπερνά τις εκατοντάδες χιλιάδες. Αλλά, όπως λέγεται στο ευαγγέλιο, ο Θεός δεν έρχεται «μετά παρατηρήσεως»... Στην Μπέρτα Ντούντε η διαπίστωση αυτή επιβεβαιώνεται με τα παρακάτω λόγια:

«Δεν πρόκειται ωστόσο να σας κάνω να γιατρευτείτε δια μιας, και αυτό για χάρη της ελευθερίας της βούλησής σας, γιατί τότε θα πιστεύατε υπό πίεση σε Μένα και στη δύναμη Μου. Το ζητούμενο είναι ωστόσο να αποκτήσετε αυτή την πίστη δίχως βία».

Και επίσης τα παρακάτω λόγια προσφέρονται για αναστοχασμό:

«Σε τελευταία ανάλυση κάθε θεραπεία προϋποθέτει τη σύμφωνη θέλησή Μου' και αυτή θέτει περιορισμούς στο τι μπορεί να επιτύχει ένας θεραπευτής, εάν Εγώ κρίνω ότι η επίδραση μιας μακριάς ασθένειας είναι πολύτιμη για την ψυχή του αρρώστου. Η θέλησή Μου είναι που καθορίζει τη μοίρα ενός ανθρώπου και στη μοίρα συμπεριλαμβάνονται επίσης και οι αρρώστιες ενάντια στις οποίες η ανθρώπινη θέληση δεν μπορεί να κάνει τίποτα, παρ' όλα τα μέσα που μπαίνουν σε εφαρμογή».

«Ως εκ τούτου ορισμένοι άρρωστοι δεν είναι παρά εργαλεία που έχω επιλέξει, που εξαιτίας της πίστης τους Μου επιτρέπουν να ενεργήσω επάνω τους και ταυτόχρονα, με τη δυνατότητα αυτή που Μου παρέχουν, οφείλουν να συμβάλουν με το παράδειγμά τους ώστε να πιστέψει και ο περίγυρος τους».

Σε έναν άνθρωπο που δεν πιστεύει καθόλου δεν πρόκειται ποτέ να αφήσω να ενεργήσει η δύναμή Μου. Για αυτό και οι θεραπευτές που τους έχω δώσει Εγώ το χάρισμα να θεραπεύουν μπορούν μέσω της πνευματικής τους όρασης (σ.τ.μ. ή μέσω του εσωτερικού Λόγου) να διακρίνουν εάν υπάρχει ή όχι η δυνατότητα να λάβει χώρα η θεραπεία του αρρώστου χάρη στην πίστη του. Για αυτό το λόγο άλλωστε δεν θεραπεύονται

πάντοτε όλοι οι ασθενείς, ακόμη και αν ο θεραπευτής είναι κάποιος που έχει αφυπνιστεί από Μένα, εξαιτίας του ότι η θεραπεία της ψυχής είναι πολύ πιο σημαντική...»

Σύμφωνα με τα προηγούμενα επομένως, όταν όντως συμβαίνουν τέτοιες αυθεντικές ιάσεις που οφείλονται στην πίστη του αρρώστου και γιατί πληρούνται όλες οι προϋποθέσεις για αυτό, τούτο δεν γίνεται ποτέ μαζικά, αλλά κατά κανόνα πρόκειται για μεμονωμένες περιπτώσεις.

Επιπλέον θα πρέπει να ληφθεί υπόψη και η δυνατότητα αυτοθεραπείας της ψυχής, όπου δηλαδή ψυχολογικά προβλήματα, εμπόδια, απωθημένα κ.τ.ό. ο ασθενής τα ξεπερνά από μόνος του, απελευθερώνοντας μία μεγάλη καταπιεσμένη ενέργεια. Πιο συγκεκριμένα, τα σφάλματα, δηλαδή οι αμαρτίες που διαπράττει ο ίδιος ο άνθρωπος απέναντι στον εαυτό του, μπορεί να τα θεραπεύσει από μόνος του. Η αντίληψη αυτή ως γνωστόν είναι εξαιρετικά διαδεδομένη σήμερα στην ψυχοθεραπεία και εφαρμόζεται επίσης στη θετική σκέψη.

Τα πράγματα είναι πιο δύσκολα με τις αμαρτίες που διαπράττονται ενάντια σε άλλους. Αυτές δεν μπορεί να τις εξαλείψει ο δράστης από μόνος του επειδή χρειάζεται επίσης να πάρει απαλλαγή από το θύμα και από τον Ιησού Χριστό.

Τέλος, οι αμαρτίες ενάντια στον θεό ή ενάντια στο Πνεύμα του είναι πλέον τόσο βαρύνουσες που κανένας, όσο ευσεβής κι αν είναι, δεν μπορεί να τις εξαλείψει με τις δικές του δυνάμεις, ούτε και εάν τις επωμιστεί για χάρη ενός συνανθρώπου του.

Σε καμία περίπτωση δεν πρέπει λοιπόν να συγχέονται οι ιάσεις που οφείλονται στο Άγιο Πνεύμα με αυτοθεραπείες της ψυχής και του σώματος που γίνονται μέσω της θετικής σκέψης ή με θεραπείες που γίνονται με τη βοήθεια πνευμάτων του άλλου κόσμου.

Με το Άγιο Πνεύμα ενεργεί η καθαρά πνευματική δύναμη του Θεού, ενώ στις άλλες περιπτώσεις της αυτοϊασης ή της πνευματιστικής θεραπείας, λειτουργούν οι (λιγότερο) πνευματικές δυνάμεις της ψυχής ή των υπερκόσμιων πνευμάτων. Μπορεί μεν η ψυχή του ανθρώπου να κατακλυστεί από το Άγιο Πνεύμα, όμως εκείνο που παίζει ρόλο είναι σε ποιο βαθμό το πνεύμα της έχει ενωθεί με το θείο Πνεύμα και ο βαθμός αυτός φαίνεται από τα διάφορα πνευματικά χαρίσματα που έχει αποκτήσει.

Για όποια περίπτωση θεραπείας και αν πρόκειται, κανείς πρέπει να είναι προσεχτικός στην κρίση του, ιδίως εκεί όπου αποδεδειγμένα επικρατεί σύγχυση και πλάνη. Γιατί ένα γεγονός που είναι άγνωστο στους περισσότερους, είναι ότι **και ο αντίπαλος του Θεού θεραπεύει**, αν και μόνο το σώμα και αυτό συχνά όχι για μόνοιμα. Επιπλέον, τέτοιες φαινομενικές θεραπείες πολλές φορές συνοδεύονται από ψυχικές διαταραχές και σε κάθε περίπτωση εμποδίζουν την πνευματοποίηση της ψυχής.

Ο Θεός απεναντίας θεραπεύει καταρχάς την ψυχή και -εάν δεν είναι ανασταλτικό ή επιβλαβές για την ωρίμανσή της- κατά δεύτερο λόγο το σώμα του ασθενούς. Η θεϊκή θεραπεία ταυτόχρονα απελευθερώνει τον άρρωστο από τα σκοτεινά σημεία του και τα ανομήματά του και τον μεταμορφώνει σε έναν καινούργιο άνθρωπο.

Κατά συνέπεια **τα «θαύματα» δεν είναι απαραίτητα σημάδι της εκδήλωσης θεϊκής δύναμης**, καθώς μπορούν επίσης να προέρχονται από τον παράγοντα του κακού.

Αυτό ισχύει ιδιαίτερα όταν οι άνθρωποι ωθούνται από το θεραπευτή κατά κύριο λόγο σε μία εξωτερική τυφλή πίστη και λιγότερο σε μία εσωτερική ζωντανή πίστη. Η αυτοθεραπεία αντίθετα είναι μεν αυθεντική, όμως, όπως προειπώθηκε, δεν είναι σωστό να ταυτίζεται με τη θεραπευτική ενέργεια του Αγίου Πνεύματος, καθότι ο καθένας μπορεί ανεξάρτητα από τη σχέση του με το Δημιουργό του να την επιτύχει στον εαυτό του, αρκεί να πιστεύει ότι θα γίνει καλά. Ας δούμε λοιπόν τι

υπαγορεύτηκε μέσω του εσωτερικού Λόγου για το θέμα των θαυματοποιών και των θεραπειών τους στην Μπέρτα Ντούντε στις 4.7.1949:

Πώς μπορεί να ελεγχθεί μία υπερφυσική ενέργεια;

«Μην απασχολείτε με σκέψεις σχετικά με κάποια περιστατικά που δείχνουν υπερφυσικά, που εσείς δεν μπορείτε να κρίνετε την αξία ή τη μορφή τους όσο δεν σας είναι δυνατό να ελέγχετε το υπόβαθρο όπου βασίζονται. Όταν κάποιος συνάπτει μαζί Μου μία σχέση έτσι που μεταξύ μας να δημιουργείται ένας πολύ στενός δεσμός, τότε η δύναμη του είναι απεριόριστη και οτιδήποτε κάνει, το πραγματοποιεί κάνοντας χρήση της δικής Μου δύναμης, δηλαδή σε σύνδεση μαζί Μου.

Σε μία τέτοια περίπτωση είναι επίσης θέλησή Μου να αποκαλυφθεί φανερά στην ανθρωπότητα αυτή η εκδήλωση της δύναμής Μου. Είμαι Εγώ επομένως πίσω από κάθε υπερφυσική πράξη και είναι η δύναμη της πίστης που κάνει δυνατή την πραγματοποίησή της. Αλλά τη δυνατότητα να μεταβιβάσω τη δύναμη για ένα τέτοιο επίτευγμα την κρατώ Εγώ στα χέρια Μου.

Αυτό σημαίνει ότι όπου ξέρω ότι κάποιος εκπροσωπεί τη διδασκαλία Μου και ότι η θέλησή του Μου είναι αφοσιωμένη πλήρως, ούτως ώστε να δρα επ' ονόματι Μου στη Γη, εκεί, και μόνο εκεί, ενεργώ από κοινού μαζί του. Με βάση αυτό το κριτήριο επομένως θα μπορείτε να διακρίνετε από μόνοι σας αν πρόκειται για δική Μου σύμπραξη ή του αντιπάλου Μου σε κάθε περιστατικό που φαίνεται ότι δρα μία υπερφυσική δύναμη και μπορεί κανείς να το χαρακτηρίσει ως θαύμα.

Η πίστη και η αγάπη είναι τα γνωρίσματα της παρουσίας Μου και της συνδρομής Μου. Όπου κάποιον τον παρακινεί να βοηθήσει το διπλανό του η βαθιά πίστη και η αληθινή αγάπη του για αυτόν αποκλείεται να μην είμαι κι Εγώ παρών, δεδομένου ότι η αγάπη είμαι Εγώ ο Ίδιος και άρα θα είμαι πάντοτε παρών οπουδήποτε εκφράζεται έμπρακτα αγάπη. Αλλά ούτε εμποδίζω και τον αντίπαλο Μου να μεταβιβάσει δύναμη σε έναν άνθρωπο, του οποίου η θέληση είναι στραμμένη προς τη δική του πλευρά. Φυσικά όμως, και τη δική του την ενέργεια θα την αναγνωρίσετε επίσης, από το ποιόν του ατόμου που τη χρησιμοποιεί.

Ένα τέτοιο άτομο, έστω και αν ισχυρίζεται ότι θεραπεύει με τη δύναμή Μου δεν θα κηρύσσει τη διδασκαλία Μου, άρα ούτε θα ενεργεί επ' ονόματι Μου, γιατί τότε θα πρέπει να μιλά για Μένα και να πρεσβεύει μονάχα το όνομά Μου.

Έστω λοιπόν και αν με το στόμα αναφέρεται στο όνομα «θεός» δεν πρόκειται να διαδίδει το Λόγο Μου. Για αυτό μπορεί κανείς να αναγνωρίσει τους αληθινούς από τους ψεύτικους υπηρέτες του θεού και οποιοδήποτε θαύμα από το γεγονός ότι όπου χαρίζω τη δύναμή Μου για το καλό της ανθρωπότητας που υποφέρει, εκεί πρέπει να κηρύσσεται παράλληλα ο Λόγος Μου. Γιατί εκεί ενεργώ θαύματα για να υποστηρίξω το Λόγο Μου, επειδή αυτό είναι που χρειάζονται οι άνθρωποι πάνω από όλα.

Εφόσον λοιπόν σας δίνεται η δυνατότητα να κρίνετε από μόνοι σας, φροντίστε να πληροφορηθείτε εάν και σε ποια έκταση διδάσκεται το Ευαγγέλιο Μου.

Όπου δρα ο αντίπαλος Μου θα είναι δύσκολο να διδάσκεται ο Λόγος Μου, γιατί τότε θα ήταν υποχρεωμένος να διδάσκει την αγάπη και έτσι αυτομάτως θα έπαυε να είναι αντίπαλος Μου. Εν πάση περιπτώσει Εγώ αφήνω σε σας τον έλεγχο αυτόν για να μάθετε να αντιμετωπίζετε με εξαιρετική προσοχή οτιδήποτε μυστηριώδες συναντάτε. Έτσι θα πρέπει να το σκεφτείτε σε βάθος και να Με παρακαλέσετε για τη βοήθειά Μου, προκειμένου να μπορέσετε να κρίνετε σωστά, θέλω να ζητήσετε τη συμπαράσταση Μου προκειμένου να διακρίνετε πού είναι ενεργό το Πνεύμα Μου και να απορρίψετε οτιδήποτε προέρχεται από τη δραστηριότητα του αντιπάλου Μου. Και Εγώ θα κατευθύνω τις σκέψεις σας στη σωστή κατεύθυνση, εάν θέλετε να γνωρίσετε τι είναι το σωστό, γιατί θα σας δοθεί η αλήθεια, εφόσον πράγματι την ποθείτε».

Με άλλα λόγια, όποιος θεραπεύει μέσω του Αγίου Πνεύματος, αυτός καταθέτει μαρτυρία για τον Ιησού Χριστό, γιατί για έναν τέτοιο θεραπευτή το υπέρτατο καθήκον είναι η διάδοση της χριστικής διδασκαλίας, ενώ η θεραπεία είναι απλά μία ανταμοιβή για όσους πιστεύουν. Είναι αδιανόητο επομένως να γίνεται θεραπεία μέσω του Αγίου Πνεύματος δίχως αναφορά στον Χριστό. Γι' αυτό άλλωστε ο Ινδός χριστιανός δάσκαλος και μύστης Σάντου Σού- νταρ Σινγκ (1889-1929) έπαψε να θεραπεύει και αποστασιοποιήθηκε από τον ινδικό λαό που ζητούσε από αυτόν όλο και περισσότερο τη θαυματουργική ενέργειά του αντί για τη διδασκαλία του. Μεταξύ άλλων και ο χαρισματικός θεραπευτής πάτερ Εμίλιο Ταρντίφ τονίζει στα γραπτά του ότι η θεραπεία δεν είναι νοητή χωρίς διδασκαλία. Και εάν αυτή λείπει, προβάλλει εύλογα το ερώτημα με ποια δύναμη συντελείται μία θεραπεία.

Γεωακτινοβολία και ραδιαισθησία

Παλιότερα όταν οι άνθρωποι ζούσαν εναρμονισμένοι με τη φύση, ήταν γενικά γνωστές οι βλαβερές ακτινοβολίες που προέρχονται από το εσωτερικό της Γης. Η ακτινοβολία που πηγάζει από ραδιενεργές αντιδράσεις που λαμβάνουν χώρα στον πυρήνα της γεώσφαιρας ονομάζεται γεωακτινοβολία. Εάν παρατηρήσει κανείς τα οικιακά του ζώα θα προσέξει ότι ενστικτωδώς αποφεύγουν (ή και προτιμούν) συστηματικά ορισμένα σημεία του σπιτιού. Η γεωακτινοβολία δεν είναι όμως βλαβερή μόνο για τα ζώα (και τα φυτά, δέντρα κ.λπ.) αλλά και για τον άνθρωπο, ιδίως αν περνά ένα μεγάλο μέρος της ημέρας του σε ένα χώρο όπου υπάρχει ισχυρή γήινη ακτινοβολία, σε μία λεγόμενη γεωπαθολόγο ζώνη.

Εκφυλιστικές ασθένειες και κυρίως ο καρκίνος συνδέονται άμεσα με την μακροχρόνια παραμονή σε ένα τέτοιο χώρο και γι' αυτό ονομάζονται γεωπάθειες. Από έρευνες που έχουν γίνει στη Γερμανία ήδη από τις αρχές του 20ου αιώνα έχει διαπιστωθεί ότι οι γεωπαθολόγες ζώνες, δηλαδή οι περιοχές όπου υπάρχει έντονη ή διαταραγμένη γήινη ακτινοβολία, ευθύνονται για ένα σταθερά μεγάλο ποσοστό θνησιμότητας από καρκίνο σε ορισμένα χωριά της Βαυαρίας.

Την ύπαρξη τέτοιων ζωνών στο περιβάλλον του μπορεί κάποιος να την διαπιστώσει παρατηρώντας με προσοχή και ευαισθησία τον περίγυρό του ή και με πιο εξειδικευμένες μεθόδους, όπως είναι η ραδιαισθησία. Όπως προδίδει η ετυμολογία της λέξης, η ραδιαισθησία είναι η ευαισθησία που έχουν ορισμένα άτομα απέναντι σε κάποια είδη ακτινοβολίας. Πιο συγκεκριμένα, ραδιαισθητικός είναι ο άνθρωπος που έχει τη ραδιαισθητική ευαισθησία, δηλαδή την ικανότητα να καταλήγει σε κάποια συμπεράσματα σχετικά με συγκεκριμένες ακτινοβολίες βασιζόμενος στις ενδείξεις, δηλαδή τις ταλαντώσεις της ράβδου ή του εκκρεμούς που χρησιμοποιεί ως όργανο. Ο ραδιαισθησιολόγος πάλι είναι εκείνος που μπορεί να αξιοποιεί τις γνώσεις του της ραδιαισθησίας στη διάγνωση και θεραπεία ασθενειών. Ο ραδιαισθησιολόγος μπορεί να διαγνώσει μία ασθένεια περιφέροντας ένα εκκρεμές ή μία ράβδο γύρω από το σώμα του ασθενούς. Ορισμένοι μάλιστα μπορούν να καταλήξουν σε μία διάγνωση εξ αποστάσεως, χρησιμοποιώντας μόνο ένα προσωπικό αντικείμενο του ασθενή ή π.χ. μία φωτογραφία του.

Η ραδιαισθησία βασίζεται σε φυσικούς νόμους, και ως εκ τούτου δεν πρόκειται για μία μέθοδο μαγείας ή θαυματουργίας. Η λειτουργία της ραδιαισθησίας βασίζεται κατά πρώτον στις λεπτές δονήσεις των ατόμων των «στοιχειακών ή πνευμάτων της ύλης», με άλλα λόγια των ατόμων αερίου που είναι πλήρως ιοντισμένα και σχηματίζουν μία αέρια «μάζα». Έτσι μπορούν να ανιχνευθούν ραδιαισθητικά από την ακτινοβολία της αύρας που περιβάλλει τα υλικά σώματα.

Εντούτοις είναι επίσης δυνατό μέσω του εκκρεμούς ή της ράβδου να εκφράζονται και ψυχές πεθαμένων, αν και αυτό είναι κάτι που οι ίδιοι οι

ραδισθητικοί δεν θέλουν να το δεχτούν. Έτσι ή αλλιώς πάντως, η ύλη είναι γεμάτη από άτομα «πνευμάτων της ύλης» ή «μικροπνευμάτων», δηλαδή απειροελάχιστων πνευμάτων χωρίς συνείδηση του εγώ τους, όπως είδαμε πιο πριν αυτά προέρχονται από τη διάλυση της ψυχής ενός αρχέγονου πνεύματος, όταν κατακερματίστηκε προκειμένου να περάσει από την πορεία πνευματοποίησης μέσω της ύλης. Διακρίνονται δε σε πνεύματα της φωτιάς, της γης, του νερού και του αέρα και όταν με τον καιρό εξελιχθούν ώστε να αποτελέσουν πάλι μια «μερική» ψυχή, δηλαδή τμήμα μίας ψυχής που θα ενανθρωπιστεί στο μέλλον, ονομάζονται πλέον «πνεύματα της φύσης».

Αναφερόμενος σε αυτά ακριβώς τα πνεύματα της ύλης που περιέχονται π.χ. μέσα στις πέτρες είχε πει ο Ιησούς: «Σας βεβαιώνω ότι ο Θεός μπορεί να κάνει απογόνους του Αβραάμ και από αυτές εδώ τις πέτρες» (Ματθ. 3, 9 και πβλ. επίσης Λουκ. 19, 40).

Όποια κι αν είναι τα αποτελέσματα της ραδισθησίας, καλά ή κακά, πρέπει κανείς οπωσδήποτε να έχει πάντοτε υπ' όψιν του ότι και η ραδισθησία στηρίζεται στη δράση πνευμάτων από τον άλλο κόσμο και ως εκ τούτου δεν προσφέρει καμία απόλυτη εγγύηση για την αλήθεια των πορισμάτων της. Οι κριτικά σκεπτόμενοι και ευσυνείδητοι ραδισθητικοί το γνωρίζουν αυτό και για το λόγο αυτό ελέγχουν τα πορίσματά τους παραβάλλοντάς τα με εκείνα συναδέλφων τους ή άλλων βοηθητικών μέσων, χωρίς να ξεχνούν βέβαια να χρησιμοποιούν επίσης και την κρίση τους.

Αξίζει να παρατηρηθεί ότι η ποιότητα των πορισμάτων δεν εξαρτάται από την ευαισθησία ή τη δύναμη του ραδισθητικού αλλά από την πνευματικότητά του, η οποία παίζει καθοριστικό ρόλο στο κατά πόσον ανταποκρίνονται στην αλήθεια.

Η ακτινοβολία του ηλεκτρικού ρευστού που εκπέμπεται από τον υλικό κόσμο αυτή καθαυτήν είναι από πνευματική άποψη μία ακατέργαστη φυσική δύναμη. Απεναντίας η φορτισμένη ηλεκτρομαγνητικά ζωτική δύναμη της ψυχής που περιβάλλει εξωτερικά τον άνθρωπο διαθέτει ήδη μία ορισμένη νοημοσύνη που είναι λίγο ως πολύ καθαυμένη και έχει συνείδηση του εαυτού της.

Κατά συνέπεια, αυτό που καθιστά αξιόπιστη ή όχι τη ραδισθησία είναι το αν η απάντηση που βρίσκει ένας ραδισθητικός προέρχεται από τη σφαίρα των «πνευμάτων της ύλης» ή από τη δική του εξωτερική ψυχική σφαίρα. Και εκεί έχει σημασία η ωριμότητα του ανθρώπου αυτού, καθότι π.χ. κάποιος που είναι κοντά στην πλήρη αναγέννηση του πνεύματος του μπορεί να λειτουργήσει με την καθαρά πνευματική σφαίρα και να έχει τελείως αξιόπιστα αποτελέσματα. Εδώ όμως προβάλλει ο γνωστός περιορισμός, ότι είναι πάρα πολύ δύσκολο -και σπάνιο- να επιτύχει κάποιος την πλήρη πνευματική αναγέννηση εδώ στη Γη

Εκτός αυτού, όταν κάποιος έχει αναγεννηθεί πλήρως κατά το πνεύμα του, τότε δεν εργάζεται πλέον πνευματιστικά ή με τη βοήθεια πνευματιστικών μέσων αλλά μόνο απευθείας μέσω του πνευματικού σπινθήρα στην καρδιά του. Γιατί από την καρδιά μπορεί να πάρει επίσης όλες τις απαντήσεις που θέλει, με την προϋπόθεση ότι εναποθέτει τα πάντα στη βούληση του Θεού.

Η δυνατότητα αυτή ωστόσο απαιτεί ένα υψηλό επίπεδο πνευματικότητας, δηλαδή αγάπης, υπομονής και ταπεινότητας, ώστε αυτός που ρωτά μέσα στην καρδιά του να λάβει εκεί ως σκέψη, ήχο ή εικόνα την απάντηση που προβλέπει η θεϊκή αρμονία και πρόνοια.

Αντίθετα, για το μέσο ραδισθητικό δεν είναι απολύτως αναγκαίο να διαθέτει υψηλή πνευματικότητα. Για να λειτουργήσει του αρκεί να έχει τη σχετική ευαισθησία και τα απαραίτητα όργανα και να ξέρει να εξηγήσει τις αντιδράσεις του εκκρεμούς ή της ράβδου. Το εκκρεμές είναι μία ράβδος ή σφαίρα η οποία κρέμεται με ένα νήμα

από το κέντρο βάρους της και αιωρείται οριζόντια υπό την επίδραση του γήινου μαγνητικού πεδίου ή ενός ομοιογενούς μαγνητικού πεδίου.

Το εκκρεμές και η ράβδος είναι από την αρχαιότητα γνωστά μέσα για τον εντοπισμό κυρίως υπόγειων στρωμάτων νερού, μεταλλευμάτων, σπηλαίων κ.α. για τη διάγνωση των ασθενειών, αλλά και ως μαντικά εργαλεία για την πρόβλεψη του μέλλοντος ή για να πάρει ο χρήστης τους απαντήσεις σε ερωτήματα που τον απασχολούν. Η τελευταία αυτή χρήση είναι η πιο γνωστή και διαδεδομένη τα τελευταία χρόνια και έχει πάρει τη μορφή μόδας. Από την εφαρμογή του για μαντικούς σκοπούς προκύπτουν ορισμένοι κίνδυνοι που θα παρουσιαστούν εν συντομία στη συνέχεια.

Ένας διαπιστωμένος κίνδυνος που προκύπτει από τη χρήση του εκκρεμούς - αλλά και κάθε άλλου μαντικού μέσου- είναι ο εξής: Ο χρήστης του, που μπορεί στην αρχή να κατέφυγε στο εκκρεμές για μία περίπτωση ανάγκης ή για ένα πρόβλημα υγείας, μπορεί εύκολα να χάσει τον έλεγχο και να το συμβουλευτεί καθ' έξιν για όλα τα πράγματα. Η εμπειρία δείχνει επανειλημμένα ότι η σχετική ευκολία να βρει κανείς **έτοιμες απαντήσεις** σε λίγο ως πολύ δύσκολα ερωτήματα οδηγούν συχνά στο ότι το εκκρεμές τελικά **υποκαθιστά τη σωστή κρίση, την καρδιά** (συνείδηση, διαίσθηση κ.λπ.) και την υπομονή, με αποτέλεσμα όχι μόνο να το συμβουλευτεί ο χρήστης του για τα πάντα, αλλά και να δέχεται αβασάνιστα κάθε απάντηση. Αυτό μπορεί να οδηγήσει σε ατροφία της προσωπικής κρίσης και σε πλήρη εξάρτηση, με συνέπεια την **απώλεια της ελευθερίας του ατόμου**.

Έτσι η περιέργεια και ο ελλιπής αυτοέλεγχος μπορούν να οδηγήσουν σε ένα επιβλαβή εθισμό. Από την άλλη πλευρά πάλι, εκεί όπου κάποιος θεωρεί ότι ελέγχει πλήρως την κατάσταση, είναι δυνατό με τον καιρό να υπερεκτιμήσει τις δυνατότητές του, πράγμα που παρατηρείται συχνά με τα μέντιουμ, ιδίως όταν δεν υφίστανται κάποιον έλεγχο από τρίτους και βασίζονται μόνο στις δικές τους εκτιμήσεις.

Παρ' όλο που όποιος πιστεύει στον Χριστό αυθεντικά δεν έχει ανάγκη να πειραματίζεται με το εκκρεμές (ή τον πνευματισμό), εντούτοις δεν πρέπει κανείς να καταδικάζει τέτοιες εκδηλώσεις της ζωτικής ενέργειας όπως αυτή που εκδηλώνεται μέσω του εκκρεμούς, γιατί είναι η ίδια ενέργεια που τον κρατά στη ζωή και αυτή καθαυτήν είναι βασικά ουδέτερη. Σίγουρα όμως όποιος πιστεύει βαθιά και ζωντανά και έχει τη δυνατότητα να διδαχθεί απευθείας από τον Θεό μέσω του πνευματικού του σπινθήρα, δεν έχει ανάγκη να καταφύγει στο εκκρεμές ή σε κάποια άλλη μορφή πνευματισμού για να καθοδηγηθεί ή να βρει λύσεις στα προβλήματά του.

Ο *Ιωάννης ο Χρυσόστομος* αναφέρει ότι στο Βυζάντιο οι μάντιες χρησιμοποιούσαν τη ράβδο περίπου όπως πετάμε εμείς σήμερα κορόνα ή γράμματα ένα νόμισμα, προκειμένου να μαντέψουν το θείο θέλημα. Σίγουρα κάτι τέτοιο καταλήγει σε *αβουλία και αδράνεια σκέψης*, το αντίθετο δηλαδή από την ελευθερία σκέψης και βούλησης και την ανάπτυξη των ικανοτήτων που συνάδει σε έναν άνθρωπο που ωριμάζει πνευματικά.

Στο σημείο αυτό θα πρέπει να γίνει λόγος για ένα άλλο συναφές θέμα: Υπάρχουν πολλοί οπαδοί του εκκρεμούς που θεωρούν ότι με βάση τις ταλαντώσεις του είναι δυνατό να αξιολογηθεί από απόσταση τοπική ή και χρονική η ποιότητα του πνεύματος ενός ατόμου, φτάνει να έχει μία ανεπτυγμένη ευαισθησία ο χρήστης του. Μία ανάλογη τάση υπάρχει και σε ορισμένα μέντιουμ που επιχειρούν με πνευματιστικό τρόπο να «βαθμολογήσουν» την πνευματικότητα προσώπων όπως του Ιησού, του Λόρμπερ και άλλων γνωστών μορφών.

Είναι προφανής η τυφλότητα αλλά και η έπαρση που μαρτυρεί το να κρίνεται κάποιος όχι με βάση την αγάπη αλλά με πνευματιστικές μεθόδους. Και αποτελεί άλλο

ένα δείγμα για το πώς παρασύρονται ορισμένοι από την περιέργειά τους αλλά και τη μανία εντυπωσιασμού και αυτοπροβολής απέναντι σε τρίτους.

Όπως διαπιστώσαμε ξανά στο πλαίσιο αυτού του βιβλίου, υπάρχουν περιορισμοί που έχουν τεθεί στην ανθρώπινη φιλομάθεια και περιέργεια όταν τα κίνητρα δεν είναι άδοξα. Αυτοί οι περιορισμοί μπορεί να αρθούν στην ουσία μόνο όταν δίνεται η φώτιση από τον Θεό με τη χαρισματική ενέργεια του Πνεύματος. Όταν επιζητείται η γνώση εκτός και κατά παράβαση των ορίων αυτών το αποτέλεσμα είναι αμφίβολο και δεν υπάρχει καμία εγγύηση αλήθειας.

«Το Πνεύμα ερευνά τα πάντα, ακόμη και τα βάθη του Θεού» λέγεται στην επιστολή προς Κορινθίους Α' 2, 10. Όταν λοιπόν κάποιος πληροί τις προϋποθέσεις της αγάπης και της ταπεινότητας, το Πνεύμα τον διδάσκει και μπορεί να του δώσει επίσης το χάρισμα της ανθρωπογνωσίας και της σωστής κρίσης. Αλλά αυτό δεν γίνεται ποτέ για να ικανοποιηθεί η περιέργεια ή η διάθεση εντυπωσιασμού της ομήγυρης ή χάριν αυτοπροβολής.

Και σε αυτό -όπως και σε κάθε άλλο θέμα- θα πρέπει να θέσει κανείς το ερώτημα, *σε τι ωφελείται ο άνθρωπος πνευματικά όταν ικανοποιεί μία τέτοια μορφή περιέργεια*. Είναι εύλογο ότι τα κίνητρα δεν μπορεί παρά να είναι χαμηλά, έστω και αν κρύβονται πίσω από μία πρόσοψη υποτιθέμενης αναζήτησης της αλήθειας.

Σε οποιοδήποτε τομέα επομένως παρατηρείται μία τάση να αποκτηθεί γνώση ή δύναμη με τρόπο ασύμβατο προς τη συμπαντική τάξη πραγμάτων, είναι φανερό ότι εκεί δρα ο αντίθεος παράγοντας. Γιατί όσο προχωρημένος πνευματικά κι αν είναι ένας ραδιαισθητικός, ο «αιθέρας των νεύρων» ή «του αίματος» του (βλ. το πρώτο κεφάλαιο του βιβλίου) που είναι η ενέργεια που φέρει σε ταλάντωση το εκκρεμές, δεν είναι μία καθαρά πνευματική δύναμη, αλλά σύμμεικτη με ακάθαρτα, χαμηλών δονήσεων στοιχεία μέσα από τα οποία μπορεί να παρεισφύσει ο παράγοντας του κακού και ως εκ τούτου τα πορίσματα της ραδιαισθησίας θα είναι πάντοτε αμφίβολα. Αυτό που λέγεται εδώ για την περιορισμένη αξιοπιστία της ραδιαισθησίας ισχύει αναλογικά για τις ερωτήσεις που γίνονται μέσω μέντιουμ, με τη διαφορά ότι εκεί είναι φανερά πνεύματα του άλλου κόσμου που δίνουν τις απαντήσεις. Και είναι ευνόητο ότι οι φωτεινές ή αγγελικές οντότητες δεν σπεύδουν να ικανοποιήσουν τα κατώτερα κίνητρα και την περιέργεια των ανθρώπων, παρά μόνο τους διδάσκουν αυτά που χρειάζονται για την ανέλιξή τους, και βέβαια ενώ είναι σε κατάσταση εγρήγορσης.

Συνακόλουθα, η αξία ενός ανθρώπου δεν αντικατοπτρίζεται στην ικανότητα που πιθανόν έχει να επικοινωνεί με πνεύματα ή στη ζωτική δύναμη που διαθέτει, αλλά μετριέται με βάση τις πράξεις και τους καρπούς του (Ματθ. 7,16-20). Η αλήθεια της παραπάνω πρότασης αποδεικνύεται εύγλωττα και από τη γνωστή αντιπαράθεση των Αιγύπτιων μάγων με τον Ααρών και το Μωυσή (Μωυσή Έξοδος 7, 8-13).

Η Ραβδοσκοπία

Εάν εξαιρέσει κανείς τη σπάνια- καταχρηστική χρήση της ράβδου για πνευματιστικές ερωτήσεις, όπως γίνεται και με το εκκρεμές, η ράβδος της ραβδοσκοπίας χρησιμοποιείται κυρίως αφενός για τον εντοπισμό νερού, πετρελαίου, αερίων κ.τ.λ. στο υπέδαφος και αφετέρου για να διαπιστωθεί η ύπαρξη αρνητικών σημείων στη γη, σημείων δηλαδή όπου η γήινη ενέργεια ή ακτινοβολία μπορεί να επηρεάσει αρνητικά την ανθρώπινη υγεία.

Ο Υβ Ροκάρ, καθηγητής φυσικής στη Σορβόννη, έχει αποδείξει ότι η μαγνητική διέγερση της ράβδου βασίζεται σε ηλεκτρομαγνητικά ερεθίσματα, γι' αυτό άλλωστε εμποδίζεται όταν ο χειριστής φορέσει μάλλινα ή μεταξωτά γάντια. Κατά την επιτόπου έρευνα μιας περιοχής η βιολογική επίδραση που ασκεί η γήινη ακτινοβολία πάνω στο

αυτόνομο νευρικό σύστημα είναι φανερή και μπορεί να μετρηθεί με τη βοήθεια κατάλληλων οργάνων.

Η περίπτωση όμως που η ανίχνευση γίνεται εξ αποστάσεως, όπου δηλαδή ο ραβδοσκόπος βρίσκεται μακριά από την περιοχή (ή το πρόσωπο που εξετάζει), παραμένει ανεξήγητη, τουλάχιστον για το σημερινό επίπεδο της φυσικής επιστήμης.

Είναι γεγονός ότι πάρα πολλοί ραβδοσκόποι έχουν φανεί χρήσιμοι σε αμέτρητους ανθρώπους στην πάροδο του χρόνου. Ωστόσο και η ραβδοσκοπία υποκρύπτει κινδύνους, κυρίως για την υγεία του ίδιου του ραβδοσκόπου, για το λόγο ότι πάντοτε χάνει ενέργεια όσο χρησιμοποιεί τη ράβδο· ανάλογα δε με το υλικό της μπορεί να απωλέσει επίσης μέταλλα από τον οργανισμό του, π.χ. σίδηρο. Εκτός αυτού σίγουρα επιβαρύνεται επιπρόσθετα με μία ακτινοβολία που είναι επικίνδυνη για την υγεία του, εάν δεν έχει λάβει τα απαραίτητα προφυλακτικά μέτρα.

Ακόμη δύο άλλα επιβαρυντικά στοιχεία μπορεί να είναι η συχνότητα και το μακροχρόνιο της ενασχόλησης με τη ραβδοσκοπία. Είναι δυνατό αυτά τα δύο στοιχεία να συμβάλουν επίσης ώστε η αρχικά φυσική ευαισθησία του ραβδοσκόπου να εξελιχθεί με τον καιρό σε μία νοσηρή υπερευαισθησία, η οποία είναι πολύ ενοχλητική, καθώς προκαλεί υπερδιεγερσιμότητα του νευρικού συστήματος με τις αντίστοιχες επιπτώσεις στην υγεία.

Επιπλέον, ένα ουσιωδέστερο αρνητικό στοιχείο για το ραβδοσκόπο είναι το γεγονός ότι αναζητά τις λύσεις στο εξωτερικό πεδίο, ενώ ο πνευματικά προχωρημένος άνθρωπος τις αναζητεί στο εσωτερικό του και τις λαμβάνει εντός ή εκτός του εαυτού του ανάλογα με το βαθμό της ωριμότητάς του.

Εκτός από τα παραπάνω, ένα άλλο πρόβλημα που συνήθως παραγνωρίζεται, αν και αφορά κάθε μορφή πνευματικής θεραπείας, είναι το ερώτημα εάν από πνευματική άποψη είναι θεμιτή η βοήθεια που προσφέρεται, δεδομένου ότι το να απαλλαγεί ένας ασθενής από τις παθήσεις του δεν είναι πάντα αυτό που χρειάζεται για την τελειοποίηση του.

Ο θεραπευτής που είναι συντονισμένος με το θεϊκό νόμο της τάξης διδάσκεται από το εσωτερικό του κέντρο εάν η θεραπεία είναι ή όχι ευκαιρία και άρα δυνατή. Ο ραβδοσκόπος αντίθετα, όπως και κάθε θεραπευτής που βασίζεται σε εξωτερικά μόνο δεδομένα, εδράζεται αποκλειστικά στην πείρα και την ανθρωπογνωστική του ικανότητα.

Ορισμένοι απορρίπτουν αναφανδόν τη ραβδοσκοπία και άλλοι την επικροτούν ανεπιφύλακτα. Η κρίση αυτού του θέματος όμως δεν είναι μονοσήμαντη αφού δεν μπορεί να απαντηθεί κατηγορηματικά με ένα ναι ή με ένα όχι. Ασφαλώς δεν είναι σωστό να καταδικάζεται ως «δαιμονική συνεργία» η ευαισθησία στην αντίληψη κάποιων φυσικών δυνάμεων και η αξιοποίησή τους μόνο και μόνο επειδή είναι ένα πεδίο όπου δεν έχει διεισδύσει ακόμη η επιστήμη σε βάθος. Από την άλλη πλευρά πάλι δεν πρέπει να παραγνωρίζεται το γεγονός ότι τα πορίσματα μιας ραβδοσκοπικής εξέτασης μπορεί να έχουν επηρεαστεί από πνευματιστικές ακάθαρτες δυνάμεις.

Για το λόγο αυτό η κριτική αξιολόγηση της ραβδοσκοπίας πρέπει να γίνεται σφαιρικά, λαμβάνοντας όλες τις παραμέτρους υπ' όψιν. Και το πιο βασικό κριτήριο είναι το κίνητρο του ραβδοσκόπου, εάν είναι μόνο το κέρδος και η προσωπική του προβολή ή η γνήσια πρόθεση να φανεί αλληλέγγυος σε κάποιον που πάσχει.

Διαβάζοντας το θεϊκό Λόγο παρατηρεί κανείς ότι καμία πράξη που γίνεται από αγάπη δεν είναι κατακριτέα, αφού η αγάπη είναι η βασική ουσία του Θεού. Αυτό όμως δεν σημαίνει αυτόματα ότι κάθε πράξη αγάπης είναι και η σωστή για το συγκεκριμένο πρόσωπο που αφορά, στο πλαίσιο του θεϊκού σχεδίου.

Σίγουρα αυτό που εκτιμάται είναι η πρόθεση η οποία παρακινεί σε μία πράξη αγάπης. Εάν τώρα το μέσο που επιλέγεται για να εκτελεστεί η πράξη δεν είναι το

σωστό, αυτό μπορεί να σημαίνει ότι ο καλοπροαίρετος αλλά όχι συνετός άνθρωπος, έχει ακόμη μερικά πράγματα να μάθει, και άρα ο δρόμος του ως την ωρίμανση θα είναι πιο μακρὺς. Εξυπακούεται βέβαια ότι η εκτίμηση της καλής πρόθεσης εξαρτάται και από το εάν τα μέσα που έχει επιλέξει είναι θεμιτά γιατί σίγουρα ο σκοπός δεν αγιάζει τα μέσα. Και ένα τέτοιο αθέμιτο, απαγορευμένο μέσο είναι η συνεργασία με πνεύματα νεκρών.

Οι ανθυγιεινές γεωπαθολογικές ζώνες

Ορισμένοι άνθρωποι θεωρούν το θέμα της γήινης ακτινοβολίας μύθο ή απάτη ενώ μερικοί φονταμενταλιστές φτάνουν στο σημείο να το κατατάσσουν στα φαινόμενα της μαγείας ή να το θεωρούν αποκύημα της κόλασης. Ασφαλώς δεν είναι τίποτα από όλα αυτά, πρόκειται απλά για ένα πεδίο φυσικών δυνάμεων που δεν έχουν διερευνηθεί ακόμη σε βάθος από την επιστήμη, για το λόγο ότι το αντικείμενο αυτό βρίσκεται πέρα από τα έως τώρα όρια της γνώσης της. Παρ' όλα αυτά έχουν ήδη συγκεντρωθεί πολλά στοιχεία για τις γεωπαθολογικές ζώνες τα οποία αποδεικνύουν ότι πρόκειται για μία σοβαρή υπόθεση που αξίζει ενδελεχέστερης μελέτης.

Δεν πρέπει να ξεχνάμε εξάλλου ότι η ραβδοςκοπία βασίζεται σε μία αιωνόβια παράδοση αφού δεν έχει περάσει τόσο πολύς καιρός από τότε που, για να ανατεθεί το κτίσιμο ενός σπιτιού σε ένα μάστορα, έπρεπε να ανιχνεύσει πού υπήρχε νερό για πηγάδι και πού δεν υπήρχε υπόγεια φλέβα νερού, ώστε να τοποθετηθεί εκεί το οίκημα χωρίς πρόβλημα. Οι παλιότεροι γνώριζαν ότι υπόγεια ρεύματα νερού επιδρούσαν αρνητικά στην υγεία.

Τις παλαιότερες εποχές ήταν συνηθισμένη η ανίχνευση του οικοπέδου για αρνητικά γεωπαθητικά ρεύματα, ιδίως όπου επρόκειτο να κτιστεί ένα παλάτι ή μία εκκλησία. Η πρακτική αυτή εγκαταλείφθηκε μεταπολεμικά και απεναντίας μάλιστα το μπετόν αρμέ και οι πολυκατοικίες επέτειναν την ένταση της ακτινοβολίας με δυσμενείς επιπτώσεις στην υγεία, κυρίως ραγδαία αύξηση των περιπτώσεων καρκινογενέσεων.

Παρά την κρισιμότητά του, οι αρμόδιες αρχές δεν αντιμετωπίζουν το θέμα με μεγαλύτερη υπευθυνότητα και απροκατάληπτα, όπως θα άρμοζε, για το λόγο ότι είναι εν πολλοίς άγνωστο ή αμφιλεγόμενο. Στο μεταξύ ωστόσο υπάρχουν πολλές γνωστές προσωπικότητες που ασχολούνται σοβαρότατα με το θέμα αυτό και εργάζονται με συνέπεια για την ερεύνησή του. Οι γεωπαθολογικές ζώνες μπορεί να επηρεάζουν δυσμενώς το χώρο κατοικίας αλλά και το χώρο εργασίας και βασικά εκείνο που παίζει ρόλο είναι για πόσο διάστημα παραμένει κανείς σε μία παθολογική περιοχή. Ο χώρος του ύπνου πάντως, όπου κανείς μένει συνεχώς ακίνητος για πολλές ώρες κάθε μέρα, είναι εκείνος που χρειάζεται κυρίως να ανιχνευτεί ραβδοςκοπικά. Ας σημειωθεί άλλωστε ότι οι γεωπαθολογικές ζώνες είναι σαν λωρίδες που καταλαμβάνουν μία σχετικά μικρή επιφάνεια.

Θα πρέπει να παρατηρηθεί επίσης ότι η γήινη ακτινοβολία δεν είναι πάντα ίδιας έντασης, ποιότητας κ.λπ. Οι ειδήμονες την κατατάσσουν σε πολλές κατηγορίες. Επιπλέον υπάρχει μία θετική ακτινοβολία (όπου η ενέργεια ρέει από πάνω προς τα κάτω και έχει θετική πολικότητα) και μία αρνητική ακτινοβολία (όπου η ενέργεια ρέει από κάτω προς τα πάνω, με αρνητική πολικότητα) και οι άνθρωποι αντιδρούν διαφορετικά στις διάφορες μορφές ενέργειας.

Εκτός αυτού η ένταση της ακτινοβολίας αυξάνεται σημαντικά όπου διασταυρώνονται υπογείως τέτοια ρεύματα, κοιτάσματα, ρήγματα κ.τ.ό. Αλλά οι παθολογικοί παράγοντες δεν τελειώνουν εδώ. Πεδία που προκαλούν διαταραχές προκύπτουν επίσης από το δομημένο περιβάλλον των πόλεων, όπως λόγου χάρη από τις γραμμές υψηλής τάσης ή από τις γραμμές του ηλεκτρικού σιδηροδρόμου.

Ένα άλλο μεγάλο πρόβλημα επίσης συνιστά η αντανάκλαση της ακτινοβολίας η οποία διαχέεται οριζόντια και εκπέμπεται από μεταλλικά αντικείμενα, καθρέπτες, οθόνες τηλεόρασης ή υπολογιστή και οτιδήποτε άλλο μπορεί να αντανακλά ακτινοβολία στο χώρο του σπιτιού.

Από τους παραπάνω παράγοντες και επίσης από το γεγονός πως λίγοι είναι οι πραγματικά καλοί ραβδοσκόποι που επιτυγχάνουν ακριβείς ανιχνεύσεις ενός χώρου, είναι εύλογα πολύ δύσκολο να εξάγει κάποιος ένα βέβαιο συμπέρασμα για τη ραβδοσκοπία αλλά και για τις γεωπαθογόνες ζώνες. Εκτός αυτού δεν αντιδρούν όλοι οι άνθρωποι το ίδιο απέναντι τους, καθότι παίζουν επίσης ρόλο η έμφυτη ευαισθησία, το ανοσοποιητικό σύστημα και οι συνήθειες του καθενός.

Πρέπει να επισημανθεί πάντως ότι οι γεωπαθογόνες ζώνες δεν είναι προϊόν της ανθρώπινης φαντασίας ή αυθυποβολής, δεδομένου ότι ως γνωστό και τα ζώα αντιδρούν σε αυτές, είτε αποφεύγοντάς τες είτε αναζητώντας τες όπως π.χ. οι γάτες, τα μυρμήγκια, οι μέλισσες και τα φίδια. Μία αντίστοιχη ευπάθεια παρουσιάζουν δε φυτά και δέντρα, αλλά και βράχοι, τοίχοι, το κράσπεδο των δρόμων κ.ο.κ. γεγονός που γίνεται οφθαλμοφανές από τρύπες, ρωγμές, σχισμές, ανώμαλη ανάπτυξη του κορμού ενός δέντρου κ.λπ.

Ένας άλλος τοξικός παράγοντας αναφέρεται εξάλλου στο «Μεγάλο Ευαγγέλιο του Ιωάννη» VIII189,16:

«Υπάρχουν στη γη ορισμένα σημεία, συχνά δε μεγάλες εκτάσεις, που δεν ενδείκνυνται για τόποι κατοικίας των ανθρώπων αλλά ούτε και των ζώων διότι στα σημεία αυτά σε ορισμένες περιόδους ανέρχονται ως την επιφάνεια τη γης από το εσωτερικό της βλαβερές αναθυμιάσεις που προέρχονται από υπόγεια κοιτάσματα θειούχου άνθρακα και τοξικών μετάλλων...»

Τα ενεργειακά πεδία τόπων λατρείας, ναών, ανακτόρων κ.λπ.

Είναι γνωστό στους ραδιοερευνητές ότι σε πάρα πολλούς τόπους λατρείας, σε σημεία όπου βρίσκονται παλιές εκκλησίες ή ανάκτορα, υπάρχουν πολύ ισχυρά πεδία ακτινοβολίας και ενέργειας. Ενδιαφέρον έχει το γεγονός ότι αυτό ισχύει κυρίως για καθολικές εκκλησίες που συνήθως έχουν κτιστεί πάνω σε αρχαιότερους τόπους λατρείας των Κελτών, όπως απέδειξαν πολλοί γνωστοί ραβδοσκόποι στη Γερμανία, Αυστρία, Ελβετία και Γαλλία. Σχεδόν ανεξαιρέτα όλες αυτές οι εκκλησίες βρίσκονται σε τοποθεσίες που περιβάλλονται σχεδόν ολόγυρα από υπόγεια ρεύματα νερού. Τέτοια παραδείγματα είναι η Σάντα Κρότσε στη Φλωρεντία, η Σαν Βιτάλε στη Ραβέννα, οι καθεδρικοί ναοί της Πίζας, του Μιλάνου, της Βαρκελώνης, του Τολέδο, της Ρεμς και το αββαείο του Γουέστμινστερ στο Λονδίνο. Τόποι δύναμης βέβαια θεωρούνται και οι Πυραμίδες, η Ακρόπολη, το Πάνθεον κ.α.

Άτομα με ανεπτυγμένη ευαισθησία στις ακτινοβολίες αυτές αναζητούν συστηματικά τέτοιους τόπους για δύναμη και αυτοσυγκέντρωση. Πρόσφατα αποδείχτηκε επίσης με βάση μετρήσεις των εκκρίσεων των ενδοκρινών αδένων ότι πρόκειται για ένα ψυχοσωματικό φαινόμενο. Χαρακτηριστική είναι η εμφανής αύξηση της δραστηριότητας του θύμου αδένος, πράγμα που αντανακλά στο ανοσοποιητικό σύστημα και στην ψυχική διάθεση του ανθρώπου.

Αναδύεται φυσικά το ερώτημα ποια είναι η πραγματική αξία και σημασία αυτών των τόπων δύναμης, δοθέντος ότι υπάρχουν ως γνωστό πολλοί δάσκαλοι, θεραπευτές κ.λπ. που ανάγουν τέτοιους τόπους, που συχνά μάλιστα είναι το δικό τους κέντρο ή καταφύγιο, σε «ομφαλό του κόσμου» είτε για λόγους αυτοπροβολής είτε καθαρά για κερδοσκοπικούς λόγους.

Υπάρχουν ωστόσο έμπειροι γεωμάντις που δεν συμφωνούν με μία τέτοια υπερεκτίμηση των τόπων δύναμης. Για παράδειγμα, ένας πολύ γνωστός μηχανικός

και ραβδοσκόπος στην Αυστρία με τριαντάχρονη πείρα κατέληξε στο συμπέρασμα ότι το πιο ισχυρό ενεργειακό πεδίο είναι ο ίδιος ο άνθρωπος και ως εκ τούτου τέτοιες ενεργειακές τοποθεσίες δεν έχουν τόσο μεγάλη αξία όσο τους αποδίδουν ορισμένοι. Το δίδαγμα από την παραπάνω διαπίστωση είναι προφανές για όποιον γνωρίζει ότι είναι ο άνθρωπος που μπορεί να αναπτύξει μέσω του θείκου του σπινθήρα τη μεγαλύτερη δυνατή πνευματική δύναμη- δεν είναι δηλαδή η ύλη, η οποία μπορεί μεν να ζωντανέψει πνευματικά ως ένα βαθμό και έτσι να παρουσιάσει μία ορισμένη δύναμη, όχι όμως όπως εκείνη μιας καρδιάς με αγάπη όπου μπορεί να εγκατοικήσει ο Θεός. Γι' αυτό λέγεται σε ένα σύγγραμμα της Μπέρτα Ντούντε:

«Πρέπει να καταλάβετε ότι δεν μπορώ να περιοριστώ σε ένα στενό, περιορισμένο χώρο, μέσα σε γήινη ύλη, σε συγκεκριμένους τόπους και σε συγκεκριμένες χρονικές στιγμές, αλλά αντίθετα είμαι παντού όπου υπάρχει μία καρδιά που έχει μεταμορφώσει τη φύση της σε αγάπη».

Επομένως υπάρχουν τέτοιοι τόποι ιδιαίτερης δύναμης που μπορούν να τονώσουν το σώμα του ανθρώπου ή να του προσφέρουν μεγαλύτερη αυτοσυγκέντρωση κατά την προσευχή ή το διαλογισμό, εντούτοις η επίδραση που ασκούν στην ψυχή είναι μόνο έμμεση, καθώς επενεργούν αποκλειστικά στο φυσικό σώμα του ανθρώπου.

Γι' αυτό επιβάλλεται επιφύλαξη όπου εκκλησιαστικές ή εσωτεριστικές οργανώσεις ή κέντρα πνευματικής θεραπείας υπόσχονται κάπου την παρουσία και τη δύναμη του Θεού, γιατί δεν είναι παρά φενάκες και λόγια χωρίς ουσία, καθώς, όπως λέγεται στην Ντούντε, «ένας τέτοιος ισχυρισμός δεν είναι παρά το προϊόν σκέψης πνευματικά τυφλών ανθρώπων...»

Πρέπει να έχει γίνει κοινή συνείδηση πια ότι η πλάση προσφέρει πολλούς φυσικούς τρόπους για να υγιαίνει το σώμα, όμως η εξυγίανση της ψυχής μόνο από μέσα μπορεί να προκύψει, ποτέ από έξω.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΙ ΔΡΟΜΟΙ ΚΑΙ ΚΙΝΗΜΑΤΑ

Εσωτερισμός και αποκρυφισμός

Σύμφωνα με το λεξικό ο εσωτερισμός περιλαμβάνει διδασκαλίες μυστικής και απόκρυφης γνώσης που είναι προσιτή μόνο σε ένα περιορισμένο αριθμό μνημένων. Οι ίδιοι οι εκπρόσωποι του εσωτερισμού θεωρούν ότι πρόκειται για αντιλήψεις που είναι κατανοητές μόνο σε έναν εσωτερικό κύκλο ευαίσθητων, μνημένων και φωτισμένων. Κι αυτό γιατί περιλαμβάνουν γνώσεις και εμπειρίες απέναντι στις οποίες είναι κλειστές ακόμη η κοινή γνώμη, οι κατεστημένες επιστήμες και θρησκείες.

Συγκεκριμένα πρόκειται για πρακτικές εντατικού διαλογισμού, για επαφές με υπεραισθητές δυνάμεις (πνευματισμός, ουφολογία, μαγεία), για ανθρώπινες ή ιστορικές γνώσεις μυθικής και διαισθητικής προέλευσης (π.χ. αστρολογία, αλχημεία, ατλαντιδολογία, προϊστορική αστροναυτική - Έριχ φον Νταίνικεν). Στο πλαίσιο αυτό μπορούν επίσης να συγκαταλεχθούν οικοσοφικές αντιλήψεις της «Μητέρας - Γης» ή η πνευματοποίηση της φύσης από πολλούς συγγραφείς του New Age.

Πολλοί σήμερα συγχέουν τον εσωτερισμό με τον αποκρυφισμό καθώς ήδη από τον ορισμό της λέξης είναι φανερό ότι ο πρώτος έχει στενή συγγένεια με το δεύτερο. Ως αποκρυφισμός εννοείται η ενασχόληση με τις αόρατες και μυστικές πλευρές της φύσης, της ψυχής, του επέκεινα και συνεπώς και του πνεύματος. Ο όρος «αποκρυφισμός» απαντάται για πρώτη φορά στον Αγρίπα του Νέτεχαϊμ (1486-1535), καθιερώθηκε όμως πολύ αργότερα από τον Ελιφάς Λεβί (1810-1875) και τον Καρλ Κίζβετερ (1854-1895).

Είναι αναγκαίο να διαχωριστεί ο αποκρυφισμός -όπως και ο εσωτερισμός γενικά- εκ προοιμίου από τη δεισιδαιμονία, καθότι ο πρώτος συνιστά ένα ολοκληρωμένο κοσμοθεωρητικό σύστημα. Αφετέρου πρέπει επίσης να οριοθετηθεί ως προς την παραψυχολογία, της οποίας επιδίωξη είναι να ερευνά αποκρυφιστικά φαινόμενα με επιστημονικές μεθόδους. Ταυτίζοντας τον αποκρυφισμό με προλήψεις ή μαγικές πρακτικές ουσιαστικά τον μειώνει, γιατί το πεδίο του είναι πολύ ευρύτερο. Γενικά βασίζεται στην πεποίθηση ότι ο ορατός κόσμος δεν είναι η μόνη υφιστάμενη πραγματικότητα, αλλά περιβάλλεται από έναν άλλο μεγαλύτερο κόσμο που είναι απρόσιτος στις αισθήσεις μας. Επίσης ως αποκρυφισμός εννοούνται οι προσπάθειες να προσπελάσει κανείς και σε αυτόν τον πνευματικό κόσμο. Συνεπώς στο σημείο αυτό σημασία έχει να διακρίνει κανείς με ποια μέσα επιχειρούνται αυτές οι προσπάθειες, εάν δηλαδή ο αναζητητής υπερβαίνει ή όχι τα όρια που έχει χαράξει η σοφία και η βούληση του Θεού.

Στο χριστιανικό φονταμενταλισμό κάθε απόχρωσης συχνά η αποκρυφολογία ταυτίζεται ή με την ενασχόληση με τον κόσμο των δαιμόνων ή με καταστάσεις δαιμονισμού και ως εκ τούτου καταδικάζεται αναφανδόν. Μία τέτοια εξομοίωση όμως του απόκρυφου με το δαιμονικό δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα, όπως αποδεικνύει και η δραστηριότητα χριστιανών αποκρυφιστών. Άλλωστε και η Βίβλος μαρτυρεί ότι ο Θεός είναι ο Δημιουργός όλων των ορατών και των άορατων κόσμων (Προς Κολοσ. 1, 16 και ομολογία πίστης της Νικαίας).

Κατ' ακολουθία θα ήταν σφάλμα να στιγματίσει κανείς ως δαιμονικό καθετί το άορατο, αντίθετα θα πρέπει να εξετάζει εμπεριστατωμένα την προέλευση των εκάστοτε φαινομένων.

Ο Γνωστικισμός

Για να καταλάβουμε καλύτερα τα σύγχρονα, πνευματικά κινήματα θα πρέπει να κάνουμε πρώτα μία αναδρομή σε μία από τις κύριες πηγές τους που, παρά τη χρονική απόσταση, γεννήθηκε σε ένα κλίμα παρόμοιο με το σημερινό. Ο Γνωστικισμός γεννήθηκε από τη διασταύρωση πολλών αρχαίων πολιτισμών σε μία εποχή που χαρακτηριζόταν από το τέλος των προχριστιανικών θρησκειών.

Η συγχώνευση του παλιού με το καινούργιο από διαφορετικές θρησκευτικές και πολιτισμικές κοσμοθεωρήσεις γέννησαν το συγκρητισμό, όπου οι μύστες του κλασικού κόσμου συνάντησαν τις λατρευτικές παραδόσεις της ανατολής. Στη γέννηση αυτή αντιπροσωπευόταν η αιγυπτιακή μυθολογία, τα αρχαιοελληνικά μυστήρια, ο ζωροαστρικός δυϊσμός και η ιουδαϊκή εσχατολογία. Επίσης από τους Βαβυλώνιους και χαλδαϊκούς πολιτισμούς της Μεσοποταμίας προήλθε η αστρολογία και η αριθμοσοφία που παίζουν ένα μεγάλο ρόλο στο Γνωστικισμό.

Ο καθαυτό Γνωστικισμός όμως είναι καθαρά ένα μεταχριστιανικό φαινόμενο. Η αντίθεση γνώσης και πίστης είναι το κεντρικό πρόβλημα αυτού του φιλοσοφικού συστήματος. Η γνώση όμως διαχωρίζεται από την απλή πολυμάθεια που φορτώνει τον άνθρωπο με γνώσεις άχρηστες για την εσωτερική του ανάπτυξη. Τους Γνωστικούς τους ενδιαφέρει η εσωτερική αλήθεια που διαπλάθει την ψυχή και την οδηγεί στην ολοκλήρωση της με τη θρησκευτική έννοια. Η μόνη γνώση που αξίζει να αποκτήσει κανείς είναι η ιερή γνώση που έχει φωτιστεί από τον Λόγο. Η ιερή γνώση στηρίζεται στη μυστική αποκάλυψη που παρέδωσε ο Ιησούς στους μαθητές του και η οποία παραδίδεται πάλι στους εσωτερικούς κύκλους των Γνωστικών.

Κύριοι εκπρόσωποι του Γνωστικισμού είναι ο Σίμων Μάγος (1ος αι. μ.Χ.) και οι Βασιλείδης, Μαρκίων, Βαλεντίνος και Τατιανός του 2ου αιώνα. Οι εκπροσωπούμενες τάσεις και θεωρίες είναι όμως πάρα πολλές και συχνά τελείως αποκλίνουσες μεταξύ τους.

Η κοσμοθεώρηση των Γνωστικών είναι εξαιρετικά τραυματική και σκοτεινή. Αρνούνται τον κόσμο το ίδιο απόλυτα όσο και οι γυμνοσοφιστές γιόγκι της Ινδίας: έτσι, δεν βρίσκουν χαρά ούτε καν στη θέα της φύσης, αφού στο βάθος διακρίνουν τη δράση ενός ανελέητου νόμου και κατά βάση αισθάνονται φυλακισμένοι μέσα σε αυτό τον κόσμο χωρίς ελπίδα διαφυγής.

Οι βασικές αρχές της κοσμογονικής τους φιλοσοφίας είναι οι εξής: Ο κόσμος δεν είναι και δεν μπορεί να είναι δημιούργημα του Υπέρτατου Όντος, του άγνωστου αγαθού Θεού, γιατί ο κόσμος είναι κακός. Ο Θεός αυτός που είναι άρρητος, ακατονόμαστος, ασύλληπτος, άμορφος, απέραντος και απόμακρος από τον άνθρωπο, έχει δημιουργήσει μόνο τον άυλο κόσμο. Η θεώρηση αυτή συγκρούεται με εκείνη που είχε διαμορφωθεί στον αρχαίο κόσμο έως τότε.

Σύμφωνα με την Π. Διαθήκη ο Θεός αφού έφτιαξε τον κόσμο, ευχαριστημένος από το μεγαλειώδες έργο του, διαπίστωσε ότι η πλάση είναι καλή. Γι' αυτό ο γνωστός διδάσκαλος και συγγραφέας Ειρηναίος παρατηρεί στους Γνωστικούς ότι το να χαρακτηρίζουν τη δημιουργία ως λάθος και προϊόν άγνοιας, όπως θα δούμε παρακάτω, αποτελεί μεγάλη βλασφημία.

Αλλά και οι αρχαίοι Έλληνες εξυμνούσαν την αιώνια αρμονία και τάξη του κόσμου. Επίσης ο νεοπλατωνιστής Πλωτίνος δεν μπορούσε να καταλάβει πώς οι Γνωστικοί περιφρονούσαν τη φύση αντί να την λατρεύουν με θρησκευτικό δέος, όπως της αξίζει: «Όποιος μέμφεται με αυτό τον τρόπο τη φύση του κόσμου, δεν ξέρει τι κάνει και πού τον παρασύρει η αυθάδειά του. Αυτό οφείλεται στο ότι πολλοί άνθρωποι δεν γνωρίζουν την αλληλουχία των βαθμίδων από την πρώτη ως την τελευταία, επίσης στο ότι δεν ξέρουν πως δεν επιτρέπεται να κατηγορεί κανείς τα πράγματα επειδή είναι χειρότερα από το Πρώτο. Δεν γνωρίζουν ότι ο άνθρωπος πρέπει να υποτάσσεται καρτερικά στους νόμους του σύμπαντος, και να σπεύδει με σθένος να ολοκληρώσει την άνοδο ως το Πρώτο. Γι' αυτό χρειάζεται να αφήνει κατά μέρος το θεατρικό υπερτονισμό φανταστικών τρόμων που υποτίθεται ότι προκαλούν οι σφαίρες του κόσμου, οι οποίες αντίθετα προωθούν τη σωτηρία του».

Ο άγνωστος Θεός των Γνωστικών περιβάλλεται από τους Αιώνες, τα όντα που έχει τοποθετήσει εκτός του εαυτού του στον άυλο κόσμο και που μαζί του συνιστούν το «Πλήρωμα» ή τη «Βασιλεία των Ουρανών». Ένα από αυτά τα όντα, η Σοφία, περιπίπτει σε κρίση επειδή αποτυχαίνει να γνωρίσει τον Θεό ή να μιμηθεί τη δημιουργική του ικανότητα.

Στο σημείο αυτό διακρίνουμε πώς η αληθινή διαδικασία της πνευματικής δημιουργίας των όντων και της πτώσης τους εξαιτίας της υποκίνησης του Εωσφόρου (βλ. σχετικά το «Μεγάλο Μυστήριο») διαστρεβλώνεται στα βασικά σημεία της ώστε τελικά διαμορφώνεται μία παραπλήσια, αλλά ουσιαστικά πολύ διαφορετική αιτιολόγηση και ιστορία της δημιουργίας.

Ως αποτέλεσμα της αποτυχημένης προσπάθειας της Σοφίας προκύπτουν κατά σειρά μία άλλη θεότητα, ο «Δημιουργός», οι βοηθοί του οι «Άρχοντες», η ύλη, ο κόσμος και ο πρωτόπλαστος Αδάμ στον οποίο τοποθετείται ένας σπινθήρας από το Πλήρωμα.

Εκτός από τις ψυχοφυσιολογικές πλευρές του ο άνθρωπος, λένε οι Γνωστικοί, διαθέτει έναν πυρήνα που δεν υπόκειται στην εξουσία του θανάτου. Αυτός ο «Εαυτός» λειτουργεί ως όργανο αναγνώρισης και βρίσκεται σε μία κατάσταση αυτολησμοσύνης (λήθης) εξαιτίας της πτώσης.

Οι κοσμικές δυνάμεις καταδυναστεύουν τους ανθρώπους χρησιμοποιώντας διάφορα εξουσιαστικά μέσα όπως είναι οι νόμοι της αστρολογίας ή η σεξουαλικότητα. Άρα, ο υλικός κόσμος κυβερνάται από το «Δημιουργό», τον γεννήτορα του κακού και αντίποδα του υπερκόσμου απόλυτα καλού Θεού, που δεν

ενδιαφέρεται για την τύχη του κόσμου αυτού. Ο άνθρωπος είναι αιχμάλωτος αυτού του τέλειου δυϊσμού, του αγεφύρωτου χωρισμού, δηλαδή, μεταξύ του απόμακρου καλού και του κακού που βιώνει.

Οι Γνωστικοί συνέθεσαν μία περίπλοκη θεωρία περί «Αιώνων», έναν όρο με τον οποίο εννοούσαν ακτινοβολίες του Θεού. Οι ακτινοβολίες είναι υπαρκτές δυνάμεις και ουράνια πρόσωπα μέσω των οποίων εκδιπλώνεται η Θεότητα. Η μεγαλύτερη από αυτές τις ακτινοβολίες είναι η μορφή του Χριστού, η οποία απαυγάζει έντονο φως και χαρά. Ο Χριστός έχει το σημαντικότερο και πιο καταλυτικό ρόλο στην ιστορία του κόσμου και η εμφάνισή του σημαίνει τη μεγάλη στροφή.

Οι Γνωστικοί όμως διαχωρίζουν τον ουράνιο Χριστό από την επίγεια εμφάνιση του Ναζωραίου Ιησού. Ο Ιησούς ήταν γι' αυτούς «σοφότερος, αγνότερος και δικαιότερος από όλους τους άλλους ανθρώπους». Ο αληθινός Χριστός δεν έχει σωματική μορφή και το σώμα του Ιησού ήταν φαινομενικό. Σύμφωνα με τη δική τους αντίληψη συνεπώς δεν ήταν ο Χριστός που πέθανε στο σταυρό, αλλά ο Σίμων ο Κυρηναίος, «ενώ ο Χριστός γελώντας το είχε βάλει στα πόδια». Άρα, το μεγαλύτερο λάθος των μαθητών του ήταν ότι νόμιζαν πως αναστήθηκε το γήινο σώμα Του».

Η λύτρωση ως εκ τούτου είναι αποκλειστικά και μόνο έργο του ουράνιου Χριστού. Η παραπάνω δοκητιστική αντίληψη είναι βέβαια διαμετρικά αντίθετη από τη χριστιανική διδασκαλία. Την αντίληψη αυτή πολεμά ο Ιωάννης στην πρώτη επιστολή του, όπως και ο Παύλος απευθυνόμενος προς τους Κορινθίους (Α' 15, 12 κ.ε.). Παρ' όλα αυτά μέχρι σήμερα διατηρούνται γνωστικά κείμενα που αμφισβητούν το σταυρικό θάνατο του Ιησού ή ισχυρίζονται επιπλέον ότι ο Ιησούς δεν πέθανε στο σταυρό αλλά κατέφυγε στην Ινδία.

Η διδασκαλία αυτή είναι λανθασμένη σύμφωνα με την Κ. Διαθήκη αλλά και με τις νέες αποκαλύψεις. Σε ένα κείμενο του Γιάκομπ Λόρμπερ εξηγείται μάλιστα ότι ήταν ο απόστολος Ματθαίος που πήγε στην Ινδία και γι' αυτό βρέθηκαν εκεί παλιά αυθεντικά χειρόγραφα της εποχής του Ιησού.

Ανάμεσα στις ιδιαιτερότητες του Γνωστικισμού που τονίζουν τον ελιτιστικό χαρακτήρα του είναι το ότι δεν δέχεται την Π. Διαθήκη και πολλά από τα κείμενα της Καινής. Χαρακτηριστικό επίσης της ανατρεπτικής διάθεσης που διέκρινε ορισμένα ρεύματα Γνωστικών είναι ότι τιμούσαν τον Κάιν, τον Ιούδα αλλά και τον όφι του προπατορικού αμαρτήματος.

Στην ουσία του πάντως ο Γνωστικισμός είναι μία φιλοσοφία της λύτρωσης, την οποία όμως οι Γνωστικοί την αντιλαμβάνονται διαφορετικά από ό,τι το κύριο ρεύμα του χριστιανισμού. Γι' αυτούς η λύτρωση σημαίνει κατά κύριο λόγο απελευθέρωση από την ύλη, αποτελεί δηλαδή ένα «κοσμικό γίγνεσθαι». Ο άνθρωπος είναι ένα διττό ον, εν μέρει υπόδουλο στην ύλη και εν μέρει αποτελούμενο από φωτεινές ουσίες που εκπορεύονται από τον επάνω κόσμο. Ο ουράνιος Χριστός, ένας αφηρημένος θεϊκός Λόγος, λυτρώνει τον άνθρωπο από αυτό το βασανιστικό μείγμα. Πιο συγκεκριμένα, ο Γνωστικός εμπνέεται από την πεποίθηση ότι μέσω της γνώσης αποκτά δυνάμεις χάρη στις οποίες μπορεί να αποκτήσει επίγνωση των ανώτερων κόσμων και να υπερβεί τον ψυχικό διχασμό του. Με τη συνειδητοποίηση αυτή αρχίζει η ανέλιξη για το Γνωστικό, η οποία καταλήγει στη θέωση του ανθρώπου.

Η επίγνωση αυτής της αλήθειας είναι απλά το πρώτο βήμα που πρέπει να το ακολουθήσει η συμμετοχή σε θρησκευτικά δρώμενα. Οι Γνωστικοί είχαν ένα πλήθος από μύθους και τελετουργικά μυστήρια μέσω των οποίων πίστευαν ότι μπορούσαν να ενωθούν με τον Θεό. Παράλληλα όμως είχαν διαμορφώσει διάφορες θεωρίες αυτολύτρωσης και υποστήριζαν επίσης τη λύτρωση μέσα από μία σειρά από μετενσαρκώσεις.

Χαρακτηριστικό της αυτοεκτίμησης των Γνωστικών είναι ότι πίστευαν πως είχαν ήδη κατακτήσει την πατρότητα του Θεού, πράγμα που τους γέμιζε με ένα αίσθημα ανωτερότητας και μεγαλείου. Επειδή λοιπόν κατά την υποκειμενική, ελιτιστική άποψή τους είχαν ήδη φτάσει στη λαμπρότητα και την ελευθερία των παιδιών του Θεού, θεώρησαν εαυτούς ικανούς να δώσουν νέες λύσεις σε προβλήματα ηθικής. Βέβαια οι λύσεις αυτές, όπως έλεγαν οι ίδιοι με υπερηφάνια, ήταν εφικτές μόνο για «ένα μόνο άνθρωπο στους χίλιους και δύο στους δέκα χιλιάδες».

Έτσι, πρέσβευαν έναν αυστηρότατο ασκητισμό, με στόχο την πλήρη εξάλειψη του αισθησιασμού. Η ερωτική επαφή ήταν το πρώτο που καταδίκάζαν, σε βαθμό μάλιστα που δεν επιτρεπόταν ούτε καν για την απόκτηση παιδιών, αφού η αναπαραγωγή του είδους σημαίνει απλά τη διαιώνιση της ανθρώπινης δυστυχίας. Η ακραία αυτή στάση οφειλόταν βέβαια στο ότι το κακό το θεωρούσαν ως μία φυσική ιδιότητα που είναι αδιάρρηκτα συνδεδεμένη με την ύλη.

Ας σημειωθεί ότι ο Γνωστικισμός θεωρήθηκε η πρώτη και πιο επικίνδυνη αίρεση στο χριστιανικό κόσμο. Είναι ωστόσο φανερό ότι περισσότερο από τις δογματικές διαφορές, εκείνο που έκανε την εκκλησία σφοδρό πολέμιο του Γνωστικισμού ήταν οι εξουσιαστικές αξιώσεις της να θεωρείται η ίδια ως η μόνη οδός προς τη λύτρωση και όχι η γνώση - ή οτιδήποτε άλλο.

Έτσι όταν το 367 μ.Χ. ο αρχιεπίσκοπος Αλεξάνδρειας Αθανάσιος έδωσε την εντολή να καταστραφούν όλα τα αιρετικά συγγράματα, στο στόχαστρο ήταν κυρίως τα γνωστικά. Κατά πάσα πιθανότητα, τα γνωστικά ευαγγέλια και κείμενα που ανακαλύφθηκαν το 1945 στο Nag Hammadi της Αιγύπτου κρυμμένα σε μία σπηλιά προέρχονται από αυτά τα απαγορευμένα ως αιρετικά κείμενα. Είναι γνωστό ότι από το χώρο του Γνωστικισμού είχαν προκύψει αμέτρητα ευαγγέλια και ιστορίες αποστόλων, σημειωτέον ότι χρειάστηκαν δε περίπου 200 χρόνια μέχρι να αποκρυσταλλωθεί η Καινή Διαθήκη στη σημερινή της μορφή και να αποβληθούν τα απόκρυφα.

Γεγονός είναι πάντως ότι τα περισσότερα γνωστικά κείμενα είναι πράγματι απόκρυφα, καθώς πολλά τμήματά τους είναι σε μεγάλο βαθμό τελειώς αντιφατικά, αυθαίρετα ή παράξενα, γι' αυτό δεν πρέπει να αξιολογούνται το ίδιο με τη Βίβλο ή τις νέες αποκαλύψεις. Όντως δεν είναι περίεργο που υπήρχαν τόσο πολλά απόκρυφα, αφού την εποχή εκείνη, εκτός από τις προφορικές παραδόσεις, υπήρχαν αμέτρητα πονήματα εμπνευσμένων από την ιστορία του Ιησού Χριστού και ως φαίνεται οι Γνωστικοί τα συνέλεξαν όλα χωρίς διάκριση.

Τα ευρήματα του Nag Hammadi δεν είναι όλα γνωστικής προέλευσης, ενώ μερικά από αυτά ήταν ήδη γνωστά από πολύ παλιότερα, όπως το «Πίστις Σοφία», η Αποκάλυψη του Πέτρου, το Ευαγγέλιο του Πέτρου, το Ευαγγέλιο του Θωμά, το βιβλίο Ενώχ κ.ά.

Δεν είναι όμως όλα τα απόκρυφα κείμενα αυτόματα γνωστικού περιεχομένου καθώς μερικά είναι πραγματικά θεϊκής έμπνευσης. Ένα παράδειγμα είναι το πρωτοευαγγέλιο του Ιακώβου το οποίο είχε διατηρηθεί μόνο αποσπασματικά. Το 1843 υπαγορεύτηκε εκ νέου ολοκληρωμένο στον Γιάκομπ Λόρμπερ και εκεί διαπιστώνεται οφθαλμοφανώς η συμφωνία της λορμπερικής καταγραφής με τα αποσπάσματα που έχουν διασωθεί.

Θα πρέπει κανείς να λάβει υπόψη γενικά ότι στους πρώτους χριστιανικούς αιώνες μετά τον Χριστό δεν υπήρχε μία καταγραμμένη διδασκαλία κοινά αποδεκτή. Έτσι κάθε κοινότητα είχε ως ένα βαθμό και τις δικές της αντιλήψεις, η δε χριστική διδασκαλία διατηρήθηκε καθαρή εκεί όπου μπορούσε να ενεργεί το Άγιο Πνεύμα. Θα πρέπει να αναγνωρίσουμε πάντως στους παλιούς Γνωστικούς ότι τόνιζαν την αξία της γνώσης σε αντιδιαστολή με την εκκλησία που την ενδιέφερε κυρίως να

περιφρουρήσει το ποίμνιο της, αν σκεφτούμε μάλιστα ότι στην καθολική εκκλησία για παράδειγμα, η ανάγνωση της Βίβλου ήταν απαγορευμένη στους λαϊκούς μέχρι το 1920 περίπου, για να μην μπορούν να σκεφτούν οι πιστοί αυτόνομα.... Στην Ισπανία ιδιαίτερα η ανάγνωση χωρίς την άδεια ενός κληρικού επέφερε μέχρι το 18ο αι. την ποινή του θανάτου.

Στα υπέρ των Γνωστικών πρέπει να καταλογιστεί επίσης το γεγονός ότι είχαν εισάγει την ισοτιμία των γυναικών, όταν στις άλλες χριστιανικές κοινότητες τη γυναίκα την θεωρούσαν υποδεέστερη του άντρα, παρ' όλο που ο Χριστός είχε λυτρώσει όλους από το νόμο που ίσχυε στην παλιά Διαθήκη και είχε δώσει την υπόσχεση να εκχύσει το πνεύμα του πάνω από κάθε σάρκα (Πράξεις 2, 17).

Τον 3ο αιώνα ο Γνωστικισμός με τη μορφή του Μανιχαϊσμού απειλούσε να γίνει πλέον παγκόσμια θρησκεία. Σε απάντηση οι «ορθόδοξοι χριστιανοί» τον καταδίωξαν ανελέητα, με αποτέλεσμα να περάσει στην παρανομία. Με την καταπίεση ανάγκασαν τους Γνωστικούς να συγκροτηθούν σε μυστικές εταιρείες μέσα από τις οποίες σφράγισαν το δυτικό εσωτερισμό ως *Αλχημιστές, Ροδόσταυροι, Τέκτονες κ.ά.*

Συνοψίζοντας, θα παρατηρήσουμε ότι παρ' όλο που δεν είναι όλη η σκέψη στο Γνωστικισμό λανθασμένη και σε πολλά συμφωνεί με το θεϊκό Λόγο, ωστόσο εμπεριέχει επίσης πολλές διδασκαλίες που αποκλίνουν σαφώς από αυτόν. Και πρώτα-πρώτα για το λόγο ότι ο Γνωστικισμός υπερτονίζει τη σημασία της γνώσης και παραβλέπει ότι το κλειδί για τη γνώση είναι η αγάπη.

Για τους Γνωστικούς η λύτρωση από το διχασμό μεταξύ απρόσιτου καλού Θεού και απόλυτα κακής ύλης δεν έχει σχέση με την ηθική στάση, τα καλά έργα ή την πίστη, παρά εξαρτάται αποκλειστικά από την υπερβατική γνώση.

Ίσως για το λόγο αυτό υπάρχει σήμερα μία έντονη αναβίωση του Γνωστικισμού με πολλές μορφές. Για να χαρακτηριστεί ένας Γνωστικός «μυημένος» ή «φωτισμένος» αρκεί μόνο να κατέχει τη γνώση. «Όποιος παίρνει τη γνώση και την καταλαβαίνει δεν θέτει πια ερωτήσεις» είναι το απόφθεγμα των Γνωστικών. Και εκεί καιροφυλακτεί ένας σημαντικός κίνδυνος: οι φαινομενικά μόνο γνώστες, μυημένοι και φωτισμένοι αυταπατώνται ότι είναι ήδη πολύ προχωρημένοι στην ατραπό της γνώσης και δεν είναι πια ανοικτοί σε καμία κριτική είτε από τρίτους ή και από τον ίδιο τους τον εαυτό. Γιατί απλά η αυταρέσκειά τους είναι πια πολύ μεγάλη.

Για το θέμα του New Age και των σύγχρονων πνευματικών κινήματων που θα εξετάσουμε στη συνέχεια σημασία έχει να τονιστούν οι συγγένειες της γνωστικής διδασκαλίας περί Αιώνων και της εικόνας του Χριστού που πρεσβεύει ο Γνωστικισμός αφενός, με τις αντιλήψεις της ινδικής θεοσοφίας (π.χ. Μπέιλυ) και της ανθρωποσοφίας του Στάιναρ αφετέρου.

Από αυτήν την εκλεκτική συγγένεια καθίσταται σαφής η προέλευση αυτών των διδασκαλιών.

Η Θεοσοφία

Ένα μεγάλο παρακλάδι του εσωτερισμού είναι και η θεοσοφία, αν και στο θέμα αυτό θα πρέπει να γίνει ένας διαχωρισμός, καθότι οι περισσότεροι την ταυτίζουν με την ανατολική θεοσοφία, για το λόγο ότι συνήθως αναφέρεται σε συνάρτηση με τις Θεοσοφικές Εταιρείες. Η πρώτη Θεοσοφική Εταιρεία με το όνομα «Miracle club» ιδρύθηκε το 1875 από την Έλενα Μπλαβάτσκι, τον Χένρυ Όλκοτ και τον Ουίλλιαμ Τζατζ με αρχικό σκοπό την έρευνα πνευματιστικών φαινομένων. Σύντομα έγιναν εμφανείς οι κυρίαρχες βουδιστικές και αργότερα ινδουϊστικές τάσεις της Εταιρείας, ιδίως δε μετά την μεταφορά της έδρας της από τη Ν. Υόρκη στο Αντγιάρ κοντά στο Μαντράς της Ινδίας. Στη συνέχεια η Εταιρεία διασπάστηκε πολλές φορές, παρ' όλο που τα ηγετικά στελέχη της αποτελούσαν από κοινού έναν εσωτερικό κύκλο.

Βασικούς άξονες της ανατολικής θεοσοφίας απετέλεσαν τα βιβλία της Μπλαβάτσκι, τα οποία άπτονται όλων των θεμάτων που απασχολούσαν τον εσωτερισμό στη δύση του 19ου αιώνα. Κυρίως καταβάλλεται σε αυτά η προσπάθεια να αποδειχτεί ότι υπάρχουν κοινοί παράμετροι μεταξύ ινδουισμού, βουδισμού, κάμπαλα, αλχημείας, αιγυπτιαολογίας, γνωστικισμού κ.λπ. με σκοπό να αποδειχτεί ότι κάθε θρησκεία πηγάζει από έναν κοινό πρωταρχικό πυρήνα.

Τη γνώση αυτή λέγεται ότι τη μεταδίδουν στον κόσμο μυστικοί διδάσκαλοι που ενσαρκώνονται επί τούτου κάθε τόσο στο πέρασμα των χιλιετιών, και τέτοιοι ήταν **ο Βούδας, ο Λαοτσέ, ο Ιησούς** κ.α. Σημειωτέον ότι στη διδασκαλία αυτή ο Ιησούς και ο Χριστός (με την έννοια του Μεσσία) δεν είναι ένα και το αυτό πρόσωπο.

Η Μπλαβάτσκι είχε δηλώσει ότι είχε ως μέντιουμ επαφή με μεγάλους μυστικούς διδασκάλους που τους ονόμαζε μαχάτμας (δηλαδή μεγάλες ψυχές στα ινδικά), οι οποίοι αποτελούν μία μυστική αδελφότητα, τη «Μεγάλη Λευκή Αδελφότητα». Σύμφωνα με τη διδασκαλία αυτή πρόκειται για οντότητες που έχουν ξεφύγει από τον τροχό των μετενσαρκώσεων και με βάση τα Ιμαλία κατευθύνουν τις τύχες του κόσμου μέσα από κάποιους ανθρώπους ή ομάδες ανθρώπων, τους οποίους καθοδηγούν. Η «**Μεγάλη Λευκή Αδελφότητα**» συνιστά την «Ιεραρχία των μυστών» με τρεις ηγέτες στην κορυφή. Οι Μεγάλοι Διδάσκαλοι μπορεί να υφίστανται και μόνο ως πνευματικά όντα, η δε επαφή τους με τους ανθρώπους λαμβάνει χώρα πνευματιστικά, μέσα από όνειρα, οράματα κ.λπ.

Οι διδάσκαλοι της άριας φυλής φυλάσσουν σε μυστικά κέντρα σοφίας που υπάρχουν κάτω από τη γη και μέσα σε σπηλιές της Κεντρικής Ασίας τα κείμενα της ιερής γνώσης ώστε οι εκλεκτοί που θα τα ανακαλύψουν, θα ανακαλύψουν ταυτόχρονα τη συνείδηση και την ταυτότητα της άριας φυλής.

Στο πιο σημαντικό έργο της Μπλαβάτσκι, τη «Μυστική Δοξασία» (1888) αναπτύσσεται διεξοδικά αυτός ο γνωστός σε πολλές μυθολογίες και παραδόσεις μύθος της ύπαρξης μιας ανώτερης απόκρυφης ιεραρχίας μυστών ή αδελφότητας.

Η «Μυστική Δοξασία» βασίζεται στις επονομαζόμενες Στροφές του Dzyan, ένα απόκρυφο βιβλίο που η Μπλαβάτσκι δήλωσε ότι ανακάλυψε σε ένα μοναστήρι βουδιστών, το οποίο περιγράφει τη γένεση του κόσμου και του ανθρώπου. Κατά τους ισχυρισμούς της Μπλαβάτσκι το βιβλίο αυτό είχε συνταχθεί από μοναχούς του Θιβέτ που ανήκαν στους μυστικούς διδασκάλους. Τη «Μυστική Δοξασία» τής την υπαγόρευσε ο δικός της δάσκαλος Τζβαλ Κουλ που την είχε βοηθήσει να αποκτήσει πρόσβαση σε αυτές τις Στροφές και να τις σχολιάσει.

Ο Γκέρσομ Σολέμ, γνωστός ερευνητής της Κάμπαλα και του ιουδαϊκού μυστικισμού, είναι της άποψης ότι η Μπλαβάτσκι είχε απλά στα χέρια της μία πρόχειρη μεταγραφή ενός τμήματος του Ζοχάρ. Το Ζοχάρ (φωτεινή λάμψη) αποτελείτο κεντρικό βιβλίο της Κάμπαλα. Η παράδοση λέει ότι είναι έργο του θρυλικού συγγραφέα Σίμων Γιοχάι από το 2ο αι. μ.Χ. Στην πραγματικότητα έχει αποδειχθεί ότι προέρχεται στο μεγαλύτερο μέρος από το χέρι του Σίμων Μπεν Σεμτόμπ ντε Λεόν (+1305) από τη Γκουανταλαχάρα και εμφανίστηκε μεταξύ 1275 και 1290 στην Ισπανία. Ένα από τα κύρια θέματα του Ζοχάρ είναι η διδασκαλία ότι είναι αδύνατο να γνωρίσει ο άνθρωπος τον Θεό. Οι άνθρωποι δημιουργήθηκαν σύμφωνα με την εικόνα των Σεφίρθ.

Τα Σεφίρθ συμβολίζουν τη ροή της θείας ενέργειας στη δημιουργία και ταυτόχρονα απεικονίζουν τα ονόματα, τις ιδιότητες και τις δυνάμεις του Θεού. Σύμφωνα με την καμπαλιστική παράδοση το κάθε ένα από τα δέκα Σεφίρθ αποτελεί έναν κόσμο και του αντιστοιχούν οι δικοί του άγγελοι, πλανήτες και στοιχεία. Μέσω των Σεφίρθ μπορούν οι άνθρωποι να αποκτήσουν επαφή με τον Θεό, εφόσον ζουν και προσεύχονται σωστά.

Ένα άλλο σημαντικό βιβλίο της Κάμπαλα είναι το «Σεφέρ Ιεζίρα» (βιβλίο της Δημιουργίας). Σύμφωνα με το βιβλίο αυτό ο κόσμος προήλθε από την ένωση των δέκα Σεφίρθ με τα 22 γράμματα της εβραϊκής αλφαβήτου. Κατά βάση η Κάμπαλα είναι μία συλλογή κειμένων που αίρει την καταγωγή της από τον ιουδαϊκό γνωστικισμό του 2ου και 3ου αιώνα μ.Χ. Επίσης για το άλλο βασικό βιβλίο της Μπλαβάτσκι «Ισις αποκαλυμμένη» έχει αποδειχθεί από τον W.E. Coleman ότι είναι συμπλήρωμα λογοκλοπών από κείμενα 100 και πλέον συγχρόνων συγγραφέων.

Στο κεφάλαιο για τη «Λευκή Αδελφότητα» από το βιβλίο «Μυστικές εταιρείες» (εκδόσεις Αρχέτυπο, Θεσσαλονίκη 1998) αναφέρονται τα εξής:

«Οι Μεγάλοι Διδάσκαλοι θεωρούνται θεματοφύλακες και εκτελεστές του Μεγάλου Σχεδίου για τον πλανήτη μας, που αποτελείται από τρία κύρια τμήματα:

1. κυβέρνηση και φυλές
2. θρησκεία
3. πολιτισμός, πνευματική καλλιέργεια και οι υποδιαιρέσεις τους.

Όλοι οι άνθρωποι συμμετέχουν στο Σχέδιο μέχρις ότου μια ομάδα, ένα έθνος ή ένα άτομο, αποκτήσει ξαφνικά κάποια σημασία για ένα συγκεκριμένο μέρος του Σχεδίου, και αποδειχθεί αρκετά ευαίσθητο στη λήψη οδηγιών για το έργο. Οι οδηγίες αυτές πιστεύεται ότι παίρνουν τη μορφή «εντύπωσης» (νοητικής τηλεπάθειας), που μεταφέρεται στον εγκέφαλο ως ιδέα, ιδανικό, ώθηση και κάποιες φορές εντάσσεται στο πλαίσιο της αντικειμενικής πραγματικότητας (φωνές, παρουσίες κλπ). Ο δέκτης της ιδέας, όμως, δεν έχει συνήθως αντίληψη της προέλευσής της, και κινείται σαν να ήταν αποκλειστικά δική του ιδέα, παραμορφώνοντάς την πολλές φορές.

...Στην έρευνά μας πάνω στο ζήτημα αυτό, ανακαλύπτουμε και κάποιες δηλώσεις που προέρχονται από τους ίδιους τους Διδασκάλους. Κατά τη διάρκεια της διαμονής της Μπλαβάτσκι στην Ινδία, το 1874, ο δημοσιογράφος Α.Π. Σινέτ άρχισε να ενδιαφέρεται για τους Διδασκάλους της, και στα 1880 άρχισε να αλληλογραφεί με το Μορύα και τον Κουτ Χούμι. Σε ένα από τα γράμματα αυτά ο Κουτ Χούμι γράφει:

«Ένας Μύστης -είτε βρίσκεται στο υψηλότερο είτε στο κατώτατο στάδιο- είναι πάντοτε ένας κατά τη διάρκεια της εξάσκησης των απόκρυφων δυνάμεών του... Οποιαδήποτε στιγμή υπάρχει η ανάγκη των δυνάμεων αυτών, ο ισχυρός θα ξεκλειδώσει την πόρτα προς τον εσώτερο άνθρωπο (Μύστη) που μπορεί να αναδυθεί και να δράσει ελεύθερα, με τον όρο όμως πως ο φύλακάς του, ο εξωτερικός άνθρωπος, είναι απόλυτα ή εν μέρει υπό παράλυση».

Γνωστοί εκπρόσωποι της ανατολικής θεοσοφίας και μέλη της Θεοσοφικής Εταιρείας υπήρξαν μεταξύ άλλων ο Τσαρλς Λεντμπήτερ, η Άννι Μπεζάντ, ο Ρούντολφ Στάνιερ, η Άλις Μπέιλυ και ο Τζίντου Κρισμαμούρτι.

Η Μπεζάντ και ο Λεντμπήτερ ανακοίνωσαν το 1910, όταν και οι δύο τους ήταν ηγετικά στελέχη της Θεοσοφικής Εταιρείας, ότι ο δεκατετράχρονος τότε Κρισμαμούρτι ήταν μία ενσάρκωση του Μαϊτρέγια, δηλαδή ενός είδους βούδα και ως εκ τούτου ο νέος διδάσκαλος της ανθρωπότητας, με άλλα λόγια ένας νέος μεσσίας. Για να προωθήσουν την πραγμάτωση αυτού του σχεδίου και να γίνει γνωστό το πρόσωπο του Κρισμαμούρτι ίδρυσαν το «Τάγμα του Άστρου της Ανατολής». Πολλά μέλη της Εταιρείας αντέδρασαν όμως σε αυτό και αποχώρισαν με προεξάρχοντα τον Ρούντολφ Στάνιερ που είχε τις δικές του ελπίδες να γίνει πρόεδρος της Εταιρείας και έτσι ίδρυσε την Ανθρωποσοφική Εταιρεία. Το 1929 ο Κρισμαμούρτι διέλυσε το τάγμα και διέκοψε τις σχέσεις του με τη Θεοσοφική Εταιρεία, γιατί τον ενοχλούσε η προσωπολατρία που καλλιεργιόταν σε σχέση με το άτομό του.

Η ανατολική θεοσοφία δεν πρέπει να συγχέεται με τη Χριστοκεντρική θεοσοφία που την εκπροσωπούν φυσιογνωμίες όπως του Ωριγένη, του Γιάκομπ Μπαίμε και του Εμάνουελ Σβέντεμποργκ, γιατί η πρώτη είναι ουσιαστικά ένας

συμφυρμός από ανατολικές θρησκείες, πνευματισμό, μαγεία, διδασκαλίες περί κάρμα και μετεμψύχωσης, «μυστικές διδασκαλίες» κ.ά.

Στην πραγματικότητα ωστόσο η θεοσοφία δεν είναι η πίστη σε μία συγκεκριμένη διδασκαλία ή δόγμα ή πρόσωπο ή αρχή, καθότι αφορά γενικότερα στην πρωταρχική Πηγή και στη θεμελιώδη Αλήθεια από όπου πηγάζουν όλες οι θρησκείες, δηλαδή στον Θεό. Είναι επομένως το υπόβαθρο όλων των θρησκειών και ο κύριος άξονας των διδασκαλιών των μεγάλων φιλοσόφων και των σοφών της αρχαιότητας. Άρα δεν είναι ούτε μία νέα θρησκεία ούτε μία νέα θεώρηση ή δοξασία. Παντού και πάντοτε υπήρχαν *αναζητητές της κρυφής σοφίας του Θεού, όπως ο Πλάτων, ο Λαοτσέ και μετά Χριστό ο Κλήμης ο Αλεξανδρείας, ο Ωριγένης, ο Διονύσιος ο Αρεοπαγίτης, ο Αυγουστίνος, ο Θωμάς ο Κεμπέσιος, η Χίλντεγκαρντ του Μπίγκεν, ο Μάιστερ Έκχαρτ, ο Παράκελσος και πάρα πολλοί άλλοι.*

Τι είναι η αληθινή θεοσοφία

Η θεοσοφία είναι η γνώση του Θεού μέσα στην ανθρώπινη ψυχή και έτσι δεν περιλαμβάνει μόνο τη γνώση όλων των πραγμάτων αλλά και τα θεία έργα και τις θεϊκές αποκαλύψεις στη φύση. Για το λόγο αυτό οι θεοσοφικές διδασκαλίες δεν βασίζονται μόνο στη θεολογία, αλλά και σε ολόκληρη τη σφαίρα της ανθρώπινης αυτογνωσίας και επίσης στο σύνολο της γνώσης της φύσης. Ωστόσο ο σκοπός της θεοσοφίας δεν είναι η γνώση, αλλά η πράξη, με άλλα λόγια η αγάπη...

Η θεοσοφία είναι μία πνευματική επιστήμη που στέκεται υψηλότερα από κάθε φιλοσοφία καθώς δεν εδράζεται σε ανθρώπινες θεωρίες αλλά στο γνώθι σ' αυτόν, δηλαδή στη θεϊκή αλήθεια. Είναι κατ' ακολουθία η δύναμη εκείνη χάρη στην οποία ο άνθρωπος μπορεί, εφόσον αγαπά την αλήθεια, να την ανακαλύψει μέσα στον ίδιο του τον εαυτό.

Η θεοσοφία δεν έχει το σκοπό να κερδίσει πιστούς για ένα συγκεκριμένο εκκλησιαστικό σύστημα, αλλά είναι υπεράνω δογμάτων και ομολογιών και αποβλέπει στο να καταστήσει ικανό τον καθένα να βρει την αλήθεια μέσω του θείου φωτός, του αληθινού Λόγου. Ως εκ τούτου δεν είναι ένα ανθρώπινο πόνημα, αντίθετα οι αληθινοί θεοσοφιστές έχουν πάντα τη φώτιση εκ των ένδον και με αυτή τη δύναμη του θεϊκού Πνεύματος εμβαθύνουν σε όλο και πιο βαθιές σοφίες του Θεού για να τις μεταλαμπαδεύσουν ύστερα με τον προσφορότερο τρόπο στους συνανθρώπους τους.

Αυτό που ξεχωρίζει τη χριστική θεοσοφία από την ανατολική είναι το ότι η πρώτη ανάγεται στον Ιησού Χριστό ως διδάσκαλο και απολυτρωτή, ενώ η δεύτερη επικαλείται ως θρησκευτικό ηγέτη το Βούδα και επίσης αντλεί πολλά στοιχεία από ινδικές φιλοσοφίες.

Κατά βάση όμως δεν υπάρχει ούτε ινδικός ούτε χριστικός μυστικισμός, όπως δεν υπάρχει π.χ. ούτε μία ελληνική ή γαλλική αλήθεια, δεδομένου ότι μόνο ο Θεός μπορεί να είναι η θεμελιώδης αλήθεια όλων των σχετικών, κοσμικών αληθειών. Κατ' επέκταση, η θεϊκή αυτογνωσία είναι μία και μοναδική και αποτελεί το υπόβαθρο όλων των θρησκειών. Ως εκ τούτου εάν αντιπαραβάλει κανείς τον «ινδικό» με τον «χριστικό» μυστικισμό, διαπιστώνει ότι οι διαφορές τους είναι εξωτερικές, αφορούν δηλαδή στην πρακτική και τις θεωρήσεις σχετικά με την πίστη, ενώ τα εσωτερικά βιώματα παρουσιάζουν πολλές ομοιότητες.

Η ινδική θεοσοφία πιστεύει στην επανειλημμένη μετενσάρκωση πάνω στη Γη και στο κάρμα. Θα πρέπει να παρατηρηθεί εδώ όμως ότι σε πολλές διδασκαλίες της Μπλαβάτσκι δεν υπάρχει καν η έννοια του κάρμα, ενώ στη «Μυστική δοξασία» εμφανίζεται μόνο σπάνια και δευτερευόντως. Οι διάδοχοι της Μπλαβάτσκι ήταν εκείνοι που έδωσαν ιδιαίτερη σημασία στον όρο αυτό και τον έθεσαν στο επίκεντρο της θεοσοφίας.

Αρχικά η Θεοσοφική Εταιρεία ήταν μία πνευματιστική οργάνωση που εδραζόταν σε πνευματιστικά φαινόμενα και βουδιστικές διδασκαλίες. Στο διάστημα 1894-1912 ωστόσο, με την αποδοχή της ινδουϊστικής διδασκαλίας υπό την ηγεσία της Άννι Μπεζάντ, μεταβλήθηκε σε ένα σύστημα χωρίς προσωπικό Θεό και χωρίς Ιησού Χριστό.

Αντίθετα, η χριστική θεοσοφία, που βασίζεται στη χριστική διδασκαλία, δεν αναγνωρίζει τη μετεμψύγωση, παρά μόνο ως εξαίρεση και όχι ως κανόνα.

Ο δε νόμος του Κάρμα αναιρείται από το νόμο της αγάπης και της ευσπλαχνίας του Ιησού Χριστού, τη γνωστή «χάρη» την οποία, όπως είναι ευνόητο, δεν γνωρίζει η θεοσοφία της ανατολής. Η πρώτη βλέπει στον Ιησού Χριστό τον απολυτρωτή του ανθρώπινου γένους από την αδυναμία, ενώ η δεύτερη διδάσκει την αυτολύτρωση.

Στη χριστική θεοσοφία ο Θεός έγινε άνθρωπος μέσα στον Ιησού, ο οποίος έφτασε επί γης στη θέωση. Εν αντιθέσει, η ινδική θεοσοφία διδάσκει ότι ο Θεός είναι μέσα στα πάντα και έτσι στην ουσία αποτελεί μία μορφή μυστικιστικού πανθεϊσμού.

Μία σαφής αναφορά στη θεοσοφία μέσα στη Βίβλο περιέχεται στην πρώτη κορινθιακή επιστολή του Παύλου 2, 6-16, όπου γίνεται λόγος για την αποκάλυψη της σοφίας του Θεού μέσω του Πνεύματος.

Συχνά η *θεοσοφία* συγχέεται με τη *φιλοσοφία*. Το σωστό είναι ωστόσο ότι η φιλοσοφία έχει πραγματικά αξία μόνο όταν απογειώνεται από το στενό ορίζοντα της ανθρώπινης διανόησης χρησιμοποιώντας ως όχημα τη θεοσοφία, δηλαδή τη γνώση της θεϊκής αλήθειας. Η αυτογνωσία δεν χρειάζεται ως όργανο τη φιλοσοφία ή την ανάπτυξη θεωρητικών υποθέσεων, γιατί δεν βασίζεται σε θεωρητικά αξιώματα αλλά στον ίδιο της τον εαυτό. Η αλήθεια υπάρχει πέρα από κάθε αμφιβολία ή εικασία αφού είναι η ιδιότητα του ίδιου του Θεού.

Η φιλοσοφία είναι προϊόν της ανθρώπινης διανόησης, η αληθινή θεοσοφία δεν μπορεί να είναι δικό της παράγωγο. Υπάρχουν πολλά διαφορετικά φιλοσοφικά συστήματα αλλά η αυτογνωσία δεν ανήκει σε κανένα σύστημα ή προσωπικότητα δασκάλου γιατί ο κύριος της αλήθειας είναι μόνο η ίδια η αλήθεια, δηλαδή ο Θεός.

Ο φιλόσοφος αναζητεί να βρει την αληθινή ουσία των πραγμάτων έξω από τον εαυτό του, ενώ στη θεοσοφία το ον αυτοαναγνωρίζεται μέσα στον ίδιο του τον εαυτό. Η θεοσοφία είναι η γνώση της αλήθειας μέσα στο άδυτο του ανθρώπου την οποία αποκτά μόνο όταν γίνει ένα μαζί της, όταν δηλαδή πάψει να ερευνά και να αναζητά με το περιορισμένο εγώ του, με αποτέλεσμα στοχασμός και αναλυτική σκέψη να περνούν σε δεύτερη μοίρα. Ένας σύγχρονος φιλόσοφος είχε πει επί τούτου εύστοχα: «Μόνο ο φιλόσοφος εκείνος που είναι εξοπλισμένος με πλούσια γνώση και με όλη του την καρδιά επιδιώκει να φτάσει στο στόχο του μέσα από μακροχρόνια, ακατάπαυστη διανοητική εργασία, θα μπορέσει να δημιουργήσει ένα ολοκληρωμένο οικοδόμημα». Ο θεοσοφιστής για να φτάσει στο όλον δεν χρειάζεται να το κτίσει επαγωγικά από τα μεμονωμένα μέρη του, διότι αυτός κατέχει το παν από τη στιγμή που του δίνει τη δυνατότητα να εκδιπλωθεί στο εσωτερικό του.

Κάποιος που διακατέχεται από κριτική στάση ίσως εδώ να διακρίνει παραλληλίες με το New Age, με την ολιστική σκέψη του Φρίτγιουφ Κάπρα για παράδειγμα. Αλλά ακριβώς το παράδειγμα αυτό του Κάπρα είναι πρόσφορο για να γίνει ο διαχωρισμός μεταξύ θεοσοφικού στοχασμού και φιλοσοφικού στοχασμού, τον οποίο αντιπροσωπεύει υποδειγματικά ο Κάπρα.

Ο θεοσοφιστής δεν βάζει τον εαυτό του στο κέντρο των αναζητήσεών του, απεναντίας καταφεύγει στη σιγή και παραδίδεται στον Θεό, για να μπορεί αυτός να μιλήσει μέσα του. Ο φιλόσοφος θέλει να αποκτήσει δική του γνώση, ο θεοσοφιστής αναζητεί την αυθυπέμβαση κι έτσι τη γνώση της θεϊκής αλήθειας.

Το έργο του φιλοσόφου είναι η σύνθεση, η σύγκριση, η επεξεργασία υποθέσεων και η διατύπωση θεωριών. Ο θεοσοφιστής, αντίθετα, έχει ως μόνο έργο την υπέρβαση της ανθρώπινης φύσης του μέσω της υπακοής στο θείο νόμο. Γι' αυτό δεν χρειάζεται να κατασκευάσει μια ιδέα, για να συλλάβει την Ενότητα, όπως οι φιλόσοφοι, χρειάζεται απλά να αφήσει την Ενότητα του Παντός να εκφραστεί συνειδητά στο εσωτερικό του.

Ο φιλόσοφος, για να προσεγγίσει την αλήθεια, προσπαθεί να διανοηθεί το τι θα μπορούσε να είναι η αλήθεια, αποκλείοντας με την εις άτοπο απαγωγή οτιδήποτε αντίκειται ενδεχομένως σ' αυτή, σύμφωνα με τους όρους που έχει επιλέξει ο ίδιος για να οικοδομήσει το σύστημά του. Ο θεοσοφιστής δεν προσπαθεί να διανοηθεί τίποτα, παρά αφήνει να τον οδηγήσει το φως που κατοικεί στο Θείο Λόγο και το δεύτερο φως που κατοικεί μέσα του.

Ο φιλόσοφος πασχίζει να τελειοποιήσει τις γνώσεις του σχετικά με το γνωστικό του αντικείμενο στον υπέρτατο βαθμό, αλλά παρ' όλα αυτά παραμένει ένας θνητός άνθρωπος, που οι θεωρίες του δεν του χαρίζουν την αθανασία, ούτε του χρησιμεύουν όταν αποδημήσει στις «αιώνιες μονές».

Ο θεοσοφιστής θέλει να κερδίσει την αιωνιότητα και γι' αυτό πασχίζει να δημιουργήσει στη φύση του τις προϋποθέσεις εκείνες που χρειάζονται για να ανάψει ο αθάνατος σπινθήρας στην καρδιά του, ώστε να του αποκαλυφθεί η θείκη βούληση.

Τη φιλοσοφία μπορεί επίσης να την ασκήσει κανείς για την προσωπική του ευχαρίστηση, σαν χόμπι, αλλά η θεοσοφία απαιτεί πλήρη αφοσίωση στο αληθινό είναι, με μεγάλη αγάπη, ταπεινοφροσύνη και συνέπεια.

Το φιλοσοφείν μαθαίνεται και μέσα από τα βιβλία, ενώ η είσοδος για την αληθινή θεοσοφία είναι ο «μυστικός θάνατος», το οποίο σημαίνει ότι καθετί ψεύτικο μέσα στον άνθρωπο πρέπει να πεθάνει, για να μπορεί να αναστηθεί στη θέση του η αλήθεια, ο Θεός. Εκεί αποκλειστικά και μόνο αποβλέπει η σπουδή και η άσκηση της αληθινής θεοσοφίας.

Σημειωτέον ότι η θεοσοφία και η θεολογία διαφέρουν επίσης εκ βάθρων μεταξύ τους, για το λόγο ότι η δεύτερη βασίζεται σε θεωρίες και δόγματα πίστης, ενώ η πρώτη σε βιώματα πίστης. Η θεολογία είναι ο λόγος περί Θεού και όχι ο Λόγος του Θεού. Στηρίζεται, δηλαδή, στον αποκαλυφθέντα Λόγο, με βάση τη Βίβλο, αλλά δεν παράγει Λόγο.

Αυτό είναι άλλωστε το μέγιστο πρόβλημα της θεολογίας, ότι δηλαδή οι θεολόγοι διδάσκουν κάτι που οι ίδιοι δεν το βιώνουν -εκτός από λίγες εξαιρέσεις- διότι ο Θεός δεν παύει να αποκαλύπτεται ζωντανά μέσα στον άνθρωπο και μάλιστα κάθε φορά διαφορετικά (αλλά όχι αντιφατικά) και έτσι είναι διαρκώς παρών. Για να ασκήσουν τη θεολογία οι θεολόγοι πρέπει να μελετήσουν και όχι να βιώσουν την πίστη τους.

Η θεωρητική και η βιωματική γνώση κανονικά πρέπει να συμβαδίζουν και όντως υπήρξαν πολλά παραδείγματα θεολόγων που συνδύαζαν και τα δύο. Πολλές φορές όμως οι συνάδελφοί τους τους στιγματίζαν ως αιρετικούς, ακριβώς επειδή εκείνοι κατείχαν κάτι που οι ίδιοι στερούνταν: τη ζωντανή εμπειρία της πίστης. Όταν, όμως, οι θεολόγοι παντρεύουν την επιστήμη τους με τη φιλοσοφία αντί με τη θεοσοφία, το αποτέλεσμα είναι ο σχολαστικισμός, που σφράγισε με το ιδιότυπο κλίμα του το μεσαίωνα, και όχι μόνο.

Για όλους τους παραπάνω λόγους η θεοσοφία δεν σημαίνει αυτόματα αιρετική σκέψη και γι' αυτό δεν θα πρέπει να απορρίπτεται χωρίς εμβάθυνση...

Εκτός αυτού, μια βασική *διαφορά μεταξύ της χριστοκεντρικής θεοσοφίας* και των εσωτερικών διδασκαλιών *της ανατολικής θεοσοφίας* είναι ότι οι οπαδοί του χριστικού πνεύματος δεν διδάσκουν τίποτα κρυφά, αλλά αντίθετα φανερά κι ελεύθερα για τον καθένα. Όπου σε αντιδιαστολή συναντά κανείς μυστικοπάθεια και

πέπλα μυστηρίου ή όπου καλλιεργείται η προσωπική ή ομαδική υπερογία με την πεποίθηση ότι «εμείς είμαστε κάτι το ξεχωριστό», καθώς αυτό ακριβώς επιδιώκουν μυστικές μυήσεις, ειδικά σύμβολα, βαθμοί στην ιεραρχία κ.λπ., εκεί δεν υπάρχει ταπεινή προσέγγιση και συνακόλουθα παραγνωρίζεται το τι θέλει πραγματικά ο Θεός.

Εδώ θα πρέπει να παρατηρηθεί ότι **οι μυήσεις** είχαν το νόημά τους στην αρχαιότητα, όπου το γενικό επίπεδο πνευματικότητας ήταν πολύ χαμηλό και λίγοι μόνο άνθρωποι με πολύ ισχυρή θέληση και αγάπη για την αλήθεια ήταν πρόθυμοι μέσα από σκληρές ασκήσεις αυθυπέμβασης να «θανατώσουν», δηλαδή να απεκδυθούν τον παλιό τους εαυτό, για να αναζητήσουν τη νοερή ιδέα του θείου. Όμως ο Ιησούς Χριστός με το έργο του στη Γη άνοιξε τις πύλες σε όλους, εξασφάλισε σε όλους τη δυνατότητα να μνηθούν στη θεϊκή σοφία και να βρουν την απολύτρωση, άσχετα από τις πνευματικές, ταξικές, κοινωνικές κ.λπ. δυνατότητες του καθενός.

Έτσι, οι μνητικές διαδικασίες και η συμμετοχή στα μυστήρια αντικαταστάθηκαν πολύ απλά από τη ζωντανή, καθημερινή εφαρμογή των εντολών της αγάπης, πράγμα που είναι εφικτό για τον καθένα. Γι' αυτό σε έναν άλλο δέκτη του εσωτερικού Λόγου, τον Γκότφριντ Μαγερχόφερ, λέει ο Κύριος σε σχέση με τους Τέκτονες: «Αυτό που έλεγα κάποτε στους Εσσαίους, να μην κάνουν τίποτα στα κρυφά, παρά να κάνουν τα πάντα φανερά, το ίδιο πρέπει να ειπωθεί και στους σημερινούς τέκτονες...».

Πάρα πολλοί άνθρωποι σήμερα δεν βρίσκουν τον πνευματικό τους δρόμο μέσα στον κυκεώνα από μεθόδους, τεχνικές, διδασκαλίες κ.λπ., ενώ αρκετοί δοκιμάζουν χωρίς διάκριση και δεύτερη σκέψη καθετί που διεγείρει την περιέργειά τους. Αυτή η διέγερση που προκαλείται έντεχνα από την υπερπροσφορά κοσμικής σοφίας αντιστοιχεί συμβολικά στον καρπό από το «δέντρο της γνώσης» που έφαγαν οι πρωτόπλαστοι, με αποτέλεσμα την πτώση τους από τη σφαίρα της ελευθερίας στη δέσμευση του νόμου και του θανάτου.

Η δεύτερη αυτή πτώση ήταν επανάληψη της πρώτης, μεγάλης πτώσης που έλαβε χώρα στην πνευματική δημιουργία, όπου οι περισσότεροι άγγελοι στο τέλος πίστευαν περισσότερο τα ψέμματα των ψευδοδιδασκάλων αρχηγών της ανταρσίας κατά του Θεού, παρά τον ίδιο το λόγο Του, που άκουγαν μες' στην καρδιά τους.

Το ίδιο «σενάριο» επαναλαμβάνεται καθημερινά με τον κάθε άνθρωπο και σε όλη την εξέλιξη του. Έτσι, μέχρι να αποφασίσει μόνος του ελεύθερα να επιλέξει το καλό και αληθινό, παραμένει πνευματικά νεκρός.

Συνειδητά ή ασυνείδητα όλους τους ανθρώπους τούς διακατέχει ο πόθος να λάβουν φως από τον κόσμο του πνεύματος και να απελευθερωθούν από το υπαρξιακό τους άγχος, γιατί ο εσωτερικός εαυτός δεν είναι ευτυχισμένος στο σκοτάδι της Γης, όσο κι αν ναρκώνεται -με διάφορους τρόπους- ο εξωτερικός άνθρωπος. Λίγοι όμως έχουν ωριμάσει τόσο που να επιλέξουν το σωστό δρόμο στρεφόμενοι απευθείας στην ίδια την Αλήθεια, το Δημιουργό, και με το σωστό πνεύμα, για να τους ικανοποιήσει τον πόθο για ελευθερία και φως.

Η αναλήθεια ή η πλάνη δεν οδηγούν στην ελευθερία, την ένωση με τον Θεό, καθώς σημαίνουν έλλειψη ελευθερίας· και στη συγκεκριμένη φάση της ιστορίας της ανθρωπότητας, επειδή βρίσκεται στο τέλος μιας λυτρωτικής περιόδου της Γης, η αναλήθεια συνεπάγεται μάλιστα πλήρη και οδυνηρή στέρηση της ελευθερίας, μια που οι περισσότεροι λόγω της ανεπαρκούς ωριμότητας τους θα επαναλάβουν τη μακριά επίπονη πορεία μέσα στα βασίλεια της φύσης.

Γι' αυτό λέγεται στην Ντούντε:

«Δεν υπάρχουν αρκετά μελανά χρώματα για να σας περιγράψουν το τι σημαίνει το ότι αποποιείστε πάλι την ελευθερία που αποκτήσατε μέχρι τώρα και επιστρέφετε σε εκείνο το σημείο απ' όπου σας βοήθησαν να αναδυθείτε η αγάπη και η χάρη Μου...».

Από τα παραπάνω πρέπει να έγινε σαφές ότι η Βίβλος έχει μεν ένα εσωτερικό νόημα, που αποκαλύπτεται στα μάτια της αγάπης, όμως ο θείος Λόγος δεν είναι απόκρυφη διδασκαλία. Μπορεί, βέβαια, να είναι κεκαλυμμένος, όμως όποιος κατέχει το θείο φως δεν το κρύβει, αλλά το βάζει στο λυχνοστάτη, για να φωτίζει τους πάντες (Ματθ. 5, 15, Μάρκ. 4, 21, Λουκ. 11, 33).

Από τα προηγούμενα πρέπει να έγινε σαφής ο διαχωρισμός μεταξύ χριστικής και ινδικής θεοσοφίας. Ένα παρακλάδι της τελευταίας είναι επίσης η ανθρωποσοφία του Ρούντολφ Στάινερ, που θα εξεταστεί στη συνέχεια.

Η ανθρωποσοφία τον Ρούντολφ Στάινερ

Ο Ρ. Στάινερ (1861-1925) είναι πνευματικό τέκνο της ινδικής θεοσοφίας- το διάστημα 1902-1912 διετέλεσε γενικός γραμματέας του γερμανικού παραρτήματος της, ενώ από το 1904 ως το 1906 είχε γίνει μέλος μιας ελευθεροτεκτονικής στοάς. Το 1913 έκοψε τους δεσμούς του με τη μητρική οργάνωση στην Ινδία και ίδρυσε τη δική του. Στην «Ανθρωποσοφική Εταιρία» συνέδεσε την ινδική θεοσοφία με αρχές από τη φιλοσοφία και την πνευματική παράδοση της δύσης και σ' αυτές εισήγαγε, επιπλέον, μια σύνοψη διαφόρων εσωτερικών διδασκαλιών.

Συν τοις άλλοις, ο Στάινερ πήρε την έννοια «ακάσα» από τα ινδικά, που στον ινδουισμό και το βουδισμό σημαίνει χώρος και τη διεύρυνε. Κατά τον Στάινερ, στα «Χρονικά Ακάσα» είναι εγγεγραμμένα όλα τα παρελθόντα, παρόντα και μελλοντικά γεγονότα, τα οποία και μπορεί να «διαβάσει» ένας διορατικός άνθρωπος. Σε αυτή την «κοσμική μνήμη» ισχυριζόταν ο Στάινερ ότι είχε πρόσβαση και ότι από εκεί μπορούσε να αντλήσει τις διδασκαλίες του. Στην πραγματικότητα, τα ακασικά χρονικά είναι απλά εμπνεύσεις από τον αστρικό κόσμο, με την ανάλογη ποιότητα και με τα γνωστά λάθη, όπως τη διδασκαλία του κάρμα και της μετεμψύχωσης, στην οποία θα αναφερθούμε διεξοδικότερα παρακάτω. Θα ακολουθήσουν χωρίς σχόλια δύο μικρά αποσπάσματα διδασκαλίας του Στάινερ από τα «ακάσα», για να διαμορφώσει ο αναγνώστης μόνος του μια αντίληψη:

«Η Γη μας είναι η τέταρτη από επτά πλανητικές ενσωματώσεις. Βρίσκεται στην τέταρτη κατάσταση ζωής και στο πλαίσιο αυτής της ζωής στην τέταρτη κατάσταση με (φυσική) μορφή. Αυτό σημαίνει ότι από το σύνολο της εξέλιξης των κόσμων ζούμε στη φάση της πιο έντονης συμπύκνωσης. Στο μέλλον η Γη, μέσω των επομένων καταστάσεων μορφής και ζωής, θα περάσει πάλι σε πιο πνευματικές καταστάσεις ύπαρξης και μορφής. Γι' αυτό στις επερχόμενες πλανητικές ενσωματώσεις δεν θα υπάρχει πια συμπαγής ύλη του είδους του σημερινού ορυκτού».

Και άλλο ένα δείγμα γραφής, σύμφωνα με το οποίο υπήρχαν δύο βρέφη με το όνομα Ιησούς, που και των δύο οι γονείς λέγονταν Ιωσήφ και Μαρία: «Στο Ναό το ζωροαστρικό Εγώ άφησε το σώμα του σολομωνικού βρέφους Ιησού και κατέλαβε το σώμα του ναθανικού βρέφους Ιησού...».

Υπάρχουν βέβαια και άλλες διδασκαλίες άξιες προσοχής, όμως κατά βάσιν η ανθρωποσοφία βασίζεται σε μια λανθασμένη εικόνα του Θεού για πολλούς λόγους. Για την ανθρωποσοφία συγκεκριμένα λέγεται στην Μπέρτα Ντούντε:

«..Αρνηθείτε οτιδήποτε θα μπορούσε να κλονίσει την πίστη σας, γιατί το Πνεύμα Μου εισέρχεται μόνο όπου φέγγει το φως που γεννιέται από την αληθινή ταπεινοσύνη, αλλά δεν εισχωρεί σε σπήλαια που τα περιβάλλουν πέτρινα τείχη.

Τέτοια σπήλαια είναι όμως οι καρδιές εκείνων που αντλούν όλη τη σοφία τους από ένα ανθρώπινο θεωρητικό κατασκεύασμα, με εξαιρετικά περίπλοκη δόμηση, από μια θεωρία που συλλέχτηκε με κόπο από πολλές διάσπαρτες πηγές. Και τέτοιου είδους είναι τα ατελεύτητα πολλά κείμενα που συνέγραψαν ορισμένοι οι οποίοι είναι μεν αναζητητές της αλήθειας, αλλά απέχουν πολύ μακριά από την αυθεντική, πηγαία, παιδική πίστη.

Γι' αυτό κατασκεύασαν μια διδασκαλία η οποία παρουσιάζει τον Θεό σαν ένα εξαιρετικά δυσπρόσιτο Όν, που με πολύ μεγάλο κόπο μπορεί κανείς να το φτάσει.

Οι άνθρωποι αυτοί πιστεύουν ότι στον κόσμο την αλήθεια και τη γνώση την προσεγγίζουν μονάχα εκείνοι οι επίλεκτοι, που μετά από μακριά, κοπιαστική, πνευματική και διανοητική ενασχόληση με ένα γνωστικό πεδίο, κατέκτησαν από μόνοι τους τη γνώση, που κι αυτή με τη σειρά της έχει προέλθει από μια εξ ίσου επίπονη εργασία. Αλλά η γνώση αυτή σε καμιά περίπτωση δεν στηρίζεται σε έργα αγνής αγάπης, στην ταπεινοφροσύνη και την άνευ όρων αφοσίωση στη θεία βούληση.

Αυτά είναι όμως τα μόνα στηρίγματα πάνω στα οποία μπορεί να αναπτυχθεί και να κατακτηθεί η αληθινή γνώση. Οτιδήποτε άλλο, ακόμη κι αν στην αρχή του ξεκίνησε με αυτό τον τρόπο από την πηγή του (αλλά στη συνέχεια αγνοήθηκαν αυτά τα στηρίγματα), με τον καιρό οδηγεί μακριά από την αλήθεια· έτσι στο τέλος καταλήγει να γίνει ένα μάρφωμα, που δεν έχει καμία σχέση πια με τη δική Μου διδασκαλία.

Αποφεύγετε, λοιπόν, καθετί που γεννιέται μέσα σε ένα κλίμα πνευματικής υπεροψίας. Ποτέ δεν πρόκειται να συμφωνεί με την πλήρη αλήθεια. Το Λόγο του Θεού θα τον βρείτε ανόθευτο μονάχα εκεί όπου αφήνετε ολοκληρωτικά στον Κύριο την καθοδήγηση του πνεύματος σας».

Το «New Age»

Ας δούμε πρώτα τι λέει το σχετικό λήμμα στο Λεξικό της Θρησκευολογίας:

«Το "New Age" (Νέα Εποχή ή, επίσης, "Εποχή του Υδροχόου") περιλαμβάνει πολλά, διαφορετικά πνευματικά κινήματα και θεωρίες, που τα χαρακτηρίζει η σύγχρονη πίστη στη διαρκή πρόοδο της ανθρωπότητας και στην πνευματική μεταμόρφωση της.

Τα πρώτα δείγματα της ρήξης με την παράδοση εκδηλώθηκαν στη δυτική κουλτούρα το 1968- η Νέα Εποχή, προϊόν αυτής της ρήξης, θεωρεί ότι αντιπροσωπεύει ένα "νέο παράδειγμα", ένα νέο μοντέλο εξέλιξης της κοινωνίας προς μια ολιστική συνείδηση που επιτυγχάνεται μέσα από την αυθυπέμβαση του ανθρώπου και την απομάκρυνση από την ορθολογιστική - μηχανιστική κοσμοθεωρία.

Οι συνισταμένες αυτής της νέας άποψης για τη ζωή έχουν υιοθετηθεί από τις ανατολικές θρησκείες, τον ιουδαϊσμό και το χριστιανισμό, τις φυσικές επιστήμες και τις παραδόσεις του γνωστικισμού και του εσωτερισμού.

Τα στοιχεία αυτά -σε διαφορετική αναλογία και σπουδαιότητα- διαμορφώνουν ένα μελλοντολογικό σύστημα που περιλαμβάνει την επιστήμη, την κοινωνία, την τέχνη και την πνευματικότητα στις διάφορες εμφανίσεις τους, όπως είναι η πνευματική θεώρηση των φυσικών επιστημών, η πληροφορική (παγκόσμιο διαδίκτυο), η ολιστική ιατρική, η εναλλακτική εκπαίδευση, ο αφοπλισμός, η οικολογία, οι ήπιες μορφές τεχνολογίας, μια νέα παγκόσμια τάξη, σωματικές θεραπευτικές μέθοδοι, μέθοδοι αυτοβελτίωσης, ψυχοθεραπευτικές μέθοδοι, νεοπαγανισμός, επιστημονική φαντασία και φανταστική λογοτεχνία, γνωστικιστικές και εσωτερικιστικές πρακτικές, ο φυσικός μυστικισμός τύπου Findhorn, θεοσοφικά κινήματα, διαλογισμός και μυστικισμός, θεωρίες επανενσάρκωσης, εξωγήινη νοημοσύνη.

Με στόχο τη δημιουργία μιας πλανητικής - οικουμενικής συνείδησης (στο "διαστημόπλοιο Γη") όλες οι δραστηριότητες και οι ουτοπίες αποσκοπούν σε μια

"ήπια συνομωσία" των κυττάρων ενός παγκόσμιου εγκεφάλου που αντιδρούν διαισθητικά.

Η μεταμόρφωση του εαυτού και του κόσμου ταυτίζονται τόσο σαν δρόμος για τη σωτηρία όσο και σαν προορισμός του δρόμου αυτού. Η πνευματική ενέργεια που αποκτάται καθ' οδόν κατά τη λυτρωτική - θεραπευτική διαδικασία του φωτισμού, θα έχει ως αποτέλεσμα ένα "εξελικτικό άλμα στο συνειδητό κόσμο".

Για τον υπεύθυνο άνθρωπο η αντιμετώπιση των απειλών που επικρέμονται και των φόβων απέναντι σε ενδεχόμενες καταστροφές, αποτελεί μία πρόκληση που περνάει από τη βαθιά αλλαγή της συνείδησης και των αξιών σε όλους τους τομείς της ζωής. Αυτό δεν μπορεί να επιτευχθεί μέσω μιας κεντρικής οργάνωσης, αλλά μέσω ενός δικτύου τοπικών ομάδων και με την εφαρμογή της θετικής σκέψης.

Η εκκοσμικευμένη πίστη στην πρόοδο αντικαθίσταται από την ανακάλυψη εκ νέου της γνώσης που χάθηκε και των μύθων παλαιότερων πολιτισμικών μορφών. Επί του προκειμένου, είναι ωστόσο εμφανές ότι λαμβάνει χώρα μία αυθαίρετη, προκρούστεια επιλογή, χωρίς μέτρο και σεβασμό των παραδόσεων αυτών, αλλά και η υποβάθμιση της αλήθειας προς όφελος της συλλογής πληροφοριών και δεδομένων.

Μέρος της μελλοντολογικής - τελεολογικής προσδοκίας αφορά στην επιστροφή ενός διδάσκαλου-λυτρωτή (ενός "Χριστού" ή μεσσία), ο οποίος παρουσιάζεται είτε ως η αποκορύφωση της εξελικτικής διαδικασίας είτε ως η επανενσάρκωση παλαιότερων μεγάλων διδασκάλων».

Αυτά όσον αφορά τον ορισμό του λεξικού.

Είναι δύσκολο να προσδιοριστεί η ταυτότητα του New Age, γιατί κατά βάση πρόκειται για μία ομπρέλα υπό την οποία συστεγάζονται πολλές διαφορετικές διδασκαλίες, πρακτικές, ρεύματα, παραθρησκείες και πνευματικές οργανώσεις, που ανθούν την «εποχή του Υδροχόου», την «εποχή της αλλαγής», που θα τη διαδεχθεί ο «χρυσός αιώνας» της νέας συνείδησης.

Δεν πρόκειται άρα για μια συγκροτημένη πλατφόρμα θέσεων παρά για ένα απροσδιόριστο σύμπλεγμα διαφορετικών θεωρήσεων και ως κίνημα δεν διαθέτει μία κοινή για όλους οργάνωση, δομή ή ηγεσία. Ο σωστότερος ίσως χαρακτηρισμός θα ήταν ότι το New Age συγκεντρώνει όλους εκείνους που αναζητούν να καλύψουν τις μεταφυσικές τους αγωνίες, το ανικανοποίητο κενό και τις θρησκευτικές τους προσδοκίες με κάποια από τις μεθόδους που προτείνονται στο κίνημα αυτό. Κινούνται οπωσδήποτε έξω από το χώρο που καταλαμβάνουν οι παραδοσιακές χριστιανικές εκκλησίες, ακριβώς επειδή δεν μπόρεσαν -ή δεν θέλησαν- να βρουν σε αυτό ό,τι ζητούσαν. Έτσι, τελικά αυτό που προσδίδει μια κάπως ακριβέστερη οριοθέτηση στο κίνημα αυτό είναι ορισμένα κοινά ιδανικά, κοινοί σκοποί και κοινοί εχθροί.

Η αρχή του New Age θα πρέπει να αναζητηθεί στην ίδρυση της «θεοσοφικής Εταιρίας» το 1875 στη Νέα Υόρκη από την Έλενα Μπλαβάτσκι. Η τρίτη πρόεδρος της Άλις Ανν. Μπέιλυ (1880-1949) βρισκόταν επίσης σε επαφή με μία «ιεραρχία διδασκάλων», από τους οποίους λάβειν πληροφορίες και διδασκαλίες. Το 1922 ίδρυσε την «Εκδοτική Εταιρία του Εωσφόρου» για τη γραπτή διάδοση του υλικού αυτού. Ένα χρόνο αργότερα ίδρυσε την «Αρκανική σχολή», που αποτελεί ένα συλλογικό όρο, ο οποίος περιλαμβάνει τη «Θεοσοφική Εταιρία», θεωρίες αυτολύτρωσης, γιόγκα, διαλογισμό, τεκτονισμό κ.ά.

Η Άλις Ανν Μπέιλυ, αγγλικής καταγωγής, ήταν μέλος του εσωτερικού κύκλου του αμερικανικού παραρτήματος της Θεοσοφικής Εταιρίας και στη συνέχεια πρόεδρος της. Αφού μελέτησε τις μυστικές διδασκαλίες της Έλενα Μπλαβάτσκι, ήρθε το 1919 και αυτή σε επαφή με το πνεύμα του ίδιου διδάσκαλου Djwhal Kuhl, που της υπαγόρευσε μία σειρά από βιβλία. Πολλές από αυτές τις διδασκαλίες

συνιστούν το θεωρητικό υπόβαθρο του New Age, η δε Μπέιλυ, ως πρώτη διδάξασα, εισήγαγε την έννοια της «Εποχής του Υδροχόου».

Στο τέλος της δεκαετίας του '60 το κίνημα των χίπις έπαιξε καταλυτικό ρόλο, με την ανατροπή των ηθικών και κοινωνικών προτύπων που επικρατούσαν ως τότε και τη στροφή στις ανατολικές θρησκείες, τις απόκρυφες πρακτικές και τον πειραματισμό με παραισθησιογόνες ουσίες. Χάρη στη μόδα, η στάση ζωής που πρέσβευαν και τα ιδεώδη τους έγιναν ευρύτερα γνωστά. Έτσι, από τα μέσα της δεκαετίας του '70 οι εκπρόσωποι της Νέας Εποχής εμφανίζονται όλο και πιο πολύ στο προσκήνιο και το μέχρι τότε άμορφο κύμα αρχίζει να παίρνει σταδιακά μορφή και παγκόσμιο χαρακτήρα.

Πιο συγκεκριμένα, το 1975 ήταν μια χρονιά-σταθμός, γιατί αφ' ενός δημοσιεύτηκαν οι μυστικές διδασκαλίες της ινδικής θεοσοφίας, που κατά την Άλις Μπέιλυ έπρεπε μέχρι τότε να μείνουν κρυφές και, επίσης, η Αμερικανίδα δημοσιογράφος Μέριλυν Φέργκιουσον άρχισε να δημοσιεύει το «Brain Mind Bulletin». Η Φέργκιουσον, που αναδείχτηκε σε έναν από τους ιθύνοντες νόες του κινήματος, έγινε γνωστή το 1982 με το βιβλίο της: «Η απαλή συνωμοσία - Προσωπική και κοινωνική μεταμόρφωση στην εποχή του Υδροχόου».

Από τότε και ύστερα προβάλλουν όλο και περισσότερες πνευματικές οργανώσεις, με τις δικές τους διδασκαλίες για τη θρησκεία, το μυστικισμό, την επιστήμη, τη φιλοσοφία, τον εσωτερισμό, τον αποκρυφισμό, την αστρολογία, τον πνευματισμό, τη θεοσοφία, τον πανθεισμό, το γνωστικισμό, το σαμανισμό, το διαλογισμό, τις πνευματικές θεραπείες, τη γιόγκα, τη διατροφή, το περιβάλλον, την πολιτική και τις ψυχοθεραπευτικές τεχνικές.

Η «Εποχή του Υδροχόου»

Ένας βασικός άξονας της ιδεολογίας της «Νέας Εποχής» είναι η πίστη ότι ζούμε σε μία «εποχή καμπίς», αφού περάσαμε από την «Εποχή των Ιχθύων» σε εκείνη του «Υδροχόου». Πολλοί οπαδοί της τοποθετούν την αρχή της στις 5.2.1962, λόγω μιας εξαιρετικής συστοιχίας πλανητών, αλλά υπάρχουν και άλλοι υπολογισμοί για το πότε άρχισε. Σε κάθε ζώδιο του ζωδιακού κύκλου αντιστοιχούν, από αστρολογική άποψη, περίπου 2.200 χρόνια, και κατά συνέπεια βρισκόμαστε ήδη στην εποχή του Υδροχόου.

Μια χαρακτηριστική έκφραση του τι παραστάσεις και προσδοκίες συνδέουν οι οπαδοί του New Age με την εποχή του Υδροχόου, αποτέλεσε το μιούζικαλ «Hair» το 1968. Ενδεικτικό του πνεύματος αυτού είναι το απόσπασμα που ακολουθεί:

*«Όταν είναι στον έβδομο οίκο το φεγγάρι
και ο Δίας είναι σε συζυγία με τον Άρη,
στους πλανήτες διαφεντεύει η ειρήνη
και η αγάπη τούς κατευθύνει.
Από τότε ακριβώς ο Υδροχόος στη Γη βασιλεύει.
Αρμονία, δικαιοσύνη, διαύγεια, συμπάθεια, φως,
αλήθεια περισσεύει.
Την ελευθερία κανείς δεν θα τη φιμώνει.
Το πνεύμα κανένας δεν θα το θολώνει.
Ο μυστικισμός θα μας δώσει το φως
χάρη στον Υδροχόο σκέφτεται πάλι ο άνθρωπος».*

Μπορεί το 1968 οι στίχοι αυτοί να εισέπρατταν σκωπτικά σχόλια και για πολλούς να ήταν απλά ένα όνειρο, αλλά σήμερα οι οπαδοί της αστρολογίας και της «εποχής της αλλαγής» το θεωρούν πραγματικότητα, ιδίως δε οι πρώτοι θεωρούν ότι επαληθεύεται η πίστη τους στις αστρολογικές προβλέψεις.

Οι νέες αποκαλύψεις όμως καταρρίπτουν κατηγορηματικά **το μύθο της αστρολογικής πρόβλεψης του μέλλοντος**. Έτσι στον Ιάκωβο Λόρμπερ λέει ο Ιησούς στους μαθητές του:

«Σας βεβαιώνω ότι όλοι οι υπολογισμοί σας στον έναστρο ουρανό είναι σκέτη απάτη και ψέμα!...Εγώ μόνο είμαι ο Θεός και Κύριος σας, γι' αυτό και δεν επιτρέπεται να έχετε ή να λατρεύετε άλλους ευτελείς θεούς εκτός από Μένα.

Ο Θεός είναι μόνο ένας, αυτός που δημιούργησε από τον εαυτό του οτιδήποτε υπάρχει. Αυτόν μονάχα πρέπει να πιστεύετε και να αγαπάτε πάνω από καθετί στον κόσμο και να τηρείτε τις εντολές του που σας έδωσα.

Εφ' όσον, λοιπόν, κάνετε αυτό για να αποκτήσετε αυτά που σας υποσχέθηκα, τότε δεν μπορεί να πιστεύετε ότι σας κυβερνούν οι πλανήτες, γιατί ο Θεός μόνο είναι ο κυβερνήτης όλων των πραγμάτων, όλων των στοιχείων και όλων των εποχών!» («Μεγάλο Ευαγγέλιο του Ιωάννη», τόμος VI96, 3-7, 11-12).

Φυσικά, κάθε ουράνιο σώμα έχει μια ακτινοβολία, αλλά η ακτινοβολία αυτή δεν μπορεί να ασκεί παρά το πολύ μία σωματική επίδραση στον άνθρωπο, ουδέποτε μια ψυχική. Με άλλα λόγια, είναι αδύνατο να καθορίζουν τα άστρα τη μοίρα και την ψυχική τελειοποίηση του ανθρώπου, γιατί κάτι τέτοιο θα αναιρούσε τελείως την ελευθερία της βούλησης, όπως εξηγείται στο «Μεγάλο Ευαγγέλιο του Ιωάννη» (VII52,1):

«Μη σκεφθείτε ούτε στιγμή ότι υπάρχει αυτό που ορισμένοι τυφλοί σοφοί τον κόσμο ονομάζουν "πεπρωμένο", λες και έχει καθορίσει ο Θεός εκ των προτέρων τι περιμένει τον καθένα βραχυπρόθεσμα ή μακροπρόθεσμα στη ζωή του.

Το να νομίζει ή να πιστεύει κανείς κάτι τέτοιο, μπορεί να φέρει το θάνατο στην ψυχή, γιατί η διδασκαλία αυτή είναι ένα κρυφό αποκύημα του κάτω κόσμου και συνιστά το διαμετρικά αντίθετο ακριβώς στις αρχές ζωής που έχει δώσει ο Θεός για τους ανθρώπους.

Το πεπρωμένο τους το φτιάχνουν οι άνθρωποι μόνοι τους επειδή χρησιμοποιούν στραβά την ελεύθερη βούλησή τους και επειδή δεν θέλουν να αφυπνίσουν και τα επτά πνεύματα της ζωής στο εσωτερικό τους, με αποτέλεσμα να μην κατορθώνουν να ανακαλύψουν πραγματικά τον αληθινό, άφθαρτο, εσωτερικό θησαυρό της ζωής.

Η συνέπεια είναι ότι έτσι παίρνουν λάθος δρόμο, και έτσι θέλουν να βρουν στο φως του κόσμου το αληθινό εσωτερικό φως της ζωής και να πορευτούν με καλή διάθεση μαζί του».

Επίσης, στο δέκατο τόμο του «Μεγάλου Ευαγγελίου» ο Κύριος εξηγεί τις διάφορες πλάνες και προλήψεις που έχουν καλλιεργηθεί σε σχέση με την αστρολογία, σε αντίθεση με την αστρονομία. Αυτή ήταν ήδη γνωστή στους αρχαίους Αιγύπτιους ως σοβαρή επιστήμη και για αυτή είχε συγγράψει ένα μεγάλο έργο ο Μωυσής, που διατηρήθηκε ως την εποχή των Βασιλέων (περίπου 1000 π.Χ.): *«Όμως για το ιερατείο που κληρονομήσε τα γήινα πλούτη η γνώση της αστρονομίας απέφερε πολύ λίγα κέρδη· γι' αυτό κατέφυγαν στην αιγυπτιακή αστρολογία και με βάση αυτήν προφήτευαν κάθε λογής καλά ή κακά στους τυφλούς ανθρώπους, ζητώντας την υψηλότερη δυνατή αμοιβή. Με διάφορες δε μηχανορραφίες φρόντιζαν ώστε να επαληθευτούν πολλές από τις αστρολογικές προβλέψεις τους».*

Ανέκαθεν υπήρχαν επιτήδαιοι, που εκμεταλλευόμενοι τους κρυφούς φόβους και πόθους της μάζας υποτίθεται ότι μεσολαβούσαν μεταξύ αυτού και του άλλου κόσμου, για να «αποκαλύψουν» γνώσεις που ο Θεός κρατά κρυφές από τους ανώριμους πνευματικά ανθρώπους για τους σοφούς του λόγου. Ας ακούσουμε, λοιπόν, από την Μπέρτα Ντούντε το τι κρύβεται πίσω από το σύστημα της αστρολογίας:

Αστρολογία και πεπρωμένο

«Η μόνη γνώση που σας δίνεται από το Πνεύμα Μου αφορά λίγο ως πολύ οτιδήποτε αναφέρεται στην απελευθέρωση των πνευμάτων, ό,τι δηλαδή σας πληροφορεί εμπειριστατωμένα για το λυτρωτικό Μου σχέδιο και επομένως δίνει μαρτυρία για Μένα και την Οντότητά Μου. Άρα, μια γνώση η οποία δεν καθορίζεται από αυτό το πλαίσιο, που επομένως δεν αφυπνίζει την πίστη στην αγάπη, τη σοφία και την παντοδυναμία Μου, αλλά ούτε προωθεί την ψυχική ολοκλήρωση του ατόμου, δεν είναι καρπός του Πνεύματος. Όταν μάλιστα έρχεται σε αντίθεση με τη διδασκαλία του Χριστού από την άποψη ότι αρνείται την ελευθερία της βούλησης, παρουσιάζοντας τον άνθρωπο σαν εντελώς άβουλο, έρμαιο της μοίρας και πιστεύει ότι μπορεί ν' αποκαλύψει το μέλλον, το οποίο κρατάει κρυφό η σοφία Μου, αυτή η γνώση δεν είναι σύμφωνη με τη θέληση Μου.

Αντίθετα, είναι περισσότερο ένα μέσο του αντιπάλου Μου, προκειμένου να αποσπάσει τους ανθρώπους από την αληθινή γνώση και να φέρει σύγχυση στις σκέψεις τους. Ποτέ δεν θα μπορέσουν οι άνθρωποι να διερευνήσουν ή να υπολογίσουν το πώς θα διαμορφωθεί η μοίρα του καθενός. Τέτοιου είδους ισχυρισμοί αποτελούν απατηλά συμπεράσματα ή υποθέσεις, οι οποίες μπορεί κατά τύχη να επαληθευθούν, όμως κάτι τέτοιο δεν οφείλεται στους σωστούς υπολογισμούς ή στην επίδραση των άστρων, γιατί η μοίρα του ατόμου εξελίσσεται πάντα μέσα στο πλαίσιο του προαιώνιου σχεδίου Μου, το οποίο βασίζεται στην ελεύθερη βούληση του ανθρώπου.

Βέβαια, μέσα στο μεγάλο χώρο της δημιουργίας αναρίθμητα άστρα είναι ορατά για τους ανθρώπους αυτής της γης, ωστόσο δεν ασκούν καμία επίδραση πάνω τους. Αυτό, άλλωστε, το καταλαβαίνει ο καθένας, αν σκεφθεί ότι αμέτρητα άστρα κινούνται κανονικά, σύμφωνα με τις προδιαγεγραμμένες τροχιές τους και ότι η σοφία Μου έκρινε ως σωστή και καλή αυτή την κανονικότητα.

Επίσης, όλα τα άστρα φέρουν ζωντανά όντα με σκοπό την εξέλιξη τους, των οποίων η μοίρα είναι επίσης συγκεκριμένη, αλλά δεν επηρεάζεται ποτέ από άλλους αστερισμούς. Μόνο σαν φυσική επίδραση μπορούν να αντιληφθούν οι κάτοικοι της γης τα ατμοσφαιρικά ρεύματα, τα οποία παρουσιάζονται εξαιτίας της εγγύτητας συγκεκριμένων αστέρων, αλλά δεν έχουν καμία επιρροή στη μοίρα του ατόμου.

...Το γεγονός ότι συνολικά η ζωή στη γη παρουσιάζει μια συγκεκριμένη νομοτέλεια, οδηγεί τους ανθρώπους σε λάθος συμπεράσματα. Γιατί ερμήνευσαν τη νομοτέλεια αυτή με το δικό τους σκεπτικό και έτσι κατέληξαν σε συμπεράσματα, τα οποία συνδύασαν με το ανθρώπινο πεπρωμένο. Όμως, αυτές οι έρευνες δεν ανταποκρίνονται επουδενί στην αλήθεια και δεν έχουν την έγκρισή Μου, διότι Εγώ αφήνω πάντα ελεύθερη τη βούληση του ανθρώπου, παρ' όλο που έχω προβλέψει τη μοίρα του από αιωνιότητες...».

«Κβαντικό άλμα της συνείδησης», «Νέο Παράδειγμα», «Μεταμόρφωση της κοινωνίας»

Ο κοινός σκοπός όλων των νέων πνευματικών κινημάτων είναι να επιτευχθεί το πέρασμα στη Νέα Εποχή με μοχλό την πλήρη αλλαγή του τρόπου που σκέφτονται κι αισθάνονται οι άνθρωποι. Με ένα «κβαντικό άλμα της συνειδητότητας» λέγεται ότι η ανθρωπότητα θα ανέλθει μαζικά σε μια υψηλότερη βαθμίδα. Η ανθρώπινη συνείδηση θα ανέρχεται έτσι τη μία βαθμίδα μετά την άλλη, ώσπου να γίνει τελικά η υπέρβαση και το βύθισμα στην «κοσμική συνείδηση» και με τη διαδικασία αυτή να ολοκληρωθεί η θέωση του ανθρώπου.

Από τα παραπάνω είναι σαφές ότι το κεντρικό σημείο αναφοράς της Νέας Εποχής είναι η περιβόητη «μεταμόρφωση της ανθρώπινης συνείδησης», αν και δεν υπάρχει ταυτότητα απόψεων για το πώς αυτή θα επιτευχθεί. Γι' αυτό άλλωστε προτείνονται πολλοί και ποικίλοι δρόμοι, κυρίως δε ασκήσεις διαλογισμού και μνητικά - μαγικά τελετουργικά.

Η νέα νοοτροπία που πρέπει να επικρατήσει στην εποχή του Υδροχόου χαρακτηρίζεται από τους ηγέτες του κινήματος ως το «νέο παράδειγμα», που πρέπει να αντικαταστήσει τις παρωχημένες κατηγορίες του σκέπτεσθαι της εποχής των Ιχθύων. Αυτό το «νέο παράδειγμα» ή μοντέλο του σκέπτεσθαι πρέπει να οδηγήσει σε ένα νέο τρόπο σκέψης και το σκοπό αυτό πρέπει να τον προωθήσουν όλοι οι τομείς της δημόσιας ζωής, όπως τα ΜΜΕ, τα βιβλία, η μουσική, η ψυχαγωγία και γενικότερα όλες οι ηλεκτρονικές δυνατότητες που προσφέρει η παγκοσμιοποίηση. Με τον τρόπο αυτό η κοινή γνώμη οφείλει να προετοιμαστεί με αργά βήματα -για τον καταναλωτή σχεδόν απαρατήρητα- για την περιπόθητη «μεταμόρφωση της κοινωνίας».

Όπως αναφέρθηκε και πριν, υπήρξαν πολλοί που συνέβαλαν στην εμφάνιση των νέων κινήματων, τα δε κύρια ερεθίσματα προήλθαν και προέρχονται ακόμη από το χώρο των εσωτεριστών, των αποκρυφιστών, των οπαδών της ανατολικής θεοσοφίας, των ανθρωποσόφων, των πνευματιστών, των εκπροσώπων διαφόρων φιλοσοφικών ρευμάτων εξ ανατολών και εκ δυσμών, ορισμένων φυσικών επιστημόνων, των νεογνωστικιστών και των οικολόγων εναλλακτικών.

Εκτός αυτών, μυστικισμός, προφητεία και θεραπευτική έχουν επίσης μεγάλη σημασία στο πλαίσιο της Νέας Εποχής· θα πρέπει όμως κάποιος να είναι πολύ προσεκτικός στην αξιολόγηση αυτών των διδασκαλιών, για το λόγο ότι μόνο το πνεύμα του ανθρώπου έχει την ικανότητα να αναγνωρίσει και να κρίνει κάτι το πνευματικό και άρα να το γνωρίσει βιωματικά.

Ο νους από μόνος του δεν είναι το κατάλληλο εργαλείο για να κρίνει κάποιος τα πνευματικά πράγματα, δεδομένου ότι πάντα ο νους αντιδρά θετικά μόνο απέναντι σε αυτά που έχει ήδη αποθηκεύσει, όπως έχουν διαπιστώσει και οι επιστήμονες με διάφορα πειράματα.

Αντίθετα, η καρδιά, συγκεκριμένα ο θεϊκός πυρήνας μέσα στην καρδιά, διαθέτει απεριόριστη ικανότητα σύλληψης, καθώς ο βαθμός της φώτισης εξαρτάται από την αγάπη και όχι από τη μελέτη, όπως ισχύει για το νου. Στην Μπέρτα Ντούντε αυτό εξηγείται ως εξής:

«Για το λόγο αυτό ο άνθρωπος που δίνει πρόθυμα και ενεργά την αγάπη του, αισθάνεται πάντοτε να τον ελκύει η αλήθεια, ενώ η απόκρουση της αλήθειας αποτελεί ταυτόχρονα απόδειξη ότι στερείται αγάπης, αφού αφήνει μόνο το νου του να μιλάει και έτσι δεν μπορεί να διδαχθεί από το πνεύμα στο εσωτερικό του, το οποίο αφυπνίζεται μόνο όταν υπάρχει πρώτα βιωμένη, ανιδιοτελής αγάπη. Αυτή είναι η μόνη εξήγηση για τις διαφορές στο σκέπτεσθαι μεταξύ των ανθρώπων. Αυτή είναι η εξήγηση, γιατί δεν αναγνωρίζουν την αλήθεια και γιατί οι σκέψεις τους βρίσκονται σε τέτοια σύγχυση».

Φυσικά δεν μπορούν να απορριφθούν συλλήβδην όσα εκπροσωπούνται στο New Age, όμως οι πάμπολλες μισές αλήθειες μαζί με πλάνες και πάμπολλα λάθη κάνουν στην ουσία μεγαλύτερο κακό, παρά εάν υποστηρίζονταν οφθαλμοφανή ψέμματα. Είναι γεγονός, βέβαια, ότι δεν πρόκειται για πλάνες σύμφυτες ή ενδογενείς στο New Age, αλλά για πλάνες που ξεκινούν από τη χαοτική ποικιλία των διαφόρων διδασκαλιών και θεωριών που «δικτυώνονται» άκριτα μεταξύ τους.

Δεν έχουμε πρόθεση εδώ να εξετάσουμε ένα ένα αναλυτικά τα λάθη αυτών των θεωριών. Ο αναγνώστης θα μπορεί να βρει από μόνος του τις απαντήσεις με βάση άλλα κεφάλαια του βιβλίου αυτού, έτσι εδώ θα περιοριστούμε μόνο σε μερικά κύρια σημεία. Προηγουμένως όμως θέλουμε, με βάση το παράδειγμα του σαμανισμού, να δείξουμε το πώς το New Age, μεταφυτεύοντας στο δικό του σύστημα παλιές παραδόσεις, τις εκμεταλλεύεται για τους δικούς του σκοπούς και αλλοτριώνει το αυθεντικό νόημά τους.

Ο σαμανισμός

Ως γνωστόν, στον άνθρωπο και τη φύση φωλιάζουν ορισμένες δυνάμεις που η επιστήμη αδυνατεί να εξηγήσει ή να αναλύσει. Όσο πιο κοντά στη φυσική του κατάσταση βρίσκεται ένας λαός τόσο πιο ενεργές και αναγνωρισμένες είναι οι «μαγικές» αυτές δυνάμεις στην πρακτική του. Με μνητικά τελετουργικά, που περιλαμβάνουν δοκιμασίες αντοχής στον πόνο, τη σκληραγωγία, όνειρα κ.λπ. και στη συνέχεια με τη συστηματική άσκηση, οι δυνάμεις αυτές αναπτύσσονται και μπορούν να αποφέρουν στον κάτοχο τους ισχύ και αυτοπεποίθηση, αλλά επίσης ψυχικές διαταραχές ή και σωματικές αρρώστιες. Έτσι, μπορεί να αποτελούν πηγή καλού αλλά και πηγή δεινών και βάρους για τον κάτοχο τους.

Βέβαια, εν είδει παρενθέσεως, ως σημειωθεί ότι διαπιστωμένα οι περισσότερες περιπτώσεις, όπου κάποιος ισχυρίζεται ότι κατέχει μαγικές δυνάμεις, αποτελούν πλάνες, παρερμηνείες, επίσης καμιά φορά ψεύδη και απάτη. Η εκμετάλλευση της ευνόητης ευπιστίας των ανθρώπων σε αυτό τον τομέα απέφερε ανέκαθεν πακτωλούς χρημάτων, αλλά και εξουσία στους επιτήδειους, με την εξάπλωση δε των ΜΜΕ και του Διαδικτύου τέτοια περιστατικά διαδίδονται πολύ πέρα από τα συνηθισμένα όριά τους.

Όταν οι άνθρωποι προσπαθούν να βιώνουν τη θρησκευτικότητα από βαθύτερα στρώματα του εαυτού και συνειδητά είναι πιο εύκολο να εκδηλωθούν τέτοιες δυνάμεις. Επίσης, σε έναν περισσότερο ασκητικό ή πνευματικό βίο βρίσκουν πιο εύκολα ένα πρόσφορο πεδίο έκφρασης.

Ένα κλασικό παράδειγμα αξιοποίησης τέτοιων δυνάμεων αποτελεί ο σαμανισμός. Ο σαμάνος είναι μια ιδιόζουσα μορφή, χαρακτηριστική μιας φυλετικής, παραδοσιακής κοινωνίας και παίζει ρόλο ιερέα, μάγου, θεραπευτή και ψυχοπομπού της κοινωνικής ομάδας ή φυλής, όπου είναι ενταγμένος. Η ανάθεση της λειτουργίας αυτής γίνεται από πνεύματα, μέσω ονείρων ή οραμάτων. Μέσα από τελετουργικές πράξεις και συχνά με τη βοήθεια ψυχεδελικών φυτών, ο σαμάνος περιέρχεται σε έκσταση- έτσι έρχεται σε επαφή και συνδιαλλαγή με πνεύματα, που συνήθως είναι επίσης πατρογονικά και συνδεδεμένα με τον τόπο, ή δρα ως ενδιάμεσος μεταξύ των θεοτήτων και της φυλής του. Τις πληροφορίες που του δίνουν από τον υπεραίσθητό κόσμο τα πνεύματα που τον καταλαμβάνουν, τις μεταφέρει στη συνέχεια στην ομάδα του ή τις αξιοποιεί για να θεραπεύσει, να χρησιμοδοτήσει, να απαντήσει σε ζωτικά για την επιβίωση ερωτήματα, να επιβληθεί στις φυσικές δυνάμεις κ.λπ.

Όπως βλέπουμε, το λειτούργημα του σαμάνου είναι ενσωματωμένο σε έναν παραδοσιακό -όχι απαραίτητα πρωτόγονο- κοινωνικό ιστό μιας κοινότητας εξοικειωμένης με τη φύση και τις κρυφές δυνάμεις της.

Οι ίδιοι οι σαμάνοι που έχουν συνείδηση των κινδύνων που κρύβουν οι μαγικές τους δυνάμεις κρούουν τον κώδωνα για οποιονδήποτε άπειρο ή αδαή θα ήθελε να πειραματιστεί με το πεδίο αυτό και συμβουλεύουν άκρα προσοχή στο χειρισμό των δυνάμεων αυτών. Τούτο ισχύει κατά μείζονα λόγο στο δικό μας τεχνοκρατούμενο κόσμο, που έχει αποξενωθεί από τέτοιες δυνάμεις. Στους λαούς όπου αποτελεί τμήμα της κουλτούρας τους ο σαμανισμός προστατεύεται από ταμπού, τελεουργίες και είναι ενσωματωμένος οργανικά στη ζωή.

Όταν, επομένως, το New Age προπαγανδίζει την εκμάθηση ή τη χρήση τέτοιων «μαγικών» δυνάμεων στο σύγχρονο κόσμο, εκφυλίζει και αλλοτριώνει το νόημα και τη λειτουργία τους, με μοναδικό κίνητρο την απόκτηση ισχύος και δύναμης.

Οι εθνολόγοι, όμως, παρατηρούν ομόφωνα ότι οι λαοί που ασκούν μαγικοθεραπευτικές πρακτικές, υποτάσσουν τις μαγικές δυνάμεις στην εξουσία του Υπέρατου Όντος· η θρησκευτική λατρεία αποδίδεται μόνο στον αιώνιο θεό και όχι στις κατώτερες δυνάμεις και εξουσίες. Σοβαροί ερευνητές, όπως ο γνωστός Ρουμάνος

επιστήμονας Μιρτσέα Ελιάντε, παρατηρούν ότι στην Αφρική, για παράδειγμα, όπου ευδοκimei κατ' εξοχήν ο σαμανισμός, η πίστη στις φυσικές δυνάμεις και η πίστη στα πνεύματα είναι απόλυτα εντεταγμένες στην πίστη στον ένα Δημιουργό.

Αυτό είναι ένα χαρακτηριστικό γνώρισμα της Νέας Εποχής, ότι απομονώνει δηλαδή κοινωνικά, πολιτισμικά ή θρησκευτικά συστήματα από το φυσικό - ιστορικό περιβάλλον τους και τα εντάσσει σε ένα ισοπεδωτικό μοντέλο, χωρίς να λαμβάνει υπ' όψη τις ιδιαιτερότητες τους.

Μπροστά στο δέλεαρ της αίγλης που αντιπροσωπεύει η απόκτηση μαγικών δυνάμεων, οι μαθητευόμενοι μάγοι του δυτικού κόσμου παίζουν απερίσκεπτα με τη φωτιά και το αντίτιμο είναι, συνήθως, η κατάληψη τους από τα πνεύματα που επιθυμούν να εκμεταλλευτούν.

Επιπλέον, στη θεώρηση της Νέας Εποχής η γνώση και η καλλιέργεια μαγικών υπερφυσικών δυνάμεων αυτονομείται και γίνεται από μόνη της μια θρησκεία. Ο σωστός δρόμος, ωστόσο, τιμά πρώτα τον Θεό και την τάξη του. Αυτό συνεπάγεται έναν αυθεντικό σεβασμό της φύσης και των μυστικών δυνάμεών της.

Η πρακτική, όμως, πολλών νεοεποχιακών κύκλων σήμερα είναι περισσότερο εκμετάλλευση παρά σεβασμός της φύσης. Έτσι, τη χρησιμοποιούν για προπαγανδαστικούς λόγους, για πλουτισμό και εξουσία, διαστρεβλώνοντας την έννοια που της έχει δώσει ο Δημιουργός τους.

Η νέα φυσική και η υπερβατικότητα

Με βάση ένα άλλο παράδειγμα, αυτό της σχέσης επιστήμης και θρησκείας, μπορούμε να δούμε σε λίγες γραμμές με πόση αφέλεια εκπρόσωποι της Νέας Εποχής χρησιμοποιούν επιστημονικά θεωρήματα για να στηρίξουν τις δικές τους «θρησκευτικές» αντιλήψεις. Ένας από τους πιο επιφανείς ιδεολόγους του New Age είναι ο Φρίτγιφ Κάπρα.

Ο Κάπρα επιχειρεί να ερμηνεύσει τον κόσμο με βάση τους τύπους της ατομικής φυσικής. Επιπλέον, θέλει να αποδείξει ότι για όλα τα κακά και άσχημα της σύγχρονης εποχής φταίει η ορθολογιστική - μηχανιστική κοσμοθεώρηση, που είναι αιχμάλωτη των συντεταγμένων χώρος και χρόνος. Ο κόσμος, όμως, δεν είναι μια ασύνδετη παράταξη πολλών διαφορετικών πραγμάτων, αλλά ένα δίκτυο συναρμογών, συνδέσεων, κομβικών και κοινών σημείων:

«Σήμερα ζούμε σε έναν κόσμο παγκόσμιων συνδέσεων, όπου βιολογικά, ψυχολογικά, κοινωνικά και περιβαλλοντικά φαινόμενα αλληλοεξαρτώνται μεταξύ τους. Το Νέο Παράδειγμα χαρακτηρίζεται από μία ολιστική και οικολογική άποψη των πραγμάτων. Περιλαμβάνει μια νέα σύλληψη του χώρου, του χρόνου και της ύλης από το πεδίο της υποατομικής φυσικής· επίσης, τους όρους της ζωής, του πνεύματος, της συνείδησης και της εξέλιξης σε ένα συνολικό σύστημα- την αντίστοιχη ολιστική πρόσβαση στην υγεία και τη θεραπεία- την ενσωμάτωση ανατολικών και δυτικών μεθόδων της ψυχολογίας και της ψυχοθεραπείας- ένα νέο σχέδιο για την οικονομία και την τεχνολογία- και μία οικολογική και φεμινιστική αντίληψη, που σε τελευταία ανάλυση είναι βαθιά πνευματική».

Μέσα σε αυτή την ενότητα, λοιπόν, πρέπει να ζει και να σκέφτεται ο άνθρωπος και μόνο έτσι θα βρει ο κόσμος μας την υγεία του.

Στα βιβλία του ο Κάπρα επιδιώκει να οικοδομήσει μια γέφυρα από τη δική του ατομικο-φυσική ερμηνεία του κόσμου προς τις μυστικιστικές εμπειρίες της Άπω Ανατολής. Και στις δύο «ερμηνείες» του «κόσμου» το αντικειμενικό, το απτό, το επιστητό συγχωνεύονται σε μια μεγαλύτερη ενότητα, στον «αρχέγονο ρυθμό του κόσμου», τον οποίο ο ατομικός φυσικός μπορεί να τον εκφράσει ακόμη και με

μαθηματικούς τύπους- αυτό είναι το «κενό» ή το «νιρβάνα» του μυστικιστή, όπου καθετί μεμονωμένο εξαφανίζεται και μένει μόνο το Είναι.

«Το φυσικό, το παραφυσικό και το μυστικιστικό είναι στη ρίζα τους ένα», λέει ο Κάπρα. Όσο βαθύτερα σκάβει κανείς τη ρίζα της πραγματικότητας, τόσο περισσότερο αποκτά εμπειρία της ενότητας των πάντων. Μέσα από αυτή την εμπειρία της ενότητας των πάντων γίνεται και ο ίδιος ο εμπειρώμενος ένα μέρος του όλου, δηλαδή ένα με αυτό που βιώνει. Στη ρίζα τού Είναι τα πάντα είναι ενδιπλωμένα σε μια ενότητα.

Έτσι, ισχυρίζεται ο Κάπρα, η ατομική φυσική, ξεκινώντας από τα πολύμορφα απειροελάχιστα σωματίδια, ξαναβρήκε το δρόμο προς την πρωταρχική ενιαία ενεργειακή δομή. Όμως, οι μύστες όλων των θρησκειών αυτό το βίωναν ανέκαθεν. Υπάρχει μόνο η ενότητα του Είναι, η πολυμορφία είναι μόνο απάτη ή υποβιβασμός της ύπαρξης.

Η «ολονομική» κοσμοθεωρία σημαίνει ότι το υλικό, το φαινομενικά σταθερό και οριοθετημένο, το διαχωρισμένο από το όλον, είναι μόνο η επιφάνεια, ενώ στο βάθος, στο καθαυτό Είναι, το ένα εισχωρεί συνεχώς στο άλλο. Ο «μυστικιστής» το «γνωρίζει» αυτό, ο «ατομικός επιστήμονας» πλησιάζει σε αυτή την πραγματικότητα- ο «θρησκευτικός» άνθρωπος, που είναι σε αναζήτηση ενός καλύτερου κόσμου, οφείλει να καλλιεργήσει τη μυστικιστική του κλίση με το διαλογισμό και την εμπάθυνση. Έτσι θα νιώσει την ενότητα της ρίζας της πραγματικότητας, θα ζει από αυτή και θα γίνει ένας δομικός λίθος για ένα καλύτερο μέλλον, λέει ο Κάπρα.

Στον αναγνώστη θα έχει καταστεί σαφές ότι η προσπάθεια αυτή να χρησιμοποιηθεί ένα τελείως θεωρητικό μοντέλο φυσικής σκέψης για να αποδώσει την πραγματικότητα, καταλήγει σε φανταστική υπερβολή και χαρακτηριστική αφέλεια.

Ο ατομικός επιστήμονας γνωρίζει πολύ καλά ότι όσο πιο ακριβείς γίνονται οι μαθηματικοί τύποι της φυσικής, τόσο λιγότερο αποτυπώνουν την οντολογική πραγματικότητα, γιατί γίνονται όλο και πιο αποκλειστικά μηχανιστικά μοντέλα, που δεν έχουν καμία ισχύ έξω από αυτή τη σχέση. Με άλλα λόγια, όσο καλύτερα εξυπηρετούν τα μοντέλα στον υπολογισμό της ύλης, τόσο περισσότερο απομακρύνονται από τη φωτογραφική απεικόνιση της πραγματικότητας. Μετατρέπονται, δηλαδή, σε μοντέλα που έχουν μόνο μια θεωρητική λειτουργία, καθώς αδυνατούν να περιγράψουν πλήρως την πραγματικότητα, επειδή γίνονται μηχανιστικά και δεν έχουν καμία ισχύ έξω από αυτήν.

Παραπλήσια είναι τα πράγματα και με την αναγωγή στη μυστικιστική εμπειρία. Ο μυστικισμός είναι κάτι πολύ πιο πολύμορφο, βαθύτερο και ευρύτερο από αυτό που φαντάζονται ο Κάπρα και οι συν αυτό. Αυτό που κάνουν είναι να απολυτοποιούν και να αποκόβουν ένα μόνο φαινόμενο του μυστικισμού, δηλαδή την κατάσταση της ενότητας, του όντος, και παραγνωρίζουν τις άλλες εκφάνσεις του μυστικισμού, όπως της αγάπης, όπου στηρίζεται το Bhakti Yoga, η χριστιανική παράδοση, ο πρώιμος σουφισμός, ο χασιδισμός κ.ά. Στις μορφές αυτές η κορύφωση της βίωσης της θείας πραγματικότητας δεν είναι η εμπειρία τού Είναι, αλλά η επαφή, η αφοσίωση και η εκστατική αγάπη.

Τα λάθη του New Age

Ας δούμε τώρα από πνευματική σκοπιά ορισμένες ακόμη αδυναμίες του New Age:

1. Η αντίληψη για τον Θεό και τη θεϊκή διδασκαλία

Στα νεότερα πνευματικά κινήματα και γενικά στον εσωτερισμό γίνεται όλο πιο πολύς λόγος περί «κοσμικής συνείδησης». Αυτή όμως δεν πρέπει να συγχέεται με τη θεία συνείδηση, αν και πολλοί δάσκαλοι και συγγραφείς χρησιμοποιούν εμφανώς λανθασμένα αυτό τον όρο. Ο κόσμος, το υλικό σύμπαν, δεν είναι ακόμη το βασίλειο του Θεού, το οποίο είναι καθαρά πνευματικό. Γι' αυτό, άλλωστε, είπε ο Ιησούς στον Πιλάτο: «Η δική μου η βασιλεία δεν προέρχεται από αυτό τον κόσμο» (Κατά Ιωάννη 18,36), δεδομένου ότι η ύλη έχει μια πεπερασμένη, πρόσκαιρη φύση.

Από τη νέα αποκάλυψη είναι γνωστό ότι ο υλικός κόσμος είναι η περιοχή των έκπτωτων από τον Θεό αγγέλων, η δε ύλη συγκεκριμένα έχει το σκοπό, με το να είναι ουσιαστικά μια φυλακή γι' αυτούς, να προωθήσει την ωρίμανση, τον εξαγνισμό και την επιστροφή στον Πατέρα. Απ' όλα αυτά είναι φανερό ότι ο όρος «κοσμική συνείδηση» είναι λάθος, δηλαδή μονομερής και ατελής, όπως καθετί άλλο που ανήκει στη σφαίρα του κόσμου, εξ ου και δεν μπορεί να αναφέρεται στο θείο βασίλειο.

Είναι, ωστόσο, κατανοητό ότι οι οπαδοί του πνευματισμού, του εσωτερισμού ή του New Age χρησιμοποιούν τον όρο «κοσμική συνείδηση», γιατί όλα αυτά τα ρεύματα έχουν την πηγή τους στον κόσμο και όχι στο θείο βασίλειο, με άλλα λόγια τρέφονται από τις γνώσεις που τους μεταβιβάζουν «δυνάμεις από το σύμπαν», δηλαδή από το αστρικό πεδίο. Άλλωστε και οι στοχασμοί μας μεταβιβάζονται επίσης από πνευματικά όντα μέσω πολύ λεπτών διανοητικών δονήσεων. Έτσι ο καθένας αποφασίζει με τη βούλησή του ποιες δονήσεις επιλέγει, όπως αναλύθηκε διεξοδικά σε προηγούμενο κεφάλαιο.

Ωστόσο, ο σταυρικός θάνατος του Ιησού Χριστού, που σήμαινε τη νίκη επάνω στη νομοτέλεια της ύλης και του θανάτου, σημαίνει επίσης απελευθέρωση από το νόμο αυτό για όσους του αναγνωρίζουν τη δύναμη να τους λυτρώσει, υιοθετούν έμπρακτα το λόγο του και τις εντολές του (Γαλάτες 3,13).

Ως εκ τούτου, ο όρος «κοσμική συνείδηση» είναι παραπλανητικός, καθ' ότι η συνείδηση αυτή υπόκειται ακόμη στην εξουσία του νόμου.

Εκτός αυτού, στα νεότερα πνευματικά κινήματα ο Θεός είναι απρόσωπος, είναι μια δύναμη (ενέργεια) και όχι ένα ον. Η θεώρηση αυτή, σε συνδυασμό με το γεγονός ότι το θείο Πνεύμα θεωρείται ότι είναι ένα με το σύμπαν, οδηγεί τελικά σε έναν πανθεϊσμό, μια που ο Θεός υποβιβάζεται απλά σε μία ενέργεια που υπάρχει σε όλα τα δημιουργήματα.

Εκείνοι, αντίθετα, που έχουν χριστοκεντρική συνείδηση, βλέπουν τον Θεό ως μια ενότητα, όπου Πατέρας, Υιός και Άγιο Πνεύμα είναι ένα ον' πιστεύουν δηλαδή σε έναν προσωπικό Θεό, που είναι μέσα στον Ιησού Χριστό, παρ' ότι υπάρχουν επίσης πολλοί χριστιανοί που είτε πιστεύουν στη διδασκαλία των τριών ξεχωριστών προσώπων ή βλέπουν τον Ιησού μόνο ως Υιό, αλλά όχι και ως Πατέρα, πράγμα που και ο μαθητής του Φίλιππος δυσκολευόταν να καταλάβει (Κατά Ιωάννη 14,8-9).

Χάρη στο θεϊκό πνεύμα που κρύβει μέσα στην καρδιά του ο άνθρωπος δεν γίνεται Θεός, παρά φτάνει στη θέωση, οπότε γίνεται τέλειος, όπως ο ουράνιος Πατέρας του. Με άλλα λόγια, ο άνθρωπος φέρει μέσα του το νούμερο 1 ή τη θεία μονάδα, τον Θεό, σε μικρογραφία- ως δημιουργημένο ον, ωστόσο, θα παραμείνει νούμερο 2 και δεν πρόκειται να γίνει ο ίδιος ποτέ στην αιωνιότητα νούμερο 1, ήτοι Θεός. Χάρη στο νούμερο 1, το θείο Πνεύμα ή τον «Χριστό μέσα μας», φτάνουμε στην ύψιστη, ευδαιμονικότετη κοινωνία και ένωση με τον Θεό και αυτό είναι η θέωση, αλλά όχι ότι γινόμαστε οι ίδιοι θεοί.

Έτσι, οι τέλειοι άνθρωποι μέσω της θέωσης γίνονται όμοιοι με τον Θεό (Κατά Ιωάννη 10, 34-35), αλλά θα παραμείνουν δια παντός απλά μεταδότες, δηλαδή δέκτες της θείας δύναμης, που θα μεταδίδουν περαιτέρω το θείο φως, αλλά σε καμία

περίπτωση δεν θα παράγουν οι ίδιοι δύναμη, ανεξάρτητα από το Δημιουργό, ούτε θα είναι παράλληλοι θεοί.

2. Η σημασία του Ιησού Χριστού

Πολλές νέες πνευματικές κατευθύνσεις αναγνωρίζουν μεν τον Ιησού ως δάσκαλο, αλλά ως έναν κατώτερο ή ως έναν ανάμεσα σε πολλούς άλλους. Σύμφωνα με τις διδασκαλίες αυτές, από τη Βάπτιση ως τη σταύρωση του ο Ιησούς διέθετε μια χριστική συνείδηση, όπως την είχαν και άλλοι στο παρελθόν, π.χ. ο Βούδας και ο Κρίσνα, ή θα την έχουν στο μέλλον, όπως ο μελλοντικός Μαϊτρέγια.

Σύμφωνα με την Άλις Μπέιλυ, ο Ιησούς είναι μεν ανώτερος δάσκαλος, αλλά κατώτερος από το Βούδα.

3. Το κακό, το ανόμημα, το κάρμα, η λύτρωση

Σε πολλές από τις νέες διδασκαλίες το κακό ή το ανόμημα (η αμαρτία) αντιμετωπίζονται χλιαρά, ουδέτερα ή και θετικά, ώστε η σημασία τους μειώνεται, αφού ως επί το πλείστον θεωρούνται ως μια κατάσταση που υφίσταται μόνο μέσα στον άνθρωπο και μόνο εξ αιτίας του ίδιου. Κατά συνέπεια, λένε, αρκεί απλά να υπερβεί κανείς το κακό μόνος του μέσω της μεταβολής της συνείδησης του, αφού το κακό, η αδυναμία, η αμαρτία δεν είναι παρά ένα καθαρά ανθρώπινο προϊόν.

Τα πράγματα όμως δεν είναι τόσο απλά ούτε τόσο «αθώα», για το λόγο ότι παροράται ο γενεσιουργός του κακού και «ηθικός αυτουργός» της πτώσης και της αμαρτίας. Αυτή η ηθελημένη ή μη εθελουτυφλία δεν είναι κάτι το καινούργιο, αφού όπως λέει ο διορατικός Γκαίτε «η μάζα το διάβολο δεν τον παίρνει ποτέ μυρωδιά, ακόμη κι αν τον κουβαλάει στο σβέρκο». Με άλλα λόγια, είναι αυτό που λέει ο Παύλος, ότι δεν έχουμε να παλέψουμε με σάρκα και αίμα, αλλά με αρχές και εξουσίες, δηλαδή με τον κύριο αυτού του κόσμου, το Σατανά και τα κακά πνεύματα (Εφεσ. 6, 12).

Για ένα μεγάλο ρεύμα στο New Age η αμαρτία με τη χριστιανική σημασία του όρου είτε δεν υπάρχει είτε -δεδομένου ότι εκπροσωπούνται πολλές τάσεις- τοποθετείται σε ένα πλαίσιο «αυτολύτρωσης», υπό την έννοια του κάρμα, που εξαλείφεται σταδιακά μέσω επανειλημμένων μετενσαρκώσεων.

Αυτό είναι βέβαια από μια σκοπιά αληθινό, δεδομένου ότι πράγματι ο οπαδός αυτής της αντίληψης πρέπει αναγκαστικά να ξεπληρώσει μέχρι κεραίας μόνος του τα μικρά ή μεγάλα κρίματά του, αφού δεν γνωρίζει τη χάρη που κομίζει ο Ιησούς Χριστός.

Το πρόβλημα όμως δεν έγκειται μόνο στις συνέπειες της αδαμικής πτώσης και στην επακόλουθη αδυναμία όλου του ανθρώπινου γένους, δηλαδή το «προπατορικό αμάρτημα», όπως διδάσκουν παραδοσιακά οι εκκλησίες. Πολύ περισσότερο, το πρόβλημα είναι η απελευθέρωση από το πρωταρχικό, το βασικό ανόμημα, την «αμαρτία απέναντι στο Πνεύμα του Θεού», που διαπράχθηκε στο θεϊκό βασίλειο, όταν τα πνεύματα, οι νυν άνθρωποι, καίτοι τέλεια και με πλήρη συνείδηση των πράξεων τους, εξεγέρθηκαν κατά του Δημιουργού τους.

Το άχθος και το μέγεθος αυτής της πρωταρχικής αμαρτίας είναι τόσο τεράστιο, που κανένας άνθρωπος δεν μπορεί να το εξαλείψει στους αιώνες με τις δικές του δυνάμεις σε αυτόν ή σε οποιονδήποτε άλλο κόσμο. Γι' αυτό και είναι κοντόφθαλμα εγωκεντρική η σκέψη ότι μπορεί κανείς να παρακάμψει τον Ιησού Χριστό και τη δύναμη που δίνει και να φτάσει στον Θεό από έναν άλλο δρόμο.

Για να γίνουν αυτά πιο κατανοητά, ας δούμε αμέσως ένα κείμενο της Μπέρτα Ντούντε για τη διαφορά του Ιησού Χριστού από άλλους αναληφθέντες δασκάλους:

«Όταν βάδιζα στη Γη, συντελέστηκε μια ριζική μεταμόρφωση σε ολόκληρο τον πνευματικό κόσμο, καθώς ήταν μια πράξη που είχε αντίκτυπο σε ολόκληρο το σύμπαν. Κι η πράξη αυτή ήταν η ενανθρώπιση του Αιώνιου Πνεύματος του Θεού, που ήθελε να γίνει ορατός για όλα τα πλάσματά Του, που δεν μπορούσαν να Τον δουν πριν πάρω σάρκα και κατοικήσω σαν ένας άνθρωπος ανάμεσα στους ανθρώπους.

Η ενανθρώπιση του Θεού μέσα στον Ιησού είχε προβλεφθεί πριν από αιωνιότητες, γιατί γνώριζα ότι η επιθυμία των πλάσμάτων Μου ήταν να δουν Αυτόν από τον οποίο είχαν προέλθει. Όφειλαν όμως, και χωρίς να Με βλέπουν, να γνωρίζουν ποια ήταν η προέλευσή τους και γι' αυτό άλλωστε απαιτούσα να Με αναγνωρίσουν αλλά αυτά το αρνήθηκαν και προτίμησαν να αναγνωρίσουν εκείνον που τα είχε γεννήσει [τον Εωσφόρο], με αποτέλεσμα να εκπέσουν τότε από το βασίλειο Μου.

Τώρα, λοιπόν, ικανοποιούσα την επιθυμία τους και ερχόμουν στη Γη ως ορατός Θεός μέσα στον Ιησού, αφού Αυτός είχε γίνει τόσο δικός Μου, που μπορούσα να Τον κατακλύσω τελείως με τη δύναμη της Αγάπης Μου.

Τώρα πλέον ο Ιησούς είναι και θα παραμείνει η Αιώνια Θεότητα για όλα τα πλάσματα, καθώς όχι μόνο οι κάτοικοι της Γης, αλλά και όλων των κόσμων βλέπουν στο πρόσωπο του Εμένα γιατί ναι μεν σε αυτή τη Γη κατοίκησα σε μια ανθρώπινη μορφή, ωστόσο και οι κάτοικοι των άλλων αστρικών σωμάτων, όπως και όλοι οι κάτοικοι του φωτεινού βασιλείου, υποκλίνονται μπροστά σε αυτήν την ψυχή, που δέχθηκε μέσα της το ύψιστο Θείο Πνεύμα σε όλη του την πληρότητα. Επομένως, ο Ιησούς είναι ο κυρίαρχος του σύμπαντος, είναι ο Θεός και θα είναι αιώνια η προσωποποίηση Εκείνου που σας έφερε στη ζωή και που δημιούργησε τα πάντα, διότι η ουσία Του είναι η Αγάπη και από Αυτή προήλθαν όλα όσα υπάρχουν.

Όλοι οι κόσμοι και όλα τα όντα στους κόσμους αυτούς μπορούσαν να δουν το έργο της λύτρωσης. Και επειδή όλα αυτά τα όντα τα βαραίνει μία λίγο ως πολύ μεγάλη ενοχή, γιατί διαφορετικά δεν θα είχαν τοποθετηθεί στα διάφορα κοσμικά σώματα [για τον εξαγνισμό τους], γι' αυτό πρέπει επίσης να δεχτούν τη λύτρωση από Αυτόν και οφείλουν να αναγνωρίσουν ότι είναι ο Υιός του Θεού και ο λυτρωτής του κόσμου, στον οποίο ενσαρκώθηκα Εγώ ο Ίδιος. Απ' αυτό, λοιπόν, θα καταλάβετε ότι ο Ιησούς αποτελεί μία εξαιρετική περίπτωση και δεν μπορεί να θεωρηθεί σαν ένας ακόμη από τους «αναληφθέντες δασκάλους».

Γι' αυτό οφείλουν οι κάτοικοι των άλλων κόσμων επίσης να Τον αναγνωρίζουν αιώνια ως Εκείνον που δέχτηκε Εμένα μέσα Του και γι' αυτό το λόγο είναι και θα είναι για πάντα αληθινά και πραγματικά Θεός.

Όλα τα όντα στο σύμπαν παρακολούθησαν την πορεία Μου στη Γη, όμως ήξεραν ότι ταυτόχρονα μεριμνούσα γι' αυτά, δεδομένου ότι η θεότητα ήταν μεν μέσα Μου, αλλά δρούσε έξω από Μένα με όλη Της την ισχύ... Απλά Εγώ ήμουν ένα δοχείο που είχε δημιουργήσει, ένα δοχείο που ήταν πρόθυμο να τη δεχτεί· κι έτσι έγινε ορατό για εκείνα τα πνεύματα που διέθεταν ήδη έναν ορισμένο βαθμό ωριμότητας, ώστε να μπορούν να βλέπουν πνευματικά...

Τα φωτεινά όντα παρακολουθούσαν επίσης την πορεία Μου στη Γη, παραμένοντας ωστόσο μόνιμα συνδεδεμένα μαζί Μου, καθώς τους παρείχα αδιάκοπα τη δύναμη και το φως τους. Γιατί ήμουν παντού, όπως και τώρα είμαι παντού στο πνευματικό βασίλειο, ακόμη και στις περιοχές εκείνες όπου δεν δέχονται ακόμη το φως...

Διότι και εκείνα τα όντα πρέπει πρώτα να δεχτούν συνειδητά τις χάρες που εξασφάλισε το λυτρωτικό Μου έργο, προκειμένου να απαλλαγούν από την ενοχή τους.

Και το όνομά Μου είναι και θα μείνει για πάντα Ιησούς Χριστός, το Θείο Πνεύμα που ενσαρκώθηκε στον Ιησού, ένα όνομα που θα είναι το ίδιο σε όλους τους κόσμους, είτε είναι ακόμη υλικής φύσης είτε πρόκειται για το πνευματικό βασίλειο του φωτός.

Κάτω από το όνομά Του κρύβομαι Εγώ ο Ίδιος, που υπάρχω από τη μία αιωνιότητα στην άλλη... με το όνομά Του μπορείτε εσείς οι άνθρωποι να μιλάτε σε Μένα και Εγώ πάντοτε θα ακούω τη φωνή σας και θα σας απαντώ... Σε Αυτόν Με βλέπετε πρόσωπο με πρόσωπο... Έρχομαι κοντά σε σας, που θέλετε να σας μιλήσω, ώστε ο ίδιος ο Θεός και Πατέρας σας σας μιλά μέσα από τον Ιησού.

Επομένως, ξέρετε πώς πρέπει να αξιολογείτε μεταδόσεις που έρχονται από το διάστημα (σ.τ.μ.: το αστρικό πεδίο) και δεν αναγνωρίζουν τον Ιησού, ώστε βάζουν έτσι όρια ανάμεσα στη Γη και το δικό τους κόσμο.

Όλες οι φωτεινές οντότητες έχουν γνώση της ενανθρώπισής Μου στον Ιησού, έχει γίνει για όλους η ορατή Θεότητα και όλα τα όντα που βρίσκονται στο φως μπορούσαν πια να Με αντικρύσουν πρόσωπο με πρόσωπο. Το μεγάλο Θείο Πνεύμα περιβλήθηκε με ένα ανθρώπινο περίβλημα και το κράτησε για τους αιώνες των αιώνων. Το γεγονός αυτό δεν μπορεί να αμφισβητηθεί και γ' αυτό όλοι επίσης οι «αναληφθέντες δάσκαλοι» πρέπει να το αναγνωρίσουν, όσο ψηλά και αν βρίσκονται στην εξέλιξή τους, διαφορετικά δεν δικαιούνται να αποκαλούνται έτσι... Το ζήτημα της ενανθρώπισής Μου δεν μπορεί να τους είναι άγνωστο και, εάν θέλουν να διδάσκουν την καθαρή αλήθεια, οφείλουν και εκείνοι να διδαχτούν πρώτα από το εσωτερικό τους πνεύμα και να αναγνωρίσουν την ενανθρώπισή Μου στον Ιησού.

Αυτό ισχύει τόσο για τους κατοίκους άλλων κόσμων, που μεταδίδουν πνευματιστικά τις γνώσεις τους όσο και για τους γήινους ανθρώπους, που θεωρούν ότι ανήκουν στους ανώτερους καθοδηγητές και επίσης με τη σειρά τους διδάσκονται από τέτοιους δασκάλους από τον πνευματικό κόσμο.

Όμως εκείνοι δεν διδάσκονται από Μένα τον Ίδιο, γιατί τότε σίγουρα θα τους είχα διδάξει για την ενανθρώπισή Μου στον Ιησού. Γιατί ακόμη κι αν κάποιος άνθρωπος δεν έχει καμία σχετική γνώση, επειδή οι θρησκευτικές του πεποιθήσεις είναι διαφορετικές, εν τούτοις είναι βέβαιο ότι το Πνεύμα Μου θα τον διδάξει και θα του δώσει τη μοναδική εξήγηση που ανταποκρίνεται στην αλήθεια. Γιατί μόνο Εγώ δίνω την αλήθεια και δεν την αρνούμαι σε κανένα, όμως μπορώ να την προσφέρω πάντα μόνο εκεί όπου ακούν πρόθυμα Εμένα και το Λόγο Μου. Όπου μπορεί να ενεργήσει το Πνεύμα Μου σε έναν άνθρωπο, ακόμη κι έξω από τις παραδοσιακές ανθρώπινες γνώσεις, εκεί μπορεί να διεισδύσει η καθαρότατη αλήθεια, σύμφωνα με τη θέλησή Μου».

Για τον αναγνώστη που θέλει να εμβαθύνει στην έννοια του **κάρμα**, θα παραθέσουμε ένα σχετικό κείμενο της Ντούντε (27.3.1947):

«Η δικαιοσύνη του Θεού αποκαθιστά την ισορροπία και την τάξη, όποτε γίνεται μία αδικία, γι' αυτό το λόγο άνθρωποι που θέλουν το κακό των άλλων συχνά τιμωρούνται με το ίδιο κακό κι έτσι πρέπει να πληρώσουν όσο βρίσκονται ακόμη στη Γη για τις αμαρτίες που τους βαραίνουν. Στην πραγματικότητα, εντούτοις, αποτελεί πάλι χάρη το γεγονός ότι τους δίνεται ήδη στη Γη η δυνατότητα να ξεπληρώσουν το κακό που έχουν κάνει. Έτσι δεν πρέπει να κουβαλήσουν όλο το βάρος της ενοχής τους στον άλλο κόσμο, όπου θα είναι πολύ δύσκολο να απαλλαγούν από αυτή. Όσο είναι στη Γη, η τιμωρία που υφίστανται μπορεί να τους κάνει να αναγνωρίσουν την αδικία τους και ίσως να μετανιώσουν, οπότε θα είναι και πιο ελαφριά η τιμωρία. Αντίθετα στον άλλο κόσμο είναι πολύ πιο δύσκολο να την αναγνωρίσουν και υπάρχει η πιθανότητα τα βάσανα που περνούν εκεί να τους κάνουν ακόμη πιο αμετανόητους.

Ωστόσο δεν συμβαίνει πάντοτε να αναγνωρίζει κάποιος την αδικία του και να μετανοεί, αφού σε μερικές περιπτώσεις κοιτάζει ακόμη πιο πολύ να βλάψει τους συνανθρώπους του, μολονότι έχει γευθεί και ο ίδιος τους καρπούς της κακής βούλησης. Στην προκειμένη περίπτωση αυτός που έχει γίνει τόσο σκληρός παίρνει την ενοχή του μαζί του στο υπερκόσμιο βασίλειο.

Πρέπει να αναφερθεί εξ αρχής αυτό το δεδομένο για να μπορεί κανείς να καταλάβει γιατί αμέτρητοι άνθρωποι στην έσχατη εποχή πρέπει να υποφέρουν τόσο πολύ και γιατί πολλές φορές δεν τους βοηθάει κανένας την ώρα της μεγαλύτερης ανάγκης τους. Η απάντηση είναι ότι και οι ίδιοι υπήρξαν απαθείς απέναντι στη δυστυχία των συνανθρώπων τους σε εποχές όπου είχαν τη δυνατότητα να βοηθήσουν, εάν το ήθελαν πραγματικά. Εάν λοιπόν τότε αναλογισθούν τις διάφορες αμαρτίες, όπως κι αυτά που παρέλειψαν να κάνουν για τους άλλους, υποβάλλοντας σε μια αυστηρή κριτική τον εαυτό τους ή κάνοντας την αυτοανάλυσή τους, μετανοήσουν για την αδικία τους, τότε κι η τιμωρία τους θα είναι υποφερτή. Έτσι, μπορεί η ενοχή τους να μειωθεί ήδη πάνω στη Γη, οπότε κι αυτή η περίοδος των παθών αποβαίνει σε ευλογία γι' αυτούς, αφού θα τους έχει αποφέρει το έλεος του Θεού. Γιατί τότε μπορεί να βάλουν τον εαυτό τους στο σκαμνί, να παραδεχθούν απέναντι στον Θεό την αδικία που έχουν κάνει και να ζητήσουν τη συγχώρεσή Του.

Σίγουρα, τότε το μέγεθος της ενοχής τους θα μικρύνει, διότι ο Θεός είναι ένας επιεικής κριτής κι όπου βλέπει ότι κάποιος μετανοεί, δίνει άφεση και τον συγχωρεί. Χωρίς όμως να παραδεχθεί κανείς την ενοχή του, δεν μπορεί ούτε να βρει συγχώρεση, γιατί ο Θεός είναι βέβαια επιεικής, αλλά είναι και δίκαιος κριτής».

Είναι αυτονόητο ότι η λέξη «τιμωρία» στις νέες αποκαλύψεις σημαίνει αυτοτιμωρία, όπως φαίνεται καθαρά στο παρακάτω απόσπασμα:

«Ο έκπτωτος από τον Θεό αυτοτιμωρείται, γιατί δεν δέχεται να τον απολυτρώσει ο Ιησούς Χριστός και δεν αναγνωρίζει τη θυσία Του».

Ο λόγος που προσκρούουμε σε τέτοιες φαινομενικές αντιφάσεις στη Βίβλο και στις νέες αποκαλύψεις είναι ότι ο θείος Λόγος έχει μια πολλαπλή έννοια: μια γήινη - κοσμική, μία ψυχική - πνευματική και μία ουράνια - πνευματική. Έτσι, λόγου χάρι, η έννοια της τιμωρίας εξαρτάται από το επίπεδο από το οποίο εξετάζεται.

Όταν λέγεται π.χ. «Ο Θεός είναι και κριτής» (Γένεση 16, 5 και 31,53, Ψαλμοί 7,9,12 κ.ά.) και μπορεί να τιμωρεί τους ανθρώπους (Ιώβ 31,23, Αποκάλυψη Ιωάννη 3,19 κ.ά.), με αυτό δεν εννοείται ότι ο Θεός-Πατέρας τιμωρεί, αλλά δρα η παντοδυναμία του που διαφυλάττει την αιώνια απαραβίαστη τάξη. Όταν τα δημιουργημένα όντα παραβαίνουν τους νόμους αυτής της τάξης, εξυπακούεται ότι οι νόμοι δεν αναιρούνται ούτε γίνονται ελαστικοί για να προσαρμοστούν στη δική τους θέληση, αλλά οι άνθρωποι εισπράττουν τις συνέπειες των άνομων πράξεων τους, πράγμα που κατά βάση αποτελεί αυτοτιμωρία.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι ο **βιασμός της φύσης**. Η φύση «εκδικείται» ανελέητα, με άλλα λόγια οι αμετάβλητοι νόμοι της τιμωρούν όποιον επιχειρεί να τους αγνοήσει κι έτσι ουσιαστικά ο παραβάτης αυτοτιμωρείται, ένα γεγονός που διαπιστώνουμε σχεδόν καθημερινά στις φυσικές καταστροφές που πλήττουν τη Γη και που αυξάνονται κατά γεωμετρική πρόοδο τα τελευταία χρόνια.

Ο Θεός είναι βέβαια αγάπη ως προς την πρωταρχική του ουσία, όμως είναι επίσης Νόμος, δικαιοσύνη και φύλακας της αιώνιας τάξης του, γιατί αλλιώς δεν θα ήταν τέλειος. Κάθε παραβίαση της θείας τάξης είναι υπέρβαση, δηλαδή αμαρτία, που για λόγους δικαιοσύνης πρέπει να βρει εξιλασμό.

Γι' αυτό ο Ιησούς πλήρωσε το τίμημα για όλα τα ανομήματα του παρελθόντος, του παρόντος και του μέλλοντος, αντιπροσωπευτικά στη θέση των ανθρώπων. Συνεπώς, ο Ιησούς πλήρωσε για τις απαιτήσεις του Νόμου κι έτσι, όσοι τον πιστεύουν, δεν είναι πια υπόδουλοι στο Νόμο (Γαλάτες 3,13.4, 1-5), γιατί ο Χριστός σημαίνει το τέλος του (Ρωμ. 10, 4), αφού είναι η αγάπη πια που τον εκπληροί (Ρωμ. 13,10). Αλλά για εκείνους που δεν υιοθετούν στην πράξη τη διδασκαλία του Ιησού Χριστού και δεν τον δέχονται, ο Θεός παραμένει ο Κριτής και ο Νόμος.

Μπορεί, επομένως, η αγάπη να είναι η κυρίαρχη ιδιότητα του Θεού, όμως η τελειότητά του προϋποθέτει όλες τις θεϊκές ιδιότητες, συμπεριλαμβανομένων της τάξης και της δικαιοσύνης.

Ένα άλλο στοιχείο που θα πρέπει να ληφθεί υπ' όψη είναι η διαφορά μεταξύ, αφ' ενός του τιμήματος που πρέπει να καταβάλει κάποιος για να απαλλαγεί από το βάρος της ενοχής και των αμαρτιών του και αφ' ετέρου των δοκιμασιών, θυσιών, βασάνων κ.λπ., στα οποία πρέπει ενδεχομένως να υποβληθεί προκειμένου να πετύχει την τελειοποίηση της ψυχής του. Γιατί ναι μεν ο Χριστός ανέλαβε τον εξιλασμό όλων ανεξαιρέτως των αμαρτιών μας, αλλά αυτό δεν σημαίνει αυτόματα ότι έχουμε γίνει και τέλειοι.

Για την τελειοποίηση της ψυχής απαιτείται ένας αγώνας, προκειμένου να κοπούν οι δεσμοί από τον κόσμο της ύλης, από τις επιθυμίες που μας εξανδραποδίζουν σε αυτόν. Απαιτείται ένας **καθαρισμός της ψυχής** από καθετί ακάθατο, πράγμα που μόνο η αγάπη και ο πόνος -όταν η αγάπη δεν είναι αρκετή- μπορούν να πετύχουν.

Έτσι εξηγείται γιατί πολλοί άνθρωποι, παρ' όλο που έχουν αφιερώσει τη βούληση τους στον Ιησού Χριστό, υποφέρουν ακόμη με τον ένα ή με τον άλλο τρόπο· αυτό αποσκοπεί όχι πια στον εξιλασμό των αμαρτιών τους, που έτσι κι αλλιώς έχουν διαγραφεί από τον Ιησού Χριστό, παρά στον πλήρη εξαγνισμό της ψυχής τους, ώστε να γίνει τελείως διαπερατή από το φως, για να μπορούν να αποκτήσουν την πατρότητα του Θεού.

Γι' αυτό και τέτοια «πάθη» έχουν ένα άλλο βάρος από εκείνα που ενδεχομένως υφίσταται ο άνθρωπος πριν τη μεταστροφή του, γιατί αυτά αποβλέπουν στο να την κάνουν να αναλογιστεί τα λάθη του και ταυτόχρονα βέβαια να τον «καθαρίσουν», υποβάλλοντας σώμα και ψυχή σε μια «θεραπευτική νηστεία».

Κάτω από αυτό το πρίσμα πρέπει να διαβάσουμε την παρακάτω διδασκαλία στην Ντούντε, για να την καταλάβουμε σωστά:

«Εάν χρειαστεί να υποφέρετε, σεις οι άνθρωποι, Θυμηθείτε τα λόγια Μου: "Όποιος θέλει να Με ακολουθήσει, ας σηκώσει το σταυρό του επάνω του!" Να ξέρετε ότι κάθε δοκιμασία που περνάτε, και επιδεικνύετε πλήρη αποδοχή της βούλησής Μου, είναι ισότιμη με μία σταύρωση, που σημαίνει για σας λύτρωση και απελευθέρωση από κάθε ενοχή. Να ξέρετε ότι βρίσκεστε στη Γη, για να απαλλαγείτε από μία ενοχή, που το μέγεθος της είναι αδύνατο να το συλλάβετε ως άνθρωποι. Για να την ελαχιστοποιήσω, πέθανα βέβαια στο σταυρό, αλλά και ο καθένας από σας πρέπει να πληρώσει επίσης ένα τίμημα. Αυτό γίνεται στο βαθμό φυσικά που του επιτρέπουν οι δυνάμεις του, εφ' όσον θέλει να συμμετάσχει στο έργο της απολύτρωσης που άρχισα, από την αγάπη Μου, με το θάνατο Μου στο σταυρό.

Σε σας τους ανθρώπους σας έχει δοθεί ένα μικρό, ελαφρύ σταυρουδάκι να κουβαλήσετε, μια που το πιο μεγάλο βάρος το έχω πάρει Εγώ. Όμως δεν μπορείτε να μείνετε χωρίς καθόλου πόνους και δοκιμασίες, γιατί αυτά έχουν σκοπό να σας σπρώξουν προς εκείνον που είναι πρόθυμος να σας βοηθήσει ανά πάσα στιγμή, τον οποίο πρέπει να μιμηθείτε, προκειμένου να γίνετε μακάριοι».

«...Ασφαλώς, θέλω να σας βοηθήσω να σηκώσετε το σταυρό σας, αλλά κι εσείς δεν πρέπει να προσπαθείτε να τον αποτινάξετε τελείως από πάνω σας. Να έχετε πάντοτε κατά νου ότι μπορείτε να αποβάλετε πολλές ακαθαρσίες από την ψυχή σας, όταν σηκώνετε υπομονετικά το σταυρό σας».

Επομένως, το «σταυρουδάκι» που έχει να σηκώσει ο καθένας είναι απλά μια κινητήρια δύναμη στην ατραπό της κάθαρσης και της τελειοποίησης, με στόχο την ανύψωση σε εκείνο το επίπεδο, όπου γίνεται πια ολοκληρωμένα παιδί του Θεού. Γιατί για την υιοθεσία από τον Θεό χρειάζεται απαραίτητα η ενεργή συμμετοχή στο λυτρωτικό έργο. Η συμμετοχή, όμως, είναι τελείως διαφορετική από την τιμωρία

προηγούμενων αμαρτιών, που διδάσκει ο νόμος του κάρμα, γιατί αυτές, όσο μεγάλες κι αν είναι, τις έχει εξαλείψει ο Χριστός:

«Οι άνθρωποι εκείνοι που αναγνωρίζουν τον Ιησού Χριστό ως θεϊκό λυτρωτή τους και μετανοημένοι παίρνουν θέση κάτω από το σταυρό του, είναι ελεύθεροι από κάθε ενοχή, πράγμα το οποίο σημαίνει ότι τους έχει δοθεί άφεση για κάθε αμαρτία που τους βαραίνει.

Άφεση μιας ενοχής σημαίνει απόλεια, πλήρης απαλλαγή από το χρέος, που κανονικά θα έπρεπε να εξαλειφθεί με συγκεκριμένες πράξεις.

Άφεση σημαίνει παραγραφή του χρέους, αθώωση, επαναφορά της κατάστασης που υπήρχε πριν διαπραχθεί η αμαρτία και κάθε συνέπεια ενός ανομήματος τη φέρει αποκλειστικά εκείνος που παίρνει επάνω του την ενοχή.

Επομένως, το βάρος όλων των αμαρτιών το επωμίστηκε ο Ιησούς Χριστός μόνος του και Μου πρόσφερε γι' αυτό την εξιλαστήρια θυσία. Αυτός αναιρεί οποιαδήποτε επίπτωση μιας αμαρτίας».

Κατά συνέπεια, για όσους πιστεύουν αυθεντικά, όχι μόνο τύποις, στον Ιησού Χριστό, ο νόμος του κάρμα δεν ισχύει. Αλλά και για τους ετερόδοξους ή άθρησκους η διδασκαλία αυτή είναι αληθινή μόνο κατά το ήμισυ, γιατί δεν είναι μόνο η ενοχή εξαιτίας της πρωταρχικής πτώσης που βαραίνει τον κάθε άνθρωπο.

Μια άλλη παράμετρος επίσης, που παίζει ρόλο στη διαμόρφωση της μοίρας του ανθρώπου, είναι η αντίσταση που πρόβαλαν τα εωσφορικά στοιχεία της ψυχής του στο διάστημα που αυτή ήταν χωρίς ελεύθερη βούληση, φυλακισμένη μέσα στα φυσικά βασίλεια.

Στο διάστημα αυτό της επίπονης ανέλιξης της διαμέσου των βασιλείων της φύσης η ψυχή είναι κατακερματισμένη σε αμέτρητα στοιχεία που το καθένα του ακολουθεί μια χωριστή, δική του πορεία. Μέχρι να φτάσει να γίνει πάλι ενιαία και να ενσαρκωθεί ως άνθρωπος, η ψυχή δεν έχει συνείδηση του εαυτού της και συνεπώς ούτε και ελεύθερη βούληση. Ωστόσο, τα μεμονωμένα στοιχεία της μπορούν να επιδείξουν διαφορετική συμπεριφορά το ένα από το άλλο, από το να διατηρούν στο ακέραιο τη σατανική αντίσταση που τα έχει διαποτίσει από τον καιρό της εξέγερσης εναντίον του Δημιουργού, έως το να υπηρετούν υπάκουα το φυσικό νόμο.

Με άλλα λόγια, παρ' όλο που είναι υπόδουλα στη φυσική νομοτέλεια, απολαμβάνουν ωστόσο μια σχετική ελευθερία κινήσεων και διαμόρφωσης ατομικού χαρακτήρα. Αυτό είναι κάτι που παρατηρούμε συχνά στη φύση, όπου π.χ. ένας σκύλος είναι εξαιρετικά άγριος και αδάμαστος, ενώ ένας άλλος της ίδιας ράτσας ήμερος ως ένα βαθμό που ξεπερνά σχεδόν τα στενά όρια της ενστικτώδους συμπεριφοράς. Αυτές οι «ατομικές ιδιαιτερότητες», ωστόσο, είναι απόλυτα ενσωματωμένες στη θαυμαστή ισορροπία και αρμονία της φύσης.

Η εωσφορική αντίσταση των ψυχικών στοιχείων δεν επιτρέπεται να καμφθεί δια της βίας ούτε καν σ' αυτή τη φάση της ανελευθερίας του έκπτωτου όντος. Αυτή είναι, λοιπόν, από τη μια πλευρά η εξήγηση -μαζί με το βάρος της πρωταρχικής ενοχής, ανάλογα με το βαθμό της πτώσης, καθώς δεν έπεσαν όλοι οι στασιαστές άγγελοι το ίδιο βαθιά- γιατί ο κάθε άνθρωπος έχει μια διαφορετική μοίρα από τη γέννησή του κιόλας. Διότι οι διαφορετικές συμπεριφορές σημαίνουν επίσης διαφορετικούς βαθμούς ωριμότητας και διαφορετικές προδιαθέσεις, που αποκτήθηκαν κατά τη διαδικασία της ωρίμανσης των ψυχικών στοιχείων και γι' αυτό πρέπει να υπάρχει η πολυποικιλία δυνατοτήτων, βιοτικών συνθηκών κ.λπ., ανάλογα με το τι χρειάζεται η κάθε ψυχή χωριστά για να φτάσει ως άνθρωπος στο στόχο της.

Η μοίρα του καθενός, δηλαδή, είναι κομμένη και ραμμένη στα μέτρα του σύμφωνα με το τι χρειάζεται για να φτάσει στην τελειοποίηση. Εννοείται ότι είναι ο Δημιουργός που τοποθετεί τον άνθρωπο στη συγκεκριμένη μοίρα, ακριβώς επειδή

γνωρίζει επακριβώς την ποιότητα και ανάγκες κάθε ψυχής, αλλά επαφίεται ελεύθερα στον καθένα το πώς θα αντιμετωπίσει, αξιοποιήσει κ.λπ. τις συνθήκες της ατομικής του ιστορίας. Το συμπέρασμα από όλα αυτά είναι ότι είναι άλογος ο ισχυρισμός πως ο Θεός αφήνει να μας επιβάλλεται αναγκαστικά ένα πεπρωμένο, όπως διδάσκει ο νόμος του κάρμα και όπως υπαινίσσεται η αστρολογία, μολονότι η δεύτερη καλύπτει τα νώτα της με διαφορούμενες δικαιολογίες του τύπου: «τα άστρα, δείχνοντάς μας το τι μας περιμένει, μας ωθούν σε ένα συγκεκριμένο δρόμο, αλλά δεν μας εξαναγκάζουν να τον πάρουμε».

Η μισή αλήθεια είναι, επομένως, ότι υπό μία έννοια ο νόμος του κάρμα όντως ισχύει περιορισμένα, αλλά μόνο όσον αφορά τον άνθρωπο που δεν πιστεύει. Από τη στιγμή όμως που θα αποθέσει όλα τα χρέη του στον Ιησού Χριστό, αυτά παραγράφονται, άσχετα με το αν ενδεχομένως του δίνονται ευκαιρίες στο μέλλον να επανορθώσει τα αδικήματα που έχει κάνει.

Επομένως, ο στόχος των παιδιών του Θεού δεν είναι η διαρκής «επανόρθωση» μέχρι την αποπληρωμή των χρεών, με την έννοια του κάρμα, αλλά η προσφορά υπηρεσίας και αγάπης προς όλη την πλάση. Η επανόρθωση και η πληρωμή για προηγούμενα κακά μπορεί να αποτελεί ένα μέρος μιας τέτοιας προσφοράς, αλλά όχι υποχρεωτικά, καθώς ο Πατέρας διαθέτει πολλούς δρόμους για να οδηγήσει τα παιδιά του στην τελειοποίηση.

Και όταν όντως γίνεται μια επανόρθωση ενός περασμένου αδικήματος, αυτό γίνεται όχι για χάρη της ίδιας της επανόρθωσης, αλλά για χάρη της αγάπης και της αλληλεγγύης, που τελειοποιούν την ψυχή.

Άλλωστε, δεν είναι γραμμένο πουθενά ότι ο μετανοημένος υποχρεούται να πληρώσει για όλα τα κακά που έχει κάνει, αντίθετα λέγεται: «Να σηκώνετε ο ένας το φορτίο του άλλου κι έτσι θα εφαρμόσετε πλήρως το νόμο του Χριστού» (Προς Γαλάτες 6, 2).

Ο καλύτερος τρόπος να δείχνει κάποιος έμπρακτα τη μεταμέλειά του είναι να βοηθά στη σωτηρία των αδελφών του, γιατί, όπως λέει η παραβολή, όποιος οργώνει, πρέπει να κοιτά μπροστά και όχι προς τα πίσω (Κατά Λουκά 9, 62).

Σε τελική ανάλυση, λοιπόν, η διδασκαλία του κάρμα μπορεί να αποτελέσει ένα σημαντικό εμπόδιο για την τελειοποίηση της ψυχής. Το παράλογο της διδασκαλίας αυτής φαίνεται, άλλωστε, από το γεγονός ότι συχνά για διάφορους λόγους είναι αδύνατο να γίνει η επανόρθωση η αποπληρωμή ενός ανομήματος πάνω στη Γη. Είναι λογικά αδύνατο να περιμένει κανείς ότι θα επανορθώσει σε μια άλλη γήινη ζωή, όπου επιπλέον δεν έχει ανάμνηση της προηγούμενης ζωής του.

Για να απαλλαγεί κάποιος από το βάρος των ανομιμάτων του προϋποτίθεται ότι τα αναγνωρίζει, μετανοεί εντελώς συνειδητά γι' αυτά και τα παραδίδει στον Ιησού. Προφανώς δεν είναι δυνατό, λοιπόν, να μετανοήσει για κάτι που δεν γνωρίζει. Όσον αφορά την προϊστορία της ανθρώπινης ύπαρξής του, είναι αρκετό να έχει κανείς γνώση για την πρώτη πτώση από τη σφαίρα του Θεού και τη συνακόλουθη πτώση των πρωτόπλαστων.

Στο παρελθόν, βέβαια, εκτός από λίγους φωτισμένους οι περισσότεροι γνώριζαν μόνο για το «προπατορικό αμάρτημα» του Αδάμ και της Εύας και δεν υπήρχε μια σαφής εξήγηση, γιατί η αδυναμία των πρώτων δύο ανθρώπων έπρεπε να βαραίνει όλες τις επόμενες γενεές. Στο μεταξύ, όμως, η ανθρωπότητα έχει ωριμάσει αρκετά, ώστε να μπορεί να δεχθεί πιο «στερεά τροφή».

Επιπλέον, η γνώση για την πρώτη, συλλογική πτώση από την πνευματική δημιουργία έχει γίνει πια απαραίτητη, επειδή η έσχατη εποχή βρίσκεται προ των θυρών και εάν δεν γνωρίζει κανείς ολόκληρο το θεϊκό σχέδιο για την απολύτρωση και την τελείωση των έκπτωτων αγγέλων, δεν θα μπορεί να κατανοήσει τις

δοκιμασίες που θα έρθουν, την αναγκαιότητα για την πλήρη αναμόρφωση της Γης και το μυστήριο του Ιησού Χριστού.

Στο Δισμά, το μετανιωμένο ληστή στο σταυρό, ο Ιησούς δεν είπε «Πρώτα θα πληρώσεις για όλα τα κακά που έχεις κάνει και μετά θα σου δοθεί συγχώρεση», παρά του είπε αμέσως: «Σήμερα κιόλας θα 'σαι μαζί μου στον παράδεισο!» Φυσικά, ο ληστής θα βρισκόταν μετά από αυτά στον προθάλαμο του παραδείσου, γιατί έπρεπε ακόμα να αναγνωρίσει τη θεϊκή φύση και τη λυτρωτική αποστολή του Ιησού Χριστού. Όμως, η βαθιά μετάνοια και η συνειδητοποίηση της αθωότητας του Ιησού τού εξασφάλισαν τον παράδεισο, χωρίς να χρειαστεί να καταβάλει πρώτα το τίμημα για τα αδικήματά του. Έτσι, χάρη στη μετάνοιά του και μόνο, τού χαρίστηκε κάτι που για τους βουδιστές και τους άλλους οπαδούς της διδασκαλίας του κάρμα συνιστά το υπέρτατο ποθητό.

Πολλοί από τους σημερινούς υποτίθεται πνευματικά προχωρημένους ή μνημένους ανθρώπους έχουν ανάγκη και καταφεύγουν σε κάθε λογής βοηθήματα, όπως η αστρολογία, το εκκρεμές, η ράβδος της ραβδοσκοπίας, κρύσταλλοι και πολύτιμοι λίθοι, πυραμίδες, εργαλεία πνευματισμού κ.ο.κ. Έτσι όμως δεν βρίσκονται μέσα στην ελευθερία του πνεύματος, την οποία επιθυμεί και ο Δημιουργός για τα δημιουργήματά του, παρά κινούνται ακόμη σε υλικά και ψυχικά επίπεδα του νόμου.

Όποιος είναι αληθινά πνευματικός, έχει ταπεινοφροσύνη, εμπιστοσύνη στον Θεό και αληθινή επαφή με το Ιερό και άρα δεν χρειάζεται πια τέτοια βοηθήματα. Τα μόνα βοηθήματα που ξέρει είναι ο θεϊκός σπινθήρας στην καρδιά του και τα χαρίσματα που του δίνει μέσα από εκεί το Πνεύμα και βέβαια επίσης ο Λόγος του Θεού.

Αυτά μόνο τα βοηθήματα είναι προσφιλή στον Θεό, ενώ όλα τα άλλα απλά τα επιτρέπει- όμως όσο τα διατηρεί κανείς ως δεκανίκια, δεν πρόκειται να βρει το δρόμο για την πνευματική αναγέννηση που θα τον φέρει στη θέωση.

Είναι ελεύθερη επιλογή του καθενός, εάν θέλει να είναι συνεχώς υπεξούσιος στο νόμο της ανταπόδοσης, να λειτουργεί και να πάσχει σύμφωνα με τις άκαμπτες επιταγές του νόμου αυτού. Όποιος όμως θέλει να απαλλαγεί οριστικά από το βάρος των αμαρτιών του και να βρει το δρόμο για την υιοθεσία από τον Θεό, θα πρέπει να ξεφύγει από τα δεσμά του νόμου και να αφήσει τον Ιησού Χριστό να τον βοηθήσει και να τον οδηγήσει ως τη λύτρωση.

Ο πρώτος μπορεί να μείνει υποτελής στο νόμο της ανταπόδοσης και να περιμένει αδρανής την εκτέλεσή του και να εισπράξει τους καρπούς των πράξεων του. Ο δεύτερος είναι επίσης υποτελής στο νόμο, αλλά σε εκείνον της αγάπης και της χάρης και συνεπώς της συγχώρεσης.

«Με τη χάρη του σωθήκατε δια της πίστεως κι αυτό δεν είναι δικό σας κατόρθωμα, αλλά δώρο Θεού» (Προς Εφεσίους 2, 8).

Σκέψεις σε σχέση με τη μετενσάρκωση

Μια διεξοδικότερη προσέγγιση του θέματος της μετενσάρκωσης θα υπερέβαινε το πλαίσιο αυτού του βιβλίου. Άλλωστε, είναι εναργής η απάντηση από τη νέα αποκάλυψη, ότι πρόκειται για μια λανθασμένη πίστη και μόνο κατ' εξαίρεση συμβαίνει για πολύ εξειδικευμένους λόγους.

Είναι γεγονός, επίσης, ότι μπορεί να λαμβάνουν χώρα επανειλημμένες «ενσαρκώσεις» σε άλλα ουράνια σώματα, αλλά δεν είναι ταυτόσημες με την επικρατούσα αντίληψη των γήινων μετενσαρκώσεων, όπου συν τοις άλλοις δεν υπάρχει καμία ανάμνηση των «προηγούμενων ζωών».

Αναμφισβήτητα πολλοί οπαδοί αυτής της θεωρίας στην ευημερούσα δύση θα έπαιρναν αστραπιαία τις αποστάσεις τους από την πίστη τους αυτή, εάν έμπαιναν στη θέση μιας μεγάλης -αν όχι της μεγαλύτερης- μερίδας της ανθρωπότητας που πεινά, πονά, πάσχει, ζει στη φτώχεια, τον πόλεμο, το διωγμό και την καταπίεση, τα βασανιστήρια, την αδικία, το βιασμό και την εκμετάλλευση κ.ο.κ. Γιατί είναι βέβαια εύκολο να ονειροπολεί κάποιος για περασμένες -πάντοτε «σημαντικές» εννοείται- ή μελλοντικές μετενσαρκώσεις, όταν γνωρίζει μόνο τη γλυκιά πλευρά της ζωής και απολαμβάνει χωρίς περιορισμούς τον κόσμο της ύλης, από τον οποίο όμως οφείλουμε να αποκοπούμε για την πνευματική μας άνοδο.

Τέτοιοι πιστοί της μετενσάρκωσης στη δύση μαρτυρούν άθελά τους το υποσυνείδητο φρόνημά τους, καθώς είναι ακόμη εγκλωβισμένοι στο χιμαιρικό πεδίο αυτού του κόσμου, γι' αυτό και επιθυμούν να επιστρέψουν εδώ. Για τον ίδιο λόγο επίσης αμέτρητες ψυχές που έφυγαν από τη Γη παραμένουν προσκολλημένες σε αυτήν, καθώς η ύπαρξη τους έχει ταυτιστεί με την ύλη. Έτσι δεν είναι λίγες οι φορές που καταταλαιπωρούν αναρίθμητους ομόφρονες ανθρώπους καταλαμβάνοντας τους, περνώντας δηλαδή στη μαγνητική αύρα ασταθώς ψυχολογικά ατόμων. Το γεγονός αυτό το απέδειξε χιλιάδες φορές ο γνωστός γιατρός Καρλ Βίκλαντ στην τριαντάχρονη σταδιοδρομία του και το κατέγραψε με τον τίτλο: «Τριάντα χρόνια μεταξύ των νεκρών».

Αυτό ισχύει τουλάχιστον για τους οπαδούς της μετενσάρκωσης στο δυτικό κόσμο, ενώ στη χώρα που γεννήθηκε, την Ινδία, πάρα πολλοί, λόγω της κοινωνικής οργάνωσης σε κάστες, σύμφωνα με την ινδουιστική θρησκεία, βρίσκονται στο κατώτατο σκαλοπάτι της επιβίωσης μετά κόπων και βασάνων και αυτοί δεν μπορούν βέβαια παρά να προσδοκούν ότι στην επόμενη ζωή τα πράγματα θα είναι καλύτερα. Επειδή δε η πίστη τους την πρόοδο τη βλέπει μόνο σαν εξέλιξη πάνω στη Γη, η διδασκαλία του κάρμα και της μετενσάρκωσης έχει αποβεί σε μία τεράστια τροχοπέδη στην ανάπτυξη αυτού του έθνους, πράγμα που γίνεται εμφανές σε οποιονδήποτε στοχαστεί λίγο με ανοικτή και κριτική στάση για την κατάσταση του ινδικού λαού. Εάν οι υποστηρικτές αυτής της διδασκαλίας είχαν τη δυνατότητα να ρίξουν για λίγο μια ματιά στις ανώτερες βαθμίδες των άλλων κόσμων και να τις συγκρίνουν με το σκοτάδι που επικρατεί, εν αντιθέσει στη Γη, θα αποκτούσαν μία άλλη άποψη και σχέση με τον πλανήτη μας. Υπάρχει ένα σχετικό σημείο στο «Μεγάλο Ευαγγέλιο του Ιωάννη» του Λόρμπερ, τόμος V 136,7, όπου λέει κατά λέξη ο Κύριος: *«Υπάρχουν στον άλλο κόσμο κάποιες πολύ κακές ψυχές που κανείς μπορεί ανεπιφύλακτα να τις ονομάσει διαβολικές. Τούτες οι ψυχές περνούν δέκα χιλιάδες φορές χειρότερα στο υπερέραν από ό,τι περνά σε αυτή εδώ τη Γη ο πιο φτωχός και κατατρεγμένος ζητιάνος. Αλλά από όλες αυτές τις ψυχές που ο αριθμός τους μέχρι τώρα μπορεί να υπολογιστεί γύρω στα δέκα δισεκατομμύρια, δεν υπάρχει ούτε μία που θα 'θελε να επαναλάβει την πορεία που έκανε με σάρκα σε αυτή τη Γη. Εάν όμως οι πιο ελεεινοί των ελεεινών δεν θέλουν ποτέ πια να πατήσουν το πόδι τους εδώ, πόσο λιγότερο τότε εκείνοι που στον άλλο κόσμο είναι ευτυχισμένοι!»*

Και για το ίδιο θέμα λέγεται στην Ντούντε: *«Ουδέποτε πρόκειται ένα ον που βρίσκεται ακόμη στο στάδιο του σκότους να θελήσει να επιστρέψει στη Γη για να επανορθώσει τα λάθη που έκανε όσο ζούσε και να ξαναζήσει τη ζωή του σύμφωνα με το τι ήταν ο πραγματικός σκοπός της... Όταν μια ψυχή όμως φτάσει πια στο επίπεδο εκείνο όπου μπορεί να δέχεται φως και δύναμη, δεν αποζητά να επιστρέψει πια στη Γη, εκτός εάν έχει να εκτελέσει εκεί μία αποστολή που απαιτεί την μετενσάρκωση μιας φωτεινής οντότητας».*

Επομένως είναι επίσης λανθασμένη η άποψη ότι η διδασκαλία της μετενσάρκωσης δικαιολογείται από τις επιταγές μιας εξισορροπιστικής δικαιοσύνης, πράγμα που αναλύθηκε διεξοδικά στο προηγούμενο κεφάλαιο για το κάρμα.

Είναι βέβαια αλήθεια ότι πάρα πολλοί χριστιανοί, παρά την πίστη τους στον Ιησού Χριστό ως σωτήρα, δεν περνούν απευθείας στον παράδεισο φεύγοντας από τη Γη, γιατί φέρουν ακόμη πολλά εγκόσμια ή υλιστικά στοιχεία. Αλλά είναι λάθος να πιστεύεται ότι η Γη είναι ο μοναδικός τόπος για την πνευματοποίηση των ψυχών των ανθρώπων. Γιατί στη Γη επιτρέπεται μία μόνο ενσάρκωση σε κάθε λυτρωτική περίοδο, εκτός από τις λίγες εξαιρέσεις που είναι συνδεδεμένες με μία ειδική αποστολή. Ο πλανήτης μας έχει ασφαλώς μία ιδιαίτερη σημασία από την άποψη ότι είναι ο μόνος τόπος όπου είναι δυνατή η κατάκτηση της υιοθεσίας από τον Θεό, ακριβώς επειδή εδώ είναι η έδρα του παράγοντα του κακού, του Σατανά- και δοθέντος ότι τα πράγματα εδώ είναι πιο δύσκολα για την πνευματοποίηση, γι' αυτό και το τρόπαιο είναι το ύψιστο δυνατό για ένα δημιουργημένο ον, να αποκτήσει δηλαδή άμεσα τον Θεό ως πατέρα.

Ωστόσο το σύμπαν με τους αμέτρητους ήλιους και πλανήτες, προσφέρει άπειρες δυνατότητες εξέλιξης και πνευματοποίησης σε μέρη, όπου η εξέλιξη μπορεί να προωθηθεί πολύ πιο εύκολα και ακίνδυνα από ό,τι στη Γη, όπου η δύναμη του κακού είναι πιο μεγάλη. Το μόνο μειονέκτημα είναι ότι εκτός Γης δεν μπορεί να κατακτηθεί το υπέρτατο, η πατρότητα του Θεού. Σε ένα άλλο κείμενο της Μπέρτα Ντούντε λέγεται για τους κινδύνους που ενέχονται στη διδασκαλία της μετενσάρκωσης:

«Η διδασκαλία της μετενσάρκωσης είναι πάντα επιζήμια για τους ανθρώπους, για το λόγο ότι εφόσον τους χαρακτηρίζει μία ορισμένη χλιαρότητα θα παρηγορούνται με αυτήν ή θα ψάχνουν εκεί για δικαιολογίες, με την ιδέα ότι μπορούν να αναπληρώσουν κάποια μέρα όλες τις ελλείψεις τους. Μία τέτοια διδασκαλία δεν πρόκειται ποτέ να αποδειχθεί ωφέλιμη, δεδομένου ότι μόνο η ακαταπόνητη άσκηση του εαυτού μπορεί να εξασφαλίσει την επιτυχία, ούτως ώστε να μπορούν μια μέρα να μείνουν ικανοποιημένοι από τη ζωή τους κρίνοντάς την αναδρομικά αντίθετα η διδασκαλία της μετενσάρκωσης αφήνει πάντα ένα παραθυράκι ανοικτό που εξυπηρετεί όσους έχουν αδύνατη θέληση, τους αμελείς και τους χλιαρούς!»

Μερικές συμπληρωματικές σκέψεις για το New Age

Αν αναζητήσει κανείς τη βαθύτερη αιτία για την εμφάνιση του New Age ως μία μοντέρνα έκφραση συγκρητισμού, αναμφίβολα η κινητήρια δύναμη για ένα τέτοιο φαινόμενο είναι ο πόθος πάρα πολλών ανθρώπων να βρουν και κυρίως να βιώσουν τον Θεό. Οι χριστιανικές εκκλησίες συλλήβδην απέτυχαν παταγωδώς να μεταδώσουν αυτό το πνεύμα στους «πεινώντες και διψώντες», ένα πνεύμα που ήταν ωστόσο ζωντανό στις πρώτες χριστιανικές κοινότητες. Αυτό όμως χάθηκε -πλην μεμονωμένων εξαιρέσεων- στις μετέπειτα γενεές, με τα γνωστά αποτελέσματα της εκκοσμίκευσης, των ιδιοκτησιακών σχέσεων με τη διδασκαλία και το ποίμνιο κ.τ.ό. που έχουν οδηγήσει σε μία παρατεταμένη επιθανάτια αγωνία του οργανωμένου θρησκευτικού οργανισμού, όσο διατηρείται τεχνητά εν ζωή. Το γεγονός όμως παραμένει ότι καμία εκκλησία δεν μπόρεσε να δώσει μία πλήρως ικανοποιητική απάντηση στα περισσότερα ερωτηματικά που έχουν να κάνουν με το νόημα αυτής της ζωής κι ακόμη λιγότερο με της άλλης.

Έτσι η επιθυμία ανεύρεσης νοήματος και ζωντανής επαφής με τον Θεό ήταν οι γεννήτορες του New Age. Οι οπαδοί του έκαναν ένα λάθος ωστόσο, ότι δεν χρησιμοποίησαν το θείο Λόγο σαν κριτήριο ώστε να μπορούν να ξεχωρίσουν την αλήθεια από το ψέμα. Έτσι οδηγούνται από τις εγωιστικές τους επιδιώξεις ή από εξίσου τυφλούς καθοδηγητές και τις διδασκαλίες τους, αλλά όπως λέει το ευαγγέλιο,

όταν ο ένας τυφλός οδηγεί τον άλλο τυφλό, θα πέσουν και οι δυο στο λάκκο. Καθώς μάλιστα δεν υπάρχει γενικά μεγάλη αγάπη για την αλήθεια, η κατάληξη στο λάκκο είναι αναπόφευκτη.

Εκτός αυτού υπάρχει ένα άλλο αδύνατο σημείο στο New Age, η αφελής, ανεδαφική αντίληψη ότι θα μπορέσει να αλλάξει τον κόσμο. Γιατί δεν είναι απλά ουτοπισμός, αλλά και εσκεμμένα παραπλανητικό να κάνουν τους ανθρώπους να πιστεύουν ότι βαίνουμε ολοταχώς προς το «χρυσόν αιώνα», μια εποχή νέας συνείδησης, όπου ο παλαιός άνθρωπος θα αντικατασταθεί συλλογικά από τον νέο ως δια μαγείας.

Αυτό μπορεί να γίνει όντως, αλλά μόνο με τον Θεό. Ο ισχυρισμός ότι μπορεί να γίνει χωρίς αυτόν, μόνο με τις ανθρώπινες δυνάμεις, αποτελεί ύβρι.

Από αυτή την άποψη λοιπόν οι πιστοί αυτής της ουτοπίας δραπετεύουν από την πραγματικότητα και αιθεροβατούν σε έναν ονειρικό κόσμο· γιατί η πραγματικότητα του κόσμου σήμερα διδάσκει οφθαλμοφανέστατα το αντίθετο ακριβώς. Βλέποντας την πολύπλευρη καταστροφή του πλανήτη εγείρεται σχεδόν αυτόματα η υποψία, ότι το New Age είναι ένα μέσο παθολογικής φυγής από την πραγματικότητα, γιατί όλο και περισσότεροι δεν την αντέχουν, όπως αποδεικνύεται από τον αύξοντα αριθμό από ναρκομανείς, ψυχικά αρρώστους, νευρωτικούς «ευδαιμονιστές», ψυχοσωματικές ασθένειες κ.λπ. Έτσι η απάντηση στο ερώτημα για το μέλλον του New Age δίνεται σχεδόν από μόνη της· γιατί το κίνημα αυτό συνέλαβε τους πόθους των ανθρώπων αλλά τους παροχέτευσε σε λανθασμένους δρόμους και άρα είναι άλλο ένα ανθρώπινο έργο που επιπλέον είναι διάτρητο από πλάνες.

Κλείνοντας αυτό το κεφάλαιο θα παραθέσουμε αυτούσια μία καταγραφή της Μπέρτα Ντούντε από τις 17.9.1942 όσον αφορά τις προσπάθειες να επιτευχθούν αλλαγές στο θρησκευτικό τοπίο με βάση ένα οργανωμένο σχεδιασμό μεγάλης κλίμακας, με άλλα λόγια μία «παγκόσμια θρησκεία»: *«Σε τι μεγάλη πλάνη βρίσκεται ακόμη ο κόσμος φαίνεται επίσης από την εσφαλμένη άποψη που είναι διαδεδομένη στους ανθρώπους, ότι μπορεί να πετύχουν μία «πνευματική μεταμόρφωση» με έναν προσχεδιασμένο συστηματικό ανασχηματισμό στο θρησκευτικό επίπεδο.*

Η άποψη αυτή κρύβεται πίσω από τη συντονισμένη προσπάθεια ενάντια σε όλα τα υφιστάμενα πνευματικά ρεύματα που γίνεται με σκοπό να τα καταπιέσει ή να τα διαλύσει τελείως. Οι άνθρωποι δεν αντιλαμβάνονται ότι πρέπει οι πνευματικές αναζητήσεις να γίνονται ελεύθερα χωρίς κανένα καταναγκασμό για να αγγίζουν πραγματικά το εσωτερικό του ανθρώπου.

Από τη στιγμή που καταπιέζεται η πνευματική ελευθερία του ανθρώπου, οπότε εμποδίζεται η πνευματική του αναζήτηση ή ωθείται δια της βίας να ακολουθήσει ένα συγκεκριμένο πνευματικό προσανατολισμό, δεν μπορεί να γίνει λόγος για ανάπτυξη του πνεύματος του, γιατί αυτή προϋποθέτει απόλυτη ελευθερία επιλογής. Η πνευματική εξέλιξη επομένως δεν μπορεί ποτέ να επιτευχθεί μεθοδευμένα βάσει ενός σχεδίου.

Ο κόσμος, το οποίο σημαίνει οι άνθρωποι που έχουν εγκόσμια νοοτροπία, δεν επιδιώκει μία πνευματική ανέλιξη της ψυχής- αυτό που θέλει μόνο είναι να καταλύσει τα υφιστάμενα και για αντιστάθμισμα να βάλει στη θέση τους κάτι καινούργιο.

Το καινούργιο πρέπει κατά την άποψή τους να επισκιάσει όλα τα προηγούμενα. Θεωρούν ότι το καινούργιο οφείλει να εξοβελίσει όλες τις παλιές διδασκαλίες. Έτσι θέλουν μεταξύ άλλων να ξεριζώσουν τη χριστική διδασκαλία και να την αντικαταστήσουν με ανθρώπινες θεωρίες. Οι θεωρίες αυτές προέρχονται από παραπλανημένους ανθρώπους που θέλουν να μεταδώσουν την πλάνη τους στους συνανθρώπους τους.

Είναι γεγονός ότι η ανθρωπότητα έχει απομακρυνθεί πάρα πολύ από την αλήθεια πια, ωστόσο διατηρεί ακόμη κατά κάποιο τρόπο παλιές παραδόσεις που εμπεριέχουν

ακόμη αλήθειες. Τώρα όμως η απαίτηση είναι να αφανιστούν και αυτές ακόμη, ό,τι προσφέρεται δε ως υποκατάστατο δεν περιέχει ίχνος αλήθειας. Είναι μόνο ιδέες ανθρώπων που είναι στραμμένοι στον κόσμο, που στερούνται κάθε πνευματικού φωτός και πορεύονται σε βαθύ πνευματικό σκοτάδι.

Όχι μόνο ζουν οι ίδιοι μέσα στην πλάνη αλλά θέλουν και να την εξαπλώσουν. Άλλωστε συναντούν λίγη μόνο αντίσταση, για το λόγο ότι η ίδια η ανθρωπότητα βρίσκεται σε βαθύτατο σκοτάδι και γι' αυτό δεν αναγνωρίζει τι είναι αλήθεια και τι είναι ψέμα. Ακόμη λιγότερο καταλαβαίνει λοιπόν, ότι δεν μπορεί ποτέ να συντελεστεί μία πνευματική μεταμόρφωση, αφού οι άνθρωποι προσπαθούν να εξοβελίσουν το Λόγο του Θεού. Αυτός όμως είναι ακατάλυτος και θα εξακολουθεί να υπάρχει όσο θα υπάρχει η Γη.

Κατά συνέπεια ο πόλεμος κατά της διδασκαλίας του Χριστού, που δεν είναι άλλο από το Λόγο του Θεού, δεν έχει καμία προοπτική επιτυχίας. Γιατί δεν πρόκειται ποτέ να επιτρέψει ο Θεός να επικρατήσει ένα πνευματικό κίνημα που εναντιώνεται στη θεϊκή διδασκαλία της αγάπης. Ως εκ τούτου οι άνθρωποι μπορούν να κάνουν ό,τι σχέδια θέλουν, αλλά αποκλείεται να επιτύχουν ένα ικανοποιητικό αποτέλεσμα. Γιατί αφού πολεμούν τον Θεό και το Λόγο Του, αναγκαστικά θα είναι πάντοτε χαμένοι γιατί ο Θεός και ο Λόγος Του είναι ατελείωτος. Τα δημιουργήματα των ανθρώπων αντίθετα δεν έχουν διάρκεια και είναι επόμενο ότι αναγκαστικά αυτοδιαλύονται».

Γιόγκα, διαλογισμός και προσευχή

Σύμφωνα με την ινδική θρησκευτική φιλοσοφία το γιόγκα είναι μια διδασκαλία αυτολύτρωσης με σκοπό την πλήρη κυριαρχία επί του σώματος και τη συνακόλουθη απελευθέρωση του πνεύματος. Γιόγκα στα σανσκριτικά σημαίνει «ζεύξη», «ζυγός». Όπως ο ζυγός συνδέει το βόδι με το ζευγολάτη που το κατευθύνει στις αγροτικές εργασίες, έτσι και το γιόγκα συνδέει τον άνθρωπο με το βράχμαν, δηλαδή την ύψιστη και έσχατη πραγματικότητα, την άμορφη, άρρητη, άγνωστη πηγή του σύμπαντος, που δεν είναι προσωπική ούτε απρόσωπη, που είναι ταυτόχρονα δημιουργός και όλη η δημιουργία. Το βράχμαν είναι τα πάντα και τα πάντα είναι βράχμαν.

Επειδή κάθε άνθρωπος έχει άλλες ικανότητες και κλίσεις, γι' αυτό υπάρχουν και πολλές μορφές του γιόγκα. Στη Δύση το γιόγκα σχεδόν πάντα είναι ταυτόσημο με το χάθα γιόγκα, το οποίο βασίζεται σε σωματικές και αναπνευστικές ασκήσεις. Στην Ινδία όμως θεωρείται απλά ως μία προετοιμασία για το καθαυτό γιόγκα. Έτσι το χάθα γιόγκα μπορεί μεν στη Δύση να βοηθά πολύ κόσμο με σωματικά προβλήματα, όμως για τον αληθινό γιόγκι, το γιόγκα είναι πολύ περισσότερο από θεραπευτική γυμναστική, είναι ένα ζωτικό συστατικό μέρος της ινδουιστικής θρησκείας και αποβλέπει στη ρήξη των δεσμών με τον κόσμο.

Υπάρχουν πολλές μορφές γιόγκα, όμως ο απώτερος στόχος όλων είναι η ένωση με το βράχμαν ή το πέρασμα στο νιρβάνα, δηλαδή ένα βύθισμα στο μη-είναι, μία κατάσταση μακαριότητας για την οποία υπάρχουν πολλές διαφορετικές αντιλήψεις στην Ινδία. Η επίτευξη αυτού του στόχου πραγματοποιείται με τη ρήξη με τον κόσμο, με τον ασκητισμό και με το εκστατικό τρανς, δηλαδή μία κατάσταση μεταξύ ύπνου και εγρήγορσης, που πετυχαίνεται με βαθύ διαλογισμό, π.χ. στο γιόγκα νίντρα, όπως γίνεται και στον υπερβατικό διαλογισμό, όπου ηθελημένα το συνειδητό τίθεται εκτός λειτουργίας. Είναι γεγονός όμως ότι ένας τέτοιος διαλογισμός εμπερικλείει κινδύνους, ιδίως για ψυχολογικά ασταθή άτομα, μανιοκαταθλιπτικά κ.λπ. Αλλά και γενικά ο διαλογισμός χωρίς συγκεκριμένο αντικείμενο μπορεί να είναι επιβλαβής ακόμη και για ισορροπημένα άτομα, ιδιαίτερα όταν προσδοκούν μέσω αυτού μία «διεύρυνση της συνείδησης» τους. Διαλογισμός χωρίς αντικείμενο σημαίνει ότι ο εσωτερικός οφθαλμός του διαλογιζόμενου δεν εστιάζεται σε κάποια εικόνα, λέξη ή

κάτι συγκεκριμένο, αλλά ουσιαστικά σε τίποτα, όπως π.χ. στο ζεν, όπου επιδιώκεται το απόλυτο κενό. Το αποτέλεσμα είναι ότι αναδύονται από το υποσυνείδητο αυτά που η ψυχή έχει απωθήσει, επειδή δεν μπορεί να τα επεξεργαστεί συνειδητά, ή αυτά που προσκολλώνται ακόμη πάνω της. Έτσι όμως μπορεί οι παραστάσεις από το υποσυνείδητο να κατακλύσουν το συνειδητό και να το βγάλουν από την ισορροπία του. Η έκπληξη μπορεί να είναι δυσάρεστη ως εκ τούτου για όποιον επιχειρεί να διεισδύσει στα βάθη του διαλογισμού χωρίς να έχει αυτογνωσία και αυτοέλεγχο ή τον έλεγχο που ασκεί π.χ. ο δάσκαλος σε ένα βουδιστικό μοναστήρι.

Γιατί αυτό που δεν λέγεται στο μαθητευόμενο του διαλογισμού συνήθως είναι ότι ο «ανεγκυστήρας της συνείδησης» μπορεί αντί να εκτοξευθεί στα ύψη, να κάνει μία πολύ απότομη πτώση. Ενδεικτική είναι η γνώμη του ειδικού στο θέμα των τσάκρα θεοσοφιστή Τσαρλς Λεντμπήτερ για τον κίνδυνο που αντιμετωπίζει όποιος δεν έχει γίνει κύριος του εαυτού του:

«Ακούμε πολλά για αυτό το παράξενο πυρ (εννοείται η δύναμη της κουνταλίνη ή ο πύρινος όφις) και για τον κίνδυνο να αφυπνιστεί πριν της ώρας του. Αναμφίβολα πολλά από αυτά ανταποκρίνονται στην αλήθεια. Πραγματικά, προκαλείται μεγάλο κακό, όταν αφυπνίζονται οι υψηλότερες πλευρές αυτής της ανυπότακτης ενέργειας στον άνθρωπο, προτού αποκτήσει τη δύναμη να κυριαρχεί πάνω της και προτού κατακτήσει την απαραίτητη καθαρότητα στη ζωή και στη σκέψη, ώστε να αφήνει ελεύθερη μία τέτοια φοβερή δύναμη μέσα του, δίχως κίνδυνο για τον εαυτό του».

Αυτός είναι αναμφισβήτητα ο λόγος που οι νέες αποκαλύψεις δεν περιέχουν καμία διδασκαλία για τα τσάκρα, εκτός εννοείται από το άνοιγμα της καρδιάς με την αγάπη. Γιατί οι κίνδυνοι παραείναι μεγάλοι για να πειραματίζεται κανείς μαζί τους, ούτε η γνώση αυτή καθαυτή είναι απαραίτητη για την τελειοποίηση του ανθρώπου. Επιπλέον δε προσφέρεται ένα ανεξέλεγκτο πεδίο δράσης στα κατώτερα πνεύματα για να εισχωρήσουν στο εσωτερικό του. Στη συνέχεια αυτού του κεφαλαίου θα αναφερθούμε αναλυτικά στο πώς πρέπει να γίνεται η αληθινή ενδοσκόπηση, ώστε να αποφέρει μόνο καλούς καρπούς.

Ο διαλογισμός χωρίς αντικείμενο που προβάλλεται συχνά στη Δύση προέρχεται σε τελευταία ανάλυση από βουδιστικές πηγές όπως π.χ. το ζεν. Οι διδασκαλίες αυτές αποσκοπούν στο «άδειασμα» της συνείδησης, αλλά κάτι τέτοιο στην πραγματικότητα δεν υπάρχει, γιατί όπως μαρτυρεί και η ετυμολογία της λέξης, «σύννοϊδα» σημαίνει «γνωρίζω, ξέρω» και «συνείδηση» σημαίνει «σύμφυτη, εσωτερική γνώση» (λεξικό Ι. Μπαμπινιώτη). Η ψυχή μας και κατ' ακολουθία η «εσωτερική μας συνείδηση» είναι γεμάτη με εμπειρίες, βιώματα και γνώσεις, όπως επιβεβαιώνουν επίσης πολλές νέες αποκαλύψεις που αναφέρονται στον εσωτερικό κόσμο. Τίποτα από όλο αυτό το «υλικό» δεν χάνεται ποτέ, στην ψυχή είναι αποθηκευμένα τα πάντα. Το γεγονός αυτό το επαληθεύουν πολλοί ασθενείς που έχουν υποβληθεί σε τεχνητή επαναφορά στη ζωή, οι οποίοι όταν επανέρχονται από τον κλινικό θάνατο αναφέρουν π.χ. ότι μέσα σε μία στιγμή έχουν δει με κάθε λεπτομέρεια όλη την προηγούμενη ζωή τους. Επομένως ο άνθρωπος διαθέτει στο εσωτερικό του ένα «βιβλίο της ζωής» του με βάση το οποίο θα κριθεί μια μέρα. Ως εκ τούτου είναι παραπλανητικό να πιστεύει κανείς, ότι μπορεί να αδειάσει εσωτερικά. Στην παραπλάνηση αυτή αναφέρεται και η Τερέζα της Άβιλα, δεδομένου ότι η πρακτική αυτή διδάσκεται εδώ και αιώνες, δεν είναι δηλαδή κάτι το νεότερο στο διαλογισμό και στο μυστικισμό, απλά έχει ενδεχομένως πάρει άλλη ονομασία.

Ένα «άδειασμα» μπορεί να έχει νόημα μόνο υπό την έννοια του καθαρισμού, της αποβολής των αντιπνευματικών στοιχείων της ψυχής ενός ανθρώπου, προκειμένου να γεφυρωθεί το χάσμα που τον χωρίζει από τον Θεό, για να μπορεί να λάβει χώρα η ένωση μαζί του. Κι αυτό γίνεται με βάση δύο συνισταμένες, την προσευχή και την

αγάπη και βέβαια με τη βοήθεια του Ιησού Χριστού. Φυσικά ο διαλογισμός μπορεί να γίνει ακίνδυνα, όταν έχει ένα αντικείμενο, λόγου χάρη ένα απόσπασμα από το θείο Λόγο, οπότε πρόκειται περισσότερο για ενατένιση και βύθισμα στη θεία πραγματικότητα και από εκεί μπορεί να αναβλύσει πηγαία η λατρεία.

Ο γνωστός Ινδός δάσκαλος Γκόπι Κρίσνα είχε πει για τους διαλογιζόμενους ανθρώπους της Δύσης: «Όσο πιο πολύ ακούω τους Ευρωπαίους να μιλούν για διαλογισμό, τόσο πιο πολύ αισθάνομαι πως πρέπει στην πραγματικότητα να τους αποτρέψω- ούτε καταλαβαίνουν καν για τι πράγμα πρόκειται. Ας διαβάσουν τις ιερές γραφές τους, θα βρουν ό,τι και στις δικές μας: να αγαπάς το συνάνθρωπο σου, να αγαπάς τον Θεό, να αγαπάς τους συνανθρώπους σου μέσα στον Θεό. Όλα τα άλλα είναι περιττά. Πουθενά δεν λέει: να κάνεις διαλογισμό. Εάν ωστόσο θέλεις να αγαπάς τον Θεό και τους συνανθρώπους σου και έχεις ανακαλύψει τη μεγάλη αλήθεια ότι ο διαλογισμός μπορεί να σε βοηθήσει σε τούτο το σκοπό, τότε ασχολήσου με το διαλογισμό- εάν όμως δεν έχεις ανακαλύψει κάτι τέτοιο, τότε άφησέ το καλύτερα».

Αν τεθεί επομένως ευθέως το ερώτημα, αν είναι όντως απαραίτητος ο διαλογισμός, η απάντηση είναι ναι και όχι. Γιατί για την πνευματοποίηση και την τελειοποίηση μας αρκεί η εναπόθεση των ατελειών μας στον Ιησού Χριστό, η αφοσίωση σε αυτόν, και η αυθεντική σύνδεση μαζί του. Η αγάπη και η προσευχή είναι η γέφυρα σύζευξης με τον Θεό και όποιος κατορθώνει να έχει την απαραίτητη αυτοσυγκέντρωση, κατάνυξη και εσωτερικότητα στην προσευχή βρίσκεται έτσι κι αλλιώς ήδη σε μία κατάσταση παρόμοια με του διαλογισμού και της ενατένισης.

Τα παραπάνω δεν έχουν την έννοια ότι ο διαλογισμός αυτός καθ'αυτόν είναι κακός ή «αντιχριστιανικός», απλά ότι δεν είναι απαραίτητος για τη λύτρωση και την τελειοποίηση του ανθρώπου- διαφορετικά ο Ιησούς θα τον είχε καθορίσει ως μία βασική παράμετρο της διδασκαλίας του παράλληλα με την πίστη, το θείο Λόγο και την αγάπη.

Και στη Βίβλο επίσης γίνεται λόγος για το διαλογισμό, αν και πιο πολύ έμμεσα. Στις νέες αποκαλύψεις δεν εμφανίζεται αυτός ο όρος αυτούσιος, αλλά μία σειρά άλλων παρεμφερών, όπως «εσωτερικός διάλογος», «εσωτερικός στοχασμός», «εσωτερική αυτοπαρατήρηση», «εσωστροφή», «απομόνωση και σιγή», «βύθισμα», «εσωτερική συγκέντρωση», «αποκλεισμός από τον κόσμο», «κατάνυξη ή εσωτερικότητα της καρδιάς», όπως στα παρακάτω αποσπάσματα από την Μπέρτα Ντούντε: «Χρειάζεται μία ορισμένη αυτοσυγκέντρωση για να μπορεί κανείς να ακούσει την εσωτερική φωνή, γιατί δεν εκφράζεται όσο κρατούν οι γήινες ασχολίες, πράγμα που σημαίνει ότι δεν γίνεται αντιληπτή από τον άνθρωπο. Μόνο εκείνος που αποσύρεται στον εσωτερικό του κόσμο θα μπορεί να την ακούσει, καθώς ηχεί μόνο στα κατάβαθα της καρδιάς.

...Πρέπει ο καθένας να ανοίγει συζήτηση με τον εαυτό του κάθε τόσο και να υποβάλει σε κριτική τον ίδιο και τις πράξεις του».

«Ο μόνος τρόπος είναι με την ενδοσκόπηση, με την απομόνωση, την οποία ωστόσο μπορείτε να κατορθώσετε οπουδήποτε και οποτεδήποτε ανάλογα με τη θέληση που επιδεικνύετε. Και βέβαια, όσο λιγότερες εξωτερικές εντυπώσεις προσλαμβάνει κανείς, τόσο πιο βαθιά και απρόσκοπη γίνεται αυτή η ενδοσκόπηση.

Για μια τέλεια σύνδεση μαζί Μου απαιτείται η πλήρης αποσύνδεση από κάθε μορφή ύλης. Γιατί Εγώ, ως καθαρό Πνεύμα ανέκαθεν, στέκομαι εκτός της ύλης και παρ' όλο που η ύλη είναι στην ουσία στερεοποιημένη δύναμη που εκπήγασε από μέσα Μου, βρίσκεται πάντοτε ωστόσο σε μια ορισμένη απόσταση από Μένα.

Όποιος λοιπόν θέλει να Με αναζητήσει και να Με βρει, οφείλει προηγουμένως να αποσυνδεθεί με τη θέληση του από την ύλη. Επειδή όμως παραμένει μέσα στον υλικό

κόσμο κι έχει και ο ίδιος ένα υλικό περίβλημα, πρέπει να αποσυρθεί μέσα στον εσώτατο πυρήνα τον για να Με βρει. Τότε η πλήρης αποσύνδεση από την ύλη συμβαίνει από μόνη της, όταν τα φυσικά μάτια απομονώνονται με το κλείσιμο τους από κάθε εξωτερική εντύπωση και δεν προσλαμβάνουν πια καμία υλική εικόνα. Γιατί οι εξωτερικές εικόνες αντικατοπτρίζονται μέσα στην ανθρώπινη ψυχή και παρεμποδίζουν την ήρεμη παρατήρηση και την ένωση με το πνεύμα της. Πνεύμα και ύλη είναι αντίθετες έννοιες και πάντοτε θα βρίσκονται σε αντίθεση μεταξύ τους. Για να ενεργήσω άρα Εγώ μέσα σας ως αγνό Πνεύμα, χρειάζεται πρώτα να πραγματοποιήσετε αυτή την εσωτερική αποσύνδεση από την ύλη και έτσι θα έρθετε πιο κοντά Μου. Δεν πρόκειται όμως ποτέ να καταφέρετε την εσωτερική ένωση μαζί Μου, όσο τα μάτια και οι αισθήσεις σας θα αιχμαλωτίζονται από εξωτερικά ερεθίσματα».

Σίγουρα ο λόγος που η έννοια του διαλογισμού απαντάται κυρίως κεκαλυμμένα και δευτερευόντως στη Βίβλο και στις νέες αποκαλύψεις, ενώ τον κεντρικό ρόλο τον παίζει η προσευχή, είναι επειδή αυτό που προέχει είναι η ελεύθερη, συνειδητή επιλογή τον Θεού από τον άνθρωπο. Αυτή αποτελεί την κύρια προϋπόθεση για τη λύτρωση, και μετά έπεται η τελειοποίηση της ψυχής, τουλάχιστον για την πλειοψηφία των ανθρώπων που δεν είναι τόσο προχωρημένοι πνευματικά. Έτσι, ενώ η λύτρωση διδάσκεται στις εκκλησίες, η τελειοποίηση περισσότερο υποδηλώνεται έμμεσα μέσα από άλλες έννοιες, και μόνο χάρη στους μυστικιστές υπήρξε περισσότερη διαύγεια σε αυτό το θέμα τους περασμένους αιώνες.

Με άλλα λόγια η εσωστροφή ή ο διαλογισμός δεν είναι αναγκαία προϋπόθεση για την απολύτρωση, που είναι το πρώτο που επιζητά να εξασφαλίσει κανείς. Για τη λύτρωση είναι καταρχάς απαραίτητο να επιλέξει ο καθένας τον προσανατολισμό του. Σε ένα μετέπειτα στάδιο πλέον η στροφή προς το εσωτερικό προωθεί την πνευματοποίηση της ψυχής, την τελείωση και την ένωσή της με το Θείο: *«Η εσωτερικότητα της προσευχής ανοίγει την πόρτα της καρδιάς σας για Μένα, για να την ερευνησω και να την καθοδηγήσω, ώστε να συνεχίσει να φέρνει την τάξη στο εσωτερικό της. Αυτό το κάνω με το να σας προτρέπω να αγαπάτε και δίνοντάς σας επίσης τη δύναμη να είσαστε δραστήριοι σύμφωνα με το θέλημά Μου».*

Επομένως απαιτείται μία ορισμένη απομόνωση από τον κόσμο και μία εσωτερικότητα, γι' αυτό λέγεται άλλωστε: «εν πνεύματι και εν αληθεία δει προσκυνείν!» (Ιωάννης 4,24). Για να προσευχηθεί σωστά κάποιος και για να εισακουστεί, πρέπει να κλείνει τα σωματικά του μάτια και να στρέφει το βλέμμα προς την καρδιά του πνευματικά και αληθινά.

Η προσευχή μπορεί να θεωρηθεί περισσότερο ως το «ενεργητικό μέρος» της επικοινωνίας με τον Πατέρα, ενώ ο διαλογισμός γίνεται σε αύξοντα βαθμό «παθητικός», καθώς προχωρεί στις διάφορες βαθμίδες της αυτοσυγκέντρωσης, της ενδοσκόπησης, της εσωστροφής και της αποδοχής της χάρης. Στην πραγματικότητα πολλοί άνθρωποι ασκούνται στις δύο πρώτες βαθμίδες έστω και ασυνείδητα, ενώ λίγοι μόνο φτάνουν στις δύο τελευταίες βαθμίδες στα ενδότερα της ψυχής. Αλλά και στη φάση αυτή ακόμα δεν πρέπει να παύει η επαγρύπνηση και ο έλεγχος, ώστε να μην αναδυθούν από το υποσυνείδητο απωθημένα ή ατακτοποίητα στοιχεία που μπορεί να δώσουν μία παραπλανητική εικόνα. Ο κίνδυνος αυτός αποσοβείται ουσιαστικά μόνο καθαρά από χάρη, όταν ο «δύτης» δεν καταδύεται απλά στο υποσυνείδητο του, αλλά πραγματικά ο Κύριος τον επισκέπτεται στο κέντρο της καρδιάς του. Τούτο όμως δεν μπορεί να επιτευχθεί με ασκήσεις ή τεχνικές διαλογισμού, καθώς τον καθοριστικό ρόλο παίζει η ένταση της αγάπης του διαλογιζόμενου. Ως εκ τούτου είναι ελάχιστοι αυτοί που μπορούν να πουν ότι είχαν μία φορά τέτοια πνευματικά βιώματα μετά από μία μύχια προσευχή ή διαλογισμό, οπότε τους χαρίστηκε ο τρίτος βαθμός όρασης.

Σαν συμπέρασμα, όλες αυτές οι πρακτικές διαλογισμού που αποσκοπούν σε μία τέτοια κατάδυση είναι ανεπαρκείς, από την άποψη ότι μπορεί μεν να επηρεάζουν την ψυχή, αλλά σίγουρα όχι το Άγιο Πνεύμα, που «πνέει όπου θέλει». Ιδιαίτερα μάλιστα το να προσπαθεί κάποιος να αποκτήσει «αστρικές εμπειρίες», όπως γίνεται στον υπερβατικό διαλογισμό, μπορεί να αποδειχθεί εξαιρετικά επιζήμιο, ενώ από την άλλη πλευρά δεν αποφέρει κανένα κέρδος για την πνευματοποίησή του. Είναι δυνατό απεναντίας να οδηγήσουν σε μία μόνιμη «μανία φυγής» της ψυχής και σε άρνηση ενεργής συμμετοχής στον κόσμο και στα καθήκοντα που απαιτεί. Έτσι, εάν τα βιώματα από το υποσυνείδητο είναι θετικά, πιθανόν η ψυχή να μη θέλει να επιστρέψει στα «εγκόσμια» ή στην αντίθετη περίπτωση που είναι αρνητικά, μπαίνει σε λειτουργία ένας μηχανισμός απόθησης για να «ξεχαστούν», με συνέπεια ψυχικές διαταραχές που χωρίς εξωτερική βοήθεια είναι μάλλον αδύνατο να τεθούν υπό έλεγχο. Δεν είναι λίγες οι φορές που γίνεται επιπρόσθετα κατάχρηση σε ψυχοτρόπες και ναρκωτικές ουσίες με σκοπό την επίτευξη -με οποιοδήποτε τίμημα- της περιλάλητης «διεύρυνσης της συνείδησης», με παρεπόμενο μία πλήρη αβουλία και αυτοκαταστροφικότητα.

Από τα παραπάνω συνάγεται λογικά το συμπέρασμα ότι η προσευχή θα πρέπει να έχει την προτεραιότητα απέναντι στο διαλογισμό και επιπλέον να προηγείται κάθε φορά που θέλει κανείς να διαλογιστεί, μαζί με την παράκληση στον Ιησού για φως και προστασία. Έτσι κι αλλιώς μόνο όταν ο διαλογισμός γίνεται χριστοκεντρικά υπάρχει προστασία γιατί διαφορετικά δεν υπάρχει κάποιος άλλος παράγοντας για να προφυλάξει το διαλογιζόμενο.

Αλλά ακόμη κι αν ο διαλογιζόμενος έχει τη σωστή τοποθέτηση και προπαρασκευή, δεν πρέπει να ξεχνά τον αυτοέλεγχο- γιατί σε τελευταία ανάλυση τα αποτελέσματα του διαλογισμού δεν εξαρτώνται από τη μέθοδο που ακολουθεί αλλά από το επίπεδο της ωριμότητάς του. Γι' αυτό και οφείλει να μην υπερεκτιμά τις δυνατότητές του αλλά να μένει ταπεινός, ώστε να έχει προστασία.

Για τον ίδιο λόγο όταν διαλογίζεται με βάση μία συγκεκριμένη μέθοδο ή μέσα σε μία ομάδα ανθρώπων είναι βασικό να ελέγχει προηγουμένως καλά τόσο τη μέθοδο όσο και τους συνδιαλογιζόμενους. Εξυπακούεται δε ότι λόγω των κινδύνων που αναφέρθηκαν πιο πάνω πρέπει να αποφεύγονται οι ασκήσεις με τα τσάκρα ή οι ασκήσεις για εξωσωματικές εμπειρίες της ψυχής.

Συνοψίζοντας, όποιος αντλεί ειρήνη, δύναμη και αυτογνωσία από το διαλογισμό, μπορεί γι' αυτόν να έχει θετική επίδραση το να τον ασκεί παράλληλα με την προσευχή, και να τον προωθή στο δρόμο του. Σε καμία περίπτωση όμως δεν πρέπει ο διαλογισμός να γίνεται σε βάρος των πρωταρχικών απαιτήσεων της ζωής, είτε είναι εγκόσμιες είτε πνευματικές, γιατί τότε θα αναγόταν σε έναν αυτοσκοπό που δεν θα εξυπηρετούσε άλλο από τον εγωισμό και τη φιλαυτία. Αλλά με αυτό θα είχε ακριβώς το αντίθετο αποτέλεσμα, καθώς η ψυχή δεν βρίσκει έτσι την ελευθερία και την πνευματική πρόοδο, απεναντίας επέρχεται ένα τέλμα, αν όχι και οπισθοδρόμηση γιατί λανθασμένες θεωρήσεις και πρακτικές μπορούν να ελκύσουν ακάθαρτα, χαμηλών κραδασμών πνεύματα που είχαν παλιότερα αποθηθεί με επιτυχία.

Ειδικά με το **βαθύ διαλογισμό** συντελείται ένα μεγάλο πνευματικό άνοιγμα και για να είναι αληθινά αυτά που βιώνει ο διαλογιζόμενος, πρέπει να είναι γερά θεμελιωμένος στην αλήθεια του Θεού, το δε κριτήριο γι' αυτό δεν το ορίζουμε εμείς οι άνθρωποι, αλλά ο Θεός με το Λόγο του. Πρέπει να είναι κανείς περισσότερο από επιφυλακτικός με τον **υπερβατικό διαλογισμό και τα αστρικά ταξίδια**, δηλαδή ένα βαθύ διαλογισμό με ή χωρίς μάντραμ, όπου επιδιώκεται συνειδητά η έξοδος της ψυχής από το φυσικό σώμα μέσα από πρακτικές τρανς ή αποκρυφισμού, ναρκωτικές ουσίες κ.ά. με σκοπό την απόκτηση υπερφυσικών ικανοτήτων.

Γύρω από τον πραγματικά επικίνδυνο κόσμο των δαιμονικών όντων που απειλούν το διαλογιζόμενο έχουν καταθέσει τη μαρτυρία τους οι μεγάλοι γιόγκι, οι αληθινοί διδάσκαλοι αυτού του ινδικού εσωτερικού δρόμου, και όπως αναφέρουν, είναι πολλοί που σκοντάφτουν και χάνονται ανεπανόρθωτα στο δρόμο αυτό.

Συγκεκριμένα ο κίνδυνος που ελλοχεύει την ψυχή που ταξιδεύει έξω από το φυσικό της φορέα είναι να την εξαπατήσουν τα δαιμονικά πνεύματα καθώς της στήνουν ένα φανταστικό σκηνικό για να πρωταγωνιστήσει. Έτσι την κολακεύουν και την βαυκαλίζουν με δήθεν προηγούμενες ενσαρκώσεις, όπου ήταν π.χ. κόρη του Φαραώ στην Αρχαία Αίγυπτο και είχε μνηθεί σε βαθύτερες γνώσεις... Και με τον τρόπο αυτό εξαπατάται και γίνεται υποχείρια όχι μόνο η ψυχή αυτή, αλλά και πολλοί εύπιστοι που αποδέχονται μετά τη διδασκαλία της.

Επειδή οι καιροί που ζούμε είναι κατά ιδιαίτερο τρόπο το πεδίο μάχης των δυνάμεων του καλού και του κακού, η πλάνη μεταμφιέζεται συχνά με το μανδύα της φαινομενικής αλήθειας, αγάπης και θρησκευτικότητας και είναι πολλοί οι ανυποψίαστοι που πέφτουν στην παγίδα της. Γι' αυτό ίσως είναι χρήσιμο να επαναλάβουμε άλλη μία φορά ότι η ενδόμυχη προσευχή μέσα από την καρδιά που γίνεται πνευματικά και αληθινά είναι υπεραρκετή για αυτόν που πιστεύει, αν και δεν πρέπει κανείς να φορτίζεται κάθε φορά με υψηλές προσδοκίες. Αρκεί απλά να μιλάει εγκάρδια σαν παιδί με τον πατέρα Ιησού Χριστό και είναι βέβαιο ότι θα αμειφθεί ουσιαστικά με ό,τι χρειάζεται για να είναι βέβαιη, ασφαλής και ειρηνική η ψυχή του. Ας ακούσουμε και πάλι τι έχει να πει η Μπέρτα Ντούντε:

«Σας το έχω υποσχεθεί ότι αρκεί να προσεύχεστε σωστά, με άλλα λόγια πνευματικά και αληθινά, για να ακούσω και να εισακούσω την προσευχή σας. Δεν πρέπει ωστόσο να περιμένετε ότι θα βιώσετε υπερφυσικές καταστάσεις, ότι παραδείγματος χάρη θα μπορείτε να ακούσετε τον ήχο της φωνής Μου. Αλλά κάθε σκέψη που αναδύεται μέσα σας μετά από μία βαθιά προσευχή είναι η απάντηση Μου και είναι βέβαιο ότι τότε θα έχετε καλές μόνο σκέψεις που δεν θα μπορούν να έχουν προέλθει από καμία άλλη πηγή εκτός από τη δική Μου».

Είναι γνωστό ότι όταν η προσευχή φθάσει σε ένα ορισμένο βαθμό, ο άνθρωπος δεν προσεύχεται πια μόνος του, αλλά αισθάνεται να προσεύχεται μαζί του μία μεγάλη δύναμη που καθοδηγεί τις σκέψεις του. Και όσο απλώνεται η αίσθηση της γαλήνης και αγαλλίασης, τόσο υποχωρεί η έλλογη προσευχή για να πάρει τη θέση της ένας ήρεμος διαλογισμός και ενατένιση.

Για να επανέλθουμε στο αρχικό θέμα του γιόγκα, θα πρέπει να παραδεχτούμε, ότι στα μάτια ενός αληθινού γιόγκι αυτό που εφαρμόζεται με το ίδιο όνομα στη Δύση είναι καταγέλαστο, γιατί είναι μόνο μία ακρωτηριασμένη μορφή του, καθότι το γιόγκα είναι στην ουσία θρησκεία.

Ο δυτικός άνθρωπος ξεχνά επίσης ότι στην Ινδία προσφέρονται πολλοί και διαφορετικοί δρόμοι για την ολοκλήρωση. Το Μπάκτι γιόγκα για παράδειγμα, είναι ο δρόμος της αγάπης και της αφοσίωσης στον Θεό. Υπάρχουν όμως επίσης άλλες μέθοδοι που επιδιώκουν να επιτύχουν με τη βία την πνευματική πρόοδο και δεν ενδιαφέρονται να συμπορευτούν με τη «θεία χάρη». Μέσω της πολύ αυστηρής ασκητικής πειθαρχίας ο ασκούμενος γίνεται φαινομενικά κύριος μιας τεράστιας θέλησης και με την καλλιέργεια των εσωτερικών ικανοτήτων πιθανόν να φθάσει επίσης στην απελευθέρωση και στην ένωση με το θείο. Στην πραγματικότητα όμως και εδώ λειτουργεί, έστω και «κρυφά» η θεία χάρη, γιατί δίχως αυτήν ο άνθρωπος δεν θα πετύχαινε απολύτως τίποτα. Η αγάπη του Θεού είναι τόσο απέραντη που αγκαλιάζει ακόμη κι εκείνον που τον αρνείται, αρκεί το γεγονός ότι αναζητεί να ελευθερωθεί από την υλική διάσταση. Το καλύτερο παράδειγμα για του λόγου το

αληθές ίσως είναι ο δρόμος του Βούδα, ο οποίος δεν ανεγνώριζε μεν τον Θεό - παρά μόνο το νόμο - κι ωστόσο έφθασε στον ποθητό γι' αυτόν στόχο.

Βέβαια είναι ενδιαφέρον να παρατηρηθεί ότι πολύ συχνά ο Βούδας συγκρίνεται με τον Ιησού Χριστό. Όμως για το σύγχρονο άνθρωπο η πιο οφθαλμοφανής διαφορά τους είναι η εξής: ο Βούδας δεν θέτει καν το ερώτημα της ύπαρξης ενός Θεού, αντίθετα βαδίζει την οδό της απελευθέρωσης χωρίς θεϊκή συνδρομή. Έτσι για το βουδισμό ο άνθρωπος στηρίζεται σε τελευταία ανάλυση μόνο στον εαυτό του για τη σωτηρία του, ενώ ο Ιησούς διδάσκει τη σωτηρία ως θείο δώρο και επαγγέλλεται τη βασιλεία του Θεού.

Το γεγονός είναι πάντως ότι για το μέσο Ευρωπαίο στις συνθήκες που ζει στην Ευρώπη οι ασιατικές ασκητικές μέθοδοι είναι ακατάλληλες, γιατί πολύ απλά δεν είναι εφαρμόσιμες στη ζωή της Δύσης. Γι' αυτό όποιος θέλει να αγιάσει στην Ευρώπη μόνο με τη δική του θέληση θα διαπιστώσει σύντομα ότι αυτό είναι αδύνατο και εφόσον είναι ειλικρινής θα το παραδεχτεί.

Ένα πλατιά διαδεδομένο φαινόμενο της εποχής είναι επίσης οι αυτόκλητοι δάσκαλοι ή καθοδηγητές που αποκτούν οπαδούς μεταξύ των αδαών ή των ευκολόπιστων χρησιμοποιώντας έννοιες και όρους των ανατολικών θρησκειών που για τους ανθρώπους της Δύσης έχουν μία μυστικιστική χροιά. Για να περιβληθούν με την ανάλογη αύρα αυτοδιαφημίζονται ως «διδάσκαλοι της ζωής», ένας ισχυρισμός που σίγουρα είναι υπερβολικός, γιατί ο χαρακτηρισμός αυτός απαιτεί την πλήρη υπέρβαση του υλικού κόσμου και προϋποθέτει ότι ένας τέτοιος άνθρωπος έχει φτάσει τουλάχιστον στην αναγέννηση της ψυχής.

Αλλά αρκεί κανείς να παρατηρήσει προσεκτικά αυτούς τους υποτιθέμενους δασκάλους, για να διαπιστώσει αν πράγματι έχουν υπερβεί αυτόν τον κόσμο. Ορισμένες περιπτώσεις Ινδών γκουρού, που όταν βρέθηκαν στη Δύση υπέκυψαν στα δέλεαρ του υλικού κόσμου, είναι ένα εύγλωττο, στην ουσία τραγικό, παράδειγμα.

Εδώ θα αναρωτηθεί κανείς εύλογα, τι συμβαίνει με τους αυθεντικούς «διδασκάλους της ζωής», που βάδισαν πράγματι την ατραπό της αυθυπέρβασης ως το τέλος της, τους γιόγκι φερ' ειπείν που κατέκτησαν πράγματι την αναγέννηση της ψυχής. Ας δούμε τι έχουν να μας πουν σχετικά οι εξηγήσεις στην Ντούντε:

«Είναι ένα επαναλαμβανόμενο ερώτημα το γιατί δεν φέρνω τη γνώση σχετικά με τον Ιησού και το απολυτρωτικό του έργο σε εκείνους που εργάζονται με κάθε σοβαρότητα και συνέπεια για την τελείωση τους, αλλά ανήκουν σε διαφορετικές πνευματικές κατευθύνσεις. Είναι άνθρωποι που δεν ασπάζονται μεν την πίστη στην αποστολή Του, όμως είναι αδιαμφισβήτητο ότι καταβάλλουν μία ειλικρινή προσπάθεια να τελειοποιηθούν στην παρούσα ζωή. Αναγνωρίζουν ότι υπάρχει υπεράνω ένα υπέρτατα σοφό, πανάγαθο και παντοδύναμο Ον και προσπαθούν να κερδίσουν την εύνοιά του με την αυταπάρνηση, τον ασκητισμό και την προσφορά αγάπης προς τους συνανθρώπους τους. Επιπλέον είναι πρόθυμοι να επωμιστούν τον πιο δύσκολο επίγειο βίο για χάρη της τελείωσης τους, αλλά ως επί το πλείστον απομονώνονται από τους άλλους ανθρώπους.

Οι άνθρωποι αυτοί γνωρίζουν επίσης για τον Ιησού, αν και καταρχάς μόνο για τον άνθρωπο Ιησού που αναγκάστηκε να αφήσει τη ζωή Του στο σταυρό και άρα το θέμα αυτό δεν τους είναι άγνωστο. Θα ήταν κανονικά καθήκον τους να ασχοληθούν με το πρόσωπο Του, ιδίως εφόσον θέλουν να αναγνωρίζονται ως διδάσκαλοι των συνανθρώπων τους, ανάμεσα στους οποίους προεξάρχον λόγω της γνώσης τους.

Άλλωστε τους είναι γνωστή η ιστορία του ανθρώπου Ιησού και τι υπέστη από ανθρώπινη άποψη. Κάθε φορά δε που ενσαρκώνεται στη Γη μια φωτεινή οντότητα που δεν βαρύνεται από την πρώτη πτώση, αλλά κατέρχεται στη Γη για τους σκοπούς μίας αποστολής, γνωρίζει επίσης την αλήθεια για τον Ιησού Χριστό.

Αυτό το θέμα θα έπρεπε να τους απασχολήσει επίσης τους ανθρώπους αυτούς που αγωνίζονται για την αυτολύτρωσή τους και στο θέμα αυτό Εγώ θα τους προσφέρω πάντα τη βοήθειά Μου, δεδομένου ότι Με αναγνωρίζουν και άρα έχουν αποβάλλει κάθε αντίσταση απέναντι Μου. Τη λύτρωση όμως από το πρωταρχικό αμάρτημα πρέπει να την ζητήσουν από τον Ιησού Χριστό, για να μπορεί να τους δοθεί. Είναι σίγουρο ότι όποιος θέλει ειλικρινά να Με βρει δεν θα δυσκολευτεί να φτάσει στη συνειδητοποίηση του ποιος είναι ο Ιησούς, διότι η μοναδική Μου επιδίωξη είναι να προσφέρω την πιο καθαρή αλήθεια στους ανθρώπους.

Με τα προηγούμενα εννοώ εκείνους που θεωρούνται σοφοί και αποτελούν υπόδειγμα για τους υπόλοιπους ανθρώπους, που μπορούν από μόνοι τους να περνούν σε μία κατάσταση ενόρασης και έχουν την ικανότητα να εξέρχονται από το σώμα τους. Αυτοί λοιπόν θα μπορούσαν κάλλιστα να αναγνωρίσουν επίσης ποια ήταν η αποστολή του ανθρώπου Ιησού, φθάνει να το ήθελαν, καθώς Εγώ τους βοηθώ πάντοτε να αναγνωρίσουν την αλήθεια. Αλλά οι ίδιοι μένουν κλειστοί μπροστά σε αυτήν ακριβώς την αλήθεια, παρά την επιθυμία τους να φτάσουν τον εαυτό τους στη μέγιστη τελειοποίηση. Για το λόγο αυτό άλλωστε θα είναι μικρή η απήχηση του χριστιανισμού στο χώρο αυτό και κατά συνέπεια ούτε θα αναγνωρίζεται η ενανθρώπισή Μου μέσα στον Ιησού.

Παντού στον κόσμο υπάρχουν ενσαρκωμένες φωτεινές οντότητες, ιδίως την τελευταία εποχή πριν το τέλος και το Πνεύμα Μου μπορεί να τους αποκαλύψει ποια σημασία έχει το λυτρωτικό έργο του Ιησού Χριστού. Γιατί η αποστολή τους είναι να φέρουν το Ευαγγέλιο στους ανθρώπους και να τους διδάσκουν τη δύναμη που έχει η αγάπη, η αληθινή μίμηση του Ιησού, που έπρεπε να περάσει από την αγάπη και τον πόνο προκειμένου να ολοκληρώσει το απολυτρωτικό Του έργο. Με κριτήριο την αγάπη τους θα αξιολογηθούν οι άνθρωποι, εκείνοι δε που ζουν με αγάπη θα καταφέρουν εύκολα να αναγνωρίσουν την αλήθεια. Έτσι θα Με αναγνωρίσουν μέσα στον Ιησού, όταν αφήσουν το πεδίο της Γης και βρεθούν στο υπερκόσμιο βασίλειο και τότε θα Με παρακαλούν για λύτρωση από την πρωταρχική ενοχή...»

«Φαίνεται ακατανόητο ότι μπορεί μία φωτεινή οντότητα που ενσαρκώνεται στη Γη να μην εκπληρώσει την αποστολή για την οποία κατήλθε στον υλικό κόσμο. Κάθε ον όμως έχει τη δική του ελευθερία βούλησης, στην οποία δεν ασκώ ποτέ βία και ως εκ τούτου μία τέτοια φωτεινή οντότητα έχει τη δυνατότητα να ασχοληθεί με τις διδασκαλίες της συγκεκριμένης θρησκείας με την οποία μεγάλωσε και αυτές βρίσκονται σε μεγάλη αντίθεση με την αλήθεια. Βέβαια όταν κατορθώσει ένας τέτοιος άνθρωπος να βρεθεί σε μία κατάσταση φώτισης, του προσφέρεται η αλήθεια, αλλά δεν πιέζεται με κανένα τρόπο να ασπαστεί αυτά που αντιλαμβάνεται τότε.

Μία φωτεινή οντότητα που έρχεται ως άνθρωπος στη Γη πρέπει να παλέψει επίσης ως άνθρωπος με τις υφιστάμενες εσφαλμένες διδασκαλίες, τις οποίες μπορεί κάλλιστα να αναγνωρίσει όμως εάν δεν θέλει να το κάνει, η ελευθερία της βούλησης του πρέπει να είναι σεβαστή.

Οι άνθρωποι αυτοί κατέχουν μία υψηλή γνώση και γνωρίζουν επίσης για διάφορα μυστικά της δημιουργίας. Επειδή όμως νομίζουν ότι απέκτησαν από μόνοι τους τις γνώσεις τους, είναι της γνώμης ότι έχουν το δικαίωμα να απαιτούν μία αδιαμφισβήτητη αναγνώριση εκ μέρους όσων θέλουν να διδαχτούν από αυτούς.

Καθώς λοιπόν αντιπροσωπεύουν μία τελείως διαφορετική πνευματική κατεύθυνση, η οποία αρνείται την πίστη στον Ιησού Χριστό, δεν είναι σπάνιο το φαινόμενο ότι κι αυτές ακόμη οι φωτεινές οντότητες αποτυγχάνουν σε αυτό το ένα σημαντικό σημείο. Έτσι μπορούν να μνησούν μεν τους μαθητές τους σε όλα όσα γνωρίζουν οι ίδιοι, όμως δεν εκπληρούν την αποστολή τους που είναι να διδάξουν το λυτρωτικό έργο του Ιησού Χριστού. Υπάρχουν ωστόσο λίγες εξαιρέσεις που αποδεσμεύτηκαν από το πλαίσιο της

πνευματικής κατεύθυνσης που πρεσβεύουν και πλέον έχουν τη χάρη να είναι πεπεισμένοι για τη θεϊκότητα του Ιησού, γιατί τη βιώνουν εσωτερικά.

Η πιο συνηθισμένη περίπτωση όμως είναι ότι η πορεία στη Γη δεν αποφέρει την πλήρη τελείωση σε αυτές τις φωτεινές οντότητες (σ.τ.μ. που δεν αναγνωρίζουν την αποστολή τους) · πάντως ούτε και είναι δυνατό να πέσουν πιο χαμηλά, αντίθετα μάλιστα δεν παύουν να προσφέρονται να επαναλάβουν άλλη μία φορά το γήινο δρόμο. Επιπλέον, τα φωτεινά όντα που ενσαρκώνονται στη Γη δεν έχουν ανάμνηση της προηγούμενης υπόστασής τους. Έτσι πιστεύουν είτε ότι βρίσκονται για πρώτη φορά στη Γη ή ένεκα της θρησκείας τους υποθέτουν ότι έχουν ενσαρκωθεί επανειλημμένα, πράγμα που στη δική τους περίπτωση μπορεί και να είναι σωστό· όμως απορρίπτουν επίμονα την ιδέα της λύτρωσης από τον Ιησού, γιατί πιστεύουν στην αυτολύτρωση χάρη στη δική τους θέληση και με τη δική τους δύναμη.

Και η πεποίθηση αυτή τους καθιστά ανίκανους να εργαστούν για τον Ιησού Χριστό και να διδάξουν την ενανθρώπιση Μου σε Αυτόν. Επειδή λοιπόν η θέλησή τους είναι ελεύθερη, μπορούν να διδάσκουν ελεύθερα τη διδασκαλία αυτή που καθοδηγεί τον άνθρωπο να αγωνίζεται από μόνος του, να υπερβαίνει επίσης το εγώ του και να παλεύει με τον εαυτό του, πράγμα που μπορεί να είναι πολύ ωφέλιμο, όμως αφήνει άγγιχτο το πιο σημαντικό από όλα, το θέμα της λύτρωσης μέσω του Ιησού Χριστού...

Υπάρχει όμως ο κίνδυνος άλλοι άνθρωποι που γνωρίζουν τον Ιησού Χριστό να ενστερνίζονται τις θεωρήσεις αυτών των δασκάλων, οπότε θυσιάζουν δηλαδή τη δική τους πεποίθηση για χάρη των σοφών από άλλες χώρες. Έτσι διατρέχουν τον κίνδυνο να αποποιηθούν αυτό που είχαν ήδη στην κατοχή τους και επίσης να δεχτούν να τους διδάξουν «αόρατοι δάσκαλοι», «καθοδηγητές από το υπερπέραν», οι οποίοι έχουν περάσει στον άλλο κόσμο μέσα σε αυτή την άγνοια. Γιατί η βούλησή τους παραμένει ανεπηρέαστη και στον άλλο κόσμο όσο αντιστέκονται εσωτερικά στην ιδέα ότι ο Ιησούς κατείχε μία ξεχωριστή θέση, ότι δηλαδή μέσα Του έκρυβε Εμένα τον Ίδιο. Τούτο όμως συμβαίνει πολύ σπάνια, δεδομένου ότι οι φωτεινές οντότητες δεν αργούν (σ.τ.μ. όταν επιστρέψουν στον άλλο κόσμο) να αναγνωρίσουν την αλήθεια.

Όποιος όμως ισχυρίζεται ότι είναι ένας «αναληφθείς διδάσκαλος», χρησιμοποιεί απλά αυτό το όνομα για να σας παραπλανήσει, γιατί από τη δική Μου την πλευρά θα διδάσκεστε μόνο μέσω του πνεύματος, το οποίο σας μεταδίδει την απόλυτη αλήθεια. Οι οντότητες που σας διδάσκουν κατ' εντολή Μου δεν είναι εντεταλμένες από Μένα να σας φανερώνουν το όνομά τους. Επιπλέον, οι «αναληφθέντες διδάσκαλοι» μεταδίδουν τη γνώση τους σε έναν άνθρωπο μόνο όταν είναι σε μία κατάσταση όπου δεν έχει τον έλεγχο της βούλησής του, όπου λειτουργεί δηλαδή ως διάμεσο. Αλλά στην κατάσταση της αβουλίας δεν υπάρχει καμία εγγύηση ότι κυριαρχείται από καλές δυνάμεις...

Συνεχώς σας επισημαίνω ότι μόνο το Πνεύμα που εκπορεύεται από Μένα σας διδάσκει σωστά· και αυτό δεν σας αφήνει να χάσετε το δρόμο σας, το δε γνώρισμά του είναι το λυτρωτικό έργο του Ιησού και η ενανθρώπιση Μου μέσα σε Αυτόν. Επομένως αυτό είναι το μόνο που σας εγγυάται την αλήθεια...

Γι' αυτό σας προειδοποιώ για τους κινδύνους που διατρέχετε αν ασπασθείτε γνώσεις από εκείνους που σίγουρα διαθέτουν υψηλότερη εγκεφαλική αντίληψη και μπορούν επίσης να σας διαφωτίσουν για μυστήρια της δημιουργίας, όμως δεν γνωρίζουν για τον Ιησού και το λυτρωτικό Του έργο. Τότε εσείς που ενώ κατείχατε τη γνώση την απαρνηθήκατε κάτω από την επιρροή τους, πηγαίνετε πάλι πολύ πίσω. Οι δάσκαλοι αυτοί είναι πολύ στενά δεμένοι με τη θρησκεία τους, επιπλέον δε η βούληση τους είναι ελεύθερη κι έτσι ούτε σε αυτούς ασκώ πίεση, παρ' όλο που κατέβηκαν στη Γη με μία αποστολή: να διαδώσουν την αλήθεια... Μα μόλις φύγουν από τη Γη στην πλειοψηφία τους αναγνωρίζουν την αλήθεια και μπορούν τότε να διδάξουν την ανόθευτη αλήθεια και από τον ουρανό».

Πνευματική καθοδήγηση και δάσκαλοι

Πριν κλείσουμε το κεφάλαιο αυτό αξίζει να σταθούμε σε ένα φαινόμενο που είναι κοινό σε όλες τις θρησκείες και τις παραθρησκείες, αυτό της πνευματικής καθοδήγησης. Εδώ θέλουμε να αναφέρουμε τόσο την αναγκαιότητα πνευματικής καθοδήγησης όσο και τις αρνητικές πλευρές της. Γενικά, κάθε μορφής καθοδήγηση ή ηγεσία κρίνεται με κριτήριο το αν οδηγεί ή όχι τον άνθρωπο σε μεγαλύτερη ελευθερία, ωριμότητα και αυτογνωσία, δηλαδή αναγνώριση της ταυτότητάς του (φυσικά όχι με την έννοια της εγωιστικής «αυτοπραγμάτωσης» που διαφημίζουν διάφορες ψυχοθεραπείες και πολλές νεοεποχιακές θεωρίες).

Από τη χριστιανική σκοπιά που μας ενδιαφέρει εδώ το κύριο κριτήριο είναι το εάν πραγματικά ο άνθρωπος καθοδηγείται να βρει τον προσωπικό του δρόμο, για τον οποίο έχει έρθει στη Γη. Το δεύτερο κριτήριο είναι το εάν ο καθοδηγητής (ή ο «δάσκαλος») πραγματικά οδηγεί στον Χριστό, εάν βοηθά στα δύσκολα σημεία του δρόμου ή παρεμβάλλει τον εαυτό του και έτσι παραγκωνίζει τον Χριστό, «αλλά ένας είναι ο δάσκαλος σας, ο Χριστός» (Κατά Ματθαίο 23,8). Έτσι μπορεί για παράδειγμα, εάν ο οδηγός έχει άγνοια ή είναι κακόβουλος, να κάνει κακό στους οδοιπόρους, να τους οδηγήσει σε μόνιμη εξάρτηση από το άτομό του ή να τους προκαλέσει ψυχικές βλάβες.

Το ίδιο βέβαια ισχύει επίσης για μία ομάδα, που λόγω της ιδεολογίας της ή της αυτοεκτίμησής της, δηλαδή της θεώρησης που έχει για τον εαυτό της, εκμεταλλεύεται τα μέλη της. Τούτο μπορεί να γίνεται από άγνοια ή από απειρία στην καλύτερη περίπτωση, αλλά και εσκεμμένα, προκειμένου να τα κάνει χρησιμοποιώντας ορισμένες ψυχαναγκαστικές μεθόδους, υποχείρια στους σκοπούς της ή στην ηγεσία της. Τότε όσο περισσότερο οι ηγέτες επεμβαίνουν στον ψυχισμό των οπαδών, τόσο πιο εύκολα γίνεται η χειραγωγή τους. Σε αυτό συντείνουν οι κάθε είδους ψυχολογικές προβολές των οπαδών και τα άλυτα ψυχικά τους προβλήματα που παίζουν ένα μεγάλο -συνήθως ασύνειδο- ρόλο και έτσι μπορούν να λειτουργήσουν ως μοχλοί για την άσκηση ψυχολογικής πίεσης στη σχέση δασκάλου-μαθητή.

Βασικά, όπου έχουμε να κάνουμε με οποιαδήποτε μορφή ηγεσίας θα πρέπει να εξετάζονται τα *άδηλα ψυχολογικά κίνητρα* που υποκινούν τις ανθρώπινες ενέργειες. Αυτά είναι κατά κύριο λόγο η αναζήτηση αγάπης και αναγνώρισης από το περιβάλλον, η σεξουαλικότητα, η τάση του ανθρώπου να υπηρετήσει τα ιδανικά του, η αναζήτηση του Απόλυτου, αλλά και παράγοντες που προκαλούν άγχη ή φόβο, η ροπή σε σχέσεις εξάρτησης ή υποταγής, ή η αποφυγή ανάληψης προσωπικής ευθύνης· όλα αυτά μπορούν να οδηγήσουν στην υποτέλεια και την εκμετάλλευση. Αυτό βέβαια ισχύει σε ακόμη μεγαλύτερο βαθμό όταν η κυρίαρχη ιδεολογία της οργάνωσης της ομάδας προπαγανδίζει ή και απαιτεί την υποταγή.

Σε γενικές γραμμές όποιος επιλέγει να πορευτεί με έναν πνευματικό οδηγό ή με μία οργάνωση συνήθως προσχωρεί σε μία κοινότητα από ομοϊδέατες. Σε πολλές περιπτώσεις αλλάζει ριζικά τη μέχρι τότε ζωή του, τις συναναστροφές, τις ασχολίες του κ.λπ. με αποτέλεσμα συχνά να βρίσκεται εξαρτημένος επίσης κοινωνικά και οικονομικά από την οργάνωση ή τον αρχηγό, πράγμα που μπορεί να οδηγήσει σε ακόμη μεγαλύτερη εκμετάλλευση. Ευνόητα, στο πλαίσιο αυτό και σε πλήρη αντίθεση με το λόγο του Ιησού «ένας είναι ο δάσκαλος σας», καθοδηγητές, δάσκαλοι και γκουρού περιβάλλονται αυθαίρετα με θεϊκές ή σχεδόν θεϊκές εξουσίες.

Ιδίως εκεί όπου ιδεολογικά στοιχεία ταυτίζονται με τα πρόσωπα των ηγετών, η αφοσίωση στα ιδανικά και η αφοσίωση στον πνευματικό αρχηγό καταλήγουν σε ένα επικίνδυνο μείγμα. Η πνευματική καθοδήγηση είναι όμως θεμιτή μόνο όταν οδηγεί

τον άνθρωπο στον εαυτό του, στο συνάνθρωπο του και στον Θεό. Όταν οι σκοποί της είναι άλλοι -ασυνείδητα ή εσκεμμένα- οδηγεί σε ανεπίτρεπτους δρόμους.

Ένα ιδιαίτερο φαινόμενο είναι αυτό που προκύπτει όταν άνθρωποι της Δύσης ασπάζονται θρησκευτικά πιστεύω που, από πολιτισμική άποψη τους είναι τελείως ξένα. Στην Ευρώπη για παράδειγμα, ένα μέρος της κουλτούρας είναι η δημοκρατική παιδεία και μία κριτική στάση απέναντι στην εξουσία! Όταν λοιπόν μεταφυτεύονται θρησκευτικοί καθοδηγητές που προέρχονται από πολιτισμούς που τους χαρακτηρίζουν εξουσιαστικές, ιεραρχικές και πατριαρχικές δομές, συμβαίνει συχνά οι Ευρωπαίοι, που δεν είναι εξοικειωμένοι με τέτοιες μορφές, να υποκύπτουν εύκολα στην αυθεντία του δασκάλου. Το παρατηρημένο αυτό φαινόμενο έχει αναμφισβήτητα και μία βαθύτερη «μυστικιστική» αιτία.

Η βασική λειτουργία των δασκάλων της Ανατολής είναι να καθοδηγούν στο διαλογισμό και να διδάσκουν τεχνικές μεταβολής της συνείδησης. Αυτό τους προσδίδει ιδιαίτερη εξουσία πάνω στους μαθητές τους κι έτσι το ενδεχόμενο εκμετάλλευσης ή χειραγώγησης των μαθητών είναι πολύ μεγάλο.

Επιπλέον, είναι αρκετά μεγάλες και οι πιθανότητες να πέσει ο μαθητής σε ένα δάσκαλο αμφίβολης ποιότητας. Οι ίδιοι οι εκπρόσωποι των ανατολικών διδασκαλιών υποδεικνύουν ότι ο γκουρού παρουσιάζεται όταν ο μαθητής είναι έτοιμος και ώριμος γι' αυτόν. Ο καθένας βρίσκει «τον γκουρού που του αξίζει και που ανταποκρίνεται στην καρμική του προδιάθεση».

Σύμφωνα με τα αναγνωρισμένα κριτήρια των ασιατικών παραδόσεων, ο «*αυθεντικός*» γκουρού δεν επιτρέπεται να ενδιαφέρεται για χρήματα ούτε να αναζητεί ο ίδιος να προσηλυτίσει οπαδούς. Ο διψασμένος πηγαίνει στην πηγή, όχι αντίστροφα. Όμως ο πλούτος και η ανυπομονησία της Δύσης έχουν υποσκάψει αυτές τις βασικές αρχές.

Από την άλλη πλευρά είναι παρατηρημένο ότι ενώ η έλξη που ασκούν αρκετοί γκουρού ξεπερνά τα όρια του ινδουισμού, οι ίδιες οι διδασκαλίες τους δεν είναι θρησκευτικά ουδέτερες ούτε στήνουν γέφυρες μεταξύ των θρησκειών, αλλά πρέπει να έχουμε πάντα υπόψη ότι οι διδασκαλίες τους είναι κατά βάση ινδουιστικές.

Δεν έχουμε τη δυνατότητα εδώ να εμβαθύνουμε στους διάφορους τύπους γκουρού- για την έρευνά μας έχει ενδιαφέρον ωστόσο να αναφερθούμε ειδικά σε δύο από αυτούς και ο αναγνώστης θα μπορεί να βγάλει μόνος του τα συμπεράσματά του για την αυτοεκτίμησή τους και το περιεχόμενο των διδασκαλιών τους.

Μία ιδιαίτερη σημασία για τη σωτηρία της ανθρωπότητας αποδίδεται στον ινδουισμό στον γκουρού ***Αβατάρα***. Αβατάρα σημαίνει «κάθοδος» και εννοεί την επίγεια εμφάνιση ενός θεού με σκοπό να επαναφέρει τη διαταραγμένη κοσμική τάξη. ***O Sathya Sai Baba*** θεωρείται επιπλέον ως «ολικός Αβατάρα» κατά το πρότυπο του Κρίσνα και ισχυρίζεται ότι στο πρόσωπο του ενώνονται όλες οι θρησκείες και ενσαρκώνονται όλοι οι ιδρυτές θρησκειών. Στην πραγματικότητα αυτός ο ιδιότυπος σωτήρας-γκουρού παραγκωνίζει όλους τους ιδρυτές θρησκειών, τους υποβιβάζει σε παρωχημένες μορφές του παρελθόντος και ανάγει τον εαυτό του σε αντικείμενο προσωπολατρίας και σε ιδρυτή μιας νέας θρησκείας, του σαϊσμού.

Μία άλλη χαρακτηριστική επίσης περίπτωση είναι ο Rajneesh Chandra Mohan «Bhagwan» (ο «μεγαλειώδης», ο «θεϊκός») ή «Osho» (αρχικά τίτλος τιμής για τους Μποντιντάρμα) που επίσης ισχυριζόταν ότι επιτελούσε μία αποστολή σωτηρίας ως συνεχιστής του Βούδα και του Ιησού. Ο Rajneesh εκπροσωπούσε κυρίως την ταντρική μέθοδο με την οποία επιδιώκεται η αφύπνιση ζωτικών δυνάμεων μέσω της εκδίπλωσης της κουνταλί, με το διαλογισμό των τσάκρα και με shaktipat (μεταβίβαση ενέργειας από τον γκουρού προς το μαθητή με την επαφή, το βλέμμα κ.λπ.) με σκοπό την απόκτηση «εμπειριών φωτισμού». Ο ταντρικός τύπος δασκάλου

καλλιεργεί μία στενή, συχνά συμβιωτική σχέση με τους μαθητές του, ώστε είναι εύκολο να αναπτυχθεί παράλληλα η σεξουαλική σχέση μεταξύ τους. Στη Δύση οι αρχές του **τάντρα** βρίσκουν εφαρμογή κατά κύριο λόγο στο χώρο των ψυχοσωματικών ενεργειακών θεραπειών και στη **διαπροσωπική ψυχολογία**.

Στο σημείο αυτό θα κάνουμε μία μικρή παρένθεση για να αναφερθούμε στη διαπροσωπική ψυχοθεραπεία επειδή μπορεί να θεωρηθεί ως **το πιστεύω του New Age** και μια βασική πηγή έμπνευσης για το χώρο αυτό.

Η θεωρία στην οποία στηρίζεται είναι ότι ο άνθρωπος μπορεί να βρει την πλήρη πραγμάτωσή του μόνο μέσα από εμπειρίες που υπερβαίνουν την προσωπική του σφαίρα, μέσα από τη βίωση της ενότητας με τη Φύση, με τον Θεό, με τον κόσμο και μέσω της εξάλειψης των ατομικών περιορισμών. Ως πιο σημαντικός εκπρόσωπος θεωρείται ο Τσαρλς Ταρτ. Στο πρώτο τεύχος του Journal of Transpersonal Psychology (άνοιξη 1968) οι σκοποί της περιγράφονται ως εξής: «Η εμπειρική επιστημονική μελέτη των εκδιπλούμενων ατομικών και ειδικών ανθρώπινων μετααναγκών των βασικών αξιών, της συμπαντικής συνείδησης, των κορυφαίων βιωμάτων («peak-experiences»), των αξιών Β (ένας όρος του Μάσλοου για τις αξίες της ζωής), της έκστασης, του μυστικιστικού βιώματος, του θείου, της ύπαρξης, της αυτοπραγμάτωσης, της ουσίας, της ευδαιμονίας, του θαύματος, του υπέρτατου νοήματος, της υπέρβασης του εγώ, της πνευματικότητας, της ενότητας, της κοσμικής συνειδητότητας της συνεργίας ως συνδυασμένης άρα ενισχυμένης δράσης, της εντονότερης διανθρώπινης συνάντησης, της ιεροποίησης της καθημερινότητας, των υπερβατικών φαινομένων, του χιούμορ ως παιχνιδιού χαρακτηριστικού του κόσμου, της ακρότατης αίσθησης των αισθήσεων...»

Κλείνοντας το κεφάλαιο αυτό αξίζει να παρουσιαστεί μία άλλη μετάδοση από τις 29.8.1950 στην Μπέρτα Ντουντέ για το ψυχολογικό - πνευματικό υπόβαθρο και τις σχέσεις που συνδέουν μαθητές και δασκάλους: *«Οι άνθρωποι άγονται και φέρονται χωρίς να προβάλλουν την παραμικρή αντίσταση. Ήρθαν στον κόσμο ως όντα ικανά να ζουν και να σκέφτονται και την ικανότητα αυτή οφείλουν να την χρησιμοποιήσουν για να εξελιχθούν προς ανώτερες βαθμίδες. Έχουν τη δυνατότητα να θέλουν και να ενεργούν ελεύθερα και επίσης έχουν χρέος να εκμεταλλευτούν τα χαρίσματα που τους έχουν δοθεί. Ως επί το πλείστον όμως δέχονται να τους κάνουν ό,τι θέλουν ξένες δυνάμεις έξω από τον εαυτό τους. Οτιδήποτε κι αν τους κάνουν οι άλλοι το δέχονται χωρίς αντίσταση, με αποτέλεσμα να υπάρχουν πάντοτε κάποιοι λίγοι μόνο, οι οποίοι θέλουν και ενεργούν και επιβάλλουν τη δική τους θέληση στους συνανθρώπους τους. Και αυτοί οι λίγοι δεν είναι πάντοτε καλοί, πράγμα που σημαίνει ότι δεν κατευθύνουν πάντοτε τους συνανθρώπους τους προς το καλό. Απεναντίας μάλιστα, ακριβώς αυτοί που έχουν ισχυρή θέληση είναι εκείνοι που πνευματικά έχουν ακόμη αντίσταση απέναντι Μου. Συνεπώς επιβάλλουν τη θέληση τους στους συνανθρώπους τους κι αυτοί, παρ' όλο που είναι σε βάρος τους, δεν προβάλλουν καμία άμυνα.*

Έτσι λοιπόν εξηγείται το πώς ασπάζονται πολλές λανθασμένες διδασκαλίες, ενώ θα μπορούσαν κάλλιστα να τις είχαν αναγνωρίσει, εάν είχαν θέσει ελάχιστα σε λειτουργία τη βούληση και τη νοημοσύνη τους. Το ότι δέχονται παθητικά να τους καθορίζουν οι άλλοι την πορεία τους, σημαίνει ότι δεν προβάλλουν αντίσταση απέναντι στις διδασκαλίες που προωθούν άτομα με ισχυρή θέληση και ενεργητικότητα. Συνακόλουθα, τέτοιοι παθητικοί συνοδοιπόροι πολύ λίγο κάνουν χρήση της βούλησής τους με συνέπεια να βλάπτουν τον εαυτό τους, δηλαδή την ψυχή τους.

Αλλά Εγώ ανέθεσα στο κάθε άτομο χωριστά το καθήκον να αποφασίσει ελεύθερα με ποια πλευρά θα συνταχθεί στη διάρκεια της γήινης ζωής του και η απόφαση αυτή απαιτεί απαρέγκλιτα δραστηριοποίηση της προσωπικής του

βούλησης και νοημοσύνης. Θα έρθει η ώρα που δεν θα μπορείτε να δικαιολογηθείτε ότι απλά ακολουθήσατε τις κατευθύνσεις που σας έδωσαν οι άλλοι, επειδή σας είπαν ότι αυτές είναι σημαντικές για τη σωτηρία και την τελείωση της ψυχής σας. Τότε δεν θα μπορείτε να επιρρίψετε την ευθύνη σε εκείνους που σας δίδαξαν λάθος ούτε καν στην περίπτωση που οι δάσκαλοι που σας δόθηκαν, σας μετέδωσαν μεταξύ άλλων και την καθαρή αλήθεια. Διότι ακόμη και απέναντι στην αλήθεια πρέπει να τοποθετηθείτε μετά από ώριμη σκέψη, διαφορετικά δεν μπορείτε να την αναγνωρίσετε ως αλήθεια.

Αυτό που διακυβεύεται είναι η ανοδική εξέλιξη κάθε ψυχής χωριστά, που ναι μεν χρειάζεται καθοδηγητές για να φτάσει στην κορυφή, όμως δεν της επιτρέπεται να ακολουθεί τον καθένα που της προτείνει να την οδηγήσει. Πρέπει να καταλάβετε το ότι υπάρχουν πολλοί δρόμοι κι εσείς πρέπει να διαλέξετε ανάμεσά τους το σωστό. Επομένως έχετε χρέος να προσέχετε από μόνοι σας πού οδηγεί ο δρόμος και να μην ακολουθείτε τυφλά έναν οδηγό που αν δεν είναι καλός ο ίδιος μπορεί και να πάρει επίσης λάθος κατεύθυνση.

Εγώ δεν ζητώ το λόγο μόνο από αυτούς τους καθοδηγητές αλλά κι από σας τους ίδιους, μια και διαφορετικά θα ήταν αδύνατο να σας δοθεί η ανταμοιβή ή ενδεχομένως η τιμωρία για τη σωστή ή τη λανθασμένη πορεία στη γήινη ζωή σας, παρά θα περνούσε αποκλειστικά στο λογαριασμό του καθοδηγητή σας. Πώς μπορείτε λοιπόν να προβάλετε σαν δικαιολογία ότι οφείλετε υπακοή στους δασκάλους; Τη δική Μου μόνο βούληση οφείλετε να εκπληρώνετε κι αυτήν πρέπει να την ανακαλύψετε από μόνοι σας. Κι αυτό μπορεί βέβαια να γίνει με μία εξωτερική διδασκαλία, όμως εάν δεν λάβετε προσωπικά θέση απέναντι σε αυτήν μετά από σκέψη, δεν μπορεί να αφυπνιστεί και να δραστηριοποιηθεί η δική σας βούληση.

Ένας καλός καθοδηγητής σας παρακινεί πάντα να στοχαστείτε μόνοι σας και γι' αυτό μπορείτε και να τον ακολουθήσετε... Ένας κακός καθοδηγητής όμως απαιτεί τυφλή πίστη στο πρόσωπο του και στις διδασκαλίες του. Αλλά την τυφλή πίστη Εγώ την καταδικάζω γιατί δεν πρόκειται να σας οδηγήσει στη ζωή. Η τυφλή πίστη μαρτυρεί πνευματική οκνηρία, αδρανή βούληση και έλλειψη αισθήματος ευθύνης. Μια τυφλή πίστη νεκρώνει αντί να ζωντανεύει και δεν πρόκειται ποτέ να οδηγήσει στην αιώνια μακαριότητα.

Άλλωστε εσάς δεν σας δημιούργησα διαφορετικούς από τους δασκάλους σας· σας έδωσα μία καρδιά ικανή να αγαπάει, εάν το θέλετε, και συνεπώς ο κάθε άνθρωπος μπορεί να φτάσει στη γνώση, εάν το επιδιώκει. Εάν έχει ασθενική θέληση ωστόσο, τότε ο καθοδηγητής έχει χρέος να τον βοηθήσει να κάνει σωστή χρήση της βούλησης του· πρέπει βέβαια να τον στηρίζει με τη διδασκαλία του, όμως οφείλει παράλληλα να απαιτήσει από το μαθητευόμενο να σκεφτεί και ο ίδιος, διαφορετικά όλες οι διδασκαλίες είναι άχρηστες. Γιατί κάθε άνθρωπος πρέπει την απόφασή του να την πάρει από μόνος του και για την απόφαση αυτή κάποτε θα λογοδοτήσει».

*Σ.τ.μ.: Αναλυτικότερα για τις νεότερες μορφές πνευματικής του αναζήτησης βλ.: **«ΕΣΩΤΕΡΙΣΜΟΣ, ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ, ΚΑΙ ΝΕΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ».**

Ο Τεκτονισμός

Πολλά έχουν ειπωθεί και γραφτεί για τον τεκτονισμό, γιατί έχει πολλούς φίλους αλλά και πολλούς εχθρούς. Καταρχάς, εν είδει ορισμού μπορεί να πει κανείς ότι είναι ένας εσωτερικός σύνδεσμος, όπου γίνονται δεκτοί μόνο άντρες (και καμιά φορά γυναίκες) που είναι πρόθυμοι να υποβληθούν σε μία ηθική-πνευματική επεξεργασία του εαυτού τους προκειμένου να γίνουν οι «οικοδομικοί λίθοι» για την έγερση του «ναού» της ουράνιας Ιερουσαλήμ επί γης. Με άλλα λόγια ο σκοπός του είναι ο εξευγενισμός της ανθρώπινης φύσης, ή στη γλώσσα των τεκτόνων, «να κάνουν μία

ακατέργαστη ή απελέκτητη πέτρα να γίνει κατεργασμένη». Ο σκοπός αυτός ισχύει θεωρητικά για όλες τις τεκτονικές στοές και συνδέσμους αν και ακολουθούνται διαφορετικά συστήματα. Κάθε υποψήφιο μέλος μυείται σε ένα σύστημα συμβόλων και διδασκαλιών που αποβλέπουν στο να το βοηθήσουν στην εσωτερική του τελειοποίηση. Εννοείται ότι οι μύησεις είναι μυστικές και γενικά η ενασχόληση με τον εσωτερισμό θεωρείται ως ένα από τα μέσα για την αυτογνωσία.

Ο τεκτονισμός έχει κατηγορηθεί πολλές φορές ότι με την πάροδο του χρόνου μετατράπηκε σε ένα θεσμό που υπόσχεται μόνο κοινωνικά και οικονομικά πλεονεκτήματα στα μέλη του, μία κατηγορία που σίγουρα αληθεύει σε μεγάλο βαθμό, χωρίς όμως να εκλείπουν και εκείνοι που πραγματικά ακολουθούν τα θρησκευτικά και ανθρωπιστικά ιδανικά του.

Γι' αυτό θα πρέπει να τονιστεί ότι ο τεκτονισμός δεν είναι βέβαια θρησκεία, αλλά ούτε και αντιτίθεται στη θρησκεία, ούτε διάκειται απαραίτητα εχθρικά απέναντι στις εκκλησίες, παρ' όλο που πάντοτε συμπεριλάμβανε και αντιεκκλησιαστικά πνεύματα στους κόλπους του. Το γεγονός είναι ότι, όπως κατηγορείται, ο τεκτονισμός έχει επιλέξει από το τρίπτυχο «Θεός - Αρετή - Αθανασία» να υπερτονίσει στην πρακτική του το μεσαίο σκέλος.

Σε γενικές γραμμές τα ιδανικά του περιλαμβάνουν την αδελφοσύνη, τη φιλαλληλία, τη φιλανθρωπία και τη διαπαιδαγώγηση, με δύο λόγια όλα τα ανθρωπιστικά ιδεώδη. Η ελευθερία της πίστης, της συνείδησης και της σκέψης είναι απόλυτα σεβαστή και γι' αυτό δέχονται απροκατάληπτα ως αδερφούς τους κάθε άνθρωπο ανεξάρτητα από ομολογία πίστης, φυλή, εθνικότητα, τάξη και πολιτικές πεποιθήσεις, φτάνει να απολαμβάνει γενικότερης εκτίμησης και υπόληψης. Ο αυθεντικός ελευθεροτεκτονισμός είναι μια ηθική και όχι πολιτική ένωση και δεν αναμειγνύεται σε πολιτικές ή δογματικές διαμάχες.

Οι τέκτονες αναγνωρίζουν την ύπαρξη ενός ανώτερου, πάνσοφου Πνεύματος τόσο μέσα στη δημιουργία όσο και στις ηθικές επιταγές της ανθρώπινης συνείδησης και γι' αυτό λατρεύουν το Μεγάλο Αρχιτέκτονα όλων των κόσμων.

Οι Εσσαίοι πρόδρομοι του τεκτονισμού

Για τους τέκτονες η ιστορία τους αρχίζει το μεσαίωνα με την κατασκευή των καθεδρικών ναών, που ο καθένας τους συμβόλιζε μία απεικόνιση της επουράνιας Ιερουσαλήμ. Γι' αυτό όσοι εργάζονταν εκεί όφειλαν, παράλληλα με τις γνώσεις της αρχιτεκτονικής να διαθέτουν επίσης μία βαθιά κατανόηση στα θρησκευτικά πράγματα. Οι εργαζόμενοι ανέπτυξαν ένα σύστημα από συνθηματικά λόγια και σημάδια για να εμποδίσουν μία πιθανή κλοπή από άσχετους των μυστικών της τέχνης τους, τα οποία μεταδίδονταν μόνο προφορικά- υποτίθεται ότι από εκεί ξεκίνησε η μυστικοπάθεια και το πολύπλοκο σύστημα μύησεων των ελευθεροτεκτόνων, που κάποια στιγμή -το 1717 ιδρύθηκε η πρώτη μεγάλη στοά στην Αγγλία- πέρασαν από την κυριολεκτική οικοδόμηση ναών στη «φιλοσοφική οικοδόμηση» μιας νέας κοινωνίας.

Ωστόσο από άλλες ιστορικές πηγές, όπως ο Ρωμαίος φυσιοδίφης Πλίνιος, ο Αλεξανδρινός φιλόσοφος Ιωσήφ Φλάβιος και ο Ρωμαίος ιστορικός Σολάνιος, αλλά κυρίως από τη νέα αποκάλυψη στον Γιάκομπ Λόρμπερ, γνωρίζουμε ότι η ιδέα του τεκτονισμού είναι πιο παλιά. Συγκεκριμένα οι πραγματικοί ιδρυτές του τεκτονισμού ήταν οι Εσσαίοι, μία αίρεση στην Παλαιστίνη που αριθμούσε τρεις ως πέντε χιλιάδες μέλη. Οι Ιουδαίοι την εποχή του Ιησού ήταν χωρισμένοι σε τρία μεγάλα θρησκευτικά ρεύματα: τους Φαρισαίους, τους Σαδδουκαίους και τους Εσσαίους.

Οι Εσσαίοι είχαν υιοθετήσει πάρα πολλές μνητικές διαδικασίες από τις πιο διαφορετικές παραδόσεις. Για το λόγο αυτό και επιπλέον επειδή αποτελούσαν

μειονότητα, οι υπόλοιποι Ιουδαίοι τους ειρωνεύονταν και τους καταφρονούσαν. Είχαν στην κατοχή τους στα σύνορα Παλαιστίνης και Αιγύπτου μία πολύ καλά περιφρουρημένη έκταση που ονομαζόταν Εσσαία, όπου είχαν αποθηκεύσει πάρα πολλούς θησαυρούς. («Μεγάλο Ευαγγέλιο του Ιωάννη» V 61, 8).

Οι Εσσαίοι ζούσαν σύμφωνα με τα πρότυπα της σχολής του Πυθαγόρα και της φιλανθρωπίας- ήταν επίσης μαθητές του Αριστοτέλη και του Επίκουρου, ο οποίος ήταν ένας από τους κύριους πνευματικούς πατέρες της εσσαϊκής ιδεολογίας.

Δεν αναγνώριζαν την αθανασία της ψυχής («Μ.Ε.Ι.» τόμος I 125, 16-17), γιατί το επίκεντρο των αναζητήσεών τους ήταν ο κόσμος και η ύλη του, ούτε είχαν καταλάβει τη φύση της ύλης κι ακόμη λιγότερο του πνεύματος. Κατά την άποψή τους ο Θεός υπάρχει μόνο μέσα στη φύση και έτσι πρέσβευαν τον πανθεϊσμό και στην ουσία τον αθεϊσμό.

Το βασικό αξίωμα των Εσσαίων έλεγε: «Πρέπει κανείς να εξαπατά και να λείπει ψέματα στους συνανθρώπους του, με καλή πρόθεση βέβαια, εφόσον θέλει να τους κάνει ευτυχισμένους, καθότι η αλήθεια είναι θανατηφόρα για την ευημερία των ανθρώπων τούτης της Γης». Έτσι κατά βάση είχαν μία διπλή διδασκαλία, μία που βασιζόταν σε απάτες και αναλήθειες, που προοριζόταν για εξωτερική κατανάλωση, και μία για εσωτερική χρήση, η οποία ήταν απαγορευμένη για τη μάζα («Μ.Ε.Ι.» II 104, 19).

Εκτός αυτού ωστόσο ακολουθούσαν αυστηρά τους νόμους του Μωυσή. Στην Εσσαία λειτουργούσαν σχολές προφητείας, αλχημείας, αρχιτεκτονικής και γεωμετρίας, ήταν επίσης ειδήμονες στη δασοκομία και τη γεωργία, είχαν εκτεταμένες γνώσεις για τη φύση, την ιατρική, τη φαρμακολογία και την εκπαίδευση. Επιπλέον ασχολούνταν εκτεταμένα με την αστρονομία, την αστρολογία, διάφορες μυστικές τέχνες και με τη μαγεία («Μ.Ε.Ι.» I 47,6). Για να εισαχθεί κάποιος στην αδελφότητα των Εσσαίων έπρεπε να περάσει από εξετάσεις και κάποια τελετουργικά, που δεν επιτρεπόταν να γίνουν γνωστά στους αμύητους. Οι προϊστάμενοι της αδελφότητας ήταν ταυτόχρονα οι δάσκαλοι των υπολοίπων.

Καθώς τους προσέλκυσε η προσωπικότητα και η διδασκαλία του Ιησού είχαν επανειλημμένα επαφές μαζί του και οι συχνές συνομιλίες τους είναι λεπτομερώς καταγεγραμμένες στο «Μεγάλο Ευαγγέλιο του Ιωάννη» του Λόρμπερ.

Η αλήθεια είναι ότι ο Ιησούς τους επέκρινε επανειλημμένα για τη διπλοπρόσωπη ηθική τους και για τη λανθασμένη πίστη τους με αυτά τα λόγια: «Να είσαστε βέβαιοι ότι αν μείνετε όπως είσαστε, δεν πρόκειται στους αιώνες των αιώνων να συμμετάσχετε στη βασιλεία του Θεού!» Σύμφωνα με τα στοιχεία της νέας αποκάλυψης και εν μέρει της ιστορικής έρευνας οι μέχρι τότε πεποιθήσεις των Εσσαίων ήταν διαμετρικά αντίθετες με τη διδασκαλία του Ιησού. Εκτός αυτού, ο πρώην Εσσαίος μαθητής του, ο Βαρθολομαίος είχε ξεσκεπάσει με ποια τεχνάσματα και μηχανισμούς πραγματοποιούσαν οι Εσσαίοι τα «θαύματά» τους με τα οποία έπειθαν και απομυζούσαν τους αφελείς, τους αμόρφωτους και τους εύπιστους απέναντι στα θαύματα ανθρώπους εκείνης της εποχής.

Τελικά ο Ιησούς μπόρεσε να τους πείσει για την αξία της αλήθειας και τους είπε τα εξής: «Στο εξής να ακολουθήσετε μόνο την αλήθεια στο ινστιτούτο σας γιατί μονάχα αυτή μπορεί να σας κάνει ελεύθερους. Και πράγματι θα σας ελευθερώσει και θα σας προσφέρει στο μέλλον την προστασία και τη βοήθεια που χρειάζεστε». Παρά την καταφανή αντίθεση των δύο διδασκαλιών ο Ιησούς προέβλεψε ότι δεν θα αργούσαν να τον χαρακτηρίσουν επίσης ως Εσσαίο: «...θα δείτε που θα σας λένε ότι κι Εγώ υπήρξα τάχα ένας μαθητής του δικού σας τάγματος κι ότι εργαζομαι μόνο για την πρόοδο του...»

Στην πραγματικότητα όμως έγινε το αντίθετο, δηλαδή ήταν ο Ιησούς που προσηλύτισε τους Εσσαίους εισάγοντας τους στην πλήρη αλήθεια. Στο έργο αυτό μάλιστα αφιέρωσε ιδιαίτερα πολύ χρόνο, ώστε τελικά ο αρχηγός τους πήρε τον όρκο ότι: «Μελλοντικά δεν θα μας προφυλάσσει πια το φρούριο μας από τους εχθρούς, αλλά μόνο η δύναμη και η αιώνια ισχύς του θεϊκού Σου Λόγου!»

Αντίθετα με την αντίληψη που είναι διαδεδομένη, ο Ιησούς δεν ήταν Εσσαίος ούτε παρακολούθησε τη σχολή τους, παρά απεναντίας ο ίδιος τους δίδαξε και τους μύησε στη βαθύτερη διδασκαλία του, πράγμα που φαίνεται άλλωστε με λίγη εμβάθυνση και κριτική σκέψη, αφού οι διαφορές των δύο διδασκαλιών είναι οφθαλμοφανείς. Κατά πρώτον, η αγάπη για τον προσωπικό και θρησκευτικό εχθρό που κήρυττε ο Ιησούς, ερχόταν σε πλήρη αντίθεση με το «αιώνιο μίσος» εναντίον των αλλόδοξων που ασπάζονταν οι Εσσαίοι, ως φονταμενταλιστές πιστοί της Παλαιάς Διαθήκης. Στους Εσσαίους που ήταν φανατικοί ως προς την πίστη τους στο μωσαϊκό νόμο δεν επιτρεπόταν κατά συνέπεια καμία επαφή, ούτε καν να διαπληκτιστούν με έναν «άνομο», ούτε να δεχτούν τροφή ή ποτό από έναν τέτοιο. Τους τελώνες και τους αμαρτωλούς τους απέφευγαν όπως και οι Ιουδαίοι, αντίθετα με την πρακτική του Ιησού. Επίσης ήταν τυπολάτρες, όσον αφορούσε στην τήρηση των τυπικών και των εθίμων που ήταν τότε το Α και το Ω της θρησκευτικότητας. Έτσι γι' αυτούς ήταν πρόκληση η αντίληψη του Ιησού για την αργία του Σαββάτου (Μάρκος 2, 27), η κατάργηση από πλευράς του των τυπικών, όπως ο επιβεβλημένος καθαρισμός των χεριών κ.ά. Επιπλέον ήταν αυστηρά χορτοφάγοι και κατά του οινοπνεύματος, σε αντίθεση και πάλι με τον Ιησού που όπως γνωρίζουμε από τη Βίβλο και ακόμη περισσότερο από τις νέες αποκαλύψεις συνήθιζε να χαρίζει στους μαθητές του ένα καλό γεύμα και ένα ουράνιο κρασί με την κυριολεκτική και τη μεταφορική έννοια.

Έτσι η επαφή με τον Ιησού ήταν καταλυτική για τους Εσσαίους που κατόπιν άλλαξαν ριζικά φιλοσοφία και πρακτική.

Ο Ιησούς προφήτεψε ότι αυτό το Εσσαϊκό Ινστιτούτο, όπως το ονόμαζε, δεν θα είχε μεγάλη διάρκεια ζωής, γιατί σύντομα οι εχθροί θα ερείπωναν όλη την Παλαιστίνη, όμως ταυτόχρονα αποκάλυψε την εξελιγμένη μορφή που θα έπαιρνε η αδελφότητα: «Στην Ευρώπη, που κάποτε θα γίνει το κέντρο όλων όσων πιστεύουν στο όνομά Μου και ελπίζουν σε Μένα, θα βρείτε κι εσείς συνεχιστές του έργου σας από θυγατρικά ινστιτούτα, τα οποία μερικοί ηγέτες θα τα αντιμετωπίζουν με συμπάθεια και εκτίμηση, ενώ άλλοι απλώς θα τα ανέχονται». Αξίζει να σημειωθεί ότι οι Εσσαίοι απετέλεσαν για πολύ καιρό τις πιο αγνές χριστιανικές κοινότητες («Μ.Ε.Ι.» X 49, 14).

Πολλές γνωστές προσωπικότητες είχαν προσχωρήσει στον τεκτονισμό, μεταξύ αυτών βασιλείς, ηγεμόνες, ο Γκαίτε, ο Μότσαρτ, ο Λιστ, ο Μαρξ και ο Ένγκελς, ο Λένιν και ο Τρότσκι. Υπήρξαν και υπάρχουν αμέτρητες στοές σε όλον τον κόσμο και πολλές φορές υπέστησαν διώξεις, όπως π.χ. την περίοδο του ναζισμού, και αυτός ήταν ένας από τους λόγους που τα μέλη τους κρατούσαν την ταυτότητά τους αυτή μυστική προς τα έξω. Μόνο τον τελευταίο καιρό ανοίγονται όλο και πιο πολύ και έχουν σπάσει σε μεμονωμένες περιπτώσεις το φράγμα της ανωνυμίας.

Επομένως ο ελευθεροτεκτονισμός κατάγεται από τους Εσσαίους και συγκεκριμένα όπως διαμορφώθηκαν αφότου ασπάστηκαν τη χριστική διδασκαλία, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι η μορφή που έλαβε παγκόσμια ανταποκρίνεται στην επιθυμία του Χριστού. Το πώς θα πρέπει να λειτουργεί μία ομάδα που εργάζεται για το κοινό καλό, το εξηγεί αφενός στο «Μ.Ε.Ι.» του Λόρμπερ και αφετέρου σε μία διδασκαλία που κατέγραψε στις 7.5.1870 ο Γκότφριντ Μαγερχόφερ στα «Μυστικά της ζωής»: «Εάν θέλετε να ξέρετε τι είναι οι σημερινοί ελευθεροτέκτονες, αρκεί να δείτε πώς είναι η λατρεία στις χριστιανικές εκκλησίες σήμερα, γιατί και τους μεν και

τους δε τους ενδιαφέρει μόνο η επίφαση και η εξωτερική λάμψη. Το κύριο βάρος οι τέκτονες το βάζουν σε τελετές και φράσεις κενές νοήματος. Το ότι θέλουν να βοηθήσουν τους ανθρώπους το χρησιμοποιούν σαν πρόφαση, γιατί παρ' όλο που είχαν στις τάξεις τους βασιλείς, αυτοκράτορες και άλλους υψηλά ιστάμενους, μπορείτε να καταλάβετε από τις πράξεις τους το κατά πόσον τους ενδιέφεραν πραγματικά πάνω από όλα τα ανθρώπινα δικαιώματα.

Αυτό που είπα κάποτε στους Εσσαίους, να μην κάνουν δηλαδή τίποτα στα κρυφά, το ίδιο ισχύει και για τους σημερινούς ελευθεροτέκτονες. Η καταστατική τους αρχή είναι η ισότητα και η αδελφοσύνη μεταξύ των ανθρώπων. Τούτο ίσχυε και ισχύει όντως, αλλά μόνο μέσα στην ίδια τη στοά έξω από αυτή παύει κάθε ισότητα, ώστε ο βασιλιάς είναι πάλι βασιλιάς, ενώ σε αντίθεση ο άπορος δεν είναι τίποτα, αφού γίνεται απλώς αντικείμενο εκμετάλλευσης.

Ξέρετε τι θα έπρεπε να είναι κανονικά ο τεκτονισμός, με βάση το ίδιο τους το καταστατικό; Πολύ απλά, θα έπρεπε να αντιπροσωπεύουν παραδειγματικά την εφαρμογή της δεύτερης εντολής που έδωσα, αυτής για την αγάπη προς το συνάνθρωπο!

Αλήθεια, πόσο ωραίο και ευγενές θα ήταν εάν το πρέσβευαν αυτό όλοι οι τέκτονες, αλλά όχι μόνο στις συγκεντρώσεις τους, μα και σε όλο τους το βίο. Εάν ήταν όντως έτσι τα πράγματα, θα είχαν κατακτήσει ήδη τα πιο πολλά για τη βασιλεία Μου. Όμως όσο το πράγμα περιορίζεται στις τελετές, γίνεται ως επί το πλείστον για το θεαθήναι, όπως και στις τελετουργίες της εκκλησίας βέβαια από κάτω κρύβεται κάτι το υψηλότερο, όμως οι σημερινοί άνθρωποι που συμμετέχουν σε τέτοια τυπικά ούτε ξέρουν πού βασίζεται αυτό στην πραγματικότητα ούτε το εφάρμοσαν ποτέ στην πράξη.

Να είσαστε ελευθεροτέκτονες, μα με την ευγενέστατη έννοια του Λόγου Μου! Να υποστηρίζετε τους φτωχούς σαν να ήταν αδέρφια σας. Οτιδήποτε κάνετε, να το κάνετε σαν να γινόταν μπροστά στα μάτια όλων, δηλαδή φανερά, και ας γίνεται η καλή σας πράξη στα κρυφά! Αρκεί να μην ντρέπεστε απέναντι Μου γι' αυτά που κάνετε, γιατί Εγώ τα βλέπω όλα, και τα υπόλοιπα να μη σας απασχολούν.

Εάν λοιπόν οικοδομήσετε με τον τρόπο αυτό τους τοίχους της διδασκαλίας Μου ελεύθερα και φανερά, ώστε να μπορεί να το δει ο καθένας, τότε έχετε πιο πολύ δικαίωμα να φέρετε τον τίτλο του "ελευθεροτέκτονα", από ό,τι εκείνοι που αποδεικνύουν την αδελφοσύνη τους με ορισμένες χειρονομίες και άλλα παρεμφερή σημάδια που δεν λένε τίποτα.

Ακολουθείστε λοιπόν τη διδασκαλία Μου στην πράξη και τότε θα είμαι Εγώ ο Ίδιος ο πρώτος "τέκτονας" και πρόεδρος σας (μεγάλος διδάσκαλος). Και τότε γρήγορα θα οικοδομήσουμε ένα προστατευτικό τείχος γύρω από την αλήθεια και την αγάπη που δεν θα μπορούν να το γκρεμίσουν ούτε ο χρόνος ούτε φυσικές καταστροφές ούτε πολιτικά γεγονότα...»

Συνοψίζοντας επομένως, θα παρατηρήσουμε ότι αυτή καθαυτή η φιλοσοφία ζωής των τεκτόνων είναι μεν ευγενής και αξιομίμητη, όμως στην πράξη αυτό είναι κατ' επίφαση αφού η πραγματικότητα στις στοές απέχει πολύ από τα υψηλά ανθρωπιστικά ιδανικά, και αυτή είναι η κριτική που τους απευθύνει και ο Χριστός δια χειρός Λόρμπερ και Μαγερχόφερ.

Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΤΕΛΕΙΟΠΟΙΗΣΗ

Τα δώρα του Πνεύματος

Στο ζήτημα της ύπαρξης ενός θεϊκού σπινθήρα μέσα σε κάθε άνθρωπο πολλοί παραδοσιακά πιστοί αντιδρούν αρνητικά με τη δικαιολογία ότι δεν αναφέρεται τίποτα το συναφές στην Αγία Γραφή. Είναι δικαιολογημένος όμως αυτός ο ισχυρισμός; Στο κεφάλαιο αυτό θα δούμε ότι ένας τέτοιος ισχυρισμός δεν ευσταθεί, παρ' όλο που υπάρχουν σχετικά λίγες βιβλικές αναφορές.

Είναι απορίας άξιο π.χ. το τι σημαίνει «Τώρα το φως του ασεβούς σβήνει και η φλόγα από το πυρ του δεν λάμπει...» (Ιώβ 18, 5). Είναι ολοφάνερο ότι ο ασεβής από μόνος του δεν διαθέτει κανένα φως, άρα το φως που αναφέρεται εδώ δεν μπορεί παρά να είναι το φως που δίνει ο Δημιουργός στον κάθε άνθρωπο. Άλλωστε είναι λογικό ότι εάν ο ασεβής είχε συνείδηση του φωτός του δεν θα ήταν πια ασεβής...

Στον Ιερεμία 31, 33-34 επίσης το νόημα είναι ξεκάθαρο: «"Αυτή είναι η διαθήκη που θα συνάψω με τον οίκο του Ισραήλ μετά από κείνες τις μέρες" λέει ο Κύριος: "θα βάλω μέσα τους το νόμο μου και θα τον γράψω στις καρδιές τους και θα είμαι ο Θεός τους, αυτοί δε, θα είναι ο λαός μου. Και δεν θα διδάσκει πλέον ο καθένας τον πλησίον του και τον αδελφό του, λέγοντας του: 'γνώρισε τον Κύριο' γιατί όλοι τους από τον μικρότερο ως τον μεγαλύτερο θα με γνωρίζουν"».

Πολυάριθμα είναι τα σχετικά σημεία στην Καινή Διαθήκη που παραπέμπουν σε μία τέτοια έννοια: «Ο Θεός που είπε στο φως να λάμπει μέσα από το σκοτάδι, αυτός έλαμψε μέσα στις καρδιές μας για να φωτιστούμε ώστε να γνωρίσουμε τη δόξα του στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού» (Προς Κορινθίους Β' 4, 6).

«Ο Θεός έστειλε το Πνεύμα του Γιου του στις καρδιές μας και αυτό φωνάζει: "Αββά, Πατέρα μου!"» (Προς Γαλάτας 4, 6).

«Κι αν κατοικεί στο εσωτερικό σας το Πνεύμα του Θεού που ανέστησε τον Ιησού από τους νεκρούς, τότε αυτός που ανέστησε τον Χριστό από τους νεκρούς θα δώσει ζωή και στα θνητά σας σώματα με το Πνεύμα του που ζει μέσα σας» (Προς Ρωμαίους 8,11). «Κι η ελπίδα τελικά δεν απογοητεύει. Μαρτυρεί γι' αυτό η αγάπη του Θεού, με την οποία το Άγιο Πνεύμα που μας δόθηκε γέμισε και ξεχείλισε τις καρδιές μας» (Προς Ρωμαίους 5, 5).

«Δεν γνωρίζετε ότι είσαστε ναός του Θεού και ότι το Πνεύμα του κατοικεί μέσα σας;» (Προς Κορινθίους Α' 3, 16 και 6, 19).

Και μία ένδειξη ότι το θεικό καθοδηγητή δεν τον διαθέτουν κατ' αποκλειστικότητα οι χριστιανοί: «Όσο για τα άλλα έθνη, που δεν γνωρίζουν το νόμο, πολλές φορές κάνουν από μόνοι τους αυτό που απαιτεί ο νόμος. Αυτό δείχνει πως, αν και δεν τους δόθηκε ο νόμος, μέσα τους υπάρχει νόμος. Η διαγωγή τους φανερώνει πως οι εντολές του νόμου είναι γραμμένες στις καρδιές τους: και σ' αυτό συμφωνεί και η συνείδησή τους, που η φωνή της τους τύπτει ή τους επαινεί, ανάλογα με τη διαγωγή τους» (Προς Ρωμαίους 2, 14-15).

Εφόσον επομένως στην Αγία Γραφή λέγεται ότι ο Χριστός κατοικεί στις καρδιές των ανθρώπων που τον αγαπούν και τηρούν τις εντολές του (κατά Ιωάννη 14, 23) είναι εύλογο ότι και το φως εγκατοικεί εκεί, δεδομένου ότι Θεός, Χριστός και Φως είναι ένα (κατά Ιωάννη 8, 12). Το φως λοιπόν μπορεί να κατοικήσει στην καρδιά χάρη στην αγάπη, και προφανώς η ένταση του είναι ανάλογη με τη δική της ένταση. Με άλλα λόγια, κυμαίνεται από μία αμυδρή λάμψη ως μία τεράστια λαμπερή φλόγα, αλλά πάντως υπάρχει πάντοτε ένας πυρήνας, ένα σπέρμα φωτός, το οποίο μπορεί να αναφλεγεί και να απαυγάσει.

Υπάρχει ωστόσο και ο κίνδυνος να σβήσει το φως αυτό και μάλιστα στην πιο ευαίσθητη φάση του, όταν αποτελείται μόνο από ένα μικρό σπινθήρα, εάν αυτός δεν τροφοδοτείται όπως πρέπει από την αγάπη. Γι' αυτό λέγεται στην Ντούντε: «Πρέπει το σπινθήρα αγάπης που έχετε μέσα σας να τον κάνετε να γίνει μια λαμπερή φλόγα, που θα αγκαλιάζει καθετί που βρίσκει μπροστά της».

Στη συνέχεια ας δούμε ενδεικτικά τι λένε οι διδασκαλίες στην Μπέρτα Ντούντε για τον **πνευματικό ή θεικό σπινθήρα στο εσωτερικό κέντρο του ανθρώπου**: «Στον κάθε άνθρωπο έχει εμφυτευθεί το πνεύμα από τον θεό, όμως δεν αφυπνίζει ο καθένας αυτόν το θησαυρό που έχει στο εσωτερικό του. Κι έτσι η ζωή του στη Γη είναι αποτυχημένη και μάταιη, αφού δεν κάνει καμία πρόοδο. Γιατί εάν δεν αφυπνιστεί το

πνεύμα που του έχει δοθεί από τον Θεό, δεν μπορεί ούτε να πραγματοποιηθεί η ένωση με το Πνεύμα του Πατέρα, που είναι ο μοναδικός σκοπός της γήινης ζωής...».

«Ο θεϊκός σπινθήρας στην ανθρώπινη καρδιά είναι το φως που πρέπει να ανάψει μέσα σας για να σας φωτίσει εσωτερικά, προκειμένου να βρείτε τη γνώση.

Μόνο η αγάπη ανάβει αυτό το φως και μόνο αυτή αφυπνίζει το θεϊκό πνεύμα, που έχει τοποθετηθεί στα μύχια της ψυχής σας από το Προαιώνιο Πνεύμα του Πατέρα σαν ένας μικρός σπινθήρας της Αιώνιας Αγάπης. Σας το έδωσε με το σκοπό να απλωθεί και να πλημμυρίσει ολόκληρο το είναι σας, για να ενωθείτε πάλι με το Άναρχο Φως, με το πυρ της αγάπης, που ακτινοβολεί ο Θεός στην απεραντοσύνη. Η Αιώνια Αγάπη δεν τέμνεται σε κομμάτια.

Οτιδήποτε μπορεί να χαρακτηριστεί ως έκφραση αγάπης είναι αυτή η ακτινοβολία του Θεού που αγκαλιάζει τα πάντα· έτσι, όπου εκδηλώνεται αγάπη, εκεί βρίσκεται ο ίδιος ο Θεός, καθώς η αγάπη δεν μπορεί ποτέ να είναι εκτός Θεού, αφού είναι η πρωταρχική ουσία του Εαυτού Του».

«Η πνευματική κοινωνία, η σύζευξη του πνευματικού σας σπινθήρα με το Πνεύμα του Πατέρα, μπορεί να πραγματοποιηθεί μόνο μέσω της αγάπης. Έχετε βέβαια, επίσης, τη δυνατότητα να συνδεθείτε μαζί Μου με τις σκέψεις σας, όταν προσεύχεστε από το εσωτερικό σας. Τότε Με καλείτε και Εγώ σκύβω να σας ακούσω, όμως όσο δεν έχετε αγάπη, παραμένει μόνο ένα κάλεσμα από μακριά. Ακόμη η ενότητα δεν είναι βαθιά, ενώ με μια πράξη αγάπης αυτό γίνεται αμέσως, ώστε τότε είναι σαν να συνδέεστε στενά μαζί Μου και στην κατάσταση αυτή μπορείτε να λάβετε το Μυστικό Δείπνο μαζί Μου...».

«Όποιος θέλει πραγματικά να γνωρίσει τον εαυτό του και το Θεό, πρέπει να εισέλθει από το δρόμο της ύψιστης Ταπείνωσης μέσα σ' αυτό τον πιο ασήμαντο και μικρό χώρο ζωής της καρδιάς του και εκεί να επιστρέψει πνευματικά όλη τη ζωή που έχει πάρει από Αυτόν! Με τον τρόπο αυτό θα διευρύνει το μικρό χώρο ζωής της καρδιάς του και θα τον φωτίσει πέρα για πέρα. Τότε, ολόκληρη η καρδιά και απ' αυτήν ολόκληρος ο άνθρωπος φωτίζεται και αναγνωρίζει τον εαυτό του και το Θεό. Γιατί μόνο τότε μπορεί να αντιληφθεί και να δει τον τρόπο με τον οποίο ρέει η Ζωή από το Θεό μέσα στο μικρό αυτό χώρο της καρδιάς του, τον τρόπο που συγκεντρώνεται εκεί και διαμορφώνεται σε μια ελεύθερη, αυτεξούσια ζωή.

Μέσα σ' αυτό το μικρό χώρο ζωής κατοικεί το ίδιο το Πνεύμα του Θεού. Και όταν η ψυχή του ανθρώπου εισέλθει εκεί με τη σωστή Ταπείνωση και Υπακοή, όπως εισέρχεται η αγάπη του δίκαιου ανθρώπου μέσα στην αιώνια και άκτιστη Αγάπη του Θεού, τότε ενώνεται με το αιώνιο Πνεύμα του Θεού κι αυτό με τη σειρά του ενώνεται μαζί της. Αυτή είναι η Αναγέννηση της Ψυχής μέσα στο Πνεύμα από τον Θεό».

Το θεϊκό σπινθήρα τον συναντάμε πάλι στους χριστιανούς μυστικούς κάθε απόχρωσης, όπως π.χ. στο Μάιστερ Έκχαρτ: «...Ο μικρός σπινθήρας της ψυχής αποβάλλει ό,τι πιο χονδροειδές και ενώνεται με τον Θεό». «...Ο μικρός σπινθήρας είναι πιο πολύ μέσα στην αλήθεια από οτιδήποτε άλλο μπορεί να μάθει ο άνθρωπος». «Ο μικρός σπινθήρας βρίσκεται συνεχώς μέσα στο Είναι του Θεού». «Το σπινθήρα δεν τον γέννησε ο Θεός, είναι άκτιστος...». «Η ψυχή έχει μέσα της ένα μικρό σπινθήρα με γνωστική ικανότητα, που δεν σβήνει ποτέ...».

Η Τερέζα της Άβιλα αναφέρει: «Υπάρχει ένα είδος έκστασης, όπου, ενώ η ψυχή νιώθει να την αγγίζει ένας λόγος του Θεού, (τον οποίο θυμάται ή ακούει, ακόμη και εκτός προσευχής), φαίνεται σαν να αφήνει η Μεγαλειότητά του το σπινθήρα από τα μύχια της ψυχής να γίνεται μεγάλος σαν φλόγα. Σε αυτό Τον παρακινεί η ευσπλαχνία του, επειδή την είδε να βασανίζεται τόσο πολύ καιρό από τον πόθο της γι' Αυτόν».

Ο Γιάκομπ Μπαίμε: «Εκεί που αγωνιζόμουν και πάλευα με τον εαυτό μου, άναψε, επειδή ο Θεός με βοήθησε, ένα θαυμάσιο φως μεσ' στην ψυχή μου».

Τέλος, στην Ορθοδοξία, για παράδειγμα το κίνημα των Ησυχαστών (14ος αι. και μετά) στηρίχθηκε στην «προσευχή της καρδιάς», στην εκζήτηση του Θεού μέσα στην καρδιά.

Η αναγέννηση του πνεύματος

Για το ζήτημα αυτό επικρατούν πολλές διαφορετικές θεωρήσεις και στάσεις ζωής, καθώς υπάρχουν π.χ. ορισμένοι που δεν ενδιαφέρονται να ξεφύγουν από τη σχετική άγνοιά τους. Άλλοι πάλι νομίζουν ότι επειδή έχουν βαπτιστεί ή αποδεχτεί μια ομολογία πίστης, αυτό τους κάνει αυτόματα αναγεννημένους πλήρως στο πνεύμα, γιατί δεν γνωρίζουν για τις διαβαθμίσεις της πνευματικής αναγέννησης από την αρχή ως την τελειώσή της.

Ομολογουμένως, το θέμα αυτό είναι από τα πιο δυσκολονόητα, πράγμα που αποδεικνύει μεταξύ άλλων η νυχτερινή συζήτηση του Ιησού με το Νικόδημο, ο οποίος ως πρεσβύτερος του Ναού γνώριζε πολύ καλά τις προφητικές γραφές. Παρ' όλα αυτά, δεν μπορούσε να συλλάβει τα λόγια του Δασκάλου, ένεκα του ότι η ψυχή του βρισκόταν ακόμη στο σκοτάδι της νύχτας του πνεύματος και μόνο με τον καιρό άρχισε να χαράζει μέσα του και να τα κατανοεί.

Δεν δίνει, επομένως, η σπουδή ή η γνώση φώτιση στην ψυχή, αλλά η αγάπη, σε συνδυασμό με την πίστη, που αφυπνίζει το σπέρμα του Θεού, που φέρει ο καθένας μέσα του.

Εάν κάποιος δεν έχει αγάπη, βιωμένη ζωντανά, είναι αδύνατο να ενστερνιστεί πραγματικά τη χριστική διδασκαλία, που είναι ένας κώδικας ζωής με αγάπη, γιατί όποιος δεν έχει αγάπη, δεν έχει ούτε φώτιση από τον αγγελικό κόσμο κι έτσι δεν είναι σε θέση να σκεφθεί καθαρά σε βάθος. Μόνο η αγάπη έχει την ικανότητα να ερευνά τα βάθη της σοφίας του Θεού και συνεπώς το πνευματικό νόημα του Λόγου του.

Χωρίς το θεϊκό πυρήνα αγάπης κανένας άνθρωπος δεν θα ήταν από μόνος του ικανός να υπερβεί τον εαυτό του, να ξεχωρίσει την αλήθεια από το ψέμα, να αναγνωρίσει την πραγματική διάσταση του Ιησού Χριστού και να αφεθεί επάνω του για να βρει την απολύτρωση.

Αλλά τον πνευματικό σπινθήρα τον φέρουν μέσα τους και οι μη χριστιανοί, όπως αποδεικνύουν συχνά οι πράξεις τους, που ξεπερνούν σε αυταπάρνηση και αγάπη κατά πολύ εκείνες των επονομαζόμενων χριστιανών. Συνακόλουθα, έχουν και αυτοί ένα κομμάτι του Θεού μέσα τους, καθ' ότι οτιδήποτε μαρτυρεί αγάπη προέρχεται από τη Μεγάλη Αγάπη.

Και, αντίστροφα, ο σπινθήρας αγάπης ή πνεύματος στον άνθρωπο δεν σημαίνει ότι έχει αυτόματα εξασφαλισμένη την απολύτρωση και την αιώνια ζωή, μόνο και μόνο επειδή τυχαίνει να έχει γεννηθεί στο χριστιανικό κόσμο. Αλλά πρέπει να πυροδοτήσει σε σημείο ανάφλεξης το σπινθήρα αυτό, πρέπει να καταθέσει τη βούλησή του και, επιπλέον, να ακολουθήσει στην πράξη τα βήματα του Χριστού. Τότε μόνο βιώνει την αναγέννηση του πνεύματος του, μια αναγέννηση που είναι όντως «δικό του» έργο, μολοντί πραγματοποιείται με τη δύναμη του Πατέρα.

Επομένως, η ειδοποιός διαφορά μεταξύ των γνήσιων μιμητών του Χριστού και των «τύποις χριστιανών» είναι ότι οι δεύτεροι δεν καταβάλλουν καμία προσπάθεια να ξεπεράσουν τον κόσμο· αλλιώς θα μπορούσαν όλοι να αναγεννηθούν πνευματικά ήδη πάνω στη γη, όμως για την αναγέννηση του πνεύματος απαιτείται η συνειδητή στροφή στον Θεό (Ιησού Χριστό). Με δυο λόγια, το να έχει ζωντανή πίστη, να βασίζεται στον Ιησού Χριστό για τη λύτρωσή του και να τροφοδοτεί το θεϊκό σπινθήρα μέσα του, αποτελούν την κύρια επίγεια αποστολή του ανθρώπου και τη βασική προϋπόθεση για την αναγέννηση του πνεύματος (Προς Τίτο 3, 3-8, Επ. Πέτρου Α' 1,3).

Όμως, ούτε η αγάπη του από μόνη της οδηγεί κάποιον στην αναγέννηση, εάν δεν υποστηρίζεται από τον Ιησού Χριστό στην πάλη για την πνευματοποίησή του. Αυτό δεν γίνεται χωρίς συνειδητή προσφυγή σε αυτόν για βοήθεια και απαλλαγή από τη μόλυνση των χονδροειδών, ακάθαρτων ενεργειών, που είναι οι αμαρτίες. Γι' αυτό το λόγο ελέγχθη στις 12.4.1953 στην Μπέρτα Ντούντε:

«Η φυσική γέννηση είναι ένα δώρο τον Θεού, που δίνει τη δυνατότητα στην ψυχή να δημιουργήσει μια νέα ζωή. Την αναγέννηση όμως οφείλει να την επιδιώξει από μόνη της, πρέπει να περάσει συνειδητά σε μία νέα ζωή.

...Επομένως, η αναγέννηση δεν είναι χάρισμα από τον Θεό, αλλά πρέπει η ίδια η ψυχή να την επιδιώξει και είναι ο καθαυτός σκοπός της ύπαρξης του ανθρώπου στη Γη, τον οποίο οφείλει να επιτύχει εάν θέλει να γίνει μακάριος.

...Την πνευματική αφύπνιση της την επιτυγχάνει η ψυχή από δική της ώθηση, υποστηριζόμενη βέβαια από τη χάρη του Θεού, η οποία όμως είναι στη διάθεση του καθενός· αλλά δεν την εκμεταλλεύεται ο κάθε άνθρωπος, γιατί του λείπει η θέληση».

Από τα παραπάνω έπεται ότι η μεγάλη στιγμή στη ζωή ενός ανθρώπου, η αρχή της πνευματικής του αναγέννησης είναι η συνειδητή στροφή στον Ιησού Χριστό. Τη στιγμή αυτή αισθάνεται συνειδητά τη θεϊκή δύναμη μέσα του και ο πνευματικός σπινθήρας του ελκύεται μέσω της αγάπης με όλο και αυξανόμενη ένταση προς το Πνεύμα του Πατέρα. Με άλλα λόγια, η αναγέννηση αρχίζει από τη στιγμή που η ψυχή ανασταίνεται από τον τάφο του θανάτου, όπου βρισκόταν ως τότε, και δραπετεύει από το πνευματικό σκότος προς το φως της ημέρας.

Ωστόσο, μέχρι να ανατείλει πλήρως ο ήλιος, δηλαδή μέχρι να ολοκληρωθεί η γέννηση του πνεύματος, η ψυχή πρέπει να υποστεί τις «ωδίνες του τοκετού», πρέπει να διανύσει όλα τα σκοτάδια της νύχτας, ακριβώς όπως ο Ιησούς Χριστός έπρεπε να περδίσει το μικρό ποτήρι ως το τέλος, προτού νικήσει στο σταυρό.

Όποιος πιστεύει, επομένως, ότι ακολουθεί το δρόμο του Χριστού, πρέπει να είναι και πρόθυμος να διανύσει όλο το ζόφο της νύχτας, γιατί δεν μπορεί ο μαθητής να είναι ανώτερος από το Δάσκαλο (Κατά Ιωάννη 13, 16). Κατά συνέπεια, τα «επικούρεια» εκείνα συστήματα, που υπόσχονται στους μαθητές τους ένα ανώδυνο πέρασμα και μία άκοπη επίτευξη του στόχου είναι διδασκαλίες ανθρώπινες, εμπνεόμενες από το φόβο μπροστά στο άλμα στο κενό και οι καρποί τους είναι εξ ίσου ανθρώπινοι.

Δοκιμασίες, πειρασμοί, αγώνες και μία πρόσκαιρη, φαινομενική εγκατάλειψη από τη θεία Δύναμη είναι αναγκαίοι σταθμοί στη διαδικασία ωρίμανσης της ψυχής, για να σφυρηλατηθεί η ανεξαρτησία και η πνευματικότητα, της (Επιστολή Ιακώβου 1,2 & 12). Για το θέμα αυτό καταγράφει η Μπέρτα Ντούντε: *«Ακόμη και σεις που Μου είσαστε πιστοί, θα οδηγηθείτε μπροστά σε σταυροδρόμια και θα υποχρεωθείτε να αποφασίσετε ποιο δρόμο θέλετε να πάρετε, γιατί ούτε εσείς δεν θα αποφύγετε να περάσετε από τη δοκιμασία της θέλησης σας».*

«Κάνω τα πάντα για να κερδίσω την αγάπη σας. Όμως, εάν σας πρόσφερα μια ανέμελη, όμορφη ζωή στη Γη, εάν σας έδινα καθετί επίγειο που σας κάνει ευτυχισμένους, αυτό θα μεγάλωνε μόνο την αγάπη σας για τον κόσμο και όχι για Μένα, που δεν Με βλέπετε, αφού τα μάτια σας είναι στραμμένα στον κόσμο.

Για τούτο χρειάζεται πολλές φορές να απομακρύνομαι από σας, αν και μόνο φαινομενικά, και να σας αφήνω εγκαταλειμμένους μέσα στον κόσμο, σε μια κατάσταση ανάγκης και πόνου. Γιατί χρειάζεται να αναγνωρίσετε τη δική σας αδυναμία και την αστοργία των συνανθρώπων σας, για να αρχίσετε να Με αναζητάτε και να Με επικαλείστε και τότε να αντιληφθείτε το πόσο μεγάλη είναι η αγάπη Μου για σας, όταν θα σας έχω λυτρώσει από τα δεινά σας».

Άρα, όποιος βρίσκεται στην αρχή της αναγέννησής του, δεν πρέπει να αισθάνεται ότι φορά κιόλας φωτοστέφανο, καθώς για να λάβει την πληρότητα του Αγίου Πνεύματος, πρέπει πρώτα να αποσεισει οτιδήποτε σκοτεινό φέρει ακόμα, για να είναι άξιος να λάβει την ολοκληρωμένη χάρη. Υπάρχει, δηλαδή, και στην πνευματική γέννηση, όπως και στη φυσική, μια αρχή κι ένα τέλος. Ο άνθρωπος δεν μεταμορφώνεται εν ριπή οφθαλμού, αλλά πρόκειται για μια λίγο ως πολύ μακριά διαδικασία ωρίμανσης, με αποκορύφωμα την αναγέννηση.

Αυτό είναι κάτι που διαφεύγει από τους ευαγγελιστές κήρυκες, αλλά και τις διάφορες κοινότητες «αναγεννημένων» χριστιανών, γιατί πολύ απλά δεν το γνωρίζουν από ιδίαν πείραν, σε αντίθεση με τους μυστικιστές, που το έχουν βιώσει και πολλοί απ' αυτούς το έχουν επίσης καταγράψει.

Ανακύπτει φυσιολογικά το ερώτημα σε τι συνίσταται η τελείωση της πνευματικής αναγέννησης. Πολύ απλά, η ψυχή γίνεται πάλι αυτό που ήταν στην αρχή της, στο βασίλειο των αρχέγονων πνευμάτων, με δυο λόγια τέλεια. Όπως φανερώνει και η σημασιολόγηση της λέξης, η ψυχή αναγεννάται και έτσι φτάνει στο δεύτερο βαθμό εσωτερικής τελειοποίησης, όχι όμως και στον τρίτο, ανώτατο βαθμό, εκείνο της πλήρους υιοθεσίας από τον Θεό, πράγμα που θα αναλυθεί στη συνέχεια.

Οι τρεις βαθμοί της εσωτερικής τελειοποίησης

Τις ουσιώδεις διαφορές μεταξύ των τριών βαθμών τελειοποίησης τις διδάσκει διεξοδικά ο Ιησούς στους μαθητές του στο «Μ.Ε.Ι.» του Ιάκωβου Λόρμπερ. Ο πρώτος βαθμός της τελειοποίησης συνίσταται στην υπέρβαση του εγώ και έχει ως καρπό την *«αναγέννηση της ψυχής»*.

Αυτό ήταν το ανώτατο επίπεδο που μπορούσε να κατακτήσει κανείς στην αρχαία εποχή μέχρι την ενανθρώπιση του Ιησού. Είναι η βαθμίδα που κατέλαβαν οι μεγάλοι προφήτες και άγιες μορφές της αρχαιότητας, όπως ο Μωυσής, ο Ηλίας, ο Δανιήλ και άλλες βιβλικές φυσιογνωμίες και επίσης φωτισμένοι διδάσκαλοι από άλλες θρησκείες, όπως ο Βούδας (Σιντάρτα Γκαουτάμα, 691-480 π.Χ.), καθώς η γαλήνια ευδαιμονία της Νιρβάνα, που δεν ταραάζεται από τις επιθυμίες, δεν είναι άλλο από την αναγέννηση της ψυχής, που επιτυγχάνεται, όπως διδάσκει και ο Βούδας, με την πλήρη υπέρβαση του κόσμου.

Ο δεύτερος βαθμός της εσωτερικής τελειοποίησης συνίσταται στην *«αναγέννηση του πνεύματος»* εντός του ανθρώπου. Έχει προηγηθεί η υπέρβαση όλων των επιθυμιών, η «διακοπή των δεσμών» με τον κόσμο, με την έννοια των δεσμεύσεων που εγκλωβίζουν την ψυχή σε χαμηλών κραδασμών επίπεδα της κοσμικότητας και όχι με την έννοια της άρνησης της εκτέλεσης των γήινων καθηκόντων ή της συμμετοχής στην κοινωνία των ανθρώπων.

Η αυθυπέρβαση μαζί με την αγάπη συντελούν ώστε ο σπινθήρας πνεύματος, που έχει εμφυτευθεί λίγο πριν τη γέννησή του ανθρώπου αφυπνίζεται και καταλαμβάνει ολόκληρη την ύπαρξή του. Το βαθμό αυτό μπορεί να τον κατακτήσει κανείς και στο επέκεινα, όπως λέγεται στο «Μ.Ε.Ι.» V 184, 8, εφ' όσον έχει προηγηθεί μια ορισμένη εκπαίδευση και ωρίμανση στη Γη.

Σε αυτό το επίπεδο ολοκλήρωσης φτάνουν εκείνοι που αναγνώρισαν συνειδητά τον Ιησού ήδη όσο βρίσκονταν στη Γη και έτσι γνώρισαν την απολύτρωση, δηλαδή την απελευθέρωση από τις δεσμεύσεις του νόμου' γιατί η απολύτρωση αποφέρει ταυτόχρονα την πνευματική αναγέννηση, στο βαθμό βέβαια που κανείς αποδεσμεύεται από τον κόσμο και δεν επαναμολύνεται από αυτόν, δηλαδή δεν αμαρτάνει εκ νέου.

Έτσι, στο δεύτερο στάδιο η ψυχή ξαναγίνεται αυτό που ήταν κατά τη γέννησή της ως αρχέγονο πνεύμα. Είναι, δηλαδή, τέλεια μεν, αλλά δεν έχει ακόμη ανυψωθεί στην

πλήρη υιοθεσία από τον Θεό ούτε στη θεϊκή ελευθερία. Γιατί τα αρχέγονα πνεύματα είχαν μεν την τελειότητα, αλλά όχι αυτόβουλα, όχι αφ' εαυτού, παρά σαν προικοδότηση από το Δημιουργό τους. Για να γίνει προσωπικό τους επίτευγμα και κτήμα, έπρεπε να δοκιμαστεί η βούληση τους, μία δοκιμασία στην οποία απέτυχαν αμέτρητα πνεύματα.

Ήδη από τη στιγμή που πλησιάζει κάποιος στο δεύτερο βαθμό είναι αδύνατον να γίνει υπότροπος («Μ.Ε.Ι.» IV 220, 6) και να βρεθεί πάλι σε ελεύθερη πτώση. Γιατί όταν κάποιος επιλέξει συνειδητά τον Ιησού Χριστό ως σύμμαχο του, εάν δεν διαλύσει ο ίδιος τη συμμαχία αυτή, ο Πατέρας δεν τον αφήνει ποτέ αβοήθητο.

Αλλά και οι μη χριστιανοί μπορούν να φτάσουν σε αυτό το βαθμό εσωτερικής τελειότητας, εφ' όσον έχουν ζήσει στη Γη σε αρμονία με τη συνείδηση τους. Μετά το θάνατο περνούν στον πρώτο Ουρανό, τον επονομαζόμενο της σοφίας, και μάλιστα στην περίπτωση που αποδεχθούν τον Ιησού ως απολυτρωτή τους, μπορούν να εισέλθουν στο δεύτερο Ουρανό, εκείνον της σοφίας και της αγάπης, δεν μπορούν όμως να φτάσουν στον τρίτο Ουρανό, που είναι αυτός της απόλυτης αγάπης.

Είναι ευνόητο ότι και οι αλλόθρησκοι έχουν τη δυνατότητα αυτή, αφού είναι επίσης παιδιά του Θεού -αν και επί γης κατά κάποιον τρόπο «παθητικά παιδιά του»- καθώς έχουν εξ ίσου ένα θεϊκό πνεύμα στην καρδιά τους.

Ίσως εδώ να αναρωτηθεί κάποιος πώς εξηγείται οι μεν χριστιανοί να υποχρεώνονται να υποβληθούν σε δοκιμασία της βούλησής τους για να το επιτύχουν, ενώ οι αλλόθρησκοι έχουν τη δυνατότητα να ανέλθουν στο επίπεδο αυτό πολύ πιο εύκολα στον άλλο κόσμο. Η εξήγηση γι' αυτό είναι ότι για εκείνους που έχουν γεννηθεί χριστιανοί, οι απαιτήσεις είναι πολύ υψηλότερες. Γιατί με αυτό το «συμφωνητικό» κατήλθαν στη Γη -σημειωτέον ότι κάθε ψυχή εισέρχεται συνειδητά στη γήινη ζωή- και οι ευθύνες τους είναι μεγαλύτερες, τόσο εδώ όσο -πολύ περισσότερο- στον πνευματικό κόσμο, όταν επιτύχουν την πολυπόθητη τελειότητα.

Ο τρίτος και ύψιστος βαθμός εσωτερικής τελειοποίησης συνίσταται στην ολοκληρωμένη ένωση του Πνεύματος του Πατέρα αφ' ενός με το θεϊκό σπινθήρα του ανθρώπου, αφ' ετέρου, που σημαίνει τη συγκατοίκηση του Ιησού Χριστού, σύμφωνα με το Κατά Ιωάννη 14,23. Η κατάσταση αυτή ονομάζεται επίσης «**υιοθεσία από τον Θεό**», γιατί ο άνθρωπος με αυτή δεν εξασφαλίζει μόνο τη λύτρωση, όπως στον προηγούμενο βαθμό, αλλά επιτυγχάνει επίσης την τελειώσή του και γίνεται καθ' ολοκληρία παιδί του Πατέρα. Στον εσώτατο αυτό βαθμό λαμβάνει χώρα ο «πνευματικός γάμος» του Νυμφίου με τη νύμφη-ψυχή, ή αλλιώς η «unio mystica» των μυστικιστών, ή η αληθινή, άυλη, θεία κοινωνία.

Μία πολύ ουσιαστική ειδοποιός διαφορά της κατάστασης αυτής από τις άλλες σφαίρες του φωτός και της τελειότητας περιγράφεται επιγραμματικά στην Μπέρτα Ντούντε:

«Είναι ασύγκριτη η μακαριότητα που σημαίνει η τόσο στενή ένωση με τον Πατέρα, όπου για να φτάσει η ακτινοβολία της αγάπης Μου στον ευδαίμονα άνθρωπο δεν χρειάζεται πια ένας μεσολαβητής για να τη μεταδώσει.

Τον αγγίζει πια άμεσα μια κατάσταση απέραντης ευδαιμονίας, την οποία μόνο ένα ύψιστα τέλειον μπορεί να την αντέξει, ένα ον που έχει φτάσει στην πλήρη θέωση χάρις στην αγάπη».

Στον έβδομο τόμο του «Μ.Ε.Ι.» 155, 14 και 15 αναφέρεται ειδικότερα για τον τρίτο βαθμό της εσωτερικής τελειοποίησης:

«Όποιος έχει αποκτήσει την υιοθεσία από τον Θεό, είναι απολύτως ένα μαζί του και διαθέτει όμοια με Αυτόν την ύψιστη ισχύ και εξουσία επί παντός, τόσο στον ουρανό όσο και στη Γη. Και δεν μπορεί να του την αφαιρέσει κανείς ποτέ, γιατί είναι τελείως ένα με τον Θεό. Αλλά κανένας δεν μπορεί να φτάσει σε αυτό τον υπέρτατο

βαθμό τελειοποίησης, στον οποίο βρίσκονται οι αρχάγγελοι, εάν δεν αποκτήσει προηγουμένως τον πρώτο και δεύτερο βαθμό».

Μπορεί ο κοινός θνητός να επιτύχει στη Γη την υιοθεσία από τον Θεό;

Ίσως κάποιος αναγνώστης αντικρούσει ότι κανένας «κοινός θνητός» δεν μπορεί να πληρώσει εδώ στη Γη τις προϋποθέσεις που απαιτούνται για την πλήρη υιοθεσία από τον Θεό, ιδίως στη σημερινή εποχή, όπου οι συνθήκες είναι εξαιρετικά αντίξοες. Κατ' αρχήν, ας διευκρινίσουμε ότι δεν χρειάζεται να κάνει κάποιος κάτι ανεπανάληπτα μεγάλο, όπως ο Άλμπερτ Σβάιτσερ, ο Μάρτιν Λούθερ Κινγκ ή η μητέρα Τερέζα στην Καλκούτα, για να πληροί επάξια τις προϋποθέσεις αυτές. Γι' αυτό λέγεται στον «Πνευματικό Ήλιο» του Λόρμπερ:

«Εάν θέλεις να γίνεις ένα παιδί του Κυρίου, τότε δεν πρέπει να θέλεις να είσαι ο πρώτος και να ξεχωρίζεις ανάμεσα στους άλλους, παρά έχεις χρέος να είσαι σαν ένας κατώτατος υπηρέτης απέναντι σε όλους εκείνους που καθοδηγείς!»

Έπεται, λοιπόν, ότι η τελειοποίηση εξαρτάται από την αγάπη και την ταπεινοσύνη και όχι από τα μεγάλα έργα. Στην επίγεια πορεία, το τάλαντο ή το κεφάλαιο που του έχει δοθεί ποικίλει από άνθρωπο σε άνθρωπο, για να το επενδύσει όσο γίνεται πιο σωστά και αποδοτικά και αντίστοιχα ποικίλες είναι οι δοκιμασίες που συναντά ο καθένας καθ' οδόν, προκειμένου να φτάσει στο στόχο του, να αποκτήσει την πατρότητα από τον Θεό.

Συνεπώς, για τον κάθε άνθρωπο οι προϋποθέσεις για την απόκτηση της υιοθεσίας διαφέρουν, πάντως σε καμία περίπτωση δεν είναι υπεράνθρωπες, παρά πάντοτε κομμένες στα μέτρα του φορτίου που μπορεί να σηκώσει ο καθένας, εννοείται με άνωθεν βοήθεια. Διαφορετικά ο Ιησούς δεν θα είχε ισχυριστεί ότι «ο ζυγός μου είναι απαλός και το φορτίο μου ελαφρύ!» (Κατά Ματθ. 11, 30).

Χωρίς αμφιβολία κάποιες απαιτήσεις φορτίου στο δρόμο της τελειοποίησης είναι πολύ δυσβάστακτες από την ανθρώπινη σκοπιά, όμως γι' αυτό το σκοπό ο Χριστός δίνει στον πρόθυμο την αναγκαία δύναμη και την προστασία που χρειάζεται, δεδομένου ότι η αγάπη του για τους αγωνιστές στο γήινο πεδίο της μάχης είναι απεριόριστη.

Ένας άλλος αδικαιολόγητος φόβος είναι η αντίληψη ότι για να φτάσει κανείς σε ένα τέτοιο υψηλό σημείο τελειοποίησης, πρέπει να μεγαλουργήσει. Όμως αυτό διαψεύδεται στην Ντούντε με τα λόγια:

«Το μόνο που έχει σημασία στη Γη είναι το κατά πόσον ενεργοποιείτε τη θέληση σας και πόσο βαθιά και έντονη είναι η σχέση που οικοδομείτε με τον Πατέρα. Εάν τα κάνετε και τα δύο στον απόλυτο βαθμό, τότε είναι βέβαιο ότι ήδη εδώ στη Γη θα καταφέρετε την κατάσταση της τελειότητας. Γιατί τότε αντλείτε όλη τη δύναμη από τον Ίδιο τον Πατέρα και όποιος στη ζωή του κατεβαίνει στον αγώνα ενάντια στον εχθρό της ψυχής του εξοπλισμένος κατ' αυτό τον τρόπο, μπορεί να είναι βέβαιος για τη νίκη».

Παρ' όλα αυτά, είναι τελείως φυσικό να πει κάποιος: «Εγώ δεν πρόκειται να το καταφέρω ποτέ!» Και από την ανθρώπινη άποψη της εκτίμησης των δυνατοτήτων του θα έχει πιθανότατα δίκιο, καθώς με προσωπικές δυνάμεις και προσπάθειες δεν μπορούμε να κατακτήσουμε το υπέρτατο, γιατί οι ψυχές μας δεν έχουν τη δύναμη. Αλλά η υπόσχεση του Ιησού Χριστού είναι ότι παράλληλα με την εργασία στον εαυτό και την αυθυπέμβαση του ανθρώπου, Εκείνος σε τελευταία ανάλυση ενεργεί από μέσα του και τον οδηγεί ως το τέλος της πορείας, φτάνει ο ίδιος να μη φέρνει εμπόδια στο δρόμο.

Με άλλα λόγια, πρέπει ο καθένας βέβαια να πάρει μόνος του την απόφαση και την απόφαση να τη μετατρέψει σε έργο, όμως είναι η δύναμη του Θεού ενδόμυχα που οδηγεί τα πάντα στην τελείωση.

Γι' αυτό λέγεται στην Ντούντε: «Μόνοι σας δεν πρόκειται να φτάσετε ποτέ ως το στόχο, αλλά με τον Ιησού Χριστό θα το πετύχετε πολύ σύντομα».

Παρ' όλα αυτά, μπορεί κάποιος, από κακώς εννοούμενη ταπεινοφροσύνη, να αισθάνεται ανάξιος για ένα τόσο υψηλό κατόρθωμα, αλλά σε αυτόν θα έλεγε ο Ιησούς ενθαρρυντικά: «Θέλω την αγάπη της καρδιάς σου, που είναι φτώχη, γιατί εάν περιμένεις δήθεν μέχρι που να γίνεις τέλειος, δεν πρόκειται να Με αγαπήσεις ποτέ. Άσε Με, λοιπόν, να σ' αγαπώ Εγώ και έχε εμπιστοσύνη, γιατί σε δέχομαι έτσι όπως είσαι και είναι βέβαιο ότι με τον καιρό θα σε μεταμορφώσω και σένα, όπως το έχω υποσχεθεί σε όλα τα παιδιά Μου. Το μόνο που χρειάζεται είναι να το θέλεις, καθώς Εγώ δεν πρόκειται να σε πιέσω ποτέ να το κάνεις. Άσε όλες τις έγνοιες και τις αμφιβολίες πάνω Μου και τότε θα νοιαστώ Εγώ για σένα και, επιπλέον, θα εξομαλύνω και το δρόμο που θα σε φέρει ως την τελείωση.

Ούτε να σε απασχολεί ότι δεν έχεις ακόμη αρετές, γιατί με την πάροδο του χρόνου θα σου δώσω τις δικές Μου, όταν θα έχει ωριμάσει ο καιρός γι' αυτό. Κράτησε όμως τις δύο εντολές που σας έδωσα: Να Με αγαπάς με όλη την καρδιά σου και το διπλανό σου σαν τον ίδιο σου τον εαυτό!

Σήκωσε, λοιπόν, το σταυρό σου με εμπιστοσύνη και ακολούθησέ Με! Βέβαια, θα σε φορτώσω με ένα μικρό σταυρό, για να μην πορεύεσαι χωρίς σωστό φορτίο και να μη σου δίνονται όλα χάρισμα, γιατί τότε δεν θα μπορούσες ποτέ να φτάσεις το στόχο, αλλά ο ζυγός Μου είναι απαλός.

Γι' αυτό μη νοιάζεσαι εάν και πώς μπορείς ποτέ να φτάσεις το στόχο, παρά βάλε όλη σου την εμπιστοσύνη πάνω Μου και μείνε πιστός σε Μένα μέχρι θανάτου κι Εγώ θα σου χαρίσω το στεφάνι της ζωής!»

Τα χαρίσματα και οι καρποί του Πνεύματος

Ως την Πεντηκοστή, την ημέρα της έκχυσης του Πνεύματος, τα πνευματικά χαρίσματα όπως η προφητεία, η ενόραση, η θεραπεία, η ερμηνεία των ονείρων, δίνονταν σπάνια. Συγκεκριμένα, δίνονταν μόνο σε ανθρώπους που είχαν έρθει «από τον ουρανό», που ήταν δηλαδή φωτεινές οντότητες, οι οποίες δεν είχαν εκπέσει μαζί με τον Εωσφόρο, και ενσαρκώνονταν στη Γη με μια φωτοφόρο αποστολή για τους υπόλοιπους ανθρώπους. Ύστερα όμως από το ορόσημο της Πεντηκοστής, η δυνατότητα απόκτησης ενός πολύ μεγάλου φάσματος πνευματικών ικανοτήτων επεκτάθηκε σε κάθε άτομο που πληροί τις αναγκαίες προϋποθέσεις.

Στις 18.9.1960 η Μπέρτα Ντούντε κατέγραφε σχετικά: «*Θα πρέπει να μιλήσετε για χαρίσματα του Πνεύματος, εάν θέλετε να δώσετε μια ερμηνεία για τις υπερφυσικές δυνάμεις που εκδηλώνονται σύμφωνα με τη βούληση του Θεού. Τη θεική τους προέλευση μπορεί να την αναγνωρίσει ο καθένας, εφ' όσον βρίσκεται ο ίδιος σε μια πνευματική πορεία. Γιατί τα χαρίσματα αυτά τα υποσχέθηκα Εγώ ο Ίδιος σε εκείνους που τα εκζητούν και πληρούν όλες τις προϋποθέσεις που έθεσα για την «ενέργεια του Πνεύματος Μου».*

Το Πνεύμα Μου εκφράζεται κατά πολλούς τρόπους, σε αντιστοιχία πάντα με το βαθμό ωριμότητας της ψυχής και του έργου που έχει να επιτελέσει ο λήπτης του συγκεκριμένου χαρίσματος.

Τα χαρίσματα είναι, βέβαια, διαφόρων ειδών, πάντως κάθε χάρισμα σημαίνει ότι ο λήπτης αποκτά μια ιδιαίτερη ικανότητα, ώστε να μπορεί να κάνει κάτι το υπερφυσικό, το οποίο δεν θα μπορούσε να επιτελέσει από μόνος του ως άνθρωπος. Για να το κάνει αυτό, πρέπει να έχει την υποστήριξη Μου και να οικειοποιηθεί τη δύναμη Μου, η οποία δρα τότε εντός του, δίνοντάς του το χάρισμα της θεραπείας αρρώστων ή της προφητείας ή της δυνατότητας να λάβει από Μένα την αλήθεια και να τη διαδώσει κατ' εντολή Μου. Μπορεί, επίσης, να λάβει το χάρισμα να μιλάει εμπνεόμενος απευθείας από Μένα, έτσι

ώστε να μπορώ να εκφραστώ πνευματικά, όμως μέσα από το στόμα ενός ανθρώπου που έχει λάβει από Μένα την ικανότητα να Με ακούει.

Όταν, λοιπόν, μιλάτε στους ανθρώπους για τα διάφορα χαρίσματα στα οποία έχω αναφερθεί και μέσω του Πνεύματος επίσης, τότε κι αυτοί θα πρέπει να αντιληφθούν ότι εσείς δεν έχετε απλά μια «ξεχωριστή» ικανότητα, που θα μπορούσε να σας την έχει χαρίσει ο Δημιουργός σας σαν ένα ιδιαίτερο ταλέντο, αλλά ότι την ικανότητα αυτή την αποκτήσατε δια της πνευματικής οδού.

Πρέπει, δηλαδή, να γίνει συνειδητό ότι μια τέτοια ικανότητα δεν είναι δυνατό να χαριστεί αυθαίρετα στον καθένα, εάν δεν μπορεί να πληροί την απαραίτητη προϋπόθεση γι' αυτό.

Πολύ λιγότερο μπορεί δε να εκμαθευτεί μια τέτοια ικανότητα σε μια σχολή. Ασφαλώς, όλοι οι άνθρωποι είναι προορισμένοι να την αποκτήσουν και θα μπορούσαν όλοι κάλλιστα να μεταλλαχθούν έτσι που να λάβουν από ένα χάρισμα του Πνεύματος. Κλητοί είναι όλοι, όμως δεν είναι όλοι εκλεκτοί, ακριβώς για το λόγο ότι δεν αναγνωρίζουν την κλήση αυτή και ως εκ τούτου ούτε εκζητούν κανένα χάρισμα του Πνεύματος.

Από την άλλη πλευρά, τέτοια χαρίσματα αποτελούν την απόδειξη μιας πορείας με πνευματική κατεύθυνση στη ζωή είναι δηλαδή τεκμήριο ενός ορισμένου βαθμού ωριμότητας και αγάπης του ανθρώπου που τα έχει, διότι το Πνεύμα Μου μπορεί να δράσει εντός του μόνο όταν κατέχει το βαθμό αυτό».

Στην πρώτη του επιστολή στους Κορινθίους (12, 4-7) ο Παύλος γράφει: «Υπάρχουν πολλά είδη χαρισμάτων, όμως προέρχονται από το ένα Πνεύμα. Υπάρχουν επίσης διάφορα λειτουργήματα, όμως προέρχονται από ένα και τον ίδιο Κύριο και υπάρχουν διάφορα είδη δραστηριοτήτων, αλλά είναι ο ίδιος και ο αυτός Θεός που πραγματοποιεί τα πάντα μέσα σε όλους. Στον καθένα δίνεται η φανέρωση του Πνεύματος προς το συμφέρον όλων».

Στη συνέχεια απαριθμούνται εννέα διαφορετικά χαρίσματα: της θείας σοφίας, της γνώσης, της πίστης, της θεραπείας ασθενειών, της θαυματουργίας, της προφητείας, της διάκρισης των πνευμάτων, της γλωσσολαλίας και της ερμηνείας της αποκάλυψης (και όχι των γλωσσών, όπως εσφαλμένα αναφέρεται στο 12, 10, όπου πρόκειται προφανώς για παραποίηση της Γραφής).

Ο κατάλογος, όμως, δεν εξαντλείται με αυτά τα εννέα. Στις νέες αποκαλύψεις αναφέρονται και άλλα πολλά χαρίσματα, όπως π.χ. της διδασκαλίας, της ερμηνείας μυστηρίων, της ικανότητας ανάγνωσης της σκέψης και της αξιολόγησης των συνανθρώπων, της ερμηνείας ονείρων, του εξορκισμού κακών πνευμάτων και της καταπολέμησης καταστάσεων αδυναμίας, της φωτισμένης και τακτικά δομημένης σκέψης, της πνευματικής ή τρίτης όρασης (που δεν έχει καμία απολύτως σχέση με την πνευματιστική όραση), της δύναμης της αγάπης, της ισχυρής θέλησης, της ευσπλαχνίας, της ταπεινότητας, της σοβαρότητας, της δημιουργικότητας και της εφευρετικότητας, επιπλέον, του ανώτερου όλων των χαρισμάτων, δηλαδή του θείου Λόγου, που ακούγεται ως ευδιάκριτη φωνή στο κέντρο της καρδιάς και, τέλος, της ικανότητας να παρουσιάζει κάποιος όλα μαζί τα παραπάνω σε περίπτωση ανάγκης. Άλλωστε, όταν δοθεί σε κάποιον ένα χάρισμα, δεν σημαίνει ότι θα στερείται των υπολοίπων («Μ.Ε.Ι.» VII 152, 4).

Στην ερώτηση πώς διαπιστώνεται, εάν κάποιος έχει προικιστεί πραγματικά με τέτοια χαρίσματα, η απάντηση είναι απλή: από την αγάπη του και τους καρπούς της. Η αγάπη είναι στην ουσία περισσότερο καρπός του πνεύματος και λιγότερο ένα από τα χαρίσματα που δίνει, αν και μπορεί να δοθεί επίσης σαν ένα επιπρόσθετο χάρισμα, γιατί όποιος έχει -και, επιπλέον, αξιοποιεί- το κεφάλαιό του, θα του δοθεί με το παραπάνω (Ματθαίος 13, 12 - 25, 29, Μάρκος 4, 25).

Η αγάπη πρέπει επίσης να θεωρηθεί περισσότερο ως μια βασική ιδιότητα του πνεύματος που βρίσκεται εν δυνάμει σε όλους τους ανθρώπους· γιατί, όπως λέει ο Παύλος, η αγάπη δεν θα πάψει ποτέ να υπάρχει, ακόμη κι όταν όλες οι άλλες εκφάνσεις του Πνεύματος πάψουν να υπάρχουν, καθώς, αν δεν την έχει κανείς, ακόμη κι αν μιλάει τη γλώσσα των αγγέλων, οι λόγοι του θα είναι σαν κύμβαλο αλλαλάζον (Προς Κορινθίους, κεφ. 13).

Εκτός από τα εννέα χαρίσματα, ο Παύλος παραθέτει και εννέα καρπούς του Πνεύματος, ήτοι την αγάπη, τη χαρά, την ειρήνη, τη μακροθυμία, την καλοσύνη, την αγαθότητα, την πίστη, την πραότητα και την εγκράτεια (Προς Γαλάτες, 5, 22).

Όταν λοιπόν προτρέπει «να επιδιώκετε τα μεγαλύτερα χαρίσματα, αλλά σας δείχνω κι ένα πολύ ανώτερο ακόμη δρόμο», δηλαδή αυτόν της αγάπης (Προς Κορινθίους 12, 31) και πάλι υπενθυμίζει ποιο είναι το κυρίως όχημα για την τελειοποίηση, αφού όλα τα χαρίσματα δεν έχουν κανένα αντίκρουσμα χωρίς αυτή.

Τα χαρίσματα του Πνεύματος είναι δώρα χάρις, που κανένας δεν τα αξίζει και δεν είναι η ανταμοιβή κάποιων έργων ή υπηρεσιών. Δεν δίνονται για να παρασημοφορήσουν, ούτε για να προκαλέσουν το θαυμασμό των υπολοίπων, αλλά συνεπάγονται συνειδητή εργασία στην υπηρεσία των συνανθρώπων (Προς Κορινθίους Α', 6, 7).

Επομένως, δεν ανήκουν στους δέκτες τους, παρά είναι ένα «δανεικό κεφάλαιο» που χορηγείται προς αξιοποίηση. Ως εκ τούτου, δεν είναι ούτε αυτοσκοπός, γι' αυτό και τους αληθινούς μαθητές του Ιησού θα τους αναγνωρίσει κανείς από τα πνευματικά χαρίσματα μεν, αλλά πάντα σε συνδυασμό με τους καρπούς του Πνεύματος. Εάν δεν υπάρχει αγάπη, τα χαρίσματα δεν ωφελούν σε τίποτα (Κορινθ. Α' 13, 1), ενώ όταν υπάρχει αγάπη, τα χαρίσματα εκδιπλώνονται προς δόξα του Θεού (Επ. Πέτρου Α' 4, 11). Εξάλλου, τους μαθητές τους διακρίνει κανείς από την αγάπη μεταξύ τους (Ιωάννη 13, 35), γιατί όποιος είναι στην αγάπη, είναι μέσα στον Θεό και αντίστροφα (Επιστολή Ιωάννη Α' 4, 16).

Φυσικά, η ανάπτυξη των χαρισμάτων δεν είναι απαραίτητο να γίνεται φανερή σε όλους· πολλές φορές μάλιστα μπορεί να εκδηλώνονται τελείως ενδόμυχα, χωρίς να υποπίπτουν στην αντίληψη τρίτων, προφανώς για να μην υποθάλπεται η υπεροψία και να μη διακινδυνεύει η ψυχική γαλήνη του δέκτη τους.

Στην πρώτη κορινθιακή επιστολή, 12ο κεφάλαιο, τα χαρίσματα παρομοιάζονται με τις πολυσχιδείς λειτουργίες και τα μέλη ενός σώματος. Από μια υψηλότερη σκοπιά, η εικόνα αυτή αποδίδει συμβολικά το ότι όλοι οι άνθρωποι αποτελούν εν δυνάμει τα κύτταρα ενός μοναδικού οργανισμού, με κεφαλή τον Ιησού Χριστό.

Μέσω των πνευματικών χαρισμάτων αναθέτονται επίσης και οι «διακονίες» (οι υπηρεσίες στο πλαίσιο αυτού του ζωντανού οργανισμού), τις οποίες τις ενεργεί ουσιαστικά το ίδιο το θείο. Δεν μπορούν, επομένως, οι άνθρωποι να αναθέτουν τις διακονίες και να χρίζουν τους αντίστοιχους «υπηρέτες του Θεού», όπως είναι η πρακτική στην τυπολατρική χριστιανοσύνη με τη θεσμοποιημένη, οργανωμένη μορφή της- αλλά αυτή είναι μια εξουσία που ασκεί ο Κύριος κατ' αποκλειστικότητα, όπως δηλώνεται σαφώς τόσο στην Μπέρτα Ντούντε όσο και την Αγία Γραφή (Πράξεις Αποστόλων 20, 28, Προς Ρωμ. 10, 15, Προς Κορινθ. Α' 12, 28, Προς Εφεσίους 4, 11). Είναι φυσικό, άλλωστε, ότι η ανάθεση των καθηκόντων και των λειτουργιών σε έναν οργανισμό προέρχεται πάντοτε από την κεφαλή, όπως συμβαίνει και με το φυσικό σώμα.

Όσο πιο πολύ, λοιπόν, οι χριστιανοί άγονται από τα κοσμικά ενδιαφέροντα και τον ψυχρό νου, τόσο περισσότερο θα διασπώνται, καθώς η προσοχή τους εστιάζεται προς τα έξω, και θα μιλούν διαφορετικές γλώσσες (θα έχουν διαφορετικές θεωρήσεις)

στον ατελεύτητο πύργο της Βαβέλ. Και επειδή δεν εμφορούνται από το ίδιο πνεύμα, χρειάζονται μηχανισμούς οργάνωσης για να μη διαλυθούν, κατά τα κοσμικά πρότυπα.

Εάν αντίθετα ανέπτυσαν την αγάπη, οι οργανωτικές δομές θα καθίσταντο συν τω χρόνω περιττές, δεδομένου ότι θα συμφωνούσαν πάνω στην αλήθεια και κανένας δεν θα είχε καμία πρωτοκαθεδρία, απλά ο καθένας θα επιτελούσε αρμονικά τη λειτουργία του στο πλαίσιο της κοινότητας.

Η παραπάνω περιγραφή σίγουρα δεν είναι μία ουτοπία, αλλά όπως φαίνεται, θα πραγματοποιηθεί πια στη Νέα Γη.

Η χριστική εκκλησία

Όπως διαπιστώθηκε πιο πάνω, το αληθινό σώμα του Χριστού και της εκκλησίας του δεν είναι ένας θεσμοποιημένος οργανισμός, παρά πολύ περισσότερο ένας «πνευματικός οργανισμός», με διακριτικό γνώρισμα τις ενέργειες του Πνεύματος. Γιατί μόνο τότε μπορεί να χαρακτηριστεί κανείς ότι ανήκει στον Χριστό, όταν δημιουργεί δηλαδή τις δυνατότητες να εκδιπλωθεί μέσα του το χριστικό Πνεύμα.

Μία βασική προϋπόθεση γι' αυτό είναι να ασκεί την αγάπη και μάλιστα όχι για την επιβράβευση ή για οποιαδήποτε άλλα εύσημα, αλλά μόνο και μόνο για τη χαρά τού να δίνει. Και μια πρώτη απόρροια του δοσίματος αυτού είναι το πνευματικό χάρισμα της φωτισμένης σκέψης. Όπου, λοιπόν, οι οπαδοί του Χριστού επικεντρώνουν τη λατρεία τους μόνο σε εξωτερικά τυπικά, εκεί δεν μπορεί να γίνει λόγος για φωτισμένη σκέψη.

Η Εκκλησία του Χριστού επομένως είναι μία οργάνωση που υπάρχει μόνο στο πνευματικό επίπεδο, που δεν κάνει κανενός είδους συμβιβασμούς με τον κόσμο, καθώς εδράζεται αποκλειστικά στη θέληση του Θεού. Έμβλημά της είναι η πνευματική αναγέννηση του ανθρώπου και δεν έχει ανθρώπους ηγέτες, αλλά τον ίδιο τον Χριστό, με τον οποίο κάθε μέλος της οφείλει να έχει αποκτήσει μία προσωπική, άμεση και εγκάρδια σχέση για να ανήκει στο σώμα αυτό.

Τον αληθινό χριστιανό, επομένως, τον χαρακτηρίζει η ακαταπόνητη προσπάθεια να αποκτήσει τα χαρίσματα του Πνεύματος, αυτά που είναι το γνώρισμα της Εκκλησίας του Χριστού και όχι το αν ανήκει στη μία ή την άλλη ομολογία, και έτσι ο καθένας μπορεί να μείνει στον κόλπο της εκκλησίας όπου είναι εγγεγραμμένος, εφ' όσον εκεί διδάσκεται το Ευαγγέλιο. Γιατί είναι ανόητο να εγκαταλείπει κανείς τη μητρική του εκκλησία, εάν δεν έχει βρει ακόμη από δική του προαίρεση πρόσβαση στη θεϊκή διδασκαλία μέσα στην ίδια του την καρδιά. Την πρόσβαση αυτή είναι απαραίτητο να τη βρει ο καθένας, δεδομένου ότι είναι αδύνατο να γίνει κάποιος μακάριος μόνο και μόνο επειδή είναι βαπτισμένος και ακολουθεί μία συγκεκριμένη εκκλησία και τις εντολές της. Όπως διαπιστώθηκε επανειλημμένα, μονάχα η αληθινή, ανιδιοτελής αγάπη οδηγεί στη μακαριότητα και βέβαια αυτή μπορεί να ασκηθεί σε οποιαδήποτε πνευματική κοινότητα ανήκει κάποιος.

Ήδη από το γεγονός αυτό θα πρέπει να είναι εξόφθαλμο ότι για τον Θεό είναι αδιάφορο σε ποια ομολογία πίστης ή λατρευτική κοινότητα ανήκει κάποιος, αφού ο καθένας μπορεί να γίνει μακάριος. Το δεδομένο μάλιστα ότι συνήθως εντασσόμαστε αυτόματα στη μια ή την άλλη κατεύθυνση με τη γέννησή μας, ώστε δεν μας δίνεται η δυνατότητα να τη διαλέξουμε ελεύθερα με τη θέλησή μας, θα πρέπει έτσι κι αλλιώς να μας βάζει όλους σε σκέψεις. Εκτός αυτού, ας μην ξεχνάμε ότι στους πρώτους χριστιανούς τον ηγετικό ρόλο στις εκκλησίες τον είχαν οι απόστολοι και οι προφήτες και όχι οι πρεσβύτεροι ούτε οι μεταγενέστεροι επίσκοποι.

Για το λόγο αυτό είναι κατανοητό γιατί η επιστολή του Παύλου προς τους Λαοδικείς (Προς Κολοσ. 4, 16) αποσύρθηκε από την κυκλοφορία, αφού λέει λόγου χάρη στο κεφ. α', 4-5, όπως την κατέγραψε ξανά ο Λόρμπερ:

«...Γιατί έχουμε πληροφορηθεί (σ.σ.: εννοούνται ο Παύλος και ο Τιμόθεος) από το Πνεύμα του Κυρίου και μέσω των αδελφών Επαφρά και Νυμφά πως έχετε ζεπέσει σε ορισμένα πράγματα. Και πως έχετε εκλέξει έναν επίσκοπο και κλήρο και θέλετε να μετατρέψετε τον Χριστό σε έναν ειδωλολατρικό Θεό και έχετε καθορίσει ένα συγκεκριμένο οίκο, μια ορισμένη μέρα και διακοσμημένα ρούχα για στολή».

Όσο η αγάπη μεταξύ των πρώτων χριστιανών μειωνόταν, ενώ από την άλλη πλευρά αυξανόταν το μέγεθος των χριστιανικών κοινοτήτων και, με την προϊούσα εκκοσμικέυσή τους, η διαπλοκή τους με την κρατική εξουσία, τόσο πιο σπάνιες γίνονταν οι χαρισματικές δωρεές του Πνεύματος. Στο τέλος δε επιβλήθηκε από μόνη της στην ηγεσία της εκκλησίας μία οργανωμένη ιεραρχία ιερέων, ακριβώς όπως είχε γίνει με τους Ιουδαίους Ναΐτες.

Εκτός από λίγες λαμπρές εξαιρέσεις, η διδασκαλία ανατέθηκε σε ανθρώπους οι οποίοι δεν είχαν επιλεγεί από τον Θεό για να ασκήσουν το λειτούργημά τους, όπως ήταν παλιότερα οι απόστολοι και οι προφήτες. Και συνάμα, σε μια παράλληλη πορεία, καθώς τα χαρίσματα του Πνεύματος γίνονταν όλο και πιο σπάνια, η λογοκρατία, ο δογματισμός και η τυπολατρία αντικατέστησαν τον πάλαι ποτέ ζωντανό παλμό του χριστικού μηνύματος.

Όμως, το Πνεύμα πνέει όπου θέλει και βρίσκει σε κάθε εποχή τον προορισμό και την εκπλήρωση του, όπως λέει η Γραφή, γι' αυτό σήμερα ζούμε σε μια εποχή εκρηκτικών αλλαγών και ανανέωσης κάθε πεδίου, ακόμη και στον θεσμοθετημένο, τυπολατρικό χριστιανισμό.

Για να είμαστε ρεαλιστές, αυτό δεν σημαίνει βέβαια ότι πορευόμαστε προς μια καλύτερη περίοδο πνευματικής αναμόρφωσης και μετασχηματισμού της ανθρωπότητας, γιατί όσο προχωρεί ο χρόνος τόσο λιγοστεύουν οι άνθρωποι που αγαπούν πραγματικά και θέλουν το καλό. Αλλά έτσι κι αλλιώς τέτοιοι άνθρωποι πάντα ήταν μια μικρή μειοψηφία.

Το Άγιο Πνεύμα και οι δυνάμεις τον αιθέρα

Είναι τελείως λανθασμένη η διαδεδομένη αντίληψη ότι οι αιθερικές δυνάμεις είναι ταυτόσημες με το Άγιο Πνεύμα. Το αμιγώς πνευματικό Πυρ του είναι το άκτιστο Φως, που εκπηγάζει από τον Ήλιο της Χάρης, τον πνευματικό κεντρικό Ήλιο, που είναι η «έδρα» του Θεού, όπου κατοικεί μέσα σε ένα Φως απροσπέλαστο για τον οποιονδήποτε (Προς Τιμόθεο Α' 6, 16), ένα Φως που δεν έχει σκιά πουθενά (Α' Ιωάννη 1, 5).

Συνακόλουθα, το Άγιο Πνεύμα είναι ένα αγνότατο εσωτερικό Φως («Μ.Ε.Ι.» IV 76, 9), που η ουσία του είναι η αγάπη. Γι' αυτό το Πυρ του στις διάφορες εκφάνσεις του (Προς Κορινθίους Α' 12, 1- 11) πληροί εκείνα τα σκεύη μόνο που έχουν επίσης μεταλλαχθεί σε φύσεις αγάπης και άρα έχουν την ίδια φύση με το Άγιο Πνεύμα, ειδάλλως η επαφή τους μαζί του θα τα διέλυε.

Ακριβέστερα, λέγεται στο «Μεγάλο Ευαγγέλιο του Ιωάννη» (VII 71,11):

«Το αγνό Πνεύμα αυτό καθαυτό ως ουσία και στοιχείο είναι ένα Πυρ και ένα Φως ή η καθαυτό Αγάπη και Σοφία. Αλλά δεν πρέπει να φανταστείτε μια υλική φωτιά ή μια αισθησιακή αγάπη, όπως παραδείγματος χάρη του γήινου ήλιου ή μιας λάμπας που καίει, παρ' ότι υπάρχει μια αντιστοιχία μεταξύ των δύο· διότι το Πυρ του Πνεύματος είναι αμιγής Ζωή και το Φως του Πυρός είναι η Σοφία του».

Το Άγιο Πνεύμα του Θεού είναι, συνεπώς, η αέναη, άκτιστη δύναμη, που δρα ως προαιώνια αγάπη, φως και ισχύς του παντοδύναμου, πάνσοφου και πανάγαθου ύψιστου Όντος.

Ως εκ τούτου δεν ταυτίζεται με την αιθερική ενέργεια, ούτε με τις λεπτοουσιακές δυνάμεις της ψυχής και ούτε πρέπει να συγχέεται με την «κοσμική ενέργεια». Η

«κοσμική ενέργεια», ένας όρος που είναι του συρμού στον εσωτερισμό σήμερα, αποτελεί μόνο μία αιθερική ενέργεια και άρα όχι αμιγώς πνευματική. Η ενέργεια αυτή είναι κτιστή, ενώ το Πνεύμα του Θεού, δηλαδή το Άγιο Πνεύμα, είναι άκτιστο. Κατ' ακολουθία, ο αιθέρας είναι ένα ζωντανό πνευματικό ενδιάμεσο στοιχείο ή μέσο διάδοσης των ουσιών, που υφίσταται μεν στο χώρο, όμως ο ίδιος είναι ασώματος.

Ο αιθέρας είναι η ουσία που δίνει ζωή στα υλικά δημιουργήματα και ακολουθώντας κατά γράμμα τους φυσικούς νόμους εξέλιξης, όπως τους έχει καθορίσει ο Θεός, δημιουργεί διαρκώς ανώτερες μορφές ζωής, με αποκορύφωμα τον άνθρωπο, το φορέα της ανώτατης οργανικής ύπαρξης. Στο «Μ.Ε.Ι.» VI 233, 10 λέγεται σχετικά:

«Ο αιθέρας περιέχεται στο χώρο και το χρόνο και ως εκ τούτου είναι κάτι το υλικό, μολοντί η βασική του σύσταση σε σύγκριση με την πυκνή ύλη ενός γήινου κόσμου είναι σχεδόν αβαρής».

Από τις νέες αποκαλύψεις καθίσταται σαφές ότι το πνεύμα του αιθέρα ή αλλιώς τα «αιθερικά πνεύματα» εμπεριέχονται στην ατμόσφαιρα και το σώμα της Γης και σε οτιδήποτε αυτή παράγει. Αυτή η εν μέρει καθαρά πνευματική και εν μέρει φυσική ζωτική ουσία είναι ως εκ τούτου ο τροφοδότης και ο συντηρητής ολόκληρης της υλικής δημιουργίας και μπορεί να θεωρηθεί ως το καθαυτό ζωντανό δομικό υλικό και πρωταρχικό στοιχείο της ύλης. Περαιτέρω λέγεται για τη φύση του αιθέρα στο «Μ.Ε.Ι.» VII 72, 3-4:

«Εάν ανέλθουμε υψηλότερα, περίπου δέκα ώρες πάνω από τη Γη, δεν θα συναντήσουμε πια αέρα όπως αυτόν που μας περιβάλλει εδώ, αλλά καθαρότατο αιθέρα, που στα μάτια σας βέβαια θα ήταν ένα απόλυτο τίποτα.

Όμως αυτός ο αιθέρας, παρά τη φαινομενική του ανυπαρξία, δεν είναι τόσο ανύπαρκτος όσο φαίνεται, καθ' όσον εμπεριέχει όλα τα αμέτρητα στοιχεία και υλικά, αλλά σε μια ακόμη πιο ελεύθερη κατάσταση από ό,τι στον πιο καθαρό ατμοσφαιρικό αέρα της Γης.

Όλες οι δυνάμεις αυτές είναι ακόμη πιο ελεύθερες στον αιθέρα και μάλιστα είναι πολύ πιο συναφείς και συγγενικές με το πρωταρχικό πυρ και φως. Αυτές δίνουν τροφή στον αέρα της Γης, αυτός με τη σειρά του στο νερό, αυτό πάλι στη γη και σε οτιδήποτε ζει πάνω της.

Αφού, λοιπόν, όλα αυτά εμπεριέχονται στον αιθέρα, άρα είναι ένα σημαντικότερο «κάτι» και όχι ένα τίποτα, όσο κι αν στις αισθήσεις σας δίνει αυτή την εντύπωση. Πάντως, ο αιθέρας δεν είναι κάτι το καθαρά πνευματικό, παρά εσωτερικά μοιάζει πιο πολύ με την ουσία της ψυχής, αλλά μόνο από την άποψη ότι είναι ένας φορέας που βρίσκεται μέσα στο χώρο μέσω του οποίου αναρίθμητες αρχέγονες δυνάμεις, προερχόμενες από τον Θεό, συναντώνται, συνδέονται και εν τέλει δρουν από κοινού».

Αναφορικά με τη φύση του αιθέρα, δίνονται επιπρόσθετα στοιχεία στα «Μυστικά της Φύσης» του Γιάκομπ Λόρμπερ. Σήμερα, η ενέργεια του αιθέρα παρουσιάζεται με διάφορα ονόματα στη σχετική φιλολογία και στα ΜΜΕ, όπως: κοσμική ενέργεια, ενέργεια τον αιθερικού πεδίου, ενέργεια τον πεδίου βαρύτητας, υπερενέργεια, συνεργετική ενέργεια, ενέργεια τον μηδενικού σημείου, ελεύθερη ενέργεια, οργόνη (κατά Βίλχελμ Ράιχ), πράνα, τσι (στα κινέζικα) ή κι (στα ιαπωνικά, εξ ου και τσι, ρέικι κ.ο.κ.). Όπου, λοιπόν, εμφανίζονται τέτοιοι όροι, πρόκειται πάντα για την ίδια ενέργεια, αυτή του αιθέρα.

Με τη μορφή του ηλεκτρισμού και του μαγνητισμού ο αιθέρας αποτελεί την πρωτογενή μορφή της υλικής ενέργειας. Οι μορφές αυτές είναι λίγο ως πολύ είτε, κυρίως, ηλεκτρο-μαγνητικές ή μαγνητικο-ηλεκτρικές και από αυτό προκύπτει η πολικότητα, η οποία υφίσταται μόνο στον υλικό κόσμο και όχι στους αμιγώς πνευματικούς κόσμους του Ουρανού. Από αυτή τη σκοπιά, τα άτομα του αιθέρα

είναι μικροσκοπικότητα άτομα φωτός («σφαιροειδή ζώαρια φωτός ή αιθέρα» στη λορμπερική ορολογία).

Με βάση τα παραπάνω, η αιθερική ενέργεια, που φυσικά πηγάζει επίσης από τον Θεό, πλημμυρίζει το άπειρο και είναι παντού ενεργή. Αν και κινείται βέβαια σε μια κατάσταση πιο ελεύθερη από την καθαυτό ύλη, ανήκει και η ίδια στην ύλη.

Η φυσική επιστήμη δεν αμφισβητεί σήμερα την ύπαρξη του αιθέρα, καθ' ότι ήδη από τον καιρό του Ισαάκ Νιούτον (Νεύτωνα) έγινε αποδεκτό ότι στον ελεύθερο χώρο πρέπει να υπάρχει ένα ενδιάμεσο στοιχείο ή μέσο διάδοσης μέσω του οποίου μεταδίδονται η θερμότητα, η βαρύτητα, το φως και άλλες ενεργειακές μορφές υπό τη μορφή ηλεκτρομαγνητικών κυμάτων, τα οποία προωθούνται μέσω δονήσεων.

Τα λεπτότατα σωματίδια του αιθέρα διαθέτουν στο κέντρο τους ένα πνευματικό τμήμα, που τους έχει δοθεί από τον Θεό, χάρη στο οποίο τούς προσδίδεται απέραντη διάρκεια και ακατάπαυστη ώθηση για εξέλιξη, διατήρηση και πρόοδο.

Κάθε άτομο αιθέρα ναί μεν είναι κάτι το ασώματο, εντούτοις έχει μορφή και περικλείεται από κάποια όρια, γιατί διαφορετικά θα διαλυόταν στο άπειρο. Συνεπώς κάθε άτομο, παρά το απειροελάχιστο μέγεθος του, διαθέτει διαστάσεις ύψους, πλάτους και βάθους. Επιπλέον δε εμπερικλείει ένα θεϊκό σπινθήρα (που δεν πρέπει να συγχέεται με το θεϊκό σπινθήρα στην καρδιά της ανθρώπινης ψυχής!), μέσω του οποίου ο Δημιουργός είναι πανταχού παρών και παντογνώστης.

Εκτός αυτού, λέγεται στο «Μ.Ε.Ι.» του Ιάκωβου Λόρμπερ: *«Τούτο το αεριο-φυσικο-πνευματικό πυρ, που συνήθως αδρανεύει, αν και εύκολα διεγείρεται υπό ορισμένες συνθήκες και καθώς ενεργοποιείται, τότε γίνεται φανερό, θα το ονομάσουμε ήλεκτρον ή ηλεκτρικό πυρ, όπως είναι γνωστό από τους αρχαίους Αιγυπτίους, Φοίνικες και Έλληνες.*

Το πυρ αυτό είναι το καθαυτό στοιχείο ζωής στον αέρα, χάρη στο οποίο ζει, διαμορφώνεται ως ον, παίρνει από φυσική άποψη ζωή και κύρια τροφή ολόκληρη η Γη και καθετί εντός της και πάνω της. Το πυρ αυτό πλημμυρίζει όλο τον απέραντο χώρο της θεϊκής δημιουργίας και στην τελείως αδρανή του κατάσταση συνιστά τον αιθέρα, στον οποίο κολυμπούν, περίπου όπως τα ψάρια στο νερό, αμέτρητα γιγάντια ουράνια σώματα».

Όσον αφορά τα **ηλεκτρόνια**, σύμφωνα με τη διδασκαλία στην Ντούντε, είναι κατά βάση αυτά που σε άλλες αποκαλούνεις, όπως του Λόρμπερ, αναφέρονται ως «άτομα αιθέρα ή φωτός», «ζώαρια φωτός» ή «μονάδες»:

«Στο κοσμικό διάστημα υπάρχουν απειράριθμοι σπινθήρες φωτός που περιφέρονται με εκπληκτική ταχύτητα, οι οποίοι με την αφάνταστη δύναμή τους διαλύουν και διασκορπίζουν το συμπυκνωμένο, ανίσχυρο, αδρανές πνευματικό στοιχείο και στη συνέχεια συλλαμβάνουν και περικλείουν τις αμέτρητες μεμονωμένες ουσίες που απελευθερώνονται.

Αυτοί οι σπινθήρες φωτός σε σας τους ανθρώπους είναι γνωστοί ως ηλεκτρόνια, ως η βασική ουσία της ύλης. Όμως, δεν γνωρίζετε για την προέλευση τους και το πνευματικό τους έργο, εάν δεν το διδαχθείτε δια της πνευματικής οδού».

«Υπάρχουν όμως επίσης πολύ μικρά έως και μικροσκοπικά έμβια όντα, τα οποία δεν μπορεί να διακρίνει το ανθρώπινο μάτι. Αλλά ακόμη και για το πιο τέλεια εξοπλισμένο μάτι είναι αόρατα, επειδή κινούνται με τέτοια ταχύτητα που δεν μπορεί να τα παρακολουθήσει. Η δύναμή τους είναι ασύλληπτη, αποτελούν δε κατά κάποιο τρόπο τον πυρήνα όλης της δημιουργίας που είναι ορατή ως ύλη από τον άνθρωπο. Αποτελούν το θεμελιακό στοιχείο, την πρώτη διαμόρφωση που λαμβάνει η δύναμη που πηγάζει από τον Θεό! Πρόκειται για συμπυκνωμένη ακτινοβολία του Θεού, για ζωντανά μορφώματα σε αμέτρητη ποικιλία και πληθώρα. Όταν ενωθούν μεταξύ τους, γίνονται πλέον ορατά ως ύλη · μέχρι τότε όμως κινούνται με αστραπιαία ταχύτητα, επειδή

βρίσκονται στη φάση της αλληλοαναζήτησης, όπου το ένα ωθείται προς το άλλο. Πρόκειται, με άλλα λόγια, για πνευματικές υπάρξεις ασύγκριτης ισχύος, οι οποίες περιφέρονται αδέσμευτες και ελεύθερες, ώσπου να συναντηθούν και να συμπυκνωθούν όλο και περισσότερο, για να μπορέσουν να πάρουν μια μορφή».

«...Δεν υπάρχει πιο συνταρακτική ανακάλυψη στην επίγεια ζωή από τη διαπίστωση ότι στο απειροελάχιστο μικρό βρίσκεται η αρχή της τεράστιας δημιουργίας και ότι το κάθε δημιούργημα θα μπορούσε να διαιρεθεί άπειρες φορές, εφ' όσον αυτό το έργο θα γινόταν με τη βοήθεια του Θεού».

«Με τον τρόπο αυτό προέκυψε μια ασύλληπτη ζωντάνια και κινητικότητα στο σύμπαν, γιατί η θεία δύναμη γεννάει από μόνη της αιώνια ζωή και δραστηριότητα. Με τη συνένωση λοιπόν των απειροελάχιστων σπινθήρων δύναμης η ζωή πολλαπλασιάστηκε. Συνέλαβε τα νεκρά, χωρίς δύναμη στοιχεία που βρίσκονταν στο σύμπαν εφ' όσον έδειχναν πρόθυμα να συλληφθούν, προκειμένου να συμπεριληφθούν στην αναπτυσσόμενη δραστηριότητα. Το ζωντανό περιέκλεισε το νεκρό κρατώντας το δέσμιο, αλλά όχι με μίσος παρά με αγάπη, γιατί η δύναμη του Θεού είναι αγάπη και δεν αλλάζει ποτέ η φύση της.

Όσο λοιπόν αυτοί οι μικροσκοπικοί σπινθήρες δύναμης περιφέρονται στο διάστημα και παραμένουν ελεύθεροι, δηλαδή σε διαρκή κίνηση, δεν μπορεί να γίνει ακόμη λόγος για ύλη, αν και πρόκειται για την αρχή της ύλης, όπου οι σπινθήρες δύναμης, τα ηλεκτρόνια με άλλα λόγια, είναι κατά έναν τρόπο τα πρωταρχικά συστατικά στοιχεία της ύλης. Ύλη θα γίνουν όταν θα έχουν πλέον στερεοποιηθεί, με άλλα λόγια όταν προκληθεί μια σκλήρυνση που οφείλεται στο γεγονός ότι τα ανώριμα όντα εμποδίζουν τα ηλεκτρόνια στην κινητικότητα τους και αυτά με τη σειρά τους δεσμεύουν τα πρώτα στον κλοιό τους. Έτσι η ακτινοβολία της θείας δύναμης μειώνεται για ένα ορισμένο διάστημα ως προς την ενέργειά της, σύμφωνα με το θέλημα του Θεού, έως ότου αρχίσει να υποχωρεί η αντίσταση των δέσμιων όντων. Τότε η θεικής προέλευσης δύναμη παρουσιάζει και πάλι κινητικότητα, ενώ μία αδιόρατη ζωή μπορεί να παρατηρηθεί ακόμη και μέσα στην πιο πυκνή ύλη, όταν λήξει πλέον ο χρόνος της φυλάκισης μέσα της για το πνευματικό στοιχείο [και αρχίσει η αποσύνθεση].

Επομένως τα ηλεκτρόνια, όσο κινούνται ελεύθερα, αποτελούν μεν πνευματικές οντότητες, δεν ανήκουν όμως στην οντότητα μιας ανθρώπινης ψυχής, που βρίσκεται σε εξέλιξη μετά από ένα τεράστιο χρονικό διάστημα. Αντίθετα, στην ανθρώπινη ψυχή ανήκουν οι ανώριμες οντότητες, δηλαδή τα δεσμευμένα πνευματικά στοιχεία που μπαίνουν τώρα στη διαδικασία της σταδιακής τους εξέλιξης που τελειώνει στην ανθρώπινη βαθμίδα.

Τα ηλεκτρόνια είναι καθαρή θεία δύναμη και συνεπώς ακατάστρεπτα, συνιστούν δε κατά κάποιο τρόπο το πέρασμα από το πνευματικό στο φυσικό βασίλειο. Πρόκειται για μια ακτινοβολία του Θεού, η οποία παίρνει μορφή όταν εισέρχεται στο επίγειο πεδίο, εφόσον δεν μπορεί να γίνει καν λόγος για μορφή σε τέτοιες ασύλληπτα μικρές διαστάσεις. Το καθαρά θείο συνδέεται από αγάπη και ευσπλαχνία με το ατελές, γιατί αλλιώς αυτό δεν θα μπορούσε ποτέ να ανελιχθεί».

Τι είναι η ύλη

Στον Λόρμπερ εμφανίζεται άλλος ένας όρος, αυτός του «ιδιαίτερου πνεύματος».

Από το «Μεγάλο Ευαγγέλιο» και το κείμενο της Μπέρτα Ντούντε περί ηλεκτρονίων που παρατέθηκε πριν, είναι προφανές ότι, όπου αναφέρεται το «ιδιαίτερο πνεύμα» ή τα ηλεκτρόνια, πρόκειται για τα «άψυχα περιβλήματα» που δεν αποτελούν δηλαδή μέρος μιας έκπτωτης ψυχής, για τα οποία γίνεται συχνά λόγος.

Ο ρόλος τους είναι να φυλακίσουν μέσα σε μια υλική φόρμα το «κακό», δηλαδή έκπτωτο πνευματικό στοιχείο των ψυχικών ουσιών. Αφ' ετέρου δε έχουν την

αποστολή να συνδεθούν με αυτό το πνευματικό, ώστε αποσπώντας το έτσι από τον πνευματικό θάνατο, να το επαναφέρουν στη ζωή. Έτσι θα το οδηγήσουν στη γνωστή πορεία δια μέσου της ύλης συμφωνά με το θεϊκό σχέδιο σωτηρίας, για να του εξασφαλίσουν τη δυνατότητα επιστροφής στην πρωταρχική του κατάσταση.

Οι διδασκαλίες στην Ντουντε επικυρώνουν τον Λόρμπερ, αφού επιβεβαιώνουν ότι τα ηλεκτρόνια είναι καθαρή δύναμη, που προέρχεται από τον Θεό, που όμως δεν πρέπει να συγχέεται με το Άγιο Πνεύμα. Η δύναμη αυτή συνιστά μια ήδη συμπυκνωμένη θεϊκή ακτινοβολία, η οποία παίρνει μορφή (ύλη) με το που περιβάλλει τις μεμονωμένες ψυχικές ουσίες κι έτσι γίνεται η «πρώτη ύλη» για τη γένεση της ύλης.

Με άλλα λόγια, ο λορμπερικός όρος «διαίτερα πνεύματα» δεν πρέπει να δημιουργήσει την παρανόηση ότι πρόκειται για κάποια ξεχωριστά πνεύματα, όπως είναι π.χ. τα αρχέγονα πνεύματα (οι άγγελοι), διότι είναι απλώς οι σπινθήρες δύναμης των ηλεκτρονίων που εξαποστέλλει ο Δημιουργός στον κόσμο της ύλης, για να βοηθήσουν στην πνευματοποίησή της.

Με άλλα λόγια, θα μπορούσε κανείς να τα ονομάσει «μικροπνεύματα», που παρόμοια με το θεϊκό σπινθήρα του ανθρώπου, αποτελούν μια απειροελάχιστη μικρογραφία του Θεού, αλλά με τη διαφορά ότι σε σχέση με τον θεϊκό σπινθήρα της ψυχής έχουν μια πιο συμπυκνωμένη και συνεπώς υλική μορφή. Ωστόσο, και η δική τους ουσία είναι επίσης θεϊκή δύναμη αγάπης.

Σε ένα κεφάλαιο με τίτλο «Περίβλημα και ψυχή» από το «Μ.Ε.Ι.» II 232 του Λόρμπερ ο Κύριος αποκαλύπτει σχετικά:

«Υπάρχουν, ωστόσο, κάποια πράγματα στην ύλη που δεν πρόκειται να αποτελέσουν ποτέ μέρος μιας ψυχής. Πρόκειται συγκεκριμένα για την ύλη που αποτελεί τα περιβλήματα, στα οποία εγκλείεται συνεχώς το ένα ή το άλλο απομονωμένο ψυχικό στοιχείο, ώσπου να αποκτήσει μια ορισμένη ωριμότητα, που συνεπάγεται ένα βαθμό ανεξαρτησίας. Όταν, λοιπόν, φτάσει σε αυτή την ωριμότητα, τότε διαρρηγνύει την "κάψα" που το περιβάλλει και την ίδια στιγμή ενώνεται με άλλα απελευθερωμένα, μεμονωμένα στοιχεία που του μοιάζουν ή τουλάχιστον με άλλα που του ταιριάζουν. Έτσι κατασκευάζει αμέσως από τα αντίστοιχα στοιχεία του αέρα, της γης και του νερού πάλι ένα νέο περίβλημα. Αυτή τη διαδικασία μπορείτε να τη δείτε με τους σπόρους των φυτών, των δέντρων και των θάμνων ή πολύ χειροπιαστά επίσης με τα αυγά των εντόμων, των πουλιών και, τέλος, των υδρόβιων ζώων.

Αυτή η περιβολή των ψυχικών στοιχείων με ύλη οφείλεται απλά στη θεία βούληση που σύμφωνα με τη θεία τάξη κρατά την ύλη στερεή. Ως εκ τούτου από μόνο του το περίβλημα μέσα του δεν έχει καμία ψυχική νοημοσύνη. Απλά είναι ένα απαραίτητο μέσο, χάρη στο οποίο ένα ψυχικό νοήμον στοιχείο μπορεί να ξεφύγει από την απομόνωση του και σαν από μόνο του με τον καιρό να διαμορφωθεί σε μία πραγματικά τελείως ανεξάρτητη και ελεύθερη ύπαρξη, πράγμα που όντως γίνεται στην πράξη.

Συνεπώς, ο υλικός κόσμος αποτελείται κατά 2/3 από ψυχές (έκπτωτα πνεύματα). Το άλλο 1/3 είναι άψυχο περίβλημα, που λειτουργεί ως φορέας για την ψυχική ζωή, που κατ' αρχάς είναι απομονωμένη, αλλά στη συνέχεια γίνεται όλο και πιο συγκεντρωμένη, ώσπου στο τέλος γίνεται τελείως στερεή, σύνθετη και ώριμη.

Για το λόγο αυτό η ύλη του περιβλήματος ή η στερεοποιημένη θεϊκή βούληση αποτελεί ένα μέσο που υπηρετεί την απελευθέρωση του πνεύματος. Με το πέρασμά τους μέσα από αυτήν, τα αρχέγονα πνεύματα που έπεσαν μαζί με τον Εωσφόρο, μπορούν να αποκτήσουν σύμφωνα με την υφιστάμενη τάξη ξανά την τέλεια ανεξαρτησία και ελευθερία που είχαν, αν και φυσικά από έναν πολύ μακρύτερο δρόμο σε σύγκριση με εκείνον της πρώτης περιόδου [της πνευματικής δημιουργίας].»

Τελικές παρατηρήσεις

Στο βιβλίο αυτό δείξαμε ότι υπάρχουν πολλές διαβαθμίσεις στο δρόμο προς την αλήθεια, καθώς υπάρχουν πολλές θεωρήσεις του θέματος αυτού. Ως εκ τούτου, είναι πολλοί οι δρόμοι που υπάρχουν, αφού εκτός από τον κυρίως άξονα υπάρχουν και άλλα μονοπάτια. Παρ' όλο όμως που υπάρχουν όλες αυτές οι διαφορετικές δυνατότητες, ωστόσο, εφ' όσον λαμβάνει κανείς σαν οδηγό το θείο Λόγο, δεν μπορεί πια να θεωρεί την αλήθεια ως σχετική· γιατί από τη στιγμή που ασπάζεται το Λόγο ως αλάθητο κριτήριο, τότε συνακόλουθα η αλήθεια γι' αυτόν είναι μόνο μία και βρίσκεται μόνο στον Θεό. Η αντίθετη άποψη αποτελεί μια κακώς εννοούμενη ανεκτικότητα και πλουραλιστική τάση, που στην εποχή της σχετικοποίησης της αλήθειας στην ουσία δυναμιτίζει τα θεμέλια της αλήθειας. Γι' αυτό λέγεται στην Ντούντε, χωρίς περιθώρια παρανοήσεων:

«Ο Θεός παραμένει μέσα Του πάντα ο ίδιος και θα μείνει αιώνια ο ίδιος, ακριβώς όπως η βούληση Του μετατρέπεται αέναα σε πράξη, σε αντιστοιχία με το αιώνιο σχέδιο Του.

Ποτέ δεν θα μπορεί να πει ένας άνθρωπος ότι έλαβε ως αλήθεια από τον Θεό κάτι που αποκλίνει από τον αιώνιο Λόγο Του, γιατί ο Λόγος Του δεν αλλάζει στην αιωνιότητα. Ο, τι αποκαλύπτει με τους προφήτες και τους ενορατικούς, εκπληρώνεται πάντοτε σύμφωνα με το Λόγο Του. Μονάχα ο άνθρωπος μπορεί να παρανοεί το νόημα του Λόγου και γι' αυτό προκύπτει συνέχεια η ανάγκη να ενημερώνονται οι άνθρωποι για το πώς θέλει ο Θεός να ερμηνεύουν το Λόγο Του».

Εύλογα μπορεί να αναρωτηθεί κάποιος, εάν είναι κατ' αρχήν απαραίτητο να διαθέτει καν όλη αυτή τη γνώση. Η απάντηση που δίνεται με την πένα της Ντούντε και του Λόρμπερ, αντίστοιχα, είναι η εξής:

«Όσο πιο βαθιά σας μνώ στο προαιώνιο σχέδιο Μου για τη σωτηρία σας, τόσο πιο πολύτιμη εργασία μπορείτε να προσφέρετε. Γιατί είσαστε ικανοί να υπηρετήσετε σαν δάσκαλοι τους συνανθρώπους σας, μόνο όταν κατέχετε εσείς οι ίδιοι μια μεγάλη γνώση».

Και στο «Μ.Ε.Ι.» IV 121, 15 λέγεται:

«Δεν σας διδάσκω μόνο για δική σας κατανόηση, αλλά για να γίνετε δάσκαλοι, καθοδηγητές και οδοδείκτες για τους τυφλούς αδελφούς και τις αδελφές σας. Γι' αυτό άλλωστε χρειάζεται να εισαχθείτε ακόμη πιο βαθιά στα μυστικά της βασιλείας Μου και της Οντότητάς Μου και πρέπει να γνωρίσετε, επίσης, την ολότητα τον ανθρώπου, αρχίζοντας από τα βάθη της αρχής της γένεσής του έως την ύψιστη τελειοποίησή του και την πλήρη εξομοίωση του με τον Θεό».

Εννοείται ότι το εάν κατέχει κάποιος πολλή ή λίγη γνώση, εξαρτάται επίσης από τη δραστηριότητα και την ενασχόλησή του με τα πνευματικά πράγματα. Είναι εύλογο ότι όποιος δεν είναι πολύ δραστήριος στα πνευματικά, ικανοποιείται με λίγες μόνο γνώσεις και εμπειρίες. Αλλά στην επιστολή του Β' 3,18 ο Πέτρος παροτρύνει: «Να προοδεύετε στη χάρη και στη γνώση του Κυρίου μας και σωτήρα Ιησού Χριστού».

Φυσικά, μια παράμετρος πνευματικής προόδου είναι το να είναι κανείς ανοικτός και δεκτικός απέναντι στη γνώση που του προσφέρεται από ψηλά. Αλλά, όπως λέγεται εύστοχα στην Ντούντε:

«Δεν είναι η ίδια η γνώση που συνιστά την ευτυχία, παρά η αξιοποίηση της γνώσης, επειδή γι' αυτό είναι απαραίτητη η αγάπη και μόνο η αγάπη φέρνει το αίσθημα της ευτυχίας. Το να έχει αφομοιώσει κάποιος μια εκτεταμένη γνώση, δεν εξασφαλίζει αυτόματα και την κατοχή της ίδιας της γνώσης. Γιατί οτιδήποτε αποκτήθηκε μέσω μιας εγκεφαλικής δραστηριότητας είναι εξ' ίσου εφήμερο με κάθε γήινη γνώση, ακόμη κι αν είναι πνευματικού περιεχομένου.

Είναι μια γνώση νεκρή, που ούτε στη Γη έχει κάποιο ζωντανό αποτέλεσμα, στον άλλο κόσμο δε εξαφανίζεται τελείως, αφού μόνο η αγάπη δίνει ζωή στο γράμμα μιας διδασκαλίας. Μόνο η αγάπη δίνει κατανόηση για την πνευματική γνώση και ανάγει αυτή τη γνώση σε μια πηγή ευτυχίας. Επιπλέον, όποιος έχει αγάπη μοιράζεται μόνιμα με τους άλλους αυτό που κάνει τον ίδιο ευτυχισμένο, για να ευτυχίσουν και οι άλλοι μαζί του. Όμως, για να αποδώσει η γνώση ένα τέτοιο αίσθημα ευτυχίας, πρέπει να την αποδέχεται κανείς με αγάπη στην καρδιά».

Σύμφωνα με τα παραπάνω, λοιπόν, η πνευματική γνώση αποδίδει καρπούς, όταν ο αναζητητής αναγνωρίζει την ορθότητά της και σαν συνέπεια από απλός αναγνώστης ή ακροατής μεταβάλλεται σε έμπρακτο ακόλουθο της διδασκαλίας κι έτσι την αξιοποιεί κάνοντάς την πράξη, οπότε και δεν εξαπατά τον εαυτό του (Επιστολή Ιακώβου 1, 22).

Αναμφισβήτητα η γνώση της αλήθειας είναι πολύ σημαντική για το κάθε άτομο, αλλά και για τον περίγυρο του, όπου τη μεταφέρει· ιδίως μάλιστα στην αναμενόμενη εποχή του τέλους της παρούσας εξελικτικής περιόδου της Γης μια τέτοια γνώση μπορεί να αποδειχτεί πραγματικά σωτήρια, τόσο γι' αυτούς που τη δέχονται ανεπιφύλακτα όσο και για εκείνους που σε πρώτη φάση την απορρίπτουν εν μέρει ή ολοκληρωτικά.

Γιατί όταν βρεθούν στη δίνη των εξελίξεων και χάσουν κάθε άλλο στήριγμα, θα επανέλθει στη μνήμη τους αυτή η γνώση, είτε σε αυτό τον κόσμο ή στον άλλο. Και τότε ίσως να αξιοποιήσουν επωφελέστερα το κεφάλαιο αυτής της γνώσης, υπό το βάρος των γεγονότων που θα αποδεικνύουν αυτά που προηγουμένως τους φαίνονταν απίθανα.

Αναμφίβολα, σε πολύ πλεονεκτικότερη θέση βρίσκεται όποιος ασχολείται συνειδητά με το θέμα της πνευματικής του προόδου έγκαιρα και όχι υπό την πίεση δυσάρεστων ή κρίσιμων καταστάσεων είτε στην προσωπική του ζωή είτε στη ζωή της ανθρωπότητας. Αλλά αυτό βέβαια με την προϋπόθεση ότι δεν γίνεται απλά μιμητής, συλλέκτης, μηρυκαστής ή σποραδικός εραστής κάποιων διδασκαλιών, παρά τις επεξεργάζεται με ενδελέχεια και εφ' όσον τις ενστερνιστεί, τις ακολουθεί με συνέπεια.

Στην Μπέρτα Ντούντε δίνονται πολύτιμες οδηγίες προς τους πνευματικούς αναζητητές, ώστε να μπορέσουν να βρουν αλάθητα το δρόμο τους:

«Κάθε διδασκαλία που προσλαμβάνει ο άνθρωπος γίνεται πνευματική του ιδιοκτησία μόνο όταν την αφομοιώσει με την καρδιά του. Αυτό σημαίνει ότι πρώτα την επεξεργάζεται ο ίδιος διεξοδικά στις σκέψεις του και στη συνέχεια την ασπάζεται. Και τότε μόνο μπορεί να τη μεταδώσει παρακάτω ως ζωντανή αλήθεια».

«...Όσο δεν συνειδητοποιεί κάποιος ότι βρίσκεται σε λάθος δρόμο, δεν κοιτάζει γύρω του για να ανακαλύψει τον αληθινό. Και οι άνθρωποι πιστεύουν ότι πηγαίνουν στη σωστή κατεύθυνση, επειδή έτσι τους έχουν πείσει κάποιοι καθοδηγητές, που ούτε οι ίδιοι όμως δεν έχουν βρει ακόμη το σωστό δρόμο.

Το κάθε άτομο αφήνεται ελεύθερο να βρει το δρόμο του, ωστόσο έμμεσα του δίνεται συνεχώς βοήθεια. Οι σκέψεις του το προτρέπουν να αναρωτηθεί για το νόημα της ύπαρξής του και να αναλογιστεί πώς θα σταθεί μπροστά Μου, όταν θα πρέπει να Μου δώσει λογαριασμό για τη ζωή του και τις πράξεις του.

Εάν δε ασχοληθεί για μεγαλύτερο διάστημα με τέτοιες εσωτερικές ερωτήσεις, τότε κι Εγώ θα του τις απαντήσω, καθώς το μόνο που ζητώ γι' αυτό είναι να στραφεί συνειδητά με τη βούληση του προς το μέρος Μου. Τότε δεν θα το εγκαταλείψω ποτέ πια, ώσπου να βαδίσει στο σωστό δρόμο, όπου θα αναζητεί μόνο Εμένα και είναι απόλυτα βέβαιο ότι θα Με βρει».

«Όποιος όμως διαθέτει ήδη μια ορισμένη γνώση και δεν είναι πρόθυμος να την αποχωριστεί, όποιος έχει ασπαστεί μια γνώση δίχως να έχει εξετάσει εξονυχιστικά εάν είναι αληθινή, όταν του προσφέρθηκε από μια εξωτερική πηγή, αυτός ο άνθρωπος αρκείται σε αυτή και δεν δείχνει να διακατέχεται από μεγάλο πόθο να βρει την αλήθεια.

Δεν στοχάζεται καθόλου γι' αυτά τα πράγματα και ως εκ τούτου δεν είναι δυνατό να του δοθεί διαφώτιση, εάν βρίσκεται σε πλάνη. Έτσι, μέσα του θα μείνει στο σκοτάδι, γιατί του λείπει το φως με το οποίο ερμηνεύονται και φωτίζονται σωστά όλες οι συνισταμένες και οι σχέσεις τους. Αυτό που του λείπει είναι η γνώση της αλήθειας, η οποία θα τον έκανε ευτυχισμένο κι εντούτοις είναι της γνώμης ότι την κατέχει, επειδή υιοθετεί δίχως σκέψη και δίχως έλεγχο ό,τι του παρουσιάζουν άλλοι σαν αλήθεια».

«Όταν σας πλησιάζω Εγώ, δεν επιτρέπεται να Με βάζετε στην ίδια μοίρα με άλλους δασκάλους, που δεν μπορούν να σας προσφέρουν κάτι ισάξιο, αφού δεν έχουν διδαχθεί άμεσα από Μένα. Εάν όμως μας αξιολογείτε το ίδιο, τότε δεν είσατε άξιοι για το δώρο Μου, γι' αυτό και θα το πάρω πίσω και βέβαια δεν θα σας προσφερθεί τόσο εύκολα μια δεύτερη φορά. Στοχαστείτε το αυτό σοβαρά και συνειδητοποιήστε τι είναι αυτό που παραπετάτε.

Πάρτε σοβαρά αυτή την προειδοποίηση και την προτροπή, γιατί διατρέχετε τον κίνδυνο να χάσετε ανυπολόγιστα πολλά».

«Την αλήθεια σάς την προσφέρω πάντα με έναν τρόπο κατανοητό για σας, γιατί διαφορετικά κι αυτή ακόμη δεν θα σας παρείχε φως. Εφ' όσον δε Εγώ, ως χορηγός της αλήθειας, αποβλέπω στο να σας χορηγήσω την αλήθεια και να σας οδηγήσω σε μια γνώση που ευνοεί την ανέλιξη σας, άρα ασφαλώς δεν χρειάζεστε να αναζητάτε πια την αλήθεια κάπου αλλού· αλλά μπορείτε να αρκεστείτε σε αυτά που σας προσφέρει η αγάπη Μου και με τη μορφή Μου σας προσφέρονται».

«Να λαμβάνετε πάντοτε υπ' όψη σας ότι η εποχή που ζείτε είναι αυτή του τέλους και ότι θα σας φέρει αντιμέτωπους με πάρα πολλές εκπλήξεις, κάθε μορφής. Ένα πράγμα είναι πάντως βέβαιο, ότι εσείς οφείλετε να ακολουθείτε πιστά τις αποκαλύψεις Μου, το Λόγο Μου, που σας δίνεται από τον ουρανό. Γιατί και σ' αυτό το σημείο θα πρέπει να ξέρετε ότι ο αντίπαλος Μου επιδιώκει να προκαλέσει τεράστια σύγχυση, προσπαθώντας να ενσπείρει μεγάλες πλάνες στην αλήθεια. Κι αυτό θα το επιτύχει, για το λόγο ότι πολλές φορές οι άνθρωποι δεν έχουν καμία κριτική ικανότητα και τους λείπει το αφυπνισμένο πνεύμα.

Ωστόσο, έχουν τη δυνατότητα να προσευχηθούν να τους δοθεί το χάρισμα της σωστής κρίσης, αφού δεν αφήνω βέβαια να μένει σε πλάνη ο άνθρωπος εκείνος που επιθυμεί με συνέπεια την αλήθεια. Επιπλέον, σας παρέχω πραγματικά τη γνώση που χρειάζεστε για να δουλέψετε καλά στον αμπελώνα Μου, για Μένα και τη βασιλεία Μου στην εποχή που έρχεται. Έτσι, δεν είσατε αναγκασμένοι να υιοθετήσετε ξένες γνώσεις που δεν σας δίνονται από Μένα».

«Όσο περισσότερο πλησιάζει το τέλος, τόσο περισσότεροι θα παρουσιάζονται που θα ισχυρίζονται ότι έχουν δήθεν το θείο Λόγο και όλοι αυτοί θα θέλουν να διαδώσουν τα ψευδή μηνύματά τους και τότε είναι ανάγκη να διακρίνει κανείς από πού προέρχονται τα πνεύματα, καθ' ότι ανάμεσά τους θα υπάρχουν αληθινά σατανικοί απεσταλμένοι, που δρουν για λογαριασμό του...»

Για το ίδιο θέμα οι παραινέσεις στον Ιάκωβο Λόρμπερ λένε:

«...Όσο κάποιος δεν κατευθύνει σε ευθεία γραμμή τα βήματά του σε Μένα σε ό,τι κάνει ή αποφεύγει να κάνει, όλες του οι πράξεις, οι κινήσεις και οι στάσεις στη ζωή του είναι μάταιες».

«Εάν δεν την έχεις πρώτα εξετάσει εξαντλητικά με τη νοημοσύνη και τη λογική σου, μην αποφασίσεις να μετατρέψεις σε ζωντανό καρπό καμία σκέψη και καμία ιδέα. Εάν η

σκέψη περάσει με επιτυχία αυτή τη δοκιμασία του φωτός και πυρός, τότε πια μπορείς να την κάνεις να καρποφορήσει ή να τη ζωντανέψεις ως πράξη».

Και η Καινή Διαθήκη βρίθει από αντίστοιχες επισημάνσεις, όπως στο Κατά Ματθαίο 24, 4-5, 22-23, Προς Κορινθίους Α' 1, 19, Προς Κολοσσαείς 2, 8· 2, 16· 2, 18, Προς Θεσσαλονικείς Β' 2, 10- 12, Προς Τιμόθεο Α' 4, 1-5 και Β' 4, 3-4, Ιωάννη Α' 4, 1.

Επομένως, οδηγίες και συστάσεις στο δρόμο της αναζήτησης της αλήθειας υπάρχουν πολλές, αλλά σε τελευταία ανάλυση εξαρτάται από την προαίρεση του καθενός το αν τις λαμβάνει σοβαρά υπόψη του, καθ' όσον όπως λέγεται στην Ντούντε:

«Όσο δεν βάζετε σε ενέργεια τη θέληση σας (σ.τ.μ.: για να βρείτε την αλήθεια και να διορθώσετε τα λάθη), επειδή αισθάνεσθε άνετα μέσα στην πλάνη ή δεν σας ενδιαφέρει τι είναι αυτό που πιστεύετε, αποκρούετε συνακόλουθα και την αλήθεια, όταν σας δίνεται η χάρη να σας προσφερθεί...».

«Ο κάθε άνθρωπος μπορεί να προστατευτεί εάν αποτανθεί στον ίδιο τον Θεό και του ζητήσει να του χαρίσει το φως για να αναγνωρίσει την αλήθεια. Επομένως κανένας δεν μπορεί να φέρει ως επιχείρημα ότι δεν είναι ικανός να κρίνει τι είναι αλήθεια και τι ψέμα. Εφ' όσον συνδέεται με τον Θεό και τον παρακαλεί να φωτίσει το πνεύμα του, η διαίσθηση του θα του πει αν πρέπει να αποδεχθεί ή όχι τα πνευματικά προϊόντα που εξετάζει. Έτσι, θα έχει πάντοτε την εσωτερική βεβαιότητα ότι κρίνει σωστά, επειδή ξέρει ότι δεν καταλήγει μόνος του στις κρίσεις του, αλλά ότι είναι ο Θεός που εμπνέει και φωτίζει τις σκέψεις του».

Βιβλιογραφία

- Εγγενστάιν Κουρτ «Ο άγνωστος προφήτης Γιάκομπ Λόρμπερ»
- Λουτς Βάλτερ «Θεός και Δημιουργία»
- Λουτς Βάλτερ «Η Πατρίδα της Ψυχής»
- Λόρμπερ Γιάκομπ «Δώρα του Ουρανού»
 - » » «Μυστικά της Φύσης»
 - » » «Γη και Σελήνη»
 - » » «Τα Παιδικά Χρόνια του Ιησού»
 - » » «Ο Δρόμος προς την Πνευματική Αναγέννηση»
 - » » «Η Επιστολή του Παύλου προς τους Λαοδικείς»

- » » «Μεγάλο Ευαγγέλιο του Ιωάννη»
- Ντούντε Μπέρτα «Το Πέρασμα στη Νέα Πνευματική Εποχή»
- » » «Η Γέννηση της Νέας Γης»
- Συλλογικό «Προφητείες γύρω από το 2000»
- » «Τα Μυστήρια της Ζωής και της Δημιουργίας»
- » «Το Μεγάλο Μυστήριο»
- » «Η Εσωτερική Ζωή»

(Όλα τα παραπάνω από τις εκδόσεις Πύρινος Κόσμος).

- Θωμάς Κεμπέσιος «Η μίμηση του Χριστού»
- Τερέζα της Άβιλα «Το εσωτερικό κάστρο»
- Ιωάννης του Σταυρού «Ανάβαση στο όρος Κάρμηλος»
- «Μυστικές Εταιρίες» Εκδόσεις Αρχέτυπο